Trần Thanh Vân

Đề Ấn Giang Hồ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Trần Thanh Vân

Vnthuquan.net, 2009.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 1

Kẻ không liên quan

Bốn mùa luân chuyển.

Mùa xuân đã sang.

Những ngọn núi khoác lớp áo trắng bạc bắt đầu trở lại diện mạo vốn có, lúc băng tuyết tan thành muôn ngàn dòng nước ngoằn ngoèo như bầy rắn, bò cuồn cuộn đổ mau xuống dưới chân núi.

ở Trường Bạch sơn, khung cảnh này báo hiệu một cuộc sống mới đầy sinh khí đã về.

Những người săn bắn, đào sâm, cắt cỏ Ô lạp sửa soạn họp đoàn, kết nhóm tiến vào trong núi.

Đúng thế, ai cũng biết da điêu thử, nhân sâm, cỏ Ô lạp là những đặc sản quý báu ở Trường Bạch sơn và trong ba thứ ấy, da điêu quý nhất. Vì vậy cư dân ở vùng núi này cũng có rất nhiều thợ săn, có thể nói gần như toàn bộ trang tráng mới lớn không ai không lấy nghề đi săn làm sinh kế.

Chỉ có những người lớn tuổi hay một số ít người chậm chạp, thân thể yếu ớt phải đi cắt cỏ Ô lạp hoặc đào than đá để sống qua ngày.

săn thú dữ cần phải can đảm cùng may mắn, thú dữ nhất ở đây là cọp và những con cọp già ngược lại là thứ hung dữ bậc nhất. Tuy ở núi Trường Bạch vốn ít thấy và da của nó không quý bằng da điêu thử, nhưng người thợ săn phải đem cả tính mạng mình ra mới hạ

được.
Vì thế săn cọp là một việc rất vẻ vang cho người thợ săn nhất là khi hạ được một con.
Đối với ai săn được cọp, lập tức trở thành anh hùng. Nếu chưa bồ, chưa vợ, tức khắc có người mai mối đến nhà ngay...
Người săn được cọp hôm nay lại trúng vào một thanh niên chưa có ai, tên là "Tiểu Hắc".
Tiểu Hắc tuy xấu xí nhưng lòng không xấu, tiếc là trong làng chẳng có cô gái nào chịu nghía đến cả.
Trong làng có bà già mù được gọi bà Vũ là bà nội của Vũ Duy Ninh, tuy biết được tin cũng không muốn cho cháu mình theo con đường đi săn.
Mai thẩm cũng là người trong làng, nhà gần bên, một hôm sang nhiều chuyện.
Nhìn qua nhà Tiểu Hắc phía đối diện ngẫm nghĩ rồi chợp mắt một cái, xuống giọng cười nhạt đâm ngang:
- Tôi đoán rằng không khéo con cọp này không phải là thằng Tiểu Hắc săn được!
Ngần ngừ thêm chút, tiếp:
- vũ Ninh nhà bà tuy chưa có mụ mai nào giúp nó hỏi vợ, nhưng ai mà không biết trong làng chúng ta có nhiều đứa con gái đang thầm yêu thương nó, chỉ vì cha mẹ các cô ấy đều nói Vũ Ninh nhà bà...
Nói đến đây, đột nhiên im bặt, nhăn răng cười một hồi, tựa như những câu sau có chỗ khó nói.
Bà Vũ cười gượng:
- Khỏi nói nữa! Họ bảo nó ăn hại, không dám theo người ta lên núi săn bắn chứ gì?

Thím Mai thoáng hiện vẻ nhăn nhó, cũng gượng cười đáp:
- Nói thế cũng không phải, bọn họ chỉ tiếc Vũ Duy Ninh là tay thợ săn giỏi, trẻ tuổi lại không đi săn mà chỉ đi đào than gì gì đó. Thật ra bọn họ không chịu nghĩ giúp, Vũ Duy Ninh sớm mất mẹ, cha bị cọp giết chết, còn có một mình... trách nhiệm nối dõi tông đường, thì làm sao lại có thể lên núi đi săn kia chứ?
Bà Vũ không kềm được, rơi nước mắt:
- Thì cũng vì thế tôi mới không cho nó đi săn, chẳng màng đến chuyện người ta cười cợt khinh rẻ, hai bà cháu cam lòng sống khổ cực thôi!
Thím mai vội vàng an ủi:
- Làm gì mà tới nông nỗi như vậy, thằng Vũ Duy Ninh này đã giỏi giang, thêm chăm chỉ, tôi nghĩ sớm muộn gì cũng có người mà!
Bà Vũ lau nước mắt, ngồi im một hồi mới nói:
- Thằng Vũ Duy Ninh nhà này nếu thực như thím Mai nói, thì còn là một đứa may mắn. Chứ có lúc tôi thấy nó khổ quá, đã bảo nó vào kinh thành sống thử xem, lại không chịu đi, nói rằng không muốn để tôi ở nhà một mình, ôi...
- Bà đã không thấy đường, mù lòa, Vũ Duy Ninh nó không yên tâm để bà ở nhà một mình là đúng chứ sao? Giả như có cô nào chịu lấy Vũ Duy Ninh...
Bà Vũ chợt cười qua màn nước mắt:
- Nếu thím Mai thật lòng thương hại bà cháu tôi, sao không gả con Tiểu Nữ bên thím cho cháu tôi đi?
Thím Mai kinh ngạc:
- Bà Vũ nói đùa thế thôi, chứ con Tiểu Nữ đã có người hỏi rồi còn gì?
Nhưng ngược lại, Vũ Duy Ninh không giống như những suy nghĩ của

bà Vũ. Hắn muốn đào than đá đem lên kinh thành bán, chỉ vì như thế mới được đi theo lão tiều phu say rượu kia.
Có lần bà Vũ cũng thấy ông ta say khướt nằm chết dưới gốc cây mười phần là một con sâu rượu làm biếng. Nếu để Vũ Duy Ninh chơi với lão quỷ ấy, thì không bị lão làm cho hư hỏng mới là kỳ lạ...
Câu nói vừa dứt thì cũng là lúc lão già ấy xuất hiện. Lão tuổi trạc bảy mươi, có một khuôn mặt thô kệch, phóng khoáng, tóc tai rối bời, thân khoác một tấm da dê đã cũ bóng loáng, chân đi một đôi giày cỏ Ô lạp, vai vác một cành thông trên ngọn đong đưa.
Xem ra thì đúng là một gã tửu quỷ. Nhưng tựa hồ cũng sống một bậc dĩ nhân giang hồ, hào mai không chịu bị trói buộc.
Bà Vũ hình như chợt nhớ đến Vũ Duy Ninh chưa về, đột nhiên ném chiếc giày trong tay ra chửi:
- Đồ say rượu chết bầm. Ngươi lại tới rủ rê thằng Vũ Duy Ninh đi à?
Lão tiều say không đề phòng, bị chiếc giày cỏ Ô lạp ném trúng mặt, hốt hoảng vội lùi lại ba bước, xoa xoa mặt la hoảng:
- ái da, bà Vũ, sao bà lại đánh người?
Bà Vũ khí tức đầy ruột, quơ tay cầm chiếc gậy trúc để bên cạnh người, lập cập đứng dậy, chỉ vào ông ta chửi lớn:
- Đánh người à? Thằng già không biết xấu hổ là gì kia, ta còn hờn là không giết chết được ngươi kia!
Lão tiều say tựa hồ rất ngạc nhiên, chớp chớp mắt nói:
- Bà Vũ, ta làm gì đắc tội với bà kia chứ?
Bà Vũ tức giận quát:
- Ngươi lại dám đắc tội với ta à? Hừ hừ, ta hỏi ngươi, tại sao ngươi cứ tới rủ rê thằng Vũ Duy Ninh nhà ta?
Lão tiều say hỉ mũi một cái đáp:

- Ta tìm Vũ Duy Ninh nhà bà, là muốn rủ nó đánh một bàn cờ, thì có gì là không phải chứ? Nếu bà không muốn thì tôi xin cáo từ.
Đoạn quay người bỏ đi, tiếp tục rảo bước trên con đường nhỏ hướng về kinh thành.
Bỗng nhiên nghe xẹt một tiếng từ bụi cây phía trước. Lão tiều phu ngước mặt nhìn lên, thì ra là Tiểu Nữu cô nương mặt đằng sát khí:
- Ngươi là ai? Tên họ gì?
Câu nói chưa ra khỏi miệng, chợt ông ta nghiêng người chui tọt ra phía sau tảng đá, núp vào một bụi cỏ um tùm. Té ra lúc ấy có tiếng bánh xe lộc cộc từ trên đường vang tới Cỗ xe lừa này từ xa chạy lại, người đánh xe là một thanh niên tuổi trạc hai mươi, mắt sáng như sao, mày xếch như lưỡi kiếm, mặt trắng môi son.
Tuy đã vào mùa xuân nhưng khí trời vẫn còn rất lạnh, song thanh niên đánh xe chạy ào ào trên đường này chỉ khoác một cái áo da hổ không có tay mà không có vẻ gì là rét mướt. Hai cánh tay để trần cuồn cuộn cơ bắp, khiến người ta phải nghĩ thân thể chàng được đúc bằng đồng bằng sắt.
chàng vung vẩy cái roi da dài, cỗ xe không chạy quá chỗ bụi cỏ lão tiều phu say đang núp.
"Vù!,, Một viên đá nhỏ đột nhiên từ trong bụi cỏ vọt ra bắn thẳng vào huyệt Thái Dương của thanh niên.
Khoảng cách bất quá chỉ có sáu bảy thước, viên đá lại liệng ra nhanh như chớp, cứ tình hình này thì thanh niên kia không thể nào tránh kịp, nhưng khi viên đá cơ hồ sắp trúng huyệt Thái Dương của chàng, chợt chiếc roi da trong tay chàng cong lên một cái như con trăn khè ra, một tiếp "phập" vang lên, viên đá đã bị ngọn roi đánh tung lên không.

Lão tiều say núp trong bụi cỏ thấy đánh lén không trúng, kêu lên một tiếng quái dị, thân người vọt ra, vung luôn cành thông trên tay, dùng sức toàn thân quét ngang vào lưng thanh niên một nhát.
Đòn mau, sức mạnh tựa hồ chỉ hờn không thể trong một chiêu đánh thanh niên nát ra như cám.
Thanh niên cười lớn một tiếng, nhấc chân khỏi chồ ngồi tránh qua cành thông của lão tiều phu say quét tới, ngọn roi da trong tay chàng lại vung lên một cánh nhanh như chớp vọt tới hai cổ tay của lão tiều phu say.
Lão tiều say nuốt nước bọt một tiếng, thân người lạng qua bên trái, vừa khéo tránh được một roi của chàng thanh niên, cành thông trong tay lại mau lẹ đâm vào huyệt Đại Điền của đối phương.
Một chiêu này thật là Vô cùng âm hiểm tàn độc, chàng thanh niên người đang lơ lửng trên không, đánh đỡ đều khó, trước mắt đã thấy khó tránh khỏi kiếp số.
Không ngờ, thanh niên đã như lường trước được rằng lão tiều say sẽ đánh ra đòn này, một phát roi của chàng đánh trượt lập tức hai tay rung lên một cái, thân thể đang lơ lửng trên không đột nhiên quay ngoặt sang bên cạnh lướt luôn ra ngoài một trượng.
Hai chân vừa chạm đất, chàng đã hô hô cười nói:
- Sư phụ, có khỏe không?
Lão tiều rơi xuống chỗ ngồi đánh xe, đang nắm dây cương giữ con lừa kéo xe dừng lại, đột nhiên sa sầm nét mặt nói:
- Ta đã nói bao nhiêu lần rằng ngươi không được gọi ta là sư phụ, sao ngươi lại quên như thế?
Thanh niên sắc mặt chợt đỏ bừng, khom lưng nói:
- Vâng ạ, thưa Nhạc đại thúc!

Lão tiều say trên mặt lại nở nụ cười, nói:

- Thế mới phải chứ, nói cho đúng, mới rồi ngươi tránh được một chiêu Bổng Đả Bát Giới của lão phu, thân pháp rất đẹp đẽ, ngay cả lão phu đây sợ bất quá cũng chỉ đến mức ấy mà thôi!

Thanh niên hớn hở cười nói:

- Thật thế sao, Nhạc đại thúc?

Lão tiều say vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh nói:

- Lên đây, lão phu có chuyện muốn hỏi ngươi!

Thanh niên vâng lời bước lên chỗ ngồi, hỏi:

- Chuyện gì vậy, thưa Nhạc đại thúc?

Lão tiều say chăm chú nhìn chàng hỏi:

- Hôm nay ngươi chở than tới Thạch gia bảo phải không?

Thanh niên gật đầu đáp:

- Đúng vậy, bọn họ đốt rất nhanh, cứ ba ngày phải chở một xe đầy tới.

Lão tiều say à một tiếng, im lặng một lúc, chợt đổi vẻ mặt cười nói:

- Mới rồi lão phu tới nhà tìm ngươi, bị bà nội ngươi chửi cho một trận, lại còn rượt đánh nữa chứ!

Thanh niên ngượng ngập nói:

- Bà đã già không biết, người đừng lấy làm lạ mới phải.

Lão tiều say cười nói:

- Không được, bà ta sợ lão phu làm ngươi hư hỏng, hô... hô... ngươi nói lão phu làm ngươi hư hỏng sao?

Thanh niên cười nói:

- Bà nội mà biết cháu theo lão nhân gia luyện võ, chắc sẽ không nói thế đâu.

Lão tiều say gật gật đầu, chợt nhảy xuống xe, vỗ vỗ vai thanh niên

nói:

- Canh hai đêm nay, chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ, lão phu có chuyện rất quan trọng bàn với ngươi.

Thanh niên thoáng sửng sốt hỏi:

- Bàn cái gì?

Lão tiều say nói:

- Đến lúc ấy sẽ nói, bây giờ ngươi cứ về nhà trước đi.

Nói xong vẫy vẫy tay, vác cành thông lắc la lắc lư bỏ đi.

Thanh niên đưa mắt nhìn theo lão tiều say đi xa dần, đánh xe chạy vào thôn, lúc chạy ngang một cây đa to lớn rậm rạp, chợt thấy sau gốc cây có một thiếu nữ đứng, vội kìm cương dừng xe hỏi:

- Tiểu Nữu đấy phải không?

Một thiếu nữ diện mạo Vô cùng diễm lệ, chợt từ sau gốc cây chuyển người bước ra.

Thanh niên sửng sốt một lúc rồi hỏi:

- Tiểu Nữu, cô đứng sau gốc cây làm gì?

Thiếu nữ tên Tiểu Nữu cúi đầu ngượng ngùng mân mê tà áo nói nhỏ:

- Để chờ anh!

Thanh niên ngạc nhiên hỏi:

- Chờ ta làm gì?

Tiểu Nữu liếc chàng một cái, lại cúi đầu nói:

- Hôm nay Tiểu Hắc săn được một con cọp!

Thanh niên cười, a lên một tiếng nói:

- Tiểu Hắc săn được cọp thì có liên quan gì tới cô?

Tiểu Nữu ngần ngừ đáp:

- Bà em định gả em cho y, mới rồi đã gọi bà mai tới nói chuyện.

Thanh niên không cười nữa, nói:

- ồ, thế thì tốt quá rồi còn gì!

Tiểu Nữu bị bất ngờ, ngẩng mặt trừng mắt hỏi:

- Anh nói tốt quá à?

Thanh niên nói:

- Chứ sao, Tiểu Hắc đã trở thành anh hùng săn hổ, cô lấy anh ta chẳng phải rất vẻ vang à?

Tiểu Nữu cắn môi hỏi lại:

- Anh nói thật lòng đấy chứ?

Thanh niên gật đầu nói:

- Thật mà, Tiểu Hắc rất thật thà, cô lấy anh ta là đúng.

Tiểu Nữu ứa nước mắt nói:

- Nói như vậy là anh tự nhận còn thua kém cả Tiểu Hắc à?

Thanh niên khẽ cau mày nói:

- CÔ muốn nói sao cũng được, ta đã nói trước từ lâu rồi là không hề yêu cô mà!

Nói xong, giơ roi quát lên một tiếng, dong xe chạy đi.

Tiểu Nữu giận xanh mặt, giẫm chân la lớn:

- Vũ Duy Ninh! Ngươi đừng làm bộ làm tịch! Ta thấy ngươi đáng thương nên muốn lấy ngươi, ngươi lại tưởng là ta yêu ngươi thật à? Phì! Phì! Phì...

vũ Duy Ninh lờ đi như không nghe, chàng cứ đánh xe một mạch về tới cửa nhà, xuống xe vào phòng, thấy bà nội đang vo gạo trên bếp, bèn cất tiếng nói:

- Bà nội! Cháu về đây rồi!

Bà Vũ cười một tiếng đáp:

- Ninh nhi, hôm nay bà nấu cơm muộn, cháu có đói không?

Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:

- Không đói đâu, bà cứ từ từ mà làm, Ninh nhi còn phải đi đào một xe than nữa.

Nói xong ra cửa sau rút một cái thuổng sắt, cúi đầu định đi.

Bà Vũ vội nói:

- Cháu vất vả suốt ngày, đã khát nước rồi!

Vũ Duy Ninh một chân đã bước qua bậc cửa, trả lời:

- Không mệt nhọc gì đâu, sáng mai khách sạn Hồng Tân trong thành cần một xe than, Ninh nhi phải xúc lên xe trước.

Bà Vũ nói:

- Cháu quay lại đây, bà có chuyện muốn nói với cháu.

Vũ Duy Ninh quay trở lại vào nhà, hỏi:

- Chuyện gì vậy, thưa bà?

Bà Vũ nói:

- Tiểu Hắc ở nhà đối diện hôm nay săn được một con cọp.

Vũ Duy Ninh lặng lẽ cười một tiếng, nói:

- Ninh nhi nghe nói rồi!

Bà Vũ nói:

- Mới rồi có người tới nói với bà, là chị Mai ở nhà bên cạnh đây gọi bà mai tới nói chuyện, chị ta định gả con Tiểu Nữu cho Tiểu Hắc.

Vũ Duy Ninh cười nói:

- Dì Mai tính toán rất khéo, như vậy cũng hay, Tiểu Hắc vẫn chưa lập gia đình.

Bà Vũ buồn bã hỏi:

- Còn cháu thì sao? Chẳng lẽ cháu cũng chưa lập gia đình à?

Vũ Duy Ninh cười một lúc rồi nói:

- Bà nội, người đừng lo cho cháu!

Bà Vũ thở dài một tiếng nói:

- Tại sao bà lại không lo cho cháu? Bà đã nghĩ rồi, từ sáng mai trở đi, cháu phải theo người ta đi săn đi.

Vũ Duy Ninh không suy nghĩ gì, lắc đầu đáp ngay:

- Không, Ninh nhi không thích đi săn!

Nói xong, quay người ra cửa bước đi.

Khi chiều xuống chỗ tiếng thuổng đào than của Vũ Duy Ninh vang lên, có tiếng sọt hạ xuống.

Làng xóm trên núi chẳng có chỗ nào vui chơi, cho nên nhà nào cũng có lệ đi ngủ sớm, ăn xong bữa cơm tối, ánh đèn trên đỉnh Đại Bình nối nhau tắt, toàn thôn chìm vào màn đêm tối om.

Vào canh hai, Vũ Duy Ninh lặng lẽ lách ra khỏi gian nhà tranh, thân hình cất lên, chạy mau như con chồn ra khỏi thôn.

Trong chớp mắt, chàng đã lên tới ngọn một quả núi nhỏ, tới một chỗ bằng phẳng trước lèn núi.

Trên lèn núi lúc ấy đã có một người đang ngồi. Người ấy chính là lão tiều say mà Vũ Duy Ninh gọi là Nhạc đại thúc. ông ta lặng lẽ ngồi thẳng nhắm mắt, thần thái nghiêm trang, so với lúc say sưa bét nhè lúc sáng, thì như là hai người khác hẳn nhau.

Vũ Duy Ninh vừa thấy Nhạc đại thúc đã tới trước mình, vội vàng chạy tới thi lễ nói:

- Nhạc đại thúc, cháu tới chậm rồi.

Lão tiều say hai mắt từ từ mở ra, khẽ cười nói:

- Không sao, bà nội ngươi ngủ rồi chứ?

vũ Duy Ninh đáp:

- Dạ phải, bà nghe nói Tiểu Hắc săn được một con cọp, lập tức có ngươi mai mối tới nhà bàn chuyện thông gia, trong lòng bực tức, bèn đổi ý ngày trước, muốn cháu theo người ta đi săn.

Lão tiều say cười nói:
- Tiểu Hắc trước nay là đồ ăn hại, mà lần này lại săn được cọp, cũng chẳng lạ gì bà nội ngươi bực tức.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nhạc đại thúc, con cọp mà Tiểu Hắc săn được là do cháu đánh chết.
Lão tiều say chợt kinh ngạc hỏi:
- ủa! Ngươi giúp Tiểu Hắc à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không phải, cháu đuổi theo một con thú rừng, không ngờ lại gặp con cọp ấy, nó phóng vào vồ cháu, cháu đánh luôn một quyền vào trán nó, kế nghe phía sau có tiếng người nên phải vội vàng bỏ đi...
Lão tiều say thắc mắc hỏi:
- Sao ngươi lại bỏ cho người ta?
vũ Duy Ninh nói:
- Cháu sợ bà nội lo lắng, từ khi cha cháu bị cọp vồ chết đến giờ, bà lúc nào cũng lo lo sợ sợ, sợ cháu gặp chuyện không hay. Cháu không muốn bà nội biết là lên núi đào than lại gặp nguy hiểm.
Lão tiều say cười nói:
- Nếu bà ấy biết được rằng ngươi có thể tay không đánh chết cọp, thì sẽ không lo lắng gì cho ngươi đâu.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, nhưng chẳng lẽ đại thúc đã không dặn đi dặn lại là cháu không được để cho người hác biết chuyện theo người học võ sao?
Lão tiều say gật gật đầu một lúc, thu hết vẻ cười cợt, nghiêm sắc mặt nói:
- Phải rồi, ngươi ngồi xuống đây, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Vũ Duy Ninh bước tới mặt đất trước chỗ ông ta ngồi, từ từ ngồi xuống, nghiêm trang chờ đối phương mở lời.

Lão tiều say chăm chú nhìn chàng một lúc, rồi mới hỏi:

- Vũ Duy Ninh, ngươi theo ta luyện võ đã được mấy năm rồi?

Vũ Duy Ninh đáp:

- Đã ba năm rồi.

Lão tiều say gật đầu nói:

- Đúng thế, đã ba năm rồi, trong ba năm ấy ngươi đã thành tựu vượt bậc ngoài chỗ ta dự liệu, có điều ngươi chưa từng bộc lộ cho ai biết phải không?

Vũ Duy Ninh nói:

- Dạ phải, chưa!

Lão tiều say yên tâm cười nói:

- Tốt lắm, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi có nghĩ tới chuyện bước ra giang hồ không?

Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:

- Không, cháu không thể rời khỏi bà nội được.

Lão tiều say cười nụ, trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Vậy thì, ngươi có chịu giúp lão phu một chuyện không?

Vũ Duy Ninh gật đầu nói:

- Chịu! Chỉ cần không phải xa bà nội thì dù cho nước sôi lửa bỏng, Duy Ninh cũng nhất định không dám chối từ!

Lão tiều say cười nói:

- Giả như lão phu muốn ngươi đi giết người thì sao?

vũ Duy Ninh ngơ ngác một lúc, lại gật đầu nói:

- Cũng chịu!

Lão tiều say nhìn chàng chăm chú hỏi:

- Có thật không?

Vũ Duy Ninh thành thật đáp:

- Thật thế, cháu đã biết về đại thúc, nên cũng biết người mà đại thúc muốn giết tất nhiên cũng là hạng đáng chết, không thể tha được!

Lão tiều say cười rộ một tràng hô hô nói:

- Duy Ninh, ngươi thông minh lắm, thật không uổng công ta dạy bảo ngươi ba năm.

Vũ Duy Ninh nghe lời bậc dị nhân thường ngày mình rất kính phục ngưỡng mộ chính miệng khen ngợi, không kìm được nỗi khoan khoái, cũng cười hớn hở.

Không ngờ lão tiều say lại thu hết vẻ cười cợt trên mặt, trầm giọng nói:

- Có điều, nghiêm khắc mà nói, ngươi cũng vẫn là một đứa trẻ con không biết gì.

Vũ Duy Ninh ngơ ngác một lúc, hoảng sợ hỏi:

- ủa, cháu nói sai à?

Lão tiều say nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy, con người ta tốt hay xấu tạm thời không bàn, nhưng ngươi nói đã biết về lão phu, thật là rất nông nổi.

Vũ Duy Ninh nhất thời trợn mắt há miệng, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lão tiều say nói:

- Lão phu hỏi ngươi, trong ba năm chúng ta quen nhau, ngươi đã biết được bao nhiêu về cá nhân lão phu?

Vũ Duy Ninh xúc động nói:

- Nhạc đại thúc, đêm nay người gọi cháu tới đây, rốt lại là muốn nói chuyện gì với cháu?

Lão tiều say nói:

- Là nói chuyện này đây... ngươi biết lão phu là ai?

Vũ Duy Ninh ngập ngừng một lúc, khổ não nói:

- Người là bậc dị nhân trong võ lâm, họ Nhạc tên Quan Sơn, ba năm trước đi ngang qua đây, thấy cháu có năng khiếu luyện võ, nên ở lại truyền thụ võ công cho cháu...

Nhạc đại thúc, người rất tốt với cháu, cháu biết mà.

Lão tiều say cười khẩy nói:

- ĐÓ là tất cả những gì ngươi biết về cá nhân lão phu đấy phải không?

vũ Duy Ninh gật đầu nói:

- đúng thế, thưa đại thúc.

Lão tiều say cười nói:

- Cho nên hôm nay lão phu muốn nói thật cho ngươi biết, lão phu không phải họ Nhạc, tên cũng không phải là Quan Sơn, ba năm trước ta toàn là bịa đặt cả...

Vũ Duy Ninh kinh ngạc đứng phắt dậy, trợn mắt thất thanh hỏi:

- Đại thúc, người không đùa đấy chứ?

Lão tiều say lắc đầu nói:

- Không phải, ngươi ngồi xuống đi, từ từ bình tĩnh nghe ta nói!

Vũ Duy Ninh mặt đầy vẻ kinh ngạc từ từ ngồi xuống, hỏi:

- Vậy thì, người... người là ai?

- Lão phu họ Giải tên Kính Nhân, ngoại hiệu là Vô Địch Thần Quyền, là đặc sứ áo vàng của Tứ Hải Đồng Tâm Minh.

- Đặc sứ áo vàng của Tứ Hải Đồng Tâm Minh là gì vậy?

- Tứ Hải Đồng Tâm Minh là một hội minh do hai bang, ba giáo, chín môn phái trong võ lâm liên kết tổ chức thành, mục đích là vì võ lâm

trừ diệt tai họa, dàn xếp xích mích, tiêu trừ điều giết chóc trong võ lâm. Còn đặc sứ áo vàng là các nhân vật mà Đồng Tâm Minh mời ra dàn xếp những sự cố phát sinh. Hiện nay Đồng Tâm Minh có tất cả mười tám vị đặc sứ áo vàng, mà lão phu là một trong số đó!

- Uïa...

- Lão phu sẽ nói rõ thêm, gọi là hai bang, ba giáo, chín môn phái là gồm Xuyên Gia bang, Hoàng Hà bang, Hắc Y giáo, Bạch Y giáo, Ngũ Thông giáo, Thiếu Lâm, VÕ Đương, Hoàng Sơn, Trung Nam, Thanh Thành, Không Động, Nga Mi, Côn Luân, Trường Bạch chín phái. Các bang phái này trước đó vốn đều tự coi mình là chính nghĩa, coi phái khác là kẻ thù, cho nên thường phát sinh xung đột. Về sau có một vị kỳ nhân trong võ lâm tên là Bồng Lai Tiên ông Cát Hoài Hiệp muốn tiêu trừ nạn giết chóc không dứt trong võ lâm, bèn đề xướng việc thành lập Đồng Tâm Minh, mỗi bang phái chọn ra hai người đại biểu thường xuyên có mặt ở Đồng Tâm Minh, cùng nhau xử lý những chuyện thị phi phát sinh trong võ lâm, ví dụ như đệ tử phái Thiếu Lâm giết đệ tử phái VÕ Đương, phái VÕ Đương có thể tới Đồng Tâm Minh tố cáo, chờ minh chủ Đồng Tâm Minh điều tra xong, nếu chứng minh được rằng phái Thiếu Lâm sai, phái ấy phải chịu xử phạt thích đáng, nhưng phụ trách việc điều tra là các đặc sứ áo vàng bọn ta. Lão phu nói như vậy ngươi nghe hiểu rõ không?

- Hiểu rồi, vậy thì minh chủ Đồng Tâm Minh là Bồng Lai Tiên ông Cát Hoài Hiệp kia phải không?

- Không phải, Bồng Lai Tiên ông là minh chủ đầu tiền của Đồng Tâm Minh, ông ta qua đời lầu rồi. Minh chủ hiện nay là Thánh Hiệp Du Lập Trung.

- Làm nổi được chức minh chủ, chắc võ công của ông ta phải là thiên

hạ Vô địch rồi!

- Dĩ nhiên, võ công của Thánh Hiệp Du Lập Trung đã đạt tới mức người trước không có ai bằng được, có điều sở dĩ ông ta được cử làm minh chủ chủ yếu lại vì ông ta là người rất mực sáng suốt ngay thẳng, một câu nói, một việc làm đều là mẫu mực cho người luyện võ!

- Năm nay ông ta đã nhiều tuổi chưa?

- Sáu bảy mươi tuổi, có điều ông ta một thân mang thần công siêu phàm nhập thánh, cho nên nhìn chỉ như một người trung niên mà thôi.

- Hội quán của Tứ Hải Đồng Tâm Minh là ở chỗ nào?

- Trước kia là ở ngọn Ngũ Lão trong Lư Sơn, sau vì có mấy việc nên dời tới Bắc Nhạn, đến nay thì Đồng Tâm Minh đã thành lập được sáu mươi năm rồi.

- Đại thúc đã là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh, thì tại sao suốt ba năm nay người lại ở lại chỗ xóm núi này?

- ồ, nói ra thì thật một lời không hết được. Sáu năm trước Đồng Tâm Minh giao cho lão phu một việc mười phần khó khăn. Lúc ấy có rất nhiều người cho rằng lão phu không thể làm được. Lão phu một lúc làm phách, lại nói ra miệng rằng nếu không làm được quyết không trở về Đồng Tâm Minh. Cuối cùng sự thật chứng minh là quả thật lão phu không đủ sức làm được, cho nên sau đó ba năm, lão phu bèn ở luôn tại đây tới nay!

Vũ Duy Ninh lo lắng hỏi:

- Đại thúc, nhiệm vụ Đồng Tâm Minh giao cho người là gì vậy?

Lão tiều say buồn bã đáp:

- Là đi tìm một vị đặc sứ áo vàng mất tích!

Vũ Duy Ninh ngạc nhiên kêu lên:
- ủa Đồng Tâm Minh có một vị đặc sứ áo vàng mất tích à?
Lão tiều say gật đầu đáp:
- Đúng thế, vị đặc sứ áo vàng ấy tên là Bạch Hiệp Du Ngọc Long, là con của minh chủ Đồng Tâm Minh, cũng là một vị không ai bằng trong mười tám đặc sứ áo vàng bọn ta. Tính người hào hiệp, coi kẻ ác như kẻ thù. Sáu năm trước y báo với Đồng Tâm Minh xin nghỉ ba tháng, nói là cần đi thăm một người bạn thân, không ngờ đi rồi không trở về, chẳng ai biết y ở đâu. Minh chủ Đồng Tâm Minh thấy con quá hạn không trở về, cũng biết là y có nhiều kẻ thù, trong lòng lo lắng, bèn phát ra Đồng Tâm Lệnh, nhờ môn đệ hai bang, ba giáo, chín môn phái giúp đỡ tìm người, mà sau nửa năm vẫn không ra được y ở đâu Du minh chủ vốn biết lão phu thường ngày chơi thân với Du đặc sứ, bèn sai lão phu phụ trách việc tìm kiếm. Lúc ấy nhiều người nói rằng một mình lão phu rất khó tìm được Du đặc sứ, lão phu nhất thời hung hăng, thề là không tìm được Du đặc sứ thì không trở về. Ngày hôm ấy rời khỏi Đồng Tâm Minh, bắt đầu tìm kiếm, đi khắp chân trời góc bể suốt ba năm, tự biết là đã thất bại, trong lòng đau đớn, chỉ muốn ở ẩn nên tìm tới xóm núi này...
Vũ Duy Ninh im lặng nghe tới đó, bèn hỏi tiếp:
- Đại thúc hôm nay gọi cháu tới đây, có phải muốn sai cháu giúp đỡ tìm kiếm Du đặc sứ không?
Lão tiều say nói:
- Không! Lão phu muốn ngươi giúp chuyện khác.
Vũ Duy Ninh sửng sốt nói:
- A, chắc là đại thúc đã biết Du đặc sứ gặp nạn ở đâu rồi chứ gì?
Lão tiều say gật đầu nói:

- Đúng vậy, cách đây vài này, lão phu tình cờ phát giác ra Du đặc sứ đang trong tay một ma đầu võ lâm, bị y giam giữ trong một địa lao kiên cố dị thường.

Vũ Duy Ninh hăng hái hỏi:

- Ma đầu võ lâm ấy ở chỗ nào vậy?

Lão tiều say mặt hiện vẻ nghiêm trọng đáp:

- ở chỗ ngươi thường lui tới ấy!

Vũ Duy Ninh nhảy dựng lên, thất thanh hỏi:

- Sao, là ở Thạch gia bảo à?

Lão tiều say nói:

- Đúng thế, là ở Thạch gia bảo à!

Đây mới là chuyện Vũ Duy Ninh có nằm mơ cũng không ngờ tới được. Thạch gia bảo là khách hàng quen thuộc lâu năm của chàng, cứ ba ngày là chàng phải chở tới đó một xe than, ba bốn năm nay chàng tới đó không biết bao nhiêu lần. Tuy chàng có cảm giác là ở đó có một điều bí ẩn không hiểu được, bởi nhiều năm rồi chàng vẫn không rõ bảo chủ Thạch gia bảo là ai, song chàng đối với Thạch gia bảo lại có một mối hảo cảm rất lớn. Bởi người trong Thạch gia bảo trên dưới đều đối xử với chàng rất hòa nhã, không một ai có vẻ cậy giầu khinh người thường thấy ở các nhà đại gia khác, mà về tiền bạc thì không bủn xỉn lần nào chở than đến, người hầu hạ trong bảo cũng đều giữ chàng lại cho ăn cơm. Vì vậy trong lòng chàng Thạch gia bảo là một nhà từ thiện, nhưng hiện tại vị Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân trước mặt vừa nói vị bảo chủ Thạch gia bảo là một ma quân trong võ lâm thì làm sao chàng không hốt hoảng lạ lùng?

cỏ điều sau lúc kinh hoảng ngạc nhiên xong chàng lại không hề hoài nghi gì lời nói của Giải đại thúc, vì Thạch gia bảo quả có một chỗ

chàng thấy không rõ ràng, mà chỗ ấy lại đủ để chứng thực rằng Thạch gia bảo đúng là có một bí mật không thể nói cho người ngoài.
Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng ngạc nhiên của Vũ Duy Ninh, Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân bỗng nhiên cười khẽ một tiếng nói:
- Trước nay ngươi vẫn nghi người trong Thạch gia bảo rất tốt có phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế cháu nghi rằng họ rất lương thiện.
Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân cười nhạt nói:
- ĐÓ mới là chỗ Vô cùng thâm hiểm của bọn họ, bọn họ bề ngoài làm ra vẻ rất lương thiện, nhưng trong cốt tuỷ thì chứa đựng sự tàn nhẫn độc ác, chuyên môn làm những việc Vô pháp Vô thiên.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Bảo chủ là ai?
Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân nói:
- Là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, người này khoảng trên dưới năm mươi tuổi, chắc ngươi đã có lần gặp qua, y diện mạo rất đoan chính, có hai hàng lông mày xếch xếch dài dài, rất ưa mặc áo dài màu trắng.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 2
Người tốt

- Vũ Duy Ninh tại sao đêm qua người lại không ngủ yên vậy?
Vũ Duy Ninh chúm chím cười nói:
- Chu đại thúc, người cũng lại muốn chòng ghẹo tôi nữa à?
Đầu bếp họ Chu cười hô hố nói:

- Không không, già này lúc tuổi còn trẻ như chú bây giờ, tối đến cũng thường không ngủ yên.
Một vị đầu bếp khác họ Đồ cười hỏi ngay:
- Nghĩ đến nữ nhân phải không?
Đầu bếp họ Chu nói:
- Chứ không à, nghĩ tới nữ nhân một cái là trằn trọc, trăn trở, suốt đêm không ngủ yên, cứ gọi là xuân sắc não người không thể ngủ được là lão đó.
Đầu bếp họ Đồ đưa mắt nhìn qua Vũ Duy Ninh cạnh đống than cười hỏi:
- Vũ Duy Ninh chắc người cũng nghĩ đến mụ nào chứ gì?
Vũ Duy Ninh xấu hổ cười nói:
- Đừng đoán mò tôi chẳng nghĩ đến mụ nào cả.
Đầu bếp họ Chu nói:
- Không cần xấu hổ sợ hãi, con trai tới tuổi chú, chẳng ai lại không nghĩ tới nữ nhân cả, để hôm nào rảnh, già này dắt chú đi vui vẻ một phen, đảm bảo sau đó chú sẽ ngủ một giấc tới sáng bạch.
Vũ Duy Ninh không đáp chỉ cười hì hì mang cái sọt không trở ra ngoài.
Không lâu một xe than đã xuống hết, đầu bếp họ Chu vẫy gọi chàng nói:
- Vũ Duy Ninh đừng quên lời nói của Vân quản gia dặn bảo ăn cơm xong hãy về.
Vũ Duy Ninh vui vẻ ngồi vào bàn cười nói:
- ăn cơm ở đây mãi thật là không biết điều...
Đầu bếp họ Chu bưng cho chàng một bát canh nói:
- Thôi mà lại khách sáo làm gì?
ăn xong bữa cơm trưa, Vũ Duy Ninh chợt hai tay ôm đầu, khuỵu chân xuống đất kêu lên:
- Lạ quá, sao tôi lại đau đầu quá.
Đầu bếp họ Đồ ngơ ngác hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh mặt mày nhăn nhó đáp:
- Ai mà biết mới đây còn khoẻ khoắn bình thường lại đột nhiên đau buốt lên thế này, ái da...
Đầu bếp họ Đồ ngạc nhiên hỏi:
- Đau lắm à?
Vũ Duy Ninh căn răng nói:
- Đúng thế như là con dao chặt vào vậy.
Đầu bếp họ Chu bước tới đỡ chàng dậy nói:

- Giống như là bị trúng gió, đi! Tới chỗ giường của ta nằm nghỉ một chút.
Phòng các đầu bếp cũng sát vách phòng ăn, Vũ Duy Ninh được đầu bếp họ Chu đỡ vào phòng xong tựa hồ rên rỉ càng lúc càng đau thêm, cứ nằm trên giường rên rỉ.
Đầu bếp họ Chu cảm thấy không hay, lập tức sai một bảo đinh đi báo với Vân quản gia, không lâu sau Vân quản gia tới nơi, bắt mạch cho Vũ Duy Ninh xong, ông ta lộ vẻ ngờ vực nói:
- Lạ thật, mạch vẫn bình thường mà.
ông ta cau mày trầm tư một lát, chăm chú nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Vũ Duy Ninh trước nay người có thường bị như thế này không?
Vũ Duy Ninh vừa rên vừa đáp:
- Tháng trước bị một lần, đau buốt cả nửa ngày mới hết, ái da...
Vân quản gia gật đầu nói:
- Có lẽ trong óc người bị tổn thương mạch máu nhỏ nào đó, chờ lão phu bốc cho người một thang thuốc xem sao!
Nói xong ông ta đứng dậy bước ra ngoài.
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không dám làm phiền Vân gia, tiểu nhân nằm nghỉ một lúc sẽ về mà!
Vân quản gia nói:
- Không được, hôm nay người không nên về, lão phu có một bài thuốc trị bệnh đau đầu rất hay, không biết có trị được tận gốc bệnh đau đầu của người không nhưng bài thuốc này phải hai giờ uống một lần, uống liên tục ba lần mới có công hiệu, đêm nay người cứ ở lại dây, sáng mai hãy về.
Vũ Duy Ninh còn đang nghĩ hay quá, Vân quản gia đã bước ra khỏi phòng.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 3
Thạch lao

Vũ Duy Ninh trong lòng suy nghĩ, chân đã sải bước tới trước gian địa lao thứ hai.
Chỉ thấy trong lao phòng quả nhiên có một người xếp bằng ngồi trên chiếc giường gỗ Người ấy tuổi trạc bốn mươi, mặt dài rất khó coi,

mắt nhỏ mà tròn, môi nhọn mà miệng rộng, ở giữa là một cái mũi hếch, lại thêm mái tóc dài rũ xuống vai mới nhìn thật giống hệt một con chồn.
ủa, đây mà lại là con trai của Thánh Hiệp Du Lập Trung ư? Là đặc sứ áo vàng của Tứ Hải Đồng Tâm Minh, Bạch Hiệp Du Ngọc Long sao?
Vũ Duy Ninh bất giác ngầm hít một hơi khí lạnh, nhưng chàng lập tức nhớ tới câu lấy dung mạo xét người là lầm, nên một tia nghi ngờ lóe lên trong óc lập tức tiêu tan, lúc ấy bèn ôm quyền hướng về quái nhân trong lao phòng hỏi:
- Vị đại hiệp này có phải là Du đặc sứ của Tứ Hải Đồng Tâm Minh không?
Quái nhân trong lao đã sớm thấy một thanh niên lạ mặt bước tới, đang lúc lạ lùng, nghe xong câu nói của Vũ Duy Ninh, bộ mặt xấu xa gớm ghiếc hiện lên vẻ mừng rỡ, vội vàng gật đầu nói:
- Tại hạ chính là Du đặc sứ, ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân là Vũ Duy Ninh, chịu sự ủy thác của Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân đại thúc lén vào bảo cứu người!
Bạch Hiệp Du Ngọc Long cả mừng nói:
- Tốt quá, ngươi mau mau mở khóa đi!
Vũ Duy Ninh tự nhiên không dám chần chừ, vội mò mẫm trong chùm chìa khóa vừa đoạt được chọn ra một cái đút thử vào lỗ khóa thì lọt, nhưng thử tới cái thứ tư thì mới mở được cửa lao phòng.
Cánh cửa chấn song vừa mở ra, Bạch Hiệp Du Ngọc Long đã như ngọn gió nhanh nhẹn bay ra khỏi địa lao, ông ta nhìn về phía cửa địa đạo một lúc, vươn tay cầm luôn chùm chìa khóa trên tay Vũ Duy Ninh hỏi gấp:
- Tình hình bên ngoài ra sao?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Hai người gác ngoài cửa tháp và Hắc Diện Diêm La Uất Trì Hưng đã bị tiểu nhân điểm huyệt, nhưng hai người canh giữ cửa tháp cứ hai khắc là thay phiên, cho nên đại khái trong khoảng thời gian hai khắc thì không đến nỗi bị người trong bảo phát hiện.
Bạch Hiệp Du Ngọc Long có vẻ rất phấn khích, lại hỏi gấp:
- Ngươi làm thế nào lén lọt được vào Thạch gia bảo?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân là người trên núi Trường Bạch đào than để kiếm sống. Thạch gia bảo này là khách hàng quen của tiểu nhân, cứ ba ngày chở một xe tới bán. Ba năm trước Giải đặc sứ qua xóm núi Đại Bình Đính, nhận thấy tiểu nhân có căn cơ bèn truyền thụ võ công cho. Lần

này Giải đặc sứ dò thám biết được Du đặc sứ bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giam cầm ở đây, nên sai tiểu nhân...
Bạch Hiệp Du Ngọc Long chỉ nghe tới đó cũng đã hiểu được đại khái, nên không cần nghe tiếp nữa, lập tức chia chùm chìa khóa ra đưa một nửa cho Vũ Duy Ninh nói:
- Nhanh lên! Chúng ta chia nhau mở các phòng trong địa lao.
Vũ Duy Ninh thoáng ngơ ngác hỏi:
- Du đặc sứ định cứu hết những người bị giam ở đây à?
Bạch Hiệp Du Ngọc Long gật đầu nói:
- Đúng thế, trong Thạch gia bảo cao thủ tụ họp như mây, chỉ có cứu hết những người bị giam ra, chúng ta mới có thể chạy thoát được.
Vũ Duy Ninh thoáng nghĩ Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc là ma quân trong võ lâm, những người bị y giam cầm tự nhiên không phải là kẻ bại hoại. Nếu có thể cứu hết họ ra cũng là điều tốt, lập tức vui vẻ đón lấy chìa khóa, bắt đầu cùng Bạch Hiệp Du Ngọc Long ra tay mở hết các khóa sắt của từng cửa phòng trong địa lao.
Có lẽ tất cả những người gặp nạn bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giam cầm đều trải qua đủ thứ cực hình tàn khốc, nếm đủ mùi vị cay đắng, nên Vũ Duy Ninh nhìn ra tất cả bọn họ chẳng có ai diện mạo "đoan chính" người nào cũng mặt mũi dị dạng, khiến người ta trông mà phát khiếp.
Chẳng bao lâu, mười tám người gặp nạn trong hai mươi gian địa lao - gian đầu tiên không có ai - đã được cứu ra toàn bộ.
Vũ Duy Ninh mở xong phòng giam thứ hai mươi, bước qua con đường quanh qua bên trái nhìn xem, quả lại thấy trên con đường này cũng có hai mươi gian địa lao khác, trong lòng mười phần hoảng sợ kinh dị, bèn nhìn Bạch Hiệp Du Ngọc Long hỏi:
- Du đặc sứ, nơi này giam cầm tất cả bao nhiêu người?
Bạch Hiệp Du Ngọc Long vừa ra tay mở khóa phòng giam thứ hai mươi mốt, vừa vội vã đáp:
- ở dưới này có một trăm gian địa lao, giam tất cả bảy mươi hai người... Mau lên đi, chia chìa khóa cho mọi người, thời giờ không còn nhiều đâu!
Vũ Duy Ninh theo lời chia chìa khóa cho mấy người gặp nạn vừa được cứu thoát đang đứng bên cạnh, mọi người đều có tâm lý đồng cừu địch khác, vả lại còn biết trong Thạch gia bảo có ba mươi vị võ sĩ áo bạc thân mang võ công bậc nhất giang hồ, nếu không cứu hết thảy bảy mươi hai người, thì khó mà chạy thoát khỏi Thạch gia bảo, cho nên lúc ấy có tới bảy tám phần trong số người vừa được cứu thoát thể hiện ý nguyện kiên quyết hợp tác với nhau, tranh nhau mở

khóa.
Cũng chỉ trong thoáng chốc, năm mươi ba người gặp nạn còn lại đều đã được ra khỏi phòng giam.
Bạch Hiệp Du Ngọc Long phấn khích tới cực điểm, vẫy tay cao giọng hô:
- Các vị xông ra!
Trong câu nói, người đã vọt ra dẫn đầu mọi người chạy về phía cửa địa đạo.
Vũ Duy Ninh cũng theo mọi người chạy ra ngoài, những người gặp nạn như đợt sóng trào ùn ùn phóng nhanh ra cửa địa đạo, mà người họ gặp đầu tiên chính là Hắc Diện Diêm La Uất Trì Hưng. Tựa hồ ai cũng căm hờn thấu xương, nên thấy ông ta ngơ ngác nằm dưới đất, người nào cũng cố ý đạp lên người ông ta mà qua, có kẻ còn dùng sức đạp vào mặt, cho nên khi bảy mươi hai người đi qua xong, Hắc Diện Diêm La Uất Trì Hưng chỉ còn là một cái xác nát bét, máu thịt bầy nhầy!
vũ Duy Ninh trông thấy tình cảnh thê thảm ấy, trong lòng bất nhẫn, nhưng chàng hiểu tâm tình của bảy mươi hai người gặp nạn, bọn họ ngày thường đã chịu hàng trăm kiểu lăng nhục của Hắc Diện Diêm La Uất Trì Hưng, trong lòng đã chất chứa nỗi oán hờn nhiều năm, hiện tại bọn họ được giải thoát, tất nhiên là muốn báo thù.
Trong chớp mắt mọi người đã xông ra ngoài bảo tháp.
Lúc ấy vừa vặn hai đại hán vận võ phục tới thay phiên gác đang sóng vai đi tới trước tháp. Bọn họ đột nhiên thấy các tù phạm đang ùn ùn từ tháp xông ra, không kìm được hoảng sợ, cùng la hoảng "ái chà" quay đầu tháo chạy.
Bạch Hiệp Du Ngọc Long và một lão nhân độc nhãn quát lớn một tiếng, lăng không vọt tới mau như sao sa vọt qua đầu hai đại hán vận võ phục, rơi xuống trước mặt họ, chặn ngang đường chạy.
Hai đại hán vận võ phục thấy đường thoát thân bị chặn, vội vàng song song tuốt đao ra chuẩn bị nghênh chiến.
Những lưỡi đao của họ vừa tuốt ra khỏi vỏ đã bị Bạch Hiệp Du Ngọc Long và lão nhân độc nhãn nghiêng người sấn vào cùng vươn tay ra, "rắc" một tiếng bẻ gãy luôn làm hai, kế đó Bạch Hiệp Du Ngọc Long khom người nắm luôn hai chân một đại hán nhấc lên cao, tiếp theo chỉ thấy hai tay ông ta phân khai, đại hán bị nắm lấy nhấc lên gào thảm một tiếng ghê rợn, thân thể đã bị Bạch Hiệp Du Ngọc Long xé toạc làm hai mảnh.
Máu tươi như mưa trút xuống toàn thân Bạch Hiệp Du Ngọc Long, một khúc ruột đẫm máu như tấm lụa hồng vắt lên vai ông ta, nhưng

ông ta không hề để ý, lại bật lên một tràng cười ha hả như điên cuồng.
Thủ đoạn của lão nhân độc nhãn cũng lang độc ghê người, hai tay ông ta chụp vào trước ngực hán tử vận võ phục kia, xé toạc từ ngực tới bụng, móc luôn quả tim đầm đìa máu, bỏ luôn vào miệng vừa nhai vừa cười rộ.

Hồi 4
Tin lầm kẻ ác phạm tội lớn

Nhưng vừa gọi ra ba tiếng "Du đặc sứ", chàng đột nhiên im bặt sững sờ!
Té ra người vừa lặng lẽ đáp xuống không một tiếng động ấy không phải là Bạch Hiệp Du Ngọc Long mà là một người áo trắng.
Người ấy tuổi trạc ngũ tuần, diện mạo Vô cùng đoan chính, có hai hàng lông mày như lưỡi kiếm xiên xiên dài dài chạy tới chân tóc và đôi mắt sắc bén khôn tả, tuy nhìn ra tuổi tác chỉ khoảng trên năm mươi, nhưng phong thái thanh nhã nhàn dật siêu phàm thoát tục, trông như một vị tiên thánh trên trời!
Vũ Duy Ninh mặt đã trắng bệch lúc ấy lại càng trắng bệch, vì người áo trắng chàng vừa nhìn thấy chính là người chàng đã gặp qua trước đây, người ấy chính là bảo chủ Thạch gia bảo Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Đang lúc chàng hoảng sợ muốn ngất đi, chợt lại có một cái bóng khác vọt tới bên cạnh cất tiếng hỏi:
- Ngươi là ai? Ngươi gọi ta có chuyện gì?
Người hỏi đó cũng là một người áo trắng, chỉ khoảng gần ba mươi tuổi, mặt mũi Vô cùng anh tuấn, xem diện mạo rất giống với Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, có lẽ là con ông ta!
Vũ Duy Ninh phát hoảng nhìn chằm chằm vào đối tượng, không mở miệng trả lời, vì chàng cũng chẳng biết trả lời thế nào.
Người áo trắng thấy Vũ Duy Ninh chưa trả lời, cũng không hỏi lại, quay đầu nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc hỏi:
- Cha, ở đây có một kẻ địch!
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc từ lúc tới hiện trường tới giờ chỉ im lặng đứng giữa mấy xác chết, mắt trào ánh lệ, thần sắc thê thảm, lúc

nghe con trai gọi mới cất bước từ từ đi tới.
Y bước tới cạnh người Vũ Duy Ninh, ngắm chàng qua suốt một lượt, trên mặt thoáng lộ vẻ lạ lùng, hỏi:
- Ngươi là Vũ Duy Ninh phải không? Là Vũ Duy Ninh vẫn chở than vào bảo phải không?
Vũ Duy Ninh như một phạm nhân suốt mấy năm bị kiện tụng giam cầm cuối cùng nghe được câu phán quyết, trong lòng đang nôn nóng chợt bình tĩnh hẳn lại, không chút sợ sệt đáp:
- Đúng thế, tôi là Vũ Duy Ninh!
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc kinh ngạc hỏi tiếp:
- Tại sao ngươi lại ở đây?
Vũ Duy Ninh im lặng không đáp, chàng không có ý giấu giếm việc mình làm, chỉ vì nhất thời không biết bắt đầu kể lại từ đâu mà thôi.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thở dài một tiếng, đưa mắt ra nhìn bốn phía, chậm rãi hỏi:
- Ngươi thấy Vân quản gia không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- ông ta nằm cách tiểu nhân hai trượng bên trái.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ngước mắt nhìn, quả thấy Vân quản gia bị một thanh trường kiếm đâm suốt qua bụng, đang nằm nghiêng trên mặt đất cách đó hai trượng, bất giác biến sắc, lập tức nhún người vọt tới, đỡ Vân quản gia ngồi dậy.
Y đưa tay sờ vào ngực Vân quản gia, lập tức quay đầu về phía thanh niên áo trắng nói:
- Long nhi, ngươi qua đây, Vân quản gia còn sống!
Thanh niên áo trắng như đã hiểu rõ ý cha, ngồi xuống xếp bằng phía sau người Vân quản gia, hai tay xoa vào nhau mấy cái, từ từ vươn hữu chưởng ra, áp lên huyệt Linh Đài sau lưng Vân quản gia, đẩy chân khí vào người ông ta.
Không quá thời gian một chén trà, Vân quản gia từ từ mở mắt!
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lập tức hỏi:
- Vân Hoàng, nói cho ta biết, tất cả mọi việc phát sinh từ đâu?
Vân quản gia mở to đôi mắt thất thần, nhìn chằm chằm vào Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc một lúc mới mấp máy môi nói:
- Vũ Duy Ninh... giả đau đầu... ở lại trong bảo... qua đêm... rồi... rồi tiến vào địa lao... thả... thả...
Nói chưa hết câu, ngoẹo đầu qua một bên tắt hơi luôn!
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ngây người một lúc, trên mặt dần dần hiện ra vẻ kinh hãi khó nghĩ, đưa mắt nhìn về phía Vũ Duy Ninh, rồi từ từ đứng dậy, từ từ bước về phía Vũ Duy Ninh.

Vũ Duy Ninh nhìn thấy Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc bước về phía mình, trong lòng vẫn hoàn toàn không chút run sợ, hiện tại chàng chỉ có một hy vọng, hy vọng đối phương giết mình chết ngay lập tức, chứ đừng đày đọa mình.
Nhưng mà Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc rõ ràng không phải là một kẻ mau mắn, trên mặt tuy vẫn lộ vẻ sợ hãi giận dữ khôn tả, nhưng hành động không có chút nào hấp tấp lỗ mãng, y tới cạnh Vũ Duy Ninh rồi, đưa tay đỡ vào lưng Vũ Duy Ninh kéo chàng dậy, lấy một giọng kiềm chế mà dằn từng tiếng hỏi:
- Bẩy mươi hai phạm nhân ấy có ai là sư phụ hay phụ thân của ngươi không?
Vũ Duy Ninh bình tĩnh đáp:
- Không có ai cả, tiểu nhân chỉ chịu sự phó thác của một vị ân nhân tới cứu người thôi.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc mục quang rừng rực hỏi:
- ân nhân của ngươi tên là gì?

Hồi 5
Hy vọng chuộc lỗi đòi danh sách

Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Cũng đều là bọn ma đầu tàn ác nổi tiếng trong võ lâm, bảy mươi hai người ấy là do mười tám đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh cùng chưởng môn các phái đem hết võ công và mưu trí ra mới bắt được, đến nay chỉ một phen chạy thoát hết!
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- sau khi bọn họ ra khỏi Chính Tâm Lao rồi, sẽ làm gì?
Thánh Hiệp Du Lập Trung đột nhiên trợn mắt, trầm giọng chửi:
- Đồ ngu ngốc! Bảy mươi hai gã ma đầu thoát khỏi Chính Tâm Lao cũng như bảy mươi hai con cọp dữ sổ chuồng, mà ngươi còn chưa biết chúng sẽ làm gì à?
Vũ Duy Ninh run sợ hạ giọng nói:
- Tiểu nhân tội lớn ác nhiều, đến nay xin tùy ý minh chủ xử trị!
Thánh hiệp Du Lập Trung quát:
- Lão phu không xử phạt ngươi, ngươi cút đi cho rồi!
Vũ Duy Ninh ngây người ngước mặt hỏi:

- ủa... Minh chủ không xử phạt tiểu nhân sao?
Bạch Hiệp Du Ngọc Long cũng ngạc nhiên hỏi:
- Sao cha vừa nói là bắt y phải chịu sự phán xét của Đồng Tâm Minh mà?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cương quyết nói:
- Không biết thì không có tội, chẳng phán xét gì cả!
Vũ Duy Ninh biết mình phải chịu xử phạt mới có thể yên tâm, lúc đấy nạp đầu cầu khẩn:
- Không! Tiểu nhân thả bảy mươi mốt kẻ độc ác, hại chết chín mươi bảy mạng người, tội ấy không thể tha được, xin minh chủ cứ áp giải tiểu nhân tới Đồng Tâm Minh để phán xét!
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Ngươi không có tội, bây giờ ngươi có thể về thẳng núi Đại Bình rồi!
Vũ Duy Ninh nghiến răng một lúc nói:
- Minh chủ cho rằng tiểu nhân không đáng được phán xét à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lạnh lùng nói:
- Đồng Tâm Minh phán xét ngươi rồi còn làm gì được nữa? Đưa ngươi xử tử hay tùng xẻo cũng không bắt lại được bảy mươi hai tên kia! Cũng không cứu lại được chín mươi bảy người đã chết ở đây!
Vũ Duy Ninh bi phẫn lại hổ thẹn, đột nhiên nhảy xuống giường, cúi đầu lao ra ngoài thạch thất.
Không! Chàng vừa chạy ra tới cửa thạch thất, chợt quay lại, nhìn chằm chằm vào Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Tiểu nhân có một yêu cầu!
Thánh Hiệp Du Lập Trung thoáng ngạc nhiên hỏi:
- Yêu cầu gì đây?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân muốn có danh sách bảy mươi hai tên ma đầu kia.
Thánh Hiệp Du Lập Trung hoàn toàn không ngờ, sửng sốt hỏi:
- Ngươi lấy làm gì?
Vũ Duy Ninh nhìn xuống lặng lẽ nói:
- Tiểu nhân nói ra mục đích bây giờ thì quá sớm, nhưng tới khi nguyện vọng của tiểu nhân đã đạt được, thì minh chủ sẽ rõ...
Thánh Hiệp Du Lập Trung khẽ cười nói:
- Ngươi không nói lão phu cũng rõ, ngươi nghĩ tới việc bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu ấy nhốt vào Chính Tâm Lao, có phải thế không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng vậy, cũng biết là tiểu nhân không có cách nào làm được, nhưng tiểu nhân nếu có thất bại, thì là chết, chứ không phải nửa

đường mà bỏ dở!
Thánh Hiệp Du Lập Trung đột nhiên hô hô cười lớn nói:
- Có chí khí lắm! Lão phu cũng đã sớm nhận thấy ngươi không phải là một thanh niên tầm thường, nhưng lão phu nói cho ngươi biết, bảy mươi hai tên ma đầu đó đều CỎ một thân võ công hơn người, không ai thua kém các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh đâu! Mà ngươi... ngươi tuy học võ với Tam Tuyệt Độc Hồ ba năm, song lão phu dám nói Tam Tuyệt Độc Hồ quyết chưa đem tuyệt kỹ của y dạy cho ngươi, nên thành tựu hiện tại của ngươi còn chưa bằng một võ sĩ áo bạc nào ở đây, đem cái thân thủ ấy của ngươi mà đòi bắt bảy mươi hai tên ma đầu kia, há chẳng phải là chuyện đem trứng chọi đá, ngươi ngốc nằm mơ sao?
Vũ Duy Ninh bình tĩnh nghe xong, im lặng một lúc, chớp mắt hỏi:
- Tiểu nhân lớn mật xin hỏi minh chủ một việc: Vào lúc minh chủ còn nhỏ tuổi trạc tiểu nhân hiện nay thân thủ đã cao tới mức đủ đánh bại bất cứ tên ma đầu nào trong võ lâm chưa?
Thánh Hiệp Du Lập Trung sửng sốt nói:
- Dĩ nhiên là chưa, võ công của lão phu tăng tiến theo với tuổi tác.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì, hiện tại tiểu nhân còn chưa bằng một vị võ sĩ áo bạc, nhưng tiểu nhân tin rằng từ nay về sau cũng từ từ tăng tiến thôi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung buột miệng nói:
- Nói thì đúng, nhưng ít nhất ngươi phải khổ luyện mười năm mới có hy vọng đánh bại bảy mươi hai tên ma đầu ấy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân hoàn toàn không tính chuyện trong mười năm đánh bại bọn chúng, tiểu nhân tính là còn sống được mấy năm thì đấu mấy năm.
Thánh Hiệp Du Lập Trung gật gật đầu, nhìn qua Bạch Hiệp Du Ngọc Long nói:
- Ngọc Long, đi sao một bản danh sách cấp cho y!
Bạch Hiệp Du Ngọc Long dạ một tiếng bước ra, một lúc không lâu cầm một bảng danh sách quay lại đưa Thánh Hiệp Du Lập Trung, ông ta đón lấy nhìn một lúc rồi đưa cho Vũ Duy Ninh nói:
- Danh sách ở đây, cầm đi!
Vũ Duy Ninh cầm lấy bản danh sách cất vào người, khom lưng nói:
- Đa tạ, tiểu nhân xin cáo từ!
Nói xong quay người chạy đi.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 6
Ngàn dặm gian nan lên ải bắc

- ồ, cái cửa sổ này không cài then, hay là bà Vũ đi qua chỗ này?
- Bà ấy leo ra cửa sổ làm gì?
- Phải đấy, bà ấy mù cả hai mắt, làm sao dám leo ra cửa sổ?
- Mà cho dù leo ra được, cũng vẫn có thể ra đằng cửa, cần gì phải leo ra cửa sổ?
- Tôi thấy... chắc là bà Vũ thấy Vũ Duy Ninh chưa về nhà, trong lòng bất an, muốn ra ngoài thôn chờ, lại sợ không có ai trông nhà, cho nên đóng cửa lớn, leo ra đường cửa sổ chăng?
- Phải rồi! Phải rồi! Chắc là như vậy! Duy Ninh, ngươi mau mau ra tìm xem, đừng ngồi đó khóc nữa!
- ồ, mọi người nghe tôi nói, bà Vũ mù cả hai mắt, nhất định đã lạc đường ở ngoài thôn rồi, chúng ta cùng giúp Duy Ninh đi tìm xem!
- Phải rồi, mọi người chia nhau đi tìm đi! Đi! Đi! Đi!
- Khoan đã! Mọi người xem đây, ở đây có một tờ giấy viết chữ này!
Vũ Duy Ninh bật dậy, giật lấy tờ giấy trắng trên tay người ấy, vừa nhìn thấy nét chữ của Giải đại thúc, trong lòng đã đại khái đoán được là chuyện gì rồi.
"Duy Ninh, vì muốn được an toàn sẽ gặp nhau, lão phu quyết định đem bà nội ngươi tới một chỗ để tránh bị địch nhân làm hại, nếu ngươi đọc được thơ này, có thể tới Long Tuyền Quan ở cạnh Trường Thành, thì sẽ được đoàn tụ với bà nội ngươi. - Biết tên không lạ." Đọc xong thơ, Vũ Duy Ninh căm giận cực điểm, xé nát lá thơ nghiến răng nghiến lợi nói:
- Hừ, ta vì Tam Tuyệt Độc Hồ ngươi mà gặp họa lớn, ngươi vẫn còn chưa chịu buông tha ta...
Đúng thế, chàng không tin rằng Tả Khâu Cốc mang bà nội chàng đi là vì có ý tốt. Bởi Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc tất nhiên cũng rõ rằng sau khi bảy mươi mốt tên ma đầu trong võ lâm đã ra khỏi Chính Tâm Lao thì cái đuôi hồ ly của y cũng lộ ra, đương nhiên y cũng rõ sau khi Vũ Duy Ninh phát hiện ra đã bị lừa dối và lợi dụng sẽ nghĩ gì về y, mà nói ngược lại, giữa y và Vũ Duy Ninh đã chẳng có tình nghĩa "thày trò", mà lại đã qua biến cố trở thành kẻ thù, vì thế việc y mang bà nội đi tự nhiên là chẳng có ý tốt gì Vũ Duy Ninh đang hận không thể một phen bắt cả bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm Lao để chuộc lại lỗi lầm của mình, nhưng giờ đây chàng

biết rằng nếu không cứu bà nội trước thì không thể có cách nào thẳng tay đối chọi với chúng, song chàng cũng biết rằng Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc chẳng bao giờ để cho mình cứu được bà nội dễ dàng, y sẽ đưa bà nội giấu ở một chỗ rất kín đáo, rồi sau ép buộc mình vâng lệnh y, tiếp tục giúp y làm điều bậy bạ tàn ác!
Nghĩ tới đó, toàn thân chàng như bị lửa giận thiêu đốt, đau khổ tới mức cơ hồ phát điên.
Dân trong thôn đứng quanh chàng không biết rốt lại đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy chàng vẻ mặt đầy bi phẫn, nhịn không được cất tiếng hỏi:
- Duy Ninh, trong thư ấy nói gì, ai gửi vậy?
Vũ Duy Ninh cố gắng đè nén nỗi bi phẫn, trầm giọng đáp:
- Đây là thư của một người bạn viết, y muốn tôi hợp tác với y vào quan nội đi buôn, tôi không chịu, nói rằng không rời bà nội được, y bèn nhân lúc tôi vắng nhà, lén đưa bà nội tôi đi, buộc tôi phải hợp tác với y...
- Y mang bà nội ngươi tới chỗ nào vậy?
- Y nói sẽ chờ tôi ở Thông Hóa, có điều tôi nghĩ bọn họ chưa đi xa, tôi tính có thể đuổi kịp.
- Vậy thì phải đi mau đi thôi!
- Đúng thế! Tôi sửa soạn một ít đồ đạc rồi sẽ đi luôn!
Mọi người thấy cũng chẳng có chuyện gì lớn, bèn nhất tề giải tán, ai về nhà nấy.
Vũ Duy Ninh lập tức sắp xếp một số quần áo vật dùng, lại moi một cái rương quần áo, lấy ra hết toàn bộ tài sản bà nội cất giữ - hơn bảy mươi lạng bạc, gói riêng nhét vào bụng, rồi quảy bao phục rảo bước ra khỏi nhà.
Dì Mai thấy Vũ Duy Ninh bước ra, bèn phục phịch bước qua, cười hì hì nói:
- Duy Ninh, cháu định đi luôn à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng thế dì Mai, vạn nhất bà cháu tôi không trở về, thì cái nhà này và mọi đồ vật ở trong nhất thiết đều biếu dì cả!
Dì Mai như bị bất ngờ, trợn mắt hoảng hốt hỏi:
- ủa, ngươi không định trở về núi Đại Bình nữa sao?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng vậy, chỉ cần bà nội không phản đối tôi sẽ theo người bạn kia vào quan nội lang thang xem đây đó cũng hay...
Dì Mai vui vẻ nói:
- Phải lắm rồi! Cháu còn trẻ tuổi thế này, thật cũng nên đi đây đi đó

một phen, biết đâu rồi sẽ thành một nhà giàu trở về...
Nói xong chợt cao giọng nói to:
- Này! Hai bên láng giềng các người có nghe rõ chưa đấy? Vũ Duy Ninh nói là không định trở về núi Đại Bình nữa, nó đem gian nhà và tất cả vật dùng cho chúng ta đây này!
Vũ Duy Ninh rảo bước đi luôn, không dừng chân, đi thẳng ra ngoài thôn.
Chàng im lặng đi thẳng không nghỉ, gần sáng thì đến huyện thành Lâm Giang.
Huyện thành Lâm Giang này là nơi chàng thường chở than xuống bán. Cổng thành vừa mở, chàng đi một mạch tới khách sạn Trường Bạch, nhìn thấy một tiểu nhị đang lom khom quét dọn bèn bước vào gọi:
- Hương ca, chào anh!
Tiểu nhị được gọi là Hương ca quay đầu nhìn thấy Vũ Duy Ninh, thoáng hiện vẻ lạ lùng nói:
- Huynh đệ, ngươi sao lần này vào thành sớm vậy?
Vũ Duy Ninh ngồi xuống luôn bậc cửa nói:
- Tiểu đệ hôm nay không phải là chở than tới đây...
Hương ca nói:
- Thảo nào chẳng thấy xe của ngươi, hôm nay ngươi vào thành có chuyện gì thế?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu đệ phải đi tới một nơi rất xa, Hương ca có trà nóng cho tôi một chén được chứ?
Hương ca ném cái chổi xuống đất, bước vào trong rói một chén trà nóng bưng ra đưa Vũ Duy ninh, lại hỏi:
- Ngươi nói phải đi tới nơi nào?
Vũ Duy Ninh uống xong chén trà, cảm thấy toàn thân ấm hẳn lên, chàng đưa trả cái chén không cho Hương ca, đáp:
- Nơi ấy gọi là Long Tuyền Quan, anh có nghe qua chưa?
Hương ca cúi đầu trầm tư nói:
- Long Tuyền Quan à? ủa... dường như đã nghe người ta nói đến rồi, mà nhất thời nhớ không ra.
- Nghe nói thì là ở phụ cận Trường thành.
Hương ca cười nói:
- ở phụ cận Trường thành à? ồ, ngươi có biết Trường thành dài bao nhiêu không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Người ta nói: "Vạn Lý Trường Thành", thì tức là Trường Thành dài

một vạn dặm chứ gì?
Hương ca nói:
- Phải rồi! Ngươi nói Long Tuyền Quan ở phụ cận Trường Thành, thì ở chỗ phụ cận nào của Trường thành?
Vũ Duy Ninh ngẩn ngơ đáp:
- Tôi chẳng biết nữa, nếu biết tôi còn phải hỏi anh làm gì?
Hương ca lắc đầu, lại hỏi:
- Ngươi đến Long Tuyền Quan làm gì?
- Thăm bà con. Bà nội tôi có một ông chú ở tại Long Tuyền Quan, đã mười năm nay không có tin tức, bà bảo tôi tới xem xem.
Hương ca nói:
- Bà ngươi cũng không nói rõ Long Tuyền Quan ở chỗ nào sao?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, bà chỉ biết là ở Long Tuyền Quan, chứ không rõ là ở nơi nào!
Hương ca chau mày nói::
- Để ta nhớ lại xem... Long Tuyền Quan... Long Tuyền Quan... A! Ta nhớ ra rồi!
Vũ Duy Ninh vội hỏi:
- ở đâu vậy?
Hương ca nói:
- ở phía đông nam núi Ngũ Đài.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Thế núi Ngũ Đài ở đâu?
Hương ca hỏi lại:
- Ngươi đã vào Trung nguyên lần nào chưa?
vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Chưa! Tôi đi xa nhất là đến chỗ này - thành huyện Lâm Giang!
Hương ca lại lắc đầu nói:
- ồ, thế thì nói với ngươi thế nào đây?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỗ này cách núi Ngũ Đài bao xa?
Hương ca đáp:
- Xa mịt mù kia, chỉ sợ ngươi phải đi tới hai ba tháng. Phải rồi, ngươi cứ đi dọc theo Sơn Hải Quan tới Trường thành, sớm muộn gì cũng tới Long Tuyền quan!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Sơn Hải Quan là chỗ nào?
Hương ca đáp:
- Từ đây ra đi, cứ vừa đi vừa hỏi, đại khái khoảng ba bốn chục ngày

sẽ tới Sơn Hải Quan, đó là một xứ lớn, rất dễ biết.
Vũ Duy Ninh đứng dậy chắp tay nói:
- Được rồi, cám ơn Hương ca chỉ dạy, tiểu đệ xin cáo từ.
Hương ca lộ vẻ ngờ vực nói:
- chỗ xa xôi như thế mà ngươi dám đi thật à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Hai ba tháng chẳng phải là hai ba năm, mà cho dù là hai ba năm tiểu đệ cũng phải Hương ca nói:
- Tốt hơn hết là ngươi mua lấy một con ngựa khỏe, đi ngựa vừa nhanh vừa đỡ mệt moi.
Vũ Duy Ninh chợt động tâm hỏi:
- Một con ngựa cần khoảng bao nhiêu tiền?
Hương ca đáp:
- Không nhất định, có khoảng mười mấy lượng bạc là có thể mua được rồi.
Vũ Duy Ninh cảm ơn xong, đi mau tới một mã trường ở cuối đường. Chàng từng tới mã trường mua lừa rồi, nên đối với người tại đó chẳng phải là lạ, một hán tử áo xám lập tức ra đón, hỏi:
- Lão đệ, định đổi một con lừa phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không! Tôi muốn mua một con ngựa.
Hán tử áo xám hỏi:
- Con lừa của ngươi sao rồi?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Con lừa vẫn bình thường, hôm nay tôi muốn mua một con ngựa để cưỡi, một con ngựa thật tốt các anh bán bao nhiêu tiền?
Hán tử áo xám đáp:
- Kể cả yên cương khoảng trên dưới hai mươi lượng, ngươi ra đây mà xem!
Y dắt Vũ Duy Ninh tới một chuồng ngựa, chỉ ba con ngựa gầy trong đó nói:
- Ba con này nhìn thì có gầy ốm, nhưng đều chưa đến năm tuổi, cưỡi rất là tốt.
Vũ Duy Ninh nhìn ngắm, đánh giá một lúc, giơ tay chỉ một con màu đỏ táo nói:
- Con kia kìa!
Hán tử áo xám nói:
- Được, lúc nào ngươi cần?
Vũ Duy Ninh nói:
- Cần ngay bây giờ, anh thắng luôn yên cương đi!

Giao tiền xong, Vũ Duy Ninh cưỡi ngựa ra khỏi mã trường, trên phố mua thêm một bao lương khô, lập tức dong ngựa ra thành, đi luôn về phía tây.
Đã liên tiếp hai đêm không nghỉ ngơi, hôm nay chàng chỉ đi hơn bốn mươi dặm, rồi ghé vào một tòa miếu đổ nát nghỉ ngơi.
Chàng cho con ngựa ăn uống no đủ trước, rồi dắt nó vào trước điện buộc lại tử tế, mới lấy lương khô ra ăn qua quít, ngoẹo đầu ngủ thiếp đi.
Nào ngờ khi đang thiu thiu sắp ngủ hẳn, lại bị một tràng tiếng cười đánh thức, hé mắt nhìn ra, chỉ thấy một lão ăn mày chân đất lê bước vào điện, miệng chửi mắng không ngớt.
- Con bà nó chứ, trước không quán cơm, sau không nhà cửa, làm lão ăn xin ta đói muốn chết rồi.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 7
Tuyệt kỷ

Lão khiếu hóa ấy tuổi khoảng lục tuần, mặt đen như quỷ sứ, tóc rối tung dài buông tới vai, mặc một tấm áo ngăn rách rưới, vai trái khoác một cái bọc vải, tay phải chống một cây gậy gỗ, đi thẳng vào miếu ngồi xuống cạnh bàn thờ thần nghênh ngang như chỗ không người, lớn tiếng than vãn:
- A ôi! A ôi! Con bà nó chứ cái xứ này, đi suốt nửa ngày không thấy một cái nhà nào, chắc lão ăn xin ta chết đói mất thôi!
Y lại lải nhải nhăng nhít một hồi, chợt nhíu nhíu mũi chĩa ra bốn phía hít loạn lên một lúc, hỏi lớn:
- Hừ, mùi thơm gì ở đâu ấy nhỉ?
Vũ Duy Ninh mệt mỏi muốn ngủ, lại bị lão khiếu hóa quấy rầy không sao nhắm mắt, trong lòng bực tức, nhịn không được cất tiếng nói:
- ông già ơi, ông nói nhỏ một chút được không?
Lão khiếu hóa trợn mắt nói:
- Phì! Lão ăn xin ta nói chuyện một mình, có đụng chạm gì tới tiểu tử ngươi chứ?
vũ Duy Ninh nén giận hừ nhỏ một tiếng, nhắm mắt lại, không buồn cãi cọ với y.
Lão khiếu hóa trừng mắt nhìn chàng một lúc, chợt đổi ra vẻ mặt tươi

cười nói:
- ờ, tiểu tử, ngươi đã nghe câu "Cửa son rượu thịt để ôi, mà người chết đói xương phơi trắng đường" chưa?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Nghe rồi, nhưng ở đây tôi không có rượu thịt!
Lão khiếu hóa cười hì hì nói:
- Lão ăn xin ta ngửi thấy mùi bánh cốm, ở chỗ miếu nát đồng hoang này mà có cái bánh cốm để nhai nhai, thì là sung sướng hạng nhất đấy!
Vũ Duy Ninh ngồi dậy, cởi bao quần áo, lấy ra hai cái bánh cốm thảy qua cho lão ăn mày, nói:
- Cầm lấy đi!
Lão khiếu hóa cúi đầu nhìn hai cái bánh cốm trước mặt, chợt sắc mặt sa sầm, tức giận nói:
- Tiểu tử, ngươi làm như thế là có ý tứ gì hả?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chứ không phải là ông nói muốn ăn bánh cốm sao?
Lão khiếu hóa gằn giọng nói:
- Đúng thế, nhưng lão ăn xin ta không ăn đồ vứt đi!
Vũ Duy Ninh ngơ ngác hỏi:
- ông nói cái gì?
Lão khiếu hóa giơ chân đạp một cái, dẫm nát bét hai cái bánh cốm trên mặt đất, hung hăngnói:
- Lão ăn xin ta phải xin cơm suốt mấy chục năm nay, song chưa từng thấy qua thằng tiểu tử nào Vô lễ như thế này, nếu ngươi thật tâm muốn cho, tại sao lại ném bánh xuống đất?
Vũ Duy Ninh vốn là một thiếu niên trung hậu, chỉ vì mệt mỏi quá sức, lại thêm bị đối phương làm ầm ĩ không cách nào ngủ được, trong bụng đã nổi xung, nên mới tỏ ra hành động "Vô lễ" như vậy, đến lúc ấy nghe câu đối phương nói, chợt biết mình quả là quá ngạo mạn, trong lòng rất áy náy, bèn lấy ra hai cái bánh cốm nữa, đứng dậy bước tới, hai tay đưa cho y, nói:
- Xin lỗi, ông già ăn bánh đi!
Lão khiếu hóa cầm lấy hai cái bánh, nghênh ngang nói:
- Hừ, như thế còn tạm được!
Lão khiếu hóa trợn mắt ra như hai cái nhạc đồng, hùng hùng hổ hổ nói:
- Ngươi có dắt nó ra không?
Vũ Duy Ninh trong lòng biết rõ rằng không chịu nghe theo lời y thì đêm nay đừng hòng ngủ được, lúc ấy chỉ biết nén giận im tiếng ngồi

dậy, dắt con ngựa ra khỏi gian thờ, buộc vào một cái cột ở cửa miếu, quay mắt nhìn vào trong, chỉ thấy lão khiếu hóa lại đã đổi ra vẻ mặt tươi cười, trong lòng tức quá bèn hừ lạnh một tiếng nói:
- Còn có chuyện gì hành hạ tiểu nhân nữa không?
Lão khiếu hóa cười nói:
- Hết rồi, hết rồi! Lão ăn xin ta biết là ngươi đã giận lắm rồi, thôi không quấy rầy ngươi nữa đ âu!
Vũ Duy Ninh im lặng bước về chỗ cũ, trong lòng đã quyết định, là bất kể đối phương lại đòi hỏi bất cứ chuyện gì đi chăng nữa cũng nhất định không đếm xỉa tới.
Lão khiếu hóa quả nhiên rất thích thú, không giở trò nữa, lăn ra một cái, lập tức ngủ ngay.
Vũ Duy Ninh vừa được yên ổn, không bao lâu đã ngủ say, nhưng có lẽ vì lo nghĩ tới sự an nguy của bà nội, chưa ngủ được bao lâu, đã ú Ơù nói mơ:
- Bà nội ơi... Bà nội ơi...
Lão khiếu hóa rón rén bò dậy, bước tới bên cạnh chàng, thấy chàng vừa nói mê vừa ứa nước mắt, không kìm được tiếng thở dài, lắc đầu một cái, cây gậy trong tay khẽ rung lên điểm trúng vào Thụy huyệt của chàng rồi lập tức quay về phía trước bàn thờ, rút trong cái bao vải ra một con gà quay và một bầu rượu, thong thả ăn uống một cách ngon lành.
Sáng sớm hôm sau, lúc Vũ Duy Ninh đang thức dậy, thấy thân thể khoan khoái, chàng phát hiện ra là lão khiếu hóa qua đêm trong ngôi miếu nát với chàng đã đi đâu không rõ. Bởi trong lòng chàng coi lão khiếu hóa này không phải là một người tốt, nên lập tức trong đầu vang lên một tiếng "không xong rồi!". Chàng hớt ha hớt hải lao ra ngoài gian thờ đưa mắt nhìn, thấy con ngựa của mình vẫn còn buộc như cũ ở cột, mới yên tâm thở hắt ra một hơi, tự nói với mình:
- Cũng may là còn chưa bị y ăn trộm...
Chàng xuống chỗ con sông nhỏ múc nước cho lão khiếu hóa tối hôm qua rửa mặt, uống mấy hớp nước rồi trở về trong miếu, thò tay vào bọc quần áo định lấy ra hai cái bánh cốm ăn sáng, nhưng khi tay phải chàng mò tìm trong bao thì lại nắm phải một phong thư!
Trên phong thư có mười chữ như sau:
"Cho ngươi ba tuyệt chiêu, để bắt Tam Tuyệt Độc Hồ! " vũ Duy Ninh sửng sốt, chàng trợn mắt nhìn trừng trừng vào phong thư một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn khắp bốn bên, vì tự nhiên chàng đã đoán ra được phong thư này chỉ có thể là của lão khiếu hóa đã quấy nhiễu chàng đêm qua để lại.

ông ta là ai?
Tại sao ông ta biết được rằng mình đang cần bắt Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc?
Tại sao ông ta lại tặng "ba tuyệt nhiên để giúp mình bắt Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc?
Tất cả những câu hỏi ấy dĩ nhiên Vũ Duy Ninh tìm không ra được một câu trả lời, chàng đứng dậy bước ra ngoài miếu nhìn, quả nhiên không có lão khiếu hóa ở quanh đó, bèn trở vào ngồi xuống, rút phong thư ra ba trang giấy.
"Tam Tuyệt Độc Hồ võ công phi phàm, công lực hiện tại của ngươi không thể bắt được, nếu ngươi muốn bắt y thì phải thừa lúc y không đề phòng ra tay bất ngờ mới có hy vọng thủ thắng. Lúc gặp nhau ở Trường Thành, đừng để lộ ý đối đầu, khi nào y đã không còn nghi ngờ ngươi, thì tiến thật sát vào, dùng hữu chưởng đánh vào huyệt Môn Quan bên trái. Nếu không đắc thủ, tất nhiên y sẽ ra chiêu Bạch Hạc Lượng Xí phản kích đánh vào bên phải bụng ngươi. Ngươi nên nghiêng người tấn vào phát chiêu Hoại Tâm Thoái đá vào tâm khẩu. Nếu y ra chiêu Hòa Trung bảo Nguyệt để chống lại, ngươi lập tức phải dùng chiêu Linh Hầu Trích Đào để điểm vào Đan Điền. Nếu y dùng chiêu Nhạn Lạc Bình Sa đánh vào chân phải ngươi, ngươi phải tức khắc ra chiêu Đơn Phụng Triều Dương đánh vào huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu. Thói quen của Độc Hồ ta nắm rõ như trong lòng bàn tay, dùng cách ấy để đối phó chắc chắn có thể thủ thắng. Song cần phải ra tay thật mau lẹ, nếu chỉ hơi chậm một chút, lập tức sẽ bị hại ngay đấy. Phải cẩn thận nhé! Phải cẩn thận nhé! / Đọc xong lá thư, Vũ Duy Ninh nhắm mắt suy nghĩ một thoáng, không kìm được sự mừng rỡ nhảy bật dậy, buột miệng kêu lên:
- Đúng lắm! Đây đúng là ba tuyệt chiêu để đánh bại Tam Tuyệt Độc Hồ!
Bởi vì chàng cùng ở với Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc suốt ba năm, đối với thói quen của y đã biết rất rõ, nhớ lại những lúc cùng y luyện tập giao thủ, biết ngay rằng ba chiêu tấn công mà lão khiếu hóa chỉ bảo đúng là thủ pháp "gặp bệnh bốc thuốc" kỳ diệu Vô song, cho nên cao hứng nhảy tít chân sáo.
Tuy chàng hạ quyết tâm là sẽ bắt hết bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm Lao, nhưng cũng biết được rằng bản lĩnh của mình khó mà hoàn thành được nguyện vọng ấy, cho nên từ đó đến nay trong lòng không lúc nào thấy thanh thản.
Hiện tại đã có được cách thức thủ thắng, nên rất mực vui vẻ, không nghĩ tới chuyện ăn lương khô cho đỡ đói nữa, hớn hở khoác bao

phục lên, bước mau ra khỏi miếu, nhảy lên yên ngựa, ra roi chạy thật nhanh.
Ngày đi đêm nghỉ, vào buổi trưa một ngày tháng hai, cuối cùng Vũ Duy Ninh cũng đã tới Chỗ bắt đầu của Trường thành - Sơn Hải Quan!
Sơn Hải Quan còn có tên là Lâm Du Quan, vì là cửa phía Đông của huyện Lâm Du, phía Đông giáp biển, phía Bắc có hai ngọn núi là Phúc Đan, Thổ Nhĩ, thế núi hiểm trở, phía Đông Bắc có đường đi nhỏ vừa đủ hai chiếc xe tránh nhau, đầu phía Đông của Trường Thành là ở đó, từ xưa đã coi là một nơi hiểm yếu, có danh là thiên hạ đệ nhất quan Vũ Duy Ninh vào trong cửa quan rồi thì trời đã về chiều, nên quyết định ngủ lại trong thành một đêm sáng mai đi tiếp. Chàng tìm tới một khách sạn, ăn qua loa lương khô của mình mang theo, rồi gọi điếm tiểu nhị lấy một thùng nước nóng, rửa ráy tay chân xong bèn leo lên giường.
Từ khi rời khỏi núi Trường Bạch tới nay, đi suốt hơn một tháng trời, hôm nay là lần đầu tiên chàng vào khách sạn ngủ trọ, mà cũng là lần đầu tiên chàng vào ngủ trọ trong khách sạn, vì không quen nên cứ trằn trọc mãi không sao ngủ được.
Nghĩ tới Long Tuyền Quan còn một quãng đường diệu vợi, nghĩ tới bà nội không rõ bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giữ ở đâu, chàng bất giác thở vắn than dài ngồi dậy.
Một lão nhân nằm giường bên cạnh nghe chàng thở dài mãi, không kìm được cất tiếng hỏi:
- Tiểu ca, có chuyện gì mà thở dài vậy?
vũ Duy Ninh nhìn sang lão nhân ngượng nghịu cười gượng nói:
- Xin lỗi, tiểu nhân làm ồn khiến lão trượng thức giấc phải không?
Lão nhân nói:
- Không, lão hán cũng chưa ngủ...
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân lần đầu ngủ trọ ở khách sạn, cho nên nằm một lúc không ngủ được, lại quấy rầy lão trượng.
Lão nhân cười nói:
- Không sao, tiểu ca là người ở đâu?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân là người núi Trường Bạch.
Lão nhân kinh ngạc "ạ" lên một tiếng nói:
- Từ Trường Bạch tới đây, sợ là phải đi cả tháng chứ hả?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng, tiểu nhân đi ba mươi ba ngày mới tới được đây.

Lão nhân hỏi:
- Tới Sơn Hải Quan có chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân chỉ qua đêm ở đây, chứ còn phải tới một chỗ khác xa hơn nữa.
Lão nhân hỏi gặng:
- Tới chỗ nào nữa kia?
Vũ Duy Ninh nói:
- Long tuyền quan!
Lão nhân hoảng sợ nói:
- Có phải Long Tuyền Quan cạnh núi Ngũ Đài không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Phải rồi, lão trượng đã đi qua Long Tuyền Quan lần nào chưa?
Lão nhân nói:
- Lúc trẻ có qua một lần, chỗ ấy cũng phải cách đây hơn một ngàn dặm đường đi đấy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân cũng nghe nói thế...
Lão nhân hỏi:
- Tiểu ca đã đi qua Long Tuyền Quan ấy lần nào chưa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chưa, đây là lần đầu tiên tiểu nhân rời gia đình.
Lão nhân chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Vậy làm sao tiểu ca biết đường mà đi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có một người bạn chỉ dẫn cho tiểu nhân, nói là cứ theo dọc Trường Thành thì tìm được tới nơi.
Lão nhân phản đối nói:
- Không không. Đi dọc theo Trường Thành thì dài thêm mấy trăm dặm, ngươi chỉ cần đi một mạch về phía tây nam thì có thể tới được Long Tuyền Quan, như thế gần hơn là đi dọc theo Trường thành.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân lại sợ lạc đường.
Lão nhân cười nói:
- Đường đi ở miệng người, làm sao lạc được?
Vũ Duy Ninh sực nghĩ là có lý, bèn hỏi:
- Đường về phía tây nam ấy có nhà dân ở không?
Lão nhân nói:
- Có mà, ngươi phải tới phủ Thiên Tân trước, rồi tới Bảo Định, tới đó rồi thì hỏi thăm đường đi Phụ Bình, Long Tuyền Quan ở về phía tây

Phụ Bình năm chục dặm.
Vũ Duy Ninh ghi nhớ trong lòng, nói:
- Vâng, tiểu nhân cứ đi theo đường lão trượng chỉ bảo xem sao, xin đa tạ người.
Lão nhân nói:
- Đừng khách sáo, ngươi tới Long Tuyền Quan làm gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thăm một người bà con.
Lão nhân hỏi:
- Chắc là người bà con ấy không về núi Trường Bạch nữa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng ạ.
Lão nhân lại hỏi với vẻ quan tâm:
- Người bà con ấy chịu cho ngươi ở lại à?
vũ Duy Ninh nói:
- Đại khái là chịu, ông ta là chú của tiểu nhân.
Lão nhân à một tiếng nói:
- Nếu là chú ruột, thì ngươi cứ tới xem, có điều thời buổi thế đạo lạnh lẽo, tình người mỏng như giấy, tốt nhất là ngươi cứ chuẩn bị sẵn trong lòng đi. Lão hán lúc lênh đênh trước đây cũng từng tới nương tựa một nhà bà con, kết quả là ngay cả cổng lớn cũng không vào được!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Tại sao lại thế?
Lão nhân cười nhạt nói:
- Vì y đã có tiền lại có thế, không muốn nhìn nhận có người bà con nghèo như lão hán!
Vũ Duy Ninh nói:
- Người không may ngàn ngày, hoa chẳng tươi trăm buổi, ông ta đã bất tận nhân tình như vậy, chắc sẽ cũng có ngày...
Nói chưa dứt câu, chợt nghe ở giường đầu kia có một người khách kêu lên:
- ôi, ồi, khuya lắm rồi, đừng rì rầm nữa mà!
vũ Duy Ninh lè lưỡi, không dám mở miệng nữa, trở người một cái, "ngủ luôn.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 8
Tin dữ động thiên hạ

Hôm sau, Vũ Duy Ninh tính tiền rời khách sạn, hỏi được đường tới phủ Thiên Tân, bèn theo lời chỉ bảo của lão nhân, đi thẳng tới phủ Thiên Tân.
Sáu ngày sau, chàng tới phủ Thiên Tân.
Phủ Thiên Tân là một thành thị lớn, chàng giục ngựa vào thành đúng buổi trưa, nhìn thấy quán rượu tiệm trà trên phố san sát, bất giác chép miệng nghĩ thầm: "Từ khi mình rời Trường Bạch tới nay, trên đường chỉ toàn ăn lương khô, chi phí tổng cộng chưa tới năm lượng bạc, hiện mình có trong người mấy chục lượng, hôm nay tại sao không lên tửu lầu ăn một bữa cho đổi món?" Còn đang nghĩ, mắt chợt thấy một tửu quán trước mặt treo biển Tụ Anh lầu, biết ngay ba chữ "Tụ Anh lầu dùng quả không sai, quyết định vào đó, bèn tới trước cổng Tụ Anh Lầu xuống ngựa, cất bước tiến vào.
Lên tới lầu trên, Vũ Duy Ninh chợt nhìn thấy thực khách ngồi ăn đều là người võ lâm, trong lòng chợt hoảng sợ, cho rằng tòa Tụ Anh lầu này không phải là chỗ ai cũng tùy tiện bước vào được, đang muốn quay người trở xuống, một người hầu bàn đứng trên đã gọi mời:
- Khách quan, bên này còn chỗ!
Vũ Duy Ninh thoáng do dự, nhưng cũng đi theo phía người hầu bàn chỉ tới một cái bàn đầu dãy, trong lòng rất hồi hộp không yên, tự nhủ: "Rắc rối quá, cái Tụ Anh Lầu này có vẻ không giống các tửu lâu thông thường, chẳng rõ có quy củ gì khác không... " Người hầu bàn đưa chàng tới chỗ ngồi xong, khom lưng cười hỏi:
- Khách quan dùng gì ạ?
Vũ Duy Ninh nhìn quanh một lượt, hạ giọng nói khe khẽ:
- Lấy một bình rượu, nửa cân thịt bò, sau đó tùy ý thêm mấy món cơm canh, như vậy được không?
Hầu bàn sửng sốt hỏi:
- Tại sao lại không được?
Vũ Duy Ninh chợt đỏ mặt, vội nói:
- Nếu không có chuyện gì thì như vậy được rồi.
Hầu bàn khom người vâng dạ, gọi mang thức ăn tới.
Trong khi thức ăn chưa được đưa tới, Vũ Duy Ninh đã nhìn rõ thực khách trên Tụ Anh lầu này tuy đều là người võ lâm, nhưng đây cũng giống như mọi tửu lầu, chẳng hề có một quy củ khác, vì vậy dần bình

tĩnh trở lại. Thức ăn mang tới, cũng mạnh dạn hể hả ăn uống.
Đúng giữa trưa, khách vào ăn uống càng đông, không bao lâu Tụ Anh lầu đã không còn chỗ ngồi nào trống.
Chợt trên cầu thang có tiếng bước chân dồn dập, một người trung niên áo xanh toàn thân đầy bụi bặm, mặt mày hớt hải chuyên!
Một lão nhân áo lam tướng mạo oai vũ đột nhiên đứng phắt dậy, cao giọng hỏi:
- Lương Minh sư diệt, có chuyện gì vậy?
Người trung niên áo xanh vừa nhìn thấy lão nhân áo lam, có vẻ bất ngờ, đi mau tới trước mặt lão nhân thi lễ nói:
- Sư thúc, chưởng môn có lệnh mời sư thúc về núi ngay để dễ ứng biến!
Lão nhân áo lam biến sắc, hoảng sợ:
- Bản phái gặp chuyện gì vậy?
Người trung niên áo xanh nói:
- Trước đây vài hôm, chưởng môn nhận được thông tri của minh chủ Đồng Tâm Minh nói toàn bộ bảy mươi mốt tên ma đầu trong Chính Tâm Lao đã vượt ngục trốn thoát cả, vì trong đó có kẻ thù sống chết của bản phái, nên chưởng môn nhân ra lệnh tất cả các đệ tử của bản phái đang ở ngoài đều phải hỏa tốc về núi, chuẩn bị ứng phó với hai tên kẻ thù không đội trời chung ấy tới xâm phạm!
Tất cả thực khách trên lầu kể cả lão nhân áo lam vừa nghe nói bảy mươi mốt tên ma đầu đã trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao, đều không kiềm được hoảng hốt, đứng cả dậy, cùng thất thanh la lớn:
- Cái gì? Bảy mươi mốt tên ma đầu đã trốn khỏi Chính Tâm Lao rồi à?
Người trung niên áo xanh nhận thấy mình gây sự chú ý của mọi người, bèn quay về phía đám đông nói:
- Đúng vậy, đại khái các vị đều đã biết, trước kia bảy mươi mốt tên ma đầu ấy đối chọi với Đồng Tâm Minh suốt mười năm, tạo nên một trường hao kiếp lớn nhất trong lịch sử võ lâm từ xưa tới nay, lần này trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao, ắt sẽ buông thả ác tâm, dấy lại sát nghiệp, cho nên trong các vị có ai là anh hùng thuộc hai bang ba giáo chín môn phái, thì tốt nhất nên mau mau trở về xem thử...
Một lão nhân râu xoăn bước ra phía trước hỏi:
- Bảy mươi mốt tên ma đầu ấy làm thế nào trốn thoát khỏi được Chính Tâm Lao?
Người trung niên áo xanh đáp:
- Nghe nói là kế hoạch của Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc một mình trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao ba năm trước, y lợi dụng một

thiếu niên chở than vào bán cho chính Tâm Lao mở cửa tháp, về tình hình rõ ràng chi tiết, minh chủ Đồng Tâm Minh sẽ công bố vào một ngày gần đây, chứ tại hạ không biết rõ...
Lão nhân râu xoăn lại hỏi:
- Tình hình của vị Vân đại hiệp phụ trách Chính Tâm Lao cùng với ba mươi vị võ sĩ áo bạc ra sao?
Người trung niên áo xanh nói:
- Nghe nói không còn ai thoát chết, ngay cả phụ nữ trẻ con trong bảo cũng đều bị hại!
Lão nhân râu xoăn mặt vàng bệch ra như đất, dẫm chân một cái, lập tức vội vàng xuống lầu bỏ đi.
Lão nhân áo lam cùng quá nửa số thực khách cũng đều như sắp gặp đại nạn, nhao nhao trả tiền xuống lầu, trong chớp mắt, gian phòng đầy khách đã trống trơn chỉ còn có ba bốn người!
Vũ Duy Ninh cúi đầu im lặng ăn uống, tuy chàng biết rằng bảy mươi mốt tên ma đầu kia thoát ra khỏi Chính Tâm Lao rồi sẽ dẫn tới hậu quả thế nào, song cũng không ngờ rằng sẽ làm chấn động võ lâm tới mức ấy, nên trong lòng vừa thẹn thùng vừa nóng nảy, hiện tại chàng có cảm giác rất rõ rằng tội lỗi mình phạm phải không những đã làm hại chết chín mươi bảy người ở Chính Tâm Lao mà còn đem tới một tai họa Vô cùng lớn lao Cho võ lâm!
Chàng càng nghĩ càng bi phẫn, bất giác nắm tay lại đập vào ngực thình thịch, tiếng động làm cho ba người thực khách còn ăn uống trên lầu đều ngoái lại nhìn chàng.
Trong ba người ấy có một lão nhân mặt ốm o mở miệng cười hỏi:
- Lão đệ, ngươi cũng là người trong hai bang ba giáo chín môn phái à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu không muốn trả lời.
Lão nhân kia thấy Vũ Duy Ninh không trả lời, nhún vai cười cợt nói:
- HÔ hô, bảy mươi mốt tên ma đầu kia trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao, trong võ lâm lại được xem một trường náo nhiệt.
Một người thực khách tiếp lời:
- Chứ sao nữa, nghe nói bảy mươi hai người đều là loại ác nhân giết người không chớp mắt, bản lĩnh còn đều cao bằng các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh trở lên kia mà!
Lão nhân kia đáp:
- Đúng thế, trong số đó lợi hại nhất là bọn mười hai người Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, bọn họ là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh xưng bá võ lâm năm xưa, lần ấy bọn họ liên kết với hai mươi ma đầu tấn công Đồng Tâm Minh ở Lư Sơn, phóng hỏa đốt Đồng Tâm Minh

nhà cửa cháy rừng rực như đuốc lớn, lúc ấy đúng lúc lão phu lại đang tới Đồng Tâm Minh để nghe xét một vụ kiện cáo, thành ra may mắn gặp dịp được nhìn thấy rất rõ ràng!
Hai thực khách đang ngồi vừa nghe ông ta nói rằng đã được chính mắt nhìn thấy tình hình Đồng Tâm Minh bị đốt phá lúc trước, bất giác nổi tính tò mò, đồng thanh hỏi:
- Thật à? Vậy tình hình lúc ấy ra sao?
Lão nhân kia ra dáng một vị "lão tiền bối" nói:
- Nói về tình hình khi ấy, hà hà, thật là một câu chuyện dài, không thể một câu mà nói hết được...
Nói tới đó, nâng chén rượu lên uống.
Hai người khách kia không hẹn mà cùng xúm lại chỗ lão nhân ngồi, thúc giục:
- Đừng khệnh khạng nữa, nói mau đi mà!
Lão nhân kia từ từ nuốt mấy ngụm rượu xuống cho thông cổ, hắng giọng mấy cái mới thong thả kể:
- Một hôm, đúng vào dịp kỷ niệm Thánh Hiệp Du Lập Trung giữ chức minh chủ Đồng Tâm Minh tròn một năm, hôm ấy Đồng Tâm Minh vốn không chuẩn bị xét xử án kiện, nhưng án kiện ấy lại có quan hệ tới danh dự phái Thiếu Lâm, vì phái Thiếu Lâm đã thu lượm được bằng chứng để chứng tỏ một môn đồ của mình bị vu cáo, bọn họ vì muốn rửa oan cho môn đồ của mình sớm hơn một ngày, nên đề nghị Đồng Tâm Minh mở cuộc họp xét xử...
Một thực khách ngắt lời hỏi:
- Khoan đã, đó là án kiện gì vậy?
Lão nhân kia đáp:
- Có một nữ nhân khiếu tố là bị một hòa thượng trẻ phái Thiếu Lâm cưỡng gian.
Thực khách kia nói:
- Té ra là thế, nhưng cuối cùng chứng minh là không có chứ gì?
Lão nhân kia gật đầu nói:
- Đúng vậy, nữ nhân kia là một dâm phụ, chỉ vì một lần thị đang hành sự gian dâm thì bị hòa thượng Thiếu Lâm bắt gặp phá ngang, thị căm hờn nên tới Đồng Tâm Minh đặt chuyện vu cáo.
Thực khách kia nói:
- Được rồi, không nói chuyện đó nữa, lão huynh kể tiếp đi.
Lão nhân kia nói:
- Thánh Hiệp Du Lập Trung cũng biết phái Thiếu Lâm bị vu cáo, nên tiếp thu lời thỉnh cầu mở phiên họp xét xử, chợt có người la lớn là cháy nhà, mọi người chạy ra khỏi nghị sảnh để nhìn, quả nhiên toàn

bộ Đồng Tâm Minh đang bị lửa bao vây vào giữa!
- Tại sao lửa ấy lại bốc lên được?
- Về sau mới rõ, là do Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc cùng ba mươi hai đồng bọn lén lút đổ dầu khắp cả trong ngoài Đồng Tâm Minh, cho nên một khi phát lửa, tất cả mọi người có mặt trong nghị sảnh và các phòng khác chạy ra không kịp đều bị bao vây trong biển lửa!
- Lúc ấy lão huynh cũng ở trong nghị sảnh à?
- Đúng thế, lúc ấy tính là chết rồi, sau lại nhờ có Thánh Hiệp Du Lập Trung cứu, ông ta lớn tiếng kêu gọi mọi người đừng hoảng hốt, kế đó ung dung xô cái bàn minh chủ ngồi qua một bên, rồi rời một khối đá lớn lên, để lộ ra một đường hầm, ông đích thân chỉ huy mọi người bước xuống, kết quả là hơn bốn trăm người có mặt ở Đồng Tâm Minh hôm ấy không một ai bị tổn thất gì, đều an nhiên thoát ra khỏi biển lửa!
- Đường hầm ấy thông ra đâu?
- Thông tới một tòa thạch đình trong vườn hoa, một vị đặc sứ áo vàng đi đầu xô đổ tòa thạch đình, mọi người kéo Oà cả lên.
- Lúc lửa cháy bọn Tam Tuyệt Độc Hồ có ở đó không?
- Có, bọn họ cho rằng Thánh Hiệp Du Lập Trung cùng mười tám đặc sứ áo vàng và đại biểu các môn các phái đều bị đốt chết trong nghị sảnh cả rồi, nên đứng ngoài vòng lửa nhảy nhót reo mừng, đến khi thấy mọi người từ trong vườn hoa đi ra, mới biết trong hội trường của Đồng Tâm Minh còn có đường hầm thông ra bên ngoài. Bọn họ vừa thấy mọi người từ vườn hoa xông ra, biết là đã chọc giận đám đông, chưa chờ Thánh Hiệp Du Lập Trung ra tới đã vội vàng tứ tán đào tẩu.
- Rồi sau đó Đồng Tâm Minh phát ra Đồng Tâm Lệnh liên hợp với chưởng môn các phái truynã bọn họ phải không?
- Đúng thế, nhưng thực lực của bọn họ chẳng thua kém gì Đồng Tâm Minh, trải qua mười năm đấu trí đấu lực mới bị Đồng Tâm Minh bắt sống tất cả nhốt vào Chính Tâm lao.
- Đến nay bảy mươi mốt người thoát ra cả, nguy cơ Đồng Tâm Minh sắp chịu phải tới đây sợ còn nặng nề hơn cả lúc ấy nữa.
- Phải đấy, ta nghĩ không quá nửa năm, hai bang ba giáo chín môn phái gia nhập Đồng Tâm Minh khó mà tránh khỏi nguy hiểm bị xóa sổ trên giang hồ.
- May mà tại hạ không phải là người của hai bang ba giáo chín môn phái, chứ không thì trong cái tổ rớt không còn trứng lành, ha ha...
- Mới rồi Song Đao Tướng Cố Lương Minh trong Hải Dương bang

nói Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lợi dụng một thiếu niên bán than mở Chính Tâm Lao, không biết thiếu niên ấy tên là gì?
- Ai mà biết được!
- À phải, mới rồi lão huynh nói Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc và mười một người nữa là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh, vậy lão huynh có biết mười một người ấy tên là gì không?
- Sau Tam Tuyệt Độc Hồ là Vô Danh Ma, người này tự xưng là người trong phái Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng, nhưng vì y không tên không họ, võ công lại không hơn Tam Tuyệt Độc Hồ, nên rất ít người biết. Người thứ ba là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, con của Vũ Cuồng Cung Nhất Phu. Người thứ tư là Độc Nương Tử Hắc Minh Châu, con gái của Vũ Độc Hắc Lượng. Người thứ năm là Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Tân Sơn, đồ đệ của Vũ Yêu Vu Mã Đinh, là một người bán nam bán nữ. Người thứ sáu là Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, đồ đệ của Vũ Điên Công Tôn Hiến. Người thứ bảy là Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh, con của Vũ Dâm Tư Đồ Vân Hạc. Người thứ tám là Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, đồ đệ của Vũ Lang Lãnh Vô Tâm. Người thứ chín là Quái Thủ Phiên Thiên Chữ Tích Kỳ, cháu gọi Vũ Quái Chữ Nhất Dân là chú.
Người thứ mười là Tam Thủ Cái Tang Nguyên, truyền nhân của Vũ Cái Cung Bá.
Người thứ mười một là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, truyền nhân của Vũ Quỷ âm Thái Hy. Người thứ mười hai là Tiểu Trung đao Lao Kiếm Xương, con của Vũ Phu Lao Lập Sĩ. Mười hai người này sau khi thấy cha hay sư phụ bị Đồng Tâm Minh xử quyết, không ngừng tấn công Đồng Tâm Minh, làm loạn trong võ lâm, là các nhân vật làm Đồng Tâm Minh nhức đầu nhất!
- Còn võ công của sáu mươi tên ma đầu kia so với mười hai người ấy thì sao?
- Cũng chẳng sai biệt bao nhiêu, có điều so ra thì mười hai người ấy cao nhất mà thôi!
- Đáng sợ thật!
- Đáng sợ thật! VÕ lâm từ nay trở đi sẽ không có ngày nào được yên ổn rồi!
- May mà lão phu cũng không phải là người của hai bang ba giáo chín môn phái, chúng ta có thể tọa sơn quan hổ đấu, đó gọi là mặc lão phu nói cười trăng gió, xem các người điên đảo càn khôn. HÔ hô hô...
Vũ Duy Ninh càng nghe càng phiền não, không còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa, lúc ấy bèn gọi hầu bàn tới tính tiền, xuống lầu lên ngựa

ra roi rời khỏi phủ Thiên Tân.
Lão nhân uống rượu trên Tụ Anh lầu thấy Vũ Duy Ninh xuống lầu xong, lập tức nhìn qua hai thực khách kia cười nhạt:
- Hai vị thấy thế nào?
Hai người khách đều ngơ ngác, vội hỏi:
- Thấy cái gì?
Lão nhân cười bí hiểm nói:
- Gã thiếu niên ấy đấy!
Một trong hai người khách hỏi:
- Gã thiếu niên ấy thì sao?
Lão nhân nói:
- Ta thấy rất có thể y chính là thiếu niên đã cứu thoát bảy mươi mốt tên ma đầu!
Hai thực khách giật bắn mình, hốt hoảng hỏi:
- Lão huynh căn cứ vào đâu mà cho rằng y chính là thiếu niên ấy?
Lão nhân trầm giọng nói:
- Thứ nhất là y ăn mặc theo lối người ở quan ngoại, thứ hai là khi Song Đao Tướng Cố Lương Minh báo tin mới rồi, vẻ mặt y rất là bất an. Thứ ba là mới rồi y đấm vào ngực mình, rõ ràng trong lòng có chuyện, cũng là... ồ, nói tóm lại là lão phu có linh tính rằng y rất có khả năng chính là thiếu niên kia.
Một trong hai người thực khách nói:
- ồ, nếu quả đúng như thế, thì là...
Lão nhân cười nụ nói luôn:
- Một cơ hội tốt để phát tài!
Một trong hai thực khách thoáng đỏ mặt, nhăn nhó cười hỏi:
- Lão huynh có thể nói rõ hơn không?
Lão nhân hạ giọng thật khẽ cười nói:
- Hai vị không cần làm bộ, lão phu biết các người là Hắc Bạch song hùng trong giới lục lâm - Hắc Sát Thủ Điêu Minh, Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa!
Hắc Bạch song hùng vừa nghe lão nhân nói toạc danh hiệu danh hiệu của anh em mình ra bỗng dưng nhìn nhau cười một cái, Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa cười hỏi luôn:
- Đại danh của lão huynh xưng hô thế nào?
Lão nhân nói:
- Lão phu là Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa chớp mắt một cái rồi chắp tay nói:
- Té ra là Cừu lão tiền bối thần thâu đại danh vang dội võ lâm, anh em tại hạ có mắt mà không nhìn thấy núi Thái, xin thứ tội xin thứ tội.

Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông lặng lẽ cười nói:
- Đừng khách sáo, ba người chúng ta thử hợp tác xem sao hả?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nói:
- Cừu lão tiền bối muốn nói tới gã thiếu niên ấy phải không?
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông gật đầu nói:
- Đúng vậy, Đồng Tâm Minh mà truy bắt một người nào đó không được, thường treo giải thưởng rất lớn, chúng ta bắt lấy y mà nộp đi!
Hắc Sát Thủ Điêu Minh cười nói:
- Yù hay đấy, nhưng Cừu lão tiền bối xưa nay hành sự một mình, sao lần này lại muốn hợp tác với anh em bọn tôi?
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông cười nói:
- Gã tiểu tử ấy e thân thủ không kém, lão phu sợ một người làm không nên chuyện.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh nói:
- Nếu gã tiểu tử ấy được Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc truyền thụ võ công, chỉ sợ ba người bọn ta cũng không bắt nổi.
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông nói:
- Không, nếu chúng ta ba người cùng lúc ra tay thì lão phu tin là làm được.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nói:
- Tiền thưởng chia nhau thế nào?
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông nói:
- Đương nhiên là chia đều cho ba người.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nhìn qua Hắc Sát Thủ Điêu Minh hỏi:
- Kha kha, chúng ta đồng ý không?
Hắc Sát Thủ Điêu Minh nhún vai:
- Lúc này chúng ta cũng đang rảnh rỗi phát cuồng, đùa chơi một lần cũng được.
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông cả mừng, lập tức gọi hầu bàn tính tiền, rồi cùng Hắc Bạch song sát rời khỏi Tụ Anh lầu, đi mau ra ngoài thành.
Ba người ra khỏi phu Thiên Tân, cũng chẳng sợ gì thiên hạ hoảng hốt, nhất tề thi triển thuật phi hành đuổi gấp về phía trước.
Chẳng bao lâu ba người đã đuổi kịp Vũ Duy Ninh đang cưỡi ngựa chạy phía trước!
Vũ Duy Ninh cưỡi ngựa không nhanh không chậm trên đường, chàng không vội đến mau Long Tuyền quan, có lẽ vì chàng biết Long Tuyền quan chỉ còn cách hơn bảy trăm dặm, cũng biết là nếu mình đi thật mau thì con ngựa cũng không đủ sức, nên chàng cố kìm chế, chỉ cưỡi ngựa đi không nhanh không chậm, trong lòng chỉ muốn đừng có

chuyện gì xảy ra, chỉ còn có bảy trăm dặm đường, chỉ đi mười ngày nữa là tới rồi.
Sắc trời cứ ảm đạm dần theo vó ngựa, lại một đêm tối sắp sửa buông xuống.
Vũ Duy Ninh đưa mặt nhìn ra xa tít tắp, chỉ thấy toàn là một dải đất hoang vắng lạnh lùng, biết là đêm nay phải ngủ lại ngoài đồng trên đường, nên chú ý nhìn ngó cảnh vật hai bên, định tìm một chùa miếu nào đó ngủ lại.
Lại đi thêm một hai dặm, thấy phía trái trên một ngọn núi không cao lắm có một ngôi miếu, trong lòng mừng rỡ, lập tức giục ngựa chạy về phía núi.
Chẳng mấy chốc, chàng đã theo đường núi chạy qua dốc tới trước ngôi miếu.
Đưa mắt nhìn qua, chàng càng mừng rỡ vì đây là ngôi miếu sơn thần đã hương tàn khói lạnh.
Từ khi bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lợi dụng rồi gặp tai họa tới nay, chàng rất không thích giao tiếp với người, chỉ trừ lúc bất dắc dĩ, chứ chàng chỉ muốn tìm những nơi hẻo lánh vắng vẻ một mình ngủ qua đêm, cho nên vừa thấy trong miếu sơn thần này không có một ai, chàng vui vẻ đi tới.
Chàng buộc con ngựa bên ngoài miếu, cắt một ôm cỏ cạnh đó cho ngựa ăn, rồi mới bước vào trong miếu, khom tấm thân đầy bụi bặm về phía tượng sơn thần lạy ba lạy, rồi mới ngồi xuống trước án thờ, mở bao phục lấy lương khô ra ăn

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 9
Thân giá ba ngàn lạng

chẳng bao lâu, sắc trời u ám đã trở thành tối đen.
Chàng đang sắp ngủ, chợt nghe ngoài miếu có tiếng người nói, thoáng giật mình, vội vàng trở dậy.
- ồ, đây là một gian miếu gì thế này?
- Ta thấy có lẽ là miếu sơn thần.
- Cũng được, đủ cho ba người bọn ta qua đêm đấy!
- Chứ sao, ở chỗ đồng hoang này mà có được một gian miếu nghỉ chân, chẳng hơn là nằm sương hớp gió sao!

- ơ, các ngươi xem đây, ngoài miếu sơn thần có một con ngựa!
- Kỳ quái, hay là cũng có người lỡ đường ghé lại vào miếu ngủ qua đêm?
- ờ, phải rồi...
Ba người bên ngoài nói chuyện tới đó thì đã đi vào tới cửa miếu.
Ba người này, dĩ nhiên là Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông và Hắc Bạch song sát!
Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông bước vào miếu trước, cười nụ dò xét Vũ Duy Ninh một lúc, rồi cười cười kêu lớn:
- HÔ hô, té ra là một người bạn quen, ta hỏi lão đệ, chẳng lẽ ngươi cũng lỡ đường ngủ lại à?
Vũ Duy Ninh vừa trông thấy ba người uống rượu trên Tụ Anh Lầu buổi trưa, trong lòng đã có cảm giác chán ghét, lúc ấy lặng lẽ đáp:
- Phải rồi, ba vị cũng định ngủ lại ở đây sao?
Cừu Văn Thông gật đầu cười nói:
- Đúng thế, thật là người đời đâu chốn chẳng tương phùng, hô hô hô...
Vũ Duy Ninh vừa nhìn vừa thấy lời lẽ của đối phương rất Vô vị, mắt mũi đáng ghét, nghĩ rằng nếu cùng với ba người bọn họ ngủ qua đêm ở miếu này, chẳng bằng đi tìm một khe núi hoặc cây lớn nào đó leo lên ngủ còn thoải mái hơn, nên lập tức khoác bao phục lên, bước ra ngoài miếu.
Cừu Văn Thông "ủa" lên một tiếng, vội vàng dang hai thay ra chặn ngang cửa miếu, nói:
- Có chuyện gì mà lão đệ lại bỏ đi vậy?
Vũ Duy Ninh dừng lại đáp:
- Đúng thế, tiểu nhân định lên đường đi tiếp, xin lão trượng tránh qua cho tôi đi.
cừu văn Thông nói:
- Quái lạ, hay lão đệ thấy ghét ba người bọn ta?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ngôi miếu sơn thần này quá nhỏ, không chứa được bốn người bọn, nên tiểu nhân tình nguyện nhường lại, ngoài ra tiểu nhân cũng có việc gấp phải lập tức đi ngay trong đêm.
Cừu Văn Thông lắc đầu nói, - Không nên, nếu lão đệ không ghét bọn ta thì đêm nay nên ngủ lại đây, bọn ta không nghĩ tới việc cưu chiếm tổ thước, ngôi miếu này tuy nhỏ, ngưng bốn người ngủ thì không có vấn đề gì!
Vũ Duy Ninh thấy rất khó chịu, nhưng vẫn nhẫn nại nói:
- Lão trượng nói quá lời, tiểu nhân hoàn toàn không có ý ghét hiềm gì

ba vị, chỉ vì tiểu nhân không quen ở chung với người lạ, xin lão trượng nhường đường.
Cừu Văn Thông lắc đầu nói:
- Không nên, xin lão đệ cứ ở lại đây!
Vũ Duy Ninh bực tức nói:
- Lão trượng tính làm khó người ta à?
Hắc Sát Thủ Điêu Minh cười nói tiếp:
- Cứ cho là làm khó người ta thì sao? Tiểu tử ngươi trông thấy ba người bọn ta vào muốn bỏ đi, rõ ràng là muốn coi ba người bọn ta là giặc, hà hà, cái nhục nhã này bọn ta không chịu được đâu.
Vũ Duy Ninh nghe lời xét sắc, trong lòng biết là không thể nói chuyện lý lẽ phải trái với ba người, tự nghĩ mình mà muốn đi, chắc là phải đánh nhau một trận... Thôi thôi, thêm một việc chẳng bằng bớt một việc, cứ gắng gượng ở cùng bọn họ một đêm vậy!
Trong lòng đã quyết, bèn nhún vai nói:
- Ba vị đã nói thế, tiểu nhân đành ở lại vậy.
Nói xong, quay người trở lại ngồi trước bàn thờ.
Ba người Cừu Văn Thông nhìn nhau cười một cái, rồi cũng vào ngồi xuống trong miếu. Cừu Văn Thông ngồi cạnh cửa miếu, Hắc Bạch song sát thì chia hai bên Vũ Duy Ninh, mường tượng như thế trận bao vây.
Vũ Duy Ninh tuy chưa phát hiện ra bọn họ có ý xấu, nhưng biết bọn họ không phải là hạng người tốt, nên không giám ngủ ngay, lại ngồi dựa vào bàn thờ nhắm mắt giả vờ ngủ.
Sau một lúc im lặng, chợt Cừu Văn Thông lên tiếng cười nói:
- A, tên họ của lão đệ là gì?
vũ Duy Ninh nhắm mắt như ngủ đáp:
- Họ xấu là Vũ, tên hèn là Duy Ninh!
Cừu Văn Thông lại cười hỏi:
- Quê ở đâu đấy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Yên Sơn!
Cừu Văn Thông khẽ cau mày nhìn Hắc Bạch song sát một cái, lại nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chỗ nào ở Yên Sơn vậy?
Vũ Duy Ninh đáp:
- ở phía tây bắc huyện Ngọc Điền.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nói:
- Ta cũng là người Yên Sơn, sao không nhận ra ngươi?
Vũ Duy Ninh cho rằng đối phương đúng là người Yên Sơn, mặt chợt

đỏ bừng, hàm hồ đáp:
- ủa, đúng thế à?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nói tiếp:
- Ta đoán lão đệ quyết không phải người Yên Sơn!
Vũ Duy Ninh thuận miệng hỏi:
- Vậy thì lão huynh cho rằng tiểu nhân là người ở đâu?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa đáp:
- Trường bạch!
Vũ Duy Ninh giật mình, mở mắt ra nói:
- ủa, lão huynh dựa vào đâu mà cho rằng tiểu nhân là người Trường Bạch?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa cười gian giảo nói:
- Dựa vào ngôn ngữ và trang phục của ngươi!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, không nói tiếp gì nữa.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh cười hỏi:
- Tiểu tử, ngươi đúng là người Trường Bạch phải không?
Vũ Duy Ninh thấy y mở miệng là gọi mình là tiểu tử, bất giác nổi giận sa sầm mặt nói:
- Lão huynh sao không ăn nói cho lịch sự một chút vậy?
Hắc Sát Thủ Điêu Minh tựa hồ như không ngờ chàng nổi nóng, thoáng biến sắc mặt, cười gượng nói:
- Hà hà, ngươi còn trẻ mà, gọi bằng một tiếng tiểu tử có gì là quan trọng đâu chứ?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Ngươi cứ gọi thử một tiếng nữa xem!
Cừu Văn Thông không muốn động thủ trước khi biết được rã ràng đối phương là ai, vội vàng lên tiếng dàn hòa:
- Được vối! Được rồi! Mọi người có duyên mới có dịp gặp gỡ nhau thế này, không nên vì một chút lặt vặt mà làm ầm ĩ cả lên!
Nói tới đó, lại cười toe toét hỏi:
- Lão đệ, ngươi đúng là người Trường Bạch chứ?
Vũ Duy Ninh nhìn xuống đáp:
- ờ, đúng vậy...
Cừu Văn Thông căn vặn:
- Lão đệ đã là người Trường Bạch, sao mới rồi tự xưng là người Yên Sơn?
Vũ Duy Ninh chậm rãi đáp:
- Lão trượng là người qua lại giang hồ chắc cũng biết gặp người chỉ nói ba phần thật là cách an toàn mà.
Cừu Văn Thông cười hỏi:

- Nhưng nếu lão đệ cứ nói thật là người Trường Bạch, cũng có gì mà nguy hiểm đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Rời nhà ra ngoài, có lúc không tránh được gây thù kết oán, nếu chuyện gì cũng nói thật, thì hậu hoạn khôn lường!
Cừu Văn Thông hô hô cười lớn nói:
- Phải, phải! Lão đệ còn trẻ tuổi, không ngờ lại cẩn thận như vậy, thật là hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy! HÔ hô...
Vũ Duy Ninh không mở miệng, chàng không muốn trò chuyện với đối phương nữa.
Cừu Văn Thông đã qua được bước đầu, càng có hứng thú trò chuyện, y cười lớn một tràng xong, lại tiếp tục hỏi:
- Lão đệ là người núi Trường Bạch, đại khái chắc cũng biết chuyện gì đó chứ?
Vũ Duy Ninh trong lòng kinh hoảng, làm ra vẻ không hiểu hỏi lại:
- Chuyện gì kia?
Cừu Văn Thông cười nói:
- Lão đệ còn khéo giấu diềm, chuyện trưa nay mọi người trên Tụ Anh lầu nói, chẳng lẽ lão đệ không nghe thấy à?
Vũ Duy Ninh cố gắng giữ bình tĩnh nói:
- Lão trượng nói đó là chuyện ai đó trốn thoát gì đó phải không?
Cừu Văn Thông nói:
- Đúng rồi!
VÒ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Thật xấu hổ, tiểu nhân không phải là người võ lâm, không hiểu rõ chuyện ấy.
Cừu Văn Thông cau mày, ngạc nhiên hỏi:
- ủa, lão đệ không biết võ công sao?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, tiểu nhân về võ công thì mù tịt!
Cừu Văn Thông cười nói:
- HÔ hô! Lão đệ lại nói "ba phần thật" rồi!
Vũ Duy Ninh mặt lộ vẻ bực dọc, hừ khẽ một tiếng, nói:
- Đêm đã khuya, sao lão trượng không ngủ đi cho khoẻ?
Cừu Văn Thông trên mặt hiện ra một nụ cười gian giảo nói:
- Lão phu ngủ được, chỉ sợ lão đệ ngủ không được đó thôn Vũ Duy Ninh trong lòng càng hoảng sợ hỏi:
- câu nói ấy của lão trượng là có ý gì vậy?
Cừu Văn Thông chớp mắt một cái, thanh âm ngữ khí đều lộ vẻ âm hiểm nói:

- Nói toẹt ra đi! Lão đệ có phải là thiếu niên đã thả bảy mươi mốt tên ma đầu võ lâm ra không?
Vũ Duy Ninh đứng bật dậy, tức giận quát:
- Nói bậy!
Cừu Văn Thông cũng đứng lên, hô hô cười lớn nói:
- Ta thấy chẳng có chút nào là nói bậy cả, lão phu đã sớm nhìn ra ngươi là người núi Trường Bạch, lại là một thiếu niên thân mang tuyệt kỹ, mà ngươi lại giả xưng là người Yên Sơn, lại phủ nhận việc biết võ công, chỉ hai chuyện ấy thôi đủ để chứng minh ngươi chính là thiếu niên kia rồi!
Vũ Duy Ninh vừa tức giận, vừa nóng nảy, đột nhiên giậm chân nói:
- Cứ cho rằng ta là thiếu niên ấy đi, rồi sao?
Cừu Văn Thông cười nhạt nói:
- Nếu vậy, lão phu tin rằng Tứ Hải Đồng Tâm Minh rất có hứng thú với lão đệ ngươi!
Vũ Duy Ninh tức giận nói:
- Các ngươi định bắt ta nộp cho Tứ Hải Đồng Tâm Minh để lãnh công lao à?
cừu văn Thông gật đầu nói:
- Nhiều năm nay lão phu chỉ trông mong làm được một chút gì đó với Tứ Hải Đồng Tâm Minh, hôm nay thật là một dịp tốt.
Vũ Duy Ninh hừ lạnh một tiếng nói:
- Lão trượng tính toán sai lầm rồi, Tứ Hải Đồng Tâm Minh không muốn truy bắt tiểu nhân đâu!
Cừu Văn Thông ngửa mặt cười nói:
- Thật không? HÔ hô, ngươi thả bảy mươi mốt tên ma đầu võ lâm ra, hại chết võ sĩ Vân Hoàng và ba mươi võ sĩ áo bạc, lại còn đưa tới cho võ lâm rất nhiều tai họa, tội trạng như vậy có giết ba lần cũng không phải là quá, mà Tứ Hải Đồng Tâm Minh lại chịu tha cho ngươi à?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Đúng thế, hôm ấy tiểu nhân ở Chính Tâm lao đã gặp qua minh chủ Đồng Tâm Minh, ông nói không xử phạt tiểu nhân!
Cừu Văn Thông chợt biến sắc, cười khan hỏi:
- Hà, lại có chuyện đó à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu lão trượng không tin, cứ đến Đồng Tâm Minh hỏi thì biết.
Cừu Văn Thông gật đầu cười nói:
- Được, lão phu sẽ đi theo ngươi tới Đồng Tâm Minh hỏi một lần cho rõ ràng!

Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân không hơi đâu đi với lão trượng tới Đồng Tâm Minh!
Cừu Văn Thông chỉ vào chàng cười một tràng khanh khách quái dị nói:
- Ngươi thấy đấy! Ngươi thấy đấy! Ngươi tính lừa dối bọn ta như lừa đứa trẻ con ba tuổi, chẳng phải là thật tức cười sao?
Vũ Duy Ninh biết đêm nay có chuyện không hay rồi, quyết định đánh nhau với bọn họ một trận, lập tức cười lạnh nói:
- Ba vị quả thật muốn bắt tiểu nhân, có phải không?
Hắc Sát Thủ Điêu Minh cười nói:
- Chẳng lẽ chuyện đó lại giả sao?
Vũ Duy Ninh thấy ba người bọn họ đều không mang theo binh khí nên cũng không sợ hãi lắm, lạnh lùng nói:
- Vậy thì mời ra tay đi!
Cừu Văn Thông nói:
- Lão đệ muốn rước lấy đau khổ sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ sợ kẻ rước lấy đau khổ không phải là tiểu nhân thôi!
Cừu Văn Thông là một nhân vật cực kỳ gian giảo, trước khi y biết rõ cặn kẽ về Vũ Duy Ninh thì đâu chịu khinh suất ra tay, nên cười hì hì nói:
- Xem ra lão đệ nói không biết võ công là giả rồi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Thôi đừng rườm lời!
Cừu Văn Thông vẫn cười hô hô hỏi dò:
- Ngươi theo Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc luyện võ được lâu không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nói đừng có rườm lời!
Cừu Văn Thông cười nói:
- Đại khái ngươi không biết ba người bọn ta là ai, cho nên mới dám ngạo nghễ ngông nghênh như thế, hà hà...
Vũ Duy Ninh không lên tiếng nữa, quảy bao phục lên vai, cất chân bước ra phía ngoài miêu.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh nhịn không được, quát lớn "Đi đâu!" sải lên một bước, vung chưởng đánh thẳng vào lưng Vũ Duy Ninh, thủ pháp vừa nhanh vừa mạnh, thật không phải tầm thường.
Vũ Duy Ninh xưa nay chưa từng thực sự giao thủ với người, trong lòng hồi hộp dị thường, nhưng vừa thấy Hắc Sát Thủ Điêu Minh một chưởng đánh tới, lập tức nghĩ tới những cách phá giải, lúc ấy chờ

cho phát chưởng của đối phương đánh sát tới, đột nhiên ngồi xổm xuống đất, hai tay cùng đưa lên, nắm lấy cánh tay đối phương, quát lên một tiếng như sấm sét, thuận thế kéo đối phương về bên trái, lại áp lưng vào, quăng luôn Hắc Sát Thủ Điêu Minh ra phía trước.
Đây là một đòn rất nguy hiểm mà cũng rất trống trải trong Đại Cầm Nã, phải kéo địch nhân ngã lên lưng mình, nếu có sơ suất sẽ bị địch nhân thừa cơ phản kích, cho nên nếu không ăn chắc cả mười phần, thì rất ít người dám sử dụng.
Vũ Duy Ninh tất nhiên không nắm vững cả mười phần, song chàng biết là tình hình đêm nay thế này chỉ còn có cách ra chiêu lạ mới có cơ hội thủ thắng, nên dũng cảm thi triển chiêu đấy.
Quả nhiên Hắc Sát Thủ Điêu Minh không đề phòng, lúc ấy bị quăng ra bốn năm trước, bay đập vào vách miếu, nhưng may là vách miếu bằng đất nên không bị thương.
Nhưng Cừu Văn Thông và Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa trong thấy Vũ Duy Ninh vừa ra tay một cái đã ném luôn Hắc Sát Thủ Điêu Minh ngã chỏng gọng, không kìm được vẻ kinh hãi hiện lên trên mặt!
Hắc Sát Thủ Điêu Minh giống như một con cọp dữ bị trêu tức, lật người chồm dậy, gào lên một tiếng, lại lao vào Vũ Duy Ninh.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa sợ anh mình thất lợi, cũng đồng thời bước lên ra đòn, một chưởng đánh luôn vào hai chân Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh xoay người một cái lui về chỗ bàn thờ, chụp luôn lấy cái lư hương vung tay một cái, tro bụi trong cái lư vọt ra như một con rồng trắng bay qua không gian rồi rơi xuống lả tả, kế đó cầm lư hương không ném thẳng vào Cừu Văn Thông, người vọt nhanh ra phía cửa miếu.
Cừu Văn Thông đâu chịu để Vũ Duy Ninh chạy ra khỏi miếu Sơn Thần, vừa nhìn thấy Vũ Duy Ninh ném cái lư hương không ra, đã biết là chàng muốn thừa cơ xông ra khỏi miếu, cho nên hụp đầu tránh cái lư hương xong đã giơ luôn hai tay ra, phát luôn hai chưởng.
Vũ Duy Ninh vọt về phía cửa miếu, thân người như tên bắn, nhưng Cừu Văn Thông đúng lúc ấy phát chưởng, tốc độ cũng rất mau, nên vừa sắp tới cửa miếu, hai chưởng của Cừu Văn Thông đã vỗ ngay giữa mặt chàng, lúc ấy chỉ còn cách vung hai chưởng ra đón.
Một tiếng "Bình!" vang lên, bốn chưởng chạm nhau, Cừu Văn Thông loạng choạng lui lại hai bước, lưng va vào cửa miếu, cửa miếu lại đập mạnh vào vách miếu làm cả tòa miếu sơn thần như lung lay!
Thân hình Vũ Duy Ninh đang vọt lên không cũng giật lên một cái rơi xuống đất, Hắc Sát Thủ Điêu Minh thừa cơ vỗ luôn một chưởng, nghĩ rằng phát chưởng này ắt đánh trúng vũ Duy Ninh nên quát luôn:

- Nằm xuống!
Nào ngờ Vũ Duy Ninh sáng mắt nhanh tay, vừa thấy y vung chưởng đánh tới, thân người đã trườn đi một cái đồng thời phóng luôn chân phải, một cước quét luôn vào hạ bàn đối phương.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh vừa bị chàng ném một cái, trong lòng đã không dám khinh địch, vừa phát giác ra chưởng của mình đánh vào chỗ không, đã vội vàng thu đòn lùi lại.
Vũ Duy Ninh lập tức lật người đứng dậy, tay trái ra một chiêu Tả Xung Thiên Pháo đánh vào bụng Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa, tay phải ra một chiêu Hữu Xung Thiên Pháo đánh vào ngực Cừu Văn Thông, hai quyền cùng phát, mạnh tựa thiên thần!
Chàng đánh ra là quyền pháp Thiếu Lâm, Cừu Văn Thông và Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa tự nhiên biết rõ, nhìn thấy tay quyền của chàng cứng mạnh xé gió, nhất thời không dám tiếp chiêu, cùng lùi lại một bước!
Nhưng bọn họ hoàn toàn không có ý run sợ, lui xong một bước, lập tức chuyển thành thế bao vây Vũ Duy Ninh vào giữa!
Cục diên ở hiện trường tạm thời lắng xuống, đôi bên đứng giữ tư thế một lúc, Hắc Sát Thủ Điêu Minh chợt thò tay vào bụng rút ra một chuỳ thủ, trầm giọng cười hung dữ nói:
- Cừu lão, chúng ta phải dùng cái này nói chuyện với y vậy!

Hồi 10
Gặp hiểm lại bền lòng

cừu văn Thông cười nụ nói:
- Cũng được, nhưng cẩn thận đừng làm hại đến tính mạng y, bắt sống mới được nhiều tiền.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh cười hô hố một hồi, rồi cầm vững ngọn chuỳ thủ từ từ bước sát tới Vũ Duy Ninh, nói:
- Tiểu tử, nếu ngươi sợ ăn dao thì mau mau cúi đầu để bọn ta bắt đi!
Vũ Duy Ninh trông thấy đối phương rút chuỳ thủ ra, thật ra trong lòng cũng có phần run sợ, nhưng nghĩ tới ý nguyện của mình, lại thêm can đảm, trong lòng tự khích lệ.
- Không cần phải sợ, Vũ Duy Ninh, ngươi phát thệ sẽ bắt bảy mươi hai tên ma đầu võ lâm, bọn chúng người nào cũng có võ công cao

hơn ba người trước mắt đây hàng mấy chục lần, nếu ngay cả ba tên trộm đạo lặt vặt này ngươi cũng không đối phó được, thì còn nói gì tới chuyện bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu kia?
Lúc ấy trong lòng chàng lại không hề run sợ, dũng khí lại tăng lên, quyết định đem ba người trước mặt để thí nghiệm nghị lực của mình. chàng ngưng thần đứng im không động, như không thấy Hắc Sát Thủ Điêu Minh đang từ từ bước sát tới, nhưng ai nhìn thấy cũng rõ là chàng dang giới bị toàn thân, chờ đối phương phát động thế công một đòn trí mạng.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh nhìn thấy chàng tỏ ra thái độ cao thâm khôn lường, nhất thời không dám bước lên nữa, cũng không dừng lại ở khoảng cách năm thước xoạc chân ra tấn, nhìn Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa đối diện đưa mắt một cái.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa hiểu rõ ý tứ của anh mình, đột nhiên co người tiến vào, quát lớn một tiếng, hai tay cùng đưa ra đánh vào lưng Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh biết nếu mình ra tay đón đỡ thế công của Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa thì Hắc Sát Thủ Điêu Minh sẽ thừa cơ hội tấn công, lúc ấy bèn tương kế tựu kế, thân người xoay nửa vòng đối diện với Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa, hai tay chắp lại dùng một chiêu Đồng tử bái quan âm như chuẩn bị đâm vào trước ngực Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa.
Quả nhiên, Hắc Sát Thủ Điêu Minh vừa thấy chàng ra tay, lập tức lặng lẽ sãi chân bước lên một bước, thanh chuỳ thủ trong tay ra một chiêu Truy phong hãn thuyền đâm thẳng vào sườn Vũ Duy Ninh.
Cứ theo tình hình, trong chớp mắt ấy lưng của Vũ Duy Ninh đều trống trải, nếu muốn lấy mạng Vũ Duy Ninh thì có thể thừa cơ đâm vào chỗ yếu hại, nhưng y chỉ muốn mang Vũ Duy Ninh sống tới Đồng Tâm Minh để lãnh thưởng nên định làm chàng bị thương mất sức chống cự, mới đâm vào sườn.
vũ Duy Ninh theo học võ với Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ba năm, tuy Tam Tuyệt Độc Hồ hoàn toàn không đem tuyệt kỹ truyền dạy cho chàng, song dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn, Vũ Duy Ninh lúc này không phải là hạng thứ hai trong võ lâm có thể đương đầu được, chàng cũng có bản lĩnh học rồi là làm, cho nên lúc Hắc Sát Thủ Điêu Minh bước lên từ sau lưng đâm tới, chàng cứ làm như không biết, chờ khi mũi chuỳ thủ của đối phương đã gần chạm vào sườn mới đột nhiên xoay người một cái, phi chân đá mau ra một bước.
Hắc Sát Thủ Điêu Minh chắc mẫm là kế thanh đông kích tây sẽ thành

công, trong lòng rất cao hứng, chợt thấy mục tiêu đổi chỗ, bất giác hoảng hốt, vừa toan lùi lại thì "Bình" một tiếng, hạ bộ đã bị trúng một cước!
Một cước này đá trúng vào chỗ yếu hại nhất, nên y chỉ gào thảm một tiếng, ngã luôn ra đất không cục cựa nữa!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa không ngờ tới kết quả như thế, vừa đang sững sờ, trước bụng đã bị Vũ Duy Ninh đánh trúng một quyền, mồm miệng phun máu, ngã quy xuống bên vách miếu.
Du thiên hoán nhật Cừu Văn Thông mặt mũi xám xanh, không dám cản chỗ cửa miếu nữa, vội vàng bỏ ra ngoài.
Vũ Duy Ninh thân hình như ánh chớp, xẹt lên một cái tới bên cạnh y, lạnh lùng quát:
- Lão tặc, ngươi còn tính chạy sao?
cừu văn Thông bị tiếng quát làm cho mất mật, chợt khuỵu hai gối quỳ xuống, chắp tay vài lia lịa, van xin nói:
- Vũ thiếu hiệp, xin nương tay, tại hạ có mắt không tròng, mạo phạm hổ uy...
Chỉ nói đến chữ ấy, thái độ của y chợt đổi khác, cười nhạt đứng dậy.
Bởi vì lúc ấy Vũ Duy Ninh như vừa uống phải rượu nguyên chất, người lảo đảo mấy cái, ngã vật ra luôn trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh nhân sự!
Cừu Văn Thông nhìn Vũ Duy Ninh nằm mê man trên mặt đất, cười rộ một tràng "ha ha" đầy vẻ đắc ý, bước tới bên cạnh Vũ Duy Ninh, rút từ ngực chàng ra một ngọn cương châm, rồi xốc chàng lên mang vào trong miếu.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa tuy bị Vũ Duy Minh đánh trúng một quyền tới mức thổ huyết, nhưng chưa ngất đi, vừa thấy Cừu Văn Thông mang Vũ Duy Ninh vào, không kìm được mừng rỡ nói:
- A! Cừu lão tiền bối đắc thủ rồi!
Cừu Văn Thông cười khan một tiếng nói:
- Đúng vậy, xưa nay lão phu nghĩ tới chuyện gì là làm được chuyện ấy!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa gắng gượng chống tay ngồi dậy hỏi:
- Cừu lão tiền bối dùng cách nào mà bắt được y thế?
cừu văn Thông đưa ngọn cương châm ra, cười nói:
- Chính xác là nhờ cái này, lão đệ đã trông thấy qua chưa?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa thoáng biến sắc nói:
- Là độc châm à?
Cừu Văn Thông lắc đầu nói:
- Không phải, cái này là lão phu mới nghiên cứu chế ra gần đây, gọi

là Đoạt Hồn Châm, bất cứ ai trúng phải cái này của lão phu cũng phải ngất đi một giờ mới tỉnh lại được!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nói.
- Đã làm cho người ta hôn mê, không phải độc châm thì là gì?
Cừu Văn Thông cười nói:
- Nói cho ngươi biết nhé, thứ Đoạt Hồn Châm này của lão phu là dùng Mông Hãn Dược chế thành, bị trúng vào người rồi Mông Hãn Dược trong lòng cây châm sẽ phóng vào thân thể, chỉ trong chớp mắt là hôn mê ngay thôi!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa tán tụng:
- Té ra là thế, hôm nay mà không có Đoạt Hồn Châm của Cừu lão tiền bối, ba người chúng ta chắc không đi khỏi nơi này được nữa rồi. Cừu lão tiền bối xin mau mau xem giúp gia huynh, thương thế của y nghe chừng nặng lắm thì phải!
Cừu Văn Thông liếc qua Hắc Sát Thủ Điêu Minh nằm trên mặt đất, dửng dưng cười nói:
- Khỏi phải xem gì nữa, lệnh huynh đã chết rồi!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa la hoảng một tiếng, bò tới bên cạnh người Hắc Sát Thủ Điêu Minh, vừa lay vừa gọi:
- Ca ca! Ca ca!
Hắc Sát Thủ Điêu Minh không nhúc nhích, nét mặt cứng đờ.
Cừu Văn Thông cười khan nói:
- Con ngươi của y đã đứng lại, ngươi không nhìn thấy sao?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa nhìn kỹ, quả nhiên thấy mắt anh mình đã đứng tròng, bất giác cúi đầu nghẹn ngào nói:
- Trời, ca ca của tôi chỉ bị trúng một cước, mà sao lại chết được?
Cừu Văn Thông cười nói:
- Lệnh huynh bị trúng cước vào chỗ yếu hại, không tin thì người cứ mò mò dưới đũng quần mà xem, có phải đã nát bét rồi không!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa cúi đầu sa nước mắt một lúc, đột nhiên đứng phắt dậy, mặt sát khí bước về phía Vũ Duy Ninh.
Cừu Văn Thông bước lớn một bước, giơ tay chặn y lại, cười hỏi:
- Ngươi định làm gì?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa bi phẫn đáp:
- Ta phải báo thù cho ca ca!
Cừu Văn Thông hô hô cười lớn nói:
- Nói đùa, giờ đây có lẽ Đồng Tâm Minh đã phát ra cáo thị treo giải thưởng cho ai bắt được gã tiểu tử này rồi, bây giờ thì một cân thịt của y là một đồng tiền đấy.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa quả quyết nói:

- Ta không cần tiền thưởng, chỉ cần cái mạng của gã tiểu tử này thôi!
Cừu Văn Thông lạnh lùng cười nói:
- Lão đệ, dù ngươi có nghĩ tới tiền thưởng, tiền thưởng cũng không tới phần ngươi đâu!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa chợt hiểu ra, kinh hãi hỏi:
- Ngươi nói thế là có ý gì?
Cừu Văn Thông nói dằn từng tiếng:
- Yù ta là thế này! Gã Vũ Duy Ninh này là do lão phu bắt được, chứ không phải do ngươi bắt được.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa vừa sợ, vừa giận, hỏi gặng:
- Vậy lúc ban ngày ngươi nói cái gì ở tiểu lầu?
Cừu Văn Thông sắc diện bình tĩnh đáp:
- Lúc ấy lão phu nói là tiền thưởng chia đều cho ba người, nhưng lão phu không ngờ rằng anh em nhà ngươi chỉ là hai cái bị thịt ăn hại, người ta chỉ có một cước một chưởng đã đánh cho hai đứa một chết một bị thương, ngươi thử nghĩ xem, nếu không có Đoạt Hồn Châm của lão phu, chỉ sợ cái mạng của ngươi giờ đây cũng không còn nữa kia, thế mà ngươi lại còn nghĩ tới chuyện chia một muỗng canh à?
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa tức tới mức mặt xanh một chặp trắng một chặp, trừng mắt quát lớn:
- Họ Cừu kia, ngươi phải biết đạo lý một chút chứ, anh em bọn ta tuy không làm được việc, thì cũng đã liều mạng sinh tử, ngươi lại qua cầu rút ván, muốn một mình nuốt cả tiền thưởng sao?
Cừu Văn Thông cười khẩy một tiếng nói:
- Đúng vậy rồi sao? Ngươi có gan cứ ra tay, giết chết được lão phu thì gã Vũ Duy Ninh này là của ngươi thôi.
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa thân mang nội thương, đứng còn không vững, sức đâu mà động thủ, lúc ấy chỉ căm hờn nói:
- Được, ta sẽ tới Đồng Tâm Minh tố cáo ngươi!
Nói xong quay người định bước ra khỏi miếu sơn thần.
Cừu Văn Thông rung tay phải một cái phóng ngọn Đoạt Hồn Châm vào lưng y, cười lớn một tiếng nói:
- Lão đệ khoan đi vội, nghe lão phu nói một câu đã!
Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa liếc thấy tay phải y chớp lên, biết là y phóng Đoạt Hồn Châm ra, nhưng vừa mới nghĩ tới việc né tránh thì đã quá muộn, chỉ thấy sau lưng đau buốt một cái, lập tức trước mắt tối sầm, ngã sấp về phía trước.
Cừu Văn Thông nhặt lưỡi chuỳ thủ của Hắc Sát Thủ Điêu Minh lên, một đao đâm suốt vào Bối Tâm Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa, nhún vai cười nói:

- Tới Đồng Tâm Minh tố cáo ta à? Ha ha lại là người vào giấc mộng ngàn năm rồi!
Y nói xong châu ấy, bước lại bên cạnh Vũ Duy Ninh, khom người nhìn Vũ Duy Ninh, lại cười nói:
- Tóm lại là lão phu được cả danh lẫn lợi, trước đây Đồng Tâm Minh treo giải bắt gã dâm tặc hái hoa mà tiền thưởng đã là một ngàn lượng vàng, tiểu tử người thả ráo bảy mươi mốt tù phạm trong Chính Tâm lao, tội trạng lớn hơn gã dâm tặc hái hoa nhiều, tiền thưởng ít nhất cũng phải là ba ngàn lượng, ha ha ha...
Y đắc ý cười rộ một tràng, rồi xốc Vũ Duy Ninh lên, cất chân bước ra ngoài miếu.
Nhưng y vừa bước lên một bước, chợt dừng ngay lại!
Bởi vì lúc ấy trước cửa miếu đã có một người đứng sừng sững!
Người ấy không ai khác, chính là lão khiếu hóa lần trước đã cùng Vũ Duy Ninh ngủ qua một đêm trong gian miếu nát!
Cừu Văn Thông vừa thấy lão khiếu hóa xuất hiện như quỷ mỹ trước cửa miếu, bất giác biến đổi sắc mặt, lùi lại ba bước, lớn tiếng hỏi:
- Ngươi là ai?
Lão khiếu hóa sắc mặt lạnh như băng, lạnh lùng từ từ nói:
- Các hạ không có mắt à?
Cừu Văn Thông nhẫn nhịn đổi giọng xưng hô cười nói:
- Tại hạ là muốn hỏi quý tính đại danh của lão huynh mà!
Lão khiếu hóa lạnh lùng đáp:
- Một gã ăn xin mà lại xưng tên xưng họ với người, chẳng phải là xúc phạm tới tổ tiên của mình sao!
Cừu Văn Thông cười lấy lòng nói:
- Lão huynh không nói tên họ, thì nói ngoại hiệu cũng được chứ?
Lão khiếu hóa nói:
- Được, ngoại hiệu của ta là Thân Thủ tướng quân!
Cừu Văn Thông chưa nghe tới cái ngoại hiệu Thân Thủ tướng quân bao giờ, đảo mắt một vòng lại cười nói:
- Lão huynh là cao thủ của Cái bang, lão phu cùng quý bang trước nay rất hòa thuận...
Lão khiếu hòa ngắt lời nói:
- Lão khiếu hóa ta không phải là người Cái bang!
Cừu Văn Thông bị cướp lời nghẹn họng nhăn nhó cười nói:
- Vậy lão huynh hiện thân gặp nhau không biết có điều gì chỉ giáo?
Thân Thủ tướng quân nói:
- Lão khiếu hóa tới đây chia một muỗng canh!
Cừu Văn Thông đắng hắng cười nói:

- cái đỏ quá dễ, thường có câu của rơi trên đường, ai thấy là có phần, có điều là... ha ha, lão huynh thi thố một đường cho ta được biết chứ hả?
Thân Thủ tướng quân chợt cười khẽ một tiếng nói:
- Nếu ngươi có hứng thú, cứ vạch đường lối đi đừng ngại!
Cừu Văn Thông gật gật đầu khịt mũi một cái, khom người rút lưỡi chuỳ thủ trên lưng Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa ra, lau hết vết máu, rồi xốc Vũ Duy Ninh quay lại đặt trên bàn thờ, lại rút trong người ra một tờ giấy trắng, ném lên trên không.
Tờ giấy trắng vừa mới lảo đảo trên không, thì thấy tay phải của y rung lên một cái, ánh đao như chớp lóe lên hai cái, cắt đứt tờ giấy làm bốn mảnh, phất phơ như tuyết rơi xuống đất!
Bốn mảnh giấy trắng vuông vắn bốn bề, kích thước bằng nhau, giống như là xếp lại rồi lấy dao rọc vậy!
Một tuyệt kỹ này không chỉ khó ở chỗ phải ra tay mau lẹ, mà còn ở chỗ phải ra tay chuẩn xác, nếu không có chân tài thực học, thì thật là không thể nào làm được.
Cừu Văn Thông lộ vẻ đắc ý nói:
- Chỉ cần lão huynh làm được đúng như cái trò đứa này, tại hạ lập tức nhường Vũ Duy Ninh lại, bằng không thì mời lão huynh lên đường!
Y làm như thế, nói như thế, thật là một thù đoạn trọn vẹn tám bề. Không những có thể không phải mạo hiểm mà vẫn biết được võ công của lão khiếu hóa cao cấp ra sao, mà nếu phát giác ra võ công của y cao hơn mình, cũng có thể theo đúng lời hứa mà giao Vũ Duy Ninh cho đối phương, bất luận tình hình ra sao, lão khiếu hóa cũng không có cách nào ra tay làm khó y được.
Thân thủ tướng quân đương nhiên hiểu rõ tâm ý của y, chợt hà hà cười nhạt nói:
- Một thủ pháp ấy của các hạ quả nhiên là cao cường, chẳng biết lão khiếu hóa có làm được không đã...
Nói tới đó chợt ông ta đưa tay vẫy vẫy một cái, bốn mảnh giấy trên mặt đất chợt như gió thổi lắc lắc cùng bay vào bàn tay ông ta.
Tiếp theo ông ta cũng làm hệt như Cừu Văn Thông, ném bốn mảnh giấy lên không liên tiếp lóe lên ánh sáng trắng, bốn mảnh giấy bay đảo đảo trên không chợt biến thành một đám trắng lốm đốm như hoa tuyết phấp phới rơi xuống, tình trạng đẹp đẽ trông rất thích mắt!
Té ra ông ta cũng đã cắt bốn mảnh giấy ra thành mười sáu mảnh, cũng bốn bề vuông vức, bằng nhau chằn chặn!
Cừu Văn Thông mặt xám như đất thó, toàn thân phát lạnh, vội vàng

vái dài nói:
- Cao minh! Cao minh! Tại hạ xin nhận thua, gã Vũ Duy Ninh này là của lão huynh rồi!
Thân thủ tướng quân thu đoản kiếm trong tay về, cất chân bước vào miếu nói:
- Vậy thì người đi đi!
Cừu Văn Thông rối rít vâng dạ, vội né người sang một bên, chờ cho lão khiếu hóa thẳng một mạch tới cạnh Vũ Duy Ninh trên bàn thờ, mới dám bước ra khỏi miếu.
Nào ngờ y vừa bước chân ra khỏi miếu, chợt ác tâm lại nảy sinh, lặng lẽ rút năm mũi Đoạt Hồn Châm ra, quay người gọi lớn:
- Phải rồi, lão huynh có thể...
Kỳ thực y không biết lão khiếu hóa là ai mà chỉ lợi dụng tiếng nói che giấu tiếng ám khí rít gió, phóng năm mũi Đoạt Hồn Châm vào lưng lão khiếu hóa.
Thân Thủ tướng quân hiển nhiên không nghĩ tới việc Cừu Văn Thông dám ra tay đánh lén, chỉ thấy ông ta toàn thân run lên một cái, loạng choạng bước qua một bên hai bước, lập tức lăn luôn ra đất!
Cừu Văn Thông vừa thấy ra tay đắc thủ, Vô cùng mừng rỡ, nhảy vọt một bước vào trong miếu phóng luôn một cước vào đối phương mắng.
- Đồ ăn mày thúi tha! Ngươi cũng không biết lão phu là hạng người nào, mà cũng đòi rắc rối!
Trong câu nói, Thân Thủ tướng quân đã bị đá bay tung lên!
Cừu Văn Thông lại bước sát tới bên mình ông ta, vươn tay mò mẫm trong người đối phương, mò suốt nửa ngày mới lấy ra được một thanh đoản kiếm, để ông ta dựa vào đó, rồi cầm lấy thanh đoản kiếm, lùi lại vài bước, thẳng tay giơ lên, cười hung ác nói:
- Đồ ăn mày thúi tha, thanh đoản kiếm đã bay nhanh vào mặt Thân Thủ tướng quân!
Chỉ nghe "kịch" một tiếng, thanh đoản kiếm đã không nghiêng không lệch cắm trúng vào giữa miệng thân Thủ tướng quân.
Thân Thủ tướng quân trúng kiếm rồi, hai mắt đột nhiên mở ra, đứng phắt ngay dậy.
Cừu Văn Thông phát hoảng, vừa mới kêu lên được một tiếng "ngươi" thì trước mắt chợt hoa lên, trước ngực đã bị tay trái của Thân Thủ tướng nắm lấy.
Thân thủ tướng quân một tay nắm lấy ngực y, một tay rút thanh đoản kiếm ngậm trong miệng ra, sầm mặt lạnh lùng nói:
- Cừu Văn Thông, loại người bại hoại trong võ lâm như ngươi thì

chết chưa đáng tội, có điều lão khiếu hóa ta vẫn cấp cho ngươi một cơ hội, bây giờ ngươi bắt đầu chạy ra ngoài, lão khiếu hóa chờ ngươi chạy xong bảy bước mới phóng kiếm, nếu ngươi tránh thoát được, thì ta tha cho cái mạng chó của ngươi!
Nói xong cánh tay đang nắm trước ngực y thuận thế xô y ra ngoài cửa miếu, quát lớn:
- Chạy đi!
cừu văn Thông lảo đảo lui lại mấy bước, mắt đầy vẻ khủng khiếp lắp bắp hỏi:
- Ngươi... tại sao ngươi không sợ Đoạt... Đoạt Hồn Châm của... của ta?
Thân thủ tướng quân cười nhạt nói:
- Hừ, nếu thứ trò chơi của con gái ấy mà đánh ngã được lão khiếu hóa ta thì hộ thân cương khí của lão khiếu hóa ta là vải trắng à?
Cừu Văn Thông lúc ấy mới biết mình gặp phải bậc cao nhân cái thế, hoảng sợ muốn ngất đi, vội quỳ xuống gập đầu nói:
- Lão nhân xin người tha mạng cho tại hạ, tại hà bắt gã Vũ Duy Ninh kia hôm nay là vì tên thiếu niên này đã thả bảy mươi mốt tên tù phạm trong Chính Tâm lao ra, phàm là hiệp sĩ chính phái trong võ lâm ta, thì đều muốn vì Đồng Tâm Minh...
Thân Thủ tướng quân nghe nói tới đó phát ghét, đột nhiên đưa lưỡi kiếm vào cổ y, lạnh lùng quát:
- Ngươi có chịu cút đi hay không?
Cừu Văn Thông sợ quá nhảy dựng dậy, nghểnh cổ lên nhìn, rồi mới đứng hẳn lên, run run rẩy rẩy gật đầu lia lịa nói:
- Vâng vâng, đa tạ lão nhân người dung tha, đa tạ lão nhân người dung tha!
Thân Thủ tướng quân hừ lạnh một tiếng nói:
- Đừng có nằm mơ, muốn lão khiếu hóa ta tha cho, thì phải tránh được một kiếm đã!
Cừu Văn Thông lặng lẽ lùi lại lắp bắp nói:
- Lão... Lão nhân người nói là sau bảy bước sẽ phóng kiếm à?
Thân thủ tướng quân nói:
- Ngươi đã lui hai bước, hiện tại còn có năm bước thôi!
Cừu Văn Thông vừa khua khua hai tay, vừa sãi chân lùi lại, ai oán nói:
- Không! Không! Tại hạ nhất định không thoát khỏi thần kiếm của lão nhân, lão nhân người không cần phải như vậy... A, a, người xem Vũ Duy Ninh đã tỉnh dậy rồi kìa!...
Nói tới đó y đã lùi được bảy bước, chỉ thấy y đột nhiên như chim cắt

lướt mây, chuyển thân lao xuống sườn núi!
Nói thì chậm, chứ lúc ấy đứng vào khi y đang xoay người định lao xuống sườn núi, chợt nghe "hừ" một tiếng, đạo bạch quang từ tay lão khiếu hóa bay ra đã như một ánh chớp bắn trúng vào người y!
- Ai da!
Cừu Văn Thông gào lên một tiếng thê thảm ghê rợn, thân người mang kiếm rơi tuột luôn xuống sườn núi.
Thân Thủ tướng quân nhìn theo chỗ Cừu Văn Thông rơi xuống, im lặng một lúc, rồi lập tức tung người vọt lên, cũng hướng về phía sườn núi phóng xuống.
Hơn nửa giờ sau, Vũ Duy Ninh bị vứt lên bàn thờ mới từ từ tỉnh lại.
Chàng mở mắt ra, ngơ ngơ ngác ngác nhìn lên nóc miếu một lúc lâu, mới nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, giật mình "a" lên một tiếng, vội vàng nhảy xuống bàn thờ.

Hồi 11
Mưu việc với hổ lang

Lập tức chàng phát giác ra Hắc Bạch nhị sát nằm còng queo trên nền miếu, chàng nhìn thấy bọn chúng đã chết cả, bất giác cảm thấy ớn lạnh.
Chàng nhớ rằng chính mình phóng một cước đá Hắc Sát Thủ Điêu Minh, cũng nhớ rằng mình đánh trúng Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa một chưởng vọt máu mồm, nhưng vết đao trên lưng Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa từ đâu mà ra? Còn một tên "lão tặc" kia đã chạy đâu rồi? Hay là tên lão tặc ấy đã giết chết Bạch Sát Thủ Điêu Nghĩa?
- Như vậy thì y đi đâu rồi?
ồ, nhất định là y cho rằng mình chưa tỉnh dậy ngay được, có việc phải đi ra ngoài miếu, sao mình không nhân dịp này chạy trốn?
Vũ Duy Ninh nghĩ tới đó, lập tức nhảy vọt một bước ra cạnh cửa, thò đầu nhìn ra ngoài miếu, nhảy thóc lên yên, giục ngựa chạy mau xuống dưới núi.
Chàng cho rằng Cừu Văn Thông ắt sẽ nghe tiếng đuổi theo, nên chạy một mạch xuống dưới núi, trên đường cũng không thấy đối phương đuổi tới, lúc ấy mới thấy yên tâm.
Trong lòng chàng cũng thấy kỳ lạ vì sao không thấy Cừu Văn Thông

đuổi theo, nhưng nỗi vui mừng đã át đi thắc mắc ấy, chàng hiện chỉ vui mừng là mình đã chạy thoát được, vẫn có thể tự do tới Long Tuyền quan gặp mặt bà nội, ngoài ra những chuyện khác đều không màng nghĩ tới!
Ba ngày sau chàng tới Bảo Định, nghĩ lại trong thành một đêm, hôm sau hỏi thăm đường đi Phụ Bình, rồi tiếp tục lên đường.
Dọc đường không gặp chuyện gì, lại đi năm ngày nữa, cuối cùng đã tới Phụ Bình, chỉ cách Long Tuyền quan vài mươi dặm!
Lúc ấy trời đã xế chiều, chàng vào một quán cơm trong thành ăn cơm tối, hỏi thăm thì được biết chỉ còn cách Long Tuyền quan bảy mươi dặm, trong lòng nghĩ rằng nếu tiếp tục đi thì cũng phải quá nửa đêm mới tới Long Tuyền quan, Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc không lẽ nào lại nửa đêm lên Trường Thành đứng đợi mình, vả lại con ngựa đã chạy suốt một ngày, cũng cần nghỉ ngơi, chẳng bằng cứ ngủ lại trong thành này một đêm, sáng ra lại đi sớm cũng tốt.
Chủ ý đã định, bèn ra dắt ngựa đi tới một khách sạn gần đó. Điếm tiểu nhị trong khách sạn mắt tinh, vừa thấy Vũ Duy Ninh đã biết chàng ngủ trọ, lập tức tươi cười ra đón, cầm lấy cương ngựa.
vũ Duy Ninh không quen ở lẫn lộn người trong một gian phòng lớn, nên chọn căn phòng nhỏ, chàng sai tiểu nhị đun thùng nước nóng, tắm rửa sạch sẽ xong, sung sướng leo lên giường.
- Bình! Bình! Bình!
Đột nhiên ngoài phòng có tiếng người đập vào cửa. Vũ Duy Ninh đã dặn dò tiểu nhị không được quấy rầy, lúc ấy nghe tiếng đập cửa, bất giác cau mày bực tức cất tiếng hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
- Bình! Bình! Bình!
Cùng lúc ấy lại có ba tiếng đập cửa nữa, Vũ Duy Ninh nổi nóng, cao giọng hỏi:
- Ta hỏi ngươi có chuyện gì? Ngươi không nghe rõ à?
- Bình! Bình! Bình!
Lại thêm ba tiếng đập cửa!
Vũ Duy Ninh nhảy xuống đất, hằm hằm bước ra mở cửa phòng, đang tính sẽ mở miệng mắng cho một trận, lại thấy người đứng phía ngoài là một vị lão nhân áo lam ra dáng văn sĩ chứ không phải là điếm tiểu nhị, bất giác sửng sốt vội vàng hỏi:
- Người, lão nhân người tìm ai?
Lão nhân áo lam trạc sáu mươi bảy sáu mươi tám tuổi, vóc dáng cao gầy, diện mạo tinh anh, có dáng vẻ đường bệ, nhưng hai mắt rừng rực, trông rất khôn ngoan dữ tợn, khiến người ta vừa trông thấy đã

biết không phải là nhân vật tầm thường.
Y nở một nụ cười nhăn nhở, hạ giọng hỏi:
- Lão phu vào chơi được không?
Vũ Duy Ninh chỉ biết lão nhân này có vẻ quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là đã gặp ở đâu, bèn hỏi lại:
- Lão nhân, người tìm tiểu nhân à?
Lão nhân áo lam cười nụ, gật đầu đáp:
- Đúng vậy, lão phu tìm ngươi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân tên Vũ Duy Ninh! Lão nhân người biết tiểu nhân sao?
Lão nhân áo lam lại gật đầu đáp:
- Đúng vậy, lão phu biết người!
Vũ Duy Ninh chắp tay nói:
- Xin tha cho tiểu nhân mắt kém, không rõ quý tính đại danh của lão trượng là gì?
Lão nhân áo lam nói:
- vào trong phòng sẽ nói được không?
Vũ Duy Ninh thoáng do dự, nhưng lập tức né qua một bên thản nhiên nói:
- Được mà, mời lão trượng vào!
Lão nhân áo lam cất bước tiến vào xoay tay cài then cửa, tự mình bước tới ngồi xuống ghế, nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ngươi đi mất bao nhiêu ngày mới tới đây?
Vũ Duy Ninh vừa nghe xong trống ngực chợt đập mạnh, chăm chú nhìn đối phương một lượt từ trên xuống dưới, vẫn không nghĩ ra đối phương là ai, bèn chắp tay hỏi:
- Lão trượng có rộng lòng cho tiểu nhân thỉnh giáo đại danh trước không?
Lão nhân áo lam chợt cười cười đứng dậy nói:
- Tà Khâu lão huynh nói ngươi thuần phác thật thà, chưa từng trải việc, xem ra thế này, thì trên hơn một ngàn dặm lộ trình từ Trường Bạch tới đây, ngươi đã được rèn luyện nhiều lắm rồi!
Vũ Duy Ninh vừa nghe xong, chợt rõ đối phương là ai, lập tức máu toàn thân như sôi lên!
Đúng vậy, lão nhân áo lam trước mắt đây chính là một trong bảy mươi mốt tên ma đầu trong võ lâm thoát ra khỏi Chính Tâm lao hôm trước!
Nghĩ tới việc đối phương là một trong bảy mươi hai tên tù phạm mà mình phát thệ bắt lại, Vũ Duy Ninh đã nghĩ tới việc xông vào y, xong chàng chưa xông vào ngay, chàng biết đây không phải là lúc động

thủ, bởi bà nội vẫn còn trong tay Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc! Cho nên, chàng ra sức kìm cơn giận trong lòng xuống, lập tức tỏ vẻ mừng rỡ, lại chắp tay nói:
- Té ra lão nhân người là một trong bảy mươi mốt vị lão tiền bối thoát ra khỏi Thạch gia bảo hôm trước, tiểu nhân nhất thời không nhận ra, thật là bất kính quá!
Lão nhân áo lam khẽ cười nói:
- Đừng khách sáo, lão phu được trở lại tự do, còn phải cảm tạ ngươi mới đúng!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ khiêm tốn, lại cung kính hỏi:
- Xin hỏi đại danh của lão tiền bối xưng hô thế nào?
Lão nhân áo lam nói:
- Lão phu là Chừ Tích Kỳ, ngoại hiệu là Quái Thủ Phiên Thiên.
Vũ Duy Ninh đã thuộc lòng danh sách bảy mươi hai tên tù phạm, biết lão Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ này là cháu của Vũ Quái Chừ Nhất Dân trong mười hai Vũ Sát Tinh đã chết, cũng là một trong mười hai người võ công lợi hại nhất trong bảy mươi hai tên tù phạm, lúc bấy giờ làm ra vẻ kính cẩn nói:
- Té ra là Chứ lão tiền bối, mong được Chứ lão tiền bối từ nay về sau chỉ giáo nhiều cho!
Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ cười nói:
- Tả Khâu lão nhi có ý tiếp tục dạy bảo ngươi, chỉ không rõ là ngươi có thật lòng hay không mà thôi!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ không hiểu hỏi:
- Tả Khâu lão nhi là ai?
Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ chăm chú hỏi:
- Ngươi thật không biết Tả Khâu lão nhi là ai sao?
Vũ Duy Ninh nhìn vào mắt đối phương, chợt hiểu ra rằng từ khi mình rời Trường Bạch đến đây, trong hơn một ngàn dặm đường nhất cử nhất động của mình đều có đối phương ngấm ngầm theo dõi, giám thị, nên vội vàng đáp:
- Mấy hôm trước tiểu nhân đi qua phủ Thiên Tân, từng lên một nhà hàng gọi là Tụ Anh lâu ăn cơm, hôm ấy thực khách ở đó đều là người võ lâm, bọn họ đang bàn luận về việc bọn lão tiền bối thoát khỏi Chính Tâm lao, trong đó có người nói rằng vạch ra kế hoạch cứu người là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc và một thiếu niên, thiếu niên ấy dĩ nhiên là tiểu nhân, nhưng bọn họ lại gọi Giải đại thúc là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, nay Chứ lão tiền bối lại nói là Tả Khâu lão nhi, có phải cũng là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc không?

Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ gật đầu cười nói:
- Đúng thế, Giải đại thúc của ngươi, tên thật là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Vũ Duy Ninh than:
- Giải đại thúc cũng thật là, lão nhân gia người việc gì phải dấu diềm tên thật với tiểu nhân như thế kia chứ!
Nói tới đó, lại đưa mắt hỏi:
- Lão nhân gia người tới đây chưa?
Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ lắc đầu:
- Chưa!
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão nhân gia người dặn tiểu nhân tới Trường Thành chỗ Long Tuyền quan để gặp người, hôm nay tiểu nhân tới đây rồi, trời đã xế chiều, nên mới tính là sáng mai sẽ đi tiếp Chứ lão tiền bối từ đâu tới đây vậy?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Lão phu chịu lời ủy thác tới đây gặp ngươi, cũng là định bàn với ngươi một việc!
vũ Duy Ninh hỏi:
- Tả Khâu đại thúc không chờ ở Long Tuyền quan đón tiểu nhân sao?
Quái Thủ Phiên Thiên đáp:
- Phải, y có việc không thể chờ lâu hơn được.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- ông ta đi đâu?
Quái Thủ Phiên Thiên đáp:
- Y đi tới một chỗ khác!
Vũ Duy Ninh biết đối phương vẫn chưa chịu coi mình là "người mình", trong lòng ngầm lo lắng, lại hỏi:
- Vậy thì gia tổ mẫu thế nào?
Quái Thủ Phiên Thiên đáp:
- Bà rất khoẻ, bọn ta trước nay giữ gìn cho bà mười phần an toàn, ngươi cứ yên tâm đi!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chừng nào tiểu nhân mới có thể gặp bà được?
Quái Thủ Phiên Thiên nhún vai nói:
- Nhanh thôi. Nhưng bây giờ ngươi kể xem đã chạy khỏi Chính Tâm lao thế nào cùng là chuyện đã trải qua trên đường kể lại một lượt cho lão phu nghe trước đã, được không?
Vũ Duy Ninh xoa xoa tay, làm ra vẻ nôn nóng nói:

- Tiểu nhân một đường tới đây, gấp nhất là được gặp tổ mẫu, Chừ lão tiền bối có thể cho tiểu nhân gặp gỡ tổ mẫu một lần không?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Bà không ở gần đây, ngươi cứ kể qua những chuyện đã gặp cho lão phu nghe trước đi đã!
Vũ Duy Ninh chép miệng nói:
- Được thôi, hôm ấy tiểu nhân trở về nhà ở Đại Bình, thấy Tả Khâu đại thúc để lại...
Quái Thủ Phiên Thiên xua tay ngắt lời, nói:
- Không, bắt đầu nói từ từ lúc làm thế nào rời Chính Tâm Lao kia!
Vũ Duy Ninh dừng một lúc, gật đầu nói:
- Cũng được, buổi tối hôm ấy, trong lúc hỗn chiến, tiểu nhân bị Vân quản gia kia đánh trúng hai chưởng ngã lăn ra đất, may được Tả Khâu đại thúc kịp thời phóng kiếm đâm chết Vân quản gia tiểu nhân mới khỏi mất mạng, không lâu sau đó, tiểu nhân nghe nói "Chủ nhân của bảo đã về tới" tức là chỉ vào bảo chủ Thạch gia bảo, trong lòng đang Cao hứng vì các vị có thể bắt y để báo thù, không ngờ... không ngờ...
Quái Thủ Phiên Thiên cười nói ngay:
- Bọn ta lại nghe gió mà chạy, có đúng không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chứ không phải sao, tiểu nhân trông thấy mọi người bỏ chạy, hoảng hốt bò dậy, định là chạy theo, nhưng bị nội thương rất nặng, ngay đứng cũng còn không đứng được, đang lúc run sợ, đột nhiên phát hiện có hai người áo trắng đứng trước mặt, một người tuổi trạc ba mươi... Hà, Chứ lão tiền bối đoán thử xem họ là ai?
Quái Thủ Phiên Thiên cười nụ nói:
- Là ai vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Người áo trắng lớn tuổi, tiểu nhân đã thấy mặt một lần, ông ta là bảo chủ Thạch gia bảo, cũng chính là người mà Giải đại thúc gọi là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Quái Thủ Phiên Thiên cười nói:
- Vì Tả Khâu lão huynh vẫn không biết ngươi có chịu theo y suốt đời không, nên mới lừa ngươi như thế... rồi sau thế nào?
vũ Duy Ninh nói:
- Lúc ấy dĩ nhiên tiểu nhân nghĩ rằng đó là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, nên trong lòng mười phần run sợ, nhưng Thánh Hiệp Du Lập Trung nhận ra tiểu nhân, ông ta thấy tiểu nhân bị thương nằm lăn trên đất, rất là ngạc nhiên hoảng sợ, hỏi tiểu nhân vì sao cũng ở

trong bảo, tiểu nhân nhất thời không trả lời được, ông ta lại hỏi tiểu nhân có thấy Vân quản gia ở đâu không, tiểu nhân bèn chỉ nơi Vân quản gia nằm, lúc bọn họ tìm tới Vân quản gia, phát hiện ra Vân quản gia còn chưa chết hẳn, lập tức truyền chân khí cho ông ta, một lúc sau, quả nhiên Vân quản gia tỉnh lại, ông ta chỉ lắp bắp nói với Thánh Hiệp Du Lập Trung là bảy mươi mốt tù phạm trong Chính Tâm lao là do tiểu nhân thả ra, rồi chết luôn...
Quái Thủ Phiên Thiên gật gật đầu hỏi tiếp:
- Du Lập Trung nghe xong, có đánh ngươi không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, tuy ông ta tức giận Vô cùng nhưng lại kìm chế, hỏi tiểu nhân rằng trong bảy mươi mốt tù phạm ấy có ai là phụ thân hay sư phụ của tiểu nhân không, tiểu nhân đáp không, chỉ là chịu lời ủy thác của một vị ân nhân nhờ vào cứu người...
Quái Thủ Phiên Thiên hỏi:
- Đương nhiên y sẽ hỏi ân nhân của ngươi là ai, ngươi trả lời thế nào?
vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân nói rõ với ông ta, là không trả lời câu hỏi ấy, ông ta nói: Vậy thì chín mươi bảy mạng người đêm nay kể như đều chết vào tay ngươi. Tiểu nhân nói: Được thôi, tiểu nhân còn ở đây mà.
Quái Thủ Phiên Thiên cười hô hô nói:
- Trả lời hay lắm, nhưng ngươi không sợ chết thật à?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Tiểu nhân lẽ nào không sợ chết, có điều trong tình hình lúc ấy tiểu nhân tự biết là khó mà sống được, nên quyết định không nói ra tên của Giải đại thúc!
Quái Thủ Phiên Thiên gật đầu cười nói:
- Tốt lắm, rồi sau thế nào?
- Sau đó Thánh Hiệp Du Lập Trung sai thanh niên áo trắng kia bế tiểu nhân vào trong thạch thất, tiểu nhân nghĩ rằng phải nếm mùi đau khổ rồi, không ngờ ông ta lại sai thanh niên áo trắng kia cho tiểu nhân uống một viên Bảo Mệnh Thần Đan, lại tiếp xương cho tiểu nhân, thanh niên áo trắng kia rất không vừa lòng, hỏi Thánh Hiệp Du Lập Trung cần gì phải như thế. Thánh Hiệp Du Lập Trung quả quyết nói: "Không thế không được, y phải chịu sự phán quyết của Đồng Tâm Minh". Thanh niên kia nói: "Cha là minh chủ, có quyền lập tức xử trí gã tiểu tử này... " - Lúc ấy ngươi mới biết Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc là người khác, còn đối phương đúng là minh chủ Đồng Tâm Minh Thánh Hiệp Du Lập Trung phải không?

- Đúng thế, cũng mới biết rằng thanh niên áo trắng là con ông ta - Đặc sứ áo vàng Du Ngọc Long!
- Ngươi nhất định rất căm tức Tả Khâu lão nhi lừa ngươi, có đúng không?
- Đúng, lúc ấy tiểu nhân rất căm tức, có điều về sau bình tĩnh nghĩ lại, lại không tức giận gì nữa.
- Tại sao thế?
- Có hai lý do. Thứ nhất là Tả Khâu đại thúc dạy cho tiểu nhân một thân võ công, trước nay yêu thương bảo bọc tiểu nhân tới cả chuyện nhỏ nhặt, thường nói rằng: Đại trượng phu chịu ơn của người ta một giọt nước thì phải đem cả dòng suối để báo đáp, cho nên tuy Tả Khâu đại thúc lừa gạt tiểu nhân cũng là chuyện bất đắc dĩ, huống gì ông không hề cưỡng bách tiểu nhân, ông đã nói là nếu không nguyện ý có thể không cần đáp ứng Thứ hai tiểu nhân biết Tứ Hải Đồng Tâm Minh hoàn toàn không phải là quan phủ, bọn họ căn bản không có quyền gì bắt bảy mươi mốt người bọn Chứ lão tiền bối giam cầm như tù phạm trong địa lao, cho nên đối với chuyện này, tiểu nhân không những không hối hận, mà còn cho rằng là một việc tốt!
- Không sai! Tứ Hải Đồng Tâm Minh tự khoe khoang là một tổ chức cứu nạn gỡ rối duy trì an ninh trong võ lâm, thật ra hoàn toàn treo đầu dê bán thịt chó, bọn họ không những không cứu nạn gỡ rối, mà còn tạo ra những sự chia rẽ, bọn họ khinh người yếu, hiếp kẻ nhỏ, không cho bọn không môn không phái chúng ta gia nhập Đồng Tâm Minh, lại thường khoe khoang là sẽ bắt giết bọn chúng ta, cho nên bọn ta bị bức bách phải họp nhau để chống lại, chẳng may vì lực lượng không mạnh bằng họ, cho nên kết quả là tất cả bị bắt nhốt vào Chính Tâm Lao, lần này chúng ta lại thấy mặt trời, đã chuẩn bị cho bọn họ một trận tới nơi tới chốn... Ngươi có nguyện ý tham gia vào hàng ngũ của chúng ta không?
- Dĩ nhiên là nguyện ý!
- Tốt lắm, ngươi kể tiếp đi.
- Lúc ấy, tiểu nhân đã rõ ông ta là minh chủ Đồng Tâm Minh rồi, nhưng vì tức giận Giải đại thúc lừa dối, nên đem chuyện quan hệ đã qua với Giải đại thúc kể ra, Thánh Hiệp Du Lập Trung nghe xong, cho rằng tiểu nhân bị lừa gạt, không biết thì không có tội, cũng không nghĩ tới chuyện giải tiểu nhân tới cho Đồng Tâm Minh phán xét nữa. Ngày hôm sau lập tức thả cho tiểu nhân về.
- Rồi ngươi trở về núi Đại Bình à?
- Vâng, tiểu nhân trở về núi Đại Bình, thấy thư của Tả Khâu đại thúc

để lại, bèn lập tức thu thập đồ đạc xuống núi, đi hơn năm mươi ngày mới tới đây.
- Trên đường không gặp chuyện gì à?
- cỏ Chứ, ở cạnh thành huyện Lâm Giang có một lão khiếu hóa không rõ tên... buổi tối hôm ấy tiểu nhân vào một gian miếu hoang định ngủ qua đêm, không ngờ vừa mới chợp mắt thì bị một người la lối đánh thức dậy, nhìn ra thì là một lão khiếu hóa đi chân đất, mặt xấu xí như quỷ dạ xoa, vừa vào trong miếu vừa kêu la là đói bụng...
Vũ Duy Ninh biết rõ đối phương nhất định bắt mình phải đem chuyện dọc đường kể ra, ắt là để xem mình có thực lòng tìm về theo bọn họ hay không, nên không dám giấu diềm chút gì, cứ thực tình kể hết câu chuyện đêm hôm ấy.
Quái thủ phiện thiên làm ra vẻ kinh ngạc lạ lùng, hỏi:
- Lão khiếu hóa ấy cứ quấy rầy ngươi như vậy để làm gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Lúc ấy tiểu nhân cũng không rõ sao lạ thế, sáng hôm sau tỉnh dậy, y đã không còn trong miếu, sau đó tiểu nhân vào mò trong bao phục thì thấy có một phong thư...
Vừa nói vừa lục lấy bức thư "cho ngươi ba tuyệt chiêu để bắt Tam Tuyệt Hồ" của lão khiếu hóa đưa ra.
Quái Thủ Phiên Thiên cầm lấy đọc xong,cười nhạt hỏi:
- Bây giờ ngươi biết y là ai chưa?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân chỉ đoán y là người của Đồng Tâm Minh, nhưng không rõ y là ai?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Y chính là Thánh Hiệp Du Lập Trung!
Vũ Duy Ninh kinh hoảng, thất thanh hỏi:
- ủa, làm sao Chứ lão tiền bối biết y là Thánh Hiệp Du Lập Trung?
Quái Thủ Phiên Thiên nhìn vào lá thư cười nhạt nói:
- Thư này của y viết: "Thói quen của Độc Hồ, ta nắm rõ như trong lòng bàn tay" thử hỏi khắp cả thiên hạ này, người hiểu rõ võ công của Tả Khâu lão nhi như vậy, trừ Thánh Hiệp Du Lập Trung còn có ai nữa kia chứ?
Vũ Duy Ninh trong lòng kinh ngạc lạ lùng, gật gật đầu nói:
- Đúng vậy, lúc ấy tiểu nhân chưa vào tới Trung nguyên, cũng chỉ có y mới biết chính tiểu nhân là người thả bảy mươi mốt tù phạm, nhưng tại sao y lại hóa trang thành lão khiếu hóa?
Quái Thủ Phiên Thiên cười khẽ nói:
- Đại khái là để ngấm ngầm quan sát xem ngươi là người thế nào,

bởi vì lúc ấy ngươi không có hành động nào khả nghi lọt vào mắt y, nên y cho rằng ngươi nghiêng về phía Đồng Tâm Minh, bởi vậy mới cho ngươi ba tuyệt chiêu này, hy vọng là ngươi có thể giúp y bắt Tả Khâu lão nhi, hà hà, ngươi thấy ba tuyệt chiêu này đúng là có thể bắt được Tả Khâu lão nhi ư?
vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Tiểu nhân không nghĩ tới chuyện ấy, nên cũng chưa tìm hiểu kỹ càng!
- Nói cho ngươi biết, đó là kế mượn đao giết người của y đấy!
Vũ Duy Ninh làm bộ hoảng sợ hỏi:
- ủa, thế nào lại là kế mượn đao giết người?

Hồi 12
Gặp nhau ở Trường Thành

Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Vì y chỉ ngươi ba tuyệt chiêu này, thực ra không có chỗ nào dùng được, Tả Khâu lão nhi tuyệt đối không thể trong ba chiêu này bị ngươi đánh ngã, Du Lập Trung làm như thế nhằm hai mục đích, thứ nhất là nếu quả ngươi bắt được Tả Khâu lão nhi, tự nhiên lúc ấy y rất có lợi, thứ hai là nếu ngươi thất bại, thì sẽ phải chết dưới chưởng của Tả Khâu lão nhi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng nếu y muốn giết tiểu nhân,thì chỉ cần bắt tiểu nhân giao cho Đồng Tâm Minh phán xét lại chẳng hay hơn sao?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Không, y là một kẻ trong nụ cười có gươm sắc, xưa nay y không bao giờ đích thân giết, y chỉ muốn mọi người đều coi y là hiệp khách lòng dạ từ bi, lão phu đối đầu với y cả chục năm, y là người thế nào lão phu lại chẳng biết rõ hay sao.
Vũ Duy Ninh lấy làm may mắn nói:
- May mà từ đó tới nay tiểu nhân không hề tính tới chuyện nghe theo lời y chỉ dẫn, nếu không chắc chắn là bị y hại chết rồi.
Quái Thủ Phiên Thiên chăm chú nhìn chàng cười hỏi:
- ủa, ngươi thật chưa nghĩ tới việc làm theo cách y chỉ dẫn à?
Vũ Duy Ninh nghiêm nét mặt nói:

- Dĩ nhiên nếu không đời nào tiểu nhân lại đưa ra ba tuyệt chiêu ấy cho Chừ lão tiền bối xem?
Quái Thủ Phiên Thiên gật gật đầu, đưa lại lá thư cho chàng cười hỏi:
- Sau đó, ngươi còn gặp chuyện gì khác nữa không?
Vũ Duy Ninh đón lấy lá thư, lập tức xé vụn ra, nói tiếp:
- Sau đó tới phủ Thiên Tân, tiểu nhân nhất thời tham ăn, lên một tửu quán gọi là Tụ Anh lầu ăn cơm, không ngờ thực khách trong quán ấy đều lại là người trong võ lâm, tiểu nhân đang ăn, đột nhiên có một người gọi là Song Đao Tướng Cố Lương Minh chạy lên, y báo với một vị sư thúc trong đám khách tin tức bảy mươi mốt tù phạm trong Chính Tâm Lao đã chạy thoát, dường như thực khách đều là người trong hai bang ba giáo chín môn phái, bọn họ nghe tin xong, đều vội vã rời khỏi Tụ Anh lầu, muốn trở về bản phái ngay để chuẩn bị đối phó, trong một thoáng, tất cả thực khách trong Tụ Anh Lầu đều bỏ đi hết chỉ còn tiểu nhân và ba người khác.
chàng lại đem chuyện Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông cùng Hắc Bạch nhị sát nhận ra mình là thiếu niên đã giải thoát cho bảy mươi mốt tù phạm, theo dấu vết mình tới miếu sơn thần, muốn bắt mình đem tới Đồng Tâm Minh lãnh thưởng ra sao kể hết lại một lượt, cuối cùng nói:
- Sau cùng tiểu nhân tỉnh dậy, phát hiện ra hai người trẻ tuổi chết nằm trong miếu, nhưng lão nhân kia không có ở đó, tiểu nhân nghĩ rằng lão nhân ấy giết hai người trẻ kia tính là để một mình lãnh thưởng, nhưng y không ngờ tiểu nhân tỉnh lại nhanh như vậy, nên ra khỏi miếu làm chuyện gì đó, tiểu nhân vừa thấy y không có trong miếu, lén lén ra ngoài chạy đi, sau đó chẳng gặp chuyện gì khác nữa, đi một mạch tới đây.
Quái Thủ Phiên Thiên yên lặng nghe tới đó, cười nụ nói:
- Hai người trẻ tuổi ấy là Hắc Bạch nhị sát, lão nhân ấy là Du Thiên Hoán Nhật Cừu Văn Thông, bọn họ đều là nhân vật hạng hai trong hắc đạo, tình hình đêm hôm ấy đúng như ngươi nói, là Cừu Văn Thông giết chết Hắc Bạch nhị sát để chuẩn bị lãnh thưởng một mình, có điều về sau lúc ngươi tỉnh dậy rồi, không thấy Cừu Văn Thông trong miếu, không phải là y ra ngoài miếu làm chuyện gì đâu, mà là y đã bị người khác giết chết!
Vũ Duy Ninh quả thật không biết Cừu Văn Thông bị lão khiếu hóa giết chết, nghe xong lấy làm hoảng sợ lạ lùng, vội hỏi ngay:
- Thật vậy sao? Tại sao Chừ lão tiền bối biết được rằng Cừu Văn Thông bị người ta giết chết?
Quái Thủ Phiên Thiên nở một nụ cười bí ẩn nói:

- Bởi vì toàn bộ tình hình đêm ấy, lão phu đều thấy rõ tận mắt!
Vũ Duy Ninh nghe xong thầm mừng vì mình không bịa đặt câu nào, lúc ấy lập tức hỏi ngay:
- À à, Chứ lão tiền bối cũng theo dõi tung tích của tiểu nhân sao?
Quái Thủ Phiên Thiên gật đầu cười nói:
- Đúng thế, sau khi bảy mươi mốt tù phạm bọn ta trốn thoát khỏi Chính Tâm lao, ra tới bên ngoài thì gặp Tả Khâu lão nhi, y có ý thu ngươi làm đồ đệ, để truyền thụ tuyệt kỹ lợi hại hơn cho ngươi, nhưng vì không biết ngươi có chịu theo y nữa không, nên nhờ lão phu ngấm ngầm quan sát hành động của ngươi, vì vậy tất cả mọi hành động của ngươi, lão phu đều biết rõ cả!
Vũ Duy Ninh giả làm ra vẻ xót xa nói:
- Nếu đã như vậy, tại sao Chứ lão tiền bối còn bắt tiểu nhân phải đem hết chuyện trên đường kể lại làm chi?
Quái Thủ Phiên Thiên cười nói:
- Lão phu muốn so sánh xem ngươi có thành thật hay không? Nếu như ngươi giấu diềm việc gặp lão khiếu hóa, tức là ngươi có ý nghiêng về phía Đồng Tâm Minh, thì bọn ta không thể nào dung tha ngươi được!
Vũ Duy Ninh ủa một tiếng, hớn hở cười nói:
- Vậy giờ đây Chứ lão tiền bối thấy tiểu nhân không nghiêng về phía Đồng Tâm Minh rồi chứ gì?
Quái Thủ Phiên Thiên cười cười nói:
- Đúng thế, có điều vì phải chắc chắn mới tin được, lão phu hy vọng ngươi sẽ biểu thị minh bạch bằng hành động một lần nữa sắp tới.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân giải thoát cho bảy mươi mốt người bọn Chứ lão tiền bối, người trong Đồng Tâm Minh đối với tiểu nhân tuyệt đối không có hảo cảm, từ nay trở đi tiểu nhân không theo nương tựa Tả Khâu đại thúc, thì còn đi đường nào được nữa?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Câu ấy rất đúng, Du Lập Trung tuy nói không xử phạt ngươi, song quyết y cũng không đảm bảo cho ngươi được an toàn, cho nên nếu ngươi không chịu đi theo bên bọn ta, nay mai có lúc có chỗ cũng sẽ bị người của hai bang ba giáo chín môn phái sát hại.
vũ Duy Ninh nói:
- Chừ lão tiền bối nói ngấm ngầm theo dõi tiểu nhân, vậy gã Cừu Văn Thông kia là do lão tiền bối giết hay sao?
Quái Thủ Phiên Thiên lắc đầu nói:
- Không, Cừu Văn Thông là bị lão khiếu hóa tức Thánh Hiệp Du Lập

Trung giết chết!
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- ủa, lại là ông ta à?
Quái Thủ Phiên Thiên cười nói:
- Trước nay y hy vọng y có thể giúp ngươi bắt Tả Khâu lão nhi, nên dĩ nhiên không muốn Cừu Văn Thông phá hoại kế hoạch của y, không giấu gì ngươi, hiện tại y cũng đã tới trong thành này rồi.
Vũ Duy Ninh hoảng sợ nói:
- Vậy sao lão tiền bối còn dám tới gặp tiểu nhân?
Quái Thủ Phiên Thiên hừ lạnh một tiếng đáp:
- Không sao đâu, y không ở lại trong khách sạn này, vả lại nhất định y không ngờ chuyện bọn ta lại đón ngươi ở đây, nên lão phu không bị y phát hiện!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- vậy thì nhân lúc ông ta không chú ý, chúng ta nên mau mau rời khỏi khách sạn này thôi chứ?
Quái Thủ Phiên Thiên lắc đầu nói:
- Không, đêm nay ngươi vẫn cứ ngủ lại khách sạn này, sáng mai ngươi vẫn cứ lên Trường Thành Long Tuyền quan để gặp Tả Khâu lão nhi!
Vũ Duy Ninh ngơ ngác nói:
- Lão tiền bối mới nói là Tả Khâu đại thúc không có ở đây mà?
Quái Thủ Phiên Thiên chợt hạ giọng cười nói:
- Đúng thế, Tả Khâu lão nhi mà ngày mai ngươi gặp trên Trường Thành chỗ Long Tuyền quan hoàn toàn không phải là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thật!
Vũ Duy Ninh lại càng kinh ngạc,hỏi:
- Lão tiền bối sắp xếp một Tả Khâu đại thúc giả để gặp tiểu nhân như vậy là có dụng ý gì?
Quái Thủ Phiên Thiên hạ giọng nói nhỏ:
- Mới rồi lão phu đã nói qua, nếu ngươi thật lòng gia nhập với bọn ta, phải dùng hành động biểu thị minh bạch một lần nữa, ngày mai nếu ngươi gặp Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giả rồi, cứ theo ý tứ Du lập Trung mà ra tay, Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc kia đã chuẩn bị tương kế tựu kế sẽ để ngươi đánh ngã, ha ha ha ngươi đoán xem Cái gì sẽ xảy ra và kết quả sẽ như thế nào?
Vũ Duy Minh trong lòng ngấm ngầm hoảng sợ hỏi:
- Kết quả sẽ ra sao?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Du Lập Trung thấy ngươi bắt được Tam Tuyệt Độc Hồ rồi, ắt sẽ

xuất hiện gặp ngươi. Lúc ấy ngươi hướng về Tam Tuyệt Độc Hồ giả tra vấn nơi ở của tổ mẫu ngươi, Tam Tuyệt Độc Hồ giả lúc đầu đương nhiên sẽ không chịu nói ra, ngươi sẽ đòi giết y để hăm dọa, lúc ấy Tam Tuyệt Độc Hồ giả mới nói ra nơi giấu tổ mẫu ngươi, rồi sau đó ngươi sẽ đề nghị Du Lập Trung giúp ngươi cứu tổ mẫu, Du Lập Trung nhất định sẽ không từ chối. Khi ấy hai người các ngươi sẽ giải Tam Tuyệt Độc Hồ giả tới nơi ấy, ở đó bọn ta đã bày một cái hố chờ y rơi vào, ngươi đã hiểu rõ ý tứ của lão phu chưa?
Vũ Duy Ninh lập tức thấy ngay cục diện khó xử trước mắt. Bởi vì nếu mình theo đúng kế hoạch để hành động, tức nhiên Thánh Hiệp Du Lập Trung sẽ khó thoát khỏi độc thủ, đó là một chuyện muôn lần không thể được. Nhưng nếu mình không làm theo kế hoạch, tất nhiên bà nội mình cũng sẽ bị bọn họ giết hại, đó cũng là chuyện muôn lần không thể được. Cho nên nghe xong kế sách của đối phương, nhất thời vừa lo lắng, vừa nóng nảy, không thể mở miệng trả lời.
Quái Thủ Phiên Thiên nhìn xéo qua chàng cười lạnh hỏi:
- Thế nào? Ngươi không muốn làm chuyện ấy chứ gì?
Vũ Duy Ninh lộ vẻ khó xử nói:
- Thánh... Thánh Hiệp Du Lập Trung đã một lần tha tội chết cho tiểu nhân, lại một lần cứu mạng cho tiểu nhân, tiểu nhân... tiểu nhân sao lại trở mặt hãm hại ông ta.
Quái Thủ Phiên Thiên sắc mặt sa sầm nói:
- Nếu như ngươi không muốn làm, chứng tỏ ngươi không có ý theo về phía chúng ta, như thế thì...
Vũ Duy ninh lòng tê mật buốt hỏi:
- Thì sao?
Quái Thủ Phiên Thiên lạnh lùng nói:
- Thì e rằng ngươi và tổ mẫu ngươi rất khó gặp nhau...
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ khó khăn đi qua đi lại xoa đầu gãi trán một lúc, mới gật đầu thở dài một tiếng nói:
- Được rồi, tiểu nhân ưng thuận làm theo ý người, nhưng tiểu nhân cũng có một yêu cầu!
Quái Thủ Phiên Thiên lấy lại vẻ mặt thân thiết tươi cười nói:
- Ngươi nói ra đi, nếu lão phu làm được nhất định không để ngươi thất vọng đâu!
vũ Duy Ninh nói:
- Lúc tiểu nhân dụ được Thánh Hiệp Du Lập Trung tới chỗ rồi, tiểu nhân sẽ gặp gia tổ mẫu ở đó.
Quái Thủ Phiên Thiên trầm ngâm một lúc, gật đầu nói:

- Được, không thành vấn đề.
Nói tới đó đứng dậy chuẩn bị rời đi, đinh ninh dặn:
- Nhớ đấy, cần nhất là phải tỏ ra thật tự nhiên, thấy mặt Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc rồi, ngươi phải coi y như thật, ra tay không cần e dè, như thế mới dụ được Du Lập Trung cắn câu, biết không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Xin lão tiền bối yên tâm, tiểu nhân hiểu mà!
Quái Thủ Phiên Thiên cười nói:
- Được rồi, lão phu đi đây, vài hôm nữa chúng ta sẽ gặp lại!
Dứt câu mở cửa bước ra, trong chớp mắt đã biến mất!
Vũ Duy Ninh cài then cửa cẩn thận xong, trong lòng giận sôi lên không kìm được, trước mắt như bị một sức mạnh thôi thúc, hai tay nắm chặt đập liên tục vào cửa, giống như hận không thể đập nát cả thế giới này, làm tấm ván cửa to dầy rung lên thình thịch, hiện ra vết nứt!
Chàng không ngờ rằng lòng người lại hiểm ác tới mức như vậy, hèn hạ tới mức như vậy, mình là một thiếu niên không tranh đoạt gì với ai cả, thế mà Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lừa dối dụ dỗ mình, dùng thủ đoạn đáng thẹn lợi dụng mình giúp y giải thoát bảy mươi mốt tên ma đầu tàn ác hạng nhất của võ lâm khỏi Chính Tâm Lao, để cho chín mươi bảy con người ở đó vì vậy mắc nạn, để cho võ lâm vì vậy bị hãm vào chỗ gió gào tuyết buốt, lòng người hoảng hốt, thế mà y vẫn nhơn nhơn chưa vừa lòng, tới nay còn muốn lợi dụng mình để hại một vị minh chủ Đồng Tâm Minh duy trì an ninh cho võ lâm, Tam Tuyệt Độc Hồ có lý do gì mà đòi hỏi mình làm như thế?
Mình với y có thâm thù đại hận à?
Không có!
Y lợi dụng mình như vậy, chỉ vì thấy mình có thể trở thành một công cụ khéo léo và lợi hại để làm hại võ lâm mà thôi.
Vũ Duy Ninh lại thêm một lần nữa có cảm giác bi thương và phẫn nộ, nhưng chàng biết mình phải dằn lòng nhịn nhục, mới có thể làm theo đúng ý tứ của đối phương, nếu không thì bà nội đáng thương sẽ phải chịu đau khổ trong tay bọn họ ngay!
Chàng đau đớn nghiến răng nghiến lợi, tất cả đầu óc và thân thể như bị thiêu đốt, toát mồ hôi lạnh.
sáng sớm hôm sau, Vũ Duy Ninh trả tiền khách sạn, theo đúng chỉ dẫn của Quái Thủ Phiên Thiên dong ngựa tới Long Tuyền quan. Vào khoảng giữa trưa chàng đã tới Long Tuyền quan. Long Tuyền quan có hai cửa trên dưới, cách nhau hai mươi dặm, chạy theo chiều bắc nam là men theo bờ núi quanh co chuyển chiết, đỉnh Trường Thành

ở phía tây hai mươi dặm. Vũ Duy đem con ngựa gởi một nhà dân ở đó, rồi đi bộ leo lên cửa quan phía trên.
Nếu như tối hôm qua không gặp Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, hôm nay tới đây trong lòng chàng nhất định là rất vui sướng, vì chàng nghĩ rằng tới được đây là gặp được bà nội, nhưng giờ đây chàng đã rõ là bà nội không có ở chỗ này, cho nên mặt mày buồn hiu, chẳng có chút gì là thích thú.
Chàng chầm chậm đi vào trong cửa quan, theo dọc Trường thành đi được một đoạn, nhìn bốn bề không có ai mới nhún người một cái, thi triển khinh công chạy lên phía trên. Phía trên Trường Thành ít có người ra chơi, lúc ấy lại đang đúng vào giờ Ngọ, cho nên càng không có người nào, hiện ra một quang cảnh hùng vĩ mà hoang liêu vắng vẻ.
Vũ Duy Ninh ngoảnh nhìn hai bên, chẳng thấy bóng dáng Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ở đâu cả, bèn men theo tường thành đi vòng vòng tìm, hiện tại chàng không gấp gáp, chàng biết chắc chắn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc sẽ tới đây.
Quả nhiên, không bao lâu, phía bắc thành xuất hiện một người! Vũ Duy Ninh nhìn người đi tới, bởi y còn cách trên ba mươi trượng nên không có cách nào nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng chàng tin chắc đó là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giả, bèn lập tức bước ra đón.
Người đến không phải là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giả sao?
- Không, người tới đúng là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giả, chỉ vì Tam Tuyệt Độc Hồ giả này nhìn ra giống hệt với Tam Tuyệt Độc Hồ thật, Vũ Duy Ninh biết Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thật, nên bất giác ngây người ra.
Thật thế, Tam Tuyệt Độc Hồ tới lúc ấy hoàn toàn chính là Giải đại thúc suốt ba năm ở trên núi Đại Bình tại Trường Bạch, trên người vẫn khoác tấm áo da dê cũ đã lên nước bóng loáng, chân vẫn đi một đôi giày cỏ Ô lạp, trên vai vẫn vác một cành thông đầu treo cái bầu rượu, tóc tai cũng rối bời như khi trước, thậm chí cả từng cái lỗ chân lông trên mặt cũng chẳng có gì khác với người thật.
Thuật dịch dung như vậy, quả thật là cao minh!
Vũ Duy minh không kìm được câu tán tụng trong lòng.
Bốn mắt nhìn nhau, một kẻ ngây người, một kẻ thoáng cười khẽ, sau một lúc im lặng, Tam Tuyệt Độc Hồ giả cất tiếng cười nói trước:
- Duy ninh, ngươi không nhận ra được lão phu à?
Vũ Duy Ninh ngơ ngác gật gật đầu, chưa trả lời.
Tam Tuyệt Độc Hồ đảo mắt nhìn sang hai bên, đột nhiên máy môi

dùng thuật Thiên Lý Truyền âm nói:
- Đừng có ngây người ra như vậy, Du Lập Trung đang ở quanh đây quan sát, mau mau theo lời Quái Thủ Phiên Thiên dặn dò mà làm đi!
Câu nói truyền âm vừa dứt, lại tiếp tục cười rộ cất tiếng nói:
- Đại khái là tức giận lão phu lừa gạt ngươi, có đúng không?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế, Tả Khâu đại thúc, tại sao người lại khinh khi lừa dối tôi như vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ nhún nhún vai cười nói:
- Lão phu như thế quả là lừa dối ngươi hoàn toàn thật, nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ, vì lão phu sợ ngươi không chịu đồng ý giúp ta cứu người.
Vũ Duy Ninh cất chân tiến sát tới bên cạnh y, vừa đi vừa hỏi:
- Bà nội tôi thế nào?
Tam Tuyệt Độc Hồ làm ra vẻ đề phòng, lui lại một bước dài, đưa tay như dáng cản trở, cười hung dữ nói:
- Đứng lại! Chúng ta nói chuyện cho rõ ràng trước rồi hãy bước lên!
Vũ Duy Ninh dừng chân hỏi:
- Nói chuyện gì vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ từ từ nghiêng đầu, ngưng thần chăm chú nhìn chàng dò xét, hỏi:
- Ngươi có hận lão phu không?
Vũ Duy Ninh thản nhiên đáp:
- Việc đã xảy ra rồi, hận có ích gì!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nói:
- Nói cho rõ hơn một chút xem nào!
Vũ Duy Ninh chép miệng thở ra nói:
- Đại thúc, cháu nghĩ ra rồi. Bất luận là thế nào, người cũng đã đối xử rất tốt với cháu, tuy lối hành động của người làm cháu một phen đau lòng, nhưng giờ đây cháu đã tới bước đường cùng rồi, nếu như chú không cần tới cháu, thì bảo cháu nên làm thế nào đây?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả mặt lộ vẻ mừng rỡ nói:
- Ngươi thật tâm muốn đi theo lão phu tiếp tục sao?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Vâng ạ, chỉ cần đại thúc từ nay về sau coi cháu là đồ đệ, đừng lừa dối cháu nữa thôi.
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- cái đỏ thì được, nhưng trong con mắt của Đồng Tâm Minh, lão phu là loại đại ma đầu, không điều ác nào không làm, từ nay về sau lão phu cùng bọn họ tính toán cho nhau tới nơi tới chốn, ngươi đã

nguyện ý theo lão phu, cũng phải theo lão phu giết người, ngươi có thể đan tâm giết người không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngoài chuyện giết người, chẳng lẽ đại thúc không còn chuyện gì cho cháu làm sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nói:
- Dĩ nhiên chẳng phải ngày nào cũng cần ngươi giết người, ý tứ của lão phu là thế này. Lúc lão phu cần ngươi để giết người, ngươi phải không được chần chừ bướng bỉnh!
Vũ Duy Ninh nói:
- Được rồi, còn nhớ đại thúc từng nói rằng: Đại trượng phu không để được tiếng thơm ngàn thuở thì cũng phải lưu tiếng xấu vạn năm, tình thế đã tới nước này, tiểu nhân cũng chẳng còn cách nào chọn lựa nữa rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười hô hô nói:
- Tốt! Tốt! Lão phu vẫn coi ngươi là một thiếu niên trong trắng, xem ra ngươi là một kẻ có thể đào tạo thành người bại hoại được đấy!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Bây giờ đại thúc hết ngờ vực cháu rồi phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả gật đầu nói:
- Không sai, lão phu nghĩ hôm nay nên chính thức nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi có chịu hay không?
Vũ Duy Ninh hớn hở nói:
- ĐÓ là điều tiểu nhân hy vọng mong mỏi hơn ba năm nay rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nói:
- Vậy thì nơi đây cũng là chỗ tốt để hành lễ bái sư đấy?
Vũ Duy Ninh ngần ngừ hỏi:
- Đại thúc có thể để cháu gặp mặt bà nội trước không?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Bà nội ngươi không có ở đây, ngươi làm lễ bái sư xong, lão phu sẽ lập tức đưa ngươi đi gặp bà!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, bước lên ba bước quỳ xuống, cung cung kính kính hướng về phía đối phương làm lễ ba lần quỳ chín lần móp.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 13
Lên đường đi tái bắc

Tam Tuyệt Độc Hồ giả chờ chàng móp đầu lần cuối xong, lập tức đưa hai tay ra đỡ chàng đứng dậy cười hì hì nói:
- Đồ đệ ngoan, sư phụ đã nhận lễ của con rồi!
Vũ Duy Ninh đứng thẳng người dậy xong, thân hình thuận thế xoay nghiêng, ào một cái vỗ luôn vào huyệt Quan Môn bên trái của đối phương.
Biến cố xảy ra bất ngờ, Tam Tuyệt Độc Hồ giả "a" lên một tiếng, nửa người trên theo bản năng nghiêng về bên phải, khuỷu tay phải hất lên dùng chiêu Bạch Hạc Lượng Xí đánh trả lại vào bụng bên phải của Vũ Duy Ninh.
"Lúc gặp nhau ở Trường Thành, đừng để lộ ý đối đầu, khi nào người đã không còn nghi ngờ ngươi, thì tiến thật sát vào, dùng hữu chưởng đánh vào huyệt Quan Môn bên trái. Nếu không đắc thủ, tất nhiên y sẽ ra chiêu Bạch Hạc Lượng Xí phản kích đánh vào bụng bên phải ngươi. Ngươi nên nghiêng người sấn vào, phát chiêu Hoại Tâm thoái đá vào Tâm Khẩu. Nếu y ra chiêu Hoài Trung bão Nguyệt để chống lại ngươi phải lập tức dùng chiêu Linh Hầu Trích Đào điểm vào Đan Điền. Nếu y dùng chiêu Nhạn Lạc Sa Than đánh vào chân phải ngươi, ngươi phải tức khắc ra chiêu Đơn Phụng Triều dương đánh vào huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu. Thói quen của độc hồ ta nắm rõ như trong lòng bàn tay, dùng cách ấy để đối phó có thể thủ thắng... / ĐÓ là ba tuyệt chiêu của Thân Thủ tướng quân cho, lúc này tình hình quả nhiên diễn ra như vậy, đối phương đúng là dùng chiêu Bạch Hạc Lượng Xí phản kích.
Vũ Duy Ninh lập tức nghiêng người bước lên, cùng lúc tránh ra khỏi đòn phản kích của đối phương, chân phải nhấc lên nhắm vào tâm khẩu của đối phương phát mạnh một cước!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả hừ lạnh một tiếng, quả nhiên hai tay chắp lại, dùng chiêu Hoài Trung bão Nguyệt đón đỡ ngọn cước chân phải của Vũ Duy Ninh.
ĐÓ là một tuyệt chiêu ứng biến lúc nguy cấp, không những là có thể biến nguy thành yên, mà còn có thể tranh lại thế công!
Vũ Duy Ninh trong lòng biết đối phương tính là tới chiêu thứ ba sẽ thua, nên chân phải đạp mau xuống, thân người thầm theo, đổi thành thế Linh Hầu Trích Đào điểm luôn vào huyệt Đan Điền.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả làm ra vẻ vừa hoảng hốt vừa tức giận, miệng gào lên một tiếng ghê rợn, thân người vừa nghiêng vừa lắc tay trái vung ra như chớp, quả là dùng chiêu Nhạn Lạc Sa Than đánh vào chân phải Vũ Duy Ninh.

vũ Duy Ninh chờ cho phát chưởng của đối phương đánh sát tới, đột nhiên đứng thẳng dậy, tay phải rất tự nhiên mau lẹ thi triển chiêu Đơn Phụng Triều Dương giáng xuống huyệt Thiên Linh của y.
"Bình" một tiếng, Tam Tuyệt Độc Hồ giả đã bị trúng một chưởng vào huyệt Thiên Linh, lập tức thần sắc như ngây dại, rồi từ từ ngã vật ra.
Hai bên giao thủ qua lại, tới chiêu thứ ba thì Tam Tuyệt Độc Hồ giả ngã xuống, đều là mau lẹ tuyệt luân, tuyệt nhiên nhất khí quán hạ, biểu diễn giống hệt như thật!
Có điều Tam Tuyệt Độc Hồ giả trúng chưởng ngã lăn ra hoàn toàn không phải là giả, y rõ ràng đã bị Vũ Duy Ninh đánh cho một chưởng mê man, chỉ một chút nữa là chết rồi!
Vũ Duy Ninh vốn rất mong mỏi kết quả này, nhưng hiện tại tuy "Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc" đã ngã lăn trước mặt, chàng lại không có chút nào vui mừng, bởi vì cho dù trước mặt là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thật đi chăng nữa, đó cũng chỉ là một cái bẫy, một cái bẫy để dẫn dụ Thánh Hiệp Du Lập Trung vào chỗ chết!
Chàng im lặng nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ giả nằm trên đất một lúc, đang giữa lúc không biết "xử lý" thế nào, phía sau lưng chợt truyền tới một giọng nói quen thuộc:
- Điểm vào Ma huyệt của y đi!
Vũ Duy Ninh vừa nghe giọng nói, đã biết là lão khiếu hóa - Thánh Hiệp Du Lập Trung tới rồi, bỗng dưng trong lòng hồi hộp, quay người cười gượng nói:
- Lão tiền bối, người tới rồi!
Người xuất hiện sau lưng chàng đúng là Thánh Hiệp Du Lập Trung cải trang thành lão khiếu hóa, ông ta ngước đầu nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ngươi biết là lão khiếu hóa sẽ tới sao?
Vũ Duy Ninh lặng lẽ cười một tiếng nói:
- Lão tiền bối đã cho tôi ba tuyệt chiêu đương nhiên cũng rất muốn thấy tôi đắc thủ, chẳng phải sao?
Thánh Hiệp Du Lập Trung hô hô cười lớn:
- Đúng vậy, xem bề ngoài ngươi có vẻ ngu si vụng về, nhưng đầu óc dường như lại rất tinh ranh!
Vũ Duy Ninh cười cười, xoay người lại đưa hai ngón tay điểm vào Ma huyệt của Tam Tuyệt Độc Hồ giả, rồi mới quay lại nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Hôm trong miếu hoang ấy, tiểu nhân không biết người là bậc phong trần dị nhân, nên lời lẽ có nhiều chỗ mạo phạm, xin lượng thứ.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:

- ĐƯỢC rồi, nếu ngươi mạo phạm với lão khiếu hóa thật đi chăng nữa, lão khiếu hóa lại không cho ngươi ba tuyệt chiêu được sao?
Vũ Duy Ninh chắp tay nói:
- Bây giờ tiểu nhân đã có thể kính cẩn nghe danh hiệu của lão tiền bối được chưa?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc lắc đầu nói:
- Không cần, chỉ cần ngươi nhận rõ được ai là người tốt, ai là người xấu, bấy nhiêu đủ rồi, danh hiệu đối với một người hoàn toàn không quan trọng!
Vũ Duy Ninh không rõ vì sao đối phương không chịu thừa nhận với chàng ông ta là Minh chủ Đồng Tâm Minh Thánh Hiệp Du Lập Trung, bèn nói tiếp:
- Danh hiệu đối với một người nếu quả thật không quan trọng, tại sao ai cũng có danh hiệu của người ấy?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lộ vẻ cười cợt, cười nói:
- Lão khiếu hóa thì không có, có điều gọi ta là Thân Thủ tướng quân, từ nay về sau ngươi cứ gọi ta là Thân Thủ tướng quân cũng được rồi.
Vũ Duy Ninh cười ngất nói:
- Yù tứ của Thân Thủ tướng quân là...
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nụ nói:
- ĐỎ là nói lão khiếu hóa là một cao thủ trong bang một người chìa tay xin tiền.
Vũ Duy Ninh không ngờ rằng đường đường một vị minh chủ Đồng Tâm Minh lại nhạo mình biến thành một lão khiếu hóa, lúc ấy lại chợt có cảm giác rất hứng thú, không kìm được tiếng cười sằng sặc nói:
- Được rồi. Thân Thủ tướng quân, xin hỏi tại sao người muốn giúp tiểu nhân bắt gã Tam Tuyệt độc Hồ này?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Vì lão khiếu hóa ta thấy chí khí của lão tử ngươi đáng khen ngợi, nên quyết định giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Làm sao lão nhân người biết tiểu nhân là kẻ giải thoát cho bảy mươi mốt tên tù phạm?
Thánh Hiệp Du Lập Trung tự biết khó bề trả lời, cười gượng nói:
- ô! Sao ngươi lại thích đập bể nồi vét cơm cháy như thế chứ?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân phải biết rõ lý do trước rồi mới dám tiếp nhận sự giúp đỡ của lão nhân người!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nghĩ nghĩ một lúc nói:

- Lão khiếu hóa nghe một người nói, người ấy nói với lão khiếu hóa rằng, ngươi vì không biết mà bị người ta lợi dụng thả hết bảy mươi mốt tên tù phạm trong Chính Tâm lao...
Vũ Duy Ninh vốn chỉ định nói chuyện tào lao với ông ta một lúc để Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ ẩn núp đâu đó chung quanh giám thị tin rằng mình đã "theo kế mà làm, lúc ấy nghe đối phương đề tới việc mình phát thệ bắt bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm lao, mới biết rằng câu hỏi của mình rất thiếu không ngoan, trong lòng thầm kinh hãi, vội xua xua tay ngắt lời đối phương, cười lớn nói:
- Được rồi, lão nhân người nói tới một người, có phải là minh chủ Đồng Tâm Minh Thánh Hiệp Du Lập Trung không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung gật đầu cười nói:
- Đúng rồi, vậy thì sao?
Vũ Duy Ninh cười xảo trá nói:
- Lão nhân người tưởng tiểu nhân thật lòng muốn theo giúp Đồng Tâm Minh sao?
Nụ cười trên mặt Thánh Hiệp Du Lập Trung vụt ngưng lại, ông ta chỉ vào Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Nếu không phải thế, thì tại sao ngươi lại đánh ngã y?
vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân muốn ép ông ta phải trả gia tổ mẫu.
Thánh Hiệp Du Lập Trung kinh ngạc cười hỏi:
- Mới rồi chẳng phải là y nói rằng ngươi làm lễ bái sư xong sẽ lập tức đưa ngươi đi gặp lệnh tổ mẫu sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân không muốn bái ông ta làm sư phụ, mà nói cho cùng, tiểu nhân cũng không muốn bước chân vào võ lâm, tiểu nhân chỉ muốn đưa bà nội trở về núi Trường Bạch sống yên yên ổn ổn qua ngày thôi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Nhưng ngươi đã làm lễ bái sư với y rồi, ngươi có biết rằng một kẻ nam tử không thể quỳ gối móp đầu bừa bãi trước người khác không?
Vũ Duy Ninh trầm giọng nói:
- Đúng thế, nhưng vì cứu gia tổ mẫu thoát hiểm, tiểu nhân chịu nhục với bất kỳ ai cũng được!
Thánh Hiệp Du Lập Trung"ạ" một tiếng cười nói:
- Vậy thì y nói rõ nơi giấu lệnh tổ mẫu rồi, ngươi sẽ xử trí y như thế nào?
vũ Duy Ninh nói:
- ông ta là thủ ác, tiểu nhân sẽ đem ông ta về giao cho Đồng Tâm

Minh xử trí.
Thánh Hiệp Du Lập Trung hỏi:
- Vậy thì bảy mươi mốt tên tù phạm trốn thoát ngươi không kể tới à?
Vũ Duy Ninh so vai nói:
- Tiểu nhân tự biết không có khả năng.
Thánh Hiệp Du Lập Trung tỏ vẻ rất không bằng lòng nói:
- Được thôi, xem ra thì vị minh chủ Đồng Tâm minh kia xem lầm người rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân cứu được gia tổ mẫu xong, sẽ lập tức quay về núi Trường Bạch, gã Tam Tuyệt Độc Hồ này làm phiền lão nhân người mang về Đồng Tâm Minh được không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung khẽ gật đầu nói:
- Được! Được!
Lúc ấy Tam Tuyệt Độc Hồ giả nằm dưới đất đã dần dần tỉnh lại, Vũ Duy Ninh bèn chuyển người bước về phía y, gọi lớn:
- Tả Khâu đại thúc, chú tỉnh rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả từ từ mở mắt, như muốn trở dậy, nhưng phát giác toàn thân không sao cử động được, mới hừ lạnh một tiếng nói:
- Tiểu tử, lão phu vẫn còn là Tả Khâu đại thúc của ngươi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, chỉ cần đại thúc thả gia tổ mẫu ra, thì cháu dứt khoát không làm khó chú!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả liếc thấy lão khiếu hóa đứng bên cạnh, làm bộ hoảng sợ hỏi:
- A! Ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh nói:
- ông ta là người Cái bang mọi người gọi là Thân Thủ tướng quân, tiểu nhân cũng mới quen đây!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả tức giận nói:
- Ngươi và y hợp mưu tới đây tính làm gì lão phu?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, ông ta đã đồng ý với tiểu nhân là không hỏi tới chuyện giữa cháu với đại thúc, đại thúc cứ yên tâm.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả lạnh lùng đáp:
- Yên tâm à? Hừ! Ngươi định đem lão phu tới Đồng Tâm Minh hỏi tội, còn tính là lão phu không biết sao?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Đại thúc có chịu thả gia tổ mẫu ra hay không?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả quả quyết đáp:

- Không?
Vũ Duy Ninh thở dài một tiếng nói:
- Tiểu nhân với đại thúc không thù không hận, đại thúc bắt gia tổ mẫu không chịu thả, là có ý gì?
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Lão phu đưa bà nội ngươi đi, vốn là có ý tốt, không ngờ tiểu tử ngươi không biết hay dở, thật là ta tức chết mất thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cứ cho là đại thúc có ý tốt đi, nhưng tiểu nhân không nghĩ tới chuyện bước chân vào võ lâm lần nữa, nên chỉ cần đại thúc chịu để tiểu nhân đưa gia tổ mẫu trở về núi Trường bạch, tiểu nhân cũng lập tức thả đại thúc ra, thế nào?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả "ha ha" cười lạnh nói:
- vũ Duy Ninh, lão phu qua cầu cũng nhiều bằng ngươi đi trên đường, ngươi tưởng lão phu nhẹ dạ mắc lừa ngươi sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải thế, nhưng đại thúc muốn thế nào mới chịu tin?
Tam Tuyệt Độc Hồ trầm giọng nói:
- Lập tức giải khai huyệt đạo cho lão phu, lão phu sẽ đưa ngươi tới gặp bà nội ngươi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Nếu ngươi tin lời y, thì cứ giải khai Ma huyệt cho y, còn nếu không tin, thì lại điểm huyệt y một lần nữa đi, công lực y thâm hậu phi phàm, cứ phải nửa giờ điểm huyệt một lần, nếu không y sẽ vận công giải khai huyệt đạo đấy!
Vũ Duy Ninh quả nhiên lại co tay điểm vào Ma huyệt của Tam Tuyệt Độc Hồ giả lần nữa, roi nói:
- Đại thúc, chú đã dạy võ công cho cháu, nên trong lòng cháu đối với chú lúc nào cũng ít nhiều có ý kính trọng, mong rằng chú đừng ép cháu phải làm nhục chú quá đáng!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả hai mắt trợn tròn, tức giận quát:
- Ngươi muốn gì?
- xin thả gia tổ mẫu ra!
- Đừng nằm mơ!
- Đại thúc thật tình không chịu phải không?
- Đúng thế, muốn lấy tính mạng của lão phu thì dễ, chứ muốn cứu mạng bà nội ngươi thì khó đấy!
Vũ Duy Ninh đứng thẳng người dậy, nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thân Thủ tướng quân, ông ta với tiểu nhân không có danh phận

thầy trò, nhưng có thực tế thầy trò, người xem tiểu nhân có nên bức bách ông ta phải ưng thuận hay không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Y dạy võ công cho ngươi, vốn là để lợi dụng, hoàn toàn không có một chút ý tứ mến tài, có điều nếu ngươi không nỡ ra tay thì để lão khiếu hóa ta khó nhọc làm giùm cho cũng được.
Nói xong thò tay vào bọc móc ra mấy mũi châm sắc bạc nhỏ như lông trâu, bước lại cạnh Tam Tuyệt Độc Hồ giả, sa sầm mặt cười khẩy nói:
- Từ xưa tới nay, chỉ có bậc anh hùng hào kiệt chân chính mới không sợ chết, nếu ngươi muốn làm anh hùng, thì lát nữa đừng kêu la!
Tam Tuyệt độc Hồ giả biến sắc hỏi:
- Khiếu hóa thúi tha ngươi là ai mà dám nghênh ngang đối đầu với lão phu?
Thánh Hiệp Du Lập Trung chỉ Vũ Duy Ninh cười nói:
- Lúc lão khiếu hóa bằng tuổi y bây giờ, đã từng bị Vũ Hồ Tả Khâu Long cha ngươi đâm một đao vào mông đít, thì giờ đây sao lại không dám đối đầu với con chồn con nhà ngươi chứ?
Nói tới đó, cầm tay phải của Tam Tuyệt Độc Hồ giả lên, lấy thế chuẩn bị đâm những mũi châm nhỏ sắc bạc vào khe móng tay của y.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả vốn chuẩn bị lừa cho ông ta mắc câu, lúc ấy đâu chịu chờ đón cảnh khổ ải trước mắt, vội vàng kêu lên:
- Khoan đã, bà nội của Vũ Duy Ninh không có ở đây làm sao lão phu thả ra được kia chứ?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Chỉ cần ngươi chịu thả người ra, thì có đi thêm mấy ngày đường cũng chẳng ngại gì?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả nghênh ngang nói:
- Được rồi, lão phu đưa hai người các ngươi đi, nhưng lúc lão phu thả bà ta ra rồi, các ngươi cũng phải lập tức thả lão phu ra mới được!
Thánh Hiệp Du Lập Trung không đáp liền hỏi lại:
- Ngươi đưa bà nội y giam giữ ở đâu?
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- ở trong núi Hồng Đào.
- Bảy mươi mốt tên tù phạm vượt ngục cũng đều ở đó phải không?
- Không! Bọn họ không chịu phiền phức ngồi ở đó cai quản một bà già, sau khi thoát khỏi Chính Tâm lao, bọn họ đều ai đi đường nấy trước cả rồi.
- Nếu không phải thế, thì trong núi Hồng Đào có ai cai quản bà ấy?
- Là một tên thuộc hạ của lão phu, gọi là Quỷ Đà Tử Tôn Nhất Phi, từ

khi lão phu bị bắt vào Chính Tâm lao, y trốn vào núi Hồng Đào làm tiều phu, về sau có liên lạc với lão phu, cho nên lần này lão phu đem bà ta giao cho y cai quản.
Vũ Duy Ninh buột miệng hỏi:
- Núi Hồng Đào ở chỗ nào?
Thánh Hiệp Du Lập Trung đáp:
- ở phía bắc Sơn Tây, cách đây khoảng hơn năm trăm dặm.
Vũ Duy Ninh trong lòng đang thầm tính toán, nên vừa nghe bà nội còn cách đây hơn năm trăm dặm, lại Vô cùng vui vẻ, lúc ấy lại hỏi:
- Vậy thì chúng ta làm cách nào đem ông ta tới núi Hồng Đào kia?Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Chuyện ấy quá dễ, lão khiếu hóa có cách bắt y phải thành thật đưa bọn ta tới chỗ ấy mà!
Nói xong thu những mũi châm nhỏ sắc bạc lại, lại mò trong bọc lấy ra một viên thuốc dùng sáp bao lại như thuốc viên, bóp vỡ lớp sáp bao bên ngoài, rút ra một viên thuốc cưới nói:
- Uống viên thuốc này xong y sẽ không giở trò ma gì ra đâu!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả thoáng biến sắc tức giận nói:
- Lại còn cái gì nữa đây?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Là một loại linh dược đặc biệt, uống xong sẽ tạm thời mất hết công lực, giống như một người bình thường vậy.
Nói xong chẳng chờ Tam Tuyệt Độc Hồ giả mở miệng, đưa tay bóp vào hai bên má bắt y phải há miệng ra, bỏ viên thuốc trắng vào, lại vớ lấy bầu rượu của y dốc luôn cho một ngụm để y nuốt viên thuốc xuống.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả tuy trong lòng hoảng sợ, nhưng nghĩ tới lúc tới núi Hồng Đào rồi, tình hình sẽ biến đổi khả quan hơn, nên cũng chẳng oán thán gì.
Thánh Hiệp Du Lập Trung lập tức quay người nhìn Vũ Duy Ninh nói:
- Chúng ta từ đây qua cửa quan, vào đó tiến tới núi Ngũ Đài, sau đó sẽ đi xe cho mau, khoảng bốn năm ngày thì có thể tới núi Hồng Đào, bây giờ ngươi quay lại dắt ngựa lên đi.
Vũ Duy Ninh lập tức quay lại dắt ngựa vào cửa quan, chỉ thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung dắt theo Tam Tuyệt Độc Hồ giả đã đứng chờ trên đường, trông như Thánh Hiệp Du Lập Trung đã giải khai huyệt đạo cho Tam Tuyệt Độc Hồ giả, nhưng sau khi uống dược hoàn Tán Công, lúc ấy tuy tự ý đi lại được cũng chỉ như một lão nhân lớn tuổi già yếu, hoàn toàn không có sức phản kháng.
Vũ Duy Ninh chợt động tâm linh, dắt con ngựa tới nói với Tam Tuyệt

Độc Hồ giả:
- Lên đây, đại thúc cưỡi ngựa đi!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả vì toàn thân công lực đều đã thất tán, đang lo lắng về việc không đi bộ nổi, vừa thấy Vũ Duy Ninh đem ngựa nhường cho mình cưỡi, bất giác cả mừng nói:
- Tốt quá! Hài tử, ngươi tuy khiến lão phu thất vọng, nhưng vẫn còn có tình nghĩa.
Nói xong, bèn leo lên ngựa.
Lúc ấy, Tam Tuyệt Độc Hồ giả đi phía trước, Thánh Hiệp Du Lập Trung và Vũ Duy Ninh đi phía sau, ba người bắt đầu đi về phía Tây.
Qua hết Long Tuyền quan rồi, trước mắt đã thấy mạch núi Ngũ Đài non cao núi nhọn, đường núi gập ghềnh khó đi, may mà Tam Tuyệt Độc Hồ giả mất hết công lực lại có được con ngựa đỡ chân, Thánh Hiệp Du Lập Trung và Vũ Duy Ninh thì đều không phải như người bình thường, nên tốc độ không vì thế mà chậm lại.

Hồi 14
Chùa cổ thoáng bóng rồng

Hôm ấy lúc bóng tịch đang chìm xuống phía tây, già trẻ ba người đã đi được bảy mươi dặm, nhưng trước mắt vẫn là đường núi quanh co đèo dốc, nhìn không thấy một chỗ nào là đất bằng cả.
Vũ Duy Ninh nhìn lên đường núi phía trước không thấy một người đi đường nào, bèn thò tay vào bọc lấy ra một tờ giấy cuộn tròn như cái quản bút, lặng lẽ đưa qua cho Thánh Hiệp Du Lập Trung, rồi đưa tay lên môi ra hiệu im lặng mới cất tiếng nói:
- Thân Thủ tướng quân, trước khi trời tối chúng ta có ra khỏi được đường núi này không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung thấy chàng đưa qua một cuộn giấy nhỏ, cũng hơi sửng sốt nhưng lập tức đón lấy bỏ ngay vào bọc, trả lời:
- Không đâu,chỉ sợ đêm nay chúng ta phải ngủ lại trên đường mất!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không rõ quanh đây có nhà dân nào để ngủ nhờ không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Ai mà biết được, chúng ta cứ đi một lúc nữa xem, nếu vẫn không có, thì phải tìm hang... ai da!

Vũ Duy Ninh thấy ông ta ôm lấy bụng kêu ầm lên, sửng sốt hỏi:
- Cái gì vậy?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nhăn nhó nói:
- Con bà nó, trưa hôm nay lão khiếu hóa ăn một con cá đại khái không tươi lắm, nên bụng đau đau quá, dám tháo dạ lắm!
Vũ Duy Ninh biết ông ta cố ý kiếm chuyện để ra chỗ vắng đọc lá mật thư mình vừa đưa, bèn giả cười ngất nói:
- Vậy thì đi mau lên, bọn tôi đứng đây chờ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung kêu lên một tràng quái dị, vừa cởi thắt vừa chạy như bị ma đuổi nháo nhào đâm bổ vào khu rừng cạnh đường.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả gò dây cương ngựa quay đầu nhìn Vũ Duy Ninh lộ vẻ dò hỏi, ý như là:
- Y giở trò quỷ gì vậy?
Vũ Duy Ninh xoè ngửa hai tay ra, ý nói:
- Tôi cũng chẳng biết!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả đưa mắt nhìn vào rừng cây, không thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung phía ngoài, mới vẫyvẫyVũ Duy Ninh khẽ hỏi:
- Ngươi lại đây, lão phu có mấy câu muốn hỏi!
Vũ Duy Ninh bước tới hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả nhìn nhìn vào rừng cây một lúc mới nói:
- Viên thuốc Tán Công của y quả nhiên rất lợi hại, lúc này toàn thân lão phu không còn một chút khí lực nào...
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc đừng lo, ông ta nói đây chỉ là hiệu lực tạm thời, qua mấy ngày thì không cần uống thuốc giải cũng khỏi.
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Nhưng như thế này rất là không hay, nếu tới núi Hồng Đào mà lão phu không thể khôi phục công lực được thì làm sao hành động?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc cho bao nhiêu người mai phục ở núi Hồng Đào?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả ầm ừ đáp:
- Người thì không ít, có điều đến lúc mà lão phu không thể khôi phục công lực thì có nguy cơ bị sát hại mất...
Vũ Duy Ninh nghe thấy trong bụng mừng thầm, hỏi:
- Vậy thì đại thúc tính sao?
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Ngươi hỏi dò y xem thuốc tán công có thuốc giải không, nếu có thì lén ăn cắp cho lão phu!

Vũ Duy Ninh làm ra vẻ khó khăn nói:
- Chuyện đó khó lắm, tiểu nhân nghĩ chẳng có cách nào để ăn cắp thuốc giải đâu.
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Ngươi cứ nói với y là sẽ ra sức vì Đồng Tâm Minh, rồi ra vẻ rất thích thú hiệu lực của thuốc tán công, làm bộ bàn bạc với y một chút, xin y nói là để chuẩn bị đối phó với bảy mươi hai người bọn ta, nếu y đồng ý cho thì cũng sẽ cho ngươi luôn thuốc giải, bởi tình hình chung là vậy, có thuốc độc thì có thuốc giải mà!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Được rồi, tiểu nhân sẽ thử xem... Đại thúc, chú là một trong bảy mươi hai người phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả lắc đầu nói:
- Không, lão phu chỉ là một tên đầu sai phất cờ đánh trống vậy thôi!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Lúc đầu, ở Trường Thành đại thúc từng truyền âm nói chuyện với tiểu nhân, một tên đầu sai phất cờ đánh trống mà lại biết công phu truyền âm nhập mật kia à?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả như cảm thấy khó bề trả lời cho xuôi, cười cười một lúc mới đáp:
- Nói cho cùng thì bất kể lão phu là ai, ngươi chỉ cần theo kế mà làm là được rồi!
Vũ Duy Ninh mở ta mắt chăm chú nhìn y, cười khẽ nói:
- Người rất giống tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thật!
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- ĐÓ là nhờ thuật dịch dung, chỉ cần ngươi thích, sau này lão phu sẽ truyền thụ lại cho ngươi.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Thịnh ý ấy thì xin tâm lãnh, tiểu nhân chỉ nghĩ tới việc đưa gia tổ mẫu trở về sống ở Trường Bạch sơn, chẳng nghĩ tới việc học thêm cái gì cả.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười khẽ một tiếng, đưa mắt nhìn vào rừng cây phía Thánh Hiệp Du Lập Trungẩn thân, nói:
- Kỳ quái thật, y đi làm gì mà lâu thế?
Câu nói vừa dứt, đã nghe một tràng tiếng chân huỳnh huỵch từ rừng cây vang tới, đưa mắt nhìn thì thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung mặt mày hớn hở thoải mái chạy tới, hì hì cười nói:
- Xong rồi! Xong rồi! Con bà nó, cái thằng hầu bàn trong quán còn không nhận ra lão khiếu hóa, lại đưa cho ta một con cá không tươi, lần sau mà đi ngang đây, phải cho nó một trận!

Nói xong đưa mắt nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ giả và Vũ Duy Ninh cười nói:
- Được rồi, bọn ta đi thôi!
Rồi đó ba người già trẻ lại tiếp tục đi tới, được một hai dặm thì trời đã tối, Vũ Duy Ninh không biết Thánh Hiệp Du Lập Trung tính toán ra sao, bèn cất giọng hỏi:
- Thân Thủ tướng quân, đêm nay chúng ta phải ngủ lại trên đường núi này à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Không, lão khiếu hóa đã nhớ ra một chỗ ngủ nhờ, các ngươi đi theo ta là được.
Lại đi thêm một lúc, tới một đỉnh dốc, Thánh Hiệp Du Lập Trung chợt tiến lên trước dẫn đường, mọi người đi vào một con đường nhỏ khuất khúc.
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Đây là đường tới Ngũ Đài thiền tự, các hạ định ngủ nhờ lại Ngũ Đài thiền tự à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng rồi, tìm chùa miếu ngủ nhờ thì hay hơn tìm nhà người dân, đúng không nào?
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Lão phu nghe nói hòa thượng ở Ngũ Đài thiền tự võ công không kém, các hạ có quen họ không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không, còn ngươi có quen không?
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Lão phu cũng không quen biết họ, có điều nhiều năm trước, lão phu từng giết một hòa thượng của Ngũ Đài thiền tự, cho nên tới lúc đó chờ xin ngủ nhờ, mong các người đừng nói lão phu là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc mới được!
Thánh Hiệp Du Lập Trung hô hô cười lớn, ngoái nhìn Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi thấy đấy, người làm điều thiện đi khắp thiên hạ, người làm điều ác một bước khó đi, thật là không có sai một chút nào hết!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả hừ lạnh một tiếng nói:
- các hạ có ưng thuận hay không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Yên tâm đi, tiểu tử họ Vũ đây muốn cứu tổ mẫu của y về núi Trường Bạch, như lão khiếu hóa mà muốn hại ngươi, hắn cũng không chịu đâu!

Tam Tuyệt Độc Hồ giả nghe xong cảm thấy yên tâm, cười nhạt nói:
- Các hạ đã rõ chuyện lợi hại, trước khi tới núi Hồng Đào, thì phải đối đãi với lão phu cho tốt, nếu không lão phu liều chết, các ngươi cũng không đạt được ý muốn đâu!
Ba người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới Ngũ Đài thiền tự. Ngũ Đài thiền tự tọa lạc trên sườn núi, kiến trúc uy vũ lạ thường, bốn bề đều là đá to cây lớn, chen chúc rợp trời, cảnh sắc mười phần u nhã đẹp đẽ, là một ngôi chùa nổi tiếng trong thiên hạ. Lúc ấy trong chùa đã tụng kinh buổi tối xong, tất cả đều im lặng tịch mịch.
Thánh Hiệp Du Lập Trung quay đầu nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Lão khiếu hóa vừa xấu vừa dơ, người ta nhìn không ra, lần này xin ngủ trọ là do ngươi lo liệu!
Vũ Duy Ninh vâng lời rảo bước tiến lên giơ tay đập cửa, sau một lúc lâu mới có một lão hòa thượng ra mở cửa. Lão hòa thượng dường như là tri khách tăng, ông ta nhìn ba người bọn Vũ Duy Ninh một cái, mặt thoáng lộ vẻ lạ lùng, chắp tay nói:
- A di đà phật, ba vị thí chủ đang đêm giá lâm tệ tự, không biết có việc gì vậy?
Vũ Duy Ninh vòng tay nói:
- Làm phiền sư phụ, bọn tiểu nhân ba người lỡ đường, muốn vào ngủ nhờ quý tự một đêm, không biết quý tự có rộng đường phương tiện được không?
Lão hòa thượng lại đưa mắt nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung một lần nữa, ngần ngừ một lúc mới né người nhường đường nói:
- Được thôi, xin mời ba vị thí chủ vào!
Già trẻ ba người vào trong chùa, lão hòa thượng đưa bọn họ tới một gian nhà khách, pha trà xong, chỉ vào hai căn phòng hai bên nói:
- ĐÓ là hai gian phòng khách, xin các vị thí chủ đừng hiềm nhỏ hẹp sơ sài, mời cứ vào mà nghỉ ngơi!
Vũ Duy Ninh khom người nói:
- Đa tạ sư phụ, sáng mai nhất định sẽ xin tạ ơn!
Lão hòa thượng vì thấy trong bọn họ có một lão khiếu hóa, biết là không phải dân thường, trong lòng vốn không thật thích, nhưng lúc ấy Vũ Duy Ninh lời lẽ thái độ đều khiêm cung lễ phép, trong lòng chợt có cảm tình, tươi cười nói:
- Đừng khách sáo, các vị thí chủ đã dùng cơm tối chưa?
vũ Duy Ninh đáp:
- Thưa chưa, nhưng bọn tiểu nhân có mang theo lương khô đủ để đỡ bụng.
Lão hòa thượng cười nói:

- Lương khô là để ăn lúc giữa đường, để bần tăng mang cho các vị thí chủ ba tô miến thì tốt hơn.
Nói xong thi lễ bước ra.
Không lâu sau, quả nhiên bưng tới ba tô miến đầy, lão hòa thượng như có ý quan sát ba người thật rõ ràng, nên cứ đứng không đi, làm ra vẻ tiếp khách.
Thánh Hiệp Du Lập Trung làm ra vẻ như ba ngày chưa được ăn miếng cơm nào, bưng tô miến lên xì xì xụp xụp một hơi, húp cả nước cả cái, rồi vỗ tay vào bụng cười nói:
- Sướng thật, sướng thật! Bây giờ thì lại quá no!
Lão hòa thượng cười nói:
- Nếu thí chủ chưa thật no, để bần tăng nấu cho thêm một tô nữa nhé?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu quầy quậy nói:
- Không cần đâu! Cám ơn hòa thượng, lão khiếu hóa ta hôm nay ăn hư cả ruột, mới rồi vừa vào trong nụ i...
Nói chưa dứt lời, chợt tay phải ôm chặt lấy bụng, biến hẳn sắc mặt.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cho rằng trong tô miến có vấn đề, phát hoảng buông tô muỗng xuống hỏi:
- Cái gì vậy?
Té ra, tính y vốn đa nghi, mà hiện tại y đã mất hết công lực, rất sợ trong thức ăn có độc Thánh Hiệp Du Lập Trung ôm bụng kêu rối rít:
- Lại nữa rồi! Lại nữa rồi! Con bà nó chứ...
Tam Tuyệt Độc Hồ giả sửng sốt hỏi:
- Lại tháo dạ à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nhăn nhó thảm não kêu:
- Chứ còn gì nữa, đại khái là bụng không tốt, trời ơi là trời!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả nuốt xong một thìa miến, khịt mũi nói:
- Hừ, chuyện có thế cũng ầm lên, cứ như trẻ con!
Thánh Hiệp Du Lập Trung đứng đậy nhìn lão hòa thượng cười gượng nói:
- Đại sư phụ, làm phiền người dắt lão khiếu hóa tới chỗ ấy có được không?
Lão hòa thượng tuy rất khó chịu, nhưng không tiện cự tuyệt, bước ra phía ngoài nói:
- Xin thí chủ hãy theo bần tăng!
Thánh Hiệp Du Lập Trung theo lão hòa thượng ra khỏi phòng khách xong, Tam Tuyệt độc Hồ giả nở nụ cười nhạt nói:
- Hừ, ngươi xem có phải y đau bụng thật không?
Vũ Duy Ninh nói:

- Đại khái là thật.
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Không, nhất định là y đang mưu mô gì đây, ngươi chạy mau theo xem xem!
Vũ Duy Ninh đang muốn tìm cơ hội bàn bạc với Thánh Hiệp Du Lập Trung, nghe câu nói đúng ý mình, bèn đứng dậy nói:
- Được, tiểu nhân ra xem xem.
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Cốt là phát hiện ra y đang giở trò ma gì, thì phải mau mau quay lại nói cho lão phu Vũ Duy Ninh ừ một tiếng, làm ra vẻ rón rén ra cửa nghe ngóng trước sau, thấy lão hòa thượng và Thánh Hiệp Du Lập Trung, lập tức rời phòng khách đi theo.
Chỉ thấy lão hòa thượng đưa Thánh Hiệp Du Lập Trung chuyển qua một dãy hành lang, chớp mắt đã mất hút.
vũ Duy Ninh rảo bước đi theo, lúc bước qua dãy hành lang thì phát hiện lão hòa thượng và Thánh Hiệp Du Lập Trung đứng ở chỗ ngoặt, người trước đang kính cẩn thi lễ với người sau, nói:
- Bần tăng có mắt không tròng, không biết minh chủ tới, thật là thất lễ.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Đại sư phụ đừng khách sáo, chúng ta tới gặp Bách Nhẫn thiền sư trụ trì quý tự được không?
Lão hòa thượng cung kính đáp:
- Vâng ạ, trụ trì tệ tự đang tọa thiền trong thiền phòng, xin mời minh chủ đi qua bên này.
Nói xong bước vào hành lang, dẫn đường đi vào trong viện.
Thánh Hiệp Du Lập Trung như đã liệu Vũ Duy Ninh cũng đi theo, vẫy tay một cái noi, - Ngươi cũng đi theo đây!
Vũ Duy Ninh thấy ông ta thần sắc và lời lẽ đều chuyển sang vẻ nghiêm nghị, không dám nói gì, vâng lời đi theo ông ta.
Ba người đi tới một gian thiền phòng giữa viện, lão hòa thượng đưa tay gõ cửa, chỉ nghe trong phòng có một giọng nói trầm tĩnh mà nhu hòa cất lên:
- Ai đó?
- Tri khách tăng xin quấy rầy trụ trì!
- Vào đi!
Lão hòa thượng đẩy cửa bước vào, tới sát bên Bách Nhẫn thiền sư hạ giọng nói nhỏ mấy câu, Bách Nhẫn thiền sư thần sắc thoáng chấn động, vội vàng xuống giường bước mau ra cửa, nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung cúi đầu chắp tay nói:

- Lão nạp không biết minh chủ quang lâm tệ tự, có lỗi, có lỗi!
Vị Bách Nhẫn thiền sư này tuổi khoảng bảy mươi, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần quắc thước, trong câu nói khí lực sung mãn, rõ ràng là một vị cao thủ kiêm tu cả nội ngoại công phu!
Thánh Hiệp Du Lập Trung vòng tay đáp lễ, cười cười nói:
- Làm quấy rầy việc thanh tu của đại sư, thật là mười phần có lỗi!
Bách Nhẫn thiền sư nói:
- Xin mời minh chủ vào phòng dùng trà!
Rồi ba người vào thiền phòng chia ghế chủ khách ngồi, lão hòa thượng mời trà xong, Bách Nhẫn thiền sư chăm chú nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Dám hỏi minh chủ lần này làm gì mà hóa trang ra như thế?
Thánh Hiệp Du Lập Trung chưa đáp, nhìn Tri khách tăng đang rảnh rỗi cười nói:
- Vị đại sư này, lão phu lại làm phiền người lần nữa được không?
Lão hòa thượng biết là được làm việc gì cho minh chủ Tứ hải Đồng Tâm Minh là một việc rất vinh dự đáng hãnh diện, nên vội vàng chắp tay nói:
- Minh chủ có việc gì cần xin cứ sai bảo!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Vị bằng hữu giờ này đang ngồi ở phòng khách là một nhân vật nguy hiểm, lão phu đã tạm thời hủy hết một thân công lực của y rồi, nhưng có thể y sẽ không chịu ngồi yên ổn ở đó đâu, xin đại sư ngầm giám sát y một lúc thay lão phu được không?
Lão hòa thượng cung kính dạ một tiếng, bước ra khỏi thiền phòng.

Hồi 15
Chịu nhục thêm bền chí

Lúc ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung mới quay lại Bách Nhẫn thiền sư cười đáp:
- Nhớ lại mười năm trước, lão phu cùng thuyết thê từng tới quý tự, cách biệt hơn mười lần nóng lạnh, đại sư vẫn giữ được phong thái dung nghi ngày cũ, khiến người ta bội phục Vô cùng.
Bách Nhẫn thiền sư cười khẽ nói:
- Minh chủ cũng thế mà!

Lúc ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung vuốt mớ tóc không hóa trang cười nói:
- Không đâu, năm tháng chẳng tha người, ta già rồi!
Bách Nhẫn thiền sư cười nói:
- Năm trước tệ tự có người tới Đồng Tâm Minh, trở về nói cho lão nạp biết minh chủ trông vẫn trẻ như hơn mười năm trước.
Lúc ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung cười cười nói:
- Đại sư đã nghe tin bảy mươi hai ma đầu trốn thoát khỏi Chính Tâm lao chưa?
Bách Nhẫn thiền sư thu hốt vẻ mặt tươi cười, gật đầu thở dài nói:
- Nghe rồi, kiếp nạn của võ lâm lại dấy lên khiến cho người ta phải than thở, nghe nói giải thoát cho bảy mươi hai tên ma đầu ấy là một thiếu niên tên Vũ Duy Ninh phải không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung chỉ Vũ Duy Ninh cười nói:
- Phải đấy, y đây này.
Bách Nhẫn thiền sư thần sắc chợt sững sờ, nhìn Vũ Duy Ninh ngạc nhiên nói:
- Chú nhỏ này cốt cách thanh kỳ, tướng mạo thuần hậu mà tại sao lại đi làm cái chuyện ấy?
Vũ Duy Ninh chỉ lặng ngắt cúi đầu.
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Y không biết gì nên bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lợi dụng, chứ hoàn toàn không cố ý làm như vậy.
Kế đó, ông ta đem tình hình đã qua tóm tắt thuật lại một lượt.
Bách Nhẫn thiền sư nghe nói Vũ Duy Ninh phát thệ bắt bảy mươi hai người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc nhất nhất nhốt lại vào Chính Tâm Lao, tựa hồ chỉ coi đó là chuyện người ngây nói mộng, nên chỉ cười khẽ một tiếng, không tỏ vẻ mừng rỡ gì cả, chuyển qua hỏi chuyện khác:
- Minh chủ nói vị thí chủ giờ này đang ngồi ở trong phòng khách là một nhân vật nguy hiểm, xin hỏi y là ai thế?
Thánh Hiệp Du Lập Trung đáp:
- Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Bách Nhẫn thiền sư phát hoảng, giương mắt hỏi thất thanh:
- A! Là minh chủ bắt được y à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu chỉ Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải, là do y bắt được!
Bách Nhẫn thiền sư lúc ấy nhìn Vũ Duy Ninh bằng con mắt kính trọng, không kìm được sự hoảng sợ, lạ lùng nói:
- Thằng... thằng nhỏ này bắt được y thật à?

Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Chưa đâu, không giấu gì đại sư, gã Tam Tuyệt Độc Hồ ấy là giả thôi...
Tiếp theo lại đem việc Tam Tuyệt Độc Hồ định tương kế tựu kế lợi dụng Vũ Duy Ninh dẫn dụ mình tới để giết, âm mưu thế nào kể ra.
Bách Nhẫn thiền sư càng thêm hoảng sợ lạ lùng, hỏi:
- Bây giờ minh chủ định đối phó thế nào?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Yù lão phu là muốn mời đại sư giúp đỡ một chút, không biết đại sư có rảnh rỗi không...
Bách Nhẫn thiền sư vội nói:
- Nếu được hết sức mọn vì Đồng Tâm Minh thì lão nạp rất lấy làm vinh hạnh, xin minh chủ cứ sai bảo!
Thánh Hiệp Du Lập Trung chợt mấp máy môi, dùng truyền âm nhập mật nói với ông ta mấy câu, cuối cùng cất tiếng cười hỏi:
- Thế nào?
Bách Nhẫn thiền sư chắp tay đáp:
- Lão nạp kính cẩn tuân lệnh minh chủ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung đứng dậy vòng tay nói:
- Lão phu rời khỏi phòng khách đã lâu, chỉ sợ gã Tam Tuyệt Độc Hồ giả kia sinh nghi, chúng ta chia tay nhau ở đây!
Nói xong cùng Vũ Duy Ninh bước ra khỏi thiền phòng.
Hai người sánh vai đi về phía phòng khách, đi được mấy bước, Vũ Duy Ninh nhịn không được hỏi:
- Minh chủ yêu cầu Bách Nhẫn thiền sư giúp đỡ thế nào?
Thánh Hiệp Du Lập Trung mỉm cười đầy vẻ bí ẩn đáp:
- Bây giờ ngươi không cần phải biết!
Vũ Duy Ninh thấy ông ta nói thế, cũng không dám hỏi nữa, nói:
- Y bảo tiểu nhân xem có phải minh chủ vào nhà xí thật không, tiểu nhân phải trả lời thế nào?
Thánh Hiệp Du Lập Trung dừng lại nói:
- Ngươi về phòng khách trước đi, nói là lão phu vào nhà xí thật!
Vũ Duy Ninh nói:
- Còn nữa, y bảo tiểu nhân ăn cắp thuốc giải của minh chủ, minh chủ có thuốc giải khôi phục công lực cho y thật không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung gật đầu nói:
- Có đấy, nhưng ngươi cứ nói với y là không có thuốc giải!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chừng nào công lực của y tự nhiên khôi phục được?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:

- Thuốc tán công này của lão phu rất đặc biệt, nhưng nếu y là một trong bảy mươi hai tên ma đầu, thì đại khái sau mười ngày có thể khôi phục được công lực.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, lại nói:
- Tiểu nhân có một yêu cầu, mong minh chủ ưng thuận...
Thánh Hiệp Du Lập Trung chăm chú nhìn, hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Minh chủ có thể giúp tiểu nhân cứu gia tổ mẫu, tiêu nhân thật mười phần cảm kích, nhưng khi gia tổ mẫu thoát nạn rồi, tiểu nhân hy vọng minh chủ không cần ngấm ngầm giúp đỡ tiểu nhân nữa.
Thánh Hiệp Du Lập Trung kinh ngạc cười hỏi:
- Tại sao thế?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bảy mươi hai tên ma đầu là do tiểu nhân thả ra, nên tiểu nhân phải tự mình bắt bọn chúng nhốt lại vào Chính Tâm Lao.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nhạt nói:
- Ngươi tự tin rằng trong mấy năm có thể bắt hết bọn chúng nhốt lại vào Chính Tâm Lao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không kể là mấy năm, nhưng tiểu nhân chưa bắt hết bảy mươi hai tên ma đầu bọn chúng nhốt lại vào Chính Tâm Lao thì chưa chịu thôi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung lại cười nhạt nói:
- Lần trước ở Chính Tâm Lao lão phu đã chửi ngươi là tiểu tử ngu ngốc, giờ đây lão phu vẫn muốn chửi ngươi là tiểu tử ngu ngốc. Ngươi nghĩ xem bảy mươi hai tên ma đầu kia là hạng người nào, cho là ngươi có thể trong vòng một năm bắt toàn bộ bọn chúng nhốt lại vào Chính Tâm Lao đi chăng nữa, thì trong vòng một năm ấy, ngươi biết được sẽ có bao nhiêu người sẽ chết dưới tay bay mươi hai tên ma đầu bọn chúng không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiêu nhân hoàn toàn không phản đối việc Đồng Tâm Minh bắt bọn chúng, nhưng là tiểu nhân hy vọng một mình mình làm, vì tiểu nhân không còn là một đứa trẻ con nữa!
Thánh Hiệp Du Lập Trung sực nghĩ ra "ạ" một tiếng cười nói:
- Té ra là như thế, dường như mới rồi Bách Nhẫn thiền sư gọi ngươi là thằng nhỏ, ngươi không thích phải không?
vũ Duy Ninh im lặng không nói.
Thật ra không chỉ Bách Nhẫn thiền sư gọi chàng là thằng nhỏ, khiến chàng không vui, mà điều mà chàng không chịu nổi là kể cả Bách

Nhẫn thiền sư và Thánh Hiệp Du Lập Trung trước mặt dường như ai ai cũng cho rằng chàng không đủ sức bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu, đối với một người mang đầy lòng xấu hổ như chàng mà nói thì như thế chẳng khác gì là một sự làm nhục rất lớn, cho nên chàng hạ quyết tâm, là bất kể thế nào cũng phải bắt lấy vài tên ma đầu về cho mọi người xem!
Thánh Hiệp Du Lập Trung hiểu rõ tâm tư của chàng rồi, tuy biết suy nghĩ của chàng là trẻ con đáng cười, nhưng lại biết là chí khí đáng khen, lúc ấy gật gật đầu nói:
- Được rồi, khi nào cứu được bà nội ngươi ra xong, lão phu sẽ mặc kệ ngươi là được!
Vũ Duy Ninh cả mừng vái một cái nói:
- Cảm ơn minh chủ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Bây giờ ngươi mau mau về phòng khách trước đi.
Vũ Duy Ninh rảo chân chạy về phòng khách, thấy Tam Tuyệt Độc Hồ giả đang ngồi buồn rầu trên ghế, lập tức bước tới cạnh y hạ giọng nói khẽ:
- ông ta sắp về tới nơi rồi đấy!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Đúng là y vào nhà xí thật à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả lại hỏi:
- Y có nói chuyện gì với lão hòa thượng không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không có, lão hòa thượng kia đưa ông ta tới nhà xí xong thì bỏ đi.
Tam Tuyệt Độc Hồ nghĩ ngợi một lúc nói:
- Được rồi, lão phu có một câu muốn hỏi ngươi, hôm nay trên Trường Thành, tại sao ngươi lại tỏ ý cứu được bà nội ngươi xong sẽ mang bà ta trở về núi Đại Bình ở Trường Bạch?
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Tiểu nhân nói vậy có gì là sai?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Lẽ ra ngươi phải tỏ ý muốn gia nhập Đồng Tâm Minh, để y càng thêm thích thú mới phải!
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Nói vậy cũng được, nhưng đang trước mặt ông ta, tiểu nhân tỏ ý với đại thúc là muốn về Trường Bạch, đại thúc sẽ không có lý do gì không chịu thả gia tổ mẫu của tiểu nhân!

Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Nhưng nếu có một ngày bọn ta muốn ngươi phải gia nhập Đồng Tâm Minh để làm việc khác, lúc ấy ngươi sẽ giải thích với y thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thì lúc ấy tiểu nhân sẽ giải thích rằng hôm nay nói thế là để đánh lừa đại thúc thôi.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả như thấy có lý, gật gật đầu cười nói:
- Hà, xem ra thì đầu óc ngươi không phải là ngu đần...
Đang trong câu nói, chợt nghe một tràng tiếng bước chân huỳnh huỵch từ xa vọng tới, Thánh Hiệp Du Lập Trung đã trở về rồi.
ông ta bước vào phòng khách, nhìn thẳng Tam Tuyệt Độc Hồ giả và Vũ Duy Ninh cười nói:
- Sao, các ngươi còn chưa ngủ à?
Vũ Duy Ninh đứng dậy ngáp một cái nói:
- Buồn ngủ rồi, nhưng tính thế nào với y?
Thánh Hiệp Du Lập Trung sửng sốt nói:
- Thì y cũng cần ngủ chứ.
Vũ Duy Ninh nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ giả nói:
- Tiểu nhân sợ y nhân lúc chúng ta ngủ trốn mất...
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Nếu vậy rất dễ, ngươi tìm một sợi dây trói y lại cho rồi!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ sực nghĩ ra cười nói:
- Phải đấy, chờ tiểu nhân đi tìm một sợi dây!
Thánh Hiệp Du Lập Trung lập tức thò tay vào trong bọc lôi ra một sợi dây gân bò, ném qua phía Vũ Duy Ninh cười nói:
- Khỏi tìm nữa, lão khiếu hóa cho ngươi mượn sợi dây buộc chó của ta đây!
Vũ Duy Ninh chụp lấy sợi dây bèn cười hì hì bước tới cạnh Tam Tuyệt Độc Hồ giả nói:
- Đại thúc, xin lỗi nhé, tiểu nhân phải trói đại thúc lại thôi?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả tức giận nói:
- Không cần như thế, lão phu không trốn đâu mà lo!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười hỏi:
- Lão đệ ngươi định ngủ cùng phòng với y hay cùng phòng với lão khiếu hóa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Để an toàn thì tiểu nhân ngủ cùng phòng với y là tốt!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thếthì lão khiếu hóa buồn ngủ lắm rồi, phải đi ngủ thôi.
Nói xong bước vào phòng khách bên trái, lập tức ngủ luôn thật.

Vũ Duy Ninh cũng đem Tam Tuyệt Độc Hồ giả vào phòng bên phải, đặt y lên giường, cài then cửa lại, rồi cũng cởi áo lên giường.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả vì toàn thân công lực đã mất hết, lúc ấy bị sợi dây gân bò trói chặt tay chân, không co cách nào cựa quậy, thấy rất khó chịu, hạ giọng nói:
- Vũ Duy Ninh, ngươi giở trò này ra để làm gì thế?
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Phải làm thế cho ông ta yên tâm!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Nhưng mà bị trói thế này lão phu rất là khó chịu.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Đừng nóng ruột, bây giờ tiểu nhân sẽ cởi ra cho lão nhân người thôi!
Nói xong, đưa tay cởi dây trói cho y.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả ngẫm nghĩ rồi nói:
- Nới lỏng ra một chút được rồi, đừng có cởi hết, biết đâu nửa đêm y mò qua xem thì sao?
Vũ Duy Ninh theo lời chỉ nới lỏng dây buộc chân tay y ra, lấy chăn đắp cho y, rồi tự mình cũng nằm xuống bên cạnh.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả thấy tình hình đều thuận lợi, qua vài hôm thì có thể đưa Thánh Hiệp Du Lập Trung vào bẫy, càng nghĩ càng đắc ý, không kìm được tiếng cười khẽ Vũ Duy Ninh hỏi:
- Đại thúc, đại thúc cười gì thế?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nụ nói:
- Không có gì!
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc, lại hỏi:
- Đại thúc, vì sao các vị nhất quyết đối đầu với Đồng Tâm Minh thế?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Bởi vì đen trắng khó đứng cùng, nước lửa chẳng dung nhau.
- Nhưng đó đâu phải là lý do?
- Ừ , còn một nguyên nhân khác là bọn ta phải báo thù rửa hận.
- Báo thù gì, rửa hận gì?
- Ngươi có biết mấy mươi năm trước trong võ lâm có những cao nhân là mười hai Vũ sát tinh chưa?
- Có nghe qua rồi, thì sao?
- Trong bảy mươi mốt người thoát khỏi Chính Tâm Lao lần này có mười hai người là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh, bọn họ muốn báo thù cho cha hoặc cho sư phụ, vì năm trước mười hai Vũ Sát Tinh có thể nói là đều chết trong tay Du Lập Trung!
- Mười hai người ấy là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc

Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn, Bán Phong thư sinh Tư Đồ Kiêu, Bệnh Lang Trung Tư Mã Tinh, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, Tam Thủ Cái Tang Nguyên, Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương, ngoài ra còn có Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc và Vô Danh Ma, người trước thì cách đây ba năm đã giả bệnh trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao, ông ta đã là nhân vật lợi hại nhất trong mười hai người, võ công và cơ trí đều hơn cả mười người kia, chỉ thua có Vô Danh Ma...
- ông ta ra sao?
- Chắc ngươi cũng nghĩ ông ta là một trong bảy mươi mốt người chạy thoát khỏi Chính Tâm Lao vừa rồi chứ gì?
- Chẳng lẽ không phải sao?
- Không đâu, nói ra với ngươi cũng chẳng hại gì, Vô Danh Ma vừa rồi thoát ra khỏi Chính Tâm Lao là giả, Vô Danh Ma thật chưa bao giờ bị nhốt trong Chính Tâm Lao.
- A! Vô Danh Ma cũng có thật giả nữa à?
- Chuyện này lão phu cũng không được rõ lắm, Vô Danh Ma này là một nhân vật thần bí phi thường, cứ xem y là hậu nhân của đại ma quân một đời là Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng năm xưa, có lẽ...
- Có lẽ cái gì?
- Theo lão phu biết, Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng hoàn toàn không có vợ con, ông ta chỉ có ba truyền nhân, nhưng ba người năm ấy đều bị Đồng Tâm Minh giết cùng một lúc với Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng, cho nên Vô Danh Ma này không người nào biết y là ai, cũng không người nào biết võ công của y cao tới mức nào!
- Nếu như thế, ai tin được y là hậu nhân của Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng?
- Có người tin!
- ủa?
- Vì y từng thi triển tuyệt kỹ độc môn của Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng cho người ta thấy.
- Hiện tại ông ta ở đâu?
- Không biết nữa, có điều không lâu sắp tới ngươi sẽ được gặp ông ta!
- Tôi... tôi có thể gặp được ông ta à?
- Đúng thế!
- Vì sao thế?
- Chuyện đó để nói sau cho ngươi biết thì tốt hơn!
- Hiện tại ông ta cùng ở một chỗ với Tả Khâu đại thúc phải không?
- ồ, lão phu cũng không biết nữa...

- Mới rồi đại thúc nói Vô Danh Ma thoát khỏi Chính Tâm Lao là giả, vậy đó là ai thế?
- Người ấy cũng để nói sau cho ngươi biết tốt hơn!
- Đồng Tâm Minh có biết ông ta là giả không?
- Không biết nữa!
- ông ta vì Vô Danh Ma mà bị nhốt trong Chính Tâm Lao là tự nguyện hay ngẫu nhiên?
- Là tự nguyện.
- Đây mới là chuyện là trong thiên hạ, tại sao ông ta lại tình nguyện thay Vô Danh Ma để chịu tội trong Chính Tâm Lao?
- Chuyện này nói ra thì hay lắm, có điều khuya rồi, lão phu phải ngủ, để hôm khác có dịp sẽ kể cho ngươi nghe!
- Đại thúc trả lời cháu một câu hỏi nữa hãy ngủ, được không?
- ồ, câu hỏi gì vậy?
- Tả Khâu đại thúc cùng bảy mươi mốt người thoát khỏi Chính Tâm Lao xong chắc sẽ liên kết đối kháng với Đồng Tâm Minh chứ?
- Chuyện đó thì cần gì phải nói nữa!
- Vậy người đứng đầu chắc là Tả Khâu đại thúc chứ?
- ồ, chỉ sợ ông ta cũng chưa đáng.
- Nếu không thế thì là Vô Danh Ma phải không?
- Ngủ đi! Ngủ đi! Bây giờ ngươi hỏi chuyện đó làm gì?
Vũ Duy Ninh không dám hỏi nữa, nhắm mắt ngủ, tuy Tam Tuyệt Độc Hồ giả bên cạnh là một nhân vật hết sức nguy hiểm, nhưng chàng không sợ chút nào, vì chàng biết chủ ý của đối phương là muốn giết Thánh Hiệp Du Lập trung, trước khi đạt được mục tiêu, đối phương tuyệt nhiên không dám hại mình.
cho nên, sau khi Tam Tuyệt Độc Hồ giả ngáy khò không lâu, chàng cũng dần dần ngủ say.
Chàng mơ thấy một cơn ác mộng đáng sợ, mơ thấy mình đưa bà nội chạy tới một chỗ vắng, đột nhiên bị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc và bảy mươi mốt tên bốn phương tám hướng đổ tới bao vây, sau một hồi quần thảo ác liệt, mình bị Tam Tuyệt Độc Hồ đánh trúng một chưởng ngã nhào, bà nội thì bị ném xuống vực sâu muôn trượng - Bà nội!
Chàng kêu lớn một tiếng, giật mình tỉnh dậy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 16
Giả đùa mà tưởng thật

Không lâu, trời đã sáng.
Già trẻ ba người cùng dậy rửa mặt, ăn sáng xong, lại rời chùa Ngũ Đài tiếp tục lên đường đi về phía tây bắc.
Không ngờ đi chưa được bao lâu, con ngựa Tam Tuyệt Độc Hồ cưỡi chợt đi cà nhắc, Vũ Duy Ninh chợt bước đến cầm vó trước của nó nhấc lên xem, rồi nói:
- ồ, rơi mất móng sắc rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả sửng sốt hỏi:
- Làm sao mà rơi được nhỉ?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Đường núi gập ghềnh khó đi, tự nhiên rất dễ bị rơi mất!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cau mày nói:
- Còn mấy chục dặm nữa mới tới chỗ đường bằng phẳng, làm sao bây giờ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Thì xuống đi bộ thôi!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả tuy không thích, nhưng thấy ngựa đã không đi được nữa, chỉ còn cách leo xuống đi bộ, Vũ Duy Ninh dắt ngựa theo sau, nói:
- Từ đây tới đó sợ đi một ngày nữa mất!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Chứ gì nữa, tính là đến trưa nay thì ra khỏi đường núi, mà thế này thì phải đến trời tối mới ra được núi Ngũ Đài.
Thánh Hiệp Du Lập trung nói:
- Chúng ta đi mau lên một chút, thì đến chiều có thể ra được núi Ngũ Đài rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả hừ lạnh một tiếng nói:
- Lão phu đã mất hết công lực, làm sao đi mau được?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thì cứ đi mau lên, tới sớm hay muộn hơn một ngày cũng chẳng hề gì!
Vũ Duy Ninh chợt động tâm tự nhủ:
- Hôm trước mình vừa nhìn qua, móng sắt dưới chân ngựa còn rất chắc chắn, tại sao hôm nay lại rơi ra, hay là Thánh Hiệp giở trò ma ra?

Càng nghĩ càng thấy đúng, bất giác lại liếc Thánh Hiệp Du Lập Trung một cái, tự nhủ:
- ông ta gở móng sắt dưới chân ngựa ra, ắt là để kéo dài hành trình, mà tối qua ông ta yêu cầu Bách Nhẫn thiền sư giúp đỡ, cũng có lẽ là nhờ Bách Nhẫn thiền sư tới Đồng Tâm Minh báo cho các đặc sứ áo vàng ở Đồng Tâm Minh tới núi Hồng Đào mai phục trước, chuẩn bị bắt đối phương, giúp mình cứu bà nội ra, đó là chuyện hay cho mình, tại sao ông ta lại giấu?
Nhưng vì không tìm được lúc tiện để hỏi, đành im lặng.
Hôm ấy đi được hơn bảy mươi dặm thì tời tối, Tam Tuyệt Độc Hồ giả quá mệt mỏi, chợt ngồi phịch xuống một phiến đá bên vệ đường, lấy tay lau mồ hôi nói:
- ôi, sao chưa thấy đường bằng phẳng kìa?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười khẽ nói - Đi mau lên đi, còn một hai dặm nữa là tới rồi!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Tới chỗ đường bằng phẳng rồi thì phải tìm ngay một khách sạn mà nghĩ, chứ hôm nay mà đi nữa thì lão phu mệt chết mất!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Chỉ sợ làm cho ngươi thất vọng, chứ tới chỗ đất bằng rồi, còn phải đi năm sáu mươi dặm nữa mới có nhà cửa quán xá!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả sững sờ một lúc, nói:
- Nếu vậy đêm nay chúng ta phải ngủ lại trên đường rồi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung đưa mắt nhìn quanh nói:
- Cứ đi thêm một lúc nữa xem sao - A cái gì thế kia?
Nói xong giơ tay chỉ vào một cái gò nổi bên trái.
Vũ Duy Ninh nhìn về phía ông ta chỉ, chỉ thấy trong khu rừng cây ở sườn núi hiện ra một đốm lửa bèn nói:
- A, trong đó có một nhà dân!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả mừng rỡ nói:
- Đi, bọn ta lên đó ngủ nhờ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung trầm ngâm nói:
- Kỳ lạ thật, tại chỗ hoang vắng thế này mà có người ở sao?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Nơi này gần đất bằng, tự nhiên là có người ở, có thể là nhà tiều phu... Đi đi thôi, nếu phải thêm năm sáu mươi dặm nữa mới có thôn trấn, chẳng thà bọn ta cứ lại đấy xin ngủ nhờ.
Thánh Hiệp Du Lập Trung nhìn qua Vũ Duy Ninh hỏi:
- Yù ngươi thế nào?
vũ Duy Ninh nói:

- Cũng được, chúng ta tới đó xem sao?
Rồi đó ba người già trẻ ra khỏi đường núi, rẽ vào theo hướng có ánh đèn trên sườn núi leo lên.
Gần tới sườn núi, chợt nghe trong rừng cây có tiếng người cười rộ nói:
- Nào, Phàn huynh, cạn thêm một chén nữa!
- Được, xưa nay thánh hiền đều chết cả, chỉ có bợm nhậu còn lưu danh... Uống!
- HÔ hô, Phàn huynh, anh xem tiểu đệ về ở chỗ này cũng tạm được đấy chứ?
- Đâu phải chỉ tạm được, Thang huynh quy ẩn chốn núi rừng, giống như Đào Tiềm "Trở lại với tự nhiên", tiểu đệ rất khâm phục ở Thang huynh đấy!
- Nếu Phàn huynh thích cảnh sống này, sao không giữa dòng lui mau?
- Tiểu đệ cũng có ý đó, chỉ là...
- Trong triều gian thần nắm quyền, trừ phi Phàn huynh chịu cùng đứng trong dòng đục với chúng, chứ không thì chậm chân sẽ bị hại đấy. ồ, nhớ lại năm trước...
Già trẻ ba người nghe tới đoạn ấy, đã biết nhà mình định tới ngủ nhờ không phải tiều phu, mà là nơi trú ngụ của của vị lão nhân cáo quan về quy ẩn, có lẽ là người bạn làm quan ghé thăm, nên chủ khách mới giữa rừng uống rượu nói chuyện cũ...
Tam Tuyệt Độc Hồ giả mười phần vui vẻ, cười nói:
- Té ra có người uống rượu trong rừng, không biết bọn họ có chịu mời bọn ta một chén không nhỉ?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nụ nói:
- Nhà nho thích khách nhã, nếu ngươi nói năng hay ho, tự nhiên sẽ có rượu uống!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Lão phu đọc sách không nhiều, không biết những chuyện văn chương!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Lão khiếu hóa lại càng không biết, ta xem lần này phải mời Vũ lão đệ xuất mã vậy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân cũng không biết nói chuyện với quan!
Nói tới đó, ba người đã tới trước một tòa phủ đệ.
Tòa phủ đệ này quy mô không nhỏ, nhưng rất cũ nát, cửa lớn đã bị mưa gió làm mục biến thành hai tấm ván thủng lỗ chỗ, tường đất hai

bên cũng đã lở lói rất nhiều, nếu bốn bên phía dưới không được quét dọn sạch sẽ, thì rất không giống với nơi có người ở.
Lúc ấy, dưới gốc một cây thông ngoài cửa lớn có một cái bàn rượu, hai lão nhân ngồi đối diện uống rượu, y phục một mới một cũ, bên cạnh là một lão nhân đầu bạc đứng Cầm đèn.
Bọn họ trông thấy bọn Vũ Duy Ninh ba người tới gần, lập tức thôi trò chuyện, trong ánh mắt lộ vẻ lạ lùng kỳ quái.
Thánh Hiệp Du Lập trung ngầm đẩy Vũ Duy Ninh một cái, Vũ Duy Ninh tiến lên phía trước vòng tay nói:
- Xin chào hai vị lão trượng.
Lão nhân áo cũ đứng dậy vòng tay đáp lễ, hỏi:
- Ba vị từ đâu tới đây?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Bọn tiểu nhân là từ Long Tuyền quan tới đây, định tới núi Hồng Đào ở Sơn Tây, vì lỡ đường, muốn xin ngủ lại quí phủ một đêm, không biết quý phủ có vui lòng không?
Lão nhân áo cũ lại nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung cải trang thành lão khiếu hóa như để đánh giá, lộ vẻ kỳ quái nói:
- Ba người các vị cùng nhau đi phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vâng ạ!
Lão nhân áo cũ như vì thấy trong bọn có lão khiếu hóa nên rất lấy làm lạ lùng, nhưng ông ta không hỏi nữa, gật đầu cười nói:
- Được, lão hủ ở đây cũng thường có khách qua đường ghé lại ngủ nhờ, chỉ là nhà cửa cũ nát, nhưng nếu ba vị không chê bỏ, cứ ở lại đây.
Nói xong, nhìn sang lão nhân đầu bạc nói:
- Toàn Phúc, đưa ba vị khách vào, mở phòng ở hiên phía tây cho họ nghĩ.
Lão nhân đầu bạc dạ một tiếng, treo chiếc đèn cầm trong tay lên một chạc cây, rồi lập tức đưa già trẻ ba người vào trong.
Phía trong nhà cũng hư nát, lại không có một ngọn đèn nào, có vẻ rất âm u đáng sợ, Thánh Hiệp Du Lập Trung vừa đi theo lão nhân đầu bạc vừa cười nói:
- ồ, sao lão nhân gia không thắp đèn lên?
- Thật xấu hổ, chủ tới bọn ta chỉ có một chiếc đèn, đang treo ở phía ngoài đấy.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- A, một tòa phủ đệ lớn thế này mà chỉ có hai chủ tớ các vị ở thôi sao?

Lão nhân đầu bạc nói:
- Đúng thế!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- cỏ một chiếc đèn thì ít quá nhỉ!
Lão nhân đầu bạc nói:
- Một giỏ cơm, một bầu nước mà Nhan Hồi cũng vẫn vui vẻ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười hô hô nói:
- Đúng quá! Đúng quá! Quý chủ nhân thật là người hiền!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả nói hỏi tiếp:
- Quý chủ nhân từng làm quan trong triều phải không?
Lão nhân đầu bạc đáp:
- Đúng vậy! Nhưng đã bỏ quan về ở ẩn mười năm rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả lại hỏi:
- Chẳng lẽ không có vợ con gì sao?
Lão nhân đầu bạc đáp:
- Vợ lìa, con tan tác!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả sửng sốt hỏi:
- Tại sao vậy?
Lão nhân đầu bạc thở dài một tiếng nói:
- xin thứ lỗi vì chuyện đó khó nói ra được!
Nói tới đó thì đã đi đến hiên phía tây, lão nhân đầu bạc chỉ ba gian phòng nói:
- Xin mời ba vị đêm nay cứ nghỉ ở đây, trong phòng có giường nhưng không có chăn chiếu gì, tránh mưa gió được, chứ khó ngăn giá lạnh, xin đừng chê!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả có vẻ thất vọng nói:
- Chủ tớ các vị cũng ngủ không đắp chăn à?
Lão nhân đầu bạc cười nói:
- Đắp chứ, chỉ vì chỉ có hai cái nệm rách, một giường thì gia chủ nhân nghĩ, một giường thì lão hán nằm, bọn ta ở đây cái gì cũng có một chiếc, một nồi một bếp, một bát một thìa!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả so sai nói:
- Ngoài cửa lớn có một vị uống rượu với quý chủ nhân, đó là bạn của quý chủ nhân phải không?
Lão nhân đầu bạc nói:
- Phải đấy. ông ta đậu tiến sĩ cùng một khoa với gia chủ nhân, nay là Thượng Thư bộ lễ, lần này có việc về quê, đi ngang núi Ngũ Đài, tiện đường ghé thăm gia chủ nhân.
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- vậy thì đêm nay ông ta cũng không có chăn đắp phải không?

Lão nhân đầu bạc cười nói:
- ông ta ngủ chung một giường với gia chủ nhân.
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Lão phu tuổi già sức yếu, rất là sợ lạnh, đêm nay có thể ngủ chung cùng với người được không?
Lão nhân đầu bạc trầm ngâm một thoáng, gật đầu nói:
- Được, phòng lão hán ở phía đông, mời tôn giá theo lão hán.
Nói xong xoay người bước đi.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả đang định bước theo, Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- ôi ôi, Tả Khâu lão nhi, người lại tự tiện chủ trương à?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nói:
- Lão phu đúng là sợ lạnh, nếu hai vị sợ lão phu thừa cơ trốn thoát, thì cứ làm như đêm qua!
Thánh Hiệp Du Lập Trung đưa mắt nhìn Vũ Duy Ninh, cười hỏi:
- Vũ lão đệ tính sao?
Vũ Duy Ninh cũng nghĩ cứ để Tam Tuyệt Độc Hồ giả ngủ riêng một nơi, mình và Du minh chủ dễ nói chuyện, bèn gật đầu đáp:
- Được, cứ làm như đêm qua, tiểu nhân đi trói chân tay ông ta rồi sẽ quay lại.
Rồi đó Vũ Duy Ninh và Tam Tuyệt Độc Hồ giả theo lão nhân đầu bạc đi tới phía hiên tây, người kia mở cửa một gian phòng, để Tam Tuyệt Độc Hồ giả và Vũ Duy Ninh vào trước, rồi tự mình mới bước vào sau.
Vũ Duy Ninh rút trong bọc ra sợi dây gân bò trói Tam Tuyệt Độc Hồ giả đêm qua, nhìn lão nhân tóc bạc nghiêm trang nói:
- Lão nhân gia, vị lão nhân này là thù chứ không phải bạn của tiểu nhân, để đề phòng ông ta trốn, bây giờ tiểu nhân phải trói ông ta lại, người không được thả ông ta đi, sáng mai mà không thấy ông ta, tiểu nhân chỉ có hỏi người thôi đấy!
Lão nhân tóc bạc cười nói:
- Ta thấy chẳng cần phải trói đâu!
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Người nói gì?
Lão nhân tóc bạc nói:
- Trò đùa đến đây đã chấm dứt, còn trói trăng gì nữa!
vũ Duy Ninh nhất thời vẫn chưa nghĩ ra, ngơ ngác hỏi:
- Người nói như vậy là có ý gì?
Lão nhân tóc bạc đưa tay chỉ sợi dây gân bò trên tay chàng nói:
- Sợi dây gân bò này bây giờ phải dùng để trói minh chủ Đồng Tâm

Minh - Thánh Hiệp Du Lập Trung!
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra, trong lòng chấn động, đưa mắt nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ giả hỏi:
- Đại thúc, nhưng địa điểm ở núi Hồng Đào mà?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả hô hô cười lớn nói:
- Tới núi Hồng Đào thì phải đi ngang vùng lân cận của Đồng Tâm Minh đóng, chỉ có đồ ngu mới bố trí vòng vây ở đó!
Biến hóa này khiến Vũ Duy Ninh lòng như lửa đốt, hôm trước lúc Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ xuất hiện nói muốn lợi dụng chàng dụ Thánh Hiệp Du Lập Trung để giết, chàng đã trải qua một cơn dằn vặt đau khổ mới quyết định không kể gì tới tính mạng của bà nội để cứu Thánh Hiệp Du Lập Trung. Bởi vì chàng biết tính mạng bà nội tuy rất quan trọng, nhưng mình đã làm hại rất nhiều người rồi, đã làm dấy lên trong võ lâm đang yên tĩnh một trường hỗn loạn rồi, bất kể thế nào cũng không thể hại chết thêm Thánh Hiệp Du Lập Trung là người gìn giữ an ninh cho võ lâm được. Cho nên Chàng bất chấp tất cả mà đem toàn bộ âm mưu quỷ kế của địch nhân lén lút kể cho Thánh Hiệp Du Lập Trung, nhưng hoàn toàn không ngờ nơi đối phương hạ thủ lại không phải là núi Hồng Đào mà là tại núi Ngũ Đài này. Chính vì vậy mà cho dù đêm qua Thánh Hiệp Du Lập Trung đã yêu cầu Bách Nhẫn thiền sư đi gấp tới báo tin cho Đồng Tâm Minh, cho dù Đồng Tâm Minh có lập tức cử một trăm đặc sứ áo vàng tới gấp núi Hồng Đào để mai phục, thì cũng chỉ là con số không. Mà cứ nói thêm vạn nhất Đồng Tâm Minh phát hiện được rằng nới địch nhân hạ thủ trong núi Ngũ Đài, thì hai chỗ cách nhau mất trăm dặm, các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh cũng rơi vào cảnh roi dài không quất tới trúng bụng ngựa mà thôi.
Đến lúc ấy mà nói, thì tâm ý của chàng trở thành uổng phí, tự mình vẫn cứ là kẻ a tòng giết hại Thánh Hiệp Du Lập Trung!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả thấy Vũ Duy Ninh sững sờ, bỗng nhiên khẽ cười nhạt nói:
- Ngươi rất bất ngờ, đúng không?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế, rất là bất ngờ!
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười ha hả nói:
- Cũng rất thất vọng phải không?
vũ Duy Ninh hoảng sợ, vội làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên:
- Thất vọng à! Tiểu nhân có gì mà thất vọng?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả mắt lóe hung quang, cười nói:
- Người lén nói rõ kế hoạch của bọn ta cho Du Lập Trung rồi, tưởng

lão phu không biết sao?
Vũ Duy Ninh thầm tính câu này phần nhiều chỉ là đối phương đoán mò, lúc ấy ra vẻ bất mãn nói:
- Hừ, xem ra đại thúc vẫn chưa tin tiểu nhân thì phải?
Tam tuyệt độc Hồ giả lạnh lùng nói:
- Ngươi không thành thật, làm sao lão phu tin ngươi được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc nói tiểu nhân đã lén nói hết với Du Lập Trung xin hỏi chứng cứ đâu?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Không cần có chứng cứ.
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Nếu như vậy thì tiểu nhân cũng chẳng còn lời gì để nói nữa, đại thúc ra tay giết tiểu nhân đi thôi!
Tam Tuyệt độc Hồ giảnói:
- Ngươi không muốn gặp bà nội ngươi nữa sao?
Vũ Duy Ninh bĩu môi nói:
- Muốn mà có được gặp đâu?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nói:
- Chỉ cần ngươi dùng hành động để chứng minh là chưa phản bội bọn ta, thì có thể gặp được bà nội ngươi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc muốn tiểu nhân móc tim ra đưa chú xem à?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười hô hố nói:
- Không cần tới như thế, lão phu bảo ngươi làm gì, ngươi cứ làm thế, vậy là được rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc muốn tiểu nhân làm gì?
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Đi giết Du Lập Trung!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 17
Ma cao một trượng

vũ Duy Ninh trong lòng lại rúng động nhưng không để lộ ra chỉ nói:
- Đại thúc cho rằng tiểu nhân giết được ông ta à?

Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Giết công khai thì không được, chứ đánh lén thì có thể, bây giờ ngươi trở về hiên phía tây, nhân lúc bất ngờ đâm y một đao!
Vũ Duy Ninh toàn thân chợt thấy lạnh buốt từng cơn nói:
- Nếu đánh lén không thành công, tiểu nhân cũng sẽ chết dưới tay Du Lập Trung, chủ ý của đại thúc thật là không có chỗ nào sơ hở!
Tam Tuyệt độc Hồ giả nói:
- Hiện nay y hoàn toàn không ngờ vực gì ngươi, chỉ cần ngươi thật lòng giết y, chắc sẽ thành công.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu lỡ không thành công thì sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nhạt nói:
- Không nên nghĩ như thế, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp mặt bà nội ngươi sao?
Nói tới đó quay qua nhìn lão nhân đầu bạc cười nói:
- Lão huynh, đưa cho y một thanh chuỳ thủ.
Té ra lão nhân đầu bạc là Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương cải trang!
Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương thò tay vào bọc rút ra một ngọn chuỳ thủ Vô cùng sắc bén, nhìn Vũ Duy Ninh cười khì khì nói:
- Lão đệ, làm việc này quan hệ tới cả một đời người, mong ngươi tự làm cho tốt!
Vũ Duy Ninh bắt lấy ngọn chuỳ thủ ném qua, bỏ vào bọc nói:
- Nếu tiểu nhân lỡ không thành công, xin các vị mau vào phòng cứu cho, tiểu nhân hy vọng trước khi chết được nhìn thấy gia tổ mẫu!
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương cười nói:
- Ngươi yên tâm, Du Lập Trung bất kể thế nào cũng không thể sống mà rời khỏi căn nhà nát này đêm nay đâu!
Vũ Duy Ninh thuận miệng hỏi:
- Hai vị uống rượu ngoài cửa lớn là ai vậy?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương đáp:
- Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu và Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh.
Vũ Duy Ninh nghe ra thấy đều là hậu nhân của mười hai Vũ sát tinh, trong lòng hoảng sợ, kế đó lại nói:
- Nếu tiểu nhân lỡ không thành công, chỉ sợ ba người các vị không bắt được Du Lập Trung.
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương cười hô hố nói:
- Chuyện ấy ngươi khỏi phải lo, bây giờ cứ đi mau đi.
Vũ Duy Ninh không dám hỏi nữa, im lặng quay người bước ra khỏi phòng, trở về phòng ở hiên tây.
Làm thế nào đây?

Mình ra tay giết Thánh Hiệp Du Lập Trung thật à?
Không! Không thể! Mình làm sao có thể phạm lỗi lầm lần nữa? Có điều nếu mình không giết Du Lập Trung, đối phương nhất định không tin rằng mình "thật lòng" theo họ, thì sẽ giết hại bà nội và mình.
Mình chết chẳng đáng tiếc, có điều bà nội đã cao tuổi như vậy, bà trăm cay ngàn đắng nuôi dưỡng mình nên người, mục đích cũng hy vọng mình phụng dưỡng bà trọn tuổi trời, sao lại để bà chết thảm Vô lý như vậy được?
Trong khi nghĩ ngợi, bất giác đã về tới ngoài phòng ở hiên tây.
Nhìn thấy cửa của một trong ba phòng mở hờ, biết Thánh Hiệp Du Lập Trung ở trong phòng này, bèn gãi đầu bước vào.
Thánh Hiệp Du Lập Trung đang quét giường, nghe tiếng Vũ Duy Ninh bước vào cũng không quay nhìn, cất tiếng hỏi:
- Ngươi trói y kỹ càng rồi chứ?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vâng ạ!
Giọng nói nghe như run rẩy.
Thánh Hiệp Du Lập Trung từ từ quay lại, cười nụ chăm chú nhìn chàng một lát, chợt truyền âm hỏi:
- Bọn họ bắt ngươi giết ta phải không?
Vũ Duy Ninh biến hẳn sắc mặt, gật gật đầu, hoảng sợ tự nhủ:
- Lạ thật, sao ông ta biết Tam Tuyệt Độc Hồ giả bắt mình về giết ông ta?
Thánh Hiệp Du Lập Trung truyền âm cười nói - Vậy thì ra tay đi!
Vũ Duy Ninh lắc đầu, đứng yên không nhúc nhích.
Thánh Hiệp Du Lập Trung lại truyền âm nói:
- Mới rồi ngoài cửa lớn, lão phu đã nhìn ra là không xong rồi, bây giờ ngươi ra tay mau đi, nếu không ngươi và mạng sống của bà nội ngươi không giữ được đâu, mau lên!
Vũ Duy Ninh vẫn đứng yên không nhúc nhích, nghĩ thầm: Mình cùng Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc vốn không có thù oán, bọn họ bắt giữ bà nội không chịu thả, chỉ để lợi dụng mình làm điều tàn ác, nếu mình chết đi, bọn họ chắc cũng chẳng làm khó bà nội...
Càng nghĩ càng thấy đúng, bèn rút ngọn chuỳ thủ ra, cúi xuống vạch mấy chứ "Xin chiếu cố cho gia tổ mẫu trên mặt đất, rồi xoay mũi dao đâm luôn vào giữa ngực mình!
Không ngờ trong chớp mắt chợt thấy bóng người loáng lên trước mắt, thanh chuỳ thủ trong tay đã bị cướp mất!
Người đoạt chuỳ thủ của chàng chính là Thánh Hiệp Du Lập Trung. ông ta đứng cách Vũ Duy Ninh hơn một trượng, mà có thể trong lúc

ngàn cân treo sợi tóc đoạt được ngọn đao, thân pháp mau lẹ như thế khiến Vũ Duy Ninh đứng ngây người ra.
Thánh Hiệp Du Lập Trung đoạt được thanh chuỳ thủ rồi, lập tức truyền âm chửi:
- Đồ ngu! Ngươi líu lo chót chét là sẽ bắt bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm lao, mà hiện tại mới gặp chuyện khó khăn đã muốn tự sát. Hừ! Thật là tức mình quá!
Nói xong, thanh chuỳ thủ trong tay bỗng nhiên chúc xuống đâm luôn vào bụng mình, lưỡi dao cắm vào sâu tới bốn tấc!
Vũ Duy Ninh không bao giờ ngờ rằng ông ta lại tự sát để thành toàn cho mình, nhất thời cả kinh biến sắc, la lên thất thanh:
- Người...
Không, tiếng "người" ấy còn đang phát ra, miệng chàng đã bị Thánh Hiệp Du Lập Trung vươn tay bịt chặt.
Chỉ thấy ông ta như người Vô sự ngẩng đầu cười, truyền âm nói:
- Ta làm sao? Ngươi cho rằng lão phu cũng muốn tự sát à?
Nói xong lui lại một bước đưa tay rút thanh chuỳ thủ trong bụng ta, chỉ thấy trên áo rách một đường, chứ chẳng có giọt máu nào chảy ra cả.
Vũ Duy Ninh nhìn thấy phát sững sờ, chàng tuy theo học võ với Tam Tuyệt Độc Hồ ba năm, song Tam Tuyệt Độc Hồ chưa từng đem tuyệt học ra dạy cho chàng, nên lúc này không hiểu được tại sao bụng Thánh Hiệp Du Lập Trung bị đâm một đao mà chẳng hề bị thương.
Thánh hiệp Du Lập Trung kéo áo để lộ bụng ra, truyền âm cười hỏi:
- Ngươi nhìn đi, có vết thương không?
Vũ Duy Ninh nhìn thấy trên bụng ông ta chẳng có vết thương, nhịn không được cất tiếng hỏi nhỏ:
- ĐÓ là công phu gì vậy?
Thánh Hiệp Du Lập Trung truyền âm đáp - Vô Cực Thần Công!
Thấy Vũ Duy Ninh còn ngơ ngác không hiểu, ông ta cũng không giải thích nữa, đưa trả thanh chủythủ nói:
- Lại đây, ngươi đâm lão phu một nhát xem sao!
Vũ Duy Ninh đón lấy thanh chuỳ thủ, vẫn chưa dám ra tay.
Thánh Hiệp Du Lập Trung truyền âm cười nói:
- Đâm đi! Cứ đâm hết sức ngươi, nếu làm lão phu trầy da một chút thôi, thì ngươi tự sát cũng chưa muộn!
Vũ Duy Ninh nghĩ nếu ông ta không tự tin há lại dám mạo hiểm như vậy, vả lại ông ta vừa làm thử cho mình xem một lần, rõ ràng là đã luyện được công phu đao thương đâm không thủng được, mình cứ đâm ông ta một đao thử, lúc ấy bèn bước lên hai bước, đâm luôn

một đao vào bụng đối phương.
Nhưng chàng sợ Thánh Hiệp Du Lập Trung không chịu nổi, nên chỉ dùng năm thành công lực, mũi đao đâm sau vào hơn hai tấc.
Thánh Hiệp Du Lập Trung truyền âm cười nói:
- Tốt! Rút đao ra xem nào!
Vũ Duy Ninh giật tay phải một cái, muốn rút ngọn chuỳ thủ ra, ngờ đâu nó đã như mọc rễ trong da thịt đối phương, giật một cái không kéo ra được.
Chàng dùng sức giật luôn cái nữa, cũng không rút ngọn chuỳ thủ ra được, không kìm được hoảng sợ, tự nhủ:
- VÕ công ông ta lợi hại thế này, may mà mình không có ý giết ông ta, nếu không thì còn gì là mạng?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười khẽ một tiếng, truyền âm nói:
- Cẩn thận đấy!
ông ta vừa dứt lời, tay phải Vũ Duy Ninh chợt bị đẩy một cái, ngọn chuỳ thủ cắm vào bụng đối phương đột nhiên từ bụng đối phương tự động bật ra, không những đẩy mạnh đến nỗi tay phải của Vũ Duy Ninh đau rần lên một cái, mà còn khiến chàng đứng không vững phải loạng choạng lùi lại ba bước!
Tháp hiệp Du Lập Trung vừa nhìn thấy sức phản chấn của mình không đẩy chàng được, trong lòng thầm khen ngợi, tự nhủ:
- Gã tiểu tử này cốt cách rất tốt, đúng là có thể dạy được!
Vũ Duy Ninh xưa nay không tưởng tượng được rằng một người lại có thể luyện được võ Công đến mức thần kì như vậy, vừa mừng vừa sợ, hạ giọng nói:
- Hay quá!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nụ truyền âm hỏi:
- Cái gì hay quá!
Vũ Duy Ninh hạ giọng nói:
- Lát nữa tiểu nhân sẽ đâm lão nhân người một đao như thế!
Tháp hiệp Du Lập Trung biết chàng hiểu ý mình, gật đầu cười nói:
- Đúng thế, bây giờ chúng ta nói chuyện tào lao một chút đã.
ông ta truyền âm tới đó, chợt cất tiếng hỏi lớn:
- Lão đệ, làm gì mà ngồi ngây ra như thế?
Vũ Duy Ninh sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ý ông ta, trả lời luôn:
- à, tiểu nhân nghĩ tới...
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Nghĩ tới cái gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nghĩ tới bà nội tiểu nhân.

Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Xì! Vài ngày nữa tới núi Hồng Đào thì đã được gặp bà nội rồi, bây giờ nghĩ ngợi làm cái gì!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải thế, tôi nghĩ là bà cháu chúng tôi xa nhau lâu như vậy, chắc bà phải khóc lóc tội nghiệp lắm...
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thôi ngủ đi, ngủ đi! Đừng nghĩ ngợi vớ vẫn nữa!
Vũ Duy Ninh nói:
- Thân Thủ tướng quân, tiểu nhân ngủ cùng với người được không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Được, ngươi lại đây!
Lúc ấy Vũ Duy Ninh cất bước đi về phía ông ta, khi tới trước mặt ông ta rồi, bèn đưa mắt ra hiệu, rồi rút mau ngọn chuỳ thủ ra đâm luôn vào bụng ông ta, cắm sâu tới bốn tấc!
Thánh Hiệp Du Lập Trung kêu lớn một tiếng, thuận tay phát luôn một chưởng "bình" một tiếng đánh trúng vào ngực trái Vũ Duy Ninh, đánh cho chàng bốc lên khỏi mặt đất, bay tung ra cánh cửa, rơi xuống trước sân ngoài cửa phòng.
Vũ Duy Ninh chỉ thấy trên ngực đau kịch liệt "ọc" một tiếng phun ra một ngụm máu, quờ quạng bò dậy.
Lúc ấy chỗ bóng tối ngoài sân, chợt có ba cái bóng rón rén xuẩn hiện, chính là Tiểu Trung Đao Lao Kiếm Xương, Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu và Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh!
Ba người lúc ấy đã khôi phục lại diện mạo thật, Tiểu Trung Đao Lao Kiếm Xương bước tới cạnh Vũ Duy Ninh hỏi mau:
- Được không?
Vũ Duy Ninh ngước đầu cười thảm nói:
- Được rồi! Tiểu nhân đâm một đao trúng... trúng bụng ông ta!
Câu nói vừa dứt, chỉ thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung loạng choạng lảo đảo bước ra, ông ta ôm lấy một sợi dây cột nhà đang xiêu xiêu muốn đổ, rồi mới từ từ ngước đầu lên, trừng mắt nhìn bọn ba người Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu nói:
- Giỏi lắm! Té ra là các ngươi...
ông ta chỉ nói tới đó rồi như ngây như ngốc quy xuống, xem ra như đã thoi thóp sắp Chết.
Bọn bán phong thư sinh Thân Đồ Kiêu thấy ngọn chuỳ thủ cắm ngập đến bốc tấc vào bụng ông ta, lại là đúng chỗ yếu hại, người cũng không kìm được vẻ mừng rỡ, nói:
- Du Minh chủ, ngươi không nghĩ tới có ngày nay phải không?

Thánh Hiệp Du Lập Trung nghẹo đầu qua một bên, hơi thở mỏng manh như sợi tơ nói:
- Các ngươi... dùng quỷ kế... sát hại lão phu... thì là hạng người gì?
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh cười quái dị nói:
- Cho dù lão phu không dùng quỷ kế, ngươi cũng phải chết ở đây mà!
Thánh Hiệp Du Lập Trung đầu nhấc lên lại rơi xuống hỏi:
- Các ngươi bảy... bảy mươi hai người đều... đều ở...
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh cười nói:
- Không có, chỉ có bảy người tới đây thôi.
Quả nhiên, y vừa nói xong, trong bóng tối lại bước ra thêm bốn người nữa là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc giả, ngoài ra còn ba người kia Vũ Duy Ninh cũng nhận ra đều là những người đã trốn thoát khỏi Chính Tâm lao.
Tam Tuyệt Độc Hồ giả trông thấy Vũ Duy Ninh bị thương thổ huyết, lập tức thò tay vào trong bọc lấy ra một viên thuốc màu đỏ to bằng trái nhãn nhét vào miệng chàng, nói:
- Nuốt mau đi, đây là linh dược trị nội thương đấy!
Vũ Duy Ninh theo lời nuốt viên thuốc xuống, cười gượng nói:
- Đại thúc, tiểu nhân có thể được gặp mặt gia tổ mẫu chưa vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười nụ nói:
- Đương nhiên, ngươi nghỉ một chút đi, rồi lão phu sẽ đưa ngươi đi gặp mặt bà nội ngươi!
Nói tới đó đứng thẳng người lên nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung cười hô hố nói:
- Du minh chủ, người võ công cái thế, mưu trí Vô song, ngờ đâu hôm nay lại chết trong ngôi nhà nát tại núi hoang này, hô hô hô...
Thánh Hiệp Du Lập Trung thều thào nói:
- Nếu như lão phu không... không đoán lầm... người là Tam Tuyệt Độc Hồ... không phải là Tam... Tam Tuyệt Độc Hồ giả...
Tam Tuyệt Độc Hồ giả cười rộ nói:
- Đúng đấy, lão phu chính là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Lão phu chưa được... lãnh giáo... võ học Tam Tuyệt... của tôn giá... rất là tiếc hận...
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Phải lắm, có điều ngươi cứ yên tâm, sau khi ngươi chết rồi, lập tức có một vị Thánh Hiệp Du Lập Trung khác xuất hiện, y sẽ tới Đồng Minh Tâm tiếp tục giữ chức vụ của ngươi, lãnh đạo hai bang ba giáo chín môn phái!

Thánh Hiệp Du Lập Trung thân hình khẽ run lên, chợt ngóc đầu giận dữ quát:
- Ngươi nói cái gì?
Tam Tuyệt Độc Hồ nhường mày tươi cười, chậm rãi nói:
- Lão phu nói là, trong bảy mươi hai người chúng ta, sẽ có một người tới tiếp tục giữ chức vụ minh chủ của ngươi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung vừa sợ vừa giận, kều lớn một tiếng "ác tặc!" người đổ luôn về phía trước, không nhúc nhích nữa!
Tam Tuyệt Độc Hồ thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung tuyệt khí chết rồi, bèn nhìn Vũ Duy ninh hỏi:
- Duy Ninh, trên ngươi y có giải dược thuốc tán công không?
vũ Duy Ninh biết y muốn khôi phục công lực thật mau, lập tức lắc đầu nói:
- Không biết, tiểu nhân cũng chưa hỏi ông ta.
Tam Tuyệt Độc Hồ lúc ấy cất bước tiến về phía Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Vũ Duy Ninh nghĩ hiện y đã mất hết công lực, Thánh Hiệp Du Lập Trung mà ra tay đánh chết y cũng như đánh chết một kẻ phế nhân, vội kêu:
- Đại thúc!
Tam Tuyệt Độc Hồ dừng chân ngoảnh đầu hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- ông ta vẫn còn một chút hơi thở, lão nhân người công lực chưa khôi phục được, sao không đợi thêm một lúc nữa hãy lục soát trên người ông ta.
Tam Tuyệt Độc Hồ thấy chàng quan tâm tới mình, rất là cảm động, gật đầu cười nói:
- ờ, ngươi giỏi lắm, Duy Ninh, ngươi gọi ta bằng gì?
Vũ Duy Ninh ngượng nghịu đáp:
- Vâng, thưa sư phụ...
Tam Tuyệt Độc Hồ hô hô cười rộ mấy tiếng, nhìn Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương nói:
- Lao huynh, làm phiền người một chút, xem xem y đã chết hẳn chưa?
Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương gật đầu ừ một tiếng, lại móc trong bọc ra một ngọn chuỳ thủ, từ từ giơ lên nhắm vào huyệt Bối Tâm của Thánh Hiệp Du Lập Trung rung tay một cái.
"Kịch" một tiếng, lưỡi chuỳ thủ đã cắm sâu vào huyệt Bối Tâm của Thánh Hiệp Du Lập Trung!

Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương cất tiếng cười rộ nói:
- HÔ hô, một nhân vật nổi tiếng một đời lại chết không kèn không trống thế này, chắc khó chịu lắm!
Vừa nói vừa bước tới cạnh thi thể Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Nhân vì trời tối, Thánh Hiệp Du Lập Trung lại mặc một chiếc áo ngắn màu đen, nên Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương tới sát bên cạnh rồi, mới phát hiện rằng tại chỗ đao cắm vào người ông ta không hề có giọt máu nào.
Lúc ấy y mới chợt nhớ ra rằng Thánh Hiệp Du Lập Trung có luyện Vô Cực Thần Công, một thần công lực không có đao thương nào phạm được, trong lòng hoảng sợ, kêu "A" một tiếng, bắn người lui mai lại.
Nhưng đã chậm một bước, chỉ thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung lật người đánh nhanh ra một chưởng, "bình" một tiếng, trúng ngay giữa ngực y!
Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương gào lên một tiếng thê thảm, thân người tung ra ngoài ba trượng, miệng phun máu ồng ộc không dứt!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 18
Lục Hợp kỳ trận

Tam Tuyệt Độc Hồ cả kinh thất sắc, quay đầu định bỏ chạy, y chưa khôi phục công lực, lại thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung chưa chết, tự nhiên chỉ có cách chạy trốn để cứu mạng.
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh cùng ba tên ma đầu kia sau lúc giật mình hoảng sợ lập tức tản ra, bao vây Thánh Hiệp Du Lập Trung vào giữa.
Bọn họ biết bản lĩnh của Thánh Hiệp Du Lập Trung, nhưng lấy sáu đánh một, bọn họ tuyệt đối nắm chắc phần thắng, nên trên mặt người nào lúc ấy cũng nhơn nhơn chẳng có chút gì sợ hãi, mà còn cười ghê rợn!
Thánh Hiệp Du Lập Trung thần thái thung dung từ từ đứng dậy, đưa mắt quét qua bọn sáu người Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười nói:
- Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh

Bảo Sơn, hô hô hô, các ngươi tới cả rồi.
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười hì hì một tiếng nói:
- Bấy nhiêu chưa đủ đưa Du minh chủ vào chỗ chết sao?
Thánh Hiệp Du Lập Trung không trả lời, lại cười hỏi:
- Các ngươi đều là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh ngày trước, sao bây giờ lại chỉ có sáu người tới? Còn Vô Danh Ma, Độc Nương Tử Hắc Minh Châu, Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, Tam Thủ Cái Tang Nguyên đi đâu rồi?
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu đáp:
- Hôm nay mà Du minh chủ thoát chết được, thì ngày sau cũng sẽ có dịp được gặp họ thôi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung khom người nhặt hai ngọn chuỳ thủ dưới đất lên, đưa mắt nhìn Vũ Duy Ninh đang nằm trên mặt đất cười nhạt nói:
-Tiểu tử, hôm trước ở Chính Tâm lao, lão phu chỉ nói người nhỏ tuổi, không biết, bị ngươi lợi dụng, vì vậy tha cho ngươi được sống, nào ngờ, ngươi chẳng những không có ý cải tà quy chính mà còn muốn giết chết lão phu, đã như vậy thì lão phu không tha ngươi được!
Nói tới đó, vẫy tay một cái, một ngọn chuỳ thủ bắn tới Vũ Duy Ninh.
Bọn Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu sáu người lúc thấy Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương bị trúng chưởng, trong lòng đều ngờ vực Vũ Duy Ninh, song hiện tại thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung phóng đao toan hạ sát chàng, lập tức đều tiêu tan hết nghi ngờ, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn đứng gần Vũ Duy Ninh nhất, vội phất tay áo đánh rơi ngọn chuỳ thủ xuống đất, lạnh lùng cười nói:
- Du minh chủ, nên dưỡng sức để giữ mạng thôi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung mặt lạnh băng hừ một tiếng:
- Bằng vào sáu người các ngươi mà cũng muốn giữ lão phu lại, chỉ e là chưa chắc được đ âu!
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười hắc hắc quái dị nói:
- Thì cứ chờ xem thử, mười hai người bọn ta trong Chính Tâm lao có tham ngộ được một thế Lục Hợp Kỳ Trận, rất muốn cùng Du minh chủ ấn chứng, ấn chứng!
Thánh Hiệp Du Lập Trung vừa nghe xong trong lòng hoảng sợ, ông ta biết mười hai người đối phương đều đáng mặt tôn sư về võ học, nay bọn họ tập trung trí tuệ của cả mười hai người sáng chế ra, thì cái Lục Hợp Kỳ Trận này ắt phải là một trận thức cực kỳ lợi hại, sức một mình mình mà muốn đối phó với sáu người liên thủ tấn công vốn đã khó thắng được rồi, nếu lại để bọn họ bày trận tấn công, có thể nói là không còn đất sông.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ như chớp, chợt thân hình ông ta nghiêng đi một cái, giơ chưởng đánh luôn vào y cười lớn:
- Tốt lắm! Lão phu sẽ lãnh giáo lục hợp kỳ trận của các vị.
ông ta nói là làm, mục đích là không để cho bọn họ có cơ hội bày trận, đâu ngờ bọn Bán Phong thư sinh sáu người lúc ấy đã đứng vào vị trí ám hợp vòi hình thế của Lục Hợp Kỳ Trận rồi, cho nên chưởng phong ông ta đánh ra tuy lợi hại tuyệt luân, song đã chậm mất rồi.
Chỉ thấy Ngọc Diện Hoa Thi một mình chắp tay sau lưng xoay người một cái, dùng cách di hình hoán vị tránh qua phát chưởng, cùng lúc ấy Bệnh Lang Trung Tư Đồ Trung, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh ba người đứng sau lưng Thánh Hiệp Du Lập Trung chợt bước sát vào nhau, người này nắm tay người kia, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đứng đầu dãy bên phải ra tay xuất kích, cách không đánh một chưởng vào giữa lưng Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Một chưởng này kình phong hung mãnh, quả thật võ lâm ít thấy! Giống như một cơn thốt cuồn cuộn ào ào bốc lên đổ tới, cát trên mặt đất cũng bị hút lên mờ mịt, mạnh mẽ không sao chống đỡ!
Thánh Hiệp Du Lập Trung một thân tu vi đã đạt tới mức thần kỳ, trong võ lâm chưa có ai một chưởng đánh ông ta lùi được một bước, nhưng hiện tại phát giác sau lưng có một luồng kình phong như thế đổ tới, thấy mạnh gấp ba lần ngọn chưởng mình đánh ra, hơn tất cả công lực của một người có thể đạt được, vượt qua khả năng chế ngự của Vô Cực Thần Công, ông ta cũng hoảng sợ không dám vận công chống trả, lê chân trái một cái, lướt qua mấy thước.
"Rắc" một tiếng, một cây liễu to bằng cái đấu trong sân hứng trọn phát chưởng, bị luồng kình phong cuộn tới đánh gãy làm đôi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cũng bị luồng kình phong quét sượt qua, loạng choạng lùi lại ba bước liên tiếp mới đứng lại được.
ông ta còn chưa đứng vững, Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn trước mặt cũng bước sát vào nhau, nắm tay, phát chưởng, lại một luồng kình phong như sóng lớn ào ào xô tới Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Thánh Hiệp Du Lập Trung lúc ấy mới biết sở dĩ thế công của Lục Hợp Kỳ Trận mạnh mẽ tới mức như vậy là do lối đánh như vậy. ông ta một đời thấy qua không ít công phu kỳ lạ, nhưng chưa từng thấy ai dám ra tay lối ấy, vì tập trung sức lực của mấy người dồn vào một chưởng, về lý thuyết thì được, nhưng thực hiện trong thực tế thì Vô cùng nguy hiểm, người trực tiếp ra tay tấn công phải tiếp nhận chân

lực của hai người kia dung hợp làm một với sức của mình không được mảy may sai sót, mà phát chưởng cũng phải đúng lúc, nếu không thì người phụ trách ra tay ấy sẽ bị hại. Vả lại thời gian phát lực ấy Cũng phải được ba người cùng nhất trí, thật không phải chuyện dễ dàng, mà bọn họ vừa rồi "hợp" rất thành thục, rõ ràng là có một khẩu quyết "hợp", thật là đáng run sợ.
Trong chớp mắt ông ta hiểu ngay rằng Lục Hợp Kỳ Trận này không phải sức một cá nhân mình có thể chống lại, nên không dám chậm trễ coi thường, nhún chân tung người, nhảy lên không để tránh.
"Sầm" một tiếng chấn động vang dội, chưởng kình đánh luôn vào hàng cột gỗ ở hiên tây, hàng cột gỗ gãy nát đổ vào vách tường, vách tường lại đổ rầm rầm!
Những sự việc làm người ta phát sợ lại xuất hiện ngay sau đó.
Thánh Hiệp Du Lập Trung thân hình mới vọt lên không, đang định vọt sang một nóc phòng cạnh đó, sáu lão ma đã nắm tay nhau cùng vọt lên không, vẫn bao vây ông ta ở giữa, cùng "Nào" một tiếng, lại đánh một chưởng.
Trên không trung vẫn có thể liên thủ phát chưởng, sự kỳ diệu của trận Lục Hợp quả thật đã đạt tới mức không ai dám nghĩ tới!
Đây là lần đầu tiên trong đời Thánh Hiệp Du Lập Trung cảm thấy rợn người, ông ta võ công Vô địch, mưu kế không hai trong thiên hạ đương thời, nhưng trong chớp mắt này cũng không nghĩ được cách nào né tránh, không còn cách nào là phải phát chưởng nghênh tiếp, vội vận chân lực, đem hết công phu tu vi một đời ra phát chưởng đánh vào kình phong đang cuồn cuộn đổ tới.
Hai luồng chưởng phong chạm nhau trên không phát ra một tiếng dội chấn động không gian, thân hình sáu lão ma thoáng khựng lại lập tức rơi xuống đất, Thánh Hiệp Du Lập Trung thân hình như cánh diều đứt dây tung ra ngoài bốn năm trượng rồi rơi "bình" một tiếng xuống đất.
Tuy trong đêm đen nhưng có thể thấy ông ta sắc mặt trắng bệch, máu chảy ròng ròng trên miệng!
Vũ Duy Ninh uống xong viên thuốc trị thương của Tam Tuyệt Độc Hồ, nhưng hiện tại nhìn thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung rơi xuống đất không dậy nổi, lại như chính mình bị thương vẫn chưa khỏi, không nhịn được lén gạt mấy giọt lệ trên mắt.
Sáu lão ma rơi xuống đất rồi nhất tề bật tiếng cười rộ, trong đó Ngọc Diện Hoa Thi vừa cười vừa nói:
- Du đại minh chủ, người nói sáu người bọn ta chưa chắc bắt được người, bây giờ thì thế nào?

Dường như Thánh Hiệp Du Lập Trung bị nội thương rất nặng song chưa đến nỗi ngất đi, ông ta gắng gượng chống tay đứng dậy, há miệng "phì" một cái phun ra một ngụm máu, cười nói:
- Trận Lục Hợp quả nhiên lợi hại, bây giờ muốn giết muốn mổ tùy các ngươi.
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn nhìn năm lão ma còn lại một cái, cười khẽ một tiếng nói:
- Thếnào?
Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng nói:
- Tính luôn cho rồi, khỏi phải đêm dài gặp mộng dữ.
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn nói:
- Bọn ta bị hắn giam cầm mười năm, đến nay bắt được hắn lại lập tức giết ngay, như vậy hắn được lợi nhiều quá!
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói tiếp:
- Đúng thế, bọn ta cứ hành hạ hắn một phen trước đã, rồi sau hãy chặt hắn ra từng mảnh để tế điện tiên nhân!
Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình cũng nói tiếp:
- Lời của Văn huynh tuy có lý, nhưng vị Du minh chủ này của chúng ta trí so Gia Cát, bản lĩnh chạy trốn cao hơn người một bậc, nếu không nhân dịp này phanh thây y ra, chỉ sợ lại có chuyện sơ sót!
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh cười nói:
- Lão phu tán đồng lời của Cung huynh, bây giờ chúng ta cứ tới cắt từng miếng thịt Của y ra mà tế điện tiên nhân!
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu nói:
- Đúng đấy, Tư Đồ huynh người tới xem thử thương thế của Lao huynh và thằng nhóc họ Vũ kia trước đi đã, chuyện cắt thịt tế điện thì lão phu đây làm cho cũng được!
Nói xong cất bước tiến về phía Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Vũ Duy Ninh lúc ấy lòng nóng như lửa đốt, đang nghĩ liều mạng chửi cho bọn chúng một trận, chợt nghe phía sau có người nói:
- Thân Đồ huynh hãy khoan!
Người đó chính là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc.
Không biết y trở lại đứng sau lưng Vũ Duy Ninh lúc nào, lúc ấy vượt qua Vũ Duy Ninh bước lên trước, lại nói:
- Chư vị muốn cắt thịt y xin chậm lại một chút, công lực của lão phu còn chưa khôi phục được mà!
Bán Phong thư sinh cười "ủa" lên một tiếng, ngoái nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Du minh chủ, thuốc giải của ngươi có đây không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:

- Vốn vẫn mang trong người, nhưng hiện không có!
Tam Tuyệt Độc Hồ biến sắc tức giận nói:
- Ngươi đưa thuốc giải ra đây ngay!
Thánh Hiệp Du Lập Trung lại phun ra một núng máu, thản nhiên cười nói:
- Lão phu đường đường là minh chủ tứ hải Đồng Tâm Minh, tới nay phải chết, cũng phải có một người theo làm bầu bạn, ngươi nói có được hay không?
Tam Tuyệt Độc Hồ trợn mắt gầm lên:
- Nói mau! Ngươi cất thuốc giải ở đâu?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Hôm ấy rời khỏi Long Tuyền quan, lão phu đã đưa thuốc giải giấu ở một khe núi.
Lão phu cũng nói thật cho ngươi biết, viên thuốc ấy không những khiến người ta mất hết công lực mà còn có thể khiến họ mất mạng, đây là một loại thuốc độc phát chậm mà lão phu tiềm tâm suy nghĩ đặc biệt chế ra, đúng một trăm ngày, hô hô hô...
Cười rộ một tràng xong, ông ta lại phun ra một ngụm máu!
Tam Tuyệt Độc Hồ biến hẳn sắc mặt, tức giận quát:
- Ngươi nói có thật không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nụ nói:
- Tin hay không tin tùy ngươi, lão phu không có ý buộc ngươi phải tin!
Tam Tuyệt Độc Hồ nóng nảy nhìn qua Bán Phong thư sinh nói:
- Xin Thân Đồ huynh lục soát trên người hắn xem!
Bán Phong thư sinh theo lời bước tới lục soát trên người Thánh Hiệp Du Lập Trung, kết quả là ngoài mấy thứ đồ dùng tùy thân, quả nhiên chẳng có thuốc men gì cả!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười hô hô nói:
- Tả Khâu lão huynh, ngươi đánh giá lão phu quá thấp, tuy ngươi ưng thuận đưa Vũ Duy Ninh tới núi Hồng Đào gặp bà nội hắn, nhưng lão phu hoàn toàn không tin, cho nên lão phu cho ngươi uống viên thuốc độc ấy xong, thì đem giấu hết thuốc giải, vì lão phu đã biết có xảy ra chuyện gì thì bất kể ngươi giở mưu ma chước quỷ gì ra, cuối cùng cũng phải chết với lão phu!
Tam Tuyệt Độc Hồ vừa giận vừa sợ, trầm giọng nói:
- Cho dù lão phu khó tránh được cái chết, cũng còn hơn chín mươi ngày nữa, mà trong hơn chín mươi ngày ấy, lão phu có thể bắt được vợ con ngươi đem ra lăng trì xử tử!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:

- Ngươi muốn làm gì là chuyện của ngươi, có điều dù cho ngươi lăng trì xử tử họ Cũng chẳng cứu được mạng ngươi.
Tam Tuyệt Độc Hồ chợt thu hết vẻ mặt hoảng sợ lại, cười gian xảo nói:
- Ta nghĩ vợ con ngươi cứ cho rằng không có thuốc giải thì cũng biết cách điều chế thuốc giải đúng không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Đúng, đúng, rất có lý!
Tam Tuyệt Độc Hồ thấy ông ta chẳng có vẻ gì là lo lắng, nóng nảy, lại thấy tức tối, giận dữ nói:
- Chẳng lẽ vợ con ngươi cũng không biết cách điều chế thuốc giải à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thuyết thê đã sớm không muốn nói tới chuyện thị phi trong võ lâm, vả lại bà ta rất không tán thành việc lão phu nhận chức minh chủ Đồng Tâm Minh. Còn nhớ có một năm lão phu đang trong phòng riêng điều chế thuốc độc và thuốc giải, bà ấy thấy được, bèn chửi mắng lão phu một trận, rồi cảnh cáo ta không được đem những thứ bậy bạ, lôi thôi ấy dạy cho con trai con gái của bà ấy học, nếu không sẽ lột da ta ra. Các ngươi biết đấy, thuyết thê tính tình nóng nảy tệ hại, lột da ta thì tuy chưa chắc chắn được, nhưng bà ấy lên cơn rồi thì không ai chịu nổi, cho nên...
Tam Tuyệt Độc Hồ nhịn không được ngắt lời nói:
- Cho nên ngươi không đem cách thức điều chế thuốc giải dạy lại cho con cái chứ gì?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Đúng thế, người mà không tin thì cứ sai người tới tìm bắt chúng, chúng tuy muốn cứu cha, nhưng dẫu ngươi có dùng cực hình tàn khốc tra khảo đi chăng nữa, chúng cũng không có cách nào nói ra được cách điều chế thuốc giải đâu!
Tam Tuyệt Độc Hồ hừ lạnh một tiếng nói:
- Tuy con ngươi không biết, nhưng ngươi thì biết!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười hô hô nói:
- Lão phu đương nhiên biết, nhưng ngươi chỉ nghĩ tới việc lão phu chế thuốc giải để cứu ngươi thôi sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Chúng ta có thể một mạng đổi một mạnh!
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Yù rất hay, nhưng đổi làm người khác, lão phu cũng không ưng thuận!
Tam Tuyệt Độc Hồ trợn mắt hỏi:

- Cái gì, ngươi không chịu trao đổi tính mạng với lão phu à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Bàn chuyện trao đổi với Tam Tuyệt Độc Hồ, lão phu không phải là đồ ngu.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Ngươi sợ lão phu nuốt lời hứa à?
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Bởi ngươi thường ăn nói với cơm mà!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Vậy thì ngươi muốn thế nào mới chịu tin rằng lão phu thật lòng trao đổi?
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn thấy Tam Tuyệt Độc Hồ có ý chịu lép, vội vờ nói:
- Tả Khâu huynh, y nói viên thuốc ấy là thuốc độc, nhất định là nói dối đấy, người đùng sợ để y lên mặt.
Tam Tuyệt Độc Hồ trầm ngâm một lúc gật đầu nói:
- Đúng thế, nếu viên thuốc ấy là thuốc độc, sao ngươi không nói ngay, té ra ngươi sợ bọn ta giết chết ngươi, nên bịa đặt ra chuyện ấy để kéo dài thời gian, hừ hừ.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Lão phu mà nói cho ngươi biết rõ trước, há ngươi lại chịu đưa Vũ Duy Ninh đi gặp bà nội y à? Nếu các vị cho rằng lão phu kéo dài thời gian, sao không ra tay ngay đi?
Tam Tuyệt Độc Hồ nghĩ lại thấy có lý, y vốn đầu óc mẫn tiệp, bản tính đa nghi, giả như kẻ khác nuốt viên thuốc, có thể y còn đoán viên thuốc không độc, chứ hiện thời là chuyện quan hệ tới sự sống chết của chính mình, y nghĩ thà tin là có chứ không dám nghĩ là không, bèn nói:
- Vậy ngươi nói đi, ngươi muốn thế nào mới tin rằng lão phu thật lòng trao đổi?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
-Lão phu nói điều kiện ra, các ngươi nhất định sẽ không chịu, không nói còn hơn.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Thì ngươi cứ nói ra đi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Thả lão phu ra, lão phu sẽ sai người mang phương thuốc tới đưa cho ngươi.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- Hà, nếu ngươi nuốt lời, há chẳng phải lão phu vẫn cứ đành chờ

chết hay sao?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Lão phu là minh chủ Tứ Hải Đồng Tâm Minh, ngôn hành như một, nói là nhớ.
Tam Tuyệt Độc Hồ biết ông ta là lãnh tụ của bạch đạo, một lời nói một hành động đều đủ làm gương mẫu cho con người võ lâm, quyết không nói ra rồi lại nuốt lời, tự hủy hết danh dự, cho nên nghe xong cũng động tâm, song nghĩ tới biết bao nhiêu tâm huyết mới bắt được ông ta, đến nay lại phải thả ra, lại thấy không cam tâm, nhất thời nghĩ tới đôi bề đều khó.
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói:
- Tả Khâu huynh, lão phu có một biện pháp có thể làm theo...
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Biện pháp của Văn huynh thế nào?
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói:
- Chỗ này cách hội quán Đồng Tâm Minh ở Hằng Sơn không xa, chúng ta cứ phái một người tìm cách gặp Bạch Hiệp Du Ngọc Long, hỏi y về việc có quan hệ tới viên thuốc kia, nếu quả biết viên thuốc là có độc mà không thể lấy được phương thuốc giải từ tay Bạch Hiệp Du Ngọc Long, lúc ấy thả y ra cũng không muộn, còn nếu viên thuốc không độc, chúng ta sẽ dụ Ngọc Long tới đây, giết luôn cả hai cha con!
Tam Tuyệt Độc Hồ mừng rỡ nói:
- Hay lắm, cứ thế mà làm!
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu chau mày nói:
- Như vậy phải cần thời gian bao lâu?
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói:
- Cả đi lẫn về trong sáu ngày là đủ!
Bán Phong thư sinh Thân ĐỒ Kiêu nhìn Thánh Hiệp Du Lập Trung, lại hỏi:
- Trong sáu ngày ấy, bọn ta nhốt y ở đâu?
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói:
- Tả Khâu huynh nói là hôm trước ba người bọn họ ngủ lại ở Ngũ Đài thiền tự, tuy Vũ Duy Ninh chưa phát hiện y bí mật bàn bạc với hòa thượng trong chùa, nhưng để an toàn, tốt nhất là bọn ta tìm một chỗ khác.
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn chưa thể lập tức xẻo thịt Du Lập Trung, trong lòng bực tức, lúc ấy không kìm được tiếng cười nhạt nói:
- Nếu cứ thế này, y lại có dịp giở ngụy kế trốn thoát mất thôi!

Tam Tuyệt Độc Hồ thấy y coi việc giết Du Lập Trung quan trọng hơn mạng sống của mình, rất bất mãn, nói:
- Lãnh huynh, cứ theo lời người thì cứ giết y không cần quan tâm tới sự sống chết của lão phu phải không?
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn vội nói:
- Tả Khâu huynh đừng hiểu lầm, tiểu đệ chỉ sợ y trốn thoát mà thôi.
Tam quệt độc hồ nói:
- Chúng ta có tất cả chín người ở đây, trừ đi hai người cũng còn bảy, chẳng lẽ bảy người lại canh giữ một mình y không được à?
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn không muốn lôi thôi với y, bèn cười lấy lòng nói:
- Được rồi, cứ theo ý Tả Khâu huynh mà làm là được.
Tam Tuyệt Độc Hồ thầm hừ một tiếng, nhìn Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương và Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh trước mặt hỏi.
- Tư Đồ huynh, thương thế của Lao huynh ra sao?
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh đáp:
- Khá nặng, nhưng uống thuốc của anh em xong, sau nửa tháng có thể khỏe hẳn.
Tam Tuyệt Độc Hồ lại hỏi:
- Còn gã hài tử kia thương thế thế nào?
Bệnh Lang Trung nói:
- Không đáng ngại, ngày mai cũng có thể yên rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Tốt lắm, Tư Đồ Tinh và Lãnh huynh đưa bọn họ vào phòng trị thương, Thân Đồ huynh và Văn huynh đem họ Du xuống địa đạo, sau đó cùng tới sảnh đường thương nghị!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 19
Mỹ phụ tóc bạc

Rồi đó Bán Phong thư sinh và Ma Y Quỷ Sư mỗi người đỡ một bên Thánh Hiệp Du Lập Trung đưa xuống địa đạo bên trong tòa phủ đệ hoang phế, Bệnh Lang Trung và Ngọc Diện Hoa Thi thì đỡ Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương và Vũ Duy Ninh vào phòng. Vũ Duy Ninh chăm chăm không quên việc bà nội, bèn nhìn Ngọc hiện hoa thi hỏi:

- Đại thúc, bà nội tôi rốt lại có ở đây không?
Ngọc Diện Hoa Thi lắc đầu nói:
- Không có!
Vũ Duy Ninh Vô cùng thất vọng nói:
- Vậy thì ở đâu?
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Lão phu cũng không biết, sao ngươi không hỏi sư phụ ngươi?
Vũ Duy Ninh leo xuống giường nói:
- Được rồi, để tiểu nhân đi hỏi!
Ngọc Diện Hoa Thi ngăn chàng lại nói:
- Đừng vội, chờ bọn ta bàn việc xong đã, y sẽ tự tới thăm ngươi. Lúc bấy giờ ngươi hỏi lại cũng được mà.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không sao, tiểu nhân còn đi được.
Ngọc Diện Hoa Thi cười khẽ nói:
- Không phải là chuyện ngươi đi được hay không đi được, mà là những chuyện bọn ta bàn bạc ở đây ngươi không cần phải biết!
Vũ Duy Ninh còn định nói nữa, Ngọc Diện Hoa Thi đã quay người đi theo Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh bước ra ngoài.
Trong phòng chỉ còn có Lao Kiếm Xương còn mê man chưa tỉnh và chàng, Vũ Duy Ninh sửng sốt nhìn y tự nhủ:
- Công lực của lão ma này thật thâm hậu, trúng một chưởng như thế của Du minh chủ mà vẫn không chết...
chàng nhớ lại mới rồi Thánh Hiệp Du Lập Trung cũng đánh chàng một chưởng tới thổ huyết, lại còn phóng đao muốn giết chết chàng, xem ra thật mươi phần tàn độc, nhưng chàng biết đó đều là giả, vì nếu không như vậy Tam Tuyệt Độc Hồ ắt sẽ nghi ngờ mình câu kết với Thánh Hiệp Du Lập Trung. Đến như nhát phi đao lần sau, nếu không có Ngọc Diện Hoa Thi ra tay "cứu giải" kịp thời mình thật không dễ tránh nổi, Du minh chủ thật là tính việc như thần vậy!
ôi! Tiếc rằng ông ta hiện đã rơi vào tay bọn ma đầu!
Không rõ địa đạo kia ở chỗ nào trong nhà này?
Bất kể thế nào, ta cũng không thể không tìm cách cứu ông ta, nhưng sợ vì vậy mà bà nội lại bị hại!
Hừ! Gã Tam Tuyệt Độc Hồ vốn nói là bắt được Du minh chủ xong sẽ cho y gặp bà nội, dường như lại lừa gạt nữa rồi!
Kỳ lạ thật, y vừa thấy ta bị thương thổ huyết lập tức lấy thuốc cho ta uống, vả lại đòi ta phải gọi y bằng sư phụ, điều đó cho thấy y đã chịu tin ta. Nhưng đã như vậy, thì sao còn chần chừ không chịu cho ta gặp bà nội? Hay là bà nội đã bị y... bị y giết rồi?

Không, y đã có ý thu ta làm đệ tử, tuyệt đối không thể giết chết bà nội được, tuyệt đối không!
Chẳng lẽ...
"Két" một tiếng mở cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng. Tam Tuyệt Độc Hồ và Bệnh Lang Trung bước vào!
- Duy Ninh, có đỡ hơn chút nào không?
Vũ Duy Ninh chưa kịp đáp, Bệnh Lang Trung đã đáp thay:
- Tả Khâu huynh yên tâm, tuy y bị Du Lập Trung đánh trúng một chưởng nhưng thương thế không nghiêm trọng đâu!
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Vậy chừng nào thì y khỏe hẳn được?
Bệnh Lang Trung cười khẽ đáp:
- Lúc nãy tiểu đệ đã nói rồi, đại khái thì ngày mai là yên ổn như cũ thôi!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ thắc mắc hỏi:
- Sư phụ, Thánh Hiệp Du Lập Trung luyện công phu gì mà sao đệ tử rõ ràng đã đâm ông ta một đao vào bụng sâu tới bốn tấc vẫn không bị thương!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- ĐÓ là y có luyện Vô Cực Thần Công, công phu này luyện tới mức lư hỏa thuần thanh rồi thì đao thương không phạm được nữa, sư phụ nhất thời quên bẵng, không nghĩ điểm này nhưng đại khái ngươi cũng không bình tĩnh, lúc ra tay đã bị y phát giác nên không đạt kết quả.
Vũ Duy Ninh nói:
- May mà sau cùng ông ta bị mấy vị đại thúc bắt được, trận Lục Hợp này thật là lợi hại, hai ba chưởng đã đánh ông ta ngã gục không đứng dậy được.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Lục Hợp Kỳ Trận là mười một người họ trong Chính Tâm lao tham ngộ nghiên cứu sáng chế ra được, uy lực rõ ràng không phải tầm thường, từ nay trở về sau bọn ta đối kháng với Đồng Tâm Minh có thể dựa vào đó thủ thắng!
Vũ Duy Ninh nói:
- Lục Hợp Kỳ Trận tuy kỳ diệu, nhưng đệ tử vẫn không hiểu được tại sao ba người lại nắm tay nhau? ĐÓ là ba người liên thủ, sao gọi là Lục Hợp?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Mới rồi ngươi thấy ba người liên thủ, chứ thật ra, bốn, năm hay sáu người liên thủ thì cũng đều được cả, chỉ vì bọn họ mới thoát ra khỏi

Chính Tâm lao chưa được bao lâu, tập luyện chưa thạo lắm, cho nên chưa dám tận lực thi triển, sợ lại chính mình bị thương.
Vũ Duy Ninh thắc mắc hỏi:
- Tại sao chính mình bị thương?
Tam Tuyệt Độc Hồ hắng giọng một tiếng nói:
- Nói vắn tắt, Lục Hợp Kỳ Trận ngoài chỗ biến hóa mau lẹ và đẹp đẻ thần kỳ về bộ pháp, thì là đem chân lực của sáu người tập trung ở một người, do người ấy ra đòn tấn công kẻ địch, nhưng muốn đem chân lực của sáu người tập trung ở một người thì quan trọng nhất thì phải tâm ý hòa hợp làm một, cùng lúc phát xuất chưởng kình, nếu trong đó có người phát kình sớm hay muộn hơn thì sẽ...
Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tình đang cho Tiểu Trung đao Lao Kiếm Xương uống thuốc chợt ngắt lời cười nói:
- Tả Khâu huynh, lệnh đồ mà học Lục Hợp Kỳ Trận bây giờ thì còn hơi sớm, sao không dạy y một công phu khác?
Tam Tuyệt Độc Hồ vừa nghe đã biết ngay y không muốn cho một kẻ mới "nhập môn" hiểu rõ yếu quyết của Lục Hợp Kỳ Trận, lập tức đổi giọng nói:
- Đúng đấy, Duy Ninh, từ nay trở đi ngươi cứ luyện công phu khác, còn Lục Hợp Kỳ Trận sau này sẽ xin Tư Đồ sư thúc các vị dạy lại cho.
Vũ Duy Ninh đáp:
- Dạ được, nghe Lãnh sư thúc nói là bà nội đệ tử không có ở đây phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Đúng thế, sư phụ đã phân người đưa bà nội của ngươi tới, chỉ là nơi ấy cách đây khá xa, phải mất mươi ngày mới tới được.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- ở Nương Tử quan cách đây khoảng ba trăm dặm, nhưng vì bà nội ngươi mù hai mắt, hành động bất tiện, phải thuê xe nên đi về cũng mất mươi ngày.
Vũ Duy Ninh nói:
- Hay sư phụ cứ nói rõ địa điểm, để đệ tử đích thân đi đón bà nội?
Tam Tuyệt Độc Hồ lắc đầu nói:
- Không, trước mắt sư phụ có chuyện muốn giao cho ngươi đi làm, ngươi không thể tới Nương Tử quan.
Vũ Duy Ninh biết y lại muốn lợi dụng mình, trong lòng chửi thầm, hỏi:
- Sư phụ muốn đệ tử làm chuyện gì?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Tới Đồng tâm Minh dụ con Du Lập Trung là Bạch Hiệp Du Ngọc

Long tới đây!
Vũ Duy Ninh trong lòng run lên, lại hỏi:
- Sư phụ cần thuốc giải hay cần tính mạng của Bạch Hiệp Du Ngọc Long?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- cả hai đều cần!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tức là thế này: Sau khi sư phụ có thuốc giải rồi, sẽ giết chết cha con họ phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đúng lắm!
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đệ tử không biết làm sao dụ Bạch Hiệp Du Ngọc Long tới đây.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Không phải dụ y tới đây, mà là dụ y tới núi Đại Mậu, núi ấy cách Phụ Bình sáu mươi dặm về phía tây bắc, hôm trước người đã đi ngang qua rồi!
- Uïa...
- Lúc gặp Bạch Hiệp Du Ngọc Long, cứ nói với y là sau khi ngươi rời khỏi Chính Tâm lao, lại rơi vào tay lão phu, về sau được phụ thân y cứu thoát, nhưng phụ thân y cứu ngươi xong lại bị bọn lão phu bắt giữ, ngươi vì muốn cứu phụ thân nên ngấm ngầm theo dõi bọn lão phu, biết được bọn lão phu mang phụ thân y tới núi Đại Mậu, giấu tại một hang bí mật trong núi. Y nghe xong nếu định tập hợp nhiều đặc sứ áo vàng kéo tới núi Đại Mậu, ngươi lại nói rằng nghe biết chỉ có một mình lão phu canh giữ phụ thân y, số còn lại rời núi, có ý đánh vào Đồng Tâm Minh. Như vậy y sẽ không dám mang nhiều đặc sứ áo vàng tới đây... Ngươi hiểu rõ ý sư phụ chưa?
- Rõ, nhưng sư phụ chưa nói làm sao moi cho ra thuốc giải?
- Không cần, bắt được Bạch Ngọc Long rồi, y vì cứu mạng phụ thân, chỉ cần biết cách điều chế thuốc giải thì nhất định sẽ đưa ra.
- Được, nhưng đệ tử không biết đường tới Đồng Tâm Minh, sư phụ cho đệ tử một tấm bản đồ được không?
- Được thôi, sáng mai sư phụ sẽ đưa cho ngươi.
- Lúc nào phải lên đường?
- Nếu như nội thương của ngươi đã hết, sáng mai cứ lên đường, nếu không thì hôm sau cũng được, núi Hằng Sơn cách đây không xa, đi hai ba ngày là tới rồi.
- Đệ tử đi rồi, sư phụ cũng đem theo Du Lập Trung rời khỏi nơi đây tới núi Đại Mậu - Đúng rồi!

- Thế nếu gia tổ mẫu tới đây, tìm người không được thì sao?
- Không sao, sư phụ đã thông tri cho người ta đưa bà nội ngươi tới thẳng núi Đại Mậu, cho nên lúc ngươi từ Đồng Tâm Minh về đó thì đại khái có thể gặp được bà nội ngươi.
- ĐƯỢC rồi, sáng mai đệ tử lên đường.
- Nhớ nhé, thái độ phải bình tĩnh thành khẩn, tuyệt đối không được lo sợ hấp tấp, gã Bạch Hiệp Du Ngọc Long ấy cũng là một thằng tiểu tặc khôn ngoan Vô cùng, ngươi mà để cho y thấy được chỗ sơ hở, sẽ không thể trở về gặp bà nội ngươi được đâu!
Sáng sớm hôm sau, Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc đưa cho Vũ Duy Ninh một tấm bản đồ ghi rõ ràng chi tiết về đường đi tới Hằng Sơn, Vũ Duy Ninh lập tức mang hành trang rời khỏi tòa phủ đệ hoang phế, căn cứ theo đường đi trong bản đồ xuống núi Ngũ Đài, đi về phía bắc.
Vì con ngựa của chàng đã hư mất móng, nên lần này chàng đi bộ.
Chàng vừa đi vừa nghĩ Tam Tuyệt Độc Hồ tại sao lại phái mình tới Đồng Tâm Minh dụ Bạch Hiệp Du Ngọc Long tới núi Đại Mậu?
Chàng có được hai câu trả lời: Một là bọn bán phong thư sinh Thân Đồ Kiêu không dám tới Đồng Tâm Minh, sợ sẩy tay bị bắt, một là mình là kẻ được Thánh Hiệp Du Lập Trung đặc xá cho cái tội tày trời kia, Bạch Hiệp Du Ngọc Long tuyệt đối không ngờ mình đem thù oán trả ơn dụ chàng tới để giết!
Độc! Độc! Tam Tuyệt Độc Hồ quả là độc thật!
Không! Lần này quyết không thể để cho y lợi dụng nữa!
Nhưng mà trước mắt thì Thánh Hiệp Du Lập Trung bị thương không thể hành động được, mình lén trở về phủ đệ hoang phế cứu ông ta, cũng rất khó chạy thoát, xem ra chỉ có cách tương kế tựu kế tới Đồng Tâm Minh báo cho Bạch Hiệp Du Ngọc Long tìm cách cứu người là tốt nhất.
Chàng theo đường trên bản đồ chỉ dẫn đi mau, đi mệt thì dừng lại nghỉ ngơi, cũng chẳng biết đã đi bao nhiêu dặm đường rồi thì hoàng hôn buông xuống.
Trước mắt là một cánh đồng rộng hoang vu không có nhà người ở, chàng lại rút bản đồ ra xem, xác định không đi lạc đường, bất giác tự nhủ:
- Quanh đây chắc có thôn trấn, ta cứ đi thêm một lúc nữa, nếu trời vẫn tối mà không thấy, chỉ có cách ngủ ngoài trời.
Ngủ trên đường thì chàng hoàn toàn không sợ, vì trong hành trình từ Trường Bạch tới Long Tuyền quan mấy ngàn dặm, đã ngủ ngoài đồng nhiều lần, có điều lần này chàng cảm thấy có điều lạ lùng.

Chàng tin chắc từ núi Ngũ Đài tới Hằng Sơn có đường lớn dễ đi, mà suốt hôm nay chàng toàn đi đường tắt không có vết chân người... Tại sao Tam Tuyệt Độc Hồ lại muốn chàng đi trong đường vắng nhỏ hẹp thế này?
Chàng nghĩ không ra, có điều chàng cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nếu không phải vì sợ đói bụng, chàng còn vui vẻ đi trong đường vắng nữa là khác.
Lại đi ba bốn dặm, trời đã tối đen, chàng phát hiện là mình đang đi trên một con đường núi ở một nơi chẳng rõ tên là gì, thì vừa lúc ấy, chàng nhìn thấy một nhà dân!
ĐỎ là một gian nhà tre dựng ở chân núi, bốn bề có nhiều vườn rau, rõ là một nhà dân làm nghề trồng trọt.
Vũ Duy Ninh trong lòng vui mừng, chàng rất có hảo cảm với người nông dân chất phác thành thật nên quyết định tới xin ngủ nhờ, bèn đi thẳng tới gian nhà tre.
Đi gần tới nơi, chỉ thấy giữa đám vườn có một bà già tóc bạc đang tưới rau, lúc bà ta nghe tiếng chân người bước tới gần quay đầu lại nhìn, khuôn mặt của bà làm Vũ Duy Ninh giật nảy mình!
- Xấu lắm à?
- Không! Rất đẹp!
Một bà già đầu bạc trắng, mà lại có một khuôn mặt cực kì diễm lệ!
Bà ta không phải là một bà già, mà là một phụ nhân trung niên, tuy trên trán có vài nếp nhăn, nhưng đúng là một nữ nhân mười phần đẹp đẽ!
Một nữ nhân mỹ lệ lại có mái tóc bạc trắng nên rất giống một bà già, Vũ Duy Ninh nhất thời sững sờ, đứng ngẩn người ra không nói được câu nào.
Nữ nhân tóc bạc tựa hồ hiểu được lý do khiến Vũ Duy Ninh ngẩn người ra, mỉm cười nói:
- Khách qua đường phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- vâng ạ, thưa đại nương.
Nữ nhân tóc bạc lại hỏi:
- Tới ngủ nhờ phải không?
Vũ Duy Ninh lại gật đầu:
- Vâng ạ.
Nữ nhân tóc bạc chỉ vào một cái thùng không đặt cạnh luống rau nói:
- Vậy thì cầm cái thùng vào nhà giúp lão thân với.
Nói xong khom người nhổ mấy cây rau, rồi đi về phía gian nhà.
Vũ Duy Ninh vui vẻ bước tới cầm cái thùng không đi theo bà ta vào

trong nhà. Nữ nhân tóc bạc lại chỉ vào một cái giếng bên trái nói:
- Múc giùm lão thân một thùng nước đi, lão thân nấu cơm cho ngươi ăn.
Vũ Duy Ninh tuy thấy bà ta có chỗ cổ quái nhưng vẫn vui vẻ giúp đỡ, lập tức bước về phía giếng múc một thùng nước đầy xách vào nhà. Chỉ thấy nữ nhân tóc trắng đã ngồi trước bếp lò nhóm lửa, Vũ Duy Ninh cảm thấy như mình trở về nhà, trong lòng nảy sinh một sự trìu mến khó tả, chàng đổ nước vào trong lu, thấy mới đầy được bảy phần, lại ra xách thêm một thùng nữa vào. Nữ nhân tóc bạc Vô cùng vui vẻ, cười hỏi:
- Hài tử, ngươi tên gì?
vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân họ Vũ, tên Duy Ninh, bà nội cháu gọi cháu là Ninh nhi, đại nương cũng gọi cháu là Ninh nhi cũng được.
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Bà nội ngươi thương ngươi lắm phải phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vâng ạ, cháu là được bà nuôi tới lớn.
Nữ nhân tóc bạc ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi:
- Cha mẹ ngươi đâu?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đều mất sớm cả!
Nữ nhân tóc bạc "ủa" một tiếng hỏi:
- Vậy thì gia đình ngươi chỉ có hai bà cháu thôi à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Vâng ạ.
Nữ nhân tóc bạc than thở:
- Nói tới cũng đáng thương thật, có điều so với lão thân, và nội ngươi còn hạnh phúc hơn nhiều, vì bà ấy còn có cháu nội để nương tựa!
Vũ Duy Ninh trong lòng rúng động, chăm chú nhìn hỏi:
- Đại nương nói là người... chỉ có một thân một mình à?
Nữ nhân tóc bạc buồn bã cười nói:
- Đúng thế, Lão thân mười tám tuổi thì cha mẹ chết cả, chỉ có một mình tớ chỗ này, đã ở đây ở đây ba mươi năm rồi.
Vũ Duy Ninh rất lấy làm kỳ lạ hỏi:
- Tại sao đại nương phải như vậy?
Nữ nhân tóc bạc không đáp, từ từ đứng dậy, đi lấy gạo cho vào nồi, rồi bắt đầu rửa rau, lặng ngắt không nói tiếng nào, giống như đã quen yên lặng, cũng như đã quên sự có mặt của Vũ Duy Ninh.

Hồi 20
Trẻ nhỏ xót nhu tình

vũ Duy Ninh bắt đầu nảy sinh mối đồng cảm với nữ nhân tóc bạc trước mắt, xưa nay chàng vẫn cho rằng mình và bà nội là những người bất hạnh nhất trên đời, hiện tại mới biết trên đời còn có kẻ bất hạnh hơn bà cháu mình, nghĩ tới nữ nhân tóc bạc này từ năm mười tám tuổi bắt đầu cuộc sống cô độc thê lương, trong lòng không kiềm được nổi trắc ẩn, chẳng lạ gì bà ta tóc bạc sớm. Té ra bà ta không có chồng con, một thân cô đơn từ đó đến nay trong núi hoang, ngay cả cơ hội để nói chuyện cũng không có nhiều.
Đối với một nữ nhân mà nói, còn có gì là tàn khốc hơn?
Nhưng tại sao bà ta không lấy chồng?
Vũ Duy Ninh nghĩ tới chuyện đó, nhịn không được cất tiếng hỏi:
- Đại nương, tại sao người lại một mình tới ở chỗ này?
Nữ nhân tóc bạc lặng lẽ nói:
- Lão thân không có bà con thân thích, nếu không tới đây thì đi đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại nương, lúc còn trẻ...
Nữ nhân tóc bạc tóc bạc đột nhiên quay người gầm lên:
- Thôi đi, lão thân không ưa ai hỏi chuyện ấy!...
Vũ Duy Ninh sửng sốt hoảng sợ nói:
- Vâng ạ, thưa đại nương. Tiểu nhân không biết gì, nói chạm tới nỗi thương tâm của người xin người đừng giận.
Nữ nhân tóc bạc nhìn chằm chằm vào chàng một hồi, chợt vẻ giận dữ tan hết, nhìn qua chỗ khác thở dài một tiếng nói:
- Thật xấu hổ, hài tử, lão thân biết người nảy ra một mối đồng tình, nhưng người nên biết, hiện tại đối với lão thân thì đồng tình không phải là niềm an ủi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng ạ, thưa đại nương!
Nữ nhân tóc bạc cười khé nói:
- Người tốt lắm, hài tử, ra sau nhà bắt giúp lão nhân một con gà đi!
Vũ Duy Ninh ngạt nhiên hỏi:
- Bắt gà làm gì?
Nữ nhân tóc bạc cười nói:

- Ngươi là người khách đầu tiên trong năm nay của lão thân, lão thân muốn giết gà mời ngươi!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không, đại nương đừng khách sáo, được ăn một bữa cơm đạm bạc của đại nương tiểu nhân đã cảm kích lắm rồi!
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Đi đi, lão thân cũng thấy thèm thèm, ngươi cũng không biết đâu, chỉ lúc có khách lão thân ăn thịt gà mới biết ngon, chứ không thì chẳng thấy có mùi vị gì.
Vũ Duy Ninh nghe thấy xót xa, không nỡ từ chối ý tốt của bà ta, bèn bước ra sau nhà đến chỗ chuồng gà bắt ra một con, nữ nhân tóc bạc lập tức cắt cổ nhổ lông, sau đó bỏ vào một cái nồi khác luộc lên...
Một lúc sau, cơm canh đã bày lên bàn.
Nữ nhân tóc bạc châm một ngọn đèn treo lên vách, tới chỗ một hũ rượu rói ra hai bát lớn, cười nói:
- Đây là rượu của lão thân cất lấy, rất là lạt lẽo, ngươi đừng cười!
Vũ Duy Ninh nghe thấy mùi rượu rất nặng, lòng nghĩ nữ nhân tóc bạc này vì ở một mình lâu ngày, đối với mọi việc đều đã tuyệt vọng, cho nên cách cảm nhận sự việc có phần giống như dửng dưng, cho nên nói ăn thịt gà không có mùi vị gì, gọi rượu nặng là rất lạt lẽo. ôi! Buồn không gì lớn bằng đã chết cả cõi lòng, một người nữ nhân mà đến nổi ấy, thật là rất đáng bi thương!
Nữ nhân tóc bạc vẫy chàng lại ngồi, cười nói:
- Lại đây, nếu ngươi không thấy cần ngủ sớm, chúng ta cứ thong thả mà ăn cơm.
Đêm nay tùy không phải là lễ lạt gì, nhưng trong núi im lặng, trăng sáng như gương, phong cảnh như thế cũng có ý vị riêng!
Vũ Duy Ninh ngồi xuống, uống một hớp rượu, nhìn bà ta cười nói:
- Đại nương nhất định là người đọc sách không ít phải không?
Nữ nhân tóc bạc lặng lẽ cười một tiếng nói:
- ĐÓ là điều lão thân rất hối tiếc, người có biết trên đời này những ai là kẻ hạnh phúc nhất không?
Vũ Duy Ninh cười ngất nói:
- Chẳng lẽ lại là người dốt nát à?
Nữ nhân tóc bạc gật đầu đáp:
- Hoàn toàn đúng, ngươi không đọc sách hoàn toàn không xa xôi rắc rối, cũng chẳng đến nổi có sự đau khổ lớn.
vũ Duy Ninh không cho là phải, song không phản đối, cười hỏi:
- Quý tính của đại nương là gì?
Nữ nhân tóc bạc nói:

- Lão thân họ Ngải.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại nương một mình ở trong núi, lấy việc trồng rau để sinh sống à?
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Đúng thế, thỉnh thoảng cắt rau tới các thôn trấn quanh đây bán, mua lấy vài thứ rồi ve.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỗ này tên gọi là gì?
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Chỗ này là trong phạm vi núi Hằng Sơn, chẳng có tên gọi, chẳng qua lão thân đặt giúp nó một cái tên, gọi là đèo Thương Tâm.
Vũ Duy Ninh im lặng, chàng dần dần có cảm giác rằng quá khứ của nữ nhân họ Ngải này ắt không phải đơn giản như bà ta nói, nhất định bà ta có một câu chuyện đau thương trong lòng về dĩ vãng, song chàng không dám hỏi.
Nữ nhân tóc bạc giơ đôi đũa lên nói:
- Nào, ăn đi!
Hai người lặng lẽ ngồi ăn một lúc, nữ nhân tóc bạc lại đi rói hai bát rượu nói:
- Hài tử, rượu thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngon lắm, chỉ vì quá nặng, tiểu nhân chỉ sợ không thể uống được.
Nữ nhân tóc bạc cười nói:
- Ngươi sợ cái gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sợ say.
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Say có gì là không hay, lão thân còn muốn say, mà tiếc là rượu này không làm lão thân say được.
Vũ Duy Ninh nhìn chăm chú vào bà ta, nói:
- Đại nương, tiểu nhân muốn mạo muội hỏi người một câu, hy vọng người đừng giận.
Nữ nhân tóc bạc thở dài một tiếng nói:
- chỉ cần ngươi không hỏi tới quá khứ của lão thân, tự nhiên lão thân không nổi giận.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, tiểu nhân muốn hỏi là: Đại nương định một mình ở mãi tại đây không đi đâu sao?
Nữ nhân tóc bạc cười gượng nói:
- Nếu không như thế, lão thân còn có nơi nào để đi nữa?

Vũ Duy Ninh hỏi:
- Nếu như vậy đại nương có thích ở chung với người khác không?
Nữ nhân tóc bạc tựa hồ không ngờ chàng sẽ nói câu này, bà ta im lặng nhìn Vũ Duy Ninh một lúc lâu mới cười nói:
- Yù tứ của ngươi là nếu có người tới đây cùng ở với lão thân thì có thể giúp lão thân đỡ tịch mịch phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, đại nương có muốn không?
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Lão thân sống tịch mịch đã quen, có điều nếu có người lão thân thấy thích, lão thân cũng không phản đối, người nói tới ai vậy?
vũ Duy Ninh đáp:
- Bà nội cháu.
Nữ nhân tóc bạc ủa một tiếng hỏi:
- Bà nội ngươi niên kỷ bao nhiêu rồi?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Bảy mươi ba tuổi, lại còn mù cả hai mắt...
Nữ nhân tóc bạc khẽ kêu, hỏi:
- Vì sao mù cả hai mắt?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vì khóc Bà nội chỉ có một con trai là cha cháu, nhưng một hôm cha cháu đi săn bị cọp vồ chết.
Nữ nhân tóc bạc trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ gật đầu nói:
- Ngươi nói như vậy, lão thân rõ rồi, ngươi sợ bà nội ngươi ở nhà một mình quá cô đơn, nên muốn đưa bà tới đây ở chung với lão thân phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Vâng ạ. Về một phương diện nào đó đại nương cũng có thể bớt sầu muộn, còn đương nhiên bà ăn ở tốn kém tiểu nhân phải lo.
Nữ nhân tóc bạc trầm ngâm không nói, nhu đang nghĩ ngợi.
Vũ Duy Ninh nói tiếp:
- Nếu đại nương thấy không muốn giúp đỡ thì thôi, chứ thật ra dù đại nương có chịu ở chung với bà nội cháu, bà nội cháu cũng chưa chắc tới được nơi này...
Nữ nhân tóc bạc sửng sốt nói:
- Ngươi nói vậy lả có ý gì?
Vũ Duy Ninh cúi đầu buồn bã đáp:
- Bà nội cháu bị người ta... mang đi tới chỗ khác, hiện tại sống chết thế nào cũng không rõ nữa!
Nữ nhân áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Ai mang bà nội ngươi đi?
Vũ Duy Ninh buồn bã một lúc, thở dài nói:
- Chuyện này dài lắm, thôi không nói nữa thì hơn.
Lý do khiến chàng đột nhiên không muốn nói là: Chàng biết không nên nói với người lạ về tội ác của Tam Tuyệt Độc Hồ, tuy chàng biết nữ nhân tóc bạc trước mắt tuyệt nhiên không phải là người xấu, song lòng người khó biết, vạn nhất bà ta có quen biết với Tam Tuyệt Độc Hồ, mà mình lại tỏ ra oán hờn Tam Tuyệt Độc Hồ với bà ta, há Chẳng lôi thôi sao?
Nữ nhân tóc bạc thấy chàng không nói, lại đâm tò mò nói:
- Ngươi đi đường mệt lắm phải không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không! Không mệt!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Vậy thì ngươi cứ từ từ mà kể, lão thân kiên nhẫn nghe được mà!
Vũ Duy Ninh trầm ngâm một lúc, cười nói:
- Thật ra cũng chẳng có gì, bà cháu tiểu nhân vốn ở núi Trường Bạch đào than sinh sống, về sau có một vị cao thủ võ lâm muốn tiểu nhân nhận ông ta làm sư phụ, lại muốn tiểu nhân theo ông ta vào Trung Nguyên, tiểu nhân vì phải lo cho bà nội nên từ chối, không ngờ ông ta lại lén mang bà nội tiểu nhân vào Trung Nguyên, làm hại tiểu nhân phải đi tìm khắp nơi...
- Té ra như thế, cao nhân võ nhân mà ngươi nói là chỉ một người biết võ công phải không?
- Vâng ạ.
- ông ta tên gì?
- Tam Tuyệt độc Hồ.
- Không có họ tên à?
- Có, nhưng ông ta dặn dò tiểu nhân không được nói với người lạ.
- Một người lấy chữ "hồ" làm hiệu, chỉ sợ không phải là người tốt, ngươi nên cẩn thận thì hay hơn.
- Vâng ạ, có điều tiểu nhân thấy ông ta không phải là người xấu, chỉ là ưa đùa giỡn với người đời, ưa chọc thiên hạ mà thôi.
- ông ta có nhắn lại là mang bà nội ngươi đi đâu không?
- Có, nhưng ông ta bảo tiểu nhân tới Long Tuyền quan gặp nhau, song tiểu nhân tới Long Tuyền quan lại phát hiện là ông ta nhắn tiểu nhân tới Hằng Sơn.
- ồ, thật là tệ quá, lần này ngươi tới Hằng Sơn là để gặp ông ta và bà nội ngươi à?
- Đúng thế.

- Hằng Sơn lớn như thế, ngươi phải tới chỗ nào mà tìm?
- ông ta nói là chờ tiểu nhân ở ngọn cao nhất của núi Hằng Sơn, đại nương có biết là từ đây tới đó còn xa bao nhiêu không?
- Đại khái phải đi khoảng một ngày rưỡi nữa.
- Thế thì khoảng trưa ngày kia tiểu nhân có thể tới đó rồi.
- Ngươi thật lòng muốn nhận ông ta làm sư phụ à?
- Vâng ạ, tiểu nhân sẽ xem xét kỹ lưỡng, nếu phát hiện ông ta là người xấu, tiểu nhân sẽ rời bỏ ông ta.
- Ngươi có thể đưa bà nội ngươi tới chỗ lão thân đây, chỗ này tuy không có than để đào, nhưng củi để chặt thì Vô tận, ngươi có thể kiếm củi nuôi bà nội ngươi!
- Xin cám ơn mỹ ý của đại nương, nhưng tiểu nhân thấy vị Tam Tuyệt Độc Hồ kia là người tốt, tiểu nhân sẽ quyết định theo ông ta học võ, lúc ấy đại nương có chịu cho tiểu nhân gởi gắm bà nội không?
- Cũng được, ngươi cứ đưa bà nội ấy tới đây!
- Đại nương, người tốt quá!
- Nào, ăn cơm đi! Ngươi uống rượu nữa không?
- Không, tiểu nhân tửu lượng kém lắm.
- Lão thân mỗi bữa cơm không uống ba bát lớn thì không nuốt được...
Bà ta nói xong lại đứng dậy đi rói một bát rượu, có lẽ vì uống nên bà ta cũng nói nhiều, lúc ấy cười nói:
- Hài tử, mới rồi ngươi hỏi tới thời trẻ, lão thân rất tức giận, ngươi biết vì sao không?
vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân không biết.
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Bây giờ ngươi muốn hỏi không?
Vũ Duy Ninh sợ sệt cười nói:
- Tiểu nhân nói thì đại nương không được nổi giận.
Nữ nhân tóc bạc nói:
- Bây giờ lão thân không nổi giận nữa, ngươi hỏi đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân nghĩ rằng, mỗi nữ nhân đều phải lấy chồng, lúc đại nương còn trẻ sao không lấy chồng?
Nữ nhân tóc bạc cười nói:
- Vì không ai chịu cưới ta cả!
Vũ Duy Ninh nhìn khuôn mặt xin đẹp của bà ta cười nói:
- Cháu không tin, nhất định là... nhất định là đại nương chẳng thấy ai

xứng đáng.
Nữ nhân tóc bạc đột nhiên thu hết vẻ tươi cười lại, thở dài nói:
- Thật mà, thật là vì người ta không muốn cưới ta...
Vũ Duy Ninh nghĩ thầm lúc bà ta còn trẻ ắt xinh đẹp như tiên, nếu nói có nam nhân nào không muốn cưới bà, nhất định đó là một thằng ngốc tận mạng, lúc ấy bèn hỏi tiếp:
- Người ấy là ai vậy?
Nữ nhân tóc bạc mắt loáng ánh lệ, đầy vẻ oán hờn nói:
- Y là một kẻ không xứng đáng, một kẻ rất không xứng đáng.
- ông ta tên gì?
- Hài tử, lão thân đã thề không bao giờ nhắc tới tên họ y!
- ủa, ông ta xấu lắm à?
- Không, rất tốt, là một người rất tốt, dưới gầm trời này gần như ai cũng khen ngợi y, kính ngưỡng y!
- ông ta là quan to à?
- ồ, nếu nói y là một vị quan to thì cũng còn là ít...
- Cháu hiểu rồi!
- Ngươi hiểu cái gì?
- Lúc ông ta chưa lập được công danh thì quen đại nương, định cùng đại nương bách niên giai lão, nhưng khi làm quan rồi, ông ta lại thay lòng đổi dạ, đúng không?
- Đúng, ngươi thông minh lắm!
- Hạng người Vô tình Vô nghĩa như vậy, đại nương không cần phải nghĩ tới nữa!
- Phải lắm, y không đáng cho lão thân nhớ nhung, nhưng lão thân không thể không nghĩ tới y, vì y giết cha mẹ và hai vị bá phụ của lão thân!
- A! Tại sao lại như thế?
- Vì y muốn thành danh, y muốn trở thành một vị đại anh hùng thiên hạ nghe danh!
- ông ta giết chết cha mẹ và hai vị bá phụ của đại nương để làm đại anh hùng, câu ấy là nghĩa thế nào?
- Hài tử, lão thân chỉ có thể nói tới đây mà thôi!
- Hiện tại ông ta còn sống không?
- Còn, còn rất khỏe mạnh nữa!
- ông ta ở đâu?
- Ngươi hỏi làm gì?
- Nếu đại nương muốn, tiểu nhân giúp đại nương giết chết ông ta.
- Không!
- Tại sao thế?

- Cái chết đối với y là một hình phạt quá nhẹ!
- Nếu không như thế, thì xử phạt ông ta thế nào mới là nặng?
- Lão thân cũng không biết...
- Đại nương không muốn trả thù sao?
- Muốn chứ, chỉ vì lão thân không nghĩ ra được làm sao để trả thù!
- Tiểu nhân giúp người bắt ông ta đem về đây, có được không?
- Không, chờ lão thân nghĩ ra được cách trừng trị y đã, nếu quả là cần ngươi giúp, sẽ nói cho ngươi biết thì hay hơn!
- Đại nương, người thật đáng thương!
- Thật à? ồ, lão thân thật không muốn nói tới chuyện khoan khoái ấy, nào nào nào, cơm canh nguội cả rồi, chúng ta ăn mau đi.
- Đại nương, tiểu nhân có học qua một ít võ nghệ, nếu muốn bắt ông ta đem về đây thì thật là Vô củng dễ dàng, người có thể tin cháu mà!
- Nào, cái đùi gà này là cho ngươi đấy.
- Đại nương...
- ăn đi, ăn no đi rồi ngủ cho ngon, sáng mai ngươi lại phải đi rồi!
Vũ Duy Ninh ngẩn ngơ nhìn bà ta một lúc, thở dài chép miệng một cái, chỉ biết cúi xuống bắt đầu ăn.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 21
Thương Dung tựu nghĩa

ăn cơm xong nữ nhân tóc bạc rút hai tấm ván dài đặt trong phòng khách, rồi trở vào phòng ôm ra một cái chăn bông, cười nói:
- Hài tử, lão nhân ở đây chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, nên đêm nay ngươi chịu khó ngủ trong phòng khách vậy!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không sao, thế này là quá tốt rồi. Một đêm rồi qua không có gì đáng nói.
Sáng sớm hôm sau, lúc Vũ Duy Ninh tỉnh dậy nữ nhân tóc bạc đã nấu xong cơm sáng, lại nắm cho Vũ Duy Ninh sáu vắt cơm nắm cho chàng ăn dọc đường, Vũ Duy Ninh rất cảm kích, cảm ơn không thôi, lúc ra đi lại lấy ra năm lạng bạc đặt lên bàn nói:
- Đại nương, đây chỉ là ý mọn cám ơn, kính xin ngài nhận cho.
Nữ nhân tóc bạc thản nhiên nói:
- Cất đi!

Vũ Duy Ninh đỏ mặt cười nói:
- Tiểu nhân biết là không đủ tỏ ý thành kính, nhưng hiện tại tiểu nhân chỉ có thể lấy đây để tỏ ý mọn cám ơn...
Nữ nhân tóc bạc không đợi chàng nói hết câu, lại nói:
- Cất đi, có nghe thấy không!
Vũ Duy Ninh khó chịu nói:
- Đại nương, hay người chê ít?
Nữ nhân tóc bạc lạnh lùng nói:
- Dẫu là nhiều gấp một trăm lần bấy nhiêu đi chàng nữa, lão thân cũng chẳng coi vào đâu!
Vũ Duy Ninh biết là bà ta nhất định không chịu lấy, đành cất lại vào bọc, vòng tay nói:
- Níu vậy, tiểu nhân xin cáo từ, lần này nếu tiểu nhân gặp được gia tổ mẫu thì trong vòng nữa tháng, tiểu nhân sẽ đưa bà tới đây, được không?
Nữ nhân tóc bạc cười nói:
- Tối hôm qua lão thân đã đồng ý với ngươi rồi.
Vũ Duy Ninh lại cám ơn lần nữa, rồi chào ra khỏi căn nhà tre, tiếp tục theo bản đồ đi về phía bắc.
Từ khi ra khỏi Trường Bạch đến nay, đây là ngày đầu tiên chàng cảm thấy khoan khoái và ấm áp trong lòng. Trên đời tuy nhiều kẻ ác, song người tốt cũng không ít, chỉ là một người trông không phải là xấu như nữ nhân tóc bạc mà bắt bà ta phải cô đơn đau khổ, thì thật đau lòng...
Chàng thông cảm với nữ nhân tóc bạc, rất bất bình cho cảnh ngộ của bà ta, song chàng lại không biết rằng sau khi chàng đi khỏi gian nhà tre không lâu, lại có một người rón rén bước vào đó gặp nữ nhân tóc bạc.
Người ấy chính là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh.
Vào buổi trưa ngày thứ ba, Vũ Duy Ninh đã tới Đồng Tâm Minh, phải báo tin cho Bạch Hiệp Du Ngọc Long đi cứu Thánh Hiệp Du Lập Trung càng sớm càng tốt, cho nên trên suốt đường đi chàng không dám nghĩ ngơi nhiều, cũng vì thế nên khi tới Đồng Tâm Minh rồi, chàng đã Vô cùng mỏi mệt.
Nhưng trước một dinh thự Vô cùng to lớn bày ra trước mắt, chàng lại cảm thấy tinh thần phấn chấn.
ĐÓ là một ngôi lầu đá nóc tròn màu trắng, cao khoảng bảy trượng, chia làm ba tầng, bốn bên cột đá san sát như rừng, cửa lớn có vòm, bên ngoài đặt hai con sư tử đá, khí thế hùng vĩ phi thường.
Trên môn đình có một tấm biển treo dọc khắc năm chữ đại tự thếp

vàng.
Bốn bên ngôi lầu là một quãng trường khoảng khoát bằng phẳng bằng cỏ xanh, hai bên lại có vườn hoa, trong vườn có đình nghĩ mát, giả sơn, ao sen, luống hoa, nhìn ra người ta sẽ thấy trong lòng tiêu tan hết tục nệm, cảm thấy đây là một nơi bình yên hạnh phúc.
Cảnh tượng ở đây còn cho người ta một cảm giác về chính khí bàng bạc thanh khiết.
Đây chính là trụ sở trung tâm của tổ chức Đồng Tâm Minh liên hợp hai bang ba giáo chuyên duy trì an ninh trong võ lâm!
Vũ Duy Ninh hít một hơi thật sâu, đứng trước một nơi đất thánh trang nghiêm như vậy chàng có cảm giác sùng kính, đồng thời cũng cảm thấy rất xâu hổ, vì mình đã phá hoại an ninh của võ lâm, là một tội nhân đem lại phiền phức cho Đồng Tâm Minh!
Đang lúc giữa trưa nên người trong Đồng Tâm Minh đều nghỉ ngơi, bốn bề đều rất yên ăng.
Vũ Duy Ninh đang định cất bước tiến vào chợt nghe sau lưng có người nói:
- Lão đệ, hôm nay Đồng Tâm Minh nghỉ để họp, ngươi tới có chuyện gì vậy?
Giọng nói cất lên đột ngột, khiến Vũ Duy Ninh giật mình, thấy một lão nhân áo xanh tiên phong đạo cốt, tướng mạo thanh kỳ, vội quay người vòng tay hỏi:
- Xin hỏi lão trượng có phải là người trong Đồng Tâm Minh?
Lão nhân áo xanh châm chú nhìn chàng một lúc như để đánh giá, rồi gật đầu nói:
- Phải rồi, lão đệ có gì dạy bảo?
Vũ Duy Ninh cung kính nói:
- Tiểu nhân là Vũ Duy Ninh, có việc muốn ra mắt Bạch Hiệp, làm phiền lão trượng dắt vào được không?
Lão nhân áo xanh thoáng biến sắc, mắt lóe tinh quang hỏi:
- A! Ngươi là Vũ Duy Ninh? Là Vũ Duy Ninh giải thoát cho bảy mươi mốt tên ma đầu phải không?
Vũ Duy Ninh cúi đầu đáp:
- Vâng ạ.
Lão nhân áo xanh đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay chàng nói:
- Tốt lắm, ngươi đi theo ta!
Nói xong, kéo Vũ Duy Ninh vào trong.
Vũ Duy Ninh thấy lão nhân đầy vẻ đối địch, nhưng chàng không sợ, cũng không nghĩ tơi việc chống cự, chàng biết việc Thánh Hiệp Du Lập Trung tha cho mình chắc đã được Bạch Hiệp Du Ngọc Long

thông báo cho đại biểu các môn phái ở Đồng Tâm Minh, nên lúc này người ở Đồng Tâm Minh nhất định không bắt chàng để trị tội, mà nói cho hết kế, nếu đại biểu các môn phái phản đối chủ trương của Thánh Hiệp Du Lập Trung muốn bắt mình để trị tội thì cũng chẳng hề gì, vì chính mình là kẻ có tội kia mà.
Vì vậy, tuy lão nhân áo xanh nắm cổ tay chàng rất chặt, chàng cũng không hề chống cự, trong lòng chỉ cười gượng tự nhủ:
- Ta đã dám tới đây, chẳng lẽ ngươi còn sợ ta chạy trốn à?
Lão nhân áo xanh kéo chàng vào cổng lớn, đi qua một dãy hành lang, mở cửa một gian phòng, đẩy Vũ Duy Ninh vào rồi lạnh lùng nói:
- Ngươi cứ chờ ở đây một lúc, lão phu sẽ quay lại ngay.
Vũ Duy Ninh nghe thấy lão nhân khóa cửa bên ngoài, trong lòng chỉ cười gượng, chẳng nóng ruột chút nào, chàng biết đã tới Đồng Tâm Minh thì phải gặp được Bạch Hiệp Du Ngọc Long, chỉ có gặp Bạch hiệp Du Ngọc Long thì mới có thể giải quyết mọi chuyện được.
Không lâu, một hồi chuông du dương đột nhiên vang lên từ giữa Đồng Tâm Minh truyền lại.
Vũ Duy Ninh tuy đến Đồng Tâm Minh lần đầu, nhưng nghe thấy tiếng chuông, cũng biết đó là tín hiệu triệu tập mọi người tới họp, bèn nghĩ thầm:
- Lát nữa nếu bọn họ hỏi mục đích mình đến Đồng Tâm Minh làm gì, mình sẽ nói thế nào đây? ô, mình phải nói riêng với Du đặc sứ thôi, Đồng Tâm Minh người nhiều miệng lắm, nếu mình đem âm mưu dụ giết đặc sứ của Tam Tuyệt Độc Hồ ra nói trước chỗ đông người, chỉ sợ sẽ bị Tam Tuyệt Độc Hồ biết được...
Đang còn suy nghĩ, đã có người mở khóa ngoài cửa, kế đó cánh cửa mở ra, lão nhân áo xanh và một lão nhân áo vàng mặt to mày rậm sóng vai đứng ngoài cửa, lão nhân áo vàng mặt lộ vẻ nghiêm nghị chăm chú nhìn Vũ Duy Ninh một lúc rồi cất tiếng trầm giọng hỏi:
- Ngươi là Vũ Duy Ninh phải không?
Vũ Duy Ninh biết ông ta là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh bèn vòng tay đáp:
- Vâng ạ, tiểu nhân có việc xin được gặp Du đặc sứ.
Lão nhân áo vàng không đáp, khẽ vẫy tay nói:
- Ra đây!
Vũ Duy Ninh bình thản bước ra khỏi phòng,lão nhân áo vàng lập tức quay người đi, nói:
- Đi theo lão phu!
Sau đó, Vũ Duy Ninh bị đưa tới một phòng họp lớn!
ĐÓ là một gian sảnh đường nghị sự hình tròn rộng chừng mười mấy

trượng vuông, bày biện sạch sẽ đàng hoàng, ở giữa có một cái bàn đỏ, phía sau đặt ba chiếc ghế, ở sau nữa là một bức vách trắng trên có vẽ một quả tim thật lớn, hai bên viết một đôi liễn:
Tứ hải đồng tâm cùng ước hẹn Tám phương một dạ giữ an ninh.
Lúc ấy ở chỗ ngồi chính giữa tại cái bàn đỏ có một hòa thượng già mặc áo cà sa mặt mày từ hòa đang ngồi.
Lúc ấy ai nhìn cũng biết rằng lão hòa thượng ngồi chỗ của minh chủ Đồng Tâm Minh Thánh Hiệp Du Lập Trung cho nên thấy ông ta ngồi ở đó, Vũ Duy Ninh bất giác ngầm thấy lạ lùng.
Chỗ đối diện với cái bục có một cái bàn dài màu trắng, là chỗ ngồi của đại biểu các phái, trên bàn đặt rất nhiều bảng gỗ nhỏ, ghi rõ danh hiệu các phái để phân biệt, từ trái sang phải là Hắc Y giáo, Cùng gia bang, Hoa Sơn phái, Trường Bạch phái, Ngũ Thông giáo, Thiếu Lâm phái, VÕ Đang phái, Côn Luân phái, Thái Cực môn, Không Động phái, Thanh Thành phái, Tuyết Sơn phái, Hải Dương phái, Bạch Y giáo, mỗi bang phái đều có ba chỗ ngồi cho đại biểu, trong đó phái Thiếu Lâm thiếu một người, cho nên đại biểu có mặt gồm bốn mươi mốt vị, không khí nghiêm trang.
Phía sau các đại biểu là từng dãy từng dãy chỗ ngồi dự thính, có thể đủ chỗ cho hàng ngàn người, lúc ấy không có một vị.
Phía sau chỗ ngồi dự thính lại có một cái bàn dài phía sau đặt mười tám chiếc ghế, lúc ấy chỉ có bảy vị áo vàng ngồi.
ĐÓ hiển nhiên là các đặc sứ áo vàng võ công cao cường của Đồng Tâm Minh, kể cả vị đưa Vũ Duy Ninh vào sảnh đường nghị sự nữa là tám người, vậy hôm nay còn mười vị nữa đi đâu?
Câu hỏi ấy chỉ thoáng qua đầu Vũ Duy Ninh chứ chàng không tiếp tục suy nghĩ phán đoán gì nữa, vì lúc ấy bốn mươi mốt vị đại biểu đã nhao nhao đứng dậy nhìn chàng, khuôn mặt nào cũng đầy vẽ phẫn nộ, làm chàng cảm thấy run sợ, không tự chủ được nữa.
- Đi lên phía trước kia!
Lão nhân áo vàng đẩy chàng tới dưới cái bục, rồi nhìn vị hòa thượng già ngồi tại cái bàn đỏ khom người nói:
- Khải bẩm quyền minh chủ, tội tặc Vũ Duy Ninh đã tới.
Bẩm xong, quay nhìn Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Ngồi trước mặt kia là Vô Trần thượng nhân đại biểu phái Thiếu Lâm, hiện đang thay minh chủ xử lý công việc!
Câu nói rõ ràng có ý muốn Vũ Duy Ninh kính lễ với Vô Trần thượng nhân.
Vũ Duy Ninh bèn hướng lên phía trên vòng tay vái một cái nói:
- Tiểu nhân là Vũ Duy Ninh xin ra mắt quyền minh chủ!

Vô Trần thượng nhân khẽ gật đầu, im lặng nhìn chàng một lúc mới cất giọng rõ ràng bình thản hỏi:
- Tiểu thí chủ có đúng là Vũ Duy Ninh giải thoát cho bảy mươi mốt tù phạm trong Chính Tâm lao không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng.
Vô Trần thượng nhân thấy chàng có vẽ bình tĩnh, trong lòng chợt ngờ vực, lại nói:
- Câu trả lời của tiểu thí chủ là có quan hệ tới sống chết của ngươi đấy. Lão nạp hỏi lại một lần nữa: Ngươi có đúng là Vũ Duy Ninh đã giải thoát cho bảy mươi mốt tù phạm trong Chính Tâm lao hay không?
Vũ Duy Ninh lại gật đầu nói:
- Đúng thế. Nếu quyền minh chủ không tin, có thể mời Du đặc sứ ra nhìn xem, ông ta đã biết mặt tiểu nhân rồi.
Vô Trần thượng nhân im lặng một lúc chậm rãi nói:
- Được, hôm nay ngươi tới Đồng Tâm Minh làm gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân có việc muốn gặp Du đặc sứ.
Vô Trần thượng nhân nói:
- Có chuyện gì mà muốn gặp Du đặc sứ?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Chuyện này rất quan trọng, tiểu nhân hy vọng được nói với Du đặc sứ trước, xin quyền minh chủ cho tiểu nhân gặp Du đặc sứ được không?
Vô Trần thượng nhân đáp:
- Du đặc sứ hiện không có mặt ở Đồng Tâm Minh, ngươi có chuyện gì có thể nói với lão nạp đây được rồi.
Vũ Duy Ninh chợt sững sốt hỏi:
- Du đặc sứ không có ở Đồng Tâm Minh à? ông ta đi đâu vậy?
Vô Trần thượng nhân cười khẽ nói:
- Du đặc sứ đi đâu, dường như tiểu thí chủ cũng biết kia mà?
Vũ Duy Ninh cảm thấy rung động, buột miệng nói:
- Chẳng lẽ Du đặc sứ tới núi Hồng Đào sao?
Vô Trần thượng nhân cười nụ nói:
- Đúng thế. Hôm trước Bách Nhãn thiền sư trụ trì Ngũ Đài thiền tự đến bản minh nói tiểu thí chủ bắt được một tên Tam Tuyệt Độc Hồ giả, theo lời kể thì đó là mưu kế của Tam Tuyệt Độc Hồ thật, y giả nhận lời đưa tiểu thí chủ tới núi Hồng Đào gặp lệnh tổ mẫu, mục đích là để dụ giết Du minh chủ, nhưng tiểu thí chủ ngầm thông báo cho

Du minh chủ biết, có phải không?
Vũ Duy Ninh thầm thấy nóng ruột, lòng nghĩ Tam Tuyệt Độc Hồ hoàn toàn không biết việc mình ngầm báo cho Du minh chủ việc ấy, lúc này mà ở đây có gian tế, thì chỉ một câu nói ấy của Vô Trần thượng nhân cũng đủ cho mình rơi vào chỗ chết rồi, mình khó phủ nhận, bèn gật đầu đáp:
- Đúng thế!
Vô Trần thượng nhân lại nói tiếp:
- Vì vậy Du minh chủ định tương kế tựu kế tiêu diệt quần ma, mới nhờ Bách Nhãn thiền sư tới báo, dặn là điều động trước mười vị đặc sứ áo vàng của bản Minh tới núi Hồng Đào mai phục, trong mười vị ấy đương nhiên có Bạch Hiệp Du đặc sứ. Tiểu thí chủ đã biết Du đặc sứ ắt đã rời bản minh đi tới núi Hồng Đào, tại sao hôm nay lại chợt tới đây xin gặp?
Vũ Duy Ninh khe khẽ nói:
- Tuy tiểu nhân biết rằng Du minh chủ thỉnh cầu Bách Nhãn thiền sư giúp đỡ, nhưng lại không biết là Du minh chủ nhờ Bách Nhãn thiền sư tới đây báo lại, cho nên hoàn toàn không biết gì về việc mười vị đặc sứ áo vàng đã tới mai phục núi Hồng Đào.
Vô Trần thượng nhân ánh mắt chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Du minh chủ không nói cho thí chủ biết à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng thế.
Vô Trần thượng nhân ngạc nhiên nói:
- Kỳ lạ thật, Du minh chủ phải đem kế hoạch ấy nói cho tiểu thí chủ biết mới đúng chứ!
Vũ Duy Ninh nói:
- Lúc ấy tiểu nhân có hỏi, nhưng Du minh chủ nói rằng tiểu nhân không cần phải biết.
Vô Trần thượng nhân nhăn tít lông mày tỏ vẻ suy nghĩ rất lung nhìn chàng một lúc, lại hỏi:
- Vậy thí chủ cứ theo lẽ giờ này thí chủ phải đang cùng Du minh chủ áp giải Tam Tuyệt Độc Hồ giả tới núi Hồng Đào mới đúng, tại sao tiểu thí chủ lại đột nhiên tới đây?
Vũ Duy Ninh nhất thời cảm thấy rất khó nói, vì chỗ đông người thế này, nếu chàng đem hết nội tình ra nói, nếu chẳng may bị gian tế của bọn ma đầu trà trộn vào nghe được, thì không những là làm khó khăn thêm cho việc giải cứu Thánh Hiệp Du Lập Trung, mà bà nội mình ắt cũng sẽ bị Tam Tuyệt Độc Hồ giết hại, nên chàng chưa trả lời ngay, chỉ lặng lẽ đứng im.

Vô Trần thượng nhân thấy chàng không trả lợi lại càng thấy ngờ vực, nói:
- Tiểu thí chủ, ngươi không thể trả lời câu hỏi ấy sao?
Vũ Duy Ninh ngẩng đầu lên nói:
- Có thể trả lời, nhưng tiểu nhân hy vọng được nói trước với minh chủ phu nhân, không rõ minh chủ phu nhân có ở đây không?
Vô Trần thượng nhân thoáng biến sắc, đột nhiên đứng dậy trầm giọng hỏi:
- Du minh chủ bị hại rồi có phải không?
Dường như ông ta thấy Vũ Duy Ninh muốn gặp Bạch Hiệp Du Ngọc Long không được lại đổi qua xin gặp Minh chủ phu nhân, nên đoán ra là Thánh hiệp Du Lập Trung bị hại, thần sắc Vô cùng khẩn trương.
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Chưa, giờ này Du minh chủ vẫn còn khỏe, có điều... ồ, quyền minh chủ có thể ưng thuận yêu cầu của tiểu nhân, cho phép tiểu nhân nói riêng với minh chủ phu nhân trước được không?
Vô Trần thượng nhân đang định trả lời, chợt nghe phía trên sảnh đường nghị sự có một giọng phụ nữ trong trẻo rõ ràng vang lên:
- Lão thân ở đây, có chuyện gì cứ nói đi.
Vũ Duy Ninh ngoái đầu nhìn lại, thấy trên cầu thang ở tầng hai có một lão phu nhân dáng vẽ cao quý đang đứng.
Bà ta khoảng sáu mươi tuổi, trên mặt già nhưng trong vẫn không mất vẻ đẹp đẻ, có lẽ lúc trẻ cũng là một mỹ nhân nổi tiếng.
Lão phu nhân này chính là Hồng Tiểu Bình, vợ Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Tám đặc sứ áo vàng và bốn mươi mốt đại diện các phái trong sảnh đường dường như chưa phát hiện minh chủ phu nhân đã tới, lúc ấy nghe tiếng thấy người đều vội vàng đứng cả lên, tỏ ý tôn trọng.
Vũ Duy Ninh hướng về bà ta ôm quyền khom lưng hỏi:
- Người là minh chủ phu nhân ạ?
Minh chủ phu nhân khẽ gật đầu, thần thái bình thản hỏi:
- Đúng thế ngươi có chuyện gì muốn nói với lão thân?
vũ Duy Ninh nhìn nhìn các đại biểu đang có mặt, nói:
- Thật có lỗi, tiểu nhân thấy đây không phải là chỗ để nói, mong minh chủ phu nhân Minh chủ phu nhân ngắt lời nói:
- ở đây không có ai là người lạ, ngươi cứ nói không hề gì!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân không dám hoài nghi các vị, chỉ là tiểu nhân cho là chuyện này nói riêng với Minh chủ phu nhân trước thì hay hơn.
Minh chủ phu nhân trầm ngâm một lúc, nói:

- Được, xin Vi đặc sứ đưa y tới mật thất.
Nói xong, quay người bước đi.
Đặc sứ áo vàng họ Vi bước tới trước mặt Vũ Duy Ninh, nghiêm nghị nói:
- Vũ Duy Ninh, bỏ hết vũ khí trong người ra đi.
Vũ Duy Ninh trên người chỉ mang có ngọn chuỳ thủ nên lập tức rút ra đưa cho ông ta, nói:
- Nếu Vi đặc sứ không yên tâm, xin cứ khám xét trên người tiểu nhân.
Vi đặc sứ cầm lấy ngọn chuỳ thủ, lại đưa tay vuốt vuốt tay áo của chàng, rồi lập tức đưa chàng rời khỏi sảnh đường lên trên tầng hai, bước vào một gian mật thất.
Trong mật thất, Minh chủ phu nhân đã ngồi chờ sẵn, phía sau lưng bà ta có một thiếu nữ trẻ tuổi khoảng mười sáu mười bảy tuổi đứng.

Hồi 22
Vì thủ tín uống thuốc độc

Thiếu nữ ấy mười phần xinh đẹp, mày liễu, mắt hạnh, môi son, vóc dáng yêu kiều, da trắng như mỡ đông, mặc quần áo màu hồng, trông khí chất ôn hòa có mấy phần như trời cho, rực rỡ như một đóa hoa trong vườn đứng như cây ngọc.
Vũ Duy Ninh trước nay chưa nhìn thấy thiếu nữ nào xinh đẹp như thế, vừa mới trông thấy, không kìm được mặt hồng tim đập, chân tay lính quýnh.
Minh chủ phu nhân cười nhẹ hỏi:
- Đây là tiểu nữ Du Băng Viên, nó có thể được nghe chứ?
Vũ Duy Ninh nghiêm trang vòng tay đáp:
- Dĩ nhiên, dĩ nhiên.
Minh chủ phu nhân lại chỉ Vi đặc sứ nói:
- Còn vị Phi Long Tráo Vi Uy Lương đặc sứ áo vàng thứ mười của bản minh đây, ông ta cũng nghe được chứ?
Vũ Duy Ninh đối với các vị đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh tự nhiên rất yên tâm, bèn nói:
- vâng, Vi đặc sứ cũng có thể ở lại nghe.
Minh chủ phu nhân cười nói:

- Xin Vi đặc sứ khép cửa lại, người bắt đầu nói được rồi đấy.
Vũ Duy Ninh chờ Phi Long Trào Vi Uy Lương khép cửa xong mới bắt đầu nói:
- Việc này rất cần bắt đầu lại, về việc tiểu nhân không biết gì bị Tam Tuyệt Độc Hồ lợi dụng để giải thoát cho bảy mươi mốt tên ma đầu ở Chính Tâm lao, chắc minh chủ phu nhân cũng nghe Du đặc sứ kể qua rồi chứ?
Minh chủ phu nhân gật đầu nói:
- Đúng thế, nghe nói ngươi phát thệ sẽ bắt bọn Tam Tuyệt Độc Hồ bảy mươi mốt người nhốt lại vào Chính Tâm lao, phải không?
Vũ Duy Ninh thẹn thùng gật gật đầu nói:
- Vâng ạ, tuy rằng tiểu nhân không đủ sức để hoàn thành, song tiểu nhân đã có nói qua với Du minh chủ, là nếu chẳng may thất bại, là vì chết, chứ chẳng phải nửa đường bỏ dở.
Minh chủ phu nhân cười nói:
- Lão nhân chúc người thành công, giờ thì nói mau đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- sau khi tiểu nhân đội ơn minh chủ tha thứ cho rồi, muốn lập tức hành động nhưng vừa bắt đầu về nhà, thì phát hiện ra rằng gia tổ mẫu đã bị Tam Tuyệt Độc Hồ bắt mang Minh chủ phu nhân ủa một tiếng nói:
- Y bắt bà nội ngươi làm gì?
Vũ Duy Ninh căm hờn nói:
- Y để lại một lá thư, nói là sợ bà nội tiểu nhân bị người của Đồng Tâm Minh giết hại, nên đem bà nội của tiểu nhân tới nơi khác để giữ gìn, kỳ thực mục đích chính của y là muốn khống chế tiểu nhân, buộc tiểu nhân phải để y sai phái lợi dụng.
Minh chủ phu nhân nói:
- Từ đó tới nay ngươi bị trói chân trói tay phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng thế, tiểu nhân ra Long Tuyền quan gặp bà nội, không ngờ lúc tiểu nhân tới Phụ Bình, đột nhiên Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ xuất hiện gặp tiểu nhân...
Sau đó, chàng đem toàn bộ âm mưu của Tam Tuyệt Độc Hồ muốn bắt Thánh Hiệp Du Lập Trung và diễn biến ra sao kể rõ lại hết một lượt...
Minh chủ phu nhân nghe nói chồng bị bắt, không kìm dược sự hoảng sợ, biến sắc đứng phắt lên nói:
- Nói như thế thì chồng ta hiện đang trong tay bọn chúng à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:

- Đúng thế, có điều xin phu nhân yên tâm, minh chủ hiện giờ không có gì nguy hiểm tới tính mạng.
Phi Long Tráo Vi Uy Lương nghe Vũ Duy Ninh nói nửa tin nửa ngờ, lúc ấy hừ lạnh một tiếng nói:
- Minh chủ võ công cái thế, đấu với sáu người tuy không thể thắng nhưng nếu muốn rút lui an toàn cũng không phải khó, làm sao bị bọn chúng bắt được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bọn họ nghiên cứu ra được một công phu Lục Hợp Kỳ Trận cực kỳ lợi hại, nên Du minh chủ chống không nổi mới bị bắt.
Phi Long Tráo Vi Uy Lương mắt loé lên trừng trừng nhìn chàng, lại hỏi:
- Lục Hợp Kỳ Trận là cái gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết là hợp cả chân lực sáu người đánh, nên chưởng kình phát ra khiến người ta không cách nào chống cự. Du minh chủ chỉ gắng gượng tránh được hai đòn, đòn thứ ba không thể tránh được bắt buộc phải đón đỡ, kết quả là bị đánh ngã lăn ra trên đất, bị thương thổ huyết.
Mẹ con minh chủ phu nhân vừa sợ vừa nóng ruột, cùng đồng thanh hỏi:
- Bị thương có nặng không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không nhẹ, nhưng không hại tới tính mạng!
Minh chủ phu nhân hỏi tiếp:
- Hiện giờ người đang ở đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- ở một cái hang bí mật trong núi gần Phụ Bình.
Minh chủ phu nhân lập tức nhìn sang Phi Long Trào Vi Uy Lương nói:
- Vi đặc sứ, chúng ta phải lập tức đi cứu người, ngươi đi nói với Vô Trần thượng nhân, xin ông hạ lệnh mỗi phái cử ra một người, thêm vào tám vị đặc sứ áo vàng các ngươi, mau lên!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Phu nhân mà giương cờ gióng trống chắc chắn không cứu được Du minh chủ!
Minh chủ phu nhân ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi nói sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Người ngựa rầm rập kéo tới Phụ Bình, ắt sẽ bị bọn Tam Tuyệt Độc

Hồ phát hiện, lúc ấy đối phương chỉ cần kề đao vào cổ Du minh chủ, thử hỏi phu nhân làm sao ra tay cứu người?
Minh chủ phu nhân như thấy có lý, bất giác gật đầu nghĩ ngợi nói:
- Ừ , thế theo ngươi thì làm thế nào để cứu được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lần này tiểu nhân tới Đồng Tâm Minh là theo lệnh của Tam Tuyệt Độc Hồ. Y muốn tiểu nhân dụ Du đặc sứ tới đó, vì Du minh chủ từng bắt y uống một viên thuốc độc Tán Công, hiện tại Tam Tuyệt Độc Hồ bị mất hết công lực, mà Du minh chủ cho y uống thuốc độc Tán Công xong đã vứt hết thuốc giải đi, nên mục đích của Tam Tuyệt Độc Hồ muốn tiểu nhân dụ Du đặc sứ tới, chủ yếu là để lấy thuốc giải hoặc cách điều chế thuốc giải, giả như chúng ta tương kế tựu kế, hoặc giả còn có hy vọng cứu được Du minh chủ.
Minh chủ phu nhân hỏi:
- Tương kế tựu kế thế nào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Hiện Du đặc sứ không có ở Đồng Tâm Minh, phải xin phu nhân một mình đi theo tiểu nhân, tới nơi rồi phu nhân làm ra vẻ chịu khuất phục, đem cách điều chế thuốc giải nói ra cho Tam Tuyệt Độc Hồ...
Minh chủ phu nhân ngắt lời nói:
- Không được đâu, lão thân vốn không biết phương thuốc giải, làm sao nói ra với y?
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Nếu phu nhân có không biết đi chăng nữa cũng chẳng cần phải nói thật ra!
Minh chủ phu nhân nói:
- Ngươi muốn lão thân cứ nói bừa ra một phương thuốc cho y chứ gì?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, nhưng trong phương thuốc ấy tốt nhất là có một hai vị rất khó kiếm!
Minh chủ phu nhân nói:
- Rồi sao nữa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lúc ấy trong thời gian Tam Tuyệt Độc Hồ nhờ người đi tìm dược vị, tiểu nhân sẽ tìm cơ hội giải thoát chu minh chủ và phu nhân.
Minh chủ phu nhân nghĩ thầm một lúc rồi gật đầu nói:
- Kế ấy không phải là dở, lão thân sẽ phái thêm người của Đồng Tâm Minh tới mai phục dưới núi để đón, đúng không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:

- Không, ngoài phu nhân ra, muôn ngàn lần không được phái thêm người mai phục nữa!
Minh chủ phu nhân chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Ngươi sợ bọn họ phát hiện ra à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Nhất định là sẽ bị bọn họ phát hiện, mà biết đâu một người của Đồng Tâm Minh xuống núi bây giờ họ cũng biết rồi nữa kìa!
Minh chủ phu nhân trầm ngâm một lúc, lại hỏi:
- Ngươi nói ngoài Tam Tuyệt Độc Hồ ra, còn có mấy tên ma đầu nữa ở đó?
Vũ Duy Ninh nói:
- Còn có Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn, Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh, Tiềm Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương bảy người.
Minh chủ phu nhân nói:
- Vậy tới lúc ấy bọn họ có bảy người, vợ chồng ta có hai người làm sao chống nổi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Minh chủ và phu nhân thoát ra khỏi hang động bí mật kia rồi, chỉ cốt là đừng để rơi vào Lục Hợp Kỳ Trận của bọn họ thôi, chứ muốn chạy xuống núi có khó gì đâu!
Minh chủ phu nhân khẽ ừ một tiếng, nhìn qua Phi Long Trào Vi Uy Lương nói:
- Vi đặc sứ, ngươi thấy sao?
Phi Long Trào Vi Uy Lương cười lạnh lùng một tiếng nói:
- Kế sách chu tất khôn ngoan đấy, chỉ có điều là phu nhân không thể khinh di là tin tưởng vào gã tiểu tử này.
Minh chủ phu nhân nhìn lại Vũ Duy Ninh nói:
- Vi đặc sứ nói rất đúng, lão thân làm sao để tin được ngươi đây?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Về chuyện này tiểu nhân cũng đã nghĩ tới trên đường tới đây. Cách duy nhất là phu nhân cho tiểu nhân uống một liều thuốc độc không phát tác ngay, chờ sau khi minh chủ cùng phu nhân thoát hiểm xong, sẽ tìm cách gởi cho tiểu nhân thuốc giải.
Minh chủ phu nhân nói:
- ĐỎ Cũng là một biên pháp, nhưng tiếc là lão thân không có loại thuốc độc như thế.
Phi Long Trào Vi Uy Lương nói:
- Miêu đại biểu Ngũ Thông giáo có, để thuộc hạ đi xin một viên.

Nói xong mở cửa bước ra.
Minh chủ phu nhân trầm ngâm một lúc, quay lại hỏi Vũ Duy Ninh:
- Ngươi nói lệnh tổ mẫu còn trong tay Tam Tuyệt Độc Hồ, vậy sau khi thả vợ chồng ta ra rồi, làm sao cứu bà ta được?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Tiểu nhân vẫn chưa nghĩ ra cách nào cứu gia tổ mẫu, tiểu nhân chỉ hy vọng lúc giải thoát cho minh chủ và phu nhân không bị Tam Tuyệt Độc Hồ phát hiện, thì gia tổ mẫu và tiểu nhân cũng tạm thời chưa bị nguy hiểm.
Minh chủ phu nhân nói:
- Nếu tình hình có thể được, lão thân sẽ nhân lúc thuận tiện cứu lệnh tổ mẫu ra, ngươi thấy sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Như vậy đương nhiên là quá hay. có điều loại cơ hội ấy sợ không có nhiều...
Du Băng Viên nãy giờ đứng sau lưng minh chủ phu nhân chợt cất tiếng nói:
- Mẹ, mẹ định đi thật à?
Minh chủ phu nhân nói:
- Không đi làm sao được?
Du Băng Viên nói:
- Con có thể đi thay mẹ!
Minh chủ phu nhân lắc đầu nói:
- Không được, chuyện này quá sức của con!
Du Băng Viên nói:
- Vậy thì con sẽ cùng đi với mẹ!
Minh chủ phu nhân gượng cười nói:
- ĐÓ mới đúng là chuyện Tam Tuyệt Độc Hồ muốn mà chẳng được đấy, vạn nhất cứu cha con không xong, cả nhà chúng ta sẽ làm khách của Tam Tuyệt Độc Hồ mất rồi!
Du Băng Viên cau mày nói:
- Nhưng mà con làm sao yên tâm để cho một mình mẹ vào chỗ nguy hiểm được?
Minh chủ phu nhân nói:
- Con yên tâm, mấy năm nay tuy mẹ ít ra ngoài, nhưng tự tin là điều đó không sao đâu Đang nói thì Phi Long Tráo Vi Uy Lương và quyền minh chủ Vô Trần thượng nhân đẩy cửa bước vào.
Minh chủ phu nhân đứng dậy nói:
- Xin mời thượng nhân ngồi!
Vô Trần thượng nhân chắp tay nói:

- A Di Đà Phật, chuyện có quan hệ tới việc Du minh chủ gặp nạn, lão nạp đã nghe Vi đặc sứ nói lại, minh chủ phu nhân đã quyết định đi cùng vị tiểu thí chủ này rồi à?
Minh chủ phu nhân đáp:
- Vâng ạ, thượng nhân có gì dạy bảo không?
Vô Trần thượng nhân nói:
- Không dám, chỉ là mới rồi có rất nhiều đại biểu nhao nhao yêu cầu lão nạp bắt vị thí chủ này để trị tội.
Minh chủ phu nhân ngạc nhiên hỏi:
- Trị tội gì?
Vô Trần thượng nhân đáp:
- Tội giúp đỡ bảy mươi mốt tên ma đầu vượt ngục.
Minh chủ phu nhân nói:
- Hôm Ngọc Long trở về Đồng Tâm Minh, chẳng đã tuyên bố ý của thuyết phu rồi hay sao?
Vô Trần thượng nhân nói:
- Đúng thế, nhưng bọn họ cho rằng Du minh chủ không có quyền tha cho vị tiểu thí chủ này...
Minh chủ phu nhân cười nhạt nói:
- Phải rồi, vậy thì thượng nhân cứ bắt y đi mà trị tội!
Vô Trần thượng nhân vội nói:
- Bây giờ thì việc giải cứu Du minh chủ là quan trọng nhất, dĩ nhiên không thể giữ vị tiểu thí chủ này lại, xin phu nhân yên tâm, lão nạp sẽ giải thích với họ.
Minh chủ phu nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn qua Phi Long Trào Vi Uy Lương hỏi:
- Có xin được thuốc độc không?
Phi Long Trào Vi Uy Lương đưa ra một viên thuốc màu đen nói:
- Xin được rồi. Uống xong viên thuốc này, võ công vẫn còn, nhưng trong vòng một tháng mà không có thuốc giải độc môn của Miêu đại biểu thì chắc chắn phải chết.
Minh chủ phu nhân đón lấy viên thuốc, nhìn qua Vũ Duy Ninh cười nói:
- Hài tử, chuyện này do ngươi tự ý nói ra, trong vòng một tháng, ngươi phải tìm cách tới Đồng Tâm Minh xin thuốc giải của Miêu đại biểu. Đương nhiên nếu ngươi thấy chết vì thuốc độc hay hơn vì bị xử chém, thì không tới cũng được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân sẽ tới, chết ở Đồng Tâm Minh tiểu nhân sẽ thấy yên lòng hơn!

Minh chủ phu nhân đưa viên thuốc độc cho chàng nói:
- Tốt lắm, ngươi uống đi, lão thân về phòng lấy mấy thứ lặt vặt sẽ lập tức theo ngươi xuống núi!
Vũ Duy Ninh đón lấy viên thuốc độc, không ngần ngại bỏ vào miệng nuốt ngay.
Minh chủ phu nhân cùng con gái là Du Băng Viên rời khỏi mật thất, trở về phòng sắp xếp hành trang.
Trong mật thất còn có Vô Trần thượng nhân, Phi Long Trào Vi Uy Lương và Vũ Duy Ninh nhìn nhau im lặng một lúc, Vô Trần thượng nhân mới nhìn Vi Uy Lương nói:
- Vi đặc sứ, ngươi xem việc này có cần phái người tới núi Hồng Đào mời bọn Du đặc sứ về hay không?
Phi Long Trào Vi Uy Lương gật đầu nói:
- Dĩ nhiên, bất quá căn cứ vào lời nói của tiểu tử này, sau khi bọn Du đặc sứ trở về Đồng Tâm Minh rồi, thì không nên đi trước tiếp ứng. Nhưng Du đặc sứ hay tin cha gặp nạn há lại chịu ngồi yên chờ ở Đồng Tâm Minh à?
Vô Trần thượng nhân nói:
- Phải rồi, vậy thì nên làm thế nào?
Vũ Duy Ninh trả lời ngay:
- Thượng nhân có thể giải thích với Du đặc sứ, giả như trong vòng mười ngày mà vợ chồng Du minh chủ chưa về tới Đồng Tâm Minh, tức là đã có việc không hay rồi, lúc ấy Du đặc sứ nên đem người tới tiếp cứu.
Phi Long Trào Vi Uy Lương nói:
- Hang động bí mật ấy ở chỗ nào?
Vũ Duy Ninh bèn lấy tấm bản đồ do Tam Tuyệt Độc Hồ vẽ đưa cho ông ta xem. Phi Long Trào Vi Uy Lương nhìn kỹ qua suốt một lượt, ghi nhớ chỗ địa điểm hang bí mật xong, mới đưa trả cho Vũ Duy Ninh, nói:
- Sau mười ngày, lão phu và Du đặc sứ tới đó, giả như bọn Tam Tuyệt Độc Hồ không có trong hang kín ấy, thì làm thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đối với sự tính toán của tiểu nhân như thế, Vi đặc sứ còn nghi ngờ hay không?
Phi Long Trào Vi Uy Lương cười khẽ nói:
- Ngươi đã uống thuốc độc rồi, lão phu còn nghi ngờ gì nữa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì được, giả như tiểu nhân không thể cứu thoát vợ chồng Du minh chủ trong vòng mười ngày, mà Vi đặc sứ các vị tới lại không

thấy ai trong hang kín kia, tức là Tam Tuyệt Độc Hồ đã đưa vợ chồng Du minh chủ qua chỗ khác, lúc ấy tiểu nhân sẽ lưu thư lại trong hang nói rõ nơi tới để Vi đặc sứ có thể đuổi theo.
Phi Long Trào Vi Uy Lương nói:
- Nếu ngươi cũng không biết Tam Tuyệt Độc Hồ sẽ đưa vợ chồng Du minh chủ tới chỗ nào, thì có để thư lại cũng nói được gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì tiểu nhân sẽ lưu lại ký hiệu trên dường đi bằng một mũi tên, Vi đặc sứ cứ theo hướng mũi tên mà tìm dấu vết.
Phi Long Trào Vi Uy Lương đưa tay vào trong bọc rút ra một túi vải nhỏ, cười nói:
- Lưu lại ký hiệu không tiện bằng sử dụng cái này, ngươi mang cái này đi.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Đây là cái gì vậy?

Hồi 23
Báo ân chịu hiểm nguy

Phi Long Trảo Vi Uy Lương nói:
- Đây là một loại thuốc do Du minh chủ sáng chế ra, chỉ có thể ngửi chứ không thể ăn, gọi là Thập Lý Hương, chuyên dùng để theo đuổi dấu vết của người đi làm phận sự.
Giả như Đồng Tâm Minh có người vâng lệnh tới chỗ nọ làm việc gì đó, chợt trên đường gặp phải cường địch nên y bị bắt, y có thể rải từng viên Thập Lý Hương lại dọc đường.
Khi Đồng Tâm Minh phát hiện ra y mấy tích, có thể căn cứ theo Thập Lý Hương mà tìm tới được chỗ của y.
Vũ Duy Ninh đón lấy bao Thập Lý Hương ngửi ngửi, thấy mùi thơm không nồng lắm,bèn hỏi:
- Cái này có thể thơm khắp mười dặm thật sao?
Phi Long Trảo Vi Uy Lương cười rộ nói:
- Đối với một con chó được huấn luyện tốt mà nói, thì đúng là như thế đấy!
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra, "ạ" lên một tiếng nói:
- Té ra là phải dùng chó để truy tìm mới đuổi theo được.

chàng bỏ bao Thập lý hương vào trong bọc, hỏi tiếp:
- Cứ cách mười dặm thì chôn lại một viên phải không?
Phi Long Trảo Vi Uy Lương nói:
- Đúng thế, cái bao này có một trăm viên Thập Lý Hương, đủ cho quãng đường một ngàn dặm.
Đang nói, chợt Du Băng Viên đẩy cửa bước vào nói:
- Vũ Duy Ninh, mẹ ta đổi ý rồi!
Nàng đã thay quần áo, mặc võ phục, lưng đeo một thanh bảo kiếm chuôi màu hồng, phong thái rực rỡ, từ một tiểu thư đại gia biến thành một nữ hiệp.
Vô Trần thượng nhân, Phi Long Trảo Vi Uy Lương và Vũ Duy Ninh đều sửng sốt, đồng thanh hỏi:
- Mẹ cô đổi ý rồi à?
Du Băng Viên cười nói:
- Đúng thế, mẹ tôi đồng ý cho tôi đi!
Phi Long Trảo Vi Uy Lương hỏi:
- Tại sao thế?
Du nói:
- Tôi nói với bà, nếu không cho tôi đi, thì trừ phi nhốt tôi lại, bà không biết làm sao, chỉ còn cách để cho tôi đi.
Nói tới đó, quay người bước đi, lại nói:
- Vũ Duy Ninh, chúng ta đi thôi!
Vũ Duy Ninh bị bất ngờ, nhưng nghĩ đổi đi cùng với nàng cũng được, lập tức chào từ biệt Vô Trần thượng nhân và Phi Long Trảo Vi Uy Lương, cất bước đi ra.
Du Băng Viên dắt chàng ra khỏi Đồng Tâm Minh, vội vàng chạy xuống núi, càng lúc càng nhanh, cuối cùng là chạy hết tốc độ, giống như là chạy trốn vậy.
Vũ Duy Ninh im lặng chạy theo nàng một đoạn đường, chợt nghĩ ra, vội đứng lại kêu lên:
- Du cô nương, dừng lại đã!
Du Băng Viên dừng chân quay đầu cười nói:
- Cái gì thế, ngươi mệt rồi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải, cô làm gì lệnh đường rồi?
Du Băng Viên nói:
- Không có gì đâu, giờ này mẹ ta đang khoẻ mạnh trong phòng thôi.
vũ Duy Ninh nói:
- Tôi không tin!
Du Băng Viên chợt trở tay một cái, tuốt kiếm chỉ vào giữa ngực Vũ

Duy Ninh trợn mắt quát khẽ:
- Ngươi có đi hay không? Nếu không đi thì ta sẽ giết ngươi!
Vũ Duy Ninh không động đậy, nhìn thẳng vào nàng hỏi:
- CÔ điểm huyệt lệnh đường rồi, có đúng không?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thì sao, đi mau!
Vũ Duy Ninh nói:
- Như thế không tốt, ta biết là cô một lòng hiếu thảo, nhưng việc này để lệnh đường làm thì tốt hơn.
Du Băng Viên nói:
- Không, ta phải đi cứu cha ta, đây là cơ hội để ta báo ơn dưỡng dục của hai vị lão nhân Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu có chuyện gì sơ xuất sai lầm, thì không nhưng không báo đáp được, mà còn làm cho hai vị lão nhân thêm lo phiền.
Du Băng Viên nói:
- Đại thể là ngươi không biết, ta hoàn toàn không phải là con ruột của hai vị!
Vũ Duy Ninh sững sờ nói:
- ủa, cô không phải là con ruột của Du minh chủ hay sao?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Đúng thế! Ta vốn là một đứa trẻ nhỏ bị vứt bỏ, được hai vị nhặt về nuôi nấng dạy dỗ, coi ta như con ruột. Bây giờ cha ta gặp nạn, ngươi bảo ta ngồi nhìn không làm gì sao?
Vũ Duy Ninh rất cảm đọng nói:
- Được, ta đưa cô đi, nhưng mà cô điểm huyệt lệnh đường, như thế...
Du Băng Viên thản nhiên nói:
- Không hề gì, sau nửa giờ huyệt đạo sẽ tự nhiên giải khai!
Vũ Duy Ninh không nói nữa, đẩy vẹt thanh kiếm của nàng qua một bên, bước lên đi trước, Du Băng Viên tra kiếm vào vỏ, chạy theo sau hối thúc:
- Đi mau một chút, huyệt đạo mẹ ta giải khai xong, có thể bà sẽ đuổi theo đấy!
vũ Duy Ninh vừa chạy vừa rút bản đồ ra xem, nói:
- Hang kín này ở trong núi cách hai trăn dặm về phía đông, nếu cô sợ bị lệnh đường đuổi theo, chúng ta có thể không đi theo đường chính, cứ băng qua núi mà đi, được không?
Du Băng Viên cả mừng nói:
- Được, ta rất thích băng đèo vượt núi, rất hay! Rất hay!
Vũ Duy Ninh bèn dắt cô ta đi băng qua núi Hằng Sơn kéo dài mấy

trăm dặm, bên trong gò đống liên tiếp, khắp nơi đều là rừng già, rất khó đi, bọn họ đi một hơi bốn năm mươi dặm, trời đã dần dần tối.
Du Băng Viên nói:
- ồ, đêm nay chúng ta làm thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trong núi này xem ra không có nhà dân, chúng ta chỉ còn cách tìm một hang động nào đó nghỉ lại qua đêm.
Du Băng Viên nói:
- Còn ăn?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhịn!
Du Băng Viên phát rầu nói:
- Vậy thì làm sao, ta đói quá rồi.
Vũ Duy Ninh cười thầm tự nhủ:
- Vị cô nương này miệng thì nói thích băng đèo vượt núi, mà hoá ra chỉ là một thiên kim tiểu thư chưa đi ra khỏi nhà lần nào, mới đi trong núi nửa ngày mà đã đói bụng buồn ra mặt!
Còn đang tự nhủ, chợt liếc về khu rừng cây bên trái thấy có đốm lửa lập lòe trong đống tro chưa tắt hẳn, trong lòng mừng rỡ cười nói:
- Du cô nương, cô thích ăn thịt thỏ nướng không?
Du Băng Viên nói:
- Hay quá! Năm trước có lần cha ta dắt ta tới phủ Yên Sơn chơi, ăn thịt thỏ nướng trong một quán rượu, mùi vị rất là thơm ngon, nhưng trong núi này không có quán rượu, thì ăn thịt thỏ nướng thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- ở đây tuy không có quán rượu, nhưng có thỏ rừng.
Du Băng Viên mừng rỡ nói:
- Thật không? Thỏ rừng ở đâu?
Vũ Duy Ninh chỉ vào rừng cây bên trái nói:
- ở trong rừng nay đây. CÔ đi nhẹ nhẹ ra phía sau, ta sẽ từ đây xua nó ra, xem có thể bắt được con nào không.
Du Băng Viên nói "Được" một tiếng, thân người vọt lên không đáp xuống một cành cây, giống như một con bướm phấp phới lướt đi vậy.
Vũ Duy Ninh đi với nàng nửa ngày, thấy khinh công của nàng tuyệt kỳ, rất hoảng sợ khâm phục, bụng bảo dạ:
- CÔ ta tuy là một thiên kim tiểu thư chưa trải đời, nhưng luận về võ công thì cao hơn mình gấp mấy lần. ôi! Tuy mình quyết tâm bắt bảy mươi hai tên ma đầu đem nhốt lại vào Chính Tâm Lao, nhưng nếu không có thầy giỏi dạy, chỉ dựa vào mấy cái quyền cước hạng bét

trước mắt, thì đúng là người ngây nói mộng...
Chàng ngơ ngẩn nghĩ ngợi mông lung một lúc mới bước vào trong khu rừng, nhặt một cành cây dài, vừa đi vừa khua loạn lên.
Trong rừng cây quả nhiên có một con thỏ rừng, thấy có người tới gần "chóe" lên một tiếng, từ trong đám cỏ rậm lủi ra, nhảy mau về phía trước, Vũ Duy Ninh vội vọt theo, kêu lớn:
- Du cô nương, nó chạy ra rồi kìa!
chỉ thấy con thỏ rừng như bóng sao đổi ngôi loang loáng chạy mau về phía trước, xem ra đang chạy vào cái hang dưới một gốc cây, chợt thấy nó lăn qua một bên, co chân giật giật mấy cái, rồi nằm bất động!
Trên đầu của nó có một chiếc trâm vàng cắm vào!
Vũ Duy Ninh mừng rỡ nói:
- Công phu hay quá!
Du Băng Viên nhẹ nhàng từ trên cành cây đáp người xuống đất, nhổ cây trâm vàng cài lại lên đầu cười nói:
- Cái đó có gì đáng gọi là công phu, chỉ là trò khéo vặt thôi!
Vũ Duy Ninh bước tới xách con thỏ lên nói:
- Đi thôi, chúng ta kiếm chỗ suối làm thịt nó!
Bọn họ tìm tới một dòng suối, dùng chuỳ thủ lột da mổ bụng con thỏ, chặt bỏ bốn bàn chân, rồi lấy một nhánh cây xuyên qua, nhóm lại đống lửa.
Du Băng Viên lúc đầu còn giúp chàng làm này làm nọ, sau thấy mình càng giúp càng rối, xấu hổ cười cười lui lại ngồi lên một u đất, hỏi:
- Ngươi thường nướng thỏ ăn lắm à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không, chỉ thỉnh thoảng gặp thì làm thôi!
Du Băng Viên nói:
- Thỉnh thoảng làm tức là ngươi cũng từng nướng thỏ ăn như thế này rồi, đúng không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng, vậy thì sao?
Du Băng Viên nói:
- Ta muốn ngươi biết, ta chưa nướng thỏ bao giờ, cho nên mới rồi không làm được, chứ không phải cái gì ta cũng không làm được!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ta có cười cô nương không làm được đâu!
Du Băng Viên xấu hổ cười nói:
- Ta lại sợ ngươi cười ta!
Vũ Duy Ninh nói:

- Không phải, mỗi người học giỏi một việc, tuy ta biết nướng thỏ rừng, nhưng võ công thì không bằng cô.
Du Băng Viên nghe thấy rất vui bèn hỏi:
- Làm sao ngươi biết vỏ công ta hơn ngươi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Mới rồi cô thi triển khinh công nhảy lên cành cây, cái đó ta không làm được, nên ta biết võ công của cô cao hơn ta.
Du Băng Viên nói:
- Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc là một đầu hạng nhất trong võ lâm, ngươi theo y học võ ba năm, nói thế cũng chẳng phải là quá đáng sao!
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, y chỉ dạy ta một ít công phu quyền cước, chứ hoàn toàn không dạy ta những môn võ công cao minh.
Du Băng Viên nói:
- Ta biết rồi, tuy hắn dạy võ cho ngươi, nhưng không hề thật lòng nhận ngươi làm đồ đệ, chỉ muốn lợi dụng ngươi thôi, phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế.
Du Băng Viên nói:
- VÕ công ngươi không cao cường, làm sao bắt được bảy mươi hai lão ma đầu ấy giam lại vào chính Tâm Lao?
Vũ Duy Ninh than thở:
- Cho nên từ nay trở đi ta chỉ còn có cách vận dụng mưu kế thủ thắng, nhưng ta tự biết là rất kém, nói về mưu kế chỉ sợ lại không chỗ nào bằng được Tam Tuyệt Độc Hồ, suốt mấy tháng nay, ta toàn bị y lừa gạt tới mức chóng mặt...
Du Băng Viên nói:
- Ta thấy ngươi hoàn toàn không kém, chỉ vì ngươi chưa cứu được bà nội ra, nên không thể không nghe lệnh của y mà thôi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Cho dù là có thể cứu được bà nội đi chăng nữa, sợ cũng không làm tròn được nguyện vọng của mình.
Du Băng Viên nói:
- Vì sao thế?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Hôm nay ở Đồng Tâm Minh vị Vô Trần thượng nhân kia chẳng đã nói bọn họ muốn bắt ta để trị tội đó sao!
Du Băng Viên nói:
- Phải rồi, tại sao ngươi lại tình nguyện uống viên thuốc độc kia?

Vũ Duy Ninh nói:
- Không như thế, làm sao lệnh đường chịu tin ta!
Du Băng Viên nói:
- Ngươi có lạ về mẹ ta không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ta đã quyết định từ trước, chỉ cần cứu được lệnh tôn, cho dù chết cũng chẳng tiếc.
Du Băng Viên cảm động nói:
- Ngươi không chết đâu, lần này đi cứu cha ta, nếu được như ý, ta sẽ xin cha ta cứu ngươi.
Vũ Duy Ninh buồn bã cười nói:
- Lệnh tôn đã cứu sống ta hai lần rồi, lần này chỉ sợ là cứu không được nữa.
Du Băng Viên nói:
- Tại sao lại không được?
Vũ Duy Ninh nói:
- vị Vô Trần thượng nhân kia nói rất đúng, lệnh tôn tuy là minh chủ Đồng Tâm Minh, nhưng ông ta không có quyền tha tội cho ta!
Du Băng Viên khẽ hừ một tiếng nói:
- Ta không tin bọn họ dám trái lời cha ta. Mấy chục năm nay, nếu Đồng Tâm Minh không có cha ta chấp chưởng chủ trì, đã tan rã từ lâu rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói vậy không đúng, họ dĩ nhiên rất tôn kính lệnh tôn, nhưng công là công tư là tư, Đồng Tâm Minh là Đồng Tâm Minh của hai bang ba giáo chín môn phái chứ không phải là Đồng Tâm Minh của lệnh tôn.
Du Băng Viên nói:
- Bất kể thế nào, cha ta cũng không thể nhìn thấy ngươi bị Đồng Tâm Minh xử tử được, ngươi cứ yên tâm đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải ta lo mình chết, mà xấu hổ vì mình không có sức bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu. ôi, không nói tới chuyện đó nữa, bọn ta ăn thịt thỏ rừng đi.
Chàng đem con thỏ vừa nướng chín xuống, lấy chuỳ thủ cắt một đùi, đem bao muối vẫn đem trong người để dùng mọi khi ra, rắc một ít lên rồi mới đưa cho nàng nói:
- CÔ ăn thử xem, không có gia vị gì, chỉ sợ không được ngon.
Du Băng Viên cầm lấy cái đùi thỏ, có vẻ ngượng nghịu nói:
- Còn ngươi?
Vũ Duy Ninh lại cắt cái đùi thỏ còn lại nói:

- Ta dĩ nhiên cũng phải ăn, cô ăn trước đi!
Du Băng Viên lại không ăn trước, chờ chàng rắc muối lên cái đùi thỏ xong mới quay lưng lại phía Vũ Duy Ninh bắt đầu ăn.
Vũ Duy Ninh thấy nàng không dám ngồi ăn đối diện với mình, nghĩ muốn bật cười, lúc ấy bèn tìm chuyện nói:
- Du cô nương, võ công của cô là do lệnh tôn lệnh đường dạy cho phải không?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thế, còn mười tám vị đặc sứ áo vàng cũng đều mỗi người dạy ta thêm vài thế...
Vũ Duy Ninh trong lòng rất hâm mộ hỏi:
- Mười tám vị đặc sứ áo vàng ta chỉ biết qua lệnh huynh là Bạch hiệp Du Ngọc Long và Phi long tráo Vi Uy Lương hôm nay, còn mười sáu vị kia, danh hiệu xưng hô thế nào?
Du Băng Viên nói:
- Vị thứ nhất là Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, ông ta là cháu nội của Bất Đảo ông Uất Tất Thắng đã mất. Vị thứ hai là Lý Thanh Bình. Vị thứ ba là Thanh Khê lão nhân Từ Giới Nhiên. Vị thứ tư là Hồ Tam Bảo. Vị thứ năm là Chính ất chân nhân. Vị thứ sáu là Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Công. Vị thứ bảy là Đại Long Đàm Kiếm Khách Qua Kỳ.
Vị thứ tám là Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình. Vị thứ chín là Hắc công công Vũ Văn Đỉnh Vị thứ mười là Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, vợ của Hắc công công. Vị thứ mười một là Phi Long Trảo Vi Uy Lương. Vị thứ mười hai là Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 24
Núi hoang gặp Túc lão

vũ Duy Ninh ngạc nhiên nói:
- ồ, đúng là có một người Thân Thủ tướng quân à?
Du Băng Viên nói:
- ông ta là quái kiệt của Cùng gia bang, võ công so ra còn cao hơn bang chủ bọn họ, ngươi nghe qua tên họ của ông ta rồi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải, lệnh tôn trước khi bị bắt toàn hóa trang thành lão khiếu

hóa, tự xưng là Thân Thủ tướng quân!
Du Băng Viên cười nói:
- Cha ta tuy là minh chủ sang cả, nhưng lại thích bụi đời, chẳng có gì lạ đâu.
Im lặng một lúc lại nói tiếp:
- Đặc sứ thứ mười ba là Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan, đặc sứ thứ mười bốn là Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, đặc sứ thứ mười lăm là Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, đặc sứ thứ mười sáu là Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên, đặc sứ thứ mười bảy là Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa, đặc sứ thứ mười tám là anh ta Bạch Hiệp Du Ngọc Long.
Du Băng Viên nói tới đó cười cười nói:
- Ta nói như vậy, chắc ngươi không nhớ rõ, về sau có cơ hội, ta sẽ nhất nhất giới thiệu từng người cho ngươi mà.
Vũ Duy Ninh nói:
- Mười tám vị đặc sứ áo vàng ấy, ai là võ công cao nhất?
Du Băng Viên nói:
- Khó nói lắm, mỗi người có một sở trường riêng.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- So với bọn Tam Tuyệt Độc Hồ thì sao?
Du Băng Viên nói:
- Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, thì trong thiên hạ hiện nay trừ cha ta và hai vị đặc sứ áo vàng đã quy ẩn, sợ không có ai là đối thủ. Còn như từ bọn Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình trở xuống thì đại khái mười tám vị đặc sứ áo vàng đều có thể đối phó dược.
vũ Duy Ninh nói:
- CÔ nói có hai vị đặc sứ áo vàng khác đã quy ẩn, họ là ai thế?
Du Băng Viên nói:
- Một vị là Thiên Nhai Nho Hiệp Lư Nghĩa Nam, một vị là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy, họ đều là dượng của ta. Lúc cha ta được cử giữ chức minh chủ Đồng Tâm Minh, họ vì tuổi tác đã cao, nên từ chức đặc sứ áo vàng, hơn mười năm nay không rõ tin tức, đến nay không rõ là còn sống không?
Vũ Duy Ninh thấy nàng đã ăn hết cái đùi thỏ, lúc ấy lại cắt thêm cho nàng một miếng thịt nữa, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bất giác màn đêm đã buông hẳn xuống, Du Băng Viên đứng dậy nói:
- Ngươi nói là tìm một hang đá qua đêm, vậy tìm ở đâu?
Vũ Duy Ninh gói miếng thịt thỏ chưa ăn hết, cẩn thận cho vào bọc, nói:
- Chúng ta đi thêm một đoạn nữa xem, ta cũng chẳng biết ở đâu có

hang đá.
Hai người lại đi thêm một chặng nữa, nhưng dọc đường toàn là rừng sâu bãi lớn, tìm mãi không ra một hang đá nào có thể ngủ qua đêm, Du Băng Viên nói:
- ôi, xem ra chúng ta chỉ còn có cách leo lên cây ngủ thôi.
Câu nói vừa xong, chợt nghe một tràng tiếng "phì phì" quái dị từ cạnh khu rừng vang tới.
Du Băng Viên hoảng sợ nhảy dựng lên nói:
- ái da! Tiếng gì thế này?
Vũ Duy Ninh chăm chú nghe ngóng một lúc rồi nói:
- Có lẽ là tiếng dã thú, chúng ta qua đó xem đi.
Nói xong, cất bước theo chỗ có tiếng động ấy đi tới.
Du Băng Viên vội nói:
- Đừng đi, nếu là dã thú thì có gì hay mà xem?
Vũ Duy Ninh dừng chân quay đầu cười nói:
- Ta lớn lên ở núi Trường Bạch, tiếng kêu của các loài dã thú đều có nghe, nhưng tiếng kêu mới đây ta không nghe ra là tiếng thú gì, nên muốn tới xem, cô cũng đi đi!
Du Băng Viên dẫu môi nói:
- Ta không đi, ta sợ lắm...
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nếu là rắn, cô càng không cần sợ, ta là tay chuyên bắt rắn đây!
Du Băng Viên tuy sợ sệt nhưng lại tò mò, nghe xong mừng rỡ nói:
- Thật à? Ngươi biết bắt rắn à?
vũ Duy Ninh nói:
- Không nói dối cô đâu, bắt rắn rất dễ, cô chỉ cần nắm đuôi nó, dùng sức rẫy thật mạnh, nó sẽ không động đậy được nữa.
Du Băng Viên nói:
- Được, chúng ta đi xem.
Nàng tuốt kiếm ra, từng bước từng bước theo sau Vũ Duy Ninh, thần sắc đầy vẻ hồi hộp.
Vũ Duy Ninh cười thầm tự nhủ:
- CÔ ta tuy võ công cao hơn mình, nhưng cũng chỉ là một cô gái nhỏ, còn nhút nhát...
Đi được mấy trượng chỉ nghe tiếng "phì phì" càng lúc càng to, lại ngửi thấy một mùi máu tanh tưởi bay tới, khiến người ta buồn nôn.
Du Băng Viên cau mày nói:
- Hôi quá, chẳng biết là mùi gì thế?
Vũ Duy Ninh hạ giọng nói:
- Đại khái là mùi dã thú.

Du Băng Viên nói:
- Ta thấy xây xẩm cả mặt mày.
vũ Duy Ninh nói:
- Ta cũng thế, quái dị thật!
Du Băng Viên nói:
- Sợ mùi này có độc, chúng ta quay lại đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ta muốn tới xem cho rõ, nếu cô không chịu được, cứ quay lại phía sau trước.
Du Băng Viên lấy ra một cái khăn lụa bịt mũi, vẩy vẩy tay nói:
- Đi, đừng nói nữa!
Vũ Duy Ninh lúc ấy lại bước lên trước, lại đi được vài trượng, đưa mắt nhìn thấy một lão nhân áo đen đang múa kiếm đánh nhau với một con mãng xà quái dị, không kìm được hoảng sợ, kêu thất thanh:
- ái chà, con mãng xà này lớn thật.
Con mãng xà ấy quả to lớn phát khiếp, đầu to như cái đấu, nửa thân dưới quấn lấy một khối thạch nham trên một cái gò đất. Đầu nó không ngừng lắc lư chúi xuống như đang trốn tránh thế công của lão nhân áo đen, phát ra những tiếng "phì phì" quái dị không thôi!
Lão nhân áo đen tuổi trạc chín mươi, tóc bạc lông mày trắng, diện mạo đoan chính mà gầy gò, thanh kiếm trong tay chớp lên không ngừng như một cầu lửa bay lượn trên không, song kỳ quái là rất ít đánh tới con mãng xà, chỉ thấy lượn tròn trước mặt nó giống như múa cho nó xem.
Ngẫu nhiên có một hai đòn đánh thật thì chỉ dùng thân kiếm đập vào đầu con mãng xà, tiếng vang lên như đập vào phiến sắt nghe leng keng!
Con quái mãng mỗi lần bị đánh trúng thì lại phát động một lần công kích đớp lại, cái đầu lúc vươn ra lúc thụt vào, lanh lẹ khôn tả. Nhưng nửa thân dưới vẫn cuốn chặt lấy tảng đá, giống như thà bị giết chết chứ nhất định không chịu rời ra.
Vũ Duy Ninh nhìn thấy rất kinh hãi, quay lại nhìn Du Băng Viên nói:
- Du cô nương, cô thấy con mãng xà nào lớn thế này chưa?
Du Băng Viên đang hoảng sợ đứng ngẩn người, nghe hỏi chỉ lắc đầu lia lịa, không nói được câu nào.
Vũ Duy Ninh lại nói:
- CÔ xem lão nhân kia nhát kiếm nào cũng có thể chém trúng nó, nhưng không làm nó bị thương được, dường như da con mãng xà này đao kiếm không rách được.
Du Băng Viên gật đầu ứa một tiếng, run lên nói:

- Đúng thế... đúng thế... Trời ơi!
Vũ Duy Ninh lại nhìn một lúc, chỉ thấy kiếm pháp của lão nhân áo đen chỉ là hoa kiếm, múa mãi trước mặt con quái mãng chứ không cho nó một nhát chí mạng, nhất thời nhịn không được, cất tiếng kêu:
- Lão trượng, trên đầu nó có một khối trắng trắng, đó là chỗ yếu của nó đấy.
Lão nhân áo đen như không nghe thấy, lại vung kiếm múa loạn lên trước mặt con mãng xà!
Vũ Duy Ninh lấy làm lạ lùng, quay nhìn Du Băng Viên hỏi:
- Du cô nương, cô thấy kiếm pháp của lão nhân này thế nào?
Du Băng Viên trong lòng hồi hộp đã hơi bình tĩnh lại, nghiệm mặt nói:
- Rất cao cường.
Vũ Duy Ninh ngạc nhiên hỏi:
- Rất cao cường à?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thế đấy, chẳng kém gì cha ta đâu.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không tin. Kiếm pháp của ông ta mà bằng lệnh tôn, thì đã giết chết được con quái mãng kia rồi.
Du Băng Viên nói:
- ông ta không giết nó, chắc là có dụng ý khác...
Vũ Duy Ninh không tin, mím môi nói:
- Ta... ta tới giúp ông ta một tay.
Du Băng Viên hoảng sợ nói:
- Không được!
Vũ Duy Ninh đã rút ngọn chuỳ thủ ra, nhẹ nhàng vòng qua bên phải thạch nham nhảy tới Du Băng Viên giữ chàng lại không kịp, vội vàng giẫm chân la lớn:
- Được, thằng tiểu tử ngốc nhà ngươi, ta xem hình như ngươi chán sống rồi đấy.
Vũ Duy Ninh trong bụng đã có kế sách giết chết con quái mãng, chẳng chút gì sợ hãi, cứ lặng lẽ đi tới phía sau nó.
Con quái mãng đang tập trung lo ứng phó với vị lão nhân áo đen, nên không phát hiện ra chàng.
Lão nhân áo đen thì nhìn thấy rất rõ ràng, ông ta dĩ nhiên biết rõ Vũ Duy Ninh có ý giúp mình giết con quái mãng, nhưng lại không hề tỏ vẻ mừng rỡ, lại cất tiếng mắng:
- Thằng tiểu tử ngốc, mau mau cút đi cho lão nhân gia.
Vũ Duy Ninh không đếm xỉa gì tới, đột nhiên tung người nhảy mau tới, từ phía sau ôm chặt lấy đầu con mãng xà, tay kia cầm chuỳ thủ

đâm mạnh vào khối trắng giữa trán no.
"Thụp" một tiếng, ngọn chuỳ thủ đã cắm vào giữa trán con quái mãng, sâu tới năm tấc, ngập luôn cả cán!
Con quái mãng phát ra một tiếng rất quái dị, cái đầu đập xuống một cái, cái đập này có sức nặng tới mấy ngàn cân, đủ làm gảy một cây đại thụ, Vũ Duy Ninh tuy liều mạng ôm chặt lấy nó, nhưng thân con mãng xà mười phần trơn láng, nên sau cái đập ấy của nó, thân hình chàng như cánh diều đứt dây, bay tung ra ngoài.
"Bình" một tiếng, đập vào một thân cây đại thụ, rơi xuống mặt đất, mê man luôn!
Con quái mãng bị đâm trúng chỗ yếu hại, nên cũng quẩy mạnh mấy cái rồi cũng nằm bất động y hệt Vũ Duy Ninh.
Lão nhân áo đen nhảy dựng lên mắng:
- Đồ ngu! Đồ chết giẫm ở đâu! Phá hỏng chuyện hay của lão nhân gia, thật là đâu lại có lý thế được...
Du Băng Viên nhảy một bước tới cạnh Vũ Duy Ninh, đưa tay sờ soạng rối lên, một mặt kêu to:
- Này, Vũ Duy Ninh ngươi bị thương chỗ nào?
Lão nhân áo đen nói:
- Cho ngươi biết nhé, y chết rồi.
Du Băng Viên phát hoảng, run sợ nói:
- Cái gì, y chết rồi à?
Lão nhân áo đen hiu hiu nói:
- Đúng vậy, y đã bị trúng độc của con quái mãng, nếu không có Tục Mệnh Giải Độc Đan của lão nhân gia để cứu, chỉ còn chờ chết thôi.
Du Băng Viên vội nói:
- Vậy người cứu y mau đi!
Lão nhân áo đen tức giận hừ một tiếng nói:
- Đừng tưởng, y làm hỏng việc hay của lão nhân gia, ta sẽ không cứu y đâu!
Du Băng Viên nói:
- Y giúp người giết chết con quái mãng, sao lại bảo là làm hỏng việc hay của người?
Lão nhân áo đen nói:
- Nói bậy! Ta muốn giết chết con quái mãng ấy thì nhấc tay lên một cái là làm được, lại cần tới y giúp đỡ à.
Du Băng Viên nói:
- Người đã không muốn giết nó, thì tại sao lại đánh nhau với nó cho khổ thân?
Lão nhân áo đen nói:

- Lão nhân gia ta lợi dụng nó để nghiên cứu một môn kiếm pháp!
Du Băng Viên hoảng sợ hỏi:
- A, nghiên cứu một môn kiếm pháp à?
Lão nhân áo đen tự biết lỡ lời vội nói:
- Không có gì, con bà nó, tính ra lão nhân gia ta gặp xui, ngươi mau mau mang y đi!
Du Băng Viên hỏi:
- Mang y đi đâu?
Lão nhân áo đen nói:
- Ta biết đâu là ngươi mang đi đâu? Hừ, ngươi mà lười đưa y về nhà thì chôn luôn ở đây cũng được.
Du Băng Viên nói:
- Không, người đã có Tục Mệnh Giải Độc đan có thể cứu được, thì xin người cứu y!
Lão nhân áo đen lắc đầu nói:
- Không được, y phá hỏng việc hay của ta, ta đâu có lý gì lại đi cứu y, thôi đi! Thôi đi!
Du Băng Viên nói:
- Người cứ leo lẻo rằng y phá hỏng việc hay của người, nhưng đó là do y có ý tốt mà!
Lão nhân áo đen tức giận mắng:
- Nói thúi lắm, mới rồi y định xuất thủ lão nhân gia ta đã bảo thôi đi, mà y không chịu nghe, thế mà gọi là có ý tốt à?
Du Băng Viên đứng thẳng dậy, lạnh lùng hỏi:
- Người đúng là quyết định không cứu y phải không?
Lão nhân áo đen gật đầu nói:
- Đúng đấy! Không cứu!
Du Băng Viên tay ngọc lật một cái, rút trường kiếm đeo trên vai ra, mặt lạnh băng quát:
- Được, người không cứu y, thì ta giết người vậy.
Chữ "vậy" chưa dứt, một điểm hàn tinh đã bắn thẳng tới trước ngực lão nhân áo đen, chiêu thức mau lẹ như chớp giật.
Lão nhân áo đen cười lớn một tiếng, nghiêng người bước lên, vung kiếm quét vào hai Chân nàng, quát:
- Giỏi lắm, con nha đầu, nếu ngươi hơn được lão nhân gia ta một chiêu nửa thức, lão nhân gia ta sẽ đưa thuốc giải cho.
Kiếm phát ra còn mau lẹ hơn Du Băng Viên.
Du Băng Viên đã thấy kiếm pháp của đối phương rất cao cường, mình nhất định không phải là địch thủ, nhưng nghĩ rằng nếu Vũ Duy Ninh chết, thì việc giải cứu phụ thân lại càng khó khăn thêm, nên

quyết tâm liều mạng với đối phương, vừa thấy đối phương vung kiếm quét tới, nhất định không lùi lại, nhún chân nhảy lên tránh, lại đâm luôn ra một kiếm.
Lão nhân áo đen hô hô cười lớn, trường kiếm đang quét xuống dưới đột nhiên giương lên, chỉ nghe "choang" một tiếng đã chặn đứng thanh kiếm của Du Băng Viên.
Đúng lúc ấy thanh trường kiếm của ông ta chợt từ đơn giản biến thành phức tạp, hướng tới Du Băng Viên đánh ra luôn năm chiêu. Năm chiêu này như là năm người đánh ra cùng lúc, lại giống như năm ngọn phi đao cùng lúc phóng tới đánh vào năm đại huyệt trước ngực Du Băng Viên, nhanh tới mức người ta không nhìn thấy rõ.
Có điều ông ta như không có ý giết chết Du Băng Viên, nhát kiếm nào gần chạm vào huyệt đạo lập tức rút lại, nhưng lối dung tha như thế khiến Du Băng Viên sợ hãi đến mức mặt hoa thất sắc, toàn thân phát lạnh, vội vàng lùi lại.
Lão nhân áo đen cũng không thừa cơ truy kích, đứng lại cười nói:
- Nha đầu, kiếm pháp của ngươi cũng không kém, ai dạy ngươi vậy?
Kiếm pháp của Du Băng Viên là được cha nàng Thánh Hiệp Du Lập Trung đích thân truyền thụ, thành tựu tuy chưa bằng anh là Bạch Hiệp Du Ngọc Long, nhưng cũng không phải thuộc loại tầm thường, nhưng gặp phải lão nhân áo đen này lại là tôn sư kiếm thuật, cho nên chỉ một hai chiêu đã bị bức bách tới mức chân tay rối loạn, đó vốn là chuyện bình thường. Nhưng nàng lại xấu hổ không chịu nổi, nghe câu nói của lão nhân mang ý châm chọc, bèn thẹn quá hóa giận, quát lên một tiếng, lại nâng kiếm đánh ra.
Lần này lão nhân áo đen không hề đánh trả, chỉ thủ chứ không công, hóa giải hết thế công của Du Băng Viên. Sau vài chiêu, ông ta dường như đã nhận ra sư thừa của Du Băng Viên, nên trên mặt hiện ra vẻ Vô cùng mừng rỡ.
Lại qua mấy chiêu, lão nhân áo đen chợt tung người lùi ra hơn một trượng cười lớn hỏi:
- Giỏi lắm! Nha đầu, Thánh Hiệp Du Lập Trung là gì của ngươi?
Du Băng Viên tức giận nói:
- Là cha ta, rồi sao?
Lão nhân áo đen hô hô cười lớn nói:
- Thú vị thật! Thú vị thật! Mới hơn mười năm không gặp, không ngờ Du Lập Trung lại sinh được đứa con gái như hoa như ngọc nhà ngươi!
Du Băng Viên sửng sốt hỏi:
- Người biết cha ta à?

Lão nhân áo đen gật đầu cười nói:
- Dĩ nhiên, nha đầu ngươi thì không biết lúc ấy đâu, lão nhân gia ta biết y đấy!
Du Băng Viên hỏi:
- Người là ai?
Lão nhân áo đen không đáp, vuốt râu cười nhìn nàng một lúc, lại hỏi lại:
- Nha đầu, tên ngươi là gì?
Du Băng Viên nói:
- Ta tên Du Băng Viên.
Lão nhân áo đen lại hỏi:
- Cha ngươi gần đây có khỏe không?
Du Băng Viên không rõ ông ta là bạn hay thù, không muốn nói thật, bèn bịa đặt:
- Cha ta rất khỏe!
- Còn mẹ ngươi?
Du Băng Viên nói:
- Mẹ ta cũng rất khỏe!
Lão nhân áo đen vui vẻ gật đầu nói:
- Cố nhân vẫn khỏe khiến ta mừng rỡ. Gã Vũ Duy Ninh kia là thế nào với ngươi?

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 25
Mắt sáng biết anh hùng

Du Băng Viên nói:
- Người đã không muốn cứu y, thì hỏi làm gì?
Lão nhân áo đen cười nói:
- Ngươi nói rõ ra, lão nhân gia ta sẽ ra tay cứu y!
Du Băng Viên nghĩ nếu nói rõ cho ông ta thì rất mất công, bèn đáp:
- Y là bạn của ta...
Nói tới đó bất giác mặt mũi đỏ bừng, Vô cùng ngượng nghịu.
Lão nhân áo đen cười hô hô nói:
- Tốt lắm, thằng nhỏ này cốt cách thanh kỳ, tướng mạo thuần hậu,

ngày sau ắt thành vật báu của võ lâm, con mắt của nha đầu ngươi nhìn không lầm đâu.
Du Băng Viên càng xấu hổ, giậm chân nói:
- Người đừng nói bậy, y chỉ là bạn thân của ta thôi, chẳng có gì khác cả!
Lão nhân áo đen cười nói:
- ĐƯỢC rồi, nha đầu ngươi không cần phải giải thích, đêm nay ở đây gặp ngươi là lòng trời, lão nhân gia ta sẽ đem tâm huyết ba năm ra thành toàn cho y!
Nói xong bước tới kéo xác con mãng xà ra, chỉ vào một cái cây nhỏ chỗ khối đá nói:
- Nha đầu, ngươi biết đây là cái gì không?
Du Băng Viên nhìn không ra, lắc đầu nói:
- Ta không biết. ĐÓ là cái gì vậy?
Lão nhân áo đen nói:
- Đây là trái nhân sâm ngàn năm.
Du Băng Viên ngạc nhiên hỏi:
- Trái nhân sâm ngàn năm à?
Lão nhân áo đen nghiêm mặt trầm giọng nói:
- Đúng thế! Đây là trái nhân sâm ngàn năm, trăm đời khó thấy!
Du Băng Viên nói:
- Ta cũng nghe nói tới trên đời có thứ quả Linh Chi gì đó, chứ chưa từng nghe nhân sâm mà lại có trái bao giờ.
Lão nhân áo đen nói:
- Loại này một ngàn năm mới có một trái, là vật Vô cùng hiếm có, tự nhiên ngươi không biết được. Nói cho ngươi biết, nếu nhân sâm ở dưới đất mấy chục năm không ai đào, sẽ chết già rồi mục đi, mặt đất bất kể là có cây cỏ gì, sau khi hấp thụ được nguyên khí của nhân sâm rồi, sẽ dần dần thay đổi hình dạng, qua một ngàn năm thì kết trái, loại trái này, người thường ăn được sẽ kéo dài tuổi thọ, sống lâu trăm tuổi, người luyện võ ăn được sẽ thay đổi xương tủy, công lực tăng tiến gấp đôi.
Du Băng Viên nghe xong trong lòng chấn động, chăm chú hỏi:
- Người vì trái nhân sâm ngàn năm này mà ác đấu với con mãng xà kia?
Lão nhân áo đen lắc đầu nói:
- Không phải, con quái mãng xà này tới giữ trái nhân sâm ngàn năm này đã mấy năm rồi, vì trái nhân sâm ngàn năm chưa chín hẳn nên lão nhân gia ta không nghĩ tới việc giết chết nó, chỉ mượn nó để nghiên cứu một loại kiếm pháp thôi.

Du Băng Viên hỏi:
- Trái nhân sâm ngàn năm này chưa chín?
Lão nhân áo đen nói:
- Đúng thế, còn hai ba năm nữa, có điều cũng ăn được rồi, công hiệu hơn cả mọi loại quả Linh Chi.
Du Băng Viên nói:
- Người định hái xuống ăn à?
Lão nhân áo đen nói:
- Đúng thế, nhưng hiện ta đã đổi ý rồi. Nể mặt cha mẹ ngươi, lão nhân gia ta sẽ đem trái nhân sâm ngàn năm này cho hai người các ngươi ăn.
Nói xong, đưa tay ngắt trái nhân sâm ngàn năm, toan lấy kiếm cắt ra.
Du Băng Viên lắc đầu nói:
- Người đừng cắt ra, ta không ăn đâu!
Lão nhân áo đen ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao thế?
Du Băng Viên nói:
- Thứ nhất là vì ta không biết người, thứ hai là vì người đã khó nhọc mấy năm gìn giữ, về cả tình cả lý, đều là phải để lại cho người hưởng dụng mới phải.
Lão nhân áo đen à một tiếng cười nói:
- Nha đầu, ngươi có biết rằng ngươi có hai người dượng, đều là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh năm xưa không?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Biết, họ là Thiên Nhai Nho Hiệp Lư Nghĩa Nam và Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy, có điều bọn họ đã rời Đồng Tâm Minh hai mươi năm rồi nên ta chưa gặp lần nao.
Lão nhân áo đen cười nụ nói:
- Hiện ngươi đang gặp mặt một trong hai người đấy!
Du Băng Viên hai mắt tròn xoe, kinh ngạc nói:
- Người... người là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy phải không?
Lão nhân áo đen gật đầu cười nói:
- Đúng rồi!
Du Băng Viên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ lạy xuống nói:
- Thật không ngờ lão nhân người lại... dượng Thượng Quan... người... sao lão nhân người không tới Đồng Tâm Minh? Cha mẹ cháu nhớ người lắm đấy.
Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy cười khẽ nói:
- Lão nhân gia ta ẩn cư ở núi rừng đã lâu, chỉ muốn nát cùng cây cỏ,

không muốn lại bước vào... chốn thị phi. Cho nên có lúc cũng muốn tới Đồng Tâm Minh thăm cha mẹ ngươi, nhưng vì... ôi, nha đầu, đừng nói chuyện đó nữa!
Du Băng Viên nói:
- cháu biết rồi! Cháu nghe mẹ cháu nói rồi! Lão nhân người vì dì hai nạn sản chết ở Đồng Tâm Minh nên đau lòng, từ chức đặc sứ áo vàng rời Đồng Tâm Minh, không muốn trở lại nơi làm người đau lòng, có đúng không?
Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy cười gượng gật đầu nói:
- Phải rồi, sau khi rời Đồng Tâm Minh, lão nhân gia ta tới đây ở ẩn đến nay. Nơi đây phong cảnh rất đẹp, năm xưa ta và dì hai ngươi từng qua chơi, dì hai nói về già sẽ tới đây Du Băng Viên rất cảm động nói:
- Vì thế nên lão nhân người không muốn đi khỏi nơi này phải không?
Thiên Thủ kiếm khách cười cười, chợt tung tung trái nhân sâm ngàn năm trên tay lên, hỏi:
- Được rồi! Nha đầu, giờ này thì ngươi chịu ăn nửa trái nhân sâm ngàn năm này chưa?
Du Băng Viên biết ông ta không muốn nói nhiều về chuyện đau lòng ngày xưa, bèn cũng cười nói:
- Không, lão nhân người ăn đi!
Thiên Thủ kiếm khách nói:
- Lão nhân gia ta còn sống không bao lâu, ăn trái nhân sâm này tối đa cũng chỉ thọ thêm được mười năm, ngoài ra chẳng có ích gì, nếu để bọn ngươi còn trẻ tuổi ăn, công lực sẽ tăng tiến, có thể sẽ ra sức vì Đồng Tâm Minh.
Du Băng Viên bất giác đưa mắt nhìn về phía Vũ Duy Ninh đang nằm trên mặt đất nói:
- Người cần tăng cường công lực nhất đúng là y, chỉ là...
Thiên Thủ kiếm khách cười lớn nói:
- HÔ hô, ta hiểu ý ngươi rồi, ngươi yên tâm đi, lão nhân gia ta đã xem người nhiều, ta tin là không lầm đâu. Thằng nhỏ này ngũ quan đoan chính, tinh thần sáng suốt, tính tình rất khôn ngoan mà trung hậu, làm bạn với nhau suốt đời chắc chắn không lầm!
Nói tới đó, bước tới cạnh Vũ Duy Ninh ngồi xuống, đưa tay bóp vào hàm Vũ Duy Ninh cho miệng há ra, kế đó bóp vỡ trái nhân sâm ngàn năm, nhỏ nước vào miệng chàng.
Du Băng Viên vốn toan đem việc Vũ Duy Ninh nói cho ông ta rõ, nhưng Thiên Thủ kiếm khách lại lầm tưởng Vũ Duy Ninh là ý trung nhân của nàng, khiến nàng ngượng nghịu một lúc không nói được

câu nào, đến khi thấy ông ta đã cho Vũ Duy Ninh ăn trái nhân sâm ngàn năm, lòng nửa mừng nửa lo. Mừng là nếu Vũ Duy Ninh quả là một thanh niên chính trực, thì chàng có thể nhờ đó mà hoàn thành được tâm nguyện bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu, lo là vì nếu việc Vũ Duy Ninh bỏ tà theo chính đây chỉ là âm mưu, thì cho chàng ăn trái nhân sâm như thế đúng là chắp cánh thêm cho hổ, hậu hoạn Vô cùng...

Nàng nghĩ tới mức trong lòng áy náy không yên, không kìm được tiếng thở dài, nói:

- Dượng ạ, sao người không nghe cháu nói cho rõ đã, y là một kẻ phạm tội Vô cùng ghê gớm đấy!

Thiên Thủ kiếm khách tiếp tục bóp cho trái nhân sâm nhỏ nước vào miệng Vũ Duy Ninh, vừa cười nói:

- Bất kể hắn phạm tội gì, lão nhân gia ta tự tin là không nhìn lầm người đâu.

Du Băng Viên nói:

- Y thả bảy mươi mốt tên ma đầu trong Chính Tâm lao ra đấy!

Thiên Thủ kiếm khách giật mình biến sắc, quay lại hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Gã thiếu niên này thả bảy mươi mốt tên ma đầu bị giam trong Chính Tâm Lao ra rồi à?

Du Băng Viên gật đầu nói:

- Đúng thế, tuy cha cháu cho rằng y không biết gì nên bị người lợi dụng làm thành tội lớn, nhưng trước khi cha cháu thoát nạn, cháu thật không dám tin tưởng hoàn toàn vào Thiên Thủ kiếm khách càng nghe càng sợ, đứng dậy hỏi:

- Thoát nạn à? Cha ngươi bị gì rồi?

Du Băng Viên nói:

- Cha cháu bị bọn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc mấy tên ma đầu bắt đi rồi!

Thiên Thủ kiếm khách biến sắc nói:

- Sao mới rồi ngươi nói là y khỏe lắm?

Du Băng Viên nói:

- Mới rồi cháu không biết lão nhân người là dượng Thượng Quan nên không dám nói thật...

Thiên Thủ kiếm khách hỏi mau:

- Chuyện này đầu đuôi thế nào? Cha ngươi bị bọn họ bắt ra sao? Gã thiếu niên này có quan hệ thế nào với Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc?

Du Băng Viên buồn bã thở dài nói:

- Chuyện nói ra rất là dài, ba năm trước Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu

Cốc dùng kế trốn thoát khỏi Chính Tâm Lao, đại khái y dã tâm không bỏ, lại muốn kình chống với Đồng Tâm Minh lần nữa, nên thay tên đổi họ tới ở ẩn ở một thôn nhỏ trong núi Trường Bạch, Vũ Duy Ninh này là một thiếu niên trong thôn ấy hàng ngày đào than bán để sống, Chính Tâm Lao mua than của y, Tam Tuyệt Độc Hồ thấy y có thể ra vào Chính Tâm Lao tự do, bèn dạy võ công cho y...
Tiếp theo, nàng đem việc Vũ Duy Ninh giải thoát cho bảy mươi mốt tên ma đầu và những chuyện phát sinh sau đó ra sao kể lại tỉ mỉ tường tận một lượt.
Thiên Thủ kiếm khách nghe xong nhíu tít lông mày, nhìn vào Vũ Duy Ninh một hồi lâu, mới thở dài một tiếng nói:
- Té ra là có rất nhiều rắc rối, nhưng ngươi mới nói y đã uống thuốc độc của Miêu đại biểu ở Ngũ Thông giáo, chẳng lẽ chưa đủ để thấy y là một thiếu niên chính trực hay sao?
Du Băng Viên nói:
- Vâng ạ, nhưng lòng người khó dò, trước khi cha cháu thoát ra, ai dám tin tưởng y được Thiên Thủ kiếm khách nói:
- Giờ thì đã cho y ăn trái nhân sâm ngàn năm rồi, làm sao cho tốt?
Du Băng Viên nói:
- Chỉ còn cách hy vọng đúng là một thanh niên tốt thôi.
Thiên Thủ kiếm khách vỗ tay một cái nói:
- cỏ Cách rồi. Lần này các ngươi đi cứu cha ngươi, nếu đúng là cứu được, thì y quả có lòng hướng thiện, nếu không thì lão nhân gia ta sẽ trừ bỏ y. Tuy y ăn được trái nhân sâm ngàn năm rồi, công lực tăng lên tới trình độ đã tu vi qua sáu mươi năm, nhưng ta vẫn có đủ sức giết chết y.
Nói tới đó xong, phát hiện ra trái nhân sâm ngàn năm cầm trên tay vẫn chưa hết nước, bèn đưa cho Du Băng Viên nói:
- Này, ngươi cầm lấy mà ăn, trái nhân sâm này đã vắt nước cho y hết tám phần rồi, nhưng phần còn lại cũng đủ giúp ngươi tăng tiến hẳn công lực đấy!
Du Băng Viên xấu hổ cười nói:
- Cái đó để dượng ăn mới phải, cháu thật không muốn ăn.
Thiên Thủ kiếm khách bực bội hỏi:
- Tại sao? Ngươi sợ trong này có thuốc độc phải không?
Du Băng Viên chỉ là ngượng nghịu chứ không phải là không muốn ăn, nghe lão nhân nói như thế, giơ tay đón lấy trái nhân sâm xấu hổ cười nói:
- Được, cháu ăn đây.
Thiên Thủ kiếm khách thấy nàng rón rén nhỏ nhẻ chẳng giống một

hiệp nữ bôn tẩu giang hồ, bất giác cười ngất nói:
- Nha đầu, ngươi như là chưa ra khỏi nhà lần nào, có phải không?
Du Băng Viên nói:
- Có mấy lần, nhưng đều là theo cha cháu.
Thiên Thủ kiếm khách cười nói:
- Chẳng lạ gì ngươi còn dáng dấp tiểu thư lắm, hô hô, cha mẹ ngươi đều là nhân vật dọc ngang hải hồ năm xưa, không ngờ lại sinh ra một đứa con gái cái gì cũng thẹn cũng sợ thế này...
Du Băng Viên cúi đầu xấu hổ cười nói:
- Cháu... cháu không phải là con ruột của hai vị đâu...
Thiên Thủ kiếm khách chợt ngẩn người nói:
- ủa! Ngươi là con gái nuôi được họ thu dưỡng à?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Vâng ạ! Cháu là một đứa bé gái bị cha mẹ ruột vứt bỏ, hai vị nhặt được đem về nuôi dưỡng...
Thiên Thủ kiếm khách thấy nàng có vẻ tủi thân, vội lờ đi nói qua chuyện khác.
- Được rồi, ngươi ăn trái nhân sâm đi, lão nhân gia ta sẽ dắt ngươi về thảo lư nghỉ qua đêm.
Nói xong, quay người bế Vũ Duy Ninh lên.
Du Băng Viên cắn một miếng, lập tức thấy mùi vị thơm ngon thấm vào tận gan ruột, càng ăn càng thấy ngon ngọt Vô cùng, bất giác ăn hết luôn cả trái nhân sâm.
Thiên Thủ kiếm khách cất bước đi, nói:
- Đi theo ta, thảo lư của ta ở phía trước, không xa đâu.
Du Băng Viên bước theo, vừa đi vừa hỏi:
- Dượng à, ngươi nói y trúng phải chất độc của con quái mãng, vậy lâu quá không uống thuốc có bị sao không?
Thiên Thủ kiếm khách hô hô cười nói:
- Mới rồi lão nhân gia ta nói thế để dọa ngươi thôi, chứ thật ra y chẳng bị trúng độc gì Du Băng Viên ủa một tiếng cười nói:
- Dượng muốn dọa cháu làm gì?
Thiên Thủ kiếm khách cười nói:
- Thứ nhất là Linh Xà Kiếm Pháp của lão nhân gia ta nghiên cứu còn chưa xong mà nhìn thấy con mãng xà bị giết chết, tự nhiên là nổi nóng. Thứ hai, lúc ấy ta không biết ngươi là con gái của Du minh chủ.
Du Băng Viên nói:
- Y chẳng trúng độc, tại sao cứ mê man không tỉnh?
Thiên Thủ kiếm khách nói:

- Y bị đập vào một cây đại thụ rất mạnh, cho nên hôn mê bất tỉnh. Có điều không hề gì, giờ y đã ăn trái nhân sâm ngàn năm rồi, lát nữa lão nhân gia ta giúp y một phen là tỉnh lại thôi...
Già trẻ vừa đi vừa trò chuyện, bất giác đã tới trước một gian thảo lư. Gian thảo lư này rộng rãi không nhỏ, bên trong sắp xếp bài trí sạch sẽ cao nhã, phía ngoài hoa cỏ rải rác, đúng là nơi ở ẩn của bậc cao nhân.
Thiên Thủ kiếm khách đem Vũ Duy Ninh vào trong nhà, đặt lên trên giường của mình, lập tức ra tay.
Du Băng Viên đứng bên cạnh nhìn thấy mười ngón tay của lão nhân như đang đánh đàn búng đến nỗi toàn thân của Vũ Duy Ninh giật lên, từ mau tới chậm, lại từ chậm tới mau, biết lão nhân đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho chàng, không nhịn được hoảng sợ hỏi:
- Dượng à, người đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho y phải không?
Thiên Thủ kiếm khách gật đầu cười nói:
- Đúng vậy. Đây là một khối ngọc rất đẹp, lão nhân gia ta muốn gọt giũa thành vật quý Du Băng Viên nói:
- Nếu vạn nhất y tâm thuật bất chính thì như thế lại gây ra tai họa cho võ lâm mất.
Thiên Thủ kiếm khách nói:
- Đúng thế, nhưng nếu y có thể học theo điều tốt, thì lại có thể tạo phúc cho võ lâm thiên hạ, cho nên thế này cũng là một phen đánh bạc.
Du Băng Viên khe khẽ thở dài, không nói câu nào nữa.
Thiên Thủ kiếm khách cũng thu hết vẻ mặt vui cười lại, dáng rất nghiêm trọng, đem chân khí của bản thân trút vào người Vũ Duy Ninh, đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho chàng.
ĐÓ là một phen công phu khó nhọc, Thiên Thủ Kiếm Khách ngưng thần chăm chú thi triển chân lực khoảng nửa giờ, lúc biết đại công cáo thành, toàn thân ông ta đẫm mồ hôi thấm ra ướt cả áo!
ông ta từ từ đứng thẳng dậy, nhẹ nhẹ thở ra một hơi rồi quay lại nhìn Du Băng Viên cười nói:
- Y sắp tỉnh dậy rồi, ngươi chăm sóc y một lúc, lão nhân gia ta có một việc quan trọng phải làm, sẽ trở về ngay.
Nói xong, quay người bước ra khỏi phòng.
Lúc sau, Vũ Duy Ninh quả nhiên tỉnh dậy.
chàng như vừa ngủ một giấc ngon tỉnh dậy, trong người sảng khoái nhìn vào Du Băng Viên đứng ở đầu giường cười một tiếng, mới phát giác ra mình đang nằm trong phòng của một người lạ, không kìm được giật mình "A" lên một tiếng, vội ngồi dậy nói:

- Tại sao ta lại ở đây?
Du Băng Viên cười khẽ một tiếng nói:
- ở đây không thoải mái hơn ngủ ngoài đồng giữa rừng sao?
Vũ Duy Ninh như rơi vào đám mây mù năm dặm, sờ lên đầu kêu lên:
- ô! Mới rồi có chuyện gì xảy ra thế này?

Hồi 26
Quan tâm ân cần

sau khi Du Băng Viên vừa kể xong những việc đã trải qua, Thiên Thủ Kiếm Khách cũng về tới.
Trên tay ông ta cầm một bó da mãng xà cuốn lại, té ra ông ta vừa đi lột toàn bộ da con quái mãng, định dùng vào việc gì đó.
Vũ Duy Ninh biết mình đã được ông ta đối xử rất tốt, lúc thấy ông ta trở về, đâu dám coi thường, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn.
Thiên Thủ Kiếm Khách kéo chàng đứng lạnh lùng nói:
- Không cần cảm ơn, được cũng phải chịu, thua cũng phải chịu, rồi cũng có ngày nào đó lão nhân gia ta sẽ giết chết ngươi.
Vũ Duy Ninh chẳng hiểu ý lão nhân, nhất thời trợn mắt há miệng.
Du Băng Viên cười khẽ một tiếng nói:
- Ngươi uống nước trái nhân sâm ngàn năm rồi, lại được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, hiện giờ công lực chẳng thua kém một vị đặc sứ áo vàng nào, giả như ngươi không thật lòng bỏ tà theo chính, dượng ta đương nhiên phải giết ngươi.
vũ Duy Ninh lúc ấy mới hiểu rõ, bèn hướng về Thiên Thủ Kiếm Khách xá dài nói:
- Xin lão tiền bối yên lòng, tiểu nhân tuy là kẻ thảo dã ngoài biên cương, nhưng cũng biết phân biệt đúng sai, từ nay về sau giả như không thể làm tròn tâm nguyện, cũng tuyệt đối không giúp đỡ kẻ ác.
Thiên Thủ Kiếm Khách thấy tấm da mãng xà vào góc nhà, chuyển thân bước ra ngoài nói:
- Được rồi, ngươi ra đây một lúc!
Vũ Duy Ninh bước theo ông ta ra khỏi gian thảo lư, cung kính hỏi:
- Lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nụ nói:
- Trước đây tiểu tử ngươi nhảy cao được khoảng bao nhiêu?

Vũ Duy Ninh đáp:
- Khoảng một trượng bảy, một trượng tám.
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Giờ ngươi nhảy lên một cái xem nào.
Vũ Duy Ninh nghe nói liền nhún hai chân nhảy lên, chỉ thấy chưa tốn chút sức lực nào người đã nhảy cao lên hơn ba trượng, bất giác kinh hoảng, kêu thất thanh:
- ái da, ngã chết mất!
Vì bị bất ngờ, đồng thời giật mình tay chân luống cuống, cho là nhất định sẽ ngã, nên quả nhiên "bùng" một tiếng, chàng đã ngã lăn xuống đất nhưng toàn thân lại chẳng thấy đau đớn chút nào.
Nguyên do là chàng đã ăn được trái nhân sâm ngàn năm, lại được đả thông hai mạch Nhâm Đốc rồi, công lực hiện tại đã đạt tới mức như người luyện nội công bốn năm mươi năm, mà một người có nội công thâm hậu nếu gặp lúc bất ngờ bị té ngã lập tức sẽ tự nhiên vận công chống đỡ, nên chàng rớt từ trên không xuống, không những đã không bị thương mà còn không hề cảm thấy đau đớn.
Thiên Thủ Kiếm Khách hô hô cười nói:
- Tốt lắm rồi, bây giờ đổi qua thử về chưởng, phía sau ngươi có một cây liễu, nhắm đánh thử một chưởng xem sao!
Vũ Duy Ninh trong một đêm mà công lực đột nhiên tăng tiến gấp mấy lần, lúc này mừng rỡ Vô cùng, từ mặt đất đứng dậy xoay người đánh luôn một chưởng về cây liễu phía sau...
Chỉ nghe "chát" một tiếng, cây liễu xù xì to bằng cái miệng bát theo tiếng gảy lìa, rào rào đổ xuống.
Đây thật là chuyện chàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong lúc nhất thời, chàng sững sờ đứng ngây ra.
Du Băng Viên kinh ngạc chắt lưỡi nói:
- Trời ơi, không ngờ một trái nhân sâm ngàn năm mà lại có hiệu lực như vậy.
Thiên Thủ Kiếm Khách lặng lẽ cười một tiếng, đột nhiên tuốt kiếm ra nói:
- Ra đây, lão nhân gia ta thành toàn cho các ngươi luôn, các ngươi nhìn cho kỹ.
Trong câu nói, thân hình đã xoay đi một cái, thanh trường kiếm trong tay cũng rung lên, kế đó lúc duỗi lúc vươn, thoắt trên thoắt dưới, lúc thì như ba đào cuồn cuộn cuốn lên, lúc thì như chim én nhanh lẹ bay múa, mỗi chiêu mỗi thức đều lợi hại Vô cùng, mà lại đẹp đẽ rất mực!
Du Băng Viên vừa nhìn thấy đã biết ngay đây là Linh Xà Kiếm Pháp mà ông ta quan sát động tác của con quái mãng mà nghiên cứu tạo

ra, võ công của nàng lấy kiếm thuật làm đầu, nên hiểu rất rõ ràng, chỉ biết mỗi một chiêu một thức của lão nhân phát ra đều kỳ quái ra ngoài suy nghĩ của người ta, không kìm được mừng rỡ, lúc ấy ngấm ngầm ra sức ghi nhớ.
Vũ Duy Ninh thì đứng ngẩn người ra, giống như càng xem càng mê muội.
Thiên Thủ Kiếm Khách chầm chậm thi triển hết một lộ kiếm pháp rồi cười nụ nói:
- Đây là Linh Xà Kiếm Pháp của lão nhân gia ta, tuy còn chưa đạt tới mức toàn thiện toàn mỹ, nhưng không phải là ta nói khoe, chứ trong võ lâm hiện nay bất kể là cao thủ bậc nào mà gặp nó lần đầu, cũng chỉ có cách chịu thua thôi. Bây giờ lão nhân gia ta sẽ diễn lại hai lần nữa cho các ngươi xem, các ngươi mà không nhớ hết được toàn bộ thì là do quá ngu, chứ ta không múa lần thứ tư đâu!
Nói xong, lại bắt đầu ra chiêu lại từ đầu.
Xong một lần, lại một lần nữa, kế đến cũng không hỏi Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên có nhớ được nhiều hay ít, tra kiếm vào bao xua tay nói:
- Xong rồi, vào nhà ngủ đi, Vũ Duy Ninh ngươi ngủ trên giường ta, còn con nha đầu này qua bên gian phòng phía trái! Mau đi! Mau đi! Lão nhân gia ta còn có chuyện phải làm, không bồi tiếp các người nằm chỏng cẳng lên được!
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên không dám chần chừ, hướng về ông ta làm lễ xong song song trở vào trong nhà, theo lời lão nhân ai lên giường người ấy.
Dĩ nhiên, hai người đều không ai ngủ ngay được cả, vì đều còn múa lại Linh Xà Kiếm Pháp trong đầu...
Vừa rạng ngày hôm sau, Vũ Duy Ninh tỉnh dậy bước ra phòng xem, không thấy Thiên Thủ Kiếm Khách trong nhà, lại ra cửa nhìn quanh, cũng không thấy bóng dáng ông ta đâu, trong lòng lấy làm lạ, bèn tới phòng Du Băng Viên gõ cửa nói:
- Du cô nương, cô dậy chưa?
Du Băng Viên còn đang ngủ say, nghe tiếng giật mình, vội vàng bước xuống giường đáp:
- Dậy rồi, ngươi chờ một chút, ta ra ngay đây.
Nàng chải qua loa mái tóc một lượt, mới mở cửa bước ra, ngượng ngùng nói:
- Ngươi dậy lâu chưa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Cũng mới dậy thôi, nhưng Thượng Quan lão tiền bối không có trong

nhà, không biết đi đâu rồi.
Du Băng Viên kinh ngạc hỏi:
- ủa, dượng ta đi rồi à?
- Không, lão nhân gia ta đây!
Giọng của Thiên Thủ Kiếm Khách từ ngoài sân vọng vào.
Hai người vừa quay lại. Thiên Thủ Kiếm Khách đã cười hì hì đứng ngay trước cửa!
Trên tay ông ta cầm hai cái áo lót làm bằng da mãng xà, dường như vừa giặt xong vẫn còn ướt.
Du Băng viên vui mừng nói:
- Dượng à, người dậy sớm quá!
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Sớm gì đâu, mặt trời lên cao còn nằm chỏng cẳng mà!
Du Băng Viên cúi đầu cười ngượng nghịu một lúc, rồi chỉ vào hai cái áo da mãng xà trên tay ông ta hỏi:
- Dượng may làm gì vậy?
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Để cho các ngươi. Vì phải may hai cái áo da mãng xà này, lão nhân gia ta thức suốt đêm không chợp mắt đấy!
Du Băng Viên sửng sốt hỏi:
- Cho bọn cháu à? Bọn cháu mặc làm gì?
Thiên Thủ Kiếm Khách giơ chiếc áo da mãng xà lên giũ giũ, nói:
- Da con mãng xà này bền vững dị thường, đao thương chém không đứt, các ngươi mặc vào thì sống lâu hơn những người khác, đúng không?
Du Băng Viên cả mừng nói:
- ủa, có tác dụng tốt như thế thật à?
Thiên Thủ Kiếm Khách cầm một cái thảy cho nàng, cười nói:
- Không tin ngươi cứ mặc vào, rồi bảo Vũ Duy Ninh đâm thử ngươi một kiếm xem sao.
Du Băng Viên vẫn còn tính trẻ con nghe xong tự nhiên muốn thử xem, bèn lập tức cầm áo da mãng xà chạy vào trong phòng.
Thiên Thủ Kiếm Khách đưa chiếc còn lại cho Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi cũng mặc vào đi!
Vũ Duy Ninh cầm lấy cảm ơn, rồi cởi áo ngoài ra, khoác áo da mãng xà vào không lâu Du Băng Viên cũng mặc áo xong trở ra, nàng tuốt kiếm đưa Vũ Duy Ninh nói:
- Này, đâm ta một kiếm xem!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ta cũng mặc rồi, cô cứ đâm ta cũng được.

Du Băng Viên buột miệng kêu "được", thanh kiếm trong tay vươn ra một cái hướng về ngực trái của chàng đâm tới luôn.
Vũ Duy Ninh chỉ thấy trên ngực hơi đau đau, loạng choạng lui lại hai bước, cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy áo ngoài bị đâm thủng một lổ, nhưng tấm áo da mãng xà bên trong quả nhiên không hề hấn gì, không kìm được mừng rỡ nói:
- CÔ xem, quả nhiên là không bị thương!
Du Băng Viên mười phần thích chí, tra kiếm vào bao, hướng về Thiên Thủ Kiếm Khách kính cẩn nói:
- Cám ơn dượng nhiều!
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Trong bếp có nồi cơm vừa nấu xong, các ngươi ăn đi rồi lên đường ngay, lão nhân gia ta phải ngủ một chút, đừng có quấy rối ta nữa.
Nói xong, quay người vào phòng.
Du Băng Viên biết lão nhân tính tình hào sảng ngay thẳng, không ưa khách sáo, bèn cùng Vũ Duy Ninh vào trong bếp, tự lấy chén đũa ra ăn cơm.
ăn sáng xong, hai người trở ra tới ngoài phòng Thiên Thủ Kiếm Khách, chỉ nghe trong phòng có tiếng ngáy khò khò rất lớn, như là lão nhân đã ngủ say lắm. Du Băng Viên quay về phòng lấy bao phục, nói:
- Bọn ta đi thôi!
Vũ Duy Ninh chỉ cửa phòng nói:
- Không cần chào ông ta sao?
Du Băng Viên nói:
- Không cần, ông ta đã nói là đừng quấy rầy mà!
vũ Duy Ninh nói:
- Ta được ông đối xử rất tốt, làm sao lại bỏ đi như thế được, để ta lạy ông ba lạy!
Nói xong, hướng về phía trong phòng lạy sụp xuống.
Sau đó hai người rời căn thảo lư tiếp tục đi vào trong núi. Vì hai người đều đã được ăn trái nhân sâm ngàn năm, nội lực tăng lên rất nhiều, nên trong núi tuy không có đường đi, gai góc chằng chịt, nhưng đi đường vẫn cảm thấy không có chút gì mệt mỏi.
Buổi trưa hôm ấy, hai người đã lên tới một ngọn núi, thấy núi non chạy dài trước mắt, cảnh sắc như vẽ, đẹp đẽ không bút nào tả xiết.
Du Băng Viên thích thú quá bèn ngồi xuống một phiến đá bằng phẳng nói:
- Thôi chúng ta ăn trưa ở đây đi!
Vũ Duy Ninh cười hỏi:

- Lấy gì mà ăn trưa ở đây?
Du Băng Viên chỉ vào bao phục của chàng nói:
- Trong bao của ngươi còn nửa con thỏ rừng hôm qua ăn chưa hết, đúng không?
Vũ Duy Ninh lúc ấy mới sực nhớ ra, cười xòa một tiếng, lập tức mở bao lấy gói thịt thỏ ra, đưa một nửa cho nàng, hai người cùng ngồi ăn.
Du Băng Viên vừa ăn vừa hỏi:
- còn bao xa nữa mới tới cái hang bí mật ấy?
Vũ Duy Ninh mở tấm bản đồ ra xem đáp:
- Nếu ta tính không lầm, thì khoảng trưa mai là tới.
- Tới chỗ ấy rồi, chúng ta làm sao để cứu cha ta?
- Theo như đã định mà làm, lúc gặp Tam Tuyệt Độc Hồ cô cứ nói thật với y rằng lệnh huynh tới núi Hồng Đào, không có ở Đồng Tâm Minh, nên cô tới trước. Nếu y đòi đưa thuốc giải, cô cứ nói hiện không có thuốc đã điều chế, chỉ có bài thuốc...
- Ta chẳng biết được phương giải dược nào cả!
- Nhà ta có một bài thuốc có thể bổ huyết ích khí, mạnh gân sáng mắt, cũng có thể đem lừa y một phen. Chỉ là bài thuốc ấy có ba mươi tám vị, không biết cô có nhớ được không.
- Ngươi cứ đọc xem!
- Nhũ hương một tiền rưỡi, Hồng hoa một tiền rưỡi, Huyết bá hai tiền rưỡi, Phương hoạt một tiền rưỡi, Cát canh một tiền rưỡi, Bắc Tân hai tiền, Ngưu ngân hai tiền, Trân châu năm phân, Mạt được một tiền rưỡi, Điền thất một tiền rưỡi...
Chàng đọc ba mươi tám vị mấy lần, Du Băng Viên nhớ hết toàn bộ, xong lại hỏi tiếp:
- Nói dược phương ra xong rồi sao nữa?
vũ Duy Ninh nói:
- Trước khi công lực khôi phục, Tam Tuyệt Độc Hồ nhất định không dám làm hại cô nương, y sẽ mang nhốt cô trong hang, cũng có thể ở một nơi khác, thế nào ta cũng biết.
Chờ khi thời cơ chín muồi, ta sẽ lén thả cô nương và lệnh tôn ra.
Du Băng Viên nói:
- Nếu ngươi làm không được thì sao?
Vũ Duy Ninh quả quyết nói:
- Ta sẽ liều mạng làm bằng được.
Du Băng Viên cười một tiếng nói:
- Được, ta tin ngươi một lần, nếu đây là âm mưu của ngươi, cho dù cha con ta không thoát chết, ngươi cũng không sống được đâu.

Vũ Duy Ninh vứt cái xương thỏ, đứng dậy nói:
- Đúng vậy, chúng ta đi thôi!
Khoảng buổi trưa ngày thứ ba, hai người tới một vách núi đá mọc rải rác, Vũ Duy Ninh ngẩng đầu nhìn lên, thấy bên trên có một cây tùng trơ trọi treo một chiếc dây lưng trắng, trong lòng rúng động, hạ giọng nói:
- Du cô nương, chúng ta còn cách hang đá bí mật không xa đâu.
Du Băng Viên cũng phát hiện trên cây tùng có treo một chiếc thắt lưng trắng phất phơ, bèn hỏi:
- ĐÓ là tín hiệu của Tam Tuyệt Độc Hồ à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, y nói thấy cây tùng này thì rẽ về bên phải, lại đi về phía trước khoảng một dặm sẽ gặp bọn y.
Du Băng Viên đưa mắt nhìn qua bên phải vách đá, thấy một khu rừng già dày đặc, xa xa có mấy gò đá không cao, không kìm được nghi ngờ hỏi:
- Ngươi xem núi bên này không cao lắm, trong núi lại thật là có hang động à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bất kể là gì, chúng ta cứ theo lời y mà làm, sẽ gặp y thôi.
Du Băng Viên nhìn chằm chằm vào chàng không đáp, dường như không thỏa mãn về câu trả lời của chàng, lại càng thêm nghi ngờ.
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn ra xa nói:
- Tam Tuyệt Độc Hồ quỷ kế đa đoan, cũng có thể chỗ này chẳng có hang động bí mật gì cả, nhưng Vô luận là thế nào, việc này có quan hệ tới việc khôi phục công lực của y, ta nghĩ rằng y sẽ không giở trò gì đâu, chúng ta cứ đi một đoạn nữa xem!
Du Băng Viên chợt vươn tay nắm lấy huyệt Mạch Môn trên cổ tay phải của chàng, cười nụ nói:
- Được, chúng ta đi!
Vũ Duy Ninh chợt sửng sốt, nhưng mau chóng hiểu rõ ý tứ của nàng, lúc ấy cũng không dùng sức giãy ra, chỉ cười gượng nói:
- Thế này rất tốt!
Du Băng Viên nhướng mày, thoáng vẻ ngạc nhiên cười nói:
- Rất tốt à? Ngươi nói thế này rất tốt à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, cô nắm lấy huyệt Mạch Môn ta thế này, càng dễ khiến cho bọn Tam Tuyệt Độc Hồ không nghi ngờ rằng ta hợp tác với Đồng Tâm Minh.
Du Băng Viên cười nói:

- Nếu đã như thế, thì ta cứ nắm huyệt Mạch Môn của ngươi thế này, chờ lúc thấy bọn Tam Tuyệt Độc Hồ rồi sẽ bỏ tay ra.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, cất chân đi về phía bên phải vách núi. Tiến vào rừng sâu, đi thẳng về phía trước khoảng một dặm, chợt nghe trên một cây đại thụ phía sau có người hô hô cười lớn nói:
- Hay lắm! Vũ Duy Ninh, ngươi làm sao lại mang được con gái Du Lập Trung tới đây thế?
Câu nói đột ngột vang lên trong khung cảnh rừng già tĩnh mịch, khiến Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên đang hồi hộp giật nảy người.
Hai người quay đầu nhìn lại, phát hiện ra người ngồi trên một cây lớn phía sau là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình.
Vũ Duy Ninh vừa sợ, vừa mừng, kêu lên:
- Cung đại thúc, thì ra là người!
Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình ngồi xếp bằng ở đầu một cành cây nhỏ chìa ngang ra, nhưng cành cây này như vẫn không phải chịu một chút áp lực nào, không hề chúc xuống chút nào. Đây là biểu hiện về công phu khinh công đã đạt tới mức đăng phong thái cực, song người ta còn kinh hãi là ở chỗ y đang đề khí khinh công mà vẫn có thể lên tiếng nói chuyện. Chỉ thấy y lại hô hô cười lớn nói tiếp:
- Còn nhiều hơn! Ngươi quay lại mà xem, mọi người đều ra đón ngươi đấy!
Vũ Duy Ninh ngoảnh đầu nhìn ra bốn bên, mới thấy trên bốn cây đại thụ bốn phía còn có Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn bốn người ngồi. Trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, lúc ấy chàng hướng về bọn họ nhất nhất gật đầu thi lễ, rồi Cười gượng nói:
- Các vị đại thúc tới rất hay, vị Du cô nương này sợ tiểu nhân lừa gạt nàng ta, cứ ra tay nắm lấy huyệt Mạch Môn của tiểu nhân...
Nói tới đó, quay nhìn Du Băng Viên cười hỏi:
- Du cô nương, tiểu nhân không lừa gạt cô phải không nào?
Du Băng Viên càng nắm chặt huyệt Mạch Môn của chàng hơn, lạnh lùng hỏi:
- Vị nào là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc?
Vũ Duy Ninh nói:
- Gia sư chưa khôi phục được công lực, không có ở đây!
Du Băng Viên cười nhạt nói:
- Hừ, lại còn nói không lừa gạt ta, hôm nay đã tới chỗ này, ngươi mới đổi giọng gọi Tam Tuyệt Độc Hồ là "gia sư" phải không?
Vũ Duy Ninh cười cười nói:

- Chỉ cần Du cô nương nói ra được phương uống giải, thì có thể cứu được lệnh tôn, còn chuyện khác để ý làm gì?
Nói xong, ngẩng lên nhìn năm lão ma đầu trên cây nói:
- các vị đại thúc, gia sư vẫn khỏe chứ?
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười nói:
- Thằng ranh, lệnh sư vốn bảo ngươi lừa dụ Du Ngọc Long tới đây, tại sao nay lại mang hòn ngọc báu của Du Lập Trung tới thế này?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân tới Đồng Tâm Minh, Du Ngọc Long đã cùng chín vị đặc sứ áo vàng tới núi Hồng Đào, cho nên tiểu nhân bèn đưa vị Du cô nương này tới đây, may mà cô ta cũng biết cách điều chế thuốc giải...
Năm lão ma đầu nghe tới đó đều đồng thời tung mình đáp xuống đất.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nhìn Du Băng Viên cười hỏi:
- Du cô nương, cô biết cách điều chế thuốc giải thật chứ?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Đúng thế.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nói:
- Tốt lắm, cô đọc dược phương cho lão phu nghe qua xem nào!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 27
Thực tình khó tỏ

Du Băng Viên nói:
- Không, ta phải thấy mặt cha ta trước đã.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nói:
- Ngươi nói dược phương ra đi, lão phu nghe thấy có thể tin được, lập tức thả lệnh tôn ra.
Du Băng Viên nói:
- Không, ta phải thấy mặt cha ta trước đã.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nhìn bốn lão ma kia một cái, rồi gật đầu nói:
- Được thôi, lão phu đưa cô đi gặp lệnh tôn.
Nói xong, quay người bước đi.
Du Băng Viên kéo Vũ Duy Ninh đi theo, bốn người bọn Độc Mục Cuồng, Lang Tâm Hắc Long, Bán Phong thư sinh, Ngọc Diện Hoa

Thi cũng nối bước theo sau. Bán Phong thư sinh vừa đi vừa cười nói:
- Du cô nương, tới chỗ này rồi, cô còn nắm Uyển mạch của Vũ Duy Ninh làm gì?
Du Băng Viên cũng biết là chẳng cần phải khống chế Vũ Duy Ninh nữa, nghe câu nói bèn buông tay ra.
Đúng lúc ấy, bên tai Vũ Duy Ninh chợt một dây âm thanh nhỏ nhẹ truyền âm nhập mật vang tới:
- Vũ Duy Ninh, mau điểm huyệt cô ta đi!
Người nói câu này là Bán Phong thư sinh!
Vũ Duy Ninh nghe xong sửng sốt tự nhủ:
- Điểm huyệt cô ta à? CÔ ta đã dám tới đây, trước khi cứu được cha, quyết không thể bỏ trốn, việc gì lại phải điểm huyệt.
Trong nháy mắt chàng đã đoán ra sự tình nhất định đã có thay đổi gì rồi!
Nhưng chàng không biết thay đổi ra sao, nên đang lúc chàng còn đang do dự chưa quyết, Bán Phong thư sinh lại xuất truyền âm giục giã:
- Có nghe thấy không? Điểm huyệt cô ta mau lên!
Vũ Duy Ninh không dám không nghe theo, lúc ấy cũng chẳng còn cách nào khác, bèn bước sát về phía Du Băng Viên, phóng chỉ điểm vào Ma huyệt của nàng.
Du Băng Viên có nằm mơ cũng không ngờ Vũ Duy Ninh lại điểm huyệt mình, nên lúc bị Vũ Duy Ninh điểm trúng Ma huyệt rồi, nàng mới phát giác là bị tập kích, chỉ sửng người ra một cái, rồi từ từ ngã xuống phía trước.
Vũ Duy Ninh kịp thời chụp tay nàng kéo giữ lại, quay nhìn Bán Phong thư sinh hỏi:
- Thân Đồ đại thúc, cô ta không có ý chạy trốn, thì còn điểm huyệt làm gì?
Bán Phong thư sinh cất tiếng cười nói:
- Vì sự tình đã có sự thay đổi!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Thay đổi thế nào?
Bán Phong thư sinh nói:
- Chờ lát nữa sẽ nói, ngươi bế cô ta lên, lão phu dắt ngươi tới gặp lệnh sư.
Vũ Duy Ninh đầy lòng ngờ vực, chỉ muốn lập tức gặp Tam Tuyệt Độc Hồ để biết rõ mọi chuyện, nên cũng không hỏi gì nữa, bèn bế xốc Du Băng Viên lên, theo năm lão ma tiến sâu vào rừng rậm.

Du Băng Viên tuy bị chế ngự huyệt đạo, nhưng vẫn còn nói được, nàng bị điểm trúng Ma huyệt vừa sợ vừa giận, lúc ấy lại bị Vũ Duy Ninh ôm vào lòng lại càng thẹn thùng nóng nảy, nên nhìn trừng trừng vào mặt Vũ Duy Ninh, tức giận tới phát cuồng, mắng:
- vũ Duy Ninh! Lòng dạ ác tặc ngươi chó má như thế đấy! Hôm nay bản cô nương mới nhận rõ được! Ngươi...
Nàng định tìm một chữ thật tàn tệ để chửi, nhưng vì xưa nay chưa từng mắng chửi ai, kinh nghiệm chưa nhiều, nên chửi được một câu xong, đã không biết làm sao tiếp tục nữa, chỉ biết phun nước bọt lia lịa vào Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh vừa né đầu tránh, vừa ngầm lấy ngón tay khều nhẹ mấy cái vào lưng nàng, quát:
- Con nha đầu xấu xa này, ngươi mà còn phun nước bọt nữa, ta sẽ cho ngươi sống không được chết không được đấy!
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười hắc hắc quái dị nói:
- Đúng! Vũ Duy Ninh, nếu ngươi muốn, đêm nay có thể làm Thám Hoa Lang!
Vũ Duy Ninh nhất thời chưa nghe rõ, nói:
- Lãnh đại thúc nói gì vậy?
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười gian giảo nói:
- Lão phu nói, là ngươi có thể làm rể của Du Lập Trung!
Vũ Duy Ninh sắc mặt chợt đỏ bừng nói:
- Lãnh đại thúc cứ nói đùa, tiểu nhân làm sao làm được!
Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng cười nói:
- Ngươi chưa rõ ý tứ Lãnh lão, y nói là nếu ngươi muốn thì có thể đùa giỡn với cô ta một phen.
Vũ Duy Ninh nghe xong, muốn cho Du Băng Viên đỡ lo, vội nói:
- Không, việc quan trọng nhất là giúp gia sư phục hồi công lực, chỉ cần con nha đầu này nói thực ra được phương để chế thuốc giải, chúng ta sẽ thả y thị về.
Bán Phong thư sinh Thần Đồ Kiêu cười hì hì nói:
- Tiểu tử giỏi, xem ra tâm địa ngươi cũng chưa bại hoại!
Vũ Duy Ninh cười nụ nói:
- Tiểu nhân suốt trên đường lừa dối cô ta tới chỗ chết, tự biết là bại hoại lắm rồi!
Kế đó lại nói sang chuyện khác, hỏi:
- Phải rồi, Thần Đồ đại thúc, bà nội cháu tới chưa vậy?
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười nói:
- Ngươi đoán xem!
Vũ Duy Ninh trái tim chìm xuống, bất giác lộ vẻ thất vọng hỏi:

- Chưa tới à?
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười nói:
- Nếu không cho ngươi gặp mặt bà nội lần nữa, nhất định ngươi sẽ nổi sùng, đúng không?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Không đến nổi thế, chỉ là tiểu nhân ly biệt gia tổ mẫu mấy tháng trời rồi, thật là rất muốn gặp lại bà.
Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu cười khẽ nói:
- Sau khi gặp lại, ngươi định sắp xếp cho bà ta ra sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân chưa quyết định được, phải xem ý gia tổ mẫu thế nào, nếu bà nhất quyết muốn trở về núi Trường Bạch, tiểu nhân sẽ đưa bà về. Nếu bà chịu ở lại Trung nguyên tiểu nhân sẽ tìm cách sắp xếp cho bà.
Chàng đã quyết định, nếu cứu được bà nội rồi, sẽ đưa bà nội tới chỗ nữ nhân tóc bạc họ Ngải, nhưng dĩ nhiên chàng không nói ra cho bọn lão ma đầu này biết được.
Bán Phong thư sinh về việc này như có hứng thú đặc biệt, lại hỏi:
- Nếu bà ta chịu ở lại Trung nguyên, ngươi sẽ sắp xếp ra sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân còn chưa nghĩ tới. Đại thúc thấy nên sắp xếp thế nào thì tốt nhất?
Bán Phong thư sinh lắc đầu cười nói:
- Lão phu không có ý kiến.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc còn chưa trả lời câu hỏi của tiểu nhân, là gia tổ mẫu đã tới chưa?
Bán Phong thư sinh nói:
- Tới rồi!
Vũ Duy Ninh cả mừng hỏi:
- Thật không?
Bán Phong thư sinh nói:
- Lão phu lừa ngươi làm gì?
Vũ Duy Ninh rất mực vui mừng, vội hỏi:
- Hiện tại gia tổ mẫu cũng đang ở trong hang đá chứ?
Bán Phong thư sinh gật đầu nói:
- Phải rồi, cùng chỗ với lệnh sư!
Vũ Duy Ninh còn định hỏi nữa, chợt thấy Bệnh Lang Trung từ Đồ Tinh đi đầu tiên đứng lại, đưa tay vào miệng huýt lên một tiếng.
Trong khoảnh khắc, tại khu rừng trước mặt cũng phát ra một tiếng

huýt đáp lại.
Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh cười khẽ một tiếng, lại cất chân bước tiếp về phía trước, đoàn người đi khoảng một trăm bước thì tới chỗ một vách đá rất cao.
Trên vách đá này cây cối mọc dày đặc, bên trên rễ cây và dây leo rủ xuống, cho nên không thấy một chút đất đá nào, nếu như không nhìn kỹ, sẽ không biết rằng đó là một vách đá!
Chỉ thấy Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh tới sát dưới vách đá, khom người gạt một chùm dây leo rủ xuống ra, để lộ ra một cửa hang, đó là một hang động tự nhiên, cửa động rộng khoảng một trượng, đường vào quanh co, đá móc la liệt, không biết sâu bao nhiêu!
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nhìn bốn lão ma kia nói:
- Lão phu đưa họ vào, bốn vị cứ ở ngoài này hóng mát, nếu phát hiện người của Đồng Tâm Minh theo vết đuổi tới, cứ theo kế hoạch mà làm!
Bốn lão ma nhất tề gật đầu nói:
- Được rồi, các ngươi cứ vào trong đi!
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nhìn qua Vũ Duy Ninh nói:
- Vũ Duy Ninh, bế con nha đầu này đi theo lão phu!
Nói xong, quay người bước vào hang.
vũ Duy Ninh bế Du Băng Viên đi sát theo sau, Bán Phong thư sinh phía ngoài cửa hang lập tức kéo mớ dây leo che cửa hang lại như cũ, nên trong hang lập tức tối đen!
Lúc ấy Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh thắp lên một ngọn đèn, nói:
- Đi sát theo lão phu, trong hang này rất nhiều đường rẽ, ngươi mà lạc thì không ra được đ âu Vũ Duy Ninh theo lời dạ một tiếng, đi sát theo sau y, đưa mắt nhìn ra bốn bên, quả nhiên thấy đường trong hang chằng chịt đan rối như trong tổ kiến, đường nào cũng dài thăm thẳm không biết tới đâu là hết, bất giác hoảng sợ nói:
- Kỳ lạ thật, cái hang này như không phải là hang tự nhiên.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh cười nói:
- Ngươi thấy cái hang này thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Cứ như là một cái hang do người ta đào vậy.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nói:
- Ngươi đoán đúng được một nửa. Đây là một cái mỏ vàng.
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- ô, là một cái mỏ vàng à?
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nói:
- Đúng thế, mấy chục năm trước Vô Danh Ma ngẫu nhiên phát hiện

ra ở đây có một mạch vàng...
Vũ Duy Ninh nhịn không được ngắt lời hỏi:
- Là Vô Danh Ma thật hay Vô Danh Ma giả?
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh ngạc nhiên nói:
- ủa, sao ngươi biết Vô Danh Ma có giả có thật?
Vũ Duy Ninh nói:
- Là do gia sư nói với tiểu nhân, ông nói lần trước Vô Danh Ma chạy thoát khỏi Chính Tâm lao là giả, Vô Danh Ma thật chưa từng bị giam trong Chính Tâm lao.
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh trầm ngâm nói:
- ờ, đúng thế, cái mỏ vàng này là Vô Danh Ma thật phát hiện ra, lúc y thuê người tới lấy hết vàng xong, bọn lão phu vẫn còn ở Chính Tâm Lao.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại thúc đã gặp qua Vô Danh Ma chưa?
Bệnh Lang Trung lắc đầu nói:
- Chưa, cho đến nay thì chỉ mới có một mình lệnh sư đã gặp Vô Danh Ma thôi.
vũ Duy Ninh nói:
- Nhất định Vô Danh Ma đã lấy được rất nhiều vàng ở đây.
Bệnh Lang Trung nói:
- Đúng thế, nghe nói là được hơn năm vạn cân, lệnh sư nói y muốn dùng năm vạn cân vàng ấy làm chi phí để tiêu diệt Đồng Tâm Minh.
Vũ Duy Ninh ngạc nhiên nói:
- Tiêu diệt Đồng Tâm Minh thì cần gì phải tốn nhiều tiền thế?
Bệnh Lang Trung cười nói:
- Y chuẩn bị thành lập một bang hội, tập trung các cao thủ hắc đạo, như vậy đương nhiên phải tốn nhiều tiền.
Câu nói vừa dứt chợt nghe từ chỗ sâu trong động vang ra một giọng lạnh lùng hỏi:
- Tư Đồ huynh, anh nói chuyên với ai vậy?
ĐÓ là giọng của Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc!
Bệnh Lang Trung cười nói:
- Tả Khâu huynh, đồ đệ của anh về rồi đây này.
Vũ Duy Ninh căng mắt ra nhìn, chỉ thấy khoảng bốn năm trượng bên trong thấp thoáng có một người đang ngồi, biết đó là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, lập tức rảo bước tiến lên, khom lưng nói:
- Sư phụ, đệ tử về rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ngồi trên một đám cỏ khô, vẻ mặt rất buồn bã, nhìn thấy Vũ Duy Ninh bế một cô gái, bất giác ngạc

nhiên hỏi:
- ồ, cô ta là ai thế?
Vũ Duy Ninh đặt Du Băng Viên xuống, để nàng ngồi dựa vào một tảng đá lớn rồi mới đáp:
- CÔ ta là con gái Du Lập Trung, tên Du Băng Viên.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc kinh ngạc hỏi:
- Thế du Ngọc Long đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sư phụ đoán quả không sai. Hôm ở Ngũ Đài thiền tự Du Lập Trung quả đã ngấm ngầm nhờ Bách Nhẫn thiền sư tới Đồng Tâm Minh báo tin, nhắn bọn Du Ngọc Long tới mai phục ở núi Hồng Đào, nên lúc đệ tử tới Đồng Tâm Minh, Du Ngọc Long đã cùng chín đặc sứ áo vàng khác tới núi Đồng Đào rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ủa một tiếng nói:
- Té ra là thế. Vậy ngươi làm sao lừa được con nha đầu này tới đây vậy?
Vũ Duy Ninh nhìn quanh không thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung và bà nội đâu, trong bụng phát rầu, nhịn không được bèn hỏi lại:
- Sư phụ, Du Lập Trung và bà nội đệ tử không có trong hang này à?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Có chớ. Ngươi hãy nói những chuyện đã qua cho sư phụ nghe trước đã, rồi sư phụ sẽ đưa ngươi tới gặp bà nội.
Vũ Duy Ninh "dạ" một tiếng nói:
- Hôm ấy đệ tử tới Đồng Tâm Minh đúng lúc giữa trưa, Đồng Tâm Minh bốn phía đều yên tỉnh, đệ tử đang lúc ngẩn ngơ, chợt phía sau có một vị đại biểu bước tới hỏi đệ tử tới Đồng Tâm Minh làm gì, đệ tử nói rõ tên và tỏ ý muốn gặp Du đặc sứ. Vị đại biểu ấy vừa nghe đệ tử là Vũ Duy Ninh, lập tức đưa đệ tử vào một gian phòng, rồi tìm một vị đặc sứ áo vàng tới, ôn ta là Phi Long Tráo Vi Uy Lương...
Tiếp theo, đem mọi chuyện đã qua kể lại.
Dĩ nhiên, có rất nhiều việc chàng còn giấu diềm, những chuyện này chàng đã tính toán trên đường đi, nên kể lại mười phần tự nhiên, không lộ chút sơ hở nào.
Tam Tuyệt Độc Hồ nghe xong gật đầu cười nói:
- Tốt lắm. Con nha đâu này tuy không phải là con ruột của Du Lập Trung, nhưng y Coi như Con ruột, rất là thương yêu, ngươi mang được y thị về đây, thì cũng như là mang được Du Ngọc Long về vậy!
Dừng lại một chút, lại chăm chú hỏi:
- Có điều ngươi tin chắc là Đồng Tâm Minh không phái người theo dõi không?

Vũ Duy Ninh nói:
- Suốt trên đường đệ tử đều để ý, nhưng không phát hiện có ai theo dõi, chắc là minh chủ phu nhân không ngờ vực gì, nên làm theo đúng lời đệ tử nói, không dám sai người theo dõi.
Tam Tuyệt Độc Hồ gật gật đầu, nhìn qua Du Băng Viên cười nói:
- Nha đầu, cha ngươi bị lão phu giam trong hang đá bí mật này, nếu ngươi muốn cứu y thì đưa thuốc giải ra!
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ ta không có thuốc giải đã điều chế, chỉ biết cách điều chế thuốc giải, nhưng đòi phải thấy mặt cha cô ta rồi mới nói ra.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười hăng hắc nói:
- ờ, lão phu muốn y thị nói ra phương thuốc trước đã, rồi mới có thể cho cha con y thị gặp nhau.
Du Băng Viên lạnh lùng nói:
- Nếu không cho ta gặp cha ta trước, ta chết cũng không nói ra đâu.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- Thật à?
Du Băng Viên nói:
- Tất nhiên!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Ngươi chưa biết ở trên đời này có những chuyện còn khổ hơn là chết nữa, nhất là đối với một cô gái chưa chồng.
Du Băng Viên nói:
- Ta chẳng hiểu ngươi định nói gì!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 28
Đừng khinh người quá

Tam Tuyệt Độc Hồ cười âm hiểm nói:
- Yù tứ của lão phu là thế này, nếu ngươi không lập tức nói ngay ra dược phương, lão phu sẽ cho ngươi từ khuê nữ biến thành đàn bà.
Du Băng Viên biến sắc, run run nói:
- Tại sao ngươi không cho ta thấy mặt cha ta trước, chẳng lẽ cha ta bị ngươi giết hại rồi sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, cha ngươi trốn mất rồi!

Thánh Hiệp Du Lập Trung trốn mất rồi!
Vũ Duy Ninh suýt nữa thì kêu lên mừng rỡ, nhưng chàng lập tức dằn sự vui mừng xuống, giả làm ra vẻ kinh hải kêu lên:
- Cái gì? Du Lập Trung trốn rồi à? Làm thế nào mà để y trốn mất vậy?
Du Băng Viên nghe nói cha mình đi thoát khỏi tay đối phương, bất giác reo lên:
- Hay quá! Cha ta đã trốn thoát rồi, ta không nói dược phương cho ngươi biết nữa!
Tam Tuyệt Độc Hồ hừ lạnh một tiếng nhìn chầm chầm vào mặt nàng nở nụ cười độc ác nói:
- Ngươi khoan mừng rỡ đã. Cha ngươi chạy trốn hôm trước, tính ra giờ này đã về tới Đồng Tâm Minh, nhưng y biết được rằng ngươi đã theo Vũ Duy Ninh tới đây, nhất định sẽ lập tức quay trở lại. Nếu lão phu tính không lầm, thì giờ ngọ ngày mai là tới.
Cha ngươi vì muốn cứu ngươi, y sẽ không ngần ngại đưa dược phương ra đâu!
Dừng lại một chút, lại cười nhạt nói:
- Có điều, lão phu lại cần có thuốc giải sớm hơn một hai ngày, cho nên ngươi không nói ra thì không được!
Du Băng Viên xì một cái nói:
- Ta không nói!
Tam Tuyệt Độc Hồ cười găng một tiếng, nhìn qua Vũ Duy Ninh nói:
- Vũ Duy Ninh, sư phụ muốn ngươi làm một chuyện bại hoại, ngươi có làm không?
Vũ Duy Ninh ấp úng hỏi:
- Chuyện bại hoại... gì vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Trong hang kìm này có nhiều gian phòng thiên nhiên, sư phụ muốn ngươi mang y vào đó động phòng.
Vũ Duy Ninh lúc ấy tai nóng bừng, tim đập mạnh lắp ba lắp bắp nói:
- Cái này... cái này...
Tam Tuyệt Độc Hồ cười quái dị nói:
- Thế nào, đây là duyên lành trời cho, là chuyện muốn mà chưa được, ngươi lại không thích à?
Vũ Duy Ninh cúi đầu không nói, trong lòng rối bời.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nếu ngươi không chịu, thì rõ ràng ngươi không đủ tư cách làm đồ đệ của lão phu!
Vũ Duy Ninh từ từ ngẩng đầu lên, đỏ mặt nói:

- Sư phụ, để đệ tử khuyên nhủ cô ta xem sao!
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- Y thị mà chịu nghe lời ngươi, thì mới là thú vị đấy!
Vũ Duy Ninh giả cười một tiếng, quay sang Du Băng Viên nói:
- Du cô nương, nếu bây giờ cô không nói dược phương ra, thì hai ngày nữa sư phụ ta cũng nghe được từ miệng lênh tôn thôi, việc gì phải chịu khổ kia chứ?
Du Băng Viên mới rồi nghe chàng kể chuyện cho Tam Tuyệt Độc Hồ, đã biết chàng quả thật đã hướng về Đồng Tâm Minh, nên trong lòng mười phần được yên ủi, lúc ấy làm ra vẻ chịu khuất phục nói:
- Ta nói dược phương ra rồi, y có chịu thả ta ra ngay không?
Vũ Duy Ninh nhìn qua Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Sư phụ chịu thả cô ta ra ngay không?
Tam Tuyệt Độc Hồ lắc đầu nói:
- Không, phải chờ sư phụ khôi phục chân lực xong mới thả y thị ra được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Sư phụ sợ dược phương là giả à?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đúng thế!
Vũ Duy Ninh nhìn Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh ngồi bên cạnh nói:
- Tư Đồ đại thúc đây rất hiểu y lý, nếu cô ta nói ra dược phương giả, Tư Đồ đại thúc có thể biết ngay.
Bệnh Lang Trung vội nói:
- Không không, lão phu về khoản y lý chỉ biệt một chút bề ngoài, không dám bảo đảm là nhìn ra dược phương thật giả.
Vũ Duy Ninh cười một tiếng nói:
- Từ Đồ đại thúc có hiệu là Lang Trung, đủ biết là rất rành về y lý, lẽ nào lại không nhìn ra được một bài thuốc bé tí là thật hay giả?
Bệnh Lang Trung cười hô hô nói:
- Lão phu có hiệu là Lang Trung, thật ra chỉ là bịp đời, nếu quả có chân tài thực học, đã không phải là Bệnh Lang Trung?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trên người đại thúc có bệnh à?
Bệnh Lang Trung nói:
- Đúng đấy, trên người lão phu có có tật.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Là có tật gì vậy?
Bệnh Lang Trung nói:
- Là sợ nghe tiếng mèo bệnh nặng thở khì khì.

Vũ Duy Ninh đang muốn hỏi thêm, nhưng nhìn thấy Tam Tuyệt Độc Hồ có vẻ nổi nóng, bèn nhìn Du Băng Viên hỏi:
- Du cô nương, dược phương của cô uống liên tục bao lâu thì mới khôi phục được công lực?
Du Băng Viên nói:
- Mỗi ngày uống ba lần, uống liên tục trong bảy ngày mới có thể khôi phục được công lực như cũ Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì cô chịu khó ở lại trong hang đá này bảy ngày, chờ gia sư khôi phục công lực xong, sẽ lập tức thả cô về.
Du Băng Viên cười nhạt nói:
- Nói thì nghe hay lắm đấy, nhưng tiếc là người ra lệnh ở đây không phải là ngươi đâu!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Thì cũng vậy thôi, lão phu uống thuốc bảy ngày rồi, nếu công lực phục hồi được, sẽ lập tức thả cô ra mà!
Du Băng Viên nói:
- Trong vòng bảy ngày ấy, nếu cha ta tới đây, ngươi không được dùng ta để uy hiếp cha ta đấy.
Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ nghĩ tới việc khôi phục công lực, lập tức ưng thuận nói:
- Được mà, cô nói dược phương ra mau đi!
Du Băng Viên nói:
- Thành phần thuốc giải gồm ba mươi tám vị, tốt hơn hết là ngươi lấy giấy bút ra ghi cho khỏi quên.
Bệnh Lang Trung nói:
- CÔ cứ đọc đi, lão phu tuy bản lĩnh bốc thuốc không cao minh, chứ tài năng nhớ bài thuốc không kém đâu.
Du Băng Viên bèn đọc bài thuốc gồm ba mươi tám vị của Vũ Duy Ninh chỉ ra, cuối cùng nói:
- Ba mươi tám vị này nghiền nhỏ ra thêm nửa cân mật ong luyện thành hoàn, một ngày uống ba viên, uống liên tục bảy ngày có thể khôi phục công lực.
Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn Bệnh Lang Trung hỏi:
- Thế nào?
Bệnh Lang Trung vuốt râu ngẫm nghĩ nói:
- Ta thấy dường như không sai, dược phương này có đúng là thuốc giải không thì lão phu không dám bảo đảm, nhưng ít nhất cũng có thể bổ huyết ích khí, mạnh gân sáng mắt.
Tam Tuyệt độc Hồ cả mừng nói:
- Vậy thì làm phiền Tư Đồ huynh chịu khó tới Phụ Bình một chuyến

được không?
Bệnh Lang Trung nói:
- Được thôi, tiểu đệ đi ngay đây.
Vòng tay vái một cái, quay người bước ra ngoài hang.
Lúc này trong hang tựa hồ chỉ còn có một mình Tam Tuyệt Độc Hồ, nếu quả bốn lão ma đầu Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh, Lang Tâm Hắc Long, Ngọc Diện Hoa Thi giữ gìn ngoài cửa hang, thì đúng là cơ hội tốt để bắt sống Tam Tuyệt Độc Hồ.
Nhưng về phía Vũ Duy Ninh mà nói, thì lại còn có điều phải suy nghĩ, đó là chàng vẫn chưa gặp được bà nội. Mà cho dù gặp được bà nội, chàng cũng biết là sau khi chế phục Tam Tuyệt Độc Hồ rồi, rất khó mang bà nội thoát khỏi tay bốn lão ma canh giữ ngoài cửa hang, nên chàng không dám ra tay mạo hiểm.
Để thăm dò hư thực, chàng làm ra vẻ quan tâm hỏi:
- Sư phụ, thương thế của Lao đại thúc đỡ chưa?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đại khái là tốt rồi.
- ông ta không dưỡng thương ở đây à?
- ờ, y dưỡng bệnh ở chỗ khác.
- Vậy trong động hiên giờ có sư phụ và năm vị đại thúc Cung, Lãnh, Thần Đồ, Nam Cung, Tư Đồ thôi sao?
- Không, còn có vài người nữa.
- Ai thế?
- Đều là người thoát khỏi Chính Tâm lao.
- Sao đệ tử chẳng thấy ai cả?
- Hiện họ đang giữ mấy chỗ đường quan trọng trong hang.
- Hang đá này có đường ra nào khác không?
- Không.
- Mới rồi đệ tử nghe Tư Đồ đại thúc nói, hang đá bí mật này là mỏ vàng do Vô Danh Ma phát hiện ra vài năm trước phải không?
- Đúng vậy.
- Vô Danh Ma cũng ở trong hang này à?
- Không.
- sư phụ, Du Lập Trung làm thế nào trốn thoát được thế?
- Hừ, không nói chuyện đó nữa!
- Vậy đệ tử đi gặp bà nội bây giờ được chưa?
- Được, để sư phụ gọi người đưa ngươi đi.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói tới đó cười ra ba tiếng, lập tức có một lão nhân từ cửa con đường đối diện xuất hiện, nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ ôm quyền nói:

- Tả Khâu huynh có lệnh gì vậy?
Lão nhân tướng mạo rất kỳ quái, ở hàm bên phải có một cái bướu thật to bằng nắm tay xệ xuống, nên Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay là một trong bảy mươi mốt lão ma đầu lần trước thoát khỏi Chính Tâm lao, chỉ không biết họ tên danh hiệu của y thôi.
Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ vào lão nhân nhìn Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Duy Ninh, có nhận ra được vị đại thúc này không?
Vũ Duy Ninh gật đầu cười nói:
- Dĩ nhiên là nhận ra, chỉ có điều không biết quý tính đại danh của đại thúc.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Y họ Cô, tên Mãnh Xương, hiệu là Khổ Lưu Tử, là cao thủ đệ nhất trong năm tỉnh phía bắc năm xưa.
Vũ Duy Ninh lập tức nhớ ngay trong danh sách quả có tên người này, lúc ấy đứng dậy vái Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương một vái nói:
- Xin CÔ đại thúc từ nay trở đi dạy bảo nhiều cho.
Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương cười nói:
- Không dám. Lệnh sư võ học bao la, chẳng tới năm ba năm lão đệ nhất định thành tựu hơn hắn lão phu rồi, hai chữ "dạy bảo" ấy mà nói với lão phu thật là không đúng.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- CÔ huynh, nhờ người đem con nha đầu này giam vào phòng thứ ba, rồi đưa tiểu đồ tới gặp tổ mẫu y!
Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương khom lưng dạ một tiếng, cúi xuống bế Du Băng Viên lên nói:
- Vũ lão đệ, xin đi theo ta.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh theo Khổ Lưu Tử bước vào một đường hầm tối đen.
Qua một chỗ ngoặt, tới tận cùng của đường hầm, Khổ Lưu Tử đặt Du Băng Viên xuống, thắp một ngọn đèn lên, mới thấy chỗ tận cùng của đường hầm này là một tấm cửa sắt.
Tấm cửa sắt xem ra rất dầy, nhưng góc trên có khoét một cửa sổ nhỏ vuông mỗi chiều nửa thước, dường như để đưa thức ăn vào và để thông hơi.
Khổ Lưu Tử mở cửa sắt xong, bến Du Băng Viên vào trong, giải khai Ma huyệt cho nàng, rồi lập tức lui ra, khóa cánh cửa sắt lại cười nói:
- Được rồi, lão phu đưa ngươi tới gặp lệnh tổ mẫu.
Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn động thất đóng kín lại nói:
- Cánh cửa sắt này xem ra rất kiên cố, nhưng không có ai canh giữ, chỉ sợ không thật yên ổn.

Khổ Lưu Tử cười nói:
- Có người canh giữ đấy.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Ai thế?
Khổ Lưu Tử nói:
- Lão phu đây!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Té ra là thế, vậy thì không sợ cô ta bay mất. Được rồi, chúng ta đi thôi!
Khổ Lưu Tử đưa chàng bước qua một đường hầm khác, nói:
- vũ lão đệ thấy thế này đừng có tức giận. Lệnh tổ mẫu kêu gào không thôi, nên lão phu vâng lệnh sư đưa bà vào trong động thất thứ tư.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không hề gì, gia tổ mẫu người vì nhớ tiểu nhân cho nên mới kêu gào. Gặp tiểu nhân rồi, bà sẽ không kêu la nữa đâu.
Khổ Lưu Tử hỏi:
- Lão đệ định sắp xếp cho bà thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân chưa quyết định được, phải chờ xem ý tứ của gia tổ mẫu thế nào đã!
Trong lúc trò chuyện, lại đã đi tới chỗ tận cùng của đường hầm, cũng giống như động thất thứ ba, chỗ tận cùng cửa đường hầm cũng là một tấm cửa sắt.
Khổ Lưu Tử đặt ngọn đèn trong tay xuống đất, lấy chìa ra mở khoá, đẩy tấm cửa sắt ra nói:
- Lệnh tổ mẫu ở trong ấy, mời lão đệ vào.
Ngọn đèn dầu bị tấm cửa sắt che khuất, nên trong phòng tối đen, đưa tay không nhìn thấy ngón, nhưng Vũ Duy Ninh vội vã bước vào trong phòng kêu lớn:
- Bà nội! Bà nội! Ninh nhi tới rồi!
- Bình!
Tiếng cánh cửa sắt đóng lại sau lưng chàng vang lên đáp lại.
Vũ Duy Ninh cảm thấy có điều không hay, vội quay người xô cánh cửa sắt, kêu to:
- CÔ đại thúc, người làm vậy là có ý gì?
Nhưng chậm mất một bước, cánh cửa đã khóa lại rồi!
Khổ Lưu Tử nâng ngọn đèn dầu lên chỗ cửa sở nhỏ trên tấm cửa sắt, cười gian giảo nói:
- Vũ lão đệ, ngươi quay lại xem!

Vũ Duy Ninh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong phòng trống không, chẳng có bà nội đâu cả, nhất thời hoảng sợ căm giận, suýt nữa là ngất đi!
Té ra bà nội hoàn toàn chưa được đưa tới đây.
Tam Tuyệt Độc Hồ lại lừa chàng thêm một lần nữa!
Không! Lần này thì không phải là lừa, y đã ngầm ra lệnh cho Khổ Lưu Tử nhốt mình vào đây, thì rõ ràng bà nội đã bị giết hại rồi, y mới phơi bày bộ mặt hung ác ra!
Mình chết không đủ tiếc, nhưng đường sống của Du Băng Viên toàn là đặt trên vai mình, nay mình đã thành tù nhân, nàng há chẳng phải là chết dưới tay mình hay sao?
Bấy nhiêu vấn đề như một nhát đao đâm khoét vào tim chàng, khiến chàng nhứt thời đau đớn như phát cuồng. Chàng như một con cọp dữ bị trêu tức, lao ra đập mạnh vào tấm cửa sắt, điên cuồng gào lên:
- Bọn ma đầu! Bọn ma đầu! Bọn ma đầu các ngươi! Ta với các ngươi thù hận gì? Các ngươi tại sao lại muốn hại ta! Các ngươi tại sao lại giết bà nội ta!
Khổ Lưu Tử hắc hắc cười một tràng quái dị nói:
- Bình tĩnh một chút, Vũ Duy Ninh! Ngươi lại gọi lệnh sư là ma đầu à!
Vũ Duy Ninh đấm đá ầm ầm vào tấm cửa sắt, tức giận gào lên:
- Gọi lão ma đầu tới đây! Gọi lão ma đầu tới đây! Ta muốn hỏi chuyện y!
Khổ Lưu Tử chợt quay đi, ngay sau đó trên Ô cửa sổ hiện ra khuôn mặt của Tam Tuyệt Độc Hồ. Trên mặt y thoáng một nụ cười, chậm rãi nói:
- Đừng khích động, Duy Ninh, sư phụ không giết bà nội ngươi.
Vũ Duy Ninh đột nhiên ngẩn người, quay đầu nhìn trừng trừng vào y, nén giận hỏi:
- Vậy tại sao ngươi không cho bà cháu ta gặp nhau? Tại sao ngươi nhốt ta vào đây?
Tam Tuyệt Độc Hồ thu vẻ cười cợt lại thở dài một tiếng nói:
- ĐÓ không phải là sư phụ không cho bà cháu ngươi gặp nhau, mà vì bà nội ngươi đã chết rồi!
vũ Duy Ninh giật bắn người, run lên hỏi:
- Chết rồi à?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Đúng thế, bà ta bị bệnh chết rồi!
Vũ Duy Ninh nước mắt lập tức rơi xuống như mưa, gào lên:
- Nói bậy! Nhất định là ngươi giết chết bà nội ta rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Sư phụ đã chịu đưa bà nội tới Trung Nguyên, lẽ nào lại giết bà ta. Thật là bà ta bị bệnh chết, dĩ nhiên vì thương nhớ ngươi quá mà phát bệnh.
Dừng lại một chút, lại nói tiếp:
- Sư phụ biết ngươi nghe tin nhất định sẽ làm ầm lên, nên phải nhốt ngươi vào đây cho ngươi có cơ hội bình tâm suy nghĩ.
Vũ Duy Ninh căm giận trừng trừng nhìn y, nói:
- Chết đã bao lâu rồi?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Mười một ngày rồi. Hôm trong tòa phế trạch ở núi Ngũ Đài, sư phụ có nói là phái người tới Nương Tử quan đưa bà ta tới dây phải không? Người ấy tới Nương Tử quan, mới biết là bà đã chết năm ngày trước.

Hồi 29
Không khinh mình không được

vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Hiện tại di hài bà nội ta ở đâu?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đã hậu táng ở chỗ ấy rồi!
Y thở dài một tiếng noi tiếp:
- Đây là chuyện ngoài ý muốn của sư phụ, nên sư phụ đối với cái chết của lệnh tổ mẫu, trong lòng cũng rất buồn bã xấu hổ...
Vũ Duy Ninh kêu lên:
- Hãy thả cho ta ra! Ta muốn tới đó nhìn xem!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đương nhiên là ngươi sẽ được tới đó nhìn, nhưng không phải là hôm nay!
Vũ Duy Ninh tức giận hỏi:
- Tại sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Hiện tại trong lòng ngươi đang đau thương, nếu sư phụ cho ngươi đi, nhất định ngươi sẽ không trở về nữa, sư phụ không muốn quan hệ giữa thầy trò ta chấm dứt ở đây!
Vũ Duy Ninh nói:

- ĐÓ không phải là lý do!
Tam Tuyệt Độc Hồ nghiêm trang nói:
- Nói lại cho rõ một điểm, trong quá khứ sư phụ hành động có chỗ không phải với ngươi thật, nên để giảm bớt điều xấu hổ trong lòng, sư phụ quyết định đem hết tuyệt nghệ một đời ra truyền thụ cho ngươi đề ngươi trở thành một nhân vật phi thường.
Nhưng hôm nay, để ngươi hồi tâm chuyển ý với sư phụ, thì tốt nhất là giam ngươi lại, để ngươi có cơ hội bình tình suy nghĩ vài hôm, bớt nóng giận đã!
Vũ Duy Ninh quả quyết nói:
- Không, ta muốn đi ngay bây giờ, người thả cho ta ra!
Tam Tuyệt Độc Hồ lặng lẽ cười một tiếng nói:
- Phải nhẫn nại, sau bảy ngày chúng ta sẽ gặp nhau!
Nói xong rời khỏi cửa sổ, chỉ nghe tiếng bước chân xa dần...
Bảy ngày nữa sẽ gặp nhau?
Nghe tới câu cuối cùng. Vũ Duy Ninh đột nhiên hiểu rõ.
Té ra y đem nhốt mình lại, hoàn toàn không phải vì để cho mình bình tĩnh suy nghĩ gì cả mà là để chờ xem thuốc giải là thật hay giả. Du Băng Viên đã nói là phương thuốc kia phải uống liên tục bảy ngày mới có kết quả, giờ đây y nói là sau bảy ngày sẽ gặp, thì ý tứ thật ra nếu đúng sau bảy ngày y khôi phục được công lực, y sẽ thả mình cho đến thăm mộ bà nội, còn nếu không, sẽ giết chết mình!
Hừ, gã Tam Tuyệt Độc Hồ này quả gian ngoan tàn độc như hồ ly, dường như tới giờ này y vẫn chưa thật sự tin mình!
Làm sao bây giờ?
Phương thuốc kia vốn không phải là thuốc giải để phục hồi công lực, nếu trong vòng bảy ngày minh không ra được khỏi căn phòng này để tìm cách cứu Du Băng Viên, nàng và mình chỉ còn có cách chết dưới tay tên tàn độc.
Hừ, nhìn không tìm cách thoát ra khỏi căn phòng này không được!
Chàng nghĩ tới đó, bất giác đưa mắt nhìn quanh, nhưng trong động thất đen ngòm một màu, không thấy được gì cả, bước tới chỗ cửa sổ nhìn ra, bên ngoài cũng tối đen như vậy Dường như lúc Khổ Lưu Tử bỏ đi, cũng cầm luôn ngọn đèn dầu đi rồi.
Yù chí cứu người và trả thù khiến chàng đè nén nỗi lòng đau đớn, bất đầu đi mò mẫm Chung quanh bốn phía gian phòng.
Chàng nghĩ có thể tìm được một chỗ nào để ra, nhưng mò mẫm suốt một lúc lâu, thì phát hiện ra rằng ngoài đường ra phía tấm cửa sắt, những bức vách còn lại đều là nham thạch kiên cố Vô cùng.
Mà tấm cửa sắt, vừa rồi nhìn qua đã thấy là dầy một tấc, nếu không

có đao kiếm sắc bén, thì không thể nào sức tay của một người có thể phá vỡ được.
Hiện giờ xem tình hình chỉ còn có cách chờ người tới cứu.
Tình thế, Thánh Hiệp Du Lập Trung đã thoát khỏi tay bọn ma đầu, đương nhiên sẽ đem mọi người tới cứu. Nhưng theo tình hình trước mắt mà nhìn cơ hội thủ thắng của Đồng Tâm Minh có vẻ không lớn. Vì tòa hang động bí mật này đã bị Đồng Tâm Minh biết rõ, mà Tam Tuyệt Độc Hồ lại hoàn toàn không có ý rút qua chỗ khác, rõ ràng y đã có kế hoạch đối phó vẹn toàn. Có thể thấy ít nhất có hai kế sách đã dự kiến, một là đem Du Băng Viên làm con tin buộc Thánh Hiệp Du Lập Trung phải theo lời, một là hang động này vốn là đất vây hãm kẻ địch, có nhiều đường ngang ngõ rẽ phức tạp, giả như bọn Tam Tuyệt Độc Hồ bố trí cơ quan trong này, người Đồng Tâm Minh dẫu có sức tiến vào, chỉ sợ cũng bị thương vong không ít...
Nghĩ đi nghĩ lại, chàng không kìm được ngẩng đầu thở dài một tiếng, buông người ngồi phịch xuống đất, cúi đầu mặc cho nước mắt chảy ròng ròng...
Không biết trải qua bao lâu, chỗ khung cửa sổ đột nhiên có ánh sánh chiếu vào, rồi nghe có giọng của Khổ Lưu Tử vang lên:
- Vũ Duy Ninh, cơm của ngươi đây!
Y đưa một cái tô lớn vào, gọi Vũ Duy Ninh đón lấy.
Vũ Duy Ninh cười hì hì nói:
- Cháu không đói, bà nội, cháu phải đi đào một xe than, sáng mai đưa tới Thạch gia bảo!
Khổ Lưu Tử thoáng kinh ngạc, cười ngất nói:
- Hà, đừng nói giỡn nữa, ra nhận cơm mau lên.
Vũ Duy Ninh lắc đầu cười ngu ngốc nói:
- Cháu không đói thật mà. Bà nội, cháu nói với bà một chuyện Tiểu Nữu ở nhà bên cạnh muốn lấy cháu, bà sắp có cháu dâu rồi.
Khổ Lưu Tử ngây người ra thật sự, tròn mắt quát:
- Vũ Duy Ninh, ngươi nói bậy bạ gì thế?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta là Ngọc Hoàng thượng đế, ông Tơ bà Nguyệt sai ta lấy Tiểu Nữu làm vợ, hô hô hô...
Khổ Lưu Tử phát hoảng nói:
- Ngươi... ngươi điên rồi à?
Vũ Duy Ninh giơ tay dậm chân nói:
- Ta không điên! Ta là Ngọc hoàng thượng đế! Ngày mai ta bán than về, ta sẽ cưới Tiểu Nữu! HÔ hô, ba nội, người nói có hay không hả? HÔ hô hô...

Khổ Lưu Tử sửng sốt nhìn chàng một lúc chợt quay đầu lại chạy như bay tới gian động thất Tam Tuyệt Độc Hồ ở gọi to:
- Tả Khâu huynh, không xong rồi, thằng đồ đệ của anh phát điên rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ đang nói chuyện với Bán phong thư sinh trong phòng, nghe xong sửng sốt hỏi:
- Ngươi nói cái gì?
Khổ Lưu Tử kêu lên:
- Thằng đồ đệ của anh điên rồi! Gã nói bậy nói bạ, nhìn lão hủ là bà nội y, lại xưng y là Ngọc Hoàng thượng đế, muốn lấy con Tiểu Nữu nào đó làm vợ!
Tam Tuyệt Độc Hồ biến sắc, đứng phắt dậy nói với Bán Phong thư sinh:
- Thân Đồ huynh, chúng ta tới xem nào!
Ba người đi mau tới gian động thất thứ tư. Tam Tuyệt Độc Hồ đón lấy chiếc đèn dầu nên tay Khổ Lưu Tử soi vào cửa sổ, chỉ thấy Vũ Duy Ninh đang chắp tay vái dài, lảm nhảm nói:
- Lạy thứ nhất lạy trời đất, lạy thứ hai lạy tổ tiên...
Tam Tuyệt độc Hồ quát:
- Duy Ninh, ngươi làm cái gì thế?
Vũ Duy Ninh ngẩng lên nhìn, cười toe toét nói:
- Hô! Dì Mai! À không!... con phải gọi ngươi là nhạc mẫu rồi! Con nói với nhạc mẫu là người cứ yên tâm, con không phai là đồ ăn hại. Sáng ngày mai con sẽ lên núi đi săn, con sẽ săn lấy vài con cọp mang về biếu người. Ngọc Hoàng thượng đế là không có sợ c ọp hì hì...
Tam Tuyệt Độc Hồ lông mày nhăn tít đột nhiên gầm lên:
- Nói bậy nói bạ! Mở mắt ra nhìn đây, ta là sư phụ ngươi đây!
Tuy y chưa phục hồi được công lực, nhưng vì là trong hang giọng nói vang lên bị dội lại nghe như sư tử gầm, vang vang một lúc trong hang không dứt.
Vũ Duy Ninh chợt ngân người ra, ngơ ngác nhìn trừng trừng vào Tam Tuyệt Độc Hồ một lúc, chợt lăn tròn xuống đất rồi chồm dậy, vừa chạy trốn vừa kêu ầm lên:
- Không! Không! Ngươi không được gả Tiểu Nữu cho Tiểu Hắc! Con không muốn đem Tiểu Nữu gả cho y! NÓ là đồ ăn hại, y không dám săn cọp, con cọp ấy là con đánh chết, không tin người cứ hỏi Nhạc đại thúc mà xem. Chú ấy sẽ nói cho người biết, chú ấy dạy võ cho con mà...
Tam Tuyệt Độc Hồ không kìm được nụ cười khổ, quay sang nói với Bán Phong thư sinh đứng bên cạnh:

- Thân Đồ huynh, anh xem y là điên thật hay điên giả?
Bán Phong thư sinh cũng nhìn thấy tình hình Vũ Duy Ninh phát điên, y vuốt râu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:
- Rất khó nói, có điều chắc chắn thằng nhỏ này đang rất khích động...
Tam Tuyệt Độc Hồ thở dài một tiếng nói:
- Hôm trước nhận được bồ câu đưa thư của Văn huynh, nói thằng nhỏ này trong đêm ngủ lại chỗ bang chủ, tuy là lời lẽ không rõ ràng, nhưng nói tới lão phu thì dường như thật lòng muốn theo. Lão phu đã tính là khôi phục công lực xong sẽ lập tức chuyên tâm dạy dỗ y, không ngờ rằng y lại phát điên!
Bán Phong thư sinh nói:
- Thằng nhỏ này chưa trải việc đời, mà mở đầu đã gặp cảnh sóng to gió lớn, chẳng lạ gì y khích động. Có điều chuyện trí mạng là để y nghe được tin dữ về bà nội, lão phu đã nói trước là khoan hãy đem chuyện ấy nói cho y nghe mà!
Tam Tuyệt Độc Hồ im lặng không đáp Bán Phong thư sinh hỏi:
- Bây giờ Tả Khâu huynh định xử sự thế nào với y?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Chờ vài ngày xem, có thể là y bi thương quá độ, nhất thời đầu óc thất thường chờ vài ngày sẽ bớt đi.
Bán Phong thư sinh lại hỏi:
- Còn nếu không bớt thì sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ trầm ngâm không nói.
Khổ Lưu Tử chợt lên tiếng nói:
- Lão hủ có một ý...
Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn qua y hỏi:
- CÔ huynh có cao kiến gì vậy?
Khổ Lưu Tử nói:
- Điểm vào Thùy huyệt của y, để y ngủ một giấc, có thể sẽ bớt chăng.
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Có lý lắm, CÔ huynh vào điểm huyệt y đi.
Khổ Lưu Tử bèn mở khoá, đẩy cửa bước vào động thất, thấy Vũ Duy Ninh vẫn lăn lộn la khóc ầm ỉ trên mặt đất, bèn bước tới nắm lấy cánh tay chàng, cao giọng nói:
- Đừng khóc nữa, Vũ Duy Ninh, dì Mai đồng ý gả Tiểu Nữu cho cháu!
Vũ Duy Ninh lập tức thôi khóc, cười qua màn nước mắt nói:
- Thật không, dì Mai? Người không lừa cháu chứ?
Khổ Lưu Tử cười nói:
- Không lừa cháu đâu! Không lừa cháu đâu! Nhưng cháu phải ngủ một giấc đã mới được!

Câu nói chưa dứt, ngón tay co lại sẵn đã bật trúng vào Thùy huyệt của chàng!
Vũ Duy Ninh thần sắc chợt ngơ ngác, hai mắt từ từ trĩu xuống, trong giây phút đã chìm sâu vào giấc ngủ!
Khổ Lưu Tử bế chàng đặt lên đống cỏ khô trong động thất, cởi tấm áo ngoài của mình đắp lên người chàng, rồi quay người bước ra, vẫn khoá chặt cửa lại.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Ngày mai y tỉnh dậy, tình hình ra sao lập tức tới báo cho ta ngay!
Nói xong bước theo Bán Phong thư sinh ra phía ngoài.
Đi ngang đường hầm có căn phòng thứ ba, chợt nghe tiếng Du Băng Viên gọi lớn:
- ôi! Khổ Lưu Tử phải không? Qua đây một chút, cô nương có chuyện muốn hỏi.
Tam Tuyệt Độc Hồ chợt dừng lại, rồi rẽ vào động thất thứ ba, đi tới trước tấm cửa sắt, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi muốn hỏi gì?
Trong đường hầm không có một ngọn đèn nào, nên chẳng ai nhìn thấy ai. Nhưng Du Băng Viên nghe giọng Tam Tuyệt Độc Hồ, bất giác thoáng ngạc nhiên hỏi:
- Té ra là ngươi! Mới rồi ta nghe loáng thoáng tiếng đồ đệ ngươi kêu khóc, có chuyện gì vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt hỏi:
- CÔ quan tâm tới y lắm à?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thế, ta hận là không giết y sớm hơn!
Tam Tuyệt Độc Hồ hừ một tiếng nói:
- Y không chết được đâu. Lão phu khôi phục công lực rồi, sẽ tìm mọi cách cứu chữa cho y.
Du Băng Viên ngạc nhiên hỏi:
- Y bị bệnh à?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Không. Y nghe tin bà nội chết, nhất thời bị khích động quá, nên đầu óc có hơi thất thường.
Du Băng Viên nghe xong kinh hoảng, kêu thất thanh:
- A, ngươi giết bà nội y phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ trầm giọng nói:
- Y là đồ đệ lão phu, tại sao lão phu lại giết bà nội y. Bà nội y bị bệnh là chết!
Du Băng Viên nói mau:

- Y đầu óc thất thường rồi à?
Tam Tuyệt độc Hồ lạnh lùng nói:
- Ngươi thích thú lắm phải không?
Du Băng Viên giật mình, bèn vỗ tay cười rộ nói:
- Dĩ nhiên! Quả báo trước mắt đấy, ai nghe chẳng thích!
Tam Tuyệt Độc Hồ giận dữ quát:
- Ngươi nói lại một lần nữa xem!
Du Băng Viên nhường mày cười nói:
- Ta đâu có dại!
Tam Tuyệt Độc Hồ hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi.
Du Băng Viên ngơ ngác lắng nghe tiếng bước chân của y xa dần, tim chìm hẳn xuống, nước mắt thánh thót rơi, tự nhủ:
- Y điên rồi à? Thế này thì sắp tới làm sao y tới cứu ta?
Một đêm dài trôi qua.
Sáng sớm hôm sau, Tam Tuyệt Độc Hồ đang định tới động thất thứ tư thăm nom Vũ Duy Ninh, chợt thấy Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đeo một cái bọc gì đó bước vào, không kìm được nỗi mừng rỡ hỏi:
- A, Tư Đồ huynh về rồi!
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh tháo cái bọc trên lưng xuống, cười nói:
- Đúng thế. Đây là bảy thang thuốc Tả Khâu huynh cần, mỗi thang ba mươi tám vị, tìm được bằng hết rộn chuyện quá...
Tam Tuyệt Độc Hồ mười phần vui vẻ nói:
- Làm phiền Tư Đồ huynh lặn lội đường xa, lão phu xin cám ơn trước.
Bệnh Lang Trung cười nói:
- Người mình với nhau khách sáo làm gì... Thánh Hiệp Du Lập Trung tới chưa?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Chưa. Y có nhanh lắm thì cũng phải trưa mai mới tới đây.
Bệnh Lang Trung lại hỏi:
- Duy Ninh với con nha đầu kia ra sao?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nhốt riêng ở động thất thứ ba và thứ tư. Có điều thằng nhỏ Duy Ninh nghe tin bà nội chết rồi, lại phát điên!
Bệnh Lang Trung ngạc nhiên hỏi:
- Phát điên thật à?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Đúng vậy. Tối qua CÔ huynh điểm vào Thụy huyệt của y, không rõ tình hình giờ này ra sao?
Bệnh Lang Trung nói:

- Đi, chúng ta tới đó xem!
Tam tuyệt độc Hồ vội nói:
- Khoan đã. Chúng ta hãy điều chế một thang thuốc trước rồi hãy đi.
Nói xong, lập tức bước tới góc nhà bưng ra một cái hỏa lò và một cái siêu sắc thuốc, rồi nhóm lửa lên.
Đúng vào lúc này, Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương trông coi về việc canh gác Du Băng Viên cũng thức dậy, nghĩ tới việc Vũ Duy Ninh ngủ một giấc xong, thần trí không rõ có trở lại bình thường chưa, bèn vội vàng tới trước động thất thứ tư. Y thắp ngọn đèn dầu lên soi vào, chỉ thấy Vũ Duy Ninh vẫn nằm như cũ trên đống cỏ khô, dáng nằm vẫn giống hệt như lúc bị điểm vào Thụy huyệt rồi đặt lên tối hôm qua, trong lòng chợt lạ lùng tự nhủ:
- Kỳ quái thật, y đã ngủ đúng năm giờ rồi, theo lẽ đã tỉnh rồi mới phải chứ!
Nghĩ tới đó lập tức gọi:
- Vũ Duy Ninh! Vũ Duy Ninh! Ngươi dậy chưa hả?
Vũ Duy Ninh không hề động đậy!
Khổ Lưu Tử lại cao giọng gào lên:
- Vũ Duy Ninh, ngươi dậy đi chứ!
Vũ Duy Ninh vẫn không hề động đậy, xem ra giống như đã chết rồi.
Y xoay chuyển ý nghĩ như chớp, lập tức đặt ngọn đèn dầu xuống, lấy chìa khóa ra mở cửa, xô tấm cửa sắt bước vào.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 30
Việc binh chẳng ngại gì gian trá

Y bước tới cạnh Vũ Duy Ninh, ngồi xuống đưa tay lên mũi chàng.
Đúng vào lúc ấy, Vũ Duy Ninh chợt lật người lại đánh ra một chưởng, bình một tiếng, trúng vào giữa ngực y.
Một chưởng này, Vũ Duy Ninh đề tụ toàn thân công lực đánh ra, chàng sau khi được ăn trái nhân sâm ngàn năm, công lực tương đương với một cao thủ luyện nội công sáu mươi năm, nên một chưởng này sức mạnh ngàn cân, Khổ Lưu Tử lại không đề phòng, nên một tiếng gào thảm cũng không kịp kêu lên, lập tức ngã lăn ra đất, khí tuyệt ý dứt, mồm phun máu không thôi.
Vũ Duy Ninh tung người nhảy lên, mò trong người y lấy ra một xâu

chìa khóa, liếc qua y một cái, cười nhạt nói:
- Ngươi là đứa đầu tiên, có điều ngươi yên tâm, chờ sẽ có đứa theo ngươi xuống hoàng tuyền ngay thôi!
Nói xong rảo chân bước ra.
Chàng ra khỏi động thất, thổi tắt ngọn đèn dầu đặt cạnh cửa, rồi đề khí nhón chân lần theo đường hầm ra ngoài.
Hôm trước chàng đã đi cùng Khổ Lưu Tử đưa Du Băng Viên vào động thất thứ ba, vẫn còn nhớ rõ đường nào, nên đường hầm trong hang kín tuy mười phần tối tăm, chàng vẫn không đi lầm, chẳng bao lâu đã tới trước tấm cửa sắt gian động thất thứ ba.
Tới sát cửa sắt, chàng hạ giong gọi:
- Du cô nương!
Du Băng Viên suốt đêm không ngủ, trong lòng nghĩ cách làm sao thoát ra, lúc ấy chợt nghe tiếng người gọi, không kìm được nổi hoảng sợ, giật mình hỏi:
- Ai?
Vũ Duy Ninh hạ giọng nói:
- Ta, tới cứu cô đây!
Du Băng Viên bị bất ngờ, kêu thất thanh:
- Ngươi... ngươi không phải là bị...
Vũ Duy Ninh "suýt" một tiếng nói:
- Nói nhỏ một chút, bọn ma đầu đều ở quanh đây cả đấy.
Vừa nói vừa mở khóa, nhưng vì trong bóng tối dày đặc, chàng thử tới mấy cái chìa mới mở được cửa sắt.
Tấm cửa sắt vừa được mở ra, Du Băng Viên không kìm được đã lao ngay ra ôm chặt lấy chàng, dáng vẻ phấn khích nói:
- Ngươi... ngươi không bị điên sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ta đâu có điên!
Du Băng Viên nói:
- Nhưng Tam Tuyệt Độc Hồ nói là ngươi phát điên rồi, mà hôm qua ta cũng nghe tiếng ngươi la khóc mà?
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐÓ là ta giả thôi. Hôm qua Tam Tuyệt Độc Hồ sai Khổ Lưu Tử đưa ta tới gặp bà nội, không ngờ đó là động thất thứ tư, y nhốt ta vào đó rồi, mới cho ta biết tin gia tổ mẫu đã chết. Tam Tuyệt Độc Hồ nói muốn giam ta bảy ngày, chờ ta bình tĩnh lại sẽ thả ra. Ta nghĩ sau bảy ngày y phát giác ra thuốc giải kia là giả, thì nhất định chúng ta đều phải chết. Cho nên ta giả điên, khiến bọn họ lơi lỏng việc canh phòng. Tối hôm qua Khổ Lưu Tử điểm Thụy huyệt của ta, mới rồi

thấy ta vẫn không tỉnh, bèn mở cửa vào xem, ta xuất kỳ bất ý đánh y một chưởng...
Du Băng Viên vội hỏi:
- Đánh y chết rồi à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế, ta đã đổi ý rồi. Bắt đầu từ nay trở đi, bắt sống được thì bắt, không bắt sống được thì giết.
Du Băng Viên nói:
- Bây giờ chúng ta làm sao chạy cho thoát?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tam Tuyệt Độc Hồ nói trong hang đá này có một ít người, bất kể có đúng không, ít nhất ngoài hang cũng có Bán Phong thư sinh, Độc Mục Cuồng, Lang Tâm Hắc Long, Ngọc Diện Hoa Thi, Bệnh Lang Trung canh giữ. Bọn ta muốn phá vòng vây chạy trốn, sợ là không phải dễ dàng. Cho nên ta tính bắt sống lão ma kia, tức bọn họ phải để bọn ta chạy đi, cô thấy thế nào?
Du Băng Viên mừng rỡ nói:
- Yù hay lắm, nhưng ngươi còn nhớ được Tam Tuyệt Độc Hồ ở động thất nào không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhớ, cô đi theo ta.
Nói xong, xoay người đi trước.
Du Băng Viên bước theo sau, hai người vừa ra khỏi đường hầm vào động thất thứ ba, đột nhiên thấy trước mắt có ánh đèn sáng. Đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy Tam Tuyệt Độc Hồ và Bệnh Lang Trung đang đứng trong đường hầm đối diện!
Ngẫu nhiên gặp nhau, đôi bên đều không kìm được hoảng hốt.
Tam Tuyệt Độc Hồ biến sắc, vừa sợ vừa giận quát:
- Hảo tiểu tử! Té ra ngươi giả điên, ngươi...
Vũ Duy Ninh vừa thấy Bệnh Lang Trung đứng bên cạnh y, biết là tình hình không xong, nhưng tình thế tới mức này, ngoài cách liều mạng ra tay cũng chẳng còn cách nào khác Nên chàng không chờ đối phương nói dứt câu, lập tức nhảy xổ lên vung chưởng đánh vào Bệnh Lang Trung.
Chàng đánh vào Bệnh Lang Trung, dĩ nhiên vì Tam Tuyệt Độc Hồ công lực chưa hồi phục, không có gì đáng sợ, chỉ cần đánh ngã được Bệnh Lang Trung thì bắt sống Tam Tuyệt độc Hồ chẳng khó khăn gì.
Nói thi chậm, chứ chuyện xảy ra rất mau, thân hình chàng vừa mới nhảy xổ tới, Bệnh Lang Trung đã kép Tam Tuyệt Độc Hồ lùi lại hơn

một trượng!
Vũ Duy Ninh đâu dễ bỏ qua, nhưng lúc chàng đang chuẩn bị vọt lên lần thứ hai, chợt thấy Tam Tuyệt Độc Hồ rên lên một tiếng đau đớn mặt đầy vẻ nghi ngờ nhìn qua Bệnh Lang Trung kêu lên:
- Tư Đồ huynh, ngươi nắm Mạch Môn của lão phu làm gì?
Bệnh Lang Trung cười khẽ một tiếng, tay phải nắm Tam Tuyệt Độc Hồ chợt bẻ ra một cái, khiến Tam Tuyệt Độc Hồ phải lảo đảo bước lên trước một bước, tiếp theo tay trái mau lẹ bật ra đánh trúng vào Aù huyệt của Tam Tuyệt Độc Hồ!
Vũ Duy Ninh đứng ngây người ra:
- Chuyện gì thế này?
Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đột nhiên trước trận quay giáo, bắt sống Tam Tuyệt Độc Hồ sao?
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên trợn mắt há miệng, chẳng hiểu gì cả, tưởng mình đang nằm mơ!
Bệnh Lang Trung nhìn ra bốn phía, không thấy người nào nghe tiếng chạy tới, lúc ấy mới quay nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên truyền âm cười nói:
- Đừng có sững sờ ra như vậy, lão phu là Thân Thủ tướng quân đây!
Té ra lại là Thánh Hiệp Du Lập Trung!
Vũ Duy Ninh mừng quá, buột miệng kêu lên:
- Là người!
Du Băng Viên nhảy tới ôm chầm lấy Thánh Hiệp Du Lập Trung, không kìm được mừng rỡ kêu lên:
- Cha! Cha! Té ra là người mà!
Thánh Hiệp Du Lập Trung vội đưa tay bụm miệng, hạ giọng nói:
- Đừng kêu lên, coi chừng trong hang còn có người khác!
Vũ Duy Ninh rảo bước tới gần hạ giọng hỏi:
- Chắc Du minh chủ từ Đồng Tâm Minh tới đây?
Thánh hiệp Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không phải, lão phu còn chưa về Đồng Tâm Minh.
Du Băng Viên hỏi ngay:
- Sao cha biết chuyện con ở đây?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Cha trốn thoát khỏi tay bọn họ xong, từ đó đến nay ẩn núp gần đây. Bọn ngươi tới đây, dĩ nhiên là cha thấy được... Thôi đùng rườm lời nữa, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây ngay!
Vũ Duy Ninh nói:
- Bọn Bán Phong thư sinh đang giữ ngoài hành lang, Du minh chủ biết chứ?

Thánh Hiệp Du Lập Trung gật đầu đáp:
- Biết, mới rồi lão phu vào hang còn tào lao với bọn họ mấy câu. Bọn họ đều núp trong rừng cây ngoài hang.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Tất cả có mấy người?
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Lão phu chỉ thấy có bốn, tức là Bán Phong thư sinh, Độc Mục Cuồng, Lang Tâm Hắc Long, Ngọc Diện Hoa Thi. Còn trong hang có bao nhiêu?
Vũ Duy Ninh chỉ Tam Tuyệt độc Hồ nói:
- Y nói trong hang còn có không ít người, nhưng tiểu nhân chỉ thấy có Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương, tiểu nhân đã đánh chết y rồi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung nói:
- Vậy thì Du Băng Viên giải cha, còn ngươi giải lão hồ ly này, chúng ta đi thôi.
Tuy ông ta không giải thích cặn kẽ, nhưng Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vừa nghe đã hiểu rõ, vì Thánh Hiệp Du Lập Trung và Vũ Duy Ninh tính toán không hẹn mà giống hệt nhau.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh bước lên điểm luôn vào Ma huyệt của Tam Tuyệt Độc Hồ, cắp ngang lưng y nhấc lên để Thánh Hiệp Du Lập Trung đi trước, già trẻ xếp hàng một đi ra phía cửa hang.
Dường như Tam Tuyệt Độc Hồ không hề bố trí phòng thủ đoạn đầu vào hang, nên già trẻ ba người đi ra một mạch không có kẻ địch nào ngăn trở.
Trong chớp mát đã ra tới ngoài hang. Du Băng Viên cũng cắp ngang lưng cha nhấc lên, gạt đám dây leo rũ xuống trước cửa hang, bước ra trước.
Vũ Duy Ninh mang Tam Tuyệt Độc Hồ bước theo sau.
Chàng và Du Băng Viên qua một ngày một đêm trong hang tối, nhất thời không nhìn thấy được gì cả, cơ hồ không mở được mắt nữa.
Đúng lúc ấy, tình huống như dự liệu phát sinh. Bọn bốn người Bán Phong thư sinh, Độc Mục Cuồng, Ngọc Diên Hoa Thi canh giữ ngoài cửa hang vừa nhìn thấy Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên chợt từ trong hang đá nhảy ra, lại cắp thêm Tam Tuyệt Độc Hồ và Bệnh Lang Trung, bất giác đều giật nảy mình, cùng kêu lên một tiếng quái dị, lập tức từ trong rừng cây vọt ra, bao vây Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vào giữa.
Vũ Duy Ninh đặt tay lên huyệt Bách Hội của Tam Tuyệt Độc Hồ, mặt hiện sát khí, lạnh lùng nói:
- Ai dám vọng động, ta sẽ giết y trước!

Bd cũng đặt tay lên giữa trán cha, cười nói:
- Các ngươi mà không sợ hai người này bị giết thì cứ ra tay, đừng ngại!
Bọn Bán Phong thư sinh bốn lão ma quả nhiên ném chuột sợ vỡ đồ quý, nhất thời không dám ra tay, nhưng vẫn vây chặt lấy hai người bọn họ, Bán Phong thư sinh vừa sợ vừa giận nói:
- Tiểu tử giỏi lắm, té ra là ngươi giả điên!
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Điên thật cũng thế, điên giả cũng thế, bây giờ các ngươi có tránh đường hay không?
Bán Phong thư sinh gương mặt chợt lạnh băng nói:
- Không tránh thì sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không tránh thì ra tay đi!
Bán Phong thư sinh hắc hắc cười quỷ quyệt nói:
- Ngươi giết được hai vị ấy, hai đứa ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện còn sống!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân đã không nghĩ tới chuyện sống nữa rồi!
Thần thái chàng lúc nói rất bình tĩnh lạnh lùng, khiến người ta biết là chàng đã quyết liều mạng bất kể sống chết.
Bán Phong thư sinh sững sờ một lúc, chỉ Du Băng Viên nói:
- Ngươi không sợ chết, nhưng cũng không nghĩ tới cô ta sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Du cô nương chẳng ngu ngốc gì, cô ta thấy quá rõ!
Du Băng Viên cười nói:
- Đúng lắm! Ta muốn sống, các ngươi lại để ta sống à?
Bán Phong thư sinh nói:
- Thả hai vị kia xuống, lão phu sẽ tránh đường cho các ngươi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, bọn ta muốn đem hai tên này về Đồng Tâm Minh.
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười khanh khách quái dị nói:
- Đừng có mơ, Vũ Duy Ninh ngươi vĩnh viễn không có cách nào đem hai vị ấy về tới Đồng Tâm Minh đâu!
Vũ Duy Ninh thản nhiên đáp:
- Cứ cho là thế, nhưng tiểu nhân đã quyết ý là nếu không mang được hai người này về Đồng Tâm Minh, thì sẽ cùng chết với họ một lúc. Các hạ đã không chịu tránh đường, thì xin cứ ra tay đi!
Ngọc Diện Hoa Thi là một ma đầu hung dữ quen nết, đâu chịu bị người uy hiếp, nghe câu nói một kìm được tức giận, nghiêng người

bước tới, giơ tay toan phát chưởng.
Bán Phong thư sinh vội kêu lên:
- Lãnh huynh khoan đã, chúng ta hãy nghe ý kiến của Tả Khâu huynh và Tư Đồ huynh trước xem.
Chờ Ngọc Diện Hoa Thi thu chưởng lui lại, y bèn nhìn qua Vũ Duy Ninh hỏi:
- Ngươi điểm vào Aù huyệt của hai vị rồi à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế!
Bán Phong thư sinh nói:
- Vậy ngươi tạm thời giải khai Aù huyệt cho họ, để lão phu hỏi xem, nếu hai vị bọn họ tình nguyện chịu bắt về Đồng Tâm Minh, lão phu sẽ nhường đường cho hai người đi.
Du Băng Viên vì cắp Bệnh Lang Trung là cha mình, biết là để cha mình trả lời mới hay, nên không chờ Bán Phong thư sinh nói xong, đã giơ tay vỗ vào Aù huyệt của cha mình, cười hỏi:
- Tư Đồ Tinh, ngươi nói xem, ngươi muốn chết hay muốn nhận sự phán xét của Đồng Tâm Minh?
Bệnh Lang Trung giả tức giận thở hắt ra chậm rãi nói:
- Chịu xứ phán xét của Đồng Tâm Minh, lão phu có được sống hay không?
Du Băng Viên nói:
- ít nhất cũng có hy vọng được sống. Năm xưa, các ngươi làm ác đã nhiều, kết quả là Đồng Tâm Minh chỉ phán xét giam giữ các ngươi suốt đời thôi.
Bệnh Lang Trung giả nói:
- Bị giam giữ suốt đời thì còn khó chịu hơn là chết!
Du Băng Viên hừ lạnh một tiếng nói:
- Vậy nghĩa là ngươi chịu chết ở đây chứ gì?
Bệnh Lang Trung giả than:
- Không, người ta thường nói "Chết không hay bằng sống dỡ" lão phu vẫn thấy đường chịu sự phán xét của Đồng Tâm Minh là hay hơn.
Du Băng Viên phì ra cười thành tiếng, nhìn Bán Phong thư sinh nói:
- Nghe rõ chưa? Vị Bệnh Lang Trung đây thì tình nguyện chịu sự phán xét của Đồng Tâm minh.
Ngọc Diện Hoa Thi nghĩ Bệnh Lang Trung quá tham sống sợ chết, bỗng cười nhạt nói:
- Tư Đồ huynh, ngươi cũng là nhân vật ngang dọc hồ hải nổi tiếng, nhớ lại ngày xưa Du Lập Trung chém ngươi một kiếm vào đùi, mặt

ngươi còn không biến sắc, tại sao giờ đây lại đổi sang hèn nhát như vậy?
Bệnh Lang Trung giả lúc ấy trừng mắt thở khì khì, la lên:
- Được lắm! Họ Lãnh kia, lúc này mà ngươi còn nói mỉa lão phu à? Có câu nói ong kiến còn tham sống, người ai không sợ chết? Họ Lãnh ngươi chẳng qua chưa tới lúc đấy thôi, tới lúc rồi chỉ sợ còn hèn nhát hơn lão phu kia!
Ngọc Diện Hoa Thi chợt biến sắc, đột nhiên hung dữ cười rộ lên một tràng quát:
- Được! Lãnh mỗ cứu ngươi một phen vậy!
Trong câu nói, người đã nhảy xổ tới.
Bán Phong thư sinh vốn là kẻ thận trọng, vừa thấy cả kinh thất sắc, vội la lên:
- Lãnh huynh, không được thế!
Nhưng Ngọc Diện Hoa Thi nhảy vọt tới như chớp, Bán Phong thư sinh vừa mở miệng thì y đã xô tới trước mặt bang chủ.
Dĩ nhiên y không ra tay tấn công Bệnh Lang Trung, chỉ thấy tay phải y vung lên, hai ngón tay bật ra đâm vào mắt Du Băng Viên!
Haui ngón tay đâm ra mau lẹ như chớp!
Nhưng lúc hai ngón tay y còn cách mắt Du Băng Viên khoảng năm tấc, nàng vẫn cười nụ đứng yên.
Tình hình này khiến bọn Bán Phong thư sinh ba lão ma sững sờ.
Bọn họ dĩ nhiên đều biết tài năng của Du Băng Viên, nếu không phải vì nàng đang cắp Bệnh Lang Trung, thì bất cứ người nào trong bốn người cũng bắt sống được nàng dễ dàng, nhưng hiện tại, một tay nàng cắp Bệnh Lang Trung, mắt thấy Ngọc Diện Hoa Thi ra chiêu đánh tới mà cứ cười nụ đứng yên, nếu không nắm chắc phần thắng há lại dám khinh mạn như vậy? Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình xưa nay cuồng ngạo thành nết, nhìn thấy tình cảnh ấy cũng phát sợ, vội vàng kêu lớn:
- Lãnh huynh, cẩn thận!
Tiếng kêu chưa dứt, chợt thấy thân hình Ngọc Diện Hoa Thi đột nhiên khựng lại, cánh tay phải đang ra chiêu cũng dừng lại rồi từ từ rơi xuống, tiếp theo là tấm thân to lớn cũng từ từ nghiêng về phía trước, cuối cùng "bùng" một tiếng ngã xấp xuống đất, nằm im không động đậy!
Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh và Lang Tâm Hắc Long đều không thấy Du Băng Viên xuất thủ, mà Ngọc Diện Hoa Thi đột nhiên ngã xuống, tình hình ấy khiến bọn y mất mật, nhất thời đều đớ lưỡi trợn mắt, ngây người ra như gà gỗ!

Đương nhiên bọn y đều không ngờ rằng Bệnh Lang Trung bị Du Băng Viên cắp cạnh sườn không phải là Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh thật! Du Băng Viên vừa thấy Ngọc Diện Hoa Thi bị phụ thân dùng chỉ pháp Cách Không Điểm Huyệt đánh ngã lăn trên đất, lập tức dơ chân đạp vào gáy Ngọc Diện Hoa Thi, khanh khách cười nói:
- Lãnh Bảo Sơn, bây giờ thì tới ngươi. Ngươi muốn chịu sự phán quyết của Đồng Tâm Minh hay muốn chết ở đây?
Ngọc Diện Hoa Thi hừ một tiếng đau đớn không cất tiếng đáp lại.
Du Băng Viên cười nhạt nói:
- Hừ, sắp chết rồi thì ngươi cũng sợ chứ gì?
Ngọc Diện Hoa Thi lại hừ một tiếng đau đau đớn, cũng không lên tiếng đáp lại.
Bán Phong thư sinh thấy nàng đạp vào gáy Ngọc Diện Hoa Thi khiến miệng y bị đè bẹp dí xuống đất, chợt hộc lên một tiếng khẽ nói:
- CÔ nương, cô đạp vào đầu y như vậy, làm sao y mở miệng cho được?
Du Băng Viên ủa một tiếng, bàn chân đưa xuống dưới cổ Ngọc Diện Hoa Thi móc lại một cái, lật y nằm ngửa lên, cười hỏi:
- Nói đi, ngươi muốn...
Ngọc Diện Hoa Thi đột nhiên la lớn:
- Ra tay mau! Y không phải là Tư Đồ Tinh!
Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh và Lang Tâm Hắc Long lại ngây người ra lần nữa, nhưng khi bọn y vừa đưa mắt nhìn nhau hội ý định ra tay giải cứu, Bệnh Lang Trung đã nhanh nhẹn đảo người ra khỏi tay Du Băng Viên, một tay nắm lấy Ngọc Diện Hoa Thi, hô hô cười lớn nói:
- Đúng thế, lão phu không phải là Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh, nhưng vị Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc bị Vũ Duy Ninh cắp kia thì đúng đấy.
Ba lão ma khủng khiếp, đồng thanh hỏi:
- Ngươi là Du Lập Trung phải không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng đấy! Đối đầu với lão phu, các ngươi phải luôn luôn cẩn thận, cũng có một ngày, lão phu lại biến thành Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu hay Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng cũng chưa biết chừng!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 31
Vệ đạo không tránh dối lừa

Ba lão ma vừa hoảng sợ, vừa căm hờn, Bán Phong thư sinh hỏi:
- Ngươi giết chết Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh rồi phải không?
Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu cười nói:
- Không. Trời có đức hiếu sinh, nếu không phải bất đắc dĩ, lão phu không giết người!
Lang Tâm Hắc Long mặt lộ vẻ đanh ác, tức giận gầm lên:
- Du Lập Trung, ngươi là đồ sâu bọ, tới ngày mà ta bắt được ngươi, thì tay trái nắm lấy, tay phải giết chết đấy!
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nói:
- Bây giờ lão phu ở đây, sao người không động thủ?
Lang Tâm Hắc Long hừ một tiếng, quay sang Độc Mục Cuồng và Bán Phong thư sinh căm giận nói:
- Cung huynh, Thân Đồ huynh, chúng ta liều mạng với y một trận!
Độc Mục Cuồng và Bán Phong thư sinh im lặng không đáp. Bọn họ với tình hình trước mắt đã hiểu rất rõ, giả như không nghĩ gì tới Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi mà thẳng tay đánh nhau với đối phương thì nắm chắc phần thắng. Bởi tuy Du Lập Trung rất lợi hại, nhưng Vũ Duy Linh và Du Băng Viên thì không đỡ nổi một đòn (bọn họ vẫn chưa biết Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên đã không phải như bọn trẻ con mới bước vào giang hồ), chỉ cần chia ra một người đánh ngã hai kẻ trẻ tuổi, rồi ba người lại thi triển Lục Hợp Kỳ Trận đối phó với Du Lập Trung, thì vẫn có thể bắt được ông ta dễ dàng. Nhưng vấn đề là ở chỗ có thể bất kể đến sự sống chết của Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi để động thủ không?
Đương nhiên là không.
Vì chỉ cần để cho ba người đối phương mang bọn Tam Tuyệt Độc Hồ đi, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ ba người có thể không bị lập tức mất mạng, cũng vẫn có hy vọng tìm được cách cứu lại được.
Cho nên Bán Phong thư sinh nghĩ ngợi một lúc, đưa mắt nhìn Độc Mục Cuồng cười gượng nói:
- Cung huynh, để bọn họ đi, về sau có cơ hội ý ngươi thế nào?
Độc Mục Cuồng trầm ngâm, rồi gật đầu:
- Thân đồ huynh nói có lý, cứ để bọn họ đi đi!
Bán Phong thư sinh bèn nhìn Du Lập Trung nói:
- Du đại minh chủ, lần này ngươi thắng rồi. Lão phu chúc ngươi an

toàn về tới được Đồng Tâm Minh.
Du Lập Trung cười nói:
- Lão phu biết các ngươi nhất định không chịu cam tâm, nhưng lão phu muốn cảnh cáo ba vị là các người mà muốn theo dõi lão phu thì phải cẩn thận khôn ngoan một chút, đừng để bị lão phu phát hiện. Nếu phát hiện được một lần, lão phu sẽ chặt của bọn Tả Khâu Cốc, Lãnh Bảo Sơn, và Tư Đồ Tinh mỗi người một ngón tay, phát hiện được lần thứ hai, chặt thêm mỗi người một ngón nữa, phát hiện được lần thứ ba, chặt thêm mỗi người một ngón nữa!
Bán Phong thư sinh xua xua tay nói:
- Thôi đừng rườm lời! Đi đi! Đi đi!
Du Lập Trung cười khẽ một tiếng, quay nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vẫy tay một cái, già trẻ ba người lập tức cất chân bước vào rừng.
Vào tới trong chỗ rừng dày đặc rậm rạp che khuất ánh sáng mặt trời, đi được mấy trăm bước, Du Băng Viên mới phấn khích cười hỏi:
- Cha à, sao người lại cải trang thành Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh thế?
Du Lập Trung cười nói:
- Tam Tuyệt Độc Hồ nhờ y xuống Phụ Bình mua thuốc, cha chờ lúc y trở về, xuất hiện chặn đường, cũng phải mất một phen đánh đá mới đánh ngã được, rồi sau đó hóa trang ra đúng hình dáng y, khoác cái bao thuốc gì đó vào hang, chỉ có thế thôi.
Du Bằng Viên hớn hở cười nói:
- Hay thật đấy, thế hiện giờ Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh ở đâu?
Du Lập Trung đổi dùng lối truyền âm đáp:
- Cũng ở trước mặt gần đây thôi, chúng ta đi mau lên!
Già trẻ ba người tăng cước bộ chạy xuyên qua rừng, lại được vài trăm bước nữa. Du Lập Trung đột nhiên dừng lại, đưa Ngọc Diện Hoa Thi trên tay cho Du Băng Viên nói:
- Con giữ lấy, để cha lên kia mang Bệnh Lang Trung xuống.
Vũ Duy Linh ngước mắt nhìn, mới phát hiện ra Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đang bị trói vào một nhánh cây, xem tình hình quả là đã bị Du Lập Trung điểm vào Hôn huyệt mê man.
Du Lập Trung nhảy lên cây cởi trói mang Bệnh Lang Trung xuống cười nói:
- Từ đây trở đi, chúng ta mỗi người giữ một tên, tới thẳng Đồng Tâm Minh thì dừng.
Du Băng Viên nói:
- Ba người bọn Độc Mục Cuồng chịu để chúng ta yên yên ổn ổn

mang ba người này về Đồng Tâm Minh à?
Du Lập Trung nói:
- Dĩ nhiên không chịu, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, bọn họ muốn ra tay cứu người cũng không dễ.
Du Băng Viên nói:
- Phải rồi, chúng ta có thể nhờ Thượng Quan giúp đỡ, theo đường đi hộ tống chúng ta về tới Đồng Tâm Minh.
Dư Lập Trung vốn đang cất chân bước đi, nghe câu nói sững dừng lại kinh ngạc hỏi:
- Con nói gì?
Du Băng Viên cười nói:
- Chắc cha chưa biết hôm trước chúng ta có gặp dượng Thượng Quan!
Du Lập Trung vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi:
- Thật không? Gặp ông ta ở đâu?
Du Băng Viên nói:
- Cũng ở trong núi này, cách đây khoảng bảy tám mươi dặm, dượng ở một mình trong một gian thảo lư giữa núi, hôm ấy chúng con...
Du Lập Trung nói:
- Khoan đã, chúng ta đi một đoạn, sẽ nói tiếp.
Du Băng Viên cũng biết ba người bọn Độc Mục Cuồng nhất định sẽ ngấm ngầm đuổi theo, chờ cơ hội ra tay cứu người, đứng giữa chừng nói chuyện rất không an toàn, nên lập tức im bặt, cắp Ngọc Diện Hoa Thi chạy vọt lên trước.
Trong chớp mắt đã ra khỏi rừng, trước mắt tuy vẫn là gò núi trùng điệp nhô lên hụp xuống, nhưng cây cối đã ít đi nhiều, tầm mắt nhìn được rộng hơn, có thể không sợ ba lão ma theo sát.
Du Lập Trung lúc ấy mới cười nói:
- Được rồi, Băng Viên, đem chuyện con gặp Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uỷ kể lại cho cha nghe xem thế nào.
Du Băng Viên lúc ấy bèn câu dài lời ngắn đem chuyện gặp gỡ Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng quan Uy kể lại.
Du Lập Trung nghe nói Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy đem trái nhân sâm đã giữ mấy năm chia cho Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên ăn, lại dạy cho bọn họ một đường Linh Xà Kiếm Pháp, không kiềm được lạ lùng hỏi:
- Tới nay công lực của các ngươi chắc tăng tiến nhiều lắm phải không?
Du Băng Viên nói:
- con thấy công lực của mình tăng gấp đôi so với trước.

Du Lập Trung lại hỏi:
- Vậy nhớ được toàn bộ đường kiếm của y không?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Nhớ được hết!
Du Lập Trung nhìn sang Vũ Duy Ninh hỏi:
- Còn ngươi thì sao?
Vũ Duy Linh gật đầu đáp:
- Tiểu nhân nhớ thì nhớ hết, nhưng trong bộ kiếm pháp ấy có nhiều điều chưa hiểu.
Du Lập Trung gật đầu khen ngợi nói:
- Giỏi lắm, câu trả lời của ngươi nghe sắc hơn của con nha đầu Băng Viên y...
Du Băng Viên cười nói:
- Cha, người chỉ hỏi con là có nhớ hết y không thôi mà! Đâu có hỏi con có hiểu được nhiều hay ít đâu!
Du Lập Trung hô hô cười nói:
- Được rồi, ngươi rốt lại chỉ giỏi chuyện bới móc chỗ hở trong lời lẽ của cha thôi. Từ nay trở đi luyện không được Linh Xà Kiếm Pháp thì đừng có tới hỏi ta.
Nói tới đó, lại nhìn qua Vũ Duy Ninh cười nói:
- Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy là một đặc sứ áo vàng lão thành còn sống của Đồng Tâm Minh, kiếm pháp của ông ta còn hơn lão phu một bậc. Từ nay về sau ngươi cứ cố gắng luyện tập đừng lười nhác, ắt sẽ trở thành một kiếm khách kiệt xuất.
Vũ Duy Ninh cung kính đáp:
- Tiểu nhân đầu óc ngu đần, còn mong được minh chủ chỉ dạy nhiều cho.
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Chỉ cần ngươi có chí tiến thủ, lão phu sẽ hết sức giúp ngươi.
Du Băng Viên chợt cười nhạt một tiếng nói:
- Cha, cho dù y có chí tiến thủ, cũng đã quá chậm rồi.
Du Lập Trung sửng sốt hỏi:
- Con nói vậy nghĩa là làm sao?
Du Băng Viên tức tối nói:
- Hôm trước y tới Đồng Tâm Minh, quyền minh chủ Vô Trần thượng nhân nói khi y được cứu được cha xong, phải chịu sự phán xét của Đồng Tâm Minh!
Du Lập Trung ngạc nhiên nói:
- Thế thì lạ thật, chẳng lẽ anh người không nói rõ ý của cha với các vị đại biểu trong Đồng Tâm Minh à?

Du Băng Viên nói:
- Có, nhưng họ nói rằng cha không có quyền tha bổng cho y.
Du Lập Trung chau mày nói:
- ồ, chuyện này lạ đấy, có điều...
Nói tới đó, chợt nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Vũ Duy Ninh, quả thật lão phu không có quyền tha bổng cho ngươi, họ đã muốn bắt ngươi trị tội, ngươi cứ không tới Đồng Tâm Minh nữa là xong.
Du Băng Viên nghênh ngang nói:
- Y không tới cũng không được, vì y đã uống một viên thuốc độc của Miêu đại biểu của Ngũ Thông giáo, trong vòng một tháng mà không tới Đồng Tâm Minh, sẽ bị chất độc phát tác mà chết.
Du Lập Trung chợt bừng bừng sắc mặt, giận dữ hỏi:
- Đây là chủ ý của ai thế?
Du Băng Viên chỉ Vũ Duy Ninh đáp:
- Là chủ ý của y tự nói ra.
Du Lập Trung sững sờ, quay nhìn Vũ Duy Ninh lạ lùng hỏi:
- Vũ Duy Ninh, tại sao ngươi lại tình nguyện uống thuốc độc?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân bị lão tặc Tả Khâu này buộc tới Đồng Tâm Minh, bèn đem chuyện minh chủ thất thủ bị bắt và kế hoạch của lão tặc Tả Khâu muốn lợi dụng minh chủ đệ dụ Du Đặc sứ nói ra, minh chủ phu nhân không dám tin lời tiểu nhân, tiểu nhân phải xin uống thuốc độc để minh chủ phu nhân tin tưởng. Chuyện này là do tiểu nhân tự nguyện, không thể trách bất cứ ai cả.
Du Lập Trung im lặng một lúc, thở dài nói:
- Trong tình hình lúc ấy thật cũng không còn cách nào khác. Cho nên từ bây giờ, ngươi không thể theo lão phu về Đồng Tâm Minh rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân đúng là có tội, nếu như không uống thuốc độc cũng chẳng sợ bị Đồng Tâm Minh phán xét, có điều nếu tiểu nhân bị xử tử hay giam cầm thì không thể làm tròn nguyện vọng của mình, chỉ buồn việc đó mà thôi!
Du Lập Trung nói:
- Ngươi yên tâm, về tới Đồng Tâm Minh, lão phu sẽ hết sức giúp ngươi, nếu bọn họ dám phán quyết xử tử ngươi, lão phu sẽ từ chức minh chủ xem bọn họ đối phó thế nào với sáu mươi tám lão ma đầu còn lại.
Du Băng Viên cười nói:
- Hay lắm. Con cũng mong cha mau từ chức minh chủ. Lúc ấy một

nhà chúng ta mới được tự do đi lại, chẳng ai kềm thúc, tha hồ đi du sơn ngoạn thủy.
Du Lập Trung cười nói:
- Mẹ ngươi trước nay cũng giận cha cứ giữ chức minh chủ, báo hại bà ấy như bị giam nhốt một chỗ, có điều quả là cha có chỗ khổ tâm vì không từ chức được...
Du Băng Viên hỏi:
- Khổ tâm vì chuyện gì thế?
Du Lập Trung cười nụ không nói.
Du Băng Viên nũng nịu nói:
- Cha, cha nói ra đi!
Vũ Duy Ninh thấy Du Lập Trung vẫn cười nụ không trả lời bèn nói:
- Lệnh tôn khổ tâm chắc là vì không tìm được một người thay thế giữ chức minh chủ.
Phóng mắt ra khắp thiên hạ, muốn tìm được một người có võ công đạo đức đầy đủ như minh chủ đâu phải là chuyện dễ.
Du Lập Trung chợt cười nói:
- Vũ Duy Ninh, ngươi lại tâng bốc lão phu rồi. Thật ra võ lâm hiện nay tìm người có võ công đạo đức như lão phu không phải là không có, chẳng qua họ lại không gian trá xảo quyệt như lão phu mà thôi!
Du Băng Viên cười khẽ nói:
- Cái mà minh chủ nói là gian trá xảo quyệt, chắc là muốn nói tới chuyện trí kế nhiều Du Lập Trung cười nói:
- Cũng có thể nói như vậy, làm một vị minh chủ Đồng Tâm Minh, ngoài võ công đạo đức ra còn phải có trí kế nhiều bề mới có thể ứng phó mọi chuyện.
Vũ Duy Ninh nói:
- Phải rồi, hôm trước minh chủ làm thế nào thoát khỏi tay bọn họ vậy?
Du Lập Trung nói:
- Hôm ấy ngươi rời khỏi tòa phế trạch không lâu, bọn họ cũng lập tức mang lão phu lên đường. Bọn họ điểm vào Ma huyệt của lão phu, nhưng không điểm vào Aù huyệt, nên suốt trên đường lão phu cứ mồm năm miệng mười chọc ghẹo mỉa mai này nọ. Độc Mục Cuồng tức giận, đá lão phu một đá rất nặng, lão phu lập tức bế khí giả chết, thân thể bất động. Tam Tuyệt Độc Hồ phát hoảng, vội gọi Bệnh Lang Trung cứu chữa. Bệnh Lang Trung biết lão phu nội thương chưa khỏi, nên không ngờ lão phu gian trá, lão phu thừa cơ đánh Bệnh Lang Trung một chưởng, nhảy dựng lên chạy thẳng một mạch, vì giữa rừng dày trong núi hoang mà trời đã xế chiều nên sau cùng lão

phu thoát được.
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên nghe rất thích thú, nhịn không được cười phá lên.
Già trẻ ba người vừa cười đùa trò chuyện vừa mang ba tên lão ma lên núi xuống đèo, lúc chiều buông thì vừa tới nơi ẩn cư của Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy.
Vũ Duy Ninh vừa mới tới gian thảo xá, không nhịn được reo lên:
- Tới rồi, cha à! Đây là chỗ dượng Thượng Quan ở đấy, đêm nay chúng ta cũng ngủ lại đây với dượng Thượng Quan nhé?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Cha cũng có ý đấy, chỉ không biết dượng Thượng Quan của con có ở nhà không?
Du Băng Viên kêu lên:
- Dĩ nhiên là có nhà chứ!
Nói xong, chạy mau tới chỗ căn nhà tranh.
Du Lập Trung sợ có chuyện bất ngờ, vội vang chạy mau theo. Du Băng Viên vừa chạy vừa kêu to:
- Dượng ơi! Dượng ơi! Chúng cháu về rồi đây này!
Trong gian nhà tranh không có một ai lên tiếng.
Du Băng Viên hơi bị bất ngờ, cụt hứng hừ một tiếng, lại kêu:
- Dượng Thượng Quan ơi, chúng cháu về rồi đây này!
Vừa cất tiếng kêu to, vừa cất chân định bước vào trong.
Du Lập Trung nhanh chân bước lên hai bước, giơ tay ra cản nàng hạ giọng nói:
- Đừng gấp, để cha vào trước.
Du Băng Viên không thấy Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy bước ra, cũng nghĩ có chuyện không bình thường, lúc ấy gật đầu lui lại nói:
- Cha cũng phải cẩn thận đấy!
Du Lập Trung chuyển Bệnh Lang Trung qua tay trái, cắp chặt vào sườn, tay phải dựng lên giữ gìn trước ngực rồi cất bước tiến vào nhà, cất tiếng gọi:
- Thượng quan huynh có nhà không?
Trong gian nhà vẫn không có người trả lời.
Du Lập Trung đạp cánh cửa phòng hai bên sảnh đường, thò đầu vào nhìn quanh một vòng, biết chắc rằng hai căn phòng này không có kẻ địch ẩn nấp, lại chuyển về nhà bếp phía sau xem xét, thấy trong đó cũng không có một ai, mới trở lại sảnh đường vẫy tay gọi Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên đang đứng phía ngoài.
- các ngươi vào được rồi.

Du Băng Viên khoa chân bước vào sảnh đường, thả Ngọc Diện Hoa Thi xuống đất, ngạc nhiên nói:
- Kỳ lạ thật, dượng Thượng Quan đi đâu kìa?
Du Lập Trung cũng đặt Bệnh Lang Trung xuống nói:
- Có thể là có chuyện gì đi ra ngoài rồi, chúng ta chờ một lúc xem.
Vũ Duy Ninh bước vào đặt Tam Tuyệt Độc Hồ xuống nói:
- Có chuyện gì xảy ra rồi chăng?
Du Lập Trung nói:
- Ngươi ra xem thử thế nào.
Đây là một chuyện khó, nhưng Vũ Duy Ninh chỉ trù trừ một lúc, bèn bước thẳng xuống nhà bếp.
Chàng mở nắp nồi cơm ra nhìn, lại đưa tay vào trong bếp lò, rồi lập tức quay về sảnh đường nói:
- Thượng Quan lão tiền bối đi khỏi chỗ này ít nhất là hai ngày rồi.
Du Băng Viên kinh ngạc hỏi:
- Sao ngươi biết?
vũ Duy Ninh nói:
- Bếp lò lạnh ngắt, rõ ràng là sáng và trưa nay đều không nổi lửa. Cơm thừa trong nồi có mùi chua chua, đủ biết là cơm thừa từ hôm trước nữa.
Du Lập Trung gật gật đầu, lại hỏi:
- ông ta ra đi như thế nào?
Vũ Duy Ninh tới mửa cửa phòng Thiên Thủ Kiếm Khách ra nhìn khắp một lượt, rồi quay trởlại nói:
- Thượng Quan lão tiền bối đại khái ra đi rất ung dung, trong phòng không có đồ vật quý báu, trong tủ áo chỉ còn lại mấy cái quần áo cũ rách, chắc là có việc xuống núi thôi.
Du Lập Trung nói:
- Không, ông ta không phải có việc xuống núi, mà là muốn đi khỏi chỗ này, không trở về nữa.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 32
Chặt ngón trị ma đầu

Du Băng Viên ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy?

Du Lập Trung cúi đầu than:
- Có lẽ có quan hệ tới việc gặp các ngươi. Từ khi dì hai ngươi bị nạn sản chết đi, ông ta trở nên buồn bã không vui, không thích giao thiệp với mọi người. Chắc ông ta sợ có người tới đây quấy nhiễu, nên đã tìm tới chỗ khác ở ẩn rồi.
Du Băng Viên cảm khái nói:
- Dượng ấy tránh đời ở ẩn chẳng phải là càng buồn hơn sao?
Du Lập Trung nói:
- Cá tính mỗi người một khác, có người thì thích bụi đời để quên đau khổ, có người thích cô độc. Vì tình mà khổ, dượng Thượng Quan của người là thuộc diện người sau.
ông ta cho rằng phải giam mình trong sự đau khổ mới có thể biểu hiện được tình yêu đối với người vợ đã mất...
Du Băng Viên là cô gái mới lớn, đối với việc tình yêu trai gái cũng có thể hiểu được, nên nghe xong mắt đỏ lên.
Du Lập Trung cười nói:
- Thôi, đừng nghĩ tới dượng Thượng Quan của ngươi nữa. Các ngươi xuống nhà bếp tìm xem, chỉ cần tìm được chút gì ăn được, thì mau làm cơm. Ba ngày nay cha chưa được một miếng cơm nào, bụng đói sôi lên đây!
Vũ Duy Ninh cũng đã một ngày đêm chưa ăn cơm, lập tức cùng Du Băng Viên vào nhà bếp, hai người tìm được một cân gạo và một hũ dưa mắm, bèn nổi lửa nấu cơm.
Một mâm cơm đơn giản bày lên bàn, trời đã tối hẳn!
Già trẻ ba người họp lại sảnh đường ăn cơm. Du Băng Viên thấy Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi và Bệnh Lang Trung nằm trên đất trơ mắt ngó, bất nhẫn nói:
- Cha, chia cho họ một ít cơm chứ?
Du Lập Trung nói:
- Ngươi đút cho bọn họ ăn nhé?
Du Băng Viên dầu môi nói:
- Con không chịu đâu!
Du Lập Trung nói:
- vậy chỉ còn cách giải huyệt cho họ, để họ tự ăn thôi!
Du Băng Viên lắc đầu nói:
- Chuyện đó không được!
Du Lập Trung nói:
- Cho nên an toàn nhất là cứ để họ nhịn đói một hai ngày, khoảng trưa mai sẽ về tới Đồng Tâm Minh. Tới nơi rồi sẽ cho họ ăn bù vậy.
Vũ Duy Ninh nói:

- Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh và Lang Tâm Hắc Long ba lão ma có thể trong đêm nay thừa cơ hạ thủ, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được.
Du Lập Trung nói:
- Đúng thế, đêm nay chúng ta không được ngủ, phải họp ở sảnh đường canh giữ ba tên ma đầu này...
Vừa nói tới đó chợt nghe trong khu rừng cạnh đó có một giọng kêu cứu vang lên:
- Bọn cường đạo giết người! Cứu tôi với! Cứu tôi với!
Nghe thanh âm mường tưởng như giọng người già.
Vũ Duy Ninh trong lòng rúng động đứng dậy muốn lao ra, Du Lập Trung đưa tay nắm chàng giữ lại, cười nụ nói:
- Ngươi làm gì vậy?
Vũ Duy Ninh run lên nói:
- Minh chủ không nghe có người kêu cứu à?
Du Lập Trung cười nói:
- Nghe chứ!
Vũ Duy ninh vội vàng nói:
- Vậy chúng ta mau mau đi cứu người.
Du Lập Trung cười nói:
- Không, đừng để ý tới chuyện đó, là giả đấy.
Vũ Duy Ninh ngơ ngác hỏi:
- Tại sao biết là giả được?
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Ngươi là người trung hậu, nên có lúc ngươi thường mất sáng suốt, đó là kế điệu hổ ly sơn của ba người bọn Độc Mục Cuồng đấy!
Vũ Duy Ninh sực nghĩ ra, bất giác hít một hơi dài, mỉm cười nói:
- Té ra như thế, nếu không...
Nói chưa dứt câu, tiếng hô hoán lại văng vẳngtruyềntới.
- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Ai da...
Sau cùng là một tiếng gào thảm thiết, rất giống như bị chém một nhát.
Du Băng Viên đổi sắc mặt nói:
- Nghe rất giống bị hại thật, sợ là thật đấy cha ạ.
Du Lập Trung nhếch mép nói:
- Cái trò ma này, cha đã thấy nhiều rồi, không tin sáng mai chúng ta cứ vào chỗ khu rừng ấy mà xem, cha dám bảo đảm là chẳng một ai bị giết chết ở đó đâu.
Nói xong, đứng dậy bước ra cửa cao giọng nói:
- Cung Quang Đình, muốn giở trò trước mặt lão phu thì lầm to rồi,

các ngươi đi chỗ khác mà mơ đi! Trong núi tĩnh mịch không có tiếng người đáp lại, dường như bọn Độc Mục Cuồng ba lão ma đầu thấy quỷ kế bị lộ, biết khó nên đã rút lui rồi!
Du Lập Trung tiện tay đóng cửa sảnh đường lại, trở về ngồi ăn cơm tiếp. Ba người ăn cơm xong, Du Lập Trung sợ Bệnh Lang Trung và Ngọc Diện Hoa Thi vận khí giải khai Ma huyệt, lại điểm lại hai huyệt Ma huyệt và Aù huyệt của họ, tìm lấy một tấm áo dài rách đắp lên che mắt ba người, rồi nói:
- Ngồi không chẳng làm cái gì, các ngươi đem Linh Xà Kiếm Pháp của Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy ra múa vài đường cho ta xem!
Du Băng Viên vui vẻ nói:
- Được, để con múa trước!
Nàng xoay tay tuốt thanh bảo kiếm đeo trên lưng ra, đứng giữa sảnh đường, đem Linh Xà Kiếm Pháp ra thi triển từng chiêu từng chiêu. Tuy thủ pháp chưa thật thuần phục, nhưng khi nàng thi triển, ba thước bảo kiếm vẫn giống như con rắn bạc bay lượn vờn múa giữa không trung, lên trời xuống đất, co duỗi lượn vòng, trườn qua trái, lướt sang phải, mau lẹ như cá trong nước, lúc hư lúc thực chuyển động như chớp, biến chiêu khéo léo, ra chiêu mau lẹ, ngay cả Thánh Hiệp Du Lập Dung kiếm thuật bậc nhất thiên hạ mà xem thấy cũng phải mắt hoa đầu váng tâm thần bồi hồi!
Một đường Linh Xà Kiếm Pháp thi triển xong, Du Lập Trung như rơi vào cõi trầm tư!
Du Băng Viên thu kiếm về hỏi:
- Cha, người thấy ra sao?
Du Lập Trung im lặng không đáp, lặng lẽ rất lâu mới lên tiếng, giọng đầy vẻ thán phục:
- ôi, không ngờ Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy lúc về già lại sáng chế được kiếm pháp thần kỳ khôn lường thế này.
Du Băng Viên nói:
- Dượng Thượng Quan chế ra kiếm pháp này là dựa theo động tác của con quái mãng kia, nhưng ông nói là chưa đạt tới mức toàn thiện toàn mỹ.
Du Lập Trung nghiêm trang nói:
- Đúng thế, mấy chiêu sau cùng quả còn mấy chỗ sơ hở. Có điều phóng mắt ra khắp thiên hạ, chỉ sợ đã không còn ai có thể đón đỡ hết một đường Linh Xà Kiếm Pháp này rồi!
Dừng lại một chút nói:
- Vũ Duy Ninh, ngươi cũng múa một lần cho lão phu xem.

Vũ Duy Ninh dạ một tiếng đứng lên, cầm lấy bảo kiếm từ tay Du Băng Viên, bắt đầu thi triển kiếm chiêu.
Du Lập Trung tập trung tinh thần quan sát, tới khi Vũ Duy Ninh múa xong, mới nhắm mắt suy nghĩ một lúc, chợt nhảy lên nói:
- Nào, bảy chiêu sau cùng để lão phu múa thử xem sao.
ông ta cầm lấy kiếm từ tay Vũ Duy Ninh, ngưng thần một chút, chân trái bước lên ra chiêu, mũi kiếm rung lên, sau chót đột nhiên xoay người, kiếm thế từ tay phải phóng ra, cách không đâm lên nóc nhà.
"Soạt,, một tiếng, nóc nhà lợp cỏ theo tiếng phá bị phá toang một lỗ lớn.
- Ai da!
Trên nóc nhà vang lên một tiếng kêu đau đớn, thanh âm kéo rất dài mà cũng lướt đi rất nhanh, tiếng vừa tắt thì người giống như cũng đã đứng ngoài mấy trượng.
Tiếp theo, là mấy giọt máu tươi từ chỗ nóc nhà bị phá nhỏ xuống!
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên đều phát giác ra trên nóc nhà có kẻ địch, không ngờ rằng Du Lập Trung hoàn toàn không muốn múa thử bảy chiêu cuối của Linh xà kiếm pháp mà chỉ là muốn thừa cơ tập kích đối phương, nên nhất thời đều sửng sốt ngay lúc đó Du Lập Trung cười khẽ một tiếng, bước ra mở cửa cao giọng nói:
- Thân Đồ Kiêu, sáng nay lão phu đã nói rồi, bọn người theo dõi mà bị lão phu phát hiện một lần, lão phu sẽ chặt một ngón tay của bọn y, bây giờ lão phu làm đây!
Nói xong, đẩy cửa mở toang ra, bước cạnh Tam Tuyệt Độc Hồ, Bệnh Lang Trung và Ngọc Diện Hoa Thi vận kiếm chĩa ra.
Chỉ thấy kiếm quang chớp lên ba lần, Tam Tuyệt Độc Hồ thân hình khẽ giật lên vài cái, khịt mũi hừ lên một tiếng đau đớn, ngón tay phải ba người đều bị chặt đứt một nửa, máu tươi phun ra!
Ba lão ma bị điểm vào Ma huyệt và Aù huyệt, đã không động đậy được cũng không réo lên được, nhưng đau tới tận tâm can, nên mặt mày nhăn nhó trông rất khó coi.
Dường như bọn Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh và Lang Tâm Hắc Long ba người núp bên ngoài đã biết ba người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ bị trừng trị, trong lòng nóng nảy nên Bán Phong thư sinh không kìm được cất tiếng mắng lớn:
- Lão thất phu, ngươi còn chưa thấy bọn ta, làm sao coi là phát hiện được bọn ta?
Du Lập Trung hô hô cười lớn nói:
- Nói mới bậy bạ chứ. Lão phu mà không phát hiện ra ngươi, làm thế nào mà đâm vào đùi ngươi một kiếm hả!

Bán phong thư sinh tức giận gầm lên:
- Ngươi hành hạ kẻ không có sức chống cự thì là hạng người gì?
Du Lập Trung cười nói:
- Cứ theo tội của bảy mươi hai tên ma đầu các ngươi, thì chặt một ngón tay cũng chỉ trừng trị qua loa thôi. Ngươi mà không phục tới Đồng Tâm Minh mà kiện!
Bán Phong thư sinh giận quá kêu lạc cả giọng:
- Nói thúi lắm! Ngươi có giỏi thì ra đây, chúng ta quyết sinh tử một trận!
Du Lập Trung nói:
- Ngươi dám vào đây, lão phu sẽ đùa giỡn với ngươi một chút chẳng ngại gì!
Bán phong thư sinh nói:
- Ngoài này rộng rãi, ngươi ra đây!
Du Lập Trung không đếm xỉa gì tới y, quay sang bảo Vũ Duy Ninh:
- Duy Ninh, ngươi băng vết thương cho họ đi.
Vũ Duy Ninh bước vào phòng tìm được một chiếc khăn, xé ra buộc vết thương cho ba người, nhìn thấy Tam Tuyệt Độc Hồ nháy mắt lia lịa, không kìm được cười nhạt nói:
- Ngươi muốn nói gì phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ lại nháy mắt lia lịa, tỏ ý muốn nói chuyện.
Du Lập Trung cũng nhìn thấy, bèn nói:
- Được, ngươi giải khai Aù huyệt cho y xem!
Vũ Duy Ninh bèn vỗ vào Aù huyệt giải khai cho Tam Tuyệt Độc Hồ, nói:
- Nói đi, xem ngươi giở quỷ kế gì ra!
Tam Tuyệt Độc Hồ được giải khai Aù huyệt xong, hít vào một hơi rồi cất giọng kêu lớn:
- Thân Đồ huynh, các ngươi mà không nắm chắc phần thắng thì đừng làm càn, chỉ hại lão phu thôi!
Du Lập Trung nghe xong chỉ cười hì khẽ một tiếng, cười kháy nói:
- Trong bảy mươi hai tên ma đầu, tính ra chỉ có Tam Tuyệt Độc Hồ là người âm hiểm tàn độc nhất, mà cũng là tham sống sợ chết nhất!
Tam Tuyệt Độc Hồ làm như không nghe thấy, lại kêu lớn:
- Thân Đồ huynh, ngươi có nghe thấy không?
Chợt nghe Bán phong thư sinh từ xa đáp:
- Nghe rồi, Tả Khâu huynh muốn tiểu đệ đừng cứu phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đúng rồi, lão phu nhất định không đến nỗi bị Đồng Tâm Minh xử tử, các ngươi cứ đi tìm y đi!

Bán phong thư sinh nói:
- Nếu như thế, thì bọn ta đi đây!
Chữ "đây" vừa buông ra người đã đi xa rồi.
Du Lập Trung cười nhạt nói:
- Lão phu không vì thế mà không phòng bị chắc chắn đâu, ngươi yên tâm đi!
Tam Tuyệt Độc Hồ vẻ mặt lạnh lùng đáp:
- Sự tình tới nước này, lão phu cũng chẳng nghĩ tới việc bỏ trốn nữa, ngươi muốn phòng bị thế nào mặc ý, chẳng quan hệ gì tới lão phu!
Du Lập Trung nói:
- Ngươi không nghĩ tới việc bỏ trốn nữa, chẳng lẽ chịu cam tâm trở lại Chính Tâm lao Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Lão phu cũng không nghĩ tới việc trở lại Chính Tâm lao.
Du Lập Trung cười hô hô nói:
- Vậy ngươi nghĩ tới chuyện gì?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Trước mắt thì không thưa rõ được!
Du Lập Trung hỏi:
- Ngươi bảo bọn họ đi tìm y, y là ai thế?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Lão phu thấy ngươi u buồn cả ngày, chắc có chuyện muốn nói, còn đã không thưa rõ được, thì lão phu lại phải điểm vào Aù huyệt của ngươi vậy!
Tam Tuyệt Độc Hồ im lặng không đáp.
Vũ Duy Ninh chợt hỏi:
- Ngươi nói tới ai đó, có phải y là bang chủ của bọn ngươi không?
Du Lập Trung sửng sốt hỏi:
- Bọn họ lại có một vị bang chủ à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Vâng ạ. Lúc tiểu nhân giả phát điên hôm qua, nghe được từ miệng bọn họ thì như là vị bang chủ này từng gặp qua tiểu nhân...
Du Lập Trung nhấc chân đá nhẹ vào Tam Tuyệt Độc Hồ, hỏi:
- Có đúng không? Bảy mươi hai tên ma đầu các ngươi đã tổ chức thành một bang, bầu ra một bang chủ chứ gì?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười gian giảo nói:
- Đúng đấy, ngươi sợ rồi à?
Du Lập Trung cười nói:
- Vậy thì để xem vị bang chủ của các ngươi là ai, nếu không phải là ba đầu sáu tay, dĩ nhiên lão phu không sợ.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:

- Tuy y không có ba đầu sáu tay, nhưng đủ sức đưa ngươi tới chỗ chết.
Du Lập Trung hỏi:
- Y là ai?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Rồi có ngày ngươi sẽ gặp y, bây giờ hỏi nhiều làm gì!
Vũ Duy Ninh lại chen vào hỏi:
- Y có phải là Vô Danh Ma không?
Tam Tuyệt Độc Hồ nhắm mắt không đáp:
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Chắc không phải là Vô Danh Ma ấy đâu. Trước đây Vô Danh Ma bị giam trong Chính tâm Lao, lão phu từng dò xét qua, thân hình của y hoàn toàn không sánh được với lão hồ ly của bọn ta đây!
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐÓ là giả đấy. Theo bọn họ nói Vô Danh Ma thật trước nay vẫn nhởn nhơ bên ngoài, chưa từng bị Đồng Tâm Minh bắt.
Du Lập Trung sững sờ, tròn mắt ngạc nhiên hỏi:
- Lại có chuyện ấy à?
Vũ Duy Ninh chỉ Tam Tuyệt độc Hồ nói:
- ĐÓ là lão ma đầu này chính miệng nói với tiểu nhân, y nói Vô Danh Ma là hậu nhân của Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng năm xưa lãnh đạo quần ma gây họa cho võ lâm.
Du Lập Trung biến sắc nói:
- Hậu nhân của Vũ Ma Bộc Vương Phi Hồng à? Bộc Dương Phi Hồng có bốn đệ tử là Lạc Thiếu Khê, Sử Gia Điển, Viện Kinh Như, Tất An, năm xưa hóa danh là Ngải Đông Thôn, Ngải Nam Thôn, Ngải Tây Thôn, Ngải Bắc Thôn, sau đó đều bị Đồng Tâm Minh xử quyết cùng lúc với Bộc Dương Phi Hồng, tới nay sao lại còn có hậu nhân của Bộc Dương Phi Hồng nào nữa?
Nói tới đó, vương tay nắm lấy Tam Tuyệt Độc Hồ kéo dậy, trầm giọng hỏi:
- Nói mau, Vô Danh Ma lần trước chốn thoát khỏi Chính Tâm Lao đúng là giả phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ từ từ mở mắt ra, cười khẽ một tiếng nói:
- Lão phu nói ra mà Du đại minh chủ ngươi tin được, thì lão phu trả lời. Không sai, y là Vô Danh Ma giả.
Du Lập Trung hỏi gặng:
- Y là ai?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Bắt được y rồi, ngươi hỏi y thì hay hơn.

Du Lập Trung mặt lạnh như băng hừ một tiếng lại hỏi:
- Vậy Vô danh mà có đúng là hậu nhân của Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng không?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Lão phu trả lời là đúng vậy.
Du Lập Trung nói:
- Y là người nào?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nhắc lại câu mới nói thế. Rồi có ngày ngươi sẽ gặp y, bây giờ hỏi nhiều làm gì.
Du Lập Trung dùng sức xô Tam Tuyệt Độc Hồ ngã xuống đất, cười nhạt nói:
- Được, tới Đồng Tâm Minh rồi, lão phu sẽ xin dùng hình cụ để hỏi ngươi, lúc ấy mà ngươi vẫn cứng đầu cứng cổ thế này, mới đúng là hảo hán.
ông ta lại lấy tấm áo dài rách che mắt ba lão ma đầu lại như cũ, rồi quay nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên cười nói:
- Được rồi, bây giờ thì tạm thời bất kể hữu danh mà Vô Danh Ma gì, các ngươi tiếp tục luyện Linh Xà Kiếm Pháp đi.
Suốt đêm, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên ra sức luyện Linh Xà Kiếm Pháp tới đoạn giữa.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 33
Trước trận đổi tù nhân

sáng sớm hôm sau già trẻ ba người mang ba lão ma rời khỏi gian thảo lư, tiếp tục trở về Đồng Tâm Minh, vượt qua đèo cao dốc lớn, hang thẳm rừng sâu...
Dường như bọn lão ma Độc Mục Cuồng đã thật sự bỏ kế hoạch giải cứu bọn Tam Tuyệt Độc Hồ, nên suốt đường đi không xảy ra chuyện gì.
Vào buổi chiều hôm ấy, già trẻ ba người đã tới gần ngọn núi chính của Hằng Sơn, chỉ còn cách Đồng Tâm Minh chừng mười dặm.
Du Băng Viên nói:
- Cha à, trước khi trời tối chúng ta có thể tới Đồng Tâm Minh không?
Du Lập Trung nói:

- Có thể.
Du Băng Viên nói:
- Không biết ca ca và chín vị đặc sứ áo vàng kia đã về tới nơi chưa.
Du Lập Trung nói:

- Theo lẽ, bọn họ tới núi Hồng Đào chờ không thấy người tới, sẽ biết sự tình có thay đổi, nên chắc giờ này đã về tới Đồng Tâm Minh rồi.
Du Băng Viên nói:
- Về tới Đồng Tâm Minh, cha phải nói giúp con...
Du Lập Trung cười hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Du Băng Viên nói:
- Hôm ấy con điểm huyệt mẹ, mẹ nhất định rất tức giận, con sợ thế nào mẹ cũng chửi cho một trận.
Du Lập Trung hô hô cười nói:
- Sợ bị chửi, thì lần sau đừng làm bậy nữa, mẹ ngươi...
Nói được nửa câu, chợt im tiếng dừng bước, mắt phóng ra ánh sáng oai phong dữ tợn Vô cùng.
Du Băng Viên thấy thần thái cha mình đổi khác, ngạc nhiên nói:
- Cha, có chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói nhỏ:
- Chúng ta bị bao vậy rồi!
vừa dứt lời thì bốn phía trước sau hai bên đột nhiên xuất hiện hơn hai mươi người, kẻ thì sau gốc cây bước ra, kẻ thì trong bụi rậm đứng dậy...
Hơn hai mươi người này tướng mạo đều khác nhau, nhưng tuổi tác đều hơn sáu mươi, người nào cũng đều râu trắng mày dài, quần áo rách rưới, đột nhiên xuất hiện, giống như một bầy ma quỷ quái trốn từ âm phủ về.
Du Băng Viên là một thiếu nữ chưa trải việc đời, vừa thấy hơn hai mươi quái nhân đột nhiên xuất hiện bao vây mình vào giữa, không kìm được nỗi hoảng sợ, kêu lên một tiếng hãi hùng:
Du Lập Trung và Vũ Duy Ninh cũng biến hẳn sắc mặt, nhưng hai người vừa nhìn thấy nguy hiểm đã biết ngay hơn hai mươi người kia là một phần trong bảy mươi hai tên ma đầu trốn thoát khỏi Chính Tâm lao!
Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở đây, vì sao mà tới, tự nhiên có thể biết rồi.
Du Lập Trung nắm chặt Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh trong tay, nhìn một vòng quanh khắp mặt quần ma, khẽ cười hỏi:

- Các vị muốn cứu người phải không?
Trong bọn họ có một người tên Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong cười khánh khách một tràng quái dị đáp:
- Đúng đấy, đồng thời cũng để tiễn Du đại minh chủ về tây phương luôn!
Du Lập Trung cười nhạt nói:
- Các ngươi hơn hai mươi người cùng tới, nếu nhất tề ra tay, ba người bọn lão phu chắc chỉ có một đường chết, nhưng các ngươi muốn cứu ba người này, chỉ là nằm mơ đấy!
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong lại cười khảnh khách quái dị đáp:
- Nằm mơ là tật của bọn trẻ, bọn lão phu đều bảy mươi tuổi rồi, làm việc đều có cân nhắc, định kế rồi mới hành động, Du đại minh chủ nói bọn lão phu nằm mơ, thì thật là coi người không ra gì đấy!
Du Lập Trung cười gằn nói:
- Vậy ta thử hỏi các ngươi, các ngươi định cứu người sống hay cứu người chết vậy?
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong cất giọng quái gị tức giận nói:
- Cứu người thì đều cứu sống, làm sao có chuyện cứu người chết!
Du Lập Trung nói:
- Vậy thì ai có thể ra tay ngăn trở lão phu giết người?
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong chớp chớp đôi mắt hung dữ cười hỏi:
- Yù Du đại minh chủ là nếu bọn ta động thủ, người sẽ ra tay giết ba người bọn họ phải không?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng thế, lần này ba người bọn lão phu không có cách nào về lại Đồng Tâm Minh thì tính ra cũng đủ vốn mà!
Trường Cước Cuộng Thi ốc Cốc Phong cất tiếng cười lớn nói:
- Phải! Phải! Du đại minh chủ tính toán rất sáng suốt, quả nhiên danh bất hư truyền!
Kha kha, kha kha kha...
- HÔ hô hô hô...
- HÔ hô hô hô...
Hơn hai mươi lão ma bao vây bốn phía nhất tề cất tiếng cười rộ!
Du Lập Trung quan sát thái độ, biết đối phương đã có cách sắp xếp gì rồi, nên với việc mình dọa sẽ giết chết ba người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ cứ thản nhiên chẳng có vẻ gì sợ hãi, trong lòng ngấm ngầm lo sợ, lập tức quay sang Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên bên cạnh hạ

giọng nói:
- Xem tình hình này, ba người chúng ta hôm nay sợ lành ít dữ nhiều. Khi nào ta nói ra tay, các người lập tức giết chết Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi rồi liều mạng phá vây. Bọn họ vẫn chưa biết võ công các người đã tăng tiến, nhất định sẽ coi thường nên các ngươi có hy vọng thoát vây được đấy...
Trường Cước Cuộng Thi ốc Cốc Phong thấy ông ta hạ giọng dặn dò Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên, bèn cười cười hỏi:
- Du đại minh chủ, người đang truyền thụ cho họ cẩm nang, diệu kế gì vậy?
Du Lập Trung lạnh lùng nói:
- ốc Cốc Phong người đắc ý lắm phải không?
Trường Cước Cuộng Thi ốc Cốc Phong không biết Du Lập Trung muốn nói gì, ngẩng đầu cười hỏi:
- Yù Du đại minh chủ muốn nói gì?
Du Lập Trung cười khinh bỉ nói:
- Trường Cước Cuộng Thi ngươi suốt đời mới có một ngày hôm nay dám nghênh ngang thản nhiên cười nói trước mặt lão phu, đó chẳng phải là một việc hết sức đáng đắc ý sao?
Trường Cước Cuộng Thi ốc Cốc Phong lập tức đỏ mặt tía tai, vì trong lòng y biết rất rõ là hôm nay nếu không phải có đông người liên thủ ra tay, một mình y quyết không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Thánh Hiệp Du Lập Trung. Cho nên một câu nói mỉa của ông ta chính đánh trúng vào tâm lý của y.
Có điều màu đỏ dâng lên trên mặt y tan đi rất mau, lại cười khánh khách nói:
- Du minh chủ dạy rất đúng, lão phu đúng là không có tư cách khoe khoang oai phong trước mặt ngươi thật, vậy lão phu sẽ giới thiệu ngay một vị khác cho ngươi làm quen.
Du Lập Trung cười nhạt nói:
- Trong bọn các ngươi lại có một vị chưa qua Chính Tâm Lao à?
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong nghiêng người chỉ vào một cây hòe lớn phía sau cười nói:
- Có chứ, vị ấy đang ra kìa!
Trong câu nói, một người áo trắng che mặt mày toàn thân một màu trắng như tuyết, khăn trắng áo dài trắng, bao tay trắng, giày trắng không một hạt bụi, thanh tân thoát tục, so với quần ma mặt mày quái dị, áo quần rách rưới, thật như lạc giữa bầy gà!
Du Lập Phương quan sát đối phương một lúc, nhún vai cười khẽ một tiếng hỏi:

- Nếu lão phu đoán không lầm, thì vị này là bang chủ của các ngươi phải không?
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong mặt thoáng nụ cười nói:
- Người đoán đúng lắm!
Du Lập Trung hỏi:
- Bang gì vậy?
Người áo trắng lên mặt lên tiếng đáp:
- Phục Cừu bang!
Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng!
Du Lập Trung cười nói:
- Giả như lão phu thỉnh giáo đại danh các hạ thì có thừa không?
Người áo trắng che mặt lạnh lùng đáp:
- Tên họ đối với một người hoàn toàn không quan trọng, ngươi nhất định muốn biết, cứ gọi ta là Vô Danh ma là được rồi.
Du Lập Trung gật gật đầu cười nói:
- Nghe Tam Tuyệt Độc Hồ nói, các hạ là hậu nhân của Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng phải không?
Người áo trắng che mặt nói:
- Nếu không, cũng không thể trở thành bang chủ Phục Cừu bang, Du Lập Trung nói:
- Năm xưa Vũ Ma Bộc Dương Phi Hồng lấy Cầm, Kỳ, Thư, Vũ, Sắc đứng đầu thiên hạ, nên còn xưng là Ngũ Tuyệt Thần Ma. Lúc ấy bị nhốt ở Thao Quang sơn trang đã ngấm ngầm đem tuyệt nghệ dạy cho Lạc Thiếu Khê, Sử Gia Điên, Viên Kính Như và thư đồng là Tất An bốn người, nên tạo thành một cơn gió tanh mưa máu cho võ lâm. về sau này thầy trò bọn họ năm người đều bị Đồng Tâm Minh bắt được, lão phu từng chính mắt trông thấy họ bị xử quyết. Lại nghe nói Bộc Dương Phi Hồng không có con, nay các hạ xưng là hậu nhân của Bộc Dương Phi Hồng, không biết các hạ có quan hệ thế nào với y?
Người áo trắng che mặt cười nhạt một tiếng đáp:
- Ngươi chỉ cần biết ta là hậu nhân của ông ta là đủ, còn thì hỏi nhiều làm gì?
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- ít nhất lão phu cũng có thể biết các hạ thừa kế được mấy môn tuyệt học của Bộc Dương Phi Hồng chứ?
Người áo trắng che mặt nói:
- Cầm, Kỳ, Thư, Vũ, Sắc năm môn đủ cả!
Du Lập Trung cười một tiếng nói:
- Thật là sợ chết khiếp đi được, năm xưa bốn đồ đệ của y mỗi người

chỉ học được một món thôi, các hạ lại hiểu được cả năm tuyệt học, nếu không phải là nói khoác, chắc chắn các hạ là con y rồi.
Người áo trắng che mặt hừ lạnh một tiếng nói:
- Ngươi hỏi xong chưa?
Du Lập Trung hỏi:
- Hỏi xong rồi thì sao?
- Nói vào chuyện chính đi!
Du Lập Trung nhếch mép nói:
- Ngươi nói đi!
Người áo trắng che mặt chỉ vào bọn Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Thả ba người bọn họ ra!
Du Lập Trung hô hô cười nói:
- Các hạ là bang chủ một bang, sao lại nói chuyện trẻ con vậy?
Người áo trắng che mặt với câu nói mỉa ấy không hề giận giữ, chỉ cười một tiếng âm trầm, tiếp theo thấy y vẫy tay ra hiệu, hai mươi lão ma đầu bao vây bốn phía nhất tề quát lên một tiếng, đều bước tới một bước.
Hơn hai mươi người cùng giận giữ gầm lên, âm thanh vang dội như trời long đất lở, đủ làm người ta phát sợ!
Nhưng Du Lập Trung sắc mặt không đổi, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên cũng chẳng sợ hãi gì nhiều, vì già trẻ ba người đều biết rõ rằng cơ hội để sống đã hết nên đã hạ quyết tâm, chỉ cần đối phương phát động thế công, họ sẽ ra tay đánh chết ba tên ma đầu Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi và Bệnh Lang Trung, rồi sẽ liều chết với đối phương một trận. Cho nên thấy quần ma hăm dọa, Du Lập Trung bất giác phì cười nói:
- Các hạ lấy tư thế bang chủ Phục Cừu bang gặp lão phu lần đầu, chẳng lẽ lại cẩn thận đến thế sao?
Người áo trắng che mặt cười nói:
- Bổn bang chủ ra lệnh lần thứ hai, Thánh Hiệp Du Lập Trung ngươi mà vẫn bình tĩnh như thường thì mới thật là lợi hại.
Du Lập Trung cười nói:
- Lão phu chờ nghe đây!
Người áo trắng che mặt lại vẫy tay ra lệnh, chỉ nghe bốn tiếng! Mau! Mau! Mau!
Mau! đột nhiên trong rừng cây sau lưng y lại xuất hiện thêm bốn người nhảy ra.
Bốn người này cũng là trong bọn bảy mươi hai tên ma đầu, dáng vẻ không đáng sợ bằng hơn hai mươi người đã ra mặt, nhưng bọn họ cũng giống hệt ba người bọn Du Lập Trung là trong tay mỗi người

cắp một người!
Bốn người bị cắp ấy là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh - Đặc sứ thứ bảy Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, đặc sứ thứ tám Nhất Trượng ông Mạc Hiền Bình, đặc sứ thứ Chín Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, đặc sứ thứ mười Hắc bà bà Ngư Tri Xuân.
Du Lập Trung vừa nhìn thấy bất giác cả kinh biến sắc, ông ta không ngờ rằng phía Đồng Tâm Minh cũng có bốn vị đặc sứ áo vàng rơi vào tay đối phương, thế này thì một điểm ưu thế - ba người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ - đã hoàn toàn bị triệt tiêu rồi!
Người áo trắng che mặt vừa thấy ông ta biến sắc, không kìm được một tràng ha hả cười đắc ý rồi lạnh lùng hỏi:
- Bốn vị đặc sứ áo vàng này là bổn bang chủ bắt được ở núi Hồng Đào, bây giờ ngươi muốn bổn bang chủ xử trí với họ ra sao?
Du Lập Trung nói:
- VÒ nước đành tan bên miệng giếng, tướng quân phải chết nơi sa trường. Bọn họ khi bắc đầu nhận chức đặc sứ áo vàng, đã biết là sẽ có ngày như hôm nay. Cho nên chuyện sống chết đối của bọn họ, lão phu chẳng hề quan tâm.
Người áo trắng che mặt nói:
- Vậy thì bổn bang chủ ra lệnh xử tử bốn người bọn họ!
Du Lập Trung nói:
- Xin mời!
Người áo trắng che mặt cười cười một lúc, nói:
- ĐƯỢC rồi, ngươi chắc đã biết tâm ý của bổn bang chủ. Ngươi tuy không quan tâm tới chuyện sống chết của thuộc hạ, nhưng bổn bang chủ thì rất yêu thương thuộc hạ của mình, chúng ta trao đổi tù nhân được không?
Du Lập Trung dĩ nhiên trong lòng rất muốn như vậy, nhưng ngoài mặt chẳng lộ ra một chút gì là vui mừng, chỉ hờ hửng nói:
- Cũng được, muốn trao đổi thế nào?
Người áo trắng che mặt đáp:
- Dĩ nhiên là một đổi một, ngươi sẽ không nói là bổn bang chủ tham lam ăn người!
Du Lập Trung nói:
- Còn một vị đặc sứ, các hạ định xử trí ra sao?
Người áo trắng che mặt đáp:
- Nếu ngươi ưng thuận thì đổi lấy một cái khác của ngươi.
Du Lập Trung cười nhạt đáp:
- Lão phu còn có cái gì bị ngươi nhìn thấy thế?
Người áo trắng che mặt nói:

- Thuốc giải! Thuốc giải khôi phục một thân công lực cho quân sư Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc của bản bang!
Du Lập Trung nói:
- Trong người lão phu không có thuốc giải.
Người áo trắng che mặt nói:
- Vậy thì bài thuốc cũng được.
Du Lập Trung gật đầu, lại hỏi:
- Trao đổi thì sao?
Người áo trắng che mặt cười nói:
- Lúc ấy đôi bên sẽ phân thắng phụ!
Du Lập Trung nói:
- Bọn ta bảy người đấu với ba mươi người các ngươi sao?
Người áo trắng che mặt gật đầu nói:
- Đúng thế, như vậy đối với bọn ngươi tuy không công bằng, nhưng ít ra cũng cho các ngươi một cơ hội để sống còn!
Du Lập Trung biết bảy người chống chọi với ba mươi người bọn họ, khả năng sống cũng mười phần xa vời, nhưng bất kể thế nào, đây vẫn là một cơ hội, bèn gật đầu nói:
- Được, nhưng bên ngươi phải thả người trước!
Người áo trắng che mặt nói:
- cũng được, có điều về phương thuốc giải, ngươi đường đường là minh chủ Đồng Tâm Minh, chắc không đến nỗi giở trò trong đó.
Du Lập Trung nói:
- Yên tâm.
Người áo trắng che mặt gật đầu, đưa mắt nhìn qua bốn lão ma giữ bốn đặc sứ áo vàng nói:
- Thả Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ trước!
Lão ma giữ Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ bèn vung chưởng giải khai Ma huyệt và á huyệt của Qua Kỳ, rồi lập tức xô Qua Kỳ ra phía trước. Có lẽ vì huyệt đạo mới giải khai, khí huyết toàn thân còn chưa lưu thông, nên Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ bị lão ma kia xô một cái, chỉ gượng gạo bước tới hai bước rồi té sấp xuống đất.
Du Lập Trung vội hỏi mau,:
- Qua đặc sứ, người có gì không?
Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ lắc đầu từ từ đứng dậy tập tễnh bước tới.
Du Lập Trung cũng ra tay giải khai huyệt đạo cho Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh rồi thả y ra.
Lúc Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đi tới sau lưng Người áo trắng che

mặt rồi, y lại ra hiệu thả đặc sứ áo vàng thứ tám Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 34
Y bát được chân truyền

chờ Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình về tới cạnh Du Lập Trung, Du Băng Viên cũng giải khai huyệt đạo rồi thả Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn ra.
Hai bên một qua một lại trao đổi, sau khi Vũ Duy Ninh thả Tam Tuyệt Độc Hồ rồi, phía Phục Cừu bang còn đặc sứ thứ mười Hắc bà bà Ngư Tri Xuân.
Người áo trắng che mặt cười nói:
- Tốt lắm, bây giờ xin đọc dược phương ra đi!
Du Lập Trung nói:
- Không, ngươi thả người ra trước đã!
Người áo trắng che mặt nói:
- Ngươi sợ bổn bang chủ nuốt lời à?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng đấy!
Người áo trắng che mặt cười ha hả nói:
- cũng được, bổn bang chủ không sợ gì ngươi không đọc dược phương ra!
Nói xong, ra hiệu cho lão ma đầu đang giữ Hắc bà bà Ngư Tri Xuân thả người ra.
Lúc đó Hắc bà bà Ngư Tri Xuân cũng về đứng bên cạnh Du Lập Trung.
Du Lập Trung nói:
- Nghe đây, dược phương có hai mươi vi, lão phu chỉ đọc qua một lần, các ngươi mà không nhớ được hết thì đó là chuyện của các ngươi.
Người áo trắng che mặt đáp:
- Vẻn vẹn có hai mươi vị thuốc thì có gì khó nhớ, chỉ cần ngươi đọc ra là được.
Du Lập Trung đọc hai mươi vị thuốc ra, sau cùng nói:
- Mỗi ngày uống ba thang, uống liên tiếp ba ngày thì hết, sau khi

uống ky ăn đồ sống sít Người áo trắng che mặt nói:
- Hết rồi à?
Du Lập Trung nói:
- Đúng thế, có thể bắt đầu rồi!
Người áo trắng che mặt chợt ngẩng đầu cười lớn nói:
- HÔ hô hô! Du Lập Trung, ngươi xông lên được rồi!
chữ "rồi" vừa buông ra, Du Lập Trung chợt phát giác Ma huyệt của mình bị điểm trúng một chỉ.
Người ra tay phóng chỉ điểm Ma huyệt của ông ta là Hắc công công Vũ Văn Đỉnh đứng sát bên cạnh!
Cũng trong tíc tắc này, đặc sứ thứ bảy Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ và đặc sứ thứ tám Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình đứng cạnh Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên cũng đồng thời xuất thủ, phóng chỉ diềm mau vào Ma huyệt của hai người!
Biến cố phát sinh đột ngột, lại ngay sát bên cạnh, nên già trẻ ba người đều không kịp tránh, đều bị trúng chỉ!
Nhưng sự tình bất ngờ lại phát sinh trong chớp mắt!
Chỉ nghe "bình! Bình! Bình!" ba tiếng, Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Hắc Trượng ông Mạc Hiền Bình ra tay đánh lén đều bị trúng một chưởng, trong tiếng gào thảm vang lên, người đã tung lên khỏi mặt đất bay ra hơn hai trượng, khi rơi xuống đất rồi phun máu òng ọc, không đứng dậy được nữa!
Vung chưởng đánh ba người trọng thương là ai?
Chẳng phải ai khác, chính là Du Lập Trung, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên, vừa bị điểm trúng Ma huyệt!
Ba người già trẻ này có thuật tiên tri hay sao?
Không, bị bị điểm trúng Ma huyệt, ba người mới biết bốn vị đặc sứ áo vàng là giả mạo.
Nhưng sở dĩ ba người bọn hạ không bị điểm ngã, hoàn toàn là nhờ một sự may mắn không ngờ. Nguyên là Du Lập Trung biết rằng mình đọc dược phương xong, Người áo trắng che mặt sẽ phát lệnh tấn công, nên trong lúc đọc đã ngấm ngầm vận Vô Tướng Thần Công bảo vệ toàn thân. Vô Tướng Thần Công của ông một khi đã vận ra rồi thì đao kiếm đều không thể chém được vào người, nên một phát chỉ của Hắc công công Vũ Văn Đỉnh giả không có tác dụng. Còn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên sở dĩ không bị một chỉ điểm ngã, là nhờ được cái áo bằng da mãng xà! Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy đã tặng hai người hai cái áo bằng da mãng xà, là cứu mạng họ ngày hôm nay.
Bấy nhiêu chuyện kể ra thì chậm, kỳ thực chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Người áo trắng che mặt thấy bọn ba người Du Lập Trung bị trúng chỉ vào Ma huyệt mà không ngã xuống còn ra tay đánh thuộc hạ của mình bị thương, cho rằng bọn họ đã sớm biết trước quỷ kế của mình, không kìm được hoảng hốt, giật nảy mình một cái.
Du Lập Trung lập tức nắm lấy cơ hội, lớn tiếng gọi:
- Bao vây cho chặt, không được để cho một tên nào chạy thoát!
Người áo trắng che mặt và quần ma bao vây bốn phía nghe xong câu nói càng sợ, cho rằng đã lọt vào giữa vòng vây của Đồng Tâm Minh, nhất thời lòng run ý khiếp, nhốn nháo qu ay nhìn về phía sau.
Đây là cơ hội tốt để phá vây, nào ngờ giữa lúc già trẻ ba người đang chuẩn bị vọt lên, lại phát sinh chuyện lạ. Chỉ nghe từ xa có tiếng người cười lớn:
- Minh chủ yên tâm, mười tám đặc sứ áo vàng và bốn mươi hai đại biểu đều có mặt tại đây, bọn chúng đừng hòng chạy thoát được tên nào!
Tiếng như rồng ngâm cọp gầm, xé trời vang tới.
A, lại có chuyện khéo thế này, mười tám đặc sứ áo vàng và bốn mươi hai đại biểu của Đồng Tâm Minh đều kéo tới thật rồi sao?
Du Lập Trung nhất thời sửng sốt ngây người ra.
ông ta kêu to lên chỉ để dọa quần ma nhằm thừa cơ phá vây chạy trốn, có nằm mơ cũng không nghĩ rằng viện binh đã kéo tới bốn phía, chẳng phải cũng rất khéo hay sao?
Tốt lắm, mười tám đặc sứ áo vàng lại thêm bốn mươi hai đại biểu, thêm già trẻ ba người ở đây cộng hết là sáu mươi ba người, nhân số gấp đôi người của Phục Cừu bang, phen này thì cứ gọi là đánh cho quần ma tơi bời hoa lá!
Người áo trắng che mặt trong mắt hiện ra vẻ Vô cùng hoảng sợ, vội vàng giơ tay cắp lấy Tam Tuyệt Độc Hồ, vung tay kia kêu lớn:
- Các anh em, chúng ta lui!
Lời buông người vọt, thân hình như tên bay khỏi nỏ, lao như chớp xẹt về phía núi sâu Quần ma thấy bang chủ đã chạy, cũng chẳng nhìn ngó gì tới ba đặc sứ áo vàng giả nằm trên mặt đất, nhao nhao quay đầu trở gót, bỏ chạy tứ tán.
Cũng đúng vào lúc ấy, một giọng truyền âm nhập mật như tiếng muỗi chợt vang tới bên tai Du Lập Trung:
- Hiền đệ, bây giờ không chạy, còn chờ tới lúc nào?
Du Lập Trung nghe thấy gương mặt, lập tức quay nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vẫy tay, rồi nhảy tới một bước khom người xốc Hắc công công Vũ Văn Đỉnh giả lên, hạ giọng nói:
- Duy Ninh, Băng Viên, chạy mau!

Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên còn chưa rõ tình hình có ưu thế áp đảo đối phương ra sao, làm sao mà chịu "chạy mau nhưng hai người tuy trong lòng nghi hoặc, hành động cũng rất mau lẹ, nghe xong câu nói, đều vọt tới xốc Qua Kỳ giả và Mạc Hiền Bình giả lên, chạy gấp theo sau Du Lập Trung.
Bọn họ chạy về phía Đồng Tâm Minh nên không gặp phải người nào của Phục Cừu bang, chạy một hơi như sao băng loang loáng qua một ngọn núi, Vũ Duy Ninh chẳng thấy một người nào của Đồng Tâm Minh xuất hiện tiếp ứng, trong lòng rất ngờ vực, nhịn không được cất tiếng hỏi:
- Minh chủ, mười tám vị đặc sứ áo vàng và bốn mươi hai vị đại biểu ở đâu?
Du Lập Trung vừa chạy vừa cười lớn:
- Đều ở Đồng Tâm Minh!
Du Băng Viên ngạc nhiên kêu thất thanh:
- Cái gì?
Du Lập Trung cười nói:
- HÔ hô, con cho là có mười tám vị đặc sứ áo vàng và bốn mươi hai vị đại biểu tới giải cứu cho chúng ta à?
Du Băng Viên không kìm được kinh ngạc hỏi:
- Nếu không phải, thì mới rồi ai trả lời cha vậy?
Du Lập Trung nói:
- Có lẽ là dượng Thượng Quan của con.
Du Băng Viên nói:
- A, là dượng Thượng Du an à?
Du Lập Trung nói:
- Đúng thế. Sự tình là thế này, mới rồi cha kêu lên thật tâm là để dọa đám ma đầu, để dắt bọn ngươi thừa cơ phá vây, chứ không ngờ là có người lên tiếng trả lời. Lúc ấy cha cũng ngỡ là có người Đồng Tâm Minh tới thật, nhưng tiếp theo là có người truyền âm bảo ta chạy mau, y gọi cha là hiền đệ. Trong võ lâm hiện nay, gọi ta là hiền đệ chỉ có hai người, một là Lưu Lãng thiền sư Lư Nghĩa Nam, một là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy nên cha đoán người ấy là dượng Thượng Quan của con.
Vũ Duy Ninh chen lời hỏi:
- Nếu thế, thì Thượng Quan lão tiền bối chưa rời khỏi núi này sao?
Du Lập Trung nói:
- Có thể như thế, ông ta không ở trong gian thảo lư kia, chắc là vì không muốn gặp bọn ta...
Câu nói vừa dứt, chợt nghe phía sau có người cười nói:

- Ai nói thế, ngu huynh và hiền đệ là anh em bạn rể, tại sao lại không muốn gặp hiền đệ?
Du Lập Trung quay người cười lớn nói:
- HÔ hô hô, tiểu đệ mà không nói câu ấy, chỉ sợ Thượng Quan huynh lại không chịu ra mặt!
Người xuất hiện sau lưng bọn họ, chính là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy.
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên nghe tiếng cả mừng, cũng vội vàng dừng chân quay người, một người gọi dượng, một người gọi lão tiền bối, nhất tề lạy sụp xuống.
Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy cười hề hề nói:
- Đừng đa lễ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!
Du Lập Trung bước lên nắm chặt lấy hai tay ông ta, trong mắt giàn giụa ánh lệ, hân hoan nói:
- Thượng Quan huynh, hơn mười năm mới gặp lại, anh có biết tiểu đệ nhớ muốn chết không?
Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy cười nụ nói:
- Cũng muốn tới xem ngươi ra sao rồi, nhưng vì tuổi già nên cũng lười đi...
Du Lập Trung vội hỏi:
- Anh có gặp Lư huynh không?
Thiên Thủ kiếm khách lắc đầu nói:
- Không, từ khi từ chức đặc sứ áo vàng, chưa gặp lại anh ta.
Nói tới đó ngồi luôn xuống đất, kêu lên:
- Ngồi đi! Ngồi đi! Chúng ta ngồi nói chuyện một lúc!
Du Lập Trung bèn ngồi xuống đối diện với ông ta, vứt Hắc công công Vũ Văn Đỉnh giả qua một bên, cười hỏi:
- Bọn ma đầu đều chạy sạch hết rồi à?
Thiên Thủ kiếm khách gật đầu cười nói:
- Đúng thế, tà không thể thắng chánh, đó là thông lệ. Nếu luận về thực lực, mười tám vị đặc sứ áo vàng thêm cả bốn mươi hai vị đại biểu e cũng chẳng làm gì được bọn chúng, nhưng chúng vừa nghe người của Đồng Tâm Minh tới rồi, lại sợ đến mức ôm đầu chạy như chuột, hô hô hô...
Du Lập Trung nói:
- Mới rồi mà không có mấy câu trả lời của Thượng Quan huynh, bọn ba người tiểu đệ giờ này sợ chỉ còn là ba đống thịt nát rồi.
Thiên Thủ kiếm khách nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên cười nói:
- Hai đứa nhỏ này hôm trước bất ngờ gặp huynh, ngu huynh nghe nói hiền đệ bị Tam Tuyệt Độc Hồ bắt, lập tức ngấm ngầm theo dõi

bọn họ tới hang đá bí mật kia, đang nghĩ cách vào trong cứu người, lại phát hiện ra hiền đệ đã thoát hiểm. Thấy hiền đệ chế phục được Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh, ngu huynh biết không cần ra tay nữa. Nhưng ngu huynh biết các ngươi không dễ mà trừ khử được bọn Độc Mục Cuồng, nên lại ngấm ngầm theo sau. Chuyện mới xảy ra đây cũng bất ngờ đối với huynh, cái người áo trắng che mặt ấy là ai thế?
Du Lập Trung nói:
- Y tự xưng là Vô Danh Ma, là...
Thiên Thủ kiếm khách ngạc nhiên ngắt lời nói:
- Tại sao y là Vô Danh Ma được? Lúc Vô Danh Ma bị Đồng Tâm Minh bắt năm xưa, ngu huynh cũng có mặt tại chỗ đã nhìn thấy rồi, vóc dáng không phải như hiện tại mà!
Du Lập Trung nói:
- Theo như tiểu đệ nghe thì mới rồi đúng là Vô Danh Ma thật, còn năm xưa bắt được là Vô Danh Ma giả...
- Nói thế thì có kẻ tình nguyện vào lao thay Vô Danh Ma à?
- Đúng vậy, nội tình thế nào tiểu đệ cũng không rõ. Có điều tiểu đệ đoán người chủ sự vụ tấn công Đồng Tâm Minh năm xưa không phải là Tam Tuyệt Độc Hồ mà là Vô Danh Ma hiện tại. Về sau y thấy đại cuộc đã hỏng, bèn sai một người giả mạo để bị bắt, còn y vẫn ở ngoài tìm cách nổi lên lại. Lần này Tam Tuyệt Độc Hồ lợi dụng Vũ Duy Ninh giải thoát cho quần ma, có thể cũng là kế hoạch của y.
- Nói vậy thì y là một nhân vật lợi hại lắm chứ gì?
- Nếu y đúng là hậu nhân của Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng năm xưa, thì đương nhiên là một nhân vật đau đầu đấy!
- Y tự xưng là hậu nhân của Bộc Dương Phi Hồng sao?
- Đúng thế, còn nói là học được cả năm môn tuyệt kỹ Cầm, Kỳ, Thư, Vũ, Sắc của Bộc Dương Phi Hồng nữa kia!
- Bốn đồ đệ của Bộc Dương Phi Hồng đều đã bị Đồng Tâm Minh xử tử, đó là chuyện chính mắt bọn ta nhìn thấy, tại sao đến hôm nay đã cách mấy chục năm lại chợt nảy ra một hậu nhân của Bộc Dương Phi Hồng được kìa?
- Rất có thể Vô Danh Ma này là con của Bộc Dương Phi Hồng!
- Bộc Dương Phi Hồng đâu có lấy vợ mà có con?
- Tuy là y không có lấy vợ chính thức, nhưng ngày xưa y bắt rất nhiều gái đẹp về nhốt trong Vạn Hoa cung, có lẽ có một người nào đó được y đặc biệt yêu thương sinh con, rồi y nhất thời cao hứng đem tuyệt học một đời chép thành bí kíp đưa cho người ấy, dặn là về sau đem dạy lại cho con y cũng chưa biết chừng...

- ờ, chuyện đó cũng có thể lắm.
- Nói chuyện rủi ro, thì là từ nay võ lâm lại sắp dấy lên một trường huyết kiếp nữa rồi!
- Năm xưa chỉ có vài nhân vật lợi hại, mười hai Vũ Sát Tinh làm hại võ lâm, mà đã khiến Đồng Tâm Minh ứng phó hụt hơi, tới nay không những hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh người nào cũng còn sờ sờ, mà lại thêm sáu mươi ma đầu là cao thủ hạng nhất trong hắc đạo. Xem ra Đồng Tâm Minh lại gặp một phen thử thách nữa đấy.
- Chứ gì nữa. Trước mắt tuy Đồng Tâm Minh có mười tám đặc sứ áo vàng, nhưng luận về võ công bản lãnh thì so với bọn Thượng Quan huynh ngày xưa đều kém hơn một bậc! Muốn họ đối phó với bảy mươi hai lão ma đầu gây hấn, chỉ sợ là...
- việc là do người. May mà hiền đệ thành tựu chẳng kém gì Cát minh chủ đời trước, đánh thắng Vô Danh Ma thì không thành vấn đề.
- Thượng Quan huynh quá khen, tiểu đệ từ sau khi nhận chức minh chủ Đồng Tâm Minh, công việc bận rộn, đã chẳng luyện tập thêm được gì lâu rồi. Còn Thượng Quan huynh được rảnh rang ra sức tiến lên, hôm qua Vũ Duy Ninh và tiểu nữ múa lại Linh Xà kiếm pháp do Thượng Quan huynh dạy cho tại thảo lư, kiếm pháp ấy biến hóa muôn bề, sâu kín khó dò, thật là hơn cả kim cổ, tiểu đệ tự thẹn là không bằng được.
Những mong Thượng Quan huynh chịu trở lại Đồng Tâm Minh giúp tiểu đệ một tay, hoặc giả có thể chặn đứng được cơn kiếp nạn này, không rõ Thượng quan huynh nghĩ sao?
Thiên Thủ kiếm khách nghe xong nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, mới khẽ cười một tiếng nói:
- Trước hết hãy nói về một đường Linh Xà kiếm pháp, đó là một kiếm pháp đắc ý của ngu huynh thật, nhưng ắt hiền đệ cũng đã thấy được chưa toàn thiện toàn mỹ, mấy chiêu cuối còn có chỗ sơ hở, nên chưa phải là hơn cả cổ kim. Thứ hai, ngu huynh đã chín mươi hai tuổi, đã là một kẻ gần kề miệng lỗ, trở lại Đồng Tâm Minh cũng chẳng làm được gì nhiều. Có điều, ngu huynh sẵn sàng trong chỗ giấu mặt ra sức giúp đỡ hiền đệ Ngoài ra, ngu huynh còn nghĩ...
Nói tới đó, đưa mắt nhìn qua Vũ Duy Ninh cười nụ.
Du Lập Trung hiểu rõ ý ông ta, cười nhẹ hỏi:
- Thượng Quan huynh cho rằng trong tương lai người bình định được võ lâm là thằng nhỏ này sao?
Thiên Thủ kiếm khách gật đầu nói:
- Đúng thế. Thằng nhỏ này tính tình thuần hâu mà ý chí kiên nghị, nếu được rèn luyện ắt thành vật báu.

Du Lập Trung cười hỏi:
- Thằng nhỏ này phát thệ bắt bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm Lao, chí khí tuy đáng khen, nhưng tiểu đệ nghĩ rằng...
Du Băng Viên chợt dẫu môi nói:
- Cha à, người đừng coi thường người ta được không?
Du Lập Trung sửng sốt, nhếch mép cười hỏi:
- Cái gì?
Du Băng Viên chỉ Vũ Duy Ninh nói:
- Cha cho rằng y không thể hoàn thành được tâm nguyện phải không?
Du Lập Trung cười nói:
- Không phải là không thể, mà là không dễ.
Du Băng Viên nói:
- Nói cho tới cùng, không dễ không phải là không thể, tối hôm qua cha thấy y làm chuyện gì không?
Du Lập Trung hỏi:
- Y làm chuyện gì vậy?
Du Băng Viên quay sang Vũ Duy Ninh chìa tay phải ra nói:
- Vũ Duy Ninh, đưa bản danh sách ra đây cho ta xem!
Vũ Duy Ninh cười át đi nói:
- Tính ra chỉ mới là bắt đầu thôi, có cái gì mà xem.
Du Băng Viên nói:
- Có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba, ngươi cứ lấy đưa cho cha ta xem, để ông biết là ngươi không chỉ nói khoác cái mồm!
Du Lập Trung thấy Vũ Duy Ninh vẫn còn do dự, bất giác cười hỏi:
- Duy Ninh, danh sách gì vậy?
Vũ Duy Ninh đỏ mặt đáp:
- Là danh sách bảy mươi hai tên ma đầu hôm trước tiểu nhân xin minh chủ cho ở Chính Tâm lao...
Du Lập Trung một tiếng cười nói:
- Danh sách ấy sao rồi?
Vũ Duy Ninh ngần ngại một lúc thò tay vào bọc rút ra bản danh sách trình ra. Du Lập Trung cầm lấy mở ra xem, thì thấy trong tên họ bảy mươi hai tên ma đầu có một dòng bị bôi bằng máu, không kìm được ngạc nhiên hỏi:
- Thế này là có ý gì?
Du Băng Viên cười nói:
- Là biểu thị trong bảy mươi hai tên ma đầu đã có một bị y giết chết!
Du Lập Trung chợt hiểu ra, ngước mắt nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Bị ngươi giết là lão Khổ Lưu Tử CÔ Mãnh Xương phải không?

Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Vâng ạ!
Vũ Lập Trung cười nói:
- Nhưng ngươi nói là muốn bắt ráo bảy mươi hai tên ma đầu nhốt lại vào Chính Tâm Lao kiamà?
Vũ Duy Ninh căm hờn nói:
- Gia tổ mẫu bị bọn chúng hành hạ mà chết, cho nên tiểu nhân đã đổi ý, từ nay trở đi, bắt sống được thì bắt sống, không bắt sống được thì giết chết!
Du Lập Trung gật gật đầu, đưa bản danh sách trả lại chàng, đưa mắt nhìn lại ba tên đặc sứ áo vàng cười nói:
- Ba tên này chắc cũng là nhân vật trong bảy mươi hai tên, ngươi lại có thể bôi đi ba dòng trong sanh sách được rồi.
Thở dài một tiếng lại nghiêm trang nói:
- Bây giờ nói lại chuyện chính. Thượng Quan lão tiền bối vừa tỏ ý muốn nhận ngươi làm đệ tử, ngươi có ưng thuận không?
Vũ Duy Ninh kính cẩm đáp:
- Được Thượng Quan lão tiền bối ra ơn thu dụng, thật là ba sinh có phúc, tiểu nhân lẽ nào khô ngưng thuận.
Du Lập Trung nói:
- Nếu đã như thế, thì ngươi còn chờ gì nữa?
Vũ Duy Ninh hiểu ý, vội vàng hướng về Thiên Thủ kiếm khách quỳ xuống, móp đầu lạy nói:
- Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử!

Hồi 35
Khải ca về bản minh

Thiên Thủ kiếm khách đỡ chàng đứng dậy nghiêm trang nói:
- Đừng lạy lục nhiều chuyện, lão phu chỉ muốn làm một nửa sư phụ của ngươi thôi.
Vũ Duy Ninh chẳng hiểu thế nào là "Một nửa sư phụ," nhất thời ngơ ngác khứng lại.
Du Lập Trung cười hỏi:
- Thượng Quan huynh nói "Một nửa sư phụ ý tứ là...
Thiên Thủ kiếm khách đáp:

- Ngu huynh tính tình lười biếng, không thể kiên trì dạy dỗ đệ tử, mà thằng nhỏ này uống thuốc độc chưa được giải, phải tới Đồng Tâm Minh một phen, mà sau khi y tới Đồng Tâm Minh... có thể không có cách nào rời đi ngay được, cho nên...
Nói tới đó, rút trong ngực ra một tập sách nhỏ, đưa Vũ Duy Ninh nói:
- Một thân võ học của lão phu đều viết ra ở đây, ngươi có thể tự mình chăm chỉ rèn luyện, chỗ nào không hiểu, có thể nhờ Du minh chủ chỉ điểm cho. Sau này có khi nào rảnh, lão phu sẽ đích thân dạy bảo ngươi.
vũ Duy Ninh đưa hay tay đón lấy tập sách run run sợ sợ nói:
- Đệ tử không thông minh, không biết có thể...
Thiên Thủ kiếm khách ngắt lời nói:
- Có thể chứ, chỉ cần ngươi hết lòng dốc chí, sau nửa năm thành tựu chắc sẽ không kém bất kỳ một vị đặc sứ áo vàng nào của Đồng Tâm Minh đâu!
Du Lập Trung nói theo:
- Đúng đấy, ngươi đã ăn trái nhân sâm ngàn năm, công lực đã có, từ nay về sau bất kể là luyện công phu gì, cứ luyện là được, nếu có kém chỉ là về kinh nghiệm đối địch mà thôi!
Nói tới đó, quay sang hỏi Thiên Thủ kiếm khách:
- Thượng Quan huynh không muốn về Đồng Tâm Minh cùng tiểu đệ sao?
Thiên Thủ kiếm khách lắc đầu nói:
- Không, ngu huynh hiện nay rất có hứng thú về vị bang chủ Phục Cừu bang kia, muốn đuổi theo để dò xét, nếu thu lượm được tin tức gì, ngu huynh sẽ tìm cách thông báo cho ngươi biết.
Nói xong, đứng phắt lên.
Du Lập Trung cũng đứng lên theo vòng tay đưa tiễn nói:
- Thượng Quan huynh mà gặp Lư huynh, hãy đem mọi việc kể cho anh ấy, cũng mời anh ấy lại ra tay giúp đỡ cho. Tiểu đệ tự biết dựa vào thực lực hiện tại rất khó mà dẹp yên đám Phục Cừu bang gây loạn.
Thiên Thủ kiếm khách cười nói:
- Được thôi, nếu Lư huynh còn sống, sớm muộn gì cũng tìm được y mà!
Nói xong, thân người đã bay vọt lên, giống như một đám mây đen phấp phới bay đi.
Vũ Duy Ninh quỳ xuống dưới đất lạy tiễn, đến khi thân hình của Thiên Thủ kiếm khách đã mất hẳn trong khu rừng trên núi mới đứng đậy.

Du Lập Trung kéo Hắc công công Vũ Vân Đỉnh giả dậy nói:
- Được thôi, chúng ta đi thôi.
Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên cũng kéo Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ giả và Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình giả dậy, già trẻ ba người rảo bước đi nhanh, tiến về phía ngọn chủ song của Bắc Nhạc.
Đêm tối núi sâu, nhưng được cái còn cách Đồng Tâm Minh không xa, đường đi lại rất quen thuộc, nên không quá nửa giờ, già trẻ ba người đã tới chân ngọn núi có trụ sở của Đồng Tâm Minh Vừa bước vào đường lên núi, chợt nghe trên rừng cây trước mặt có tiếng người trầm giọng lên tiếng hỏi:
- Người tới là ai đó?
Du Lập Trung đáp:
- Lão phu đây!
Người trên cây vừa mừng rỡ, vừa ngạc nhiên "A" lên một tiếng nói:
- Minh chủ về rồi à?
Du Lập Trung đáp:
- Đúng thế, Đồng Tâm Minh có chuyện gì lạ không?
Người ấy nói:
- Đêm qua phát hiện được có người lên núi do thám, kế đã bị mấy vị đặc sứ áo vàng đuổi chạy rồi.
Du Lập Trung nói:
- Bảy mươi hai lão ma chạy thoát khỏi Chính Tâm lao rất có thể sẽ kéo bầy tới xâm phạm, các ngươi phải cẩn thận canh gác, nếu phát hiện có nhiều người lên núi thì lập tức gióng chuông báo động!
Người ấy nói:
- Vâng ạ, thưa minh chủ!
Du Lập Trung không nói gì nữa, đi đầu vọt thẳng lên đỉnh núi.
vũ Duy Ninh không nhìn thấy người phát thoại nói chuyện với Du Lập Trung, nhịn không hỏi khẽ Du Băng Viên:
- Du cô nương, người mới rồi là ai thế?
Du Băng Viên nói:
- Là đặc sứ áo bạc phụ trách việc giữ cửa núi.
Vũ Duy Ninh ngạc nhiên hỏi:
- ở đây cũng có đặc sứ áo bạc à?
Du Băng Viên cười nhẹ một tiếng nói:
- Thế ngươi cho rằng chỉ ở Chính Tâm lao mới có đặc sứ áo bạc hay sao?
Vũ Duy Ninh cười nụ nói:
- Phải rồi, phải rồi. Các đặc sứ áo bạc ở đây và các võ sĩ áo bạc ở Chính Tâm lao cũng như nhau chứ gì?

Du Băng Viên nói:
- Cũng như nhau. Đặc sứ áo bạc là người tuyển lựa trong ba bang hai giáo chín môn phái, bọn họ tuy võ công không bằng các đặc sứ áo vàng nhưng cũng là cao thủ hạng nhất cả!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta còn một việc chưa rõ, Đồng Tâm Minh đã dựng đặt ở đây, tại sao Chính Tâm lao lại đem xây dựng ở núi Trường Bạch cách xa mấy ngàn dặm như vậy?
Du Băng Viên nói:
- Tòa Chính Tâm lao ở núi Trường Bạch vốn không phải là Chính Tâm lao của Đồng Tâm Minh, mà là sản nghiệp của phái Trường Bạch. Sau vì Đồng Tâm Minh bắt được một mạch quá nhiều bọ ma đầu. Chính Tâm lao ở đây không đủ giam, phái Trường Bạch bèn nhường lại, đổi làm Chính Tâm lao, chuyên để giam những người bị Đồng Tâm Minh phán xét là cầm cố trọn đời. Ban đầu cha ta cho rằng chỗ ấy cách Đồng Tâm Minh quá xa, coi sóc bất tiện, nhưng nhất thời tìm không ra một chỗ nào khác, cho nên phải miễn cưỡng dùng.
Vũ Duy Ninh nói:
- Té ra như thế, ôi... giả như Chính Tâm lao không đặt ở đó, tiểu nhân cũng không gặp phải một cơn đại họa, đó thật là lòng trời...
Trong lúc trò chuyện, tòa Tứ Hải Đồng Tâm Minh to lớn đã hiện ra trước mắt già trẻ ba người.
Già trẻ ba người còn cách cổng Đồng Tâm Minh khoảng một tầm tên...
Keng! Keng!... Keng!...
Keng! Keng!... Keng!...
Đột nhiên, trên đỉnh lầu Đồng Tâm Minh vang lên một hồi chuông đồng chậm rãi ngân nga!
Keng! Keng!... Keng... Trong lòng rung động, vội dừng chân hỏi:
- A! Bọn họ đánh lên Đồng Tâm Minh à?
Du Băng Viên cười nói:
- Không phải, đây là tiếng chuông đón chào cha ta trở về Đồng Tâm Minh.
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra, ngạc nhiên hỏi:
- Chúng ta mới tới chỗ này, Đồng Tâm Minh đã biết rồi sao?
Du Băng Viên đáp:
- Đúng thế. Mới rồi vị đặc sứ áo bạc kia thấy cha ta lên núi, đã thả bồ câu mang thư lên Đồng Tâm Minh... Ngươi xem kia, mười tám vị đặc sứ áo vàng và các vị đại biểu đang sắp hàng ngoài cổng lớn Đồng

Tâm Minh để đón tiếp cha ta kìa!
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy trước cửa lớn Đống Tâm Minh sâu hun hút lố nhố rất nhiều người đứng, đứng ở trước điện dường như là quyền minh chủ Vô Trần thượng nhân và minh chủ phu nhân, trong lòng bất giác được an ủi, tự nhủ:
- Bà ta thấy chồng và con gái đều trở về bình an, trong lòng nhất định rất vui vẻ, tuy chồng bà ta không phải do mình cứu, nhưng Du Băng Viên thì do mình cứu ra khỏi hang đá. Chờ lúc bà ta thấy mình rồi, chắc sẽ thay đổi cảm giác....
chàng nghĩ tới đó, mặt mũi chợt nóng bừng.
Lúc ấy, một đám người đang xếp hàng ngoài cổng lớn đón tiếp trông thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung trở về, người nào cũng mừng rỡ ra mặt, cùng bước lên thi lễ nói:
- Minh chủ mới về!
Du Lập Trung cười nụ vòng tay nói:
- Đúng thế. Làm phiền các vị ra đón tiếp, lão phu rất hổ thẹn.
Vô Trần thượng nhân chắp tay nói:
- Bọn lão phu đang bàn việc đi giúp đỡ minh chủ, không ngờ minh chủ... ô, ba người này...
ông ta nhìn rõ ba người mà bọn Du Lập Trung cắp bên hông là ba đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh - Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình và Hắc công công Vũ Văn Đỉnh - không kìm được ngạc nhiên buột miệng kêu lên.
Mọi người còn lại cũng đều thấy rõ diện mạo ba tù nhân, Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình, Hắc công công Vũ Văn Đỉnh ba người đang đứng trong hàng càng kinh ngạc nhảy lên kêu:
- Trời ơi! Ba người này là ai? Sao lại giả trang bọn ta tới đây?
Du Lập Trung đưa Hắc công công Vũ Văn Đỉnh giả cho Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, cười nói:
- Ba vị đặc sứ xin hãy đem ba người này giam vào Chính Tâm lao trước đã, rồi trở lại sảnh đường nghị sự nghe lão phu kể lại việc vừa qua!
Hắc công công Vũ Văn Đỉnh giả, tát luôn một chưởng hất cả mặt qua một bên, chửi lớn:
- Có điều đại kiếp chưa trừ, bang chủ Phục Cừu bang là hậu nhân của Ngũ Tuyệt Thần Bộc Dương Phi Hồng năm xưa thì càng đáng sợ. Đồng Tâm Minh từ nay trở đi gặp sóng gió thế nào thì có thể hiểu rồi. Cho nên lão phu mong các vị đề cao cảnh giác, đem hết nghị lực ra đón chờ một trường huyết chiến.

Dừng lại một chút lại nói tiếp:
- Đêm nay đã khuya, xin các vị về nghĩ, sáng mai lão phu sẽ cùng các vị bàn bạc kế hoạch đối phó.
Mọi người đang chuẩn bị rời chỗ, chợt một đại biểu của Bạch Y giáo cao giọng nói:
- Chờ một chút bản nhân có chuyện muốn nói!
Du Lập Trung hỏi:
- Nhĩ đại biểu có y kiến gì?
Đại biểu họ Nhĩ đứng dậy chỉ Vũ Duy Ninh hỏi:
- Bản nhân muốn thỉnh giáo minh chủ sẽ xử trị thiếu niên này ra sao?
Du Lập Trung cười gượng một lúc nói:
- Lão phu thấy y Vô tội, nhưng trong các vị đại biểu có ai thấy y Vô tội, tự nhiên lão phu không có quyền giải thoát cho y....
Đại biểu họ Nhĩ cương quyết nói:
- Bản nhân thấy y có tội. Vì tội lỗi của y mà hơn chín mươi người coi giữ Chính Tâm Lao mất mạng. Hôm qua tệ giáo và phái VÕ Đương lại báo tin tới, là có một cao thủ của tệ giáo và ba vị đạo trưởng phái VÕ Đương vì có thù với người trong bảy mươi hai lão ma, nên mấy ngày trước đã bị chúng giết hại. ĐÓ đều là do tội lỗi của y gây ra, giả như y không thả đám ma đầu ấy ra, thì không thể nào dẫn tới những việc ấy.
Du Lập Trung chau mày nói:
- Được rồi. Nhĩ đại biểu thấy y có tội có thể để xuất yêu cầu phán xét y. Có điều y vừa tới Đồng Tâm Minh, Nhĩ đại biểu có thể cho y nghỉ ngơi một đêm, sang mai sẽ xử trị không?
Miêu đại biểu vội lấy ra một viên thuốc giải đưa lên, nói:
- Đây là thuốc giải. Hôm trước là y tình nguyện uống thuốc độc, nên Vi đặc sứ tới hỏi tại hạ lấy một viên, chuyện này tại hạ không chủ trương.
Du Lập Trung cười cười, cầm lấy viên thuốc giải đưa cho Vũ Duy Ninh, dặn con là Du Ngọc Long sắp xếp cho Vũ Duy Ninh một chỗ nghỉ, rồi cùng phu nhân và con gái trở về nơi nghỉ của mình.
Du Ngọc Long dắt Vũ Duy Ninh tới một căn phòng, cùng chàng nói chuyện từ khi chia tay vừa xong, đang chuẩn bị trở ra thì minh chủ phu nhân và Du Băng Viên bước vào.
Vũ Duy Ninh vội vàng đứng dậy thi lễ, minh chủ phu nhân cười nói:
- Đã uống viên thuốc giải kia chưa?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Thưa uống rồi.
Minh chủ phu nhân ngồi xuống một cái đôn thân mật cười nói:

- Tốt lắm, hài tử. Băng Viên vừa kể tỉ mỉ mọi chuyện cho lão nhân nghe rồi. Ngươi bất chấp tất cả để cứu Băng Viên ra khỏi hang đá, lão thân rất cám ơn.
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐÓ là phận sự của tiểu nhân, không dám nhận lời khen.
Minh chủ phu nhân nói:
- Nghe nói bà nội ngươi qua đời rồi phải không?
Minh chủ phu nhân an ủi:
- Không hề gì, đã biết là ở Nương Tử quan, thì sớm muội gì cũng tìm được thôi.
Kế đó bà lại hỏi cặn kẽ về thân thế của Vũ Duy Ninh, khi biết chàng mồ côi cha mẹ từ nhỏ thì tỏ vẻ rất thương cảm, an ủi và khích lệ chàng một lúc, rồi cùng Du Băng Viên đứng đậy trở ra.
Sáng hôm sau, Du Lập Trung sai người mời Vũ Duy Ninh tới cùng ăn sáng. Trong bữa ăn Du Lập Trung nói:
- Ba người giả các đặc sứ áo vàng bị bắt hôm qua đúng là người trong bảy mươi hai lão ma, tên chúng là Sáp Sĩ Hổ Quách Giang, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp, Tam Cước Kỳ Lân Hồ Hóa Long. Bản danh sách của người có thể bôi thêm ba tên người ấy rồi.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Hiện giờ bọn họ ở đâu?
Du Lập Trung nói:
- Trong Chính Tâm lao.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Chính Tâm lao ở đây đặt tại chỗ nào?
Du Lập Trung nói:
- ở dưới đất giữa tòa nhà Đồng Tâm Minh này. Tất cả có hai mươi phòng giam, đủ nhốt sáu mươi người, nhưng hiện tại chỉ còn bảy phòng trống, số kia đã giam người roi...
Vũ Duy Ninh nói:
- Ba người ấy có phải bị Đồng Tâm Minh phán xử lần nữa không?
Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không cần thiết.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng minh chủ cũng nên hỏi cung họ một phen có thể qua đó biết thêm về tình hình Phục Cừu bang.
Du Lập Trung nói:
- Đêm qua đã hỏi qua rồi, lời khai của bọn họ đều như nhau, chỉ biết Vô Danh Ma là hậu nhân của Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng, ngoài ra chẳng biết thêm gì khác Vũ Duy Ninh nói:

- Thật là ăn khớp đấy.
Du Lập Trung nói:
- cỏ thể vì ba người này không phải là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh, lại mới thoát khỏi Chính Tâm Lao chưa bao lâu, không có quan hệ nhiều với Vô Danh Ma, nên có lẽ thật tình không biết tên họ và lai lịch của y.
Vũ Duy Ninh nói:
- ít nhất bọn họ cũng phải biết nơi Vô Danh Ma ở chứ?

Hồi 36
Tình nguyện vào lao

Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng thế, y tổ chức Phục Cừu bang tất nhiên phải có tổng đàn nhưng ba người bọn họ trả lời rằng Phục Cừu bang của họ vừa lập nên, chưa tìm được một nơi đặt tổng đàn tốt nhất nên trước mắt chưa có địa chỉ xác định.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cho họ nếm mùi đau khổ một phen có thể sẽ nói thật.
Du Lập Trung nói:
- Có rồi, đêm qua lão phu đã dùng hình cụ với họ, kết quả lời khai cũng vẫn thế, nên lão phu chắc rằng họ không bịa đặt.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói như thế thì chúng ta bắt phải ba thằng vứt đi, chẳng dùng được việc gì.
Du Lập Trung nói:
- Chứ sao nữa, có điều ngươi yên tâm. Đồng Tâm Minh nhứt định sẽ tra xét được hành tung của họ.
Trầm ngâm một lúc, ngước mắt chăm chú nhìn Vũ Duy Ninh nói:
- Hôm nay Đồng Tâm Minh sẽ phán xét ngươi, lão phu tin rằng không đến nỗi khép ngươi vào tội chết, nhưng khó mà tránh khỏi một phen lao lý, tốt nhất là ngươi nên chuẩn bị tinh thần.
Vũ Duy Ninh lặng lẽ cười một tiếng nói:
- Tiểu nhân đã chuẩn bị rồi, chỉ cần không bị giam lâu qua, thì đối với tiểu nhân lại quá hay.
Du Lập Trung cười nói:

- Ngươi nói thế là tính lợi dụng thời gian bị giam giữ ngấm ngầm nghiên cứu võ học của lệnh sư trao cho chứ gì?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế!
Du Lập Trung nói:
- Tốt lắm, lúc ấy lão phu sẽ cung cấp cho ngươi đủ điều kiện để ngươi yên tâm luyện vo ăn sáng xong không lâu, chuông đổ năm tiếng, báo hiệu tới giờ Đồng Tâm Minh mở cuộc họp.
Vũ Duy Ninh bị giải tới sảnh đường nghị sự để chờ phán xét.
Trong sảnh đường nghị sự, mười tám đặc sứ áo vàng và đại biểu hai bang ba giáo chín môn phái đã có mặt đầy đủ, không khí Vô cùng nghiêm trang.
Du Lập Trung ngồi vào chỗ minh chủ, quay sang một vị thư ký văn án hỏi lấy tờ chương trình nghị sự, chỉ thấy có một việc đề nghị xét xử Vũ Duy Ninh về tội giải thoát cho bảy mươi hai lão ma đầu, chứ không có ai kiến nghị đề xuất về việc đối phó với Phục Cừu bang, trong lòng rất bực bội, lúc ấy đứng dậy nói:
- Các vị, lão phu thấy kế hoạch tiêu diệt Phục Cừu bang còn quan trọng hơn xét xử Vũ Duy Ninh nhiều, vậy chúng ta hãy bàn bạc kế hoạch chống Phục Cừu bang như thế nào trước đã, nên chăng?
Đại biểu đứng đầu phái Thiếu Lâm Vô Trần thượng nhân đứng dậy chắp tay nói:
- Minh chủ vừa nói rất đúng, nhưng sở dĩ hôm nay bọn lão hạ không đề xuất kiến nghị nên tiêu diệt Phục Cừu bang thế nào, vì là minh chủ hiểu rõ tình hình Phục Cừu bang rõ hơn bọn lão nạp nhiều, bọn lão nạp muốn được nghe ý kiến của minh chủ trước.
Du Lập Trung nghĩ thấy cũng phải, bèn nói:
- Đêm qua lão phu đã vào Chính Tâm lao hỏi cung ba lão ma Sáp Sĩ Hổ Quách Giang, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp, và Tam Cước Kỳ Lân Hồ Hóa Long, bọn họ khai không phải là hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh, nên không biết rõ về Vô Danh Ma.
Lại nói về Phục Cừu bang mới lập ra không lâu, chưa tìm được chỗ tốt để đặt tổng đàn, nên trước mắt Đồng Tâm Minh không có cách nào dò xét kế hoạch hành động của bang này. Có điều lão phu có hai suy nghĩ nhỏ muốn đề xuất để các vị bàn bạc.
Dừng lại một chút, chậm rãi nói tiếp:
- Thứ nhất, lão phu thấy thực lực của Đồng Tâm Minh hiện tại tạm thời chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn Phục Cừu bang tấn công, chứ không thể nói tới chuyện tiêu diệt họ được nên phải bổ sung thêm người. Nhớ lại mấy mươi năm trước, lúc lão phu tiếp nhiệm chức

minh chủ,vì quần ma đều đã bị giam giữ, võ lâm thái bình, nên mỗi phái có năm đại biểu thường trực ở Đồng Tâm Minh bèn rút xuống còn có ba. Đến nay quần ma dấy loạn, lão phu cho rằng phải khôi phục nhân số như cũ, không biết y kiến các vị thế nào?
Thái ất chân nhân đứng đầu đại biểu phải VÕ Đương đứng dậy nói:
- Bần đạo hoàn toàn tán thành ý kiến của minh chủ, xin lập tức trong ngày hôm nay hạ lệnh mỗi phái tăng thêm hai vị đại biểu tới chi viện cho Đồng Tâm Minh.
Du Lập Trungnhình hết các đại biểu hỏi:
- Có người nào phản đối không?
các đại biểu đồng thanh đáp:
- Không!
Du Lập Trung nói:
- Được rồi, ý kiến thứ hai của bản minh sẽ phát Đồng Tâm Lệnh thứ hai, xin mỗi bang phái cử ra mười đệ tử đi các nơi dò xét hành tung của Phục Cừu bang, nếu phát hiện được địa điểm Phục Cừu bang đặt tổng đàn phải lập tức về báo cáo, lúc ấy bản minh mới có thể giành thế chủ động dốc toàn lực tới bắt hết Phục Cừu bang.
- Đúng, phải làm như thế.
- Tán thành....
Lúc ấy Du Lập Trung lập tức lấy ra hai mươi tám chiếc Đồng Tâm Lệnh sai mười bốn đặc sứ áo bạc xuống núi đưa tới chưởng môn của hai bang ba giáo chín môn phái.
Việc thương nghị kế sách chống địch đến đó thể là xong.
Tiếp theo là đến việc phán xét Vũ Duy Ninh.
Thư ký văn án Đồng Tâm Minh đứng dậy đọc xong lời buộc tội của phái VÕ Đương và Bạch Y giáo xong, Du Lập Trung đứng dậy nói:
- Hài tử, bắt đầu nói từ thân thế của ngươi, cùng là những gì đã gặp qua kể thật ra đi.
Vũ Duy Ninh không nghĩ rằng mình trút sạch tội lỗi được, nhưng nghe Du Lập Trung dặn dò như vậy, cũng không tiện cự tuyệt lúc ấy quay nhìn về các đại biểu hành lễ rồi hiên ngang nói:
- Các vị đại biểu, giờ đây tiểu nhân vâng lệnh nói ra, nhưng phải nói rõ trước một điểm, tiểu nhân tuyệt không cầu xin các vị thương xót, nếu các vị thấy tiểu nhân là có tội, xin cứ theo đó xử phạt, tiểu nhân không hề oán than.
Lời lẽ thành khẩn, thái đội không ngạo nghễ, không hèn hạ, nên rất nhiều đại biểu phát sinh hảo cảm.
Vũ Duy Ninh nói tiếp:
- Tiểu nhân họ Vũ, tên Duy Ninh, tiên phụ là Vũ Tông Cự, tiên mẫu là

Hàn Thị, sinh được tiểu nhân thị không may qua đời. Gia đình tiểu nhân nhiều đời sống ở đỉnh Đại Bình núi Trường Bạch, làm nghề săn bắn. Năm tiểu nhân bảy tuổi, tiên phụ đi săn không may bị cọp vồ chết. Từ đó gia đình chỉ còn hai người là gia tổ mẫu và tiểu nhân, gia tổ mẫu tích cực khổ nuôi dạy tiểu nhân lớn lên, chỉ sợ tiểu nhân gặp chuyện không may, nên không cho tiểu nhân làm nghề săn bắn, vì thế tiểu nhân phải đi đào than mưu sinh, Hơn ba năm trước, có một vị đại thúc họ Lôi tới núi Đại Bình tìm tiểu nhân đặt mua than, nói tiểu nhân cứ ba ngày chở một xe tới Thạch gia bảo. Lúc ấy tiểu nhân chỉ mới mười bảy tuổi, đối với tất cả những chuyện kỳ lạ trong Thạch gia bảo tuy cũng ngạc nhiên lạ lùng song cũng không tò mò tìm hiểu. Sau đó có một vị tự xưng là Nhạc Quan San làm tiều phu tới núi Đại Bình, ông ta lưu ngụ lại luôn ở đó, cũng thường tìm tiểu nhân trò chuyện làm quen, sau còn dạy tiểu nhân biết chữ. Về sau ông ta trước mặt tiểu nhân thi triển mấy tuyệt kỹ võ công kinh người, tiểu nhân mới biết ông ta không phải là nhân vật tầm thường. ông ta hỏi tiểu nhân có muốn học võ không, ban đầu tiểu nhân chẳng thấy thích thú gì, nhưng về sau không cưỡng nổi bị ông ta dẫn dụ, tiểu nhân mới bắt đầu theo học võ với ông ta...

Chàng kể rõ việc quen biết Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ra sao, tiếp theo thuật chuyện Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc thổ lộ "thực tình" tự xưng là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh tên là Vô Địch Thần Quyền Giải Kính Nhân, vì vâng lệnh đi tìm Bạch Hiệp Du Ngọc Long thất tung không được nên thẹn không muốn trở về Đồng Tâm Minh, ẩn cư ở núi Đại Bình, gần đây mới phát hiện Bạch Hiệp Du Ngọc Long bị giam giữ ở Thạch gia bảo, nói rằng bảo chủ Thạch gia bảo là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, là ma quân đệ nhất trong võ lâm, lại nói trong Thạch gia bảo cao thủ như mây, phòng bị nghiêm ngặt, không có cách nào lén vào cứu Bạch Hiệp Du Ngọc Long nên muốn chàng vào bảo cứu người, vân vân, nhất nhất kể ra.

Nói tới đoạn chàng thả bảy mươi mốt tù trạm trong Chính Tâm Lao ra, Thánh Hiệp Du Lập Trung chợt đứng dậy nói:

- Được rồi, đoạn sau lão phu đích thân mục kích, để lão phu nói cho! vũ Duy Ninh khom người dạ một tiếng rồi ngồi xuống.

Thánh hiệp Du Lập Trung nói:

- Về những việc có liên quan tới vụ Thạch gia bảo bị phá, các vị đại biểu chắc cũng đã nghe tiểu nhi nói qua. Hôm ấy cha con ta về tới Chính Tâm Lao, thì chín mươi bảy người đã chẳng may bị giết chết. Gã Vũ Duy Ninh này lúc ấy bị thương nằm ở trong sân Chính Tâm Lao, y bị Vân Hoàng đánh trọng thương. Vân Hoàng trước khi chết

cho lão phu biết chính y là người giải thoát cho bảy mươi mốt tên ma đầu, vốn đã nghĩ việc phải bắt y về Đồng Tâm Minh hỏi tội nhưng sau đổi ý. Vì lão phu thấy y chỉ là một thiếu niên chẳng biết gì nên bị người lợi dụng, y còn ngộ nhận lão phu là Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, không trả lời bất cứ câu hỏi nào của lão phu. Đến khi biết rõ lão phu là ai, mới biết sự độc ác của người ta, lúc ấy y bèn đem hết chuyện đầu đuôi nói ra, lại tỏ ý tình nguyện chịu xử phạt. Lão phu thấy thả y về còn có lợi hơn nhốt y trong Chính Tâm lao, bèn đuổi y cút đi. Y cho rằng lão phu không biết được y rất là bực tức, bèn hỏi xin lão phu danh sách của bảy mươi hai tên ma đầu, phát thệ là sẽ đem hết lực bình sinh bắt lại tất cả giam vào Chính Tâm lao. Sau đó y rời bảo trở lại về đỉnh Đại Bình, lão phu cũng lập tức hóa trang thành Thân Thủ tướng quân ngấm ngầm theo sau, mục đích để dò xét sự chân thực của y cho rõ ràng và để bắt Tam Tuyệt Độc Hồ. Nào ngờ khi tới Đại Bình thì thấy y vẻ mặt bi phẫn đang rời khỏi đó, sau khi nghe lỏm mới biết Tam Tuyệt Độc Hồ đã bắt tổ mẫu y mang đi. Từ đó lão phu cứ ngấm ngầm theo sau, trong một khách sạn từng hóa trang thành một người khách ngủ chung với y một phòng, gợi Chuyện trò chuyện thì biết y rất phẫn hận Tam Tuyệt Độc Hồ. Nên trong một đêm y vào trong một gian miếu hoang nghỉ lại, lão phu mới cho y ba tuyệt chiêu...

ông ta đem hết những điều tai nghe mắt thấy trên đường nhất nhất kể ra, nói luôn tới chuyện rơi vào vòng vây của Phục Cừu bang đêm qua rồi được Thiên Thủ kiếm khách ra tay cứu trợ, kể xong đã mất hơn nửa giờ.

Tất cả các đại biểu và mười tám đặc sứ áo vàng trong sảnh đường ngây người ngồi nghe, Du Lập Trung kể xong cả rồi mà toàn sảnh vẫn yên ắng không một ai lên tiếng.

Nhưng xem thần sắc từng người thì rõ ràng không ai còn mang ý căm hờn đối địch với Vũ Duy Ninh nữa.

Du Lập Trung mặt thoáng nụ cười cất tiếng nói:

- Bây giờ, các vị đại biểu xin cứ nhìn nhận về gã thiếu niên Vũ Duy Ninh này cho xác đáng, chúng ta bắt đầu phán xét về tội của y thôi!

Thái Aùt chân phái VÕ Đương đứng dậy nói:

- Không, tệ phái xin rút lời buộc tội. Đối với một thiếu niên không biết nên lỡ lầm mà có thể cải tà quy chính, chúng ta nên cho y cơ hội sửa đổi.

Nhĩ đại biểu của Bạch Y giáo đứng lên nói tiếp:

- Lời Thái ất chân nhân rất đúng, tệ giáo cũng xin rút lại lời buộc tội.

Lúc ấy toàn sảnh vỗ tay như sấm động mọi người đối với việc Vũ

Đương và Bạch Y hai phái không truy xét lầm lỗi đã qua đều tỏ ý khen ngợi tán đồng. Trong đó người vui vẻ nhất là Du Băng Viên. Nàng không kìm được mình vừa vỗ tay vừa reo mừng rối rít.
Minh chủ phu nhân Hồng Tiểu Bình ngồi cạnh nàng thấy thế cười thầm, bà thấy đứa con gái nuôi của mình từ khi quen biết Vũ Duy Ninh rồi đã từ chỗ là một thiên kim tiểu thư e dè nhút nhát trở thành một cô gái rất hoạt bát nhiệt tình mạnh dạn.
Tuy nhiên, nỗi vui mừng của Du Băng Viên mau chóng tắt ngay như bị dội một gáo nước lạnh!
Du Lập Trung chờ tiếng vỗ tay của mọi người tắt hẳn, chợt nghiêm trang hỏi:
- Vũ Duy Ninh, phải VÕ Đương và Bạch Y giáo rút lại lời buộc tội đối với người, ngươi có phục không?
Vũ Duy Ninh đứng dậy đáp:
- Không phục!
Du Lập Trung trầm giọng nói:
- Nói rõ lý do của ngươi ra!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nhân thả bảy mươi mốt tên tội phạm, tuy là không biết mà mắc lỗi, nhưng vì lỗi lầm của tiểu nhân mà đã có hơn một trăm người chết, tiểu nhân rất xấu hổ về việc ấy.
cho nên tiểu nhân tự nguyện chịu xử phạt, xin minh chủ xử trị cho đáng tội!
Nghe xong lời chàng nói, mọi người mới biết lý do "không phục" của chàng, không kìm được đều cười ngất!
Đương nhiên ngoài tiếng cười ngất, mọi người đều thấy chàng dám nhận lỗi của mình đều cảm thấy khâm phục.
Du Lập Trung nói:
- Phạt ngươi vào lao ba tháng thì thế nào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tiểu nhân tuân lệnh.
Du Lập Trung nói:
- Uất Trì đặc sứ nghe lệnh!
Đặc sứ áo vàng thứ nhất Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành đứng thẳng lên sang sảng đáp:
- Thuộc hạ có mặt!
Du Lập Trung nói:
- Giải Vũ Duy Ninh vào lao phòng số mười tám!
vạn nhân địch Uất Trì Hoành khom người đáp:
- Vâng!

Sau đó Vũ Duy Ninh bị đưa ta khỏi sảnh đường nghị sự giải vào trong lao.
Du Băng Viên không ngờ rằng Vũ Duy Ninh sau khi được các đại biểu khoan thứ lại bị cha mình chủ động xử phạt, phán quyết giam vào lao ba tháng, nhất thời rất tức tối, dài mỏ ra nói:
- Hừ, dụng ý gì. Phái VÕ Đương và Bạch y giáo người ta rõ ràng đã tỏ ý không muốn truy cứu nữa, cha lại xử phạt y, thật là chẳng ra thế nào!
Minh chủ phu nhân nói:
- Cha ngươi làm việc thường thường chẳng ra thế nào, nhưng tới lúc sau cùng, thì chuyện chẳng ra thế nào của ông lại trở thành rất hợp đạo lý đấy.
Nói xong từ từ đứng dậy nói:
- Nào, chúng ta về phòng thôi.
Bắt đầu từ hôm sau, Vũ Duy Ninh trở thành tù nhân trong lao phòng số mười tám của Chính Tâm lao. Lao phòng rộng rãi khoảng hai trượng vuông, đủ giam giữ ba người, nhưng hiện tại chỉ có một mình chàng, nên rất tiện xoay trở hoạt động. Vả lại chàng vừa vào lao không bao lâu, Du Lập Trung đã sai người đem xuống cho chàng nước và một thanh trường kiếm, ngoài ra chàng còn được cơm nước thức ăn nhiều hơn hẳn so với các tù phạm khác. Tóm lại chàng không phải là tù phạm, mà là khách quý của Chính Tâm lao!
Chàng bắt đầu chuyên tâm dốc chí vào việc nghiên cứu võ công ghi trong tập sách của sự phụ Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy.
Thoắt cái đã ba ngày trôi qua, Thánh Hiệp Du Lập Trung tới thăm chàng lần đầu, cười hỏi:
- Thế nào hả?
Vũ Duy Ninh cười đáp:
- Rất tốt ạ.
Du Lập Trung nói:
- VÕ học của lệnh sư lấy kiếm làm chủ kiếm pháp của ông đặc sắc nhất là ở chỗ linh hoạt mau lẹ, biến hóa Vô cùng, nên mới được cái ngoại hiệu là Thiên Thủ kiếm khách, ngươi đã thấy rõ hết chưa?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trước mắt thì chưa thấy chỗ nào khó hiểu.
Du Lập Trung nói:
- Nếu gặp chỗ nào sâu sắc chưa hiểu, ngươi cứ nói với người canh giữ bảo, lão phu sẽ tới ngay.
Vũ Duy Ninh nói:
- Hay quá, xin đa tạ minh chủ quan tâm.

Du Lập Trung nói:
- Con nha đầu Băng Viên cứ đòi xuống thăm nuôi nhưng lão phu không cho, vì biết rằng ba tháng ngắn ngủi này đối với ngươi là Vô cùng quan trọng.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng ạ. Xin minh chủ chuyển giùm lời xin lỗi tới lệnh ái là trong ba tháng này, ngoài minh chủ ra, tiểu nhân không muốn gặp mặt bất kỳ ai khác.
Du Lập Trung gật đầu cười cười một lúc, quay người bước đi.
Đối với Vũ Duy Ninh, Chính Tâm lao là một thế giời yên tĩnh, nhưng Đồng Tâm Minh bên ngoài Chính Tâm lao thì chẳng có ngày nào là yên tĩnh.
Hai bang ba giáo chín môn phái gia nhập Đồng Tâm Minh đã mấy chục năm nhưng các môn phái vẫn thường thường nảy sinh va chạm này khác, lúc thì đệ tử Thiếu Lâm giết chết đệ tử VÕ Đương, lúc thì đệ tử VÕ Đương giết chết đệ tử Thiếu Lâm, lại có lúc thì Hải Dương bang tranh giành địa bàn với Cùng gia bang nên hai phái phát sinh chuyện đánh nhau... rồi được kéo nhau tới kiện tụng ở Đồng Tâm Minh. Đồng Tâm Minh cũng ngày ngày họp hành giải quyết, có điều sự tồn tại của Đồng Tâm Minh vẫn còn có giá trị, là nhờ sự chủ trì của Thánh Hiệp Du Lập Trung nên đại biểu các phái đều bình tĩnh xem xét chuyện lỗi phải. Nhờ vậy mà các vụ kiện tụng đều chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành chuyện thường...
Nhưng vào buổi chiều một ngày sau khi Vũ Duy Ninh vào lao nửa tháng, Đồng Tâm Minh lại phát sinh một việc chưa từng có, một chuyện kinh thiên động địa khiến Thánh Hiệp Du Lập Trung không biết phải xử lý ra sao!
Chuyện ấy là đặc sứ áo vàng thứ năm Chính ất chân nhân đột nhiên phát điên giết chết đặc sứ áo vàng thứ tứ là Pháp Hải thiền sư!
Sự tình là thế này: Trước đó nửa tháng Hải Dương bang và Cùng gia bang phát sinh chuyện đánh nhau ở cửa Hoàng Hà, đôi bên đều thưa kiện tới Đồng Tâm Minh. Du Lập Trung muốn nắm rõ chi tiết, phái đặc sứ áo vàng thứ năm là Chính ất chân nhân rời Đồng Tâm Minh tới cửa Hoàng Hà điều tra. Vốn Đồng Tâm Minh cách cửa Hoàng Hà tới nửa tháng đi đường, mà chiều bảy hôm sau khi rời Đồng Tâm Minh, Chính ất chân nhân lại đột nhiên trở về!
ông ta như gặp phải chuyện gì rất khốn khổ, dáng vẻ hiện rõ vẻ ngơ ngơ ngác ngác trở về tới Đồng Tâm Minh là đi thẳng vào sảnh đường nghị sự.
Người đầu tiên trông thấy ông ta bước vào sảnh đường nghị sự của

Đồng Tâm Minh là đặc sứ áo vàng thứ tư Pháp Hải thiền sư. ông ta vừa nhìn thấy Chính ất chân nhân thì lập tức nghĩ ngay rằng không thể nào trong vòng bảy ngày lại có thể từ Đồng Tâm Minh tới cửa Hoàng Hà rồi từ đó trở về Đồng Tâm Minh, lại thấy thần sắc Chính ất chân nhân có vẻ khác lạ, không hiểu có chuyện gì, vội bước ra trước đón hỏi:
- Lão mũi trâu, có chuyện gì vậy?
ông ta và Chính ất chân nhân tuy một là thiền tăng, một là đạo sĩ, đạo không như nhau thì không mưu việc với nhau, song hai người xưa nay cư xử với nhau rất hòa thuận, lúc bình nhật không có chuyện gì vẫn cửng nhau đùa giỡn. Bởi cả hai đều là nhân vật phóng khoáng, không câu nệ lễ phép thế tục, xưng hô với nhau đều có ý đứa cợt, thiền sư gọi đạo sĩ là lão mũi trâu, đạo sĩ gọi thiền sư là đồ lừa trọc rất vui vẻ.
Nhưng hôm ấy Chính ất chân nhân như đã trở thành một người khác, trông thấy Pháp Hải thiền sư bước đến bên cạnh, đột nhiên gầm lớn một tiếng, đánh ra một chưởng.
Pháp Hải thiền sư có nằm mơ cũng không ngờ rằng người bạn thường ngày cùng mình cư xử với nhau rất tốt lại đột nhiên thi triển sát thủ đánh mình, nên bị đánh một chưởng trúng ngực. Trong tiếng kêu đau đớn, miệng phun ra một vòi máu, toàn thân bay lên không rồi rơi xuống một chiếc ghế trong sảnh đường.
Các đại biểu và mười sáu đặc sứ áo vàng có mặt trong sảnh đường thấy thế đều kinh hãi, cùng phát tiếng la hoảng.
Đặc sứ áo vàng thứ nhất Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành lập tức từ chỗ ngồi nhảy vọt ra sán tới trước mặt Chính Aùt chân nhân, tức giân quát:
- Chân nhân, ngươi điên à?
Chính ất chân nhân quả là điên thật, ông ta vừa thấy Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành xông tới, lại gầm lên một tiếng, vung chưởng đánh ra!
Phát chưởng này mạnh mẽ lợi hại Vô cùng, khiến người ta có cảm giác như ông ta có mối thù sâu hận lớn với Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, quyết tâm lấy mạng đối phương vậy.
Vạn Nhân ịch Uất Trì Hoành thấy ông ta giết chết Pháp Hải thiền sư, trong lòng đã đề phòng, nên thấy ông ta vung chưởng đánh tới, cũng mau lẹ giơ chưởng đón đỡ, đồng thời lại giận dữ quát:
- Dừng tay! Ngươi phát chứng gì vậy?
Hai chưởng chạm nhau. "bình" một tiếng, Vạn Nhân Địch Uất Trì hoành bị chưởng lực của Chính ất chân nhân đẩy lùi ba bước!
Tình trạng này làm tất cả mọi người phát hoảng!

Hồi 37
Chuyện lạ ghê người

Nguyên là mười tám đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh tuy mỗi người có sở trường khác nhau về võ học song thân thủ đều không hơn kém nhau nhiều lăm. Nhưng luận về chưởng lực thì phải kể Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành là đứng đầu, ông ta bản sinh rất mạnh mẽ, từng có lần biểu diễn sức mạnh cho mọi người xem, nhổ bật cả một cây thông to bằng cái đấu, lại có lần nhấc bổng một cái đỉnh ngàn cân đi ba vòng quanh sân mà mặt không đổi sắc, nên được cái mỹ hiệu Vạn Nhân Địch. Nào ngờ hôm nay lại bị Chính ất chân nhân một chưởng đẩy lùi ba bước, đây là một chuyện lạ lùng khiến người ta phát sợ.
Hay là một chưởng vừa rồi ông ta không dùng hết chân lực toàn thân?
Không, cho dù ông ta chỉ dùng có năm thành công lực thôi cũng không thể nào bị Chính ất chân nhân đẩy lùi hơn ba bước!
Đang lúc mọi người còn hoảng sợ chưa hiểu chuyện gì, Chính ất chân nhân lại nghiêng người lướt về phía Uất Trì Hoành, gào lên một tiếng ghê rợn, lại phát thêm chưởng thứ hai.
Uất Trì Hoành đột nhiên giận sôi lên, cũng gầm lên một tiếng như sét, hữu chưởng bằng bặn xô ra dỡ phát chưởng của Chính ất chân nhân đánh tới.
Lại "bình" một tiếng, Chính ất chân nhân lùi lại một bước còn Uất Trì Hoành lảo đảo lắc lư lại lùi lại ba bước!
Đặc sứ áo vàng thứ hai là Thần Đà Tử Hầu Thông không kìm được la lên lạc cả giọng rất quái dị:
- Y không phải là Chính ất chân nhân! Nhất định y không phải là Chính ất chân nhân!
Trong chớp mắt, mọi người đều nghĩ tới việc bọn Sáp Sĩ Hổ Quách Giang giả mạo bọn Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ của Đồng Tâm Minh, nên đều lập tức nhận định rằng Chính ất chân nhân trước mặt là người của Phục Cừu bang giả dạng.
Du Lập Trung đứng phắt dậy trầm giọng nói:
- Hầu đặc sứ ra tay giúp Uất Trì đặc sứ bắt sống y mau!
Thần Đà Tử Hầu Thông dạ một tiếng vọt người ra, lướt về phía sau

lưng Chính ất chân nhân, vươn tay phóng chỉ điểm vào huyệt Chí Đường trên lưng đối phương.
ông ta gù gù, lưng còng, người khom, nhưng lại là người có thân pháp mau lẹ khéo léo bậc nhất trong mười tám đặc sứ áo vàng, động tác rất thần tốc, ngay cả một con khỉ thật cũng không hơn được ông ta. Ngoài ra, ông ta còn là một đại hành gia về môn điểm huyệt, nhận huyệt chính xác tới mức kỳ lạ, khắp thiên hạ không ai hơn được. Cho nên gặp phải kẻ địch không thể lấy sức đối chọi, ông ta là người rất thích hợp để đối phó.
Chỉ thấy hai ngón tay của ông ta bật ra, huyệt Chí Đường của Chính ất chân nhân đã bị điểm trúng.
Huyệt Chí Đường ở cách đốt xương thứ mười bốn trên cổ ba thốn, thuộc Thận kinh, là huyệt đạo hội cả ngũ pháp bát tượng, nếu bị điểm trúng thì ba ngày sau sẽ lên cơn cười mà chết. Dĩ nhiên Thần Đà Tử Hầu Thông ra tay rất có phân lượng, trước khi chưa rõ Chính ất chân nhân là thật hay giả, ông ta không dám điểm tới mức trọng thương, chỉ vừa đủ để đánh ngã.
Nào ngờ Chính ất chân nhân bị điểm trúng huyệt Chí Đường rồi vẫn không theo tay ngã xuống, đột nhiên xoay nửa người trên một cái, ra chiêu Bạch Hạc Lượng Xí quét luôn vào Thần Đà Tử Hầu Thông phía sau.
Thần Đà Tử Hầu Thông cơ bản không nghĩ rằng ông ta không sợ bị điểm huyệt, cho nên điểm trúng vào huyệt Chí Đường của ông ta xong bèn đứng im bất động, cũng không chuẩn bị ra đòn tiếp. Cho nên Chính ất chân nhân vung tay đánh trả một chiêu là điều ông ta hoàn toàn bất ngờ, nhất thời mất cả hồn vía, hoảng sợ la lên một tiếng.
Cho dù là cao thủ có võ công siêu phàm nhập thánh tới đâu, trong lúc không phòng bị mà trúng chưởng thì tính mạnh cũng như người thường bị đánh trúng, không chết cũng bị thương.
ĐÓ chính là lý do khiến ông ta hoảng sợ la lên, vì chưởng lực của Chính ất chân nhân rõ ràng đã áp đảo được cả Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, trúng một chưởng như thế thì ông ta còn gì tính mạng?
Huống hồ lúc ấy ông ta và Chính ất chân nhân chỉ cách nhau có một thước, nhấc khuỷu tay lên là chạm nhau, một chưởng này bất kể thế nào cũng phải trúng.
Tuy nhiên, kết quả lại rất buồn cười!
Một chưởng trả đòn của Chính Aùt chân nhân không đánh trúng ông ta, chỉ quét ngang trên đầu ông ta mà thôi. Nguyên do là Chính ất chân nhân định đánh vào mặt Thần Đà Tử Hầu Thông, song lại quên

rằng ông này chỉ cao có ba bốn thước.
Xem tình trạng này, mọi người đều biết Chính ất chân nhân hoàn toàn là giả, vì nếu ông ta là thật sẽ không bao giờ quên rằng Hầu Thông là một người gù lưng.
Thần Đà Tử Hầu Thông giữa chỗ chết lại được sống, tinh thần đột nhiên phấn chấn, lập tức nhân chỗ sơ hở sấn vào, lại bật ngón tay điểm vào Ma huyệt của Chính ất chân nhân Lần này ông ta vận lực vào hai ngón tay, ra tay rất nặng vì ông ta ngờ rằng mới rồi không điểm ngã được đối phương là vì mình ra đòn quá nhẹ.
Chính ất chân nhân không rõ là có nhìn thấy hay không, hoặc là không kịp hóa giải, Ma huyệt trên hông lại bị trúng chỉ. Nhưng cũng như lần trước, ông ta không ngã xuống, cũng không hề khứng lại chút nào, chân phải nhấc lên phát một đá vào bụng Thần Đà Tử Hầu Thông.
Thần Đà Tử Hầu Thông biến hẳn sắc mặt, đạp chân lùi ra hơn một trượng kêu lớn:
- Thằng này luyện được cương khí hộ thân, không sợ bị điểm huyệt.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành lại vọt lên lần thứ hai, nắm tay to như cái đấu phát ra một quyền đánh thẳng vào Bối Tâm của Chính ất chân nhân.
Chính ất chân nhân không kịp né tránh, trên lưng "bình" một tiếng trúng luôn một quyền, nhưng chỉ chúi về phía trước hai bước, lại xoay người phát chưởng đánh trả Uất Trì hoành.
Ba người xoắn lấy nhau trong sảnh đường nghị sự, Chính ất chân nhân như điên như cuồng, càng đánh càng dũng mãnh, đến nỗi hai vị đặc sứ áo vàng không có cách nào chế phục.
Du Lập Trung lúc ấy đã bước ta khỏi chỗ ngồi của minh chủ tới bên cạnh phía trước xem một lúc, nhận thấy Chính ất chân nhân tuy dũng mãnh tựa thiên thần nhưng phòng thủ rất sơ hở. Uất Trì Hoành và Hầu Thông xuất thủ hầu như đòn nào cũng đều đánh trúng nhưng vấn đề ở chỗ là người ông ta như đồng và sắt đúc, đã không sợ điểm huyệt, cũng chẳng ngại trúng chưởng. Người ngoài sáng nước, lúc ấy Du Lập Trung vận khí truyền âm nói:
- Hai vị đặc sứ đổi dùng đại Cầm Nã đối phó thử xem!
Thần Đà Tử Hầu Thông nghe xong lập tức co người xông vào, một chưởng đánh vào vai trái Chính ất chân nhân, dộng thời vươn chân phải ra móc vào gót trái ông ta. Đây là một chiêu thức trong Đại Cầm Nã, Chính ất chân nhân quả nhiên vừa nhìn thấy, một chưởng của Hầu Thông đẩy tới, theo bản năng lùi lại để tránh, chân trái bị Hầu Thông móc lên, thân người không đứng vững được, ngã ngửa ra

trên mặt đất.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành thừa cơ phóng tới ngồi đè lên ngực Chính ất chân nhân, hai tay mau lẹ đưa nắm lấy hai tay của ông ta ghì chặt xuống đất.
Nào ngờ Chính ất chân nhân khoẻ như trâu, trong tiếng gầm vang, hai tay từ từ đẩy lên cao nửa thước, xem ra Uất Trì Hoành không ghìm được ông ta xuống.
Tình trạng này quả thật khiến người ta phát sợ vì ai cũng biết Uất Trì Hoành thần lực Vô địch trong đời, thế mà hiện nay một người bị ông ta đè xuống đất lại có thể vùng dậy được, thật là chuyện không ai ngờ.
Đặc sứ áo vàng thứ mười một và mười hai là Phi Long Trại Vi Uy Lương và Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng đứng bên cạnh xem trông thấy Uất Trì Hoành đè ông ta xuống không nổi, lập tức cùng nhảy ra, mỗi người nắm lấy một cánh tay Chính ất chân nhân đè xuống giúp Uất Trì Hoành, lúc ấy mới khống chế được.
Chính ất chân nhân vẫn ra sức vùng vẫy, lại không ngừng gào thét, giống hệt một con cọp dữ vừa bị người ta bắt sống.
Du Lập Trung chau mày cất tiếng nói:
- Đánh vào đầu cho ông ta hôn mê rồi tính sau!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành dạ một tiếng, vỗ luôn một chưởng vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Chính ất chân nhân, Chính ất chân nhân kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức không giãy giụa nữa, mê man đi ngay.
Lúc ấy mọi người mới thở phào một hơi, Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành đặt tay lên mặt Chính ất chân nhân dùng lực vuốt mạnh xuống, chợt hoảng sợ kêu lên:
- A, đây là Chính ất chân nhân thật, không phải là giả đầu.
Đúng vậy. Nếu nói Chính ất chân nhân trước mặt là giả, thì trên mặt của ông ta nhất định phải có một lớp dịch dung hóa trang nhưng Uất Trì Hoành vuốt trên mặt ông ta không thấy có dịch dung hay mặt nạ da người gì cả.
Du Lập Trung thở dài một tiếng nói:
- Không đâu, người này nhất định là giả. Chính ất chân nhân đã bị hại rồi!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành nhìn kỹ lại Chính ất chân nhân một lần nữa rồi mới ngước lên, mặt đầy vẻ hoảng sợ lạ lùng nói:
- Không đâu, minh chủ, đây đúng là Chính Aùt chân nhân!
Du Lập Trung chưa trả lời, quay đầu nhìn đặc sứ áo vàng thứ mười sáu Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiên Thiên đang chăm sóc cho

Pháp Hải thiền sư hỏi:
- âu Dương đặc sứ, Pháp Hải thiền sư ra sao?
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiên Thiên chậm rãi đứng dậy, mặt đầy vẻ đau đớn nói:
- Tâm mạch của thiền sư dứt hết, đã viên tịch rồi!
Vừa nghe Pháp Hải thiền sư đã chết, tất cả mọi người đều lộ vẻ thê thảm.
Du Lập Trung im lặng rất lâu, rồi thở dài một tiếng, mới đưa mắt nhìn mọi người nói:
- Các vị, năm mươi năm trước đặc sứ áo vàng thứ sáu và thứ chín Mộc Kiếm Tiên Quan Sĩ Dương và Thiết Đăng hòa thượng của Đồng Tâm Minh gặp bất hạnh, chuyện ấy hôm nay lại diễn lại đấy!
ông ta vừa nói ra câu ấy tất cả mọi người đều biến sắc, nhất tề đưa mắt nhìn vào Chính ất chân nhân đang nằm trên mặt đất.
Nguyên lai năm mươi năm trước, Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng tấn công Đồng Tâm Minh, độc kế thứ nhất của y là lừa bắt sống hai vị đặc sứ áo vàng Quan Sĩ Dương và Thiết Đăng hòa thượng, dùng thủ pháp đặc biệt lột da hai người rồi sấy khô, sau đó cho hai đệ tử của y mặc vào biến họ thành Mộc Kiếm Tiên Quan Sĩ Dương và Thiết Đăng hòa thượng rồi phái họ trở vào trà trộn vào Đồng Tâm Minh toan ám sát minh chủ Cát Hoài Hiệp. May mà Thánh Hiệp Du Lập Trung phát hiện được hai kẻ đội lốt, kết quả là cứu sống được Cát Hoài Hiệp. Nay Thánh Hiệp lại nhắc tới thủ đoạn đã qua, há chẳng phải muốn nói rằng Chính ất chân nhân trước mặt là một kẻ địch, y mặc bộ áo da của Chính ất chân nhân sao?
Thần Đà Tử Hầu Thông sắc mặt trắng bệch lắp bắp hỏi:
- Minh chủ, người muốn nói là người này mặc... mặc....
Du Lập Trung gật đầu thở dài nói:
- Đúng vậy. Y mặc bộ da của Chính ất chân nhân, cách này so với tất cả các phương pháp cải trang đều cao minh hơn rất nhiều, trừ phi chính y để lộ ra chỗ sơ hở nào đó, chứ không thì không ai nhận ra y là giả mạo.
Phi Long Trảo Vi Uy Lương hỏi ngay:
- Nhưng mới rồi Pháp Hải thiền sư chưa nhìn thấy chỗ nào sơ hở của y, tại sao y vừa bước vào đã động thủ? Nếu y giở thủ đoạn ám sát, chẳng giết được nhiều người hơn sao?
Du Lập Trung nói:
- Đúng đấy, điều nay lão phu cũng không nghĩ ra. Chắc là y có tật giật mình, cho rằng bị Pháp Hải thiền sư phát hiện ra là giả mạo, vì thế... ờ, nhưng cũng khó có khả năng như vậy Vạn Nhân Địch Uất

Trì Hoành hỏi:
- Minh chủ, chúng ta cởi áo y ra, xem y là ai nhé?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng đấy. Trên lưng y là chỗ khâu bộ da người, gỡ chỗ khâu là có thể cởi bộ da ra.
Bọn Uất Trì Hoành lập tức rát ay cởi áo Chính ất chân nhân giả, vừa cởi áo y ra xong. Uất Trì Hoành nhịn không được đã lật sấp người y lại, nhưng vừa nhìn qua, đã phát hiện ra da lưng y vẫn bằng phẳng như thường, chẳng có chỗ nào là đường khâu bộ da người!
Thần Đà Tử kêu lên:
- ồ, không có mà!
Du Lập Trung nhìn thấy trên lưng Chính ất chân nhân giả không có đường khâu bộ da người, bi bất ngờ, buột miệng nói:
- Cởi nốt cả quần y ra xem nào!
vừa nghe câu ấy, đặc sứ áo vàng thứ mười Hắc bà bà Ngư Trì Xuân, đặc sứ áo vàng thứ mười ba Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan cùng một số ít đại biểu là nữ giới ở đó không dám đứng nhìn tiếp đỏ mặt lui ra ngoài sảnh đường.
Trong chớp mặt, Chính ất chân nhân giả đã bị cởi tuột cả quần áo, trần truồng không còn một sợi vải trên người!
Nhưng mò mẫm tìm kiếm khắp người y vẫn không thấy chỗ khâu bộ da người.
Du Lập Trung thoáng biến sắc bước tới ngời xuống, đưa tay sờ kỹ khắp người Chính Aùt chân nhân, chợt run run nói:
- Đây đúng là Chính ất chân nhân! Lão phu làm bậy rồi, đây đúng là Chính ất chân nhân thật!
Bọn Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành biến hẳn sắc mặt, cùng cất tiếng hỏi:
- Nếu đúng là Chính ất chân nhân thật, tại sao lại gây ra chuyện này?
Du Lập Trung lắc lắc đầu, đứng lên nói:
- âu Dương đặc sứ, xin người qua xem giúp cho y.
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên dạ một tiếng bước tới, ngồi xuống nắm mạch cho Chính ất chân nhân, lại vạch mí mắt ông ta ra nhìn nhìn ngó ngó một lúc, cau mày nói:
- Lạ thật, trừ chuyện mạch đập mau hơn một chút, toàn thân đều rất bình thường mà!
Đại biểu đứng đầu phái Thiếu Lâm Vô Trần thượng nhân cất tiếng nói:
- Chân nhân nếu quả không bị bệnh gì, thì có thể... có thể phát điên mất rồi!

Thần Đà Tử Hầu Thông nói:
- Đúng thế. Lúc ông ta ra tay mới rồi, hai mắt chỉ nhìn thẳng, vả lại chỉ toàn lo tấn công chứ không lo phòng thủ, quả rất giống là bị điên. Một vị đặc sứ áo vàng võ công cao cường, đạo hạnh còn cao hơn đột nhiên phát điên, chuyện này là thế nào vậy?
Trong một lúc, mọi người như đều rơi vào đám mây mù năm dặm, người này nhìn qua người kia, chẳng hiểu nổi tại sao Chính ất chân nhân lại phát điên.
Du Lập Trung nhắm mắt nghĩ ngợi một lúc mới lắc đầu nói:
- Có lẽ chân nhân trên đường tới Hoàng Hà, đã gặp phải chuyện gì rồi...
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên nói:
- Thuộc hạ đã xem rất kỹ, trên người chân nhân hoàn toàn không có hiện tượng bị trúng độc.
Du Lập Trung nói:
- Không biết có phải bị trúng tà thuật của người ta không?
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành nói:
- Nếu trúng phải tà thuật, thì nhất định do bọn Vô Danh ma.
Thần Đà Tử Hầu Thông nói:
-Trúng phải tà thuật thì lại không sợ bị điểm huyệt sao?
Du Lập Trung cũng tỏ vẻ ngờ vực nói:
- Phải đấy, chuyện này thật kỳ quái.
Tà thuật chỉ khiến người ta đầu óc mê muội. Chưa nghe nói rằng có thể làm thay đổi cơ thể.
Nói tới đó, nghĩ tới dị thuật của Ngũ Thông giáo danh chấn giang hồ bèn nhìn qua đại biểu Ngũ Thông giáo nói:
- Cung đại biểu, ngươi có thể xem thử Chính ất chân nhân quả là trúng phải tà thuật hay không?
Cung đại biểu của Ngũ Thông giáo đáp:
- Có thể.
Du Lập Trung nói:
- Vậy xin cảm phiền xem giúp ông ta một chút vậy.
cung đại biểu rẽ đám đông bước ra, đi tới trước Chính ất chân nhân ngồi xuống, lật mi mắt của ông ta lên nhìn rất cẩn thận vào tròng mắt. Sau đó, nhắm mắt lại, mấp máy môi đọc một tràng gì đó, đột nhiên phóng chỉ điểm vào huyệt Mi Tâm của Chính ất chân nhân quát:
- Mau!
Thân thể Chính ất chân nhân không động đậy, không có phản ứng gì.
Cung đại biểu lắc đầu cười gượng nói:

- Đúng rồi, chắc là trúng phải tà thuật, nhưng cũng có thể là một tà thuật rất cao siêu, khả năng của tại hạ không có cách nào giải trừ cho y.
Thần Đà Tử cười nói:
- Ngươi là trưởng lão của quý giáo pháp lực cao thâm trong thiên hạ không ai bằng, mà không làm chân nhân tỉnh táo lại được, thì đủ chứng minh rằng chân nhân không phải bị trúng tà thuật.
Du Lập Trung gật đầu than:
- Đúng thế, nhưng đã không phải bị trúng tà thuật, cũng không phải bị trúng thuốc độc, thì tại sao một người mạnh khỏe lại chợt biến ra thế này?
Tất cả mọi người đều lặng lẽ, toàn bộ Đồng Tâm Minh như bị một làn mây buồn sương thảm bao trùm!
Tìm không ra câu trả lời, Du Lập Trung chỉ còn biết sai đưa Chính ất chân nhân vào Chính Tâm Lao.
Nhưng khi Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành đưa Chính ất chân nhân vào Chính Tâm Lao không bao lâu, ông ta chợt tỉnh lại, tỉnh rồi vẫn cứ thấy người là đánh. Lần này Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành không dùng sức đánh nhau với ông ta, chỉ dùng thuật Cầm Nã đánh ngã, rồi cùng hai vị đặc sứ áo vàng khác hiệp lực đè ông ta xuống giường đá, lấy đây gân bò buộc hết hai tay va hai chân ông ta lại.
Du Lập Trung trong lòng thương cảm mang một cái ghế đặt ở đầu giường ông ta nhỏ nhẹ hỏi:
- Chân nhân, người thế nào rồi?
Chính ất chân nhân như không nhận ra Thánh Hiệp Du Lập Trung, chỉ trợn mắt nhìn một cách giận dữ, cố sức giãy giụa muốn vùng dậy, dáng vẻ như căm hờn không nuốt sống được Du Lập Trung.
Du Lập Trung nhẫn nại hỏi:
- Trong người ngươi có gì không thoải mái vậy?
Chính ất chân nhân như không nghe thấy gì, cứ ra sức giãy giụa.
Du Lập Trung đưa tay sờ nhẹ vào trán ông ta nói:
- Nói cho lão phu biết đi, sau khi ngươi xuống núi đã gặp phải chuyện gì?
chính ất chân nhân vẫn giãy giụa như cũ, vẻ mặt rất hung dữ, vẫn rất giống như một con dã thú không chịu thuần hóa.
Du Lập Trung lặng lẽ nhìn ông ta một lúc, chợt động linh cơ hỏi:
- Ngươi căm hờn lão phu lắm phải không?
Lúc ấy Chính ất chân nhân mới mở miệng hung dữ gào lên:
- Đúng thế, ta muốn giết chết ngươi! Ta muốn ăn thịt lột da ngươi!
Du Lập Trung khẽ cười nói:

- Tại sao thế?
Chính At chân nhân tức giận quát:
- Ngươi giết mẹ ta! Ngươi cưỡng gian em gái ta! Ta muốn giết chết người! Ta muốn ăn thịt lột da ngươi!
Du Lập Trung ngẩn người ra, rồi tiếp tục cười khẽ hỏi:
- Lão phu giết mẹ ngươi, cưỡng gian em gái ngươi lúc nào?
Chính At chân nhân nói:
- Cách đây ba năm!
Du Lập Trung nói:
- Chân nhân lầm rồi! Người giữ chức đặc sứ áo vàng của bản minh hai mươi năm nay, mà mọi người đều biết ngươi lúc nhỏ là trẻ mồ côi. Người còn không biết cha mẹ ngươi là ai, sao lại nói lão phu giết mẹ ngươi, cưỡng gian em gái ngươi vậy?
Chính ất chân nhân trợn mắt hung hăng quát:
- Không lầm được! Ngươi giết mẹ ta, ngươi cưỡng gian em gái ta! Ta muốn giết ngươi! Ta muốn ăn thịt lột da ngươi!
Du Lập Trung quát:
- Ngươi biết ngươi là ai không?
Chính ất chân nhân nói:
- Ta là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn.

Hồi 38
Biến cố liên tiếp

Du Lập Trung nói:
- Không phải, ngươi là đặc sứ áo vàng thứ năm của Đồng Tâm Minh, đạo hiệu là Chính At chân nhân!
Chính At chân nhân nói:
- Nói thúi lắm! Ta là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn! Ta là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn.
Du Lập Trung thở dài một lúc, quay nhìn mấy vị đặc sứ áo vàng đứng quanh và các đại biểu đứng phía ngoài lao phòng cười gượng nói:
- Xem tình trạng này thì rõ rang chân nhân trúng phải tà thuật!
Các đại biểu nhốn nháo nhìn về phía Cung đại biểu của Ngũ Thông giáo, hy vọng ông ta đưa ra lời giải thích. Nhưng Cung đại biểu nhún

nhún vai, cũng cười gượng nói:
- Nói thật ra, dưới khắp gầm trời này không có tà thuật nào tệ giáo không biết, nếu đúng là chân nhân trúng phải tà thuật thì mới rồi Giải Chức Pháp của tại hạ ắt đã khôi phục thần trí cho chân nhân được rồi.
Du Lập Trung vốn biết rõ Ngũ Thông giáo là tổ tông sử dụng tà thuật, trong võ lâm không thể có ai biết tà thuật cao hơn Ngũ Thông giáo của họ, nên biết ông ta vừa nói là không sai, bèn quay sang hỏi Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên:
- Có loại thuốc nào khiến người ta uống xong thì mê loạn thần trí không?
Nhất Thiếp Kỷ Y đáp:
- Có chứ, nhưng tình trạng của chân nhân không giống như uống lầm thuốc, vì y cứ khăng khăng nói rằng minh chủ giết mẹ y, cưỡng gian em gái y, lại khăng khăng nói rằng muốn giết chết minh chủ, loại mê loạn thần trí mà rất có quy củ như vậy giống như là Nói tới đó, nhăn nhó cười một tiếng, không nói tiếp.
Thần Đà Tử hỏi gặng:
- Nói đi! Giống như cái gì?
Nhất Thiếp Kỳ Y cười nói:
- Nói ra thì giống như là bịa đặt làm mê hoặc người ta.
Thần Đà Tử nói:
- Thì ngươi cứ nói xem nào, chúng ta nghe qua rồi bỏ, có quan hệ gì đâu!
Nhất Thiếp Kỳ Y ho khẽ một tiếng nói:
- cỏ một thứ truyền thuyết quái đản khó tin, chắc các vị cũng đã nghe qua, là thuật mượn xác hoàn hồn!
Thần Đà Tử hoảng sợ nhảy dựng lên nói:
- Ngươi muốn nói là Chính ất chân nhân chết rồi, nhưng gã Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn này mượn cái xác chân nhân dể hoàn hồn phải không?
Nhất Thiếp Kỳ Y nói:
- Lão phu chỉ nói là "giống như" thôi mà!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành nói:
- Không thể có chuyện ấy được, nếu là mượn xác hoàn hồn thì tại sao y tới Đồng Tâm Minh? Tại sao lại đánh người loạn cả lên? Tại sao lại vu khống minh chủ giết mẹ y, cưỡng gian em gái y?
Du Lập Trung hô hô cười lớn nói:
- Chỉ có một cách giải thích duy nhất đúng, là quả lão phu giết mẹ y, cưỡng gian em gái y thôi!

Mọi người dĩ nhiên chẳng tin Thánh Hiệp Du Lập Trung lại làm chuyện như vậy, nên thuyết mượn xác hoàn hồn cũng bị xô đổ.
Du Lập Trung ngẫm nghĩ một lúc, lại quay nhìn Chính ất chân nhân hỏi:
- Người nói lại lần nữa xem, ngươi tên là gì?
Chính ất chân nhân cất giọng cục cằn đáp:
- Ta là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn!
Du Lập Trung lại hỏi:
- Nhà ngươi ở đâu?
Chính At chân nhân đáp:
- ở động Du Hồn, núi Du Hồn, Du Lập Trung dở khóc dở cười lại hỏi:
- Ngươi nói lão phu giết mẹ ngươi, cưỡng gian em gái ngươi, vậy ngươi có biệt lão phu là ai không?
Chính At chân nhân đáp:
- Ngươi là Xú Hiệp Du Lập Trung!
Du Lập Trung cười nói:
- Được, vậy ai bảo ngươi tới trả thù thế?
Chính At chân nhân nói:
- Ta!
Du Lập Trung hỏi:
- Tại sao ngươi ra tay đánh chết Pháp Hải thiền sư?
Chính At chân nhân nói:
- Y giết em ta.
Du Lập Trung chỉ qua Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành hỏi:
- Vậy vị Uất Trì đặc sứ này có thù hận gì với ngươi không?
Chính At chân nhân nói:
- Có! Y giết cha ta.
Du Lập Trung lại chỉ Thần Đà Tử Hầu Thông nói:
- Còn vị Hầu đặc sứ này?
Chính At chân nhân nói:
- Y giết chết anh ta!
Du Lập Trung cười ngất nói:
- Hô, xem ra thì người nào trong Đồng Tâm Minh cũng là kẻ thù của ngươi phải không?
Chính At chân nhân hung hăng nói:
- Đúng thế! Đặc sứ áo vàng thứ ba Thanh Khê lão nhân Từ Cốc Nhiên giết vợ ta, đặc sứ áo vàng thứ tư Pháp Hải thiền sư giết em ta! Đặc sứ áo vàng thứ năm Chính ất chân nhân giết con ta, đặc sứ áo vàng thứ sáu Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Công giết con gái ta, đặc sứ áo vàng thứ bảy....

ông ta như giở sổ đọc ra từng người từng người từ trên xuống dưới, kết quả là mười tám đặc sứ áo vàng chẳng ai không có dính líu, đều có giết một người trong gia đình ông ta cả!
Du Lập Trung đứng dậy, nói với mọi người:
- Chúng ta ra đi, để y ngủ một giật cho yên ổn, may ra....
Mọi người trở về sảnh đường nghị sự, bắt đầu lo việc chôn cất Pháp Hả thiền sư.
Trong lễ mai táng long trọng cho vị kỳ tăng một đời, tới chiều hôm thứ ba mới làm lễ hạ huyệt ở gò cạnh Đồng Tâm Minh.
Vừa lấp đất xong, mọi người còn đang đứng trước mộ Pháp Hải thiền sư tưởng niệm, một vị đặc sứ áo bạc chợt chạy mau tới trước mặt Thánh hiệp Du Lập Trung, khom lưng thưa:
- Minh chủ, Chính ất chân nhân chết rồi!
Du Lập Trung giật nảy mình, mắt loé tinh quang hỏi:
- Chết rồi sao?
Đặc sứ áo bạc ấy nói:
- Vâng ạ, vừa mới tắt thở xong!
Du Lập Trung kinh ngạc hỏi:
- âu Dương đặc sứ có ở trong đó không?
Đặc sứ áo bạc ấy đáp:
- Có!
Du Lập Trung vội vàng dắt mọi người trở lại Đồng Tâm Minh, chỉ thấy Chính ất chân nhân hai mắt trợn ngược, nằm im lìm trên giường đá, còn Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên ngồi cúi đầu bên giường, lập tức cất tiếng hỏi:
- Chân nhân vì sao mà chết?
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên đứng dậy đáp:
- Kiệt sức mà chết!
Du Lập Trung trên mặt lộ vẻ đau đớn chăm chăm nhìn vào thi thể Chính ất chân nhân một lúc, nhắm mắt thở dài nhẹ một tiếng lại hỏi:
- Sao nói là kiệt sức mà chết?
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên đáp:
- Từ hôm bị trói trên giường, y không ngủ chút nào, cũng không ngừng giẫy giụa. Mới rồi thuộc hạ phát hiện y không vùng vẫy nữa, nhìn kỹ lại đã tắt hơi chết rồi. Không nghi ngờ gì nữa, chân nhân do khí lực toàn thân đã tiêu hao hết mà chết thôi!
Du Lập Trung bi thương nói:
- Có lẽ chúng ta không nên trói y....
Nhất Thiếp Kỳ Y nói:
- Không đâu, nếu không trói lại, y sẽ không ngừng động thủ giết

người, chừng nào chúng ta đánh ngã y mới chịu thôi.
Du Lập Trung mím môi, chua xót nói:
- Hừ, trong vòng ba ngày, hai vị đặc sứ áo vàng của bản minh lại phải chết một cách mơ am...
Bạch Hiệp Du Ngọc Long nói:
- Tuy chúng ta không biết lý do Chính ất chân nhân phát điên nhưng có thể đoán chắc là một thủ đoạn của Vô Danh Ma!
Du Lập Trung gật đầu, trầm giọng nói:
- Đúng thế! Ngươi, Qua đặc sứ và Diệp đặc sứ đi theo ta!
Nói xong quay người bước ra ngoài.
Bạch Hiệp Du Ngọc Long, Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan lập tức đi theo ông ta ra khỏi Chính Tâm lao.
Du Lập Trung dắt họ vào một gian mật thất, ngồi xuống nói:
- Lão phu muốn phái ba người các ngươi xuống núi dò xét lý do Chính ất chân nhân phát điên, các ngươi có y kiến gì không?
Ba người đồng thanh nói:
- Không có, xin minh chủ cứ sai bảo!
Du Lập Trung dáng vẻ Vô cùng nghiêm trang nói:
- Ngọc Long nói đúng, việc chân nhân phát điên là có quan hệ tới Phục Cừu bang.
Cho nên sau khi ba người xuống núi, cũng có thể gặp phải tình tranh như Chính ất chân nhân, nhưng tình trạng ấy có thể không có cách nào chống được....
Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ nói:
- Xin minh chủ yên tâm, bọn thuộc hạ lúc nhận chức đặc sứ áo vàng đều biết có thể có ngày gặp phải bất trắc, cho nên lúc nào cần phải chết, bọn thuộc hạ đều không sống đâu!
Du Lập Trung mừng rỡ nói:
- Tốt lắm, sở dĩ lão phu chọn ba người các ngươi vì ba người các ngươi trẻ tuổi nhất, đầu óc linh hoạt, nếu địch nhân thi triển âm mưu quỷ kế gì trước mắt, cũng khó thoát khỏi bị các ngươi phát hiện.
Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ nhìn Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan cười nói:
- Nếu bàn về chuyện khôn ngoan mau lẹ phải kể đến Diệp đặc sứ là hay nhất.
Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan mỉm cười nói:
- Được rồi, ai không biết Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ ngươi là người ranh mãnh có tiếng!
Du Lập Trung nói:
- Các ngươi phải người này theo vết người kia, Du Ngọc Long đi

trước, Qua đặc sứ và Diệp đặc sứ cải trang theo sau. Lão phu nói như thế, các ngươi hiểu rõ chưa?
Kim Tân CÔ Diệp Thúy lan nói:
- Minh chủ muốn lợi dụng Du đặc sứ làm mồi nhử địch nhân cắn câu phải không?
Du Lập Trung nói:
- Đúng vậy, Ngọc Long trên đường gặp phải chuyện gì, các ngươi đều phải chú ý quan sát, dĩ nhiên nếu phát hiện Ngọc Long bị rơi vào tay kẻ địch, các ngươi phải ra sức giải cứu bất luận như thế nào cũng không để y trở thành một Chính ất chân nhân thứ hai!
Hoa Hoa kiếm khách và Kim Tân CÔ nhất tề gật đầu nói:
- Chuyện đó đương nhiên, bọn thuộc hạ sẽ hết sức.
Du Lập Trung nói:
- Hai người các ngươi, mỗi người đem theo một đôi bồ cầu đưa thư, nếu phát hiện địch nhân quá đông không thể cứu người, thì phải lập tức đưa thư về Đồng Tâm Minh nêu rõ địa điểm.
- Vâng ạ, - Còn nữa, mang nhiều nhiều Thập Lý Hương, cách năm dặm lưu lại một viên để đề phòng có chuyện bất ngờ.
- Vâng ạ, - Nếu không phát hiện được gì, các ngươi cứ tự tiện đường thẳng tới cửa Hoàng Hà điều tra sự thật về vụ xô xát giữa Hải Đường bang và Cùng gia bang. Nếu sau bốn chục ngày mà ba người các ngươi chưa về tới nơi Đồng Tâm Minh thì đó là biểu hiện các ngươi đã rơi vào tay kẻ địch, lúc ấy lão phu sẽ căn cứ vào Thập Lý Hương truy tìm các ngươi.
- Vâng ạ, - Được rồi, các ngươi sắp xếp xong cứ xuống núi đi đi.
Nửa giờ sau Bạch Hiệp Du Ngọc Long lặng lẽ xuống núi, không lâu sau là Hoa Hoa kiếm khách Qua kỳ cải trang thành nho sĩ, sau cùng là Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan cải trang thành bà già ăn mày. Ba người theo vết nhau, lặng lẽ xuống núi.
Bốn mươi ngày trôi qua trong chớp mắt.
Bạch Hiệp Du Ngọc Long, Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan ba người như cá chìm xuống bể, một đi không về, thậm chí ngay cả một con bồ câu đưa thư cũng không thấy thả về.
Thánh Hiệp Du Lập Trung long lo lắng như lửa đốt, ông ta biết ba vị đặc sứ ắt đã gặp chuyện bất trắc, nên lập tức triệu tập mười ba vị đặc sứ áo vàng còn lại vào mật thất thương nghị kế sách. Ngoài ra còn có minh chủ phu nhân cũng tham gia, bà ta thấy con trai là Du Ngọc Long mất tích cũng biết là dữ nhiều lành ít, nhưng cố gắng đè nén nỗi đau buồn, cũng không hề trách móc chồng phái con trai xuống núi... Vả lại con trai mình cũng là một đặc sứ áo vàng, nó có lý

do gì mà không xuống núi đi điều tra?
Mười lăm người ngồi yên vị trong mật thất rồi, Du Lập Trung nói bằng giọng đau buồn:
- Các vị, bọn ba người Qua đặc sứ xuống núi đã bốn mươi mốt ngày, hiện tại họ vẫn chưa về. Lão phu đã nói với họ rằng nếu sau bốn mươi ngày mà họ vẫn chưa trở về Đồng Tâm Minh, thì đó là biểu hiện họ đã rơi vào tay kẻ địch. Bây giờ họ vẫn chưa về, có thể xác định rằng họ đã rơi vào tay kẻ địch rồi!
các đặc sứ rầu rĩ buồn bã, im lặng không nói gì.
Du Lập Trung nói tiếp:
- Có điều có một điểm có thể đoán định là nếu ba người bọn họ chưa chết, thì kẻ địch giam giữ, không đến nỗi như Chính ất chân nhân.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành hỏi:
- Minh chủ dựa vào đâu mà đoán như vậy?
Du Lập Trung nói:
- Chính ất chân nhân phát điên, nếu quả là do Phục Cừu bang gây ra, thì lần ấy Chính ất chân nhân xuống núi bảy ngày đã trở về Đồng Tâm Minh. Nhưng nếu ba người bọn họ cũng phát điên, thì đã về Đồng Tâm Minh sớm như vậy rồi!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý cách nhìn nhận của ông ta, lại hỏi:
- Minh chủ cho rằng ba người bọn họ đã gặp chuyện bất hạnh hoặc bị giam giữ sao?
Du Lập Trung thở dài nói:
- Nếu nói Phục Cừu Bang chỉ muốn bắt giam họ, thi rõ ràng chúng muốn lợi dụng ba vị đặc sứ để uy hiếp bản minh. Nhưng đã qua bốn mươi ngày mà kẻ địch vẫn không có hành động gì, cho nên...
Đoạn Cuối Câu nói, tuy ông ta không nói ra, nhưng mọi người đều rõ ý ông ta muốn nói là ba đặc sứ áo vàng có thể đã chết rồi...
Hồng Tiểu Bình sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng hỏi:
- Bây giờ ông tính làm gì?
Du Lập Trung lặng lẽ nói:
- Lúc ba người bọn họ rời Đồng Tâm minh đều có mang theo Thập Lý Hương. Cho dù hai vị đặc sứ Qua, Diệp gặp biến cố bất ngờ không kịp thả chim bồ câu đưa thư về, ắt bọn họ đã thả Thập Lý Hương trên đường, nên chúng ta có thể theo đó mà tim.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Chẳng cần ông phái ai cả, tôi đi một mình!
Du Lập Trung thấy bà từ lúc được tin con trai mất tích trước sau vẫn chế ngự được nổi đau buồn, trong lòng rất khâm phục mà cũng thấy

xấu hổ, khi ấy nghe bà muốn đi cũng không dám cự tuyệt, gật đầu nói:
- Được rồi, hai người chúng ta cùng đi mà!
Uất Trì Hoành nói:
- Minh chủ và phu nhân muốn đi, tự nhiên phải đem theo chó, thì tự nhiên cũng không có cách nào che dấu hành tung. Theo ý thuộc hạ cứ mang nhiều người là tốt nhất Du Lập Trung nói:
- Lão phu định đem Vũ Duy Ninh và tiểu nữ Băng Viên cùng đi.
Uất Trì Hoành sững sốt nói:
- Hai người bọn họ đi được à?
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Nói ra thì các ngươi sẽ không tin, chứ hiện tại Vũ Duy Ninh về võ công không kém các ngươi bao nhiêu, còn thân thủ của tiểu nữ Băng Viên cũng không kém bất cứ một đặc sứ áo bạc nào trong bản minh. Ngoài ra lão phu muốn mang họ đi là cũng có một dự định khác...
Uất Trì Hoành hỏi:
- Bọn thuộc hạ nghe được không?
Du Lập Trung gật gật đầu, đang định trả lời, chợt ngoài thất có tiếng gõ cửa, Uất Trì Hoành bước ra mở cửa, vừa thấy một đặc sứ áo bạc, bèn hỏi ngay:
- Chuyện gì vậy?
Đặc sứ áo bạc ấy khom người nói:
- Dưới núi thả chim mang thư lên, báo tin ba vị đặc sứ Du, Qua, Diệp đã trở về.
Đây là một tin vui lớn, mọi người vừa nghe xong, mừng rỡ đứng cả dậy, đồng thanh hỏi:
- Bọn họ về rồi à?
Đặc sứ áo bạc đó cũng đầy vẻ vui mừng nói:
- Vâng ạ, chắc là đã lên tới trên núi rồi!
Du Lập Trung và Hồng Tiểu Bình không hẹn mà cùng lao ra cửa, bọn Uất Trì Hoành mười ba đặc sứ áo vàng cùng lao ra theo, một đoàn người chạy như bay ra khỏi Đông Tâm Minh, tới trước quảng trường. Đại biểu hai bang ba giáo chín môn phái nghe tin cũng vội ra, mọi người tụ họp trước cổng Đồng Tâm Minh chờ đón ba vị đặc sứ trở về.
Hồng Tiểu Bình nắm chặt tay chồng là Du Lập Trung, Du Lập Trung có cảm giác bà phát run lên, bèn khe khẽ an ủi:
- Tiểu Bình, đừng nóng ruột, không có chuyện gì đâu.
Hồng Tiểu Bình như bị nghẹn, nói đứt đoạn:
- Tôi sợ... tôi sợ bọn trẻ lại như Chính Aùt chân nhân...

Du Lập Trung nói:
- Không đâu, tôi đã nói rồi, nếu bọn họ mà gặp phải tình trạng giống như Chính ất Chân nhân thì không phải là tới hôm nay mới về đâu!
Hồng Tiểu Bình nhìn chằm chằm vào con đường lên núi, thì thầm nói:
- Phải đấy, chỉ mong bọn trẻ không bị...
Sau cùng trước con mắt chăm chú chờ đợi của mọi người, Bạch Hiệp Du Ngọc Long, Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ và Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan đã chạy lên tới đỉnh núi Nhìn qua, ba người bọn họ như không có vẻ gì khác lạ!
Hồng Tiểu Bình không kìm được lao về phía Bạch Hiệp Du Ngọc Long, mừng rỡ kêu lên:
- Ngọc Long! Ngọc Long! Cuối cùng con đã về rồi! Con biết mẹ khổ thế nào không!
Bạch Hiệp Du Ngọc Long nhìn thấy mẹ lao tới cũng vọt người phóng tới.

Hồi 39
Tìm sự sống trong chỗ chết

Du Lập Trung nhìn thấy mắt con trai loé lên tia sáng khác lạ, biết ngay có chuyện không hay vội kêu lên:
- Tiểu Bình, cẩn thận đấy!
Nhưng đã chậm mất rồi - Bạch Hiệp Du Ngọc Long lúc vọt tới trước mặt mẹ, đột nhiên gầm lớn một tiếng như sét, vung chưởng đánh vào tâm khẩu Hồng Tiểu Bình.
Hồng Tiểu Bình tuy sợ con trai mình cũng bị như Chính ất chân nhân, nhưng lại rất mong muốn con không bị lâm vào tình trạng đáng sợ đó, lòng mong mỏi ấy lúc vừa thấy con trai trở về đã che lấp nỗi lo lắng của bà, nên lúc lao ra đón con bà không hề đề phòng. Khi phát hiện ra có chuyện không hay, thì chưởng thế của Bạch Hiệp Du Ngọc Long đã cách tâm khẩu của bà chỉ còn ba tấc.
Cũng may là bà phản ứng rất mau, vội vàng xoay ngươi tránh về phía bên phải, nhưng vẫn không kịp, chỉ nghe "bình" một tiếng một chưởng lực của Du Ngọc Long đã đánh trúng bả vai trái của bà. Tuy không phải là chỗ yếu hại, nhưng phát chưởng này Cương mãnh

khác thường, nên người Hồng Tiểu Bình theo phát chưởng tung lên, rơi xuống cách đó ba trượng!
Du Lập Trung cả kinh thất sắc, vọt ra quát lớn:
- Ngọc Long! Ngươi điên à?
Bạch Hiệp Du Ngọc Long đúng là bị điên, hai mắt trợn trừng lóe ra ánh sáng hung dữ, mặt đầy vẻ oán hờn phẫn nộ, trông như một con cọp đói. Vừa thấy mẹ ngã lăn trên đất, chàng ta lại mau lẹ vọt tới, hai tay xòe ra như móng cọp, giống như định xe mẹ ruột thành bốn năm mãnh để ăn tươi nuốt sống.
Con may là Du Lập Trung đã vọt tới trước, ông ta một tay nắm Hồng Tiểu Bình kéo lên, một tay đẩy ra đón phát chưởng của Du Ngọc Long chụp tới.
Công phu tay chưởng của ông vốn không phải tầm thường, nhưng lúc hai chưởng giao nhau, kình lực từ tâm chưởng của ông ta nhả ra vẫn không đẩy lùi được Bạch Hiệp Du Ngọc Long, chỉ làm thế vọt của con trai hơi khựng lại mà thôi!
Có điều trong một chớp mắt con trai bị khựng lại, ông ta đã kéo vợ lùi lại vài trượng.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành vội vàng vọt ra đón, chặn đứng thế công của Bạch Hiệp Du Ngọc Long, hai người lập tức xoắn lấy nhau mở một trường ác đấu.
Hồng Tiểu Bình đau đớn, giẫy ra khỏi tay chồng, bất chấp tất cả lại lao về phía con trai khóc lớn:
- Ngọc Long! Ngọc Long! Con không được điên! Ta là mẹ của con đây!
Du Lập Trung đuổi theo bà kéo lại, phóng chỉ điểm luôn vào Thùy huyệt của vợ, rồi bế lên đưa qua cho Du Băng Viên nói:
- Băng Viên! Đưa mẹ con về phòng, chăm sóc cho cẩn thận!
Du Băng Viên gật đầu dạ một tiếng, bế mẹ về phòng Lúc ấy Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ và Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan động thủ với Nhất Trượng ông Mạc Hiền Bình và Hắc bà bà Ngư Tri Xuân. Tình trang hai người Qua, Diệp cũng giống hệt như Bạch Hiệp Du Ngọc Long, thấy đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh là lập tức như nhìn thấy kẻ thù, mắt long lên đỏ ngầu, xông vào đánh luôn. Trong ba mươi hai vị đặc sư áo vàng chỉ có Nhất Trượng ông Mạc Hiền Bình cầm trượng trên tay, nhìn thấy Hoa Hoa kiếm khách tuốt kiếm tấn công, vội vàng giơ trượng đón đờ. Kim Tân CÔ là nữ giới nên Hắc bà bà Ngư Tri Xuân ra tay chân lại. Bốn người lúc ấy mở ra một trận ác đấu, ác đấu đau lòng người nhà. Sướng mắt kẻ địch trước cổng Đồng Tâm Minh. Giống hệt như tình trạng của Chính ất chân nhân, ba người Qua, Du,

Diệp phát điên, công lực lại tăng gấp bội so với lúc bình thời, càng đánh càng mạnh, nhưng tuy tấn công Vô cùng lợi hại mà phong thủ sơ hở rất nhiều. Nếu không phải là bọn họ không sợ bị điểm huyệt và trúng đòn, thì Uất Trì Hoành, Mạc Hiền Bình và Ngư Tri Xuân đã đánh họ ngã lâu rồi.
Cũng vì bọn họ bị trúng đòn hay điểm huyệt đều không ngã, nên bọn Uất Trì Hoành dần dà bị áp đảo!
Du Lập Trung vừa thấy ba người không chống nổi, vội nhìn qua thần đà Tử và đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, đặc sứ áo vàng thứ mười bảy Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa nói:
- Ba người các ngươi mau ra trợ chiến, cứ dùng Cầm Nã Thủ đánh ngã họ thôi.
Bọn Thần Đà Tử ba người ứng tiếng vọt ra trợ chiến, quả nhiên ba người bọn Du Ngọc Long chỉ biết hung dữ đánh tràn, không có cách đối phó với công phu tiểu xảo, cho nên chỉ trong giây lát đều lần lượt bị đánh ngã lăn ra đất.
Vì đã có kinh nghiệm qua lần đối phó với Chính ất chân Nhân, nên vừ thấy họ ngã lăn ra, Bọn Uất Trì Hoành sáu người lập tức lao tới cởi lên đè họ xuống đất, đè chặt chân tay.
Ba người bọn Du Ngọc Long liều mạng vùng vẫy gào thét liên hồi, Du Lập Trung biết muốn cho họ yên lặng chỉ có cách đánh cho họ ngất đi, bèn cất giọng nói:
- Đánh vào đầu họ đi!
Dường như bọn Du Ngọc Long toàn thân chỉ có đầu là không chịu được thôi, nên khi bị ba vị đặc sứ đánh vào đầu lập tức hôn mê.
Một trường mưa gió đến lúc ấy mới tắt hẳn.
Nhưng tất cả mọi ngươi đều im lặng.
Không một ai mở lời, ngươi nào cũng rầu rĩ buồn bã, lăng lẽ đứng quanh ba người bọn Bạch Hiệp Du Ngọc Long.
Nổi bất hạnh này đã xảy ra tới lần thứ hai, nên mọi người không kinh hoàng ngạc nhiên như lần trước nữa, đồng thời đều rõ nếu ba vị đặc sứ kia tỉnh lại, thì rồi cũng giống như Chính ất chân nhân lần trước, không thể hỏi ra đầu mối gì, mà bọn họ sẽ không ngừng giẫy giụa, gào thét cho tới khi kiệt sức chết luôn mà thôi.
Đúng vậy, trừ phi có trời cứu, chứ tính mạng của ba người sẽ chấm dứt sau ba ngày nữa Đến lúc ấy mười tám đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh sẽ chỉ còn mười ba...
Không, nếu tình hình này lại tiếp tục phát sinh, thì chẳng bao lâu, các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm minh sẽ mất hết. Lúc ấy, Tứ Hải

Đồng Tâm minh đã duy trì yên ổn cho võ lâm sáu mươi năm sẽ tan rã, toàn bộ võ lâm sẽ trở thành thiên hạ của bọn hắc đạo tà ma!
Rất lâu sau, Thánh Hiệp Du Lập Trung mới cất tiếng phá tan bầu không khí yên lặng:
- Tìm trong người họ xem Thập Lý Hương có còn không!
Uất Trì Hoành và Thần Đà Tử vội vàng mò trong áo của Du Ngọc Long và Qua Kỳ thì thấy hai trăm viên Thập Lý Hương mà mỗi người mang theo chỉ còn hơn một nửa.
Thần đà tử nói:
- Còn khoảng trên dưới một trăm viên, giả sử như bọn họ cứ năm dặm bỏ lại một viên thì chỗ phát sinh sự cố cách đây năm trăm dặm.
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đưa bọn họ vào trong lao, trói chặt vào giường, rồi tất cả tới mật thất!
Nói xong quay người bước vào cổng lớn Đồng Tâm Minh.
Không lâu sau, mười hai đặc sứ áo vàng đã lục đục bước vào gian mật thất. Du Lập Trung thấy Nhật Hiệp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên chưa tới bèn hỏi:
- âu Dương đặc sứ còn chăm sóc cho ba người trong lao à?
Vân Nhân Địch Uất Trì Hoành đáp:
- Vâng ạ!
Du Lập Trung nói:
- Đi mời y lên đây.
Một thoáng sau Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên cũng bước vào mật thất.
Du Lập Trung hỏi:
- Tình hình ra sao?
Nhất Thiếp kỳ y lộ vẻ thẹn thùng nói, - Cũng giống như Chính ất chân nhân. Thuộc hạ tìm không ra lý do khiến họ thần trí thất thường...
- Bọn họ vẫn chưa tỉnh dậy à?
- Vâng ạ!
- Nếu không thể bốc thuốc đúng bệnh, họ cũng sẽ kiệt sức mà chết phải không?
- Vâng ạ.
- Có nghĩ được cách nào để họ tỉnh lại không vùng vẫy nữa không?
- Cách duy nhất là cứ để họ liên tục hôn mê, có điều...
- Thếnào?
- Thuộc hạ có thể dùng thuốc để bọn họ liên tục hôn mê bất tỉnh nhưng người ta thì phải ăn, không ăn thì sớm muộn cũng chết!
- Không có loại linh dược nào kéo dài tính mạng của họ vài ngày

sao?
- Không có, nhưng nếu đổ sửa bò hay sửa dê thì có thể kéo dài tính mạng cho ba người.
- Dưới núi có bò dê gì không?
- Chắc là có.
- Được rồi. Vũ Văn đặc sứ và Ngư đặc sứ lập tức xuống núi mua bò sửa hoặc dê cái đi Phải hóa trang rồi hãy đi, mà theo đường phía sau cho kií đáo.
Vợ chồng Hắc công công Vũ Văn Đỉnh và Hắc bà bà Ngư Tri Xuân dạ vâng đứng dậy, theo nhau ra khỏi mật thất Kế đó Du Lập Trung đưa mắt nhìn đặc sứ áo vàng thứ mười bốn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch hỏi:
- Lý đặc sứ, con khỉ trắng mà ngươi nuôi có làm trò được không?
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch không hiểu vì sao minh chủ lại hỏi tới một chuyện chẳng có quan hệ gì tới việc đau lòng trước mắt, thoáng sửng sốt gật đầu nói:
- Được ạ Hiện nó biết cầm đũa ăn cơm, còn múa được một đường hầu quyền, chỉ là rất thích hút thuốc, càng ngày càng giống một vị lão gia!
Du Lập Trung cười một tiếng nói:
- NÓ có vâng lời người khác không?
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch lắc đầu nói:
- Không chịu đâu, nó chỉ nhận thuộc hạ là chủ nhân, người khác bảo làm gì nó cũng không đếm xỉa tới.
Du Lập Trung ờ khẽ một tiếng, quay nhìn đặc sứ áo vàng thứ mười hai Thân Thủ tướng quân MỘ Dungtùnghỏi:
- MỘ Dung đặc sứ, con vẹt của ngươi thế nào?
Thân Thủ tướng quân đáp:
- Ba trăm bài thơ đường, nó thuộc được một trăm lẻ hai bài.
Du Lập trung lại hỏi:
- NÓ có chịu nghe lời người khác không?
Thân Thủ tướng quân gật đầu nói:
- Có thể chịu. Muốn nó đọc thơ, chỉ cần nói đầu đề, nó sẽ đọc vanh vách.
Du Lập Trung gật đâu cười khẽ nói:
- Tốt lắm thêm hai con chó được huấn luyện của bản minh vào, có thể làm một gánh xiếc rong rồi.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành hỏi:
- Minh chủ tính giả trang làm xiếc để xuống núi dò xét nguyên nhân ba vị Du, Qua, Diệp phát điên phải không?

Du Lập Trung nói:
- Đúng thế! Lão phu định vừa làm xiếc vừa sai hai con chó đuôi theo đường bọn họ lưu lại Thập Lý Hương. Chỉ có cách ấy mới che giấu được tai mắt của kẻ địch.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành hỏi:
- Thuộc hạ đi với minh chủ được không?
Du Lập Trung nói:
- Không, các ngươi phải bảo vệ Đồng Tâm Minh, đề phòng kẻ đích tới đột kích. Lão phu chỉ đưa theo thuyết thê, Lý đặc sứ, Vũ Duy Ninh và tiểu nữ Băng Viên là đủ.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành hỏi:
- Khi nào thì lên đường?
Du Lập Trung nói:
- Đêm nay!
Qua canh hai đêm ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung, phu nhân Hồng Tiểu Bình, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên, người nào cũng cải trang diện mạo, giả dạng một gánh xiếc rong, mang theo hai con chó, một con khỉ trắng và một con vẹt, lặng lẽ theo phía sau ngọn núi đi xuống rời khỏi Hằng Sơn.
Hôm ấy là đúng vào ngày thứ tám mươi chín kể từ khi Vũ Duy Ninh vào Chính Tâm lao, chỉ còn một ngày là "mãn hạn từ Buổi trưa ba hôm sau già trẻ năm người cùng ngồi trên một cổ xe ngựa, lọc cọc đi về phía đông.
Bề ngoài thì bọn họ có vẻ vui vẻ của một gánh xiếc rong nhưng trong lòng thì đều cảm thấy rất nặng nề. Vì bọn họ đều biết nhiệm vụ của chuyến đi này là rất lớn lao, quan hệ đến tính mạng của ba vị đặc sứ Du, Qua, Diệp. Nếu trong một tháng mà không tìm ra được kẻ địch lấy cho được thuốc giải chữa bệnh điên cho ba người, thì ba người chắc chắn phải chết.
Cũng may vừa rời núi Hằng Sơn, hai con chó đã tìm ra được con đường mà ba vị đặc sứ đã lưu lại Thập Lý Hương, biết được họ đã đi thẳng về phía đông. Cho nên già trẻ năm người đều tin tưởng, chỉ cần kẻ địch đã làm cho ba vị đặc sứ phát điên vẫn còn ở chỗ cũ, thì có thể tìm tới bọ họ.
Qua buổi trưa, xe ngựa đã tới thành Bảo Định.
Bảo Định là một thành thị lớn, nên Du Lập Trung quyết định làm trò ở đây một phen, năm người vào quán cơm ăn no xong, bèn tới trước một ngôi miếu Quan Đế trong thành biểu diễn.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch gõ thanh la, Du Băng Viên đáng trống, sau một trận thanh la trống kèn ầm ỉ, người xem vây đầy chung quanh.

Lúc ấy Du Lập Trung ra hiệu thôi gõ thanh la, ho lớn mọt tiếng lấy giọng kêu:
- ờ, lão bà tử ta nói cái này!
Hồng Tiểu Bình ứng tiếng nói:
- Chuyện gì vậy? Lão đầu tử?
Du Lập Trung nói:
- Hôm nay chúng ta tới thành Bảo Định, bà nói để làm gì nào?
Hồng Tiểu Bình nói:
- Đương nhiên để làm xiếc.
Du Lập trung gật đầu nói:
- Đúng lắm, là để làm xiếc. Nhưng phải biết thành Bảo Định đây xưa nay là nơi địa linh nhân kiệt, rồng ẩn cọp núp, mấy cái trò hề của chúng ta, sợ lại người ta coi không còn vừa mắt.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Làm trò không hay, thì phải nhờ các vị phụ lão huynh đệ chỉ giáo thêm cho chứ sao!
Du Lập Trung cao giọng nói:
- Đúng lắm a! Người ta thường nói ở nhà cậy cha mẹ, ra đường cậy bạn bè...
Hai vợ chồng một xướng một họa, nói tới chỗ bắt đầu, Du Băng Viên giơ dùi trống lên thẳng cánh đập xuống "thang" một tiếng, Du Lập Trung giả giật mình nhảy dựng lên quay lại nói:
- Này, con nha đầu, cha ngươi giáo đầu chưa xong, ngươi đánh trống cái gì thế?
Du Băng Viên cầm dùi trống chỉ vào mọi người nói:
- Cha! Người nhìn xem, mọi người muốn xem diễn tròn rồi, ai hơi đâu mà người nói tào lao thiên địa chứ?
Du Lập Trung gãi đầu nói:
- Nói đúng lắm, con trai nuôi đâu, ta bảo!
Vũ Duy Ninh ứng tiếng dạ lớn, rảo chân ra đứng cạnh ông ta.
Du Lập trung vỗ vai chàng nói:
- Múa trước một đường quyền cho các đại gia đây xem xem, phải hết sức cho hay, nếu không ta đét vào mông đấy!
Nói xong lui ra một bên.
Vũ Duy Ninh lúc ấy bước chân ra thế, xuống tấn lấy sức quát lên một tiếng đánh đá như mưa, cọp ngồi vượn nhảy, đánh ngắn xỉa dài, chim cắt uốn mình, quả nhiên rất mạnh mẽ.
cỏ điều người võ lâm nhìn qua là biết ngay, đó chỉ là Hoa quyền, nhìn thì hay nhưng chẳng tác dụng.
Một đường quyền múa xong, tiếng vỗ tay vang lên bốn phía.

Du Lập Trung cao giọng hỏi:
- Có hay không?
Mọi người đáp:
- Hay!
Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không hay! Một lát nữa mới tới trò hay!
Nói xong nhìn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch vẫy tay nói:
- Nhị đệ, còn có người là cứ màu mè, thôi ra trò đi!
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch ứng tiếng bước ra, ôm quyên vái vái bốn bên, rồi nhìn hai con chó ngồi bên cạnh nói:
- Đại Hoa, Nhị Hoa, qua đây!
Hai con chó đứng dậy theo ông ta.
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Sắp tết rồi, chúc mừng các vị đại gia trước đi!
Hai con chó lập tức đứng thẳng lên bằng hai chân sau, hai chân trước nhấc lên chập lại, hướng về mọi người "vòng tay" không ngớt.
Tiếng vỗ tay bốn phía lại vang lên, mọi người nhao nhao khen hay.
Kế đó, Nhất Đẩu Tiên lại sai hai con chó làm mấy trò tuyệt kỹ, sau cùng vái lạy trở vào.
Tiếp theo, Du Băng Viên bước ra biểu diễn một đường kiếm pháp, chỉ múa một đường Tam Tài kiếm pháp rất thông thường nhưng vì nàng đẹp đẽ khả ái, nên cũng được nhiều người hoan hô.
Tới lượt Hồng Tiểu Bình ra trò, bà ta cầm cái lồng nuôi con vẹt của Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng, nhìn người xem cười nói:
- Các vị, con két này của tôi là thi nhân đầu thai đấy, chỉ vì trước khi đầu thai quên uống nước âm dương vì vậy nên vừa mới nói được tiếng người gần đây thôi.
Nói tới đó, nhìn vào con két trong lồng hỏi:
- Có đúng không?
Con két trả lời:
- Đúng thế.
Hồng Tiểu Bình cười nói:
- Nói cho các vị đại gia đây biết, kiếp trước ngươi tên là gì?
Con két lại trả lời:
- Ta là Lý Bạch đầu thai!
Người xem nghe xong, không kềm được đều cười ầm lên.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Ngươi xem kìa, các vị đại gia không tin ngươi là Lý Bạch đầu thai, ta thấy ngươi đưa ra chứng cớ mới xong?
Con két nói:

- Muốn ta đọc thơ phải không?
Hồng Tiểu Bình nói:
- Đúng rồi, có đọc thơ ra, các vị đại gia đây mới tin ngươi là thi nhân Lý Bạch đâu thai chứ!
Con két nói:
- Được!
Hồng Tiểu Bình bèn nhìn mọi người cười nói:
- Các vị, trong các vị có nhiều người đọc qua thơ Lý Bạch rồi, xin một vị nói ra bài thơ nào Lý Bạch làm ngày trước để thử "ông ta" xem.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 40
Hương thơm dẫn lối

Trong đám người xem có một thư sinh nghe xong rất thích thú, buột miệng nói:
- Bảo nó đọc thử bài Thục Đạo Nan thử xem?
Hồng Tiểu Bình lại cúi đầu nhìn vào con két nói:
- Đã nghe thấy chưa? Vị công tử kia bảo ngươi đọc bài Thục Đạo Nan đấy, mau đọc đi chứ.
Con két vươn cổ ra một cái đọc luôn:
ôi chao, ôi, sao mà cao thay, đông thục khó đi, khó như đường lên trời.
Tâm tùng rồi, Nghe Phù, Mở nước sao xa vời ?
Đã qua tám vạn bốn ngàn tuổi Mới thấy non cao có bóng người...
Một bài Thục Đạo Nan dài đến hơn ba trăm chữ, nhưng nó đọc không sai câu nào, chỉ là giọng ngượng nghịu rời rạc, rất giống trẻ con mới tập nói thôi.
cứ như thế, hết bài Thục Đạo Nan xong, bốn bên tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mọi người suýt xoa khen hay khen lạ không ngớt Có rất nhiều người ào ào ném tiền bạc vào bãi. Vũ Duy Ninh lật mặt sau cái thanh la lên đi quanh nhặt tiền cho vào. Du Lập Trung thì chắp tay rối rít cảm ơn. Theo yêu cầu của người xem, con két lại đọc thêm mấy bài thơ nữa, sau đó Hồng Tiểu Bình trở vào, để tới phiên Du Lập Trung ra trò.
ông ta biểu diễn mấy màn nội công chặc gạch chịu đòn tào lao, thấy người xem không thích thú mấy, bèn nhìn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch:

- Nhị đệ tới phiên lão gia của ngươi rồi đấy!
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch châm lửa vào cái ống điếu hút thuốc, rồi kéo con khỉ trắng ra, nói:
- Lão gia, đi một đường quyền cho các đại gia đây xem chơi!
Con khỉ không thèm ngó tới mọi người, chỉ ngước mắt nhìn cái ống điếu trên miệng Nhất Đẩu Tiên, giống như muốn kéo một hơi.
Nhất Đẩu Tiên cười chửi:
- Đồ súc sinh! Ta gọi ngươi là lão gia, rồi ngươi tự nhận là lão gia luôn à?
Con khỉ kêu lên chít chít, chìa tay đòi cái ống điếu của Nhất Đẩu Tiên. Nhất Đẩu Tiên dỗ dành:
- Không được, ra đi một đường quyền đi đã!
Con khỉ lắc đầu, tỏ ý không chịu.
Nhất Đẩu Tiên không biết phải làm sao, đành phải đưa cái ống điếu cho nó. Con khỉ cầm lấy cái ống điếu xong, lắc la lắc lư bước tới một cái ghế nhỏ, vểnh đuôi ngồi xuống, bắt chéo chân lên rồi mới bắt đầu phì phà nhả mây nuốt khói.
Hay.
Hay.
HÔ hô hô...
Tiền bạc lại bay như hoa tuyết vào bãi diễn. Nghề xiếc của Du Lập Trung chỉ là học mót, nên không dám dần dai quá lâu, lúc ấy bèn ôm quyền vái bốn phía nói:
- Cảm ơn! Cảm ơn! Hôm nay đến đây là tạm dừng, tối nay bọn họ còn có mấy trò tân kỳ sẽ cống hiến quý vị, kính mong quí vị quang lâm chỉ giáo.
Người xem thấy ông ta muốn nghỉ, đành kéo nhau giải tán.
Già trẻ năm người mang đồ nghề lên xe, đúng lúc đang định dong xe ra thành thì chợt có ba đại hán đứng cản đường.
Ba đai hán này quần áo lam lũ, tướng mạo hung dữ, nhìn qua đủ biết không phải nhân vật võ lâm mà là đám anh chị ở thanh thị.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch biết ý bọn họ đến để làm gì, bước lên trước vòng tay cười hỏi:
- Ba vị bằng hữu có gì chỉ giáo chăng?
Một người trong bọn đưa hai tay xoa ngực, vênh váo nói:
- Lão tử hỏi ngươi, các người đã chào chúa đất chưa?
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cười lấy Lòng nói:
- Chưa, vốn muốn tới chào, nhưng không rõ rắn chúa ở đây là ai?
Đại hán ấy trợn đô mắt hung tợn nói:
- Rắn chúa cái gì, là lão đại ca!

Nhất Đẩu Tiên vội nói:
- Dạ dạ, là lão đại ca, nhưng không biết lão đại ca của các vị ở đâu vậy?
Đại hán vỗ ngực nói:
- Là lão tử đây!
Nhất Đẩu Tiên thất thanh kêu lên:
- Té ra người là lão đại ca, thất kinh quá thất kính quá. Từ nay xin lão đại ca giúp đỡ bao bọc cho Đại hán ấy nói:
- các ngươi mới tới đất này, lão tử cũng không lạ các ngươi không biết, nhưng quy định thì không thể miễn được.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch nói:
- Dĩ nhiên, chúng tôi cũng phải kính biếu, kính biếu đại ca chứ. Nhưng không rõ lão đại ca muốn bao nhiêu?
Đại hán ấy nói:
- Một nửa thu nhập của các ngươi Nhất Đẩu Tiên nói:
- Được có gì đâu.
Nói xong bước ra sau, nhìn vào Du Lập Trung ngồi trong xe nói:
- Đại ca, đem bạc chia đôi đưa tôi một nửa, để kính biếu vị lão đại ca đây.
Du Lập Trung quả nhiên chia đôi số bạc, đưa một nửa cho ông ta, hạ giọng nói:
- Không nên tiếc đưa họ là phải.
Nhất Đẩu Tiên cười khẽ không đáp, đón lấy bạc, bước ra trước mặt ba đại hán cười nụ nói:
- Lão đại ca đây là một nửa thu nhập của chúng tôi, đều là bạc vụn, mong anh đừng chê.
Đại hán nhìn thấy mớ bạc vụn tổng cộng bốn năm lạng, trong lòng vui mừng đưa tay nói:
- Không sao đâu, ngươi đưa cho ta!
Nhất Đẩu Tiên không đưa ngay cho y nói:
- Vụn vụn nát nát thế này cầm không tiện, chờ lão hán bóp thành một khối đã.
Nói xong bóp năm ngón tay lại, ngầm vận chân lực siết một cái, mớ bạc vụn lập tức biến thành một cục sáng choang Ba đại hán vừa nhìn thấy xong biến hẳn sắc mặt, đâu dám đòi tiền, quay người chạy bạt mạng, thoáng một cái mất hút.
Nhất Đẩu Tiên Lý trạch cười cười, lại bước lên chỗ ngồi, giơ roi đánh một cái, cỗ xa ngựa bắt đầu bọn ra ngoài thành.
Du Lập Trung nói:
- Lý đặc sứ lần sau đừng làm thế, nếu không tin tức truyền ra, dễ bị

địch phát hiện ra lắm.
Nhất Đẩu Tiên cười nói:
- Được mà, thuộc hạ biết chuyện gì xảy ra cho ba vị đặc sứ còn cách ba trăm dặm nữa, nên đùa bọn họ một chút.
cỗ xe ngựa ra khỏi cổng thành Bảo Định, Du Lập Trung lấy ra một viên Thập Lý Hương đưa cho hai con chó hít hít. Hai con chó cùng "oẳng" lên một tiếng, nhảy xuống khỏi cỗ xe ngựa, chạy lên phía trước.
Du Lập Trung thấy đường di không sai, lập tức gọi chúng trở lại, vì ông sợ có hai con chó chạy trước dẫn đường sẽ bị kẻ địch phát hiện.
Tối hôm ấy, cỗ xe tới thành huyện An Tân. Già trẻ năm người vào quán ăn cơm xong bèn biểu diễn một lúc trong thành. Nhờ có con két và con khỉ khôn ngoan lanh lợi, nên thu nhập rất khá, sau một phen biểu diễn, được tới mười mấy lạng bạc Nhất Đẩu Tiên thấy thế nói giọng khôi hài:
- Nếu biết sớm làm xiếc thu nhập không tệ, chắc bọn ta đã đi sớm hơn rồi.
Du Lập Trung cười nói:
- Phải đấy.
Hồng Tiểu Bình hỏi:
- Tối nay chúng ta ngủ lại ở đây chứ?
Du Lập trung gật đầu đáp:
- Phải đấy. Chúng ta còn có thể đi được, nhưng ngựa thì phải nghỉ rồi.
Hồng Tiểu Bình hỏi:
- Nếu đã như vậy, thì đêm chưa khuya, chúng ta tìm chỗ khác diễn trò một lần nữa nên chăng?
Du Lập Trung nói:
- Cũng được, cửa tây thành có một chỗ rất đông đúc ồn ào, chúng a đến đó diễn vậy.
Sắp xếp cho gọn gàng xong, đang chuẩn bị đi, lại có một người chân đường.
Có điều đây không phải là một tay anh chị, mà là một lão nhân ăn mặc lối người hầu.
ông ta bước mau đến trước cỗ xe ngựa, vỗ tay kêu:
- Này, gánh xiếc khoan đi đã.
Nhất Đẩu Tiên hỏi:
- Lão huynh có gì dạy bảo vậy?
Người lão bộc nói:
- Lão nài nài của bọn ta nghe nói các ngươi làm xiếc hay lắm, muốn

mời các ngươi vào trong phủ biểu diễn.
Nhất Đẩu Tiên ạ một tiếng cười nụ nói:
- Xin hỏi lão nài nài của ngươi là ai?
Người lão bộc nói:
- Bà là mẹ của viên ngoại bọn ta.
Nhất Đẩu Tiên lại hỏi:
- Viên ngoại của các ngươi là ai?
Người Lão bộc nói:
- Viên ngoại của bọn ta là người nổi tiếng ở huyện này, họ Khấu tên Duy Lương, gia tài ước vạn, Khấu thiếu gia của bọn ta năm trước thi đậu tiến sĩ, các ngươi không biết sao?
Nhất Đẩu Tiên cười nói:
- Chúng ta mới tới quí địa, làm sao biết được?
Người lão bộc hơi sửng sốt, kế cười khan nói:
- Nói đúng đấy, các ngươi từ nơi xa tới, chứ trong vòng một trăm dặm quanh đây ai chẳng biết đại danh của Khấu viên ngoại bọn ta.
Nhất Đẩu Tiên cười khẽ nói:
- Vâng vâng...
Người lão bộc nói:
- Sao, các ngươi theo lão phu đi chứ hả?
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Chúng tôi biểu diễn một lần, thù lao ít nhất hai mươi lạng bạc, viên ngoại của các ngươi trả được không?
Người lão bộc cười nói:
- Đừng nói là hai chục lạng bạc, cho dù hai mươi ngàn lạng, viên ngoại của bọn ta cũng trả được.
Nhất Đẩu Tiên quay lại hỏi Du Lập Trung trong xe?
- Đại ca, chúng ta đi không vậy?
Du Lập Trường nghĩ đã tính biểu diễn một lần nữa thì tới nhà riêng người ta biểu diễn cũng vậy, bèn gật đầu nói:
- Cũng được!
Nhất Đẩu Tiên bèn nhìn người lão bộc nói:
- Được xin lão quản gia đưa đường.
Người lão bộc lúc ấy bèn đưa bọn họ ra một con phố lơn, đi tới một trăm bước đã tới nhà Khấu viên ngoại.
Đây là một tòa phủ đệ cực kỳ to lớn, cổng lớn sơn đỏ, thềm đá cao rộng, hai bên tường đỏ cao ngất, phong thái thật không tầm thường
Người lão bộc mở cánh cửa nhỏ bên cạnh, dẫn xe chạy vào. Cỗ xe dừng lại trước tiền đình, Du Lập Trungxuốngxe hỏi:
- Diễn ở đây à?

Người lão bộc nói:
- Không, ở trong thiên tỉnh trong hậu viện. các ngươi mang vật dụng xuống đi, theo lão hán vào trong.
Lúc ấy Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch một tay dắt chó, một tay dắt khỉ, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên mang các thứ thanh la, trống kèn, một đoàn theo người lão bộc vào trông hậu viện.
Vừa mới qua khỏi tiền đình, con Đại Hoa trong hai con chó mà Nhất Đẩu Tiên đắt đột nhiên giật mạnh ra khỏi dây buộc, sủa vang lên rồi phóng mau về phía trước!
Nhất Đẩu Tiên kêu lớn:
- Đại Hoa quay lại!
Con Đại Hoa bất chấp, chui tọt ngay vào trong nhà.
Du Lập Trung nói:
- Con chó này bậy bạ quá, ta phải đuổi theo bắt lại mới được.
Nói xong, rảo chân chạy theo.
con Đại Hoa chạy rất mau, lúc qua hậu viện làm mấy a hoàn trong đó kinh hoảng la lên rối rít, mặt hoa thất sắc. Du Lập Trung vừa nói xin lỗi vừa đuổi theo sao. Một người một chó, một chạy một đuổi, quanh bên trái rẽ bên phải, sau cùng đã tới trong vườn hoa phía sau.
Vì là trong đêm, nên trong vườn hoa không có một ai.
Con Đại Hoa chạy một mạch tới trước một luống hoa trong vườn mới dừng lại, cúi đầu vào khóm cúc hít hít tựa hồ phát hiện được vật gì đó.
Du Lập Trung trong lòng chấn động, nhìn bốn bên không thấy ai, lập tức rảo bước tới khóm cúc, ngồi xuống đưa mắt nhìn kỹ, cuối cùng thấy được vật đó. Một viên thuốc màu lục to bằng hạt đậu vàng.
Cũng chính là Thập Lý Hương.
Du Lập trung bất giác hớp một hơi khí lạnh, ông ta vạn vạn lần không ngờ tới việc tìm được một viên Thập Lý Hương ở trong phủ trạch của Khấu viên ngoại này. Vì tính theo một trăm viên Thập Lý Hương mà ba đặc sứ Du, Qua, Diệp đã dùng, chỗ họ gặp chuyện là cách Đồng Tâm Minh khoảng năm trăm dặm, mà thành huyện ân Tân chỉ cách Đồng Tâm minh hơn hai trăm dặm, vườn hoa phía sau này lại không phải là chỗ người đi đường có thể đi qua, tại sao lại có một viên Thập Lý Hương xuất hiện tại đây?
Không nghi ngờ gì nữa, trong ba người Du, Qua, Diệp ít nhất cũng có một người từng bước vào trong vườn hoa phía sau của nhà Khấu viên ngoại này.
Người ấy vào đây thì để lại một viên Thập Lý Hương làm gì?
Hay đây là địa điểm đã xảy ra chuyện cho ba người?

Hừ, nhất định đúng rồi, nếu không tại sao sự tình lại ăn khớp tới mức thế, vị lão nái nái nào đó lại mời bọn ta vào đây biểu diễn?
Du Lập Trung nghĩ xoay chuyển như chớp tới đó, vội vàng bỏ viên Thập Lý Hương vào trong bọc, đắt con Đại hoa ra khỏi vườn hoa.
Vừa ra tới cổng vườn hoa, đã thấy người lão bộc kia vội vàng đi tới, thấy Du Lập Trung dắt con Đại Hoa đi ra bèn hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Du Lập Trung cười nói:
- Không có gì con chó này của tôi từ nhỏ đã được huấn luyện kỹ càng, lúc nào ỉa đái đều biết tìm chỗ phù hợp.
Người lão bộc nghe giải thích ủa một tiếng cười nói:
- Té ra như thế, nó vừa vào vườn hoa để đái à?
Du Lập Trung nói:
- Đúng vậy, mới rồi làm mấy người phụ nữ trong quý phủ hoảng sợ,thật là có lỗi.
Người lão bộc nói:
- Không sao, lão nái nái và lão gia của bọn ta đang chờ ở thiên tỉnh trong hậu viện, ngươi đi theo lão hán.
Nói xong quay người đi trước.
Du Lập Trung dắt con Đại Hoa theo sau, đi tới thiên tỉnh trong hậu viện đã thấy Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cùng mọi người bày biện xong các thứ, mấy người gia nhân cầm đèn giơ cao bốn bên, soi sân thiên tỉnh sáng như ban ngày.
Chỗ thềm đối diện thiên tỉnh, một bà già tóc bạc ngồi trên ghế, bên cạnh một lão nhân trạc năm mươi tuổi ăn mặc theo lối viên ngoại đứng sau lưng có hai a hoàn đứng hầu, vừa nhìn thấy có thể biết ngay bà già tóc bạc là người mà lão bộc gọi là "lão nái nái", còn lão nhân ăn mặc lối viên ngoại kia chính là Khấu viên ngoại "tiếng tăm lừng lẫy,,!
Xem toàn bộ quang cảnh, không thấy điểm nào khả nghi.
Nhưng Du Lập trung đã biết đây là cái bẫy do Phục Cừu bang bố trí, chỉ là ông ta chưa rõ đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì để ra tay với năm người bọn mình mà thôi ông ta muốn báo cho bốn người còn lại biết để đề phòng, nhưng không có cơ hội, vì bà già tóc bạc vừa thấy ông ta dắt cho quay lại, lập tức cất tiếng hỏi:
- ồ, anh làm xiếc, con chó của ngươi làm gì thế?
Du Lập Trung vòng tay nói:
- Rất có lỗi, nó đi tìm một chỗ để đi đái.
Bà già tóc bạc ủa một tiếng, cười nói:
- Hay lắm,lão thân nghe nói các ngươi diễn trò rất hay, nay mời các

ngươi tới diễn cho ta xem, nếu hay thật, lão thân ắt có thưởng.
Du Lập Trung khom người nói:
- Vâng ạ, cám ơn lão phu nhân.
Lúc ấy bắt đầu diễn trò, vẫn là Vũ Duy Ninh ra trước biểu diễn một đường quyền pháp, Du Lập Trung lui lại đứng cạnh phu nhân Hồng Tiểu Bình và Nhất Đẩu Tiên, làm ra vẻ hiếu kỳ nhìn nhìn ngó ngó cả bốn phía, không thấy có kẻ địch mai phục trong chỗ tối, lại thấy mọi người đều chăm chú xem Vũ Duy Ninh biểu diễn, trong lòng rất băn khoăn tự nhủ:
- Xem tình hình thì chắc bọn họ không giở thủ đoạn vậy bắt, nếu không thì du ba người Du, Qua, Diệp quả bất địch chúng ít nhất cũng có một người phá vây chạy thoát được rồi... Đúng thế, chắc là họ dùng một thủ đoạn cao minh phi thường để chế phục ba vị đặc sứ, nhưng họ dùng cách gì lừa được ba người đây chứ?
ông đoán mãi không ra, nhưng biết rằng trước mắt phải báo ngay cho bốn người kia cẩn thận đề phòng để tránh bị kẻ địch thừa cơ. Lại nhìn ra thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Vũ Duy Ninh, bèn đưa tay lên miệng, lấy ngón cái và ngón trỏ vuốt vuốt ria mép để che, mấp máy môi dùng thuật truyền âm nói gấp:
- Chú ý nhé, mới rồi Đại Hoa tìm được một viên Thập Lý Hương ở trong vườn hoa phía sau đấy.
Hồng Tiểu Bình và Nhất Đẩu Tiên thân hình thoáng run lên, nhưng hai người giàu kinh nghiệm giang hồ, nghe câu nói không không động sắc, Hồng Tiểu Bình giả cách đưa tay vỗ về con khỉ, truyền âm hỏi, - Vậy đúng chỗ này chứ gì?
Du Lập trung vừa vuốt ria, vừa truyền âm đáp:
- Nhất định là thế. Từ giờ trở đi, mọi người phải cẩn thận đề phòng, đừng để trúng quỷ kế của họ.
Hồng Tiểu Bình vẫn tiếp tục xoa đầu khỉ, lai truyền âm hỏi:
- ông định thế nào?
Du Lập Trung nói:
- Nếu bọn họ giữ bọn ta ngủ lại, nhất định phải từ chối, rời khỏi chỗ này trước rồi sẽ bàn sau.
Truyền âm tới đó, Vũ Duy Ninh đã biểu diễn xong một đường quyền. Tiếp theo, Nhất Đẩu Tiên bước ra làm trò xiếc khỉ và xiếc chó, Du Lập Trung nhân lúc mọi người chú ý xem, bèn đem chuyện phát hiện được viên Thập Lý Hương lén báo rõ cho Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên.
Hết trò này tới trò khác, sau cùng là trò con két ngâm thơ của Hồng Tiểu Bình.

Bà già tóc bạc vỗ tay liên tục, cười nói:
- Hay lắm! hay lắm! Quả nhiên rất hay! Dạy được một con két được tới mức thếnày, không phải là chuyện đơn giản đâu.
Du Lập Trung ôm quyền nói:
- Tạ ơn lão phu nhân khen thưởng.
Bà già tóc bạc lập tức quay lại dặn dò Khấu viên ngoại:
- Kỳ Chi, thưởng nhiều tiền cho họ, giữ họ lại ngủ đêm, bảo gia nhân đem cái gì cho họ ăn lót lòng. Trời khuya rồi, để người ta ra khách sạn ngủ không tiện đâu.
Du Lập Trung vội nói:
- Đa tạ lão phu nhân có lòng thương, nhưng bọn tiểu nhân phải tới Cao Dương vào lúc sáng mai, không định ngủ lại trong thành đêm nay.
Bà già tóc bạc ngạc nhiên hỏi:
- Sao, các ngươi đi luôn suốt đêm à?

Hồi 41
Thuốc lạ mê hồn

Du Lập Trung nói:
- Vâng ạ.
Bà già tóc bạc nói:
- Vậy sao được, ban đêm mà không ngủ làm sao chịu nổi. Ta thấy các ngươi cứ ở lại đây nghỉ một đêm, sáng mai hãy đi.
Du Lập Trung nói:
- Không, đa tạ ý tốt của lão phu nhân, nhưng bọn tiểu nhân quen cảnh sống trôi nổi rồi, một đêm không ngủ cũng là chuyện thường.
Bà già tóc bạc nói:
- Tội gì mà khổ thế? Các ngươi cũng chẳng có chuyện gì gấp tới mức sáng mai không tới Cao Dương không được...
Du Lập Trung ngắt lời nói:
- Bọn tiểu nhân quả có việc gấp, cho nên sáng mai phải tới Cao Dương rồi.
Bà già tóc bạc nói:
- Sợ giờ này cửa thành đã đóng rồi!
Du Lập Trung nói:

- Còn hai khắc nữa, bây giờ đi vẫn kịp ra được.
Bà già tóc bạc thấy không giữ được, bèn nhìn con trai nói:
- Cũng được, Kỳ Chỉ, con thưởng cho họ nhiều một chút, đưa họ ra cho tử tế.
Khấu viên ngoại cung kính dạ một tiếng, sai a hoàn đưa mẹ vào nghĩ ngơi, rồi nhìn vào một lão nhân ăn mặc lối quản gia nói:
- Lão Dương, thưởng cho họ ba mươi lạng bạc, đưa họ ra nhé!
Nói xong khoanh tay đi vào hậu viện.
Du Lập Trung không tin rằng đối phương đã dụ được mình vào trong nhà rồi mà lại chịu để cho ra, có điều ông ta đã tính rồi, chỉ cần địch nhân vây không được phải đành ra tay cản đường, bọn mình cứ giả không biết gì, rời chỗ nguy hiểm này rồi sẽ tính tiếp.
Cho nên vừa thấy Khấu viên ngoại đi rồi, ông ta cũng lập tức chỉ huy dọn dẹp dụng cụ, nhận lấy ba mươi lạng bạc lão quản gia họ Dương đưa cho, rồi một đoàn người mang theo các thứ nối nhau đi ra ngoài.
Từ thiên tỉnh trong hậu viện ra tới ngoài cổng lớn chỉ khoảng trăm bước, nhưng trên "lộ trình" một trăm bước ấy, già trẻ năm người trong lòng đều cực kỳ hồi hộp. Vì họ biết rằng bà già tóc bạc kia thấy không giữ được họ lại rồi, sẽ chờ khi họ ra tới ngoài cửa sẽ ra tay.
Cho nên năm người lúc đi ra đều chân bước khẽ kháng, quan sát bốn phía, nghe ngóng tám phương, ngấm ngầm đề tụ chân khí.
Nào ngờ sự tình hoàn toàn bất ngờ, lão quản gia họ Dương đi trước đưa năm người yên ổn ra tới cửa lớn.
Năm người già trẻ đều đưa mắt liếc nhau, trong lòng muôn phần ngờ vực, nhưng bất kể thế nào, đây cũng là điều Du Lập Trung mong mọi. ông ta đưa lũ chim chó lên xe, để vợ, con gái và Vũ Duy Ninh lên xong, mới hướng về Dương quản gia vòng tay từ biệt, rồi lên xe ngồi.
Vẫn là Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cầm cương, ông ta lên xe xong, giơ roi quật ngược một cái, cỗ xe lập tức chuyển động, bon ra ngoài thành.
Xe ngựa ra tới đường lớn, Du Lập Trung chợt động linh cơ, hạ giọng dặn Vũ Duy Ninh:
- Duy Ninh, ngươi rón rén ra phía trước xuống xe, núp vào một chỗ tối xem có ai đuổi theo không?
Vũ Duy Ninh gật đầu, lập tức tháo tấm vải che mui xe phía trước, chờ khi cỗ xe ngựa chạy tới một chỗ đường tối, lén lút nhảy xuống, mau lẹ như một cái bóng vọt luôn vào góc đường.
cỗ xe ngựa vẫn tiếp tục bon bon chạy thẳng, không lâu đã ra tới cửa phía đông thành huyện Tây An, thuận theo đường lớn chạy về phía

huyện Cao Dương.
Du Lập Trung ngồi trong xe không ngừng trông chừng về phía sau. Nội công của ông ta đã luyện tới chỗ xuất thần nhập hóa, cho nên tuy là trong đêm tối vẫn nhìn thấy rõ được mọi vật trong vòng hai mươi trượng. Nhưng ông ta nhìn một lúc lâu mà không thấy một chút biểu hiện nào là có kẻ địch đuổi theo, trong lòng ngờ vực không hiểu, buột miệng nói:
- Kỳ lạ thật, chẳng lẽ ta lầm à?
ông ta vừa nói vừa lấy viên Thập Lý Hương tìm được trong vườn hoa lúc nãy nhìn kỹ một lúc, lại đưa cho Hồng Tiểu Bình, nói:
- Bà xem xem đây rõ ràng là Thập Lý Hương ta chế ra mà!
Hồng Tiểu Bình đón lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu nói:
- Không lầm đâu, đúng là Thập Lý Hương dấy!
Du Lập Trung chau mày nói:
- Nhưng nếu nói nhà họ Khấu không có liên quan gì với Phục Cừu bang, thì tại sao lại có chuyện một trong ba người Du, Qua, Diệp lưu lại một viên Thập Lý Hương trong vườn hoa nhà họ?
Hồng Tiểu Bình nói:
- Hay là đối phương thấy chúng ta đề phòng nên không dám động thủ?
Du Lập Trung nói:
- Có thể như thế, có điều rồi bà thấy đấy, gia nhân đứng trong thiên tỉnh ở hậu viện đều là người già, mà có hơn bảy tám người, rất có thể là nhân vật trong mười hai lão ma hóa trang. Nếu họ động thủ thì năm người bọn ta đâu dễ thoát được toàn bộ, nên bọn họ rất có điều kiện mà.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Nếu không phải thế thì là nhà họ Khấu vốn không có quan hệ gì tới Phục Cừu bang, còn viên Thập Lý Hương này có lẽ là do một trong ba đặc sứ Dư, Qua, Điệp phát hiện được trong vườn hoa nhà họ Khấu, đặc sứ chúng ta đuổi tới đó tiện tay lưu lại chăng?
Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Khả năng đó cũng không lớn...
Du Băng Viên chợt nói:
- Con đoán nhất định là thế này...
Du Lập Trung nhìn nàng cười hỏi:
- Thếnào?
Du Băng Viên nói:
- Viên Thập Lý Hương này vốn không phải ở trong vườn hoa nhà họ Khấu, mà là do một con quạ nào đó mang từ chỗ khác bay tới làm rơi

xuống thôi.
Du Lập Trung không kìm được giọng khen ngợi cười nói:
- Ngươi nghĩ ra được chuyện ấy, thật là rất đúng.
Du Băng Viên thấy cha khen ngợi, cho là mình đoán đúng, hớn hở cười nói:
- Nhất định là như thế, đúng không nào?
Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không đúng!
- ơ, không đúng à?
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Hai mẹ con ngươi đoán đều không phải không có khả năng, nhưng cha tin chắc không phải như vậy.
Du Băng Viên không phục, hỏi:
- Không như thế, thì là lý do gì nào?
Du Lập Trung thu vẻ cười cợt lại, nghiêm trang nói:
- Cha cũng nghĩ chưa ra, có điều cha tin chắc bọn họ là người Phục Cừu bang, nếu không chẳng thể có chuyện trùng hợp khéo như vậy, là lại mời chúng ta vào trong nhà biểu diễn.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Nếu như thế, tại sao họ lại không ra tay?
Du Lập Trung trầm ngâm nói:
- Có lẽ họ muốn xử dụng một thủ đoạn rất cao minh đối phó với bọn ta, khiến bọn ta không có sức đề kháng phải bó tay chịu trói.
Du Băng Viên hỏi:
- Vậy đó là thủ đoạn gì?
Du Lập Trung nói:
- Ai biết được, chúng ta cứ chờ xem.
Hồng Tiểu Bình hỏi:
- ông tính sao?
Du Lập Trung nói:
- Tới thành Cao Dương, nếu chưa thấy bọn họ ra tay hành động, chúng ta sẽ lặng lẽ quay lại, tối mai vào đó dò xét.
Hồng Tiểu Bình nói:
- Nếu họ đúng là người của Phục Cừu bang, tôi nghĩ nhất định họ sẽ ra tay hành động. Từ nay chúng ta phải cẩn thận từng bước, tới thành huyện Cao Dương, tốt nhất là đừng vào quán ăn cơm. Có thể họ đã sai người mai phục trong từng quán, ngầm hạ độc thủ vào thức ăn đấy.
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng lắm! Theo chỗ ta biết, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh có một

loại thuốc mê mười phần lợi hại, không mùi không sắc...
ông mới nói tới đó, chợt Du Băng Viên ngáp một cái nói:
- Con mệt lắm rồi, muốn ngủ quá!
Hồng Tiểu Bình nói:
- Thì cứ ngủ đi!
Du Băng Viên ngả người dựa vào thành xe, nhắm mắt lại, quả nhiên thiếp đi rất nhanh.
Hồng Tiểu Bình đăm đăm nhìn ra phía sau xe nói:
- Lạ thật. Nếu Vũ Duy Ninh không phát hiện ra kẻ địch đuổi theo thì phải về rồi chứ!
Du Lập Trung nói:
- chờ một lúc nữa xem. Thằng nhỏ này khôn ngoan, chắc là không có chuyện gì đâu.
Hồng Tiểu Bình chợt ngáp một cái, chảy nước mắt cười nói:
- ồ, tôi cũng buồn ngủ quá.
Du Lập Trung cười đáp:
- Bà cũng ngủ đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi hai mẹ con dậy.
Hồng Tiểu Bình nhắm mắt lại cười một tiếng, không lâu sau cũng ngủ say.
Cỗ xe ngựa đu được khoảng một dặm nữa, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch đang đánh xe chợt cất tiếng:
- Đại ca, chúng ta dừng lại nghĩ một lúc chứ hả?
Du Lập Trung cười nói:
- Sao thế? Ngươi cũng buồn ngủ rồi à?
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Chứ gì nữa, tiểu đệ cứ như là mấy ngày không được ngủ, mở mắt không ra nữa, rất muốn... rất muốn...
"Bịch" một tiếng như là có một vật gì rơi xuống đất.
Du Lập Trung giật nảy mình, vội vàng đưa tay vén rèm xe, chợt thấy Nhất Đẩu Tiên không còn ngồi trên xe nữa, cả kinh thất sắc, vội kéo ghìm cương ngựa dừng xe lại, tung người vọt ra. Chỉ thấy Nhất Đẩu Tiên nằm ở vệ đường, biết ngay là có chuyện không hay, lập tức nhảy ngay tới bên cạnh Nhất Đẩu Tiên, lay mạnh ông ta, kêu:
- Nhị đệ! Nhị đệ! Ngươi làm sao thế?
Lập tức, một trận cười âm hiểm lạnh lẻo trong bóng đêm cách đó không xa theo gió đưa lại:
- Hắc hắc, đúng như Du đại minh chủ nói, đó là kết quả của loại thuốc mê không mùi không sắc của lão phu đấy!
Câu nói chưa dứt, người đã như gió lướt tới, rõ ràng chính là Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh!

Không phải! Ngay sau đó bốn bên tám mặt lại xuất hiện thêm bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma cùng Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn, Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ, Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương, Độc Nương Tử Hắc Minh Châu!
Té ra, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh đã lén rắc thuốc mê của y trong xe ngựa. Bốn người già trẻ không nghĩ tới điều đó, thành ra gặp nạn trên đường.
Du Lập Trung công lực thâm hậu phi thường, sức kháng cự mạnh hơn cả nên vẫn Chưa bị hôn mê. Nhưng lúc thấy bọn Vô Danh Ma mười một người xuất hiện, ông ta cũng phát giác ra là mình bắt đầu choáng váng.
ông ta lập tức vận công đề kháng, đứng dậy nhìn bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma, cười nhạt nói:
- Vô Danh Ma, ngươi quả nhiên có thủ đoạn đấy!
Vô Danh Ma ăn mặc như hôm xuất hiện ở Hằng Sơn, trên mặt che một tấm khăn trắng, toàn thân cũng một màu trắng như tuyết. Y từ từ bước tới trước mặt Du Lập Trung,cất giọng trong trẻo đầy vẻ cười cợt nói:
- Lúc nãy bọn ngươi không động thủ trong Khấu gia là Vô cùng thất sách. Nếu động thủ ở đó thì bọn ngươi còn có cơ hội chạy thoát...
Du Lập Trung có ý liều mạng một trận, nhưng càng lúc càng thấy choáng váng, hai con mắt chỉ muốn díp lại, tự biết là khó thoát hiểm rồi, bất giác than thầm một tiếng rồi hỏi:
- Ngươi làm thế nào để Chính ất chân nhân và ba vị đặc sứ Du, Qua, Diệp phát điên vậy?
Vô Danh Ma cười đáp:
- ĐÓ là một loại kỹ thuật do bản bang chủ nghiên cứu tìm ra, ngươi cũng sắp được nếm mùi ấy rồi, bây giờ hỏi nhiều làm gì?
Du Lập Trung biết đối phương không bịa đặt hăm dọa, bốn người bọn mình rồi cũng sẽ bị như bốn người bọn Chính ất chân nhân, nghĩ tới việc sau khi mình phát điên rồi chết, Tứ Hải Đồng Tâm Minh ắt khó giữ được, nhất thời căm giận cực điểm, gầm lên một tiếng ghê rợn, phi thân lao tới đối phương.
Nhưng người vừa bật lên, chưa tới trước mặt Vô Danh Ma thì mất hết tri giác, "bình" một tiếng rơi xuống đất!
Vô Danh Ma cười cười nói:
- Mang y bỏ lên xe, chúng ta về phủ được rồi!

Quái Thủ Chứ Tích Kỳ và Lao Kiến Xương bước tới xóc Du Lập Trung và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch lên bỏ vào trong thùng xe. Lúc ấy Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ phát hiện ra trong xe không có Vũ Duy Ninh, biến sắc kêu lớn:
- ô, không thấy thằng tiểu tử kia!
Vô Danh Ma thoáng giật mình, vội bước tới nhìn vào xe, quả nhiên là không thấy Vũ Duy Ninh, lập tức nhìn qua người lão ma ra lệnh:
- Hai vị Lao, Chứ đưa xe ngựa về phủ, còn tất cả chia ra bốn mặt đuổi bắt gã tiểu tử ấy ngay!
Lúc ấy Quái Thủ Phiên Thiên và Tiếu Trung Đao dong xe chạy mau về thành huyện An Tân.
Chín người còn lại lập tức tản ra, nhanh chóng mất hút trong bóng đêm tìm bắt Vũ Duy ninh.
Nhưng lúc biến cố phát sinh, Vũ Duy Ninh đang núp trong một đám cỏ rậm cạnh đó, nhìn thấy rõ ràng từ đầu tới cuối.
Lúc còn ở trong huyện thành An Tân, chàng đã phát hiện ra mười một người bọn Vô Danh Ma bám theo cỗ xe ngựa ra thành, song lúc ấy không còn cơ hội nào tới gần cỗ xe ngựa để báo cho Du Lập Trung biết nữa, chỉ còn cách lặng lẽ bám theo sau quần ma.
Chàng cho rằng quần ma sẽ không ra tay ở ngoại thành, vì rõ ràng nếu Vô Danh Ma nếu muốn ra tay thì mới rồi đã ra tay luôn trong hậu viện nhà họ Khấu rồi. ĐÓ là nơi thuận lợi mà họ không ra tay, thì nhất định không bao giờ lại ra tay ở ngoài đồng trống.
Nhưng chàng không hề nghĩ tới việc đối phương đã giở trò ma quỷ trong xe và bọn Vô Danh Ma bám theo là để chờ bên mình hôn mê, mang cả người cả xe quay vào thành.
Chàng bấc giác mừng thầm, may là mình ngồi trong xe không lâu, chưa hít phải nhiều thuốc mê. Nếu không có Du Lập Trung cẩn thận sai mình xuống xe theo dõi thì giờ đây khó mà thoát thoát khỏi kiếp số rồi.
Dĩ nhiên chàng mừng là vì thấy mình thoát được kiếp số mới có thể tìm cách cứu bốn người Du Lập Trung.
Nghe tiếng Vô Danh Ma sai mọi người chia ra bốn mặt tìm mình, chàng vội nép mình xuống, không dám thở mạnh.
"ào,, một tiếng gió lướt, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng lao qua ngang trước mặt, khiến chàng toát mồ hôi lạnh.
Cũng may là bụi cỏ chàng ẩn thân cũng khá cao, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng cũng không nghĩ rằng chàng núp ngay cạnh đó nên chưa phát hiện ra.
Vũ Duy Ninh thầm độ chừng quần ma đã đi xa, mới từ từ ngồi dậy,

gài đầu gài tai tự nhủ:
- Bây giờ mình làm sao đây? Nếu không mau mau cứu bọn Du minh chủ bốn người, bọn họ chắc sẽ phát điên như Chính ất chân nhân, rồi trở về Đồng Tâm Minh gặp người là giết...
Nhưng làm sao để cứu?
Mình chỉ một thân một mình, làm sao vào được nhà "Khấu viên ngoại" cứu thoát bọn Du minh chủ dưới sự canh phòng nghiêm ngặt của quần ma?
Hay trở về Đồng Tâm Minh đưa các đặc sứ áo vàng tới cứu?
Không, thế thì không kịp. Mình phải tìm cách cứu bọn Du minh chủ trước khi bọn họ làm cho phát điên mới được.
Vậy chỉ còn một cách là mạo hiểm đột nhập vào nhà "Khấu viên ngoại" ra sức mà làm thôi.
Vũ Duy Ninh trong lòng đã quyết, đang định đứng dậy trở về thành, chợt thấy từ xa có một cái bóng đen đang lướt mau tới chỗ mình, trong lòng kinh hãi, vội vàng nằm thụp xuống không dám động đậy.
Người tới là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh.
Y vâng lệnh tìm bắt Vũ Duy Ninh, mới rồi chạy về phía tây, giờ theo phía đông nam chạy vòng trở lại.
Không trùng hợp không thành chuyện, y cũng lướt qua đám cỏ rậm nơi Vũ Duy Ninh ẩn thân, nhưng mắt y tinh hơn, phát hiện ra Vũ Duy Ninh rồi!
Y lướt qua trước mặt chàng, nhưng thoáng thấy trong đám cỏ rậm có một hình người, miệng hừ khẽ một tiếng, lập tức dừng chân quay ngay trở lại.
Vũ Duy Ninh nghe tiếng y bước vòng lại, biết là mình bị phát hiện rồi, nhưng chợt nảy ra một kế, lúc ấy làm ra vẻ bị hôn mê, tiếp tục nằm im không động đậy.
Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh tới cách chàng khoảng một trượng thì dừng lại, miệng cười nhạt nói:
- Tiểu tử, lão phu nhìn thấy ngươi rồi, ra ngay đây!
Vũ Duy Ninh nhắm mắt không đếm xỉa.
Ma Y Quỷ Sư thấy Vũ Duy Ninh không động đậy, sợ là chàng giả chết để lừa, bèn cúi xuống lượm một hòn đá to bằng quả trứng, thẳng tay ném vào huyệt Linh Đài của chàng.
"Bốp" một tiếng, trúng rồi!
Vũ Duy Ninh vẫn nằm yên không động đậy.
Dường như Ma Y Quỷ Sư không biết Vũ Duy Ninh có mặc chiếc áo da mãng xà đao thương không chạm được, nên nhìn thấy Vũ Duy Ninh bị hòn đá đánh trúng huyệt Linh Đài mà vẫn không động đậy lập

tức hết cả ngờ vực, không kìm được khoái trá cười nói:
- Xem ra thằng tiểu tử này bị trúng thuốc của Bệnh Lang Trung ngã ra đây. Chắc lúc trong thành y có việc phải xuống xe, sau đuổi tới đây thì dược tính phát tác lăn ra đây ma.
Vừa nói, vừa bước tới vác Vũ Duy Ninh lên.
Nhưng đúng vào lúc y định cất chân bước lên, trên mặt chợt hiện ra vẻ ngơ ngác, giống như đột nhiên bị một gáo nước lạnh buốt dội vào đầu, thân hình từ từ nghiêng đi, "bịch" một tiếng đổ xuống đất.
Vũ Duy Ninh điểm vào tử huyệt của y, vì ở đây lúc này chàng không có thời gian đâu mà giải đối phương về Đồng Tâm Minh.
chàng nhoài ra khỏi tay Ma Y Quỷ Sư, mò mẫm lấy bản danh sách và một cục than ra, gạch lên bảy chữ "Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh" rồi thu xếp các thứ, từ từ dừng dậy.
Chàng vẫn quyết định trở vào thành cứu người, nhưng vừa đi được vài bước, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, lập tức dừng lại tự nói với mình:
- Phải rồi, sao ta lại không hóa trang thành y trở lại nhà họ Khấu?

Hồi 42
Thành bại do việc làm

Nghĩ ra ý ấy trong lòng chàng Vô cùng cao hứng, bèn lập tức quay lại chỗ xác Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh ngồi xuống.
Trong ba tháng bị giam ở Chính Tâm lao, chàng không những đã học được võ công trong tập sách của sư phụ là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy trao cho, mà còn được Thánh Hiệp Du Lập Trung dạy thêm cho thuật dịch dung. Vì vậy lúc rời Đồng Tâm Minh, chàng cũng có mang những vật dụng cần thiết theo người.
Chàng lập tức ra tay cởi hết quần áo giày vớ của Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh mặc vào, rồi lấy một tấm gương đồng nhỏ và một hộp vật dụng ra, bắt đầu mô phỏng diện mạo của đối phương để hóa trang.
Tuy là đêm khuya, nhưng trăng sáng ngư gương, nên việc hóa trang cũng không khó lắm. Có điều chàng biết rõ phen này hành sự chỉ được thành công chứ không được thất bại, nên một chút nhỏ cũng không dám qua loa, tô đi dặm lại tới hơn một giờ mới xong hoàn toàn.

Nhìn vào diện mạo Ma Y Quỷ sư rồi nhìn vào gương, ngắm đi ngắm lại thấy có thể qua mắt quần ma rồi, chàng mới đào đất chôn xác Ma Y Quỷ Sư.
chôn xác y xong, trời đã gần sáng, chàng không dám chần chừ, lập tức lao nhanh về huyện thành An Tân.
Sắp tới huyện thành, chợt nghe sau lưng có tiếng gọi:
- Đằng trước có phải là Văn huynh không?
Vũ Duy Ninh trong lòng hơi hồi hộp, quay đầu nhìn lại thì thấy Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu đang chạy tới, lập tức quay người mô phỏng thanh âm Ma Y Quỷ Sư hỏi:
- Thân Đồ huynh tìm thấy gì không?
Bán Phong thư sinh đáp:
- Không, còn Văn huynh?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Cũng không. Thằng tiểu tử ấy ranh ma thật, không biết y chạy đường nào.
Bán Phong thư sinh chạy tới cạnh chàng, nhìn cười một cái hỏi:
- Tới nỗi bang chủ và bảy người cũng không tìm ra được thằng tiểu tử ấy, Văn huynh đoán xem y chạy đường nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có thể là trốn về Đồng Tâm Minh cầu cứu binh tới, Thân Đồ huynh nghĩ sao?
Bán Phong thư sinh đáp:
- Đúng rồi, lão phu cũng đoán thế.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chúng ta về xem, biết đâu bọn họ đã bắt được y rồi.
Vì trời còn chưa sáng, cửa thành chưa mở, hai người thi triển khinh công vượt qua tường thành chạy về nhà họ Khấu.
Trong chớp mắt đã tới nơi, Vũ Duy Ninh cố ý tụt lại phía sau một bước để Bán Phong thư sinh đi trước. Bán Phong thư sinh bèn "đưa" chàng vào hậu viện, tới một gian sảnh đường.
Trong sảnh đường, bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Ngọc Diện Hoa Thi đã ngồi đó. Vì bọn họ tìm suốt nửa đêm không thấy Vũ Duy Ninh nên về trước Bán Phong thư sinh.
Vô Danh Ma vừa thấy bọn họ bước vào, hỏi ngay:
- Có tìm thấy không?
Bán Phong thư sinh đáp:
- Không, chỉ sợ thằng tiểu tử ấy chạy luôn về Đồng Tâm Minh cầu cứu viện binh rồi.

Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế, nên ta đã sai hai vị Lao, Chừ đuổi theo.
Bán Phong tsn nói:
- Vạn nhất hai vị Lao, Chứ không bắt được thằng tiểu tử ấy mang về đây, thì e không thể ở lại chỗ này được nữa.
Vô Danh Ma nói:
- Đúng, ta đã dặn Tang lão chuẩn bị lên đường, trưa mai sẽ rời khỏi nơi này.
Đang nói thì Khấu viên ngoại bước vào.
Vô Danh Ma hỏi:
- Sao?
Khấu viên ngoại đáp:
- Không có gì, sau giờ ngọ có thể xuất phát.
Nói tới đò cười khẽ một tiếng:
- Có điều từ nay viên ngoại này lại biến thành lão khiếu hóa thôi!
Dường như vị Khấu viên ngoại này là Tam Thủ Cái Tang Nguyên cải trang.
Bán Phong thư sinh hỏi ngay:
- Bang chủ tính dời về đâu?
Vô Danh Ma đáp:
- Lạc Dương!
Bán Phong thư sinh mắt sáng lên hỏi:
- ô, Lạc Dương à?
Vô Danh Ma cười nói:
- Đúng thế. Chắc các ngươi còn nhớ, năm xưa lão sơn chủ Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng của bọn ta có một tòa sản nghiệp ở Lạc Dương chứ?
Bán Phong thư sinh hỏi:
- Phải Tang Du trà trang không?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Đúng đấy, Tang Du trà trang năm xưa vốn là một căn cứ quan trọng của sơn chủ chúng ta, quy mô còn lớn hơn tòa phủ đệ này nhiều, mà địa thất bên dưới còn bố trí nhiều cơ quan Về sau bị Du Lập Trung dò xét biết được, lão sơn chủ bèn ra lệnh phóng hỏa đốt sạch, có điều là chỉ đốt những phòng ốc trên mặt đất, chứ địa thất bên dưới vẫn còn nguyên vẹn.
Bán Phong thư sinh hỏi:
- Đến nay lại xây dựng lại trên mảnh đất ấy à?
Vô Danh Ma nói:
- Phải, nay thì không phải là Tang Du trà trang mà là Hồng Tân khách

sạn.
Bán Phong thư sinh lại hỏi:
- Chủ nhân Hồng Tân khách sạn là ai?
Vô Danh Ma nói:
- Ta!
Bán Phong thư sinh kinh ngạc a một tiếng nói:
- Té ra bang chủ đã sắp xếp nhiều việc lắm rồi.
Vô Danh Ma cười cười nói:
- Năm xưa nếu không có Tư Không Sâm thay ta vào Chính Tâm lao, làm sao giờ đây chúng ta tổ chức được Phục Cừu bang? Ta may mắn phát hiện được mỏ vàng trong núi Đại Mậu, thuê người tới khai thác xong, mới xây khách sạn trên nền cũ Tang Du trà trang. Hiện Tư Không Sâm đang coi sóc việc ở khách sạn Hồng Tân, ta tính phong y làm phó bang chủ, không rõ các vị nghĩ sao?
Nói tới đó đưa mắt nhìn mọi người tỏ ý chờ đợi ý kiến.
Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc ho khẽ một tiếng nói:
- Tư Không huynh vào lao thay bang chủ hơn mười năm, chịu dựng trăm cay ngàn đắng, đến nay y giữ chức phó bang chủ là dĩ nhiên theo lẽ phải thế, bọn thuộc hạ hoàn toàn tán thành.
Vô Danh Ma nhìn y cười nói:
- Tả Khâu lão vốn đã vạch kế hoạch cứu thoát mọi người ra khỏi Chính Tâm lao, nếu luận công ban thưởng thì chức phó bang chủ phải do Tả Khâu lão giữ mới đúng.
Nhưng ta thấy Tả Khâu lão tài trí hơn người, giữ chức quân sư thì hợp hơn chức phó bang chủ. Vả lại lòng ta quan niệm, vị trí của quân sư tuyệt đối không kém phó bang chủ.
Tam Tuyệt Độc Hồ nghiêm trang nói:
- Bang chủ không cần bận lòng, mục đích của lão phu là tiêu diệt Đồng Tâm Minh để trả thù cho tiền nhân, ngoài ra đều không đáng kể tới.
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Tả Khâu lão nói rất đúng, chúng ta tổ chức Phục Cừu bang là để báo thù, chứ không phải vì danh lợi.
Bán Phong thư sinh nói:
- Bang chủ quyết định trở lại khách sạn Hồng Tân có mạo hiểm quá không?
Vô Danh Ma chăm chú nhìn hỏi:
- Sao lại nói là mạo hiểm?
Bán Phong thư sinh nói:
- Đồng Tâm Minh đã biết Tang Di trà trang là một căn cứ của lão sơn

chủ năm xưa, đến nay chúng ta lại trở về đó, chỉ e sẽ rất dễ bị Đồng Tâm Minh do thám biết được.
Vô Danh Ma lắc đầu nói:
- Không có chuyện ấy được đâu. Năm tháng đã qua, việc người đã khác. Đồng Tâm Minh chắc không bao giờ ngờ chúng ta lại về đó...
Y nói tới đó, chợt phát hiện Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh thủy chung im lặng không nói câu nào, bèn nhìn qua hỏi:
- Văn lão có ý kiến gì về chuyện này không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không! Lão phu tán thành dời về khách sạn Hồng Tân!
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Tốt lắm. Trời đã gần sáng, các vị cũng về sắp xếp đi!
Bán Phong thư sinh hỏi:
- Bọn Du Lập Tru nghiện giờ ra sao?
Vô Danh Ma đáp:
- Còn đang mê man.
Bán Phong thư sinh lại hỏi:
- Bang chủ tính tới khách sạn Hồng Tân mới thi triển Ly Hồn Hoán Phách đối với họ phải không?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Đúng thế. Thi Hành Ly Hồn Hoán Phách phải mất bảy ngày mới xong, mà nay Vũ Duy Ninh chạy thoát, nếu hai vị Lao, Chứ không bắt được y, thì chỉ ba ngày y sẽ về tới Đồng Tâm Minh. Cho nên nếu chúng ta tiến hành Ly Hồn Hoán Phách ở đây sợ chưa xong thì người của Đồng Tâm Minh đã tới rồi.
Dứt câu, đứng dậy nói tiếp:
- Được rồi, ta muốn về phòng nghĩ ngơi một chút. Các ngươi trở về chuẩn bị đi, xong rồi tới cho ta biết.
Nói tới đoạn cuối, đã bước vào một lối đi phía sau sảnh đường.
Tam Tuyệt Độc Hồ cũng đứng dậy nói:
- Đi thôi, bọn ta cũng phải sắp xếp đồ dùng riêng một chút.
Nói xong bước ra khỏi sảnh.
Độc Mục Cuồng, Bán Phong thư sinh, Ngọc Diện Hoa Thi, Bệnh Lang Trung, Tam Thủ Cái cũng lục tục đi ra. Vũ Duy Ninh theo bọn họ ra khỏi sảnh đường, vì chẳng biết phòng Ma Y Quỷ Sư ở đâu, vả lại, chàng chỉ sốt ruột muốn tìm cho ra nơi bọn Du minh Chủ bốn người bị giam giữ để cứu họ, nên bước ra khỏi sảnh đường rồi, nhìn thấy cạnh tiền viện có một gian nhà xí, bèn rời khỏi năm lão ma, bước về phía đó.
Bán Phong thư sinh hỏi:

- Văn huynh đi đâu đấy?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đi rửa tay.
Bán Phong thư sinh gọi một tiếng xong cũng không nói gì nữa, đi theo bọn Tam Tuyệt Độc Hồ qua bên trái tiền viện.
Vũ Duy Ninh lén quan sát về chỗ họ đi tới, rồi bước vào nhà xí rửa tay, sau đó làm như nhàn rỗi đi loăng quăng khắp bốn phía trong phủ đệ. Tới một bãi đất trống bên trái, thấy sáu cỗ xe ngựa đậu ở đó, rất nhiều "lão bộc" đang vác từng bao từng bao gì đó lên xe. Chàng biết đám "lão bộc" này toàn là người trong đám bảy mươi hai tên ma đầu nên không dám lại gần khơi chuyện, sợ lộ chân tướng, bèn quay đi bước tới một dãy nhà khác.
Đi khắp cả mọi nơi mà chẳng tìm ra nơi giam giữ bọn Du Lập Trung bốn người.
Đến lúc ấy chàng đoán chắc là bốn người họ đang bị giam giữ ở một gian địa thất bí mật nào đó, đó là việc Ma Y Quỷ Sư giả không có cách nào biết được trong một thời gian ngắn, vì vậy chàng đổi ý quyết định chờ lúc Vô Danh Ma giải họ ra khỏi tòa phủ đệ này, trên đường tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương sẽ tìm cách giải cứu. Vả lại Vô Danh Ma cũng vừa nói là tới đó mới thi hành việc Ly Hồn Hoán Phách đối với họ, thì trong mấy ngày sắp tới nhất định họ sẽ không bị nguy hiểm gì hơn.
Lúc ấy chàng đi về phía dãy nhà mà bọn Tam Tuyệt Độc Hồ tiến vào, thấy ở đó có năm gian phòng, ghé tai vào nghe, thấy phòng nào cũng có tiếng dọn dẹp lục đục, bất giác ngờ vực tự nhủ:
- Xem tình hình thế này thì chắc hai người ở chung một phòng, mà mình ở phòng nào mới được chứ?
Chàng nghĩ ngợi một thoáng rồi bước tới một phòng, đẩy cửa nhìn vào, quả thấy có hai cái giường, lúc ấy có Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn đang thu xếp đồ đạc. Y nghe tiếng đẩy cửa, quay lại nhìn rồi hỏi:
- Có chuyện gì vậy Văn huynh?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Chẳng có gì cả. Lãnh huynh thu dọn xong chưa?
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Ta thì chẳng có gì nhiều, Lao huynh mới là lắm thứ. Ngươi xem, từ hôm minh chủ Cấp cho bọn ta mỗi người hai ngàn lượng bạc, Lao huynh đi mua một hơi hơn chục bộ quần áo, y có vẻ sành ăn mặc lắm!
Vũ Duy Ninh cười nói:

- Mỗi người một ý thích, chẳng lạ gì, y là như thế.
Nói xong dời chân bước đi.
Lại đẩy cửa một phòng khác, chỉ thấy Bán Phong thư sinh thu dọn đồ đạc, đang nhét một chồng sách vào trong bao phục. Y vừa thấy "Ma Y Quỷ Sư" đẩy cửa bước vào, lập tức nói ngay:
- Văn huynh, ngươi còn không lo thu xếp đi, không còn nhiều thì giờ đâu!
Vũ Duy Ninh nghe xong biết đây đúng là phòng "mình", lúc ấy cất chân bước vào cười nói:
- Ta chẳng có gì nhiều, chẳng cần gấp gáp như ngươi!
Bán Phong thư sinh giơ giơ một quyển sách cũ, đắc ý cười nói:
- Ngươi xem này, hôm trước lão phu mua được trong thành đấy.
Vũ Duy Ninh bước tới đón lấy giở ra xem, thì ra là quyển Tố Nữ kinh đã tuyệt bản từ lâu, chợt cười khẽ nói:
- Thân Đồ huynh cũng thích công phu này à?
Bán Phong thư sinh cười nói:
- Nghe nói một trong năm tuyệt kỹ của lão sơn chủ năm xưa là thu hoạch được từ sách này. Lão phu tuy tuổi đã cao nhưng thấy vẫn còn đủ sức xông thành phá trận, nên muốn tìm hiểu cho rõ một chút!
Vũ Duy Ninh không nói gì nữa, bước về giường "mình" thu dọn. Dường như đồ đạc của Ma Y Quỷ Sư đúng là chẳng có gì nhiều, ngoài mấy bộ quần áo còn có một gói khoảng hơn một ngàn lạng bạc vứt trong rương. Chàng sắp xếp quần áo vào rương, đậy nắp lại rồi nằm luôn xuống giường.
Bán Phong thư sinh hỏi:
- Văn huynh có tâm sự gì vậy?
Vũ Duy Ninh hoảng sợ nói:
- Có gì đâu?
Bán Phong thư sinh cười nói:
- Ta thấy rõ Văn huynh nãy giờ buồn bực không vui, như là có tâm sự gì mà.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, lão phu chỉ nghĩ là nếu tối qua không để gã Vũ Duy Ninh chạy thoát thì giờ này bang chủ chúng ta đã thi triển thuật Ly Hồn Hoán Phách đối với bọn bốn người Du Lập Trung rồi!
Bán Phong thư sinh nói:
- Thì bất quá cũng chậm vài hôm thôi, có quan trọng gì đâu!
Vũ Duy Ninh nói:
- Thuật Ly hồn Hoán Phách của bang chủ rất cao minh, có điều nghe nói Du Lập Trung một thân công lực chẳng kém gì minh chủ Đồng

Tâm Minh Cát Hoài Hiệp năm xưa, không biết Ly Hồn Hoán Phách y được không?
Bán Phong thư sinh cười nói:
- Văn huynh quên rồi à? Bang chủ đã nói rằng Ly Hồn Hoán Phách không phải cứ võ công cao cường là đề kháng được kia mà.
Vũ Duy Ninh à khẽ một tiếng, chợt bước xuống giường nói:
- Đi, chúng ta ra giúp mọi người xắp xếp hành lý.
Chàng sợ nói nhiều bị sơ hở, nên không dám nói chuyện tiếp.
Bán Phong thư sinh đâu hiểu ý ấy, nên cũng xách bao phục của mình theo chàng ra khỏi phòng...
Đến trưa mọi việc đã sắp xếp xong, bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma triệu tập mọi người vào sảnh đường lớn, nói:
- Các vị, bản bang sẽ lên đường ngay bây giờ, bản bang chủ muốn phân công vài việc.
Ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn Bán Phong thư sinh và "Ma Y Quỷ Sư" nói:
- Xin Thân Đồ lão và Văn lão đi trước dẫn đường, đi trước đội xe hai dặm, nếu gặp chuyện gì lập tức phát tín hiệu báo, nếu không thì cứ đi đầu dẫn đường, không cần quay lại chỗ đội xe.
Vũ Duy Ninh tưởng rằng trên đường sẽ tìm được cơ hội giải cứu bọn Du Lập Trung, giờ đây nghe lệnh mình cùng Bán Phong thư sinh phải đi đầu dẫn đường, lại còn nếu không có chuyện gì thì không được quay lại chỗ đội xe, bất giác giật mình, tự nhủ:
- Thôi rồi, từ đây trở đi mình khó có cơ hội cứu thoát bốn người bọn Du minh chủ rồi!
Nhưng chàng chẳng có lý do gì để từ chối mệnh lệnh ấy, chỉ còn cách cùng Bán Phong thư sinh khom người nói:
- Thuộc hạ tuân lệnh.
Vô Danh Ma lại đưa mắt nhìn Ngọc Diện Hoa Thi và Lang Tâm Hắc Long nói:
- Lãnh lão và Nam Cung lão đi ở phía sau đội xe ba dặm, nếu phát hiện có người của Đồng Tâm Minh đuổi theo thì lập tức phát tín hiệu báo, nếu không thì cứ đi sau, không được lên gần đội xe!
Ngọc Diện Hoa Thi và Lang Tâm Hắc Long khom người vâng lệnh.
Vô Danh Ma lại nói:
- Bốn người bọn Du Lập Trung chia ra giải trên xe thứ hai và thứ ba và do Tư Đồ lão và Cung lão theo canh giữ. Bản bang chủ và Hắc nương tử ngồi xe đầu, còn những người còn lại cưỡi ngựa bao quanh đội xe để hộ tống, nhưng không được ăn mặc lối nhân vật giang hồ để người ta khỏi ngờ vực.

Mọi người nhất tề khom người vâng lệnh, trong đó có Tam Thủ Cái Tang Nguyên vẫn đóng vai Khấu viên ngoại bước lên hạ giọng nói nhỏ:
- Mười a hoàn mua tháng rồi xử trí thế nào?
Vô Danh Ma trầm ngâm đáp:
- ồ, bọn họ không biết võ công, mang đi thì phiền phức quá...
Tam Thủ Cái Tang Nguyên nói:
- Nhưng họ đã biết bản bang sẽ tới Lạc Dương, nếu mình không mang theo, sắp tới có thể Đồng Tâm Minh sẽ qua họ mà biết được đường đi của bản bang.
Vô Danh Ma nói:
- Nếu thế thì mang họ vào hầm dưới đất xử lý, đã rõ ý tứ của ta chưa?
Tam Thủ Cái Tang Nguyên vẻ mặt sợ sệt, cười nói:
- Thuộc hạ rõ rồi.
Vô Danh Ma nói:
- Đi ngay đi, và phái người đưa bọn Du Lập Trung lên xe ngựa.
- Vâng!
Rời đó Tam Thủ Cái Tang Nguyên dắt ba "lão bộc" ra khỏi sảnh đường.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 43
Sống chết cách một đường tơ

Tiếp đó, Vô Danh Ma quay lại nhìn Bán Phong thư sinh và "Ma Y Quỷ Sư" nói:
- Đội xe sẽ lên đường sau một khắc nữa, hai vị đi trước được rồi!
Bán Phong thư sinh và Vũ Duy Ninh củng nhận lệnh lui ra, hai người lập tức lên ngựa ra cửa, chạy ra cửa nam thành.
Ra khỏi cửa nam thành, Bán Phong thư sinh cười nói:
- Văn huynh, bang chủ giao cho ta nhiệm vụ này, người thấy thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đi đầu dẫn đường là việc rất quan trọng, đây là bang chủ nhìn ra chúng ta!
Bán Phong thư sinh nói, - Đúng vậy, có điều lão phu cũng rất thích là

bọn ta không phải đi cùng đội xe, được tự do thoải mái hơn.
Vũ Duy Ninh cười khẽ một tiếng, nói:
- Chứ sao nữa, chúng ta có thể ngắm cảnh suốt dọc đường.
Bán Phong thư sinh nói:
- Theo đường này thì gần nửa tháng mới tới Lạc Dương, nhưng suốt dọc đường đều có thành trấn, không lo gì chuyện gặp phải giặc cướp.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Chẳng lẽ Thân Đồ huynh lại sợ giặc cướp à?
Bán Phong thư sinh cũng cười nói:
- Không phải là sợ bị cướp, mà mà sợ không đủ để giết, giặc cướp thường chỉ kéo ra có vài mươi đứa...
Hai người sóng cương ngựa, vừa đi vừa đấu hót, Vũ Duy Ninh sợ lộ chỗ sơ hở, suốt dọc đường đều né tránh nói chuyện về "bản thân".
Rời thành mười dặm, lên tới một chỗ gò cao, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đường phía sau xa xa bụi bay mờ mịt, ngoằn ngoèo như một con rắn dài, biết là đội xe đang kéo lên.
Vũ Duy Ninh không được theo đội xe để tìm cách cứu bốn người bọn Du minh chủ, trong lòng lúc nào cũng nặng nề. Vì chàng biết muốn cứu họ thoát hiểm thì chỉ trên đường đi này mới có cơ hội, chứ để đội xe tới được khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương, đưa họ vào địa thất mà Vô Danh Ma nói bố trí nhiều cơ quan, thì là vĩnh viễn không còn có cơ hội nữa. Nhưng theo tình hình hiện tại đây, thi trừ phi có phát sinh sự cố gì đặc biệt, chứ vẫn không thì mình và Bán Phong thư sinh chỉ đi dẫn đầu dẫn đường một mạch tới Lạc Dương, không có cơ hội tiếp cận đội xe được.
Làm thế nào?
Mình có thể nghĩ ra cách nào đổi nhiệm vụ khác, về chỗ đội xe không?
Giả bệnh à?
Không được, Ma Y Quỷ Sư là hạng người thế nào, y làm sao không duyên không cớ phát bệnh được?
Giết chết Bán Phong thư sinh, quay về đội xe nói ới Vô Danh Ma rằng gặp phải một nhân vật thần bí tấn công chăng?
Như vậy cũng không được, một Bán Phong thư sinh chết rồi, Vô Danh Ma sẽ lại sai một người khác hiệp trợ với mình làm nhiệm vụ dẫn đường nữa thôi.
Chàng nghĩ tới nghĩ lui, Vô kế khả thi, trong lòng càng nóng nảy.
Ngoài ra còn có một chuyện khác khiến chàng luôn lo lắng, là mình giả mạo Ma Y Quỷ Sư tạm thời qua mắt được một bọn ma đầu của

Phục Cừu bang nhưng từ đây trở đi mình sẽ cùng với Bán Phong thư sinh suốt hơn mười ngày, mà mình chẳng biết gì nhiều về Ma Y Quỷ Sư, ở cạnh nhau lâu, mình mà không bị Bán Phong thư sinh nhìn ra chỗ sơ hở mới là lạ.
chàng không kìm được, trong lòng thầm khấn hứa, tự nhủ:
- Hôm ấy trước khi sư phụ rời đi, nói là muốn đuổi theo Vô Danh Ma, mong sao lão nhân gia người đã phát hiện được việc bọn Du minh chủ bị bắt, thế thì nhất định người sẽ tới Đồng Tâm Minh suất lĩnh mọi người tới cứu.
Chiều tối hôm ấy, hai người dẫn đường tới một nơi nọ, thấy trước mặt có một tòa thành trì, Bán Phong thư sinh cất tiếng nói:
- Đây là Trịnh huyện, không rõ bang chủ có tính ngủ đêm trong thành không?
Câu nói vừa dứt, chợt nghe trên đường phía sau lưng có một tràng tiếng vó ngựa khua rất gấp, hai người ngoảnh lại nhìn, người tới là một "lão bộc"!
Bán Phong thư sinh nhìn thấy người "lão bộc" phi ngựa tới gần, ngạc nhiên hỏi ngay:
- Lão Kiều, có chuyện gì vậy?
Người kia nói:
- Chủ nhân dặn là đêm nay không ngủ lại trong thành, nói hai vị cứ tiếp tục dẫn đường đi trước!
Bán Phong thư sinh ủa một tiếng nói:
- Được rồi, còn gì nữa không?
Người kia nói:
- Không!
Nói xong quay đầu ngựa lại, phi trở về đội xe.
Vũ Duy Ninh cau mày nói:
- Bang chủ sao không cho ngủ lại trong thành cho chúng ta được dừng lại. Ngựa cần nghĩ rồi.
Bán Phong thư sinh nói:
- Không sao, mới đi có nửa ngày, ngựa còn đi được một, hai giờ nữa.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng chúng ta cũng phải ăn cơm chứ!
Bán Phong thư sinh nói:
- Tới thành chúng ta ghé mua gì đó rồi vừa đi vừa ăn.
Vũ Duy Ninh nói:
- Còn bang chủ và những người kia thì sao?
Bán Phong thư sinh nói:

- Họ có mang lương khô.
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Phải rồi, lão phu quên mất.
Đang nói chuyện thì đã tới Trịnh huyện. Hai người cưỡi ngựa vào thành, đi qua phố lớn thấy một áng cơm có nồi hấp, Bán Phong thư sinh bèn kìm ngựa nói:
- Chúng ta mua vài cái bánh bao nhân thịt ăn nhé?
Vũ Duy Ninh nói:
- Được, để lão phu vào mua.
Nói xong, nhảy xuống ngựa, bước vào hàng cơm.
Bán Phong thư sinh đưa mắt nhìn theo chàng vào hàng cơm, đột nhiên phát hiện ra dáng đi của chàng khác hẳn mọi khi, trong lòng rất kinh ngạc tự nhủ:
- ồ, y sửa dáng đi lúc nào vậy?
Nguyên Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh có đôi bàn chân rất đặc biệt, sinh ra đã bị cong cong, vì vậy dáng đi rất giống con vịt, mỗi bước mũi bàn chân đều khuỳnh khuỳnh hướng vào phía trong. Vũ Duy Ninh chỉ gặp Ma Y Quỷ Sư hai lần, chưa để ý tới dáng bước chân, nên bị Bán Phong thư sinh nhìn ra chỗ sơ hở.
Có điều lúc ấy tuy Bán Phong thư sinh nhìn thấy dáng đi của Ma Y Quỷ Sư khác với ngày thường nhưng trong lòng chỉ cảm thấy lạ lùng, hoàn toàn chưa nghĩ tới việc y không phải là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh thật.
Vũ Duy Ninh vào hàng cơm mua mười cái bánh bao rồi quay ra, lên ngựa nói:
- Thân Đồ huynh ăn trước một cái không?
Bán Phong thư sinh trong lòng đã ngờ ngợ, càng để ý nhìn kỹ mặt mũi chàng, đến lúc ấy phát hiện hàm răng của chàng khác hẳn của Ma Y Quỷ Sư ngày thường, không kìm được đổi hẳn cả sắc mặt.
Vũ Duy Ninh cũng phát hiện thần sắc của y có vẻ khác lạ, trong lòng ngầm hoảng sợ, nhưng vẫn thản nhiên cười nói:
- Gì thế?
Bán Phong thư sinh lập tức lắc đầu nói:
- Không có gì, chúng ta ra khỏi thành hãy ăn.
Nói xong thúc ngựa chạy đi.
Thành Trịnh huyện cũng nhỏ, nên thoáng sau hai người đã phi ngựa ra tới ngoài thành, Bán Phong thư sinh chợt cười nói:
- Văn huynh, chúng ta phóng ngựa chạy nhanh một đoạn rồi tìm chỗ nào đó dừng lại ăn bánh đã, người nghĩ sao.
Vũ Duy Ninh nói:

- Được!
Bán Phong thư sinh bèn quất mạnh một roi, con ngựa lập tức cất vó phóng nhanh về phía trước.
Vũ Duy Ninh cũng thúc ngựa bám sát theo sau, hai người đi một mạch hai ba dặm, Bán Phong thư sinh thấy ven đường phía trước có một cây cổ thụ, bèn nói:
- Tốt rồi, bọn ta tới gốc cây kia.
Lúc ấy trời đã tối hắn mà trăng chưa lên, nên cảnh vật tối đen, mà Bán Phong thư sinh lại chọn một gốc cây to để nghĩ chân, chỗ ấy lại càng tối.
Vũ Duy Ninh bất giác cười nhạt trong lòng, tự nhủ:
- Thân Đồ Kiêu, xem ra ngươi không có cách nào thoát được phải vào Chính Tâm Lao lần nữa rồi!
Hai người tới dưới cây cổ thụ, nhất tề xuống ngựa. Bán Phong thư sinh đến chỗ bải cỏ ven đường ngồi xuống, vỗ vỗ bên cạnh, cười nói:
- Lại đây! Lại đây! Bọn ta ngồi đây ăn bánh bao.
Vũ Duy Ninh lấy cái bao giấy đựng bánh bao nhân thịt sau yên ngựa ra, ngồi xuống cạnh y, mở bao ra, cầm một cái bánh đưa cho y, nói:
- Chủ quán nói bánh bao của y là ngon nhất trong toàn huyện, chẳng biết đúng không?
Bán Phong thư sinh dưa tay đón cái bánh, bàn tay chợt lật lên một cái nhắm vào Mạch Môn trên cổ tay Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh tay phải đảo một cái đẩy một cái, "bình" một tiếng, đánh trúng vào cổ họng y.
Nguyên Bán Phong thư sinh sau khi Vũ Duy Ninh bước ra khỏi quán cơm, nói chuyện phát hiện hàm răng của chàng không giống với của Ma Y Quỷ Sư, đã biết chàng không phải là Ma Y Quỷ Sư rồi. Nhưng y cũng là một nhân vật giảo hoạt, lúc ấy bèn làm ra vẻ không biết, định xuất kỳ bất ý bắt sống Vũ Duy Ninh. Nhưng không ngờ Vũ Duy Ninh đã có chuẩn bị nên đánh lén không thành công, lại bị chàng thừa cơ đánh trả.
CỔ họng là một trong những nơi yếu hại, Vũ Duy Ninh lại dồn lực đánh vào, nên Bán Phong thư sinh không kêu được một tiếng, lập tức ngã lăn trên đất.
Có điều y không đứt hơi ngay, vẫn hung dữ ngóc đầu dậy, hai con mắt tròn lồi ra, trừng trừng nhìn vào Vũ Duy Ninh, hỏi đứt quảng:
- Ngươi... ngươi là... ai?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng đáp:
- Vũ Duy Ninh!
Bán Phong thư sinh trong chỗ cổ họng dập nát phát ra một tiếng "A",

trên mặt thoáng hiện nụ cười thảm nói:
- Giỏi... giỏi... lão phu... ngang dọc... giang hồ mấy... mấy chục năm... không ngờ...
hôm nay...
Y nói tới đó thì kiệt sức không nói được nữa, nằm vật ra, nhưng vẫn chưa đứt hơi, trong họng vẫn vang lên tiếng khò khé.
Vũ Duy Ninh rút lưỡi chuỳ thủ ra nói:
- Ta giết chết ngươi thế này tuy không được quang minh, nhưng ta cho rằng giải cứu bọn Du minh chủ là quan trọng hơn tất cả.
Dứt lời thẳng tay đâm một đao vào tâm mạch của y.
Bán Phong thư sinh toàn thân giật lên một cái, lập tức đứt hơi chết luôn.
Vũ Duy Ninh lấy bản danh sách ra bôi tên y đi, rồi gấp chuỳ thủ rạch vào tay trái mình một vết, lại giẫm chân lên mặt đất một lúc làm ra như có một trận ác đấu, rồi rão chân chạy như bay về phía sau.
Trong chớp mắt, chàng đã tới trước đội xe, giả giọng hoảng hốt gấp kêu lớn:
- Bang chủ! Chúng ta bị mai phục, Thân Đồ huynh bị hại rồi!
Bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma trong xe đầu nghe xong, lập tức ra lệnh ngừng xe, dáng vẻ bình tĩnh từ trong xe bước ra đón "Ma Y Quỷ Sư" hỏi:
- Chuyện thế nào?
vũ Duy Ninh tay phải nắm chặt vết thương ở tay trái, làm ra vẻ xấu hổ cúi đầu nói:
- Thuộc hạ và Thân Đồ lão dừng lại ở một gốc cây lớn ven đường phía trước định ăn mấy cái bánh bao, đột nhiên một lão nhân tóc bạc từ trên cây nhảy xuống vung kiếm tấn công. Thân Đồ lão tránh không kịp, bị đối phương đâm trúng một kiếm trúng tâm khẩu, thuộc hạ cũng bị thương ở tay trái...
Vô Danh Ma lúc ấy hai mắt bắn ra tia sáng hung dữ, lạnh lùng hừ một tiếng hỏi:
- Thân Đồ lão chết rồi à?
Vũ Duy Ninh gật gật đầu.
Vô Danh Ma lại hỏi:
- Có nhìn thấy rõ y là ai không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Dưới gốc cây tối tăm, không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy đối phương là một lão nhân tóc bạc.
Vô Danh Ma hỏi:
- Có phải là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy không?

Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Thuộc hạ không dám xác định là y, có điều đối phương kiếm thuật lợi hại phi thường, nếu không phải là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy thì chắc là Lưu Lang Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam.
Vô Danh Ma gật đầu lạnh lùng nói:
- Chỉ có hai tên lão tặc ấy mới đủ sức đánh bại các ngươi... Y còn ở đó không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không biết. Thuộc hạ thấy chống không được bèn chạy về đây.
Vô Danh Ma nói:
- Vết thương của ngươi có nặng không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không có gì, chỉ bị một chút vào da thịt...
Vô Danh Ma nói:
- Được rồi, ngươi tạm thời ra phía sau nghĩ ngơi, tìm Tư Đồ lão trị thương giúp cho.
Vũ Duy Ninh khom người vâng dạ, cúi đầu đi về phía sau đội xe.
Chàng biết Tư Đồ Tinh đang ở trong xe thứ hai hoặc thứ ba canh giữ bốn người bọn Du minh chủ, nhưng chàng không dám nhờ Tư Đồ Minh trị thương, sợ đối phương nhìn ra tay mình da dẽ không giống với Ma Y Quỷ Sư.
Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh quả nhiên ở trên xe thứ ba canh giữ Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch và Du Băng Viên, y thấy "Ma Y Quỷ Sư" tới gần bèn nói:
- Văn huynh, lên đây, lão phu xem cho.
Đây chính là cơ hội tốt để cứu người, nhưng Vũ Duy Ninh không muốn bị y nhìn thấy cánh tay mình, bèn lắc đầu nói:
- Không cần đâu, chỉ bị thương vào da thịt một chút, lão phu tự lo được rồi.
Nói xong lại đi tiếp về phía sau đội xe.
Đi tới chiếc xe ngựa cuối cùng, thấy trong xe chất đầy hành lý nhưng có thể chứa thêm được một người, bèn nhảy lên đó, lấy khăn tay ra buộc vết thương.
Chợt nghe Vô Danh Ma từ xe đầu kêu lớn:
- Mời hai vị Tang, Chứ lên đây một lát!
Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ và Tam Thủ Cái Tang Nguyên ứng thanh giục ngựa phi lên trước mặt Vô Danh Ma, xuống ngựa chắp tay nói:
- Bang chủ có lệnh gì?
Vô Danh Ma nói:

- Hai vị lên xe thứ hai và xe thứ ba giúp canh giữ bốn người kia. Nếu có chuyện bất ngờ không còn cách nào khác nữa, thì lập tức giết chết bọn họ ngay.
- vâng!
Quái Thủ Phiên Thiên và Tam Thủ Cái dắt ngựa đưa cho người khác rồi chia nhau lên ngồi trong hai xe thứ hai và thứ ba.
Vô Danh Ma lại lên xe, giơ tay vẫy một cái, đội xe lại tiếp tục rầm rập tiến lên. Đi được năm sáu dặm, tới chỗ cây cổ thụ, Vô Danh Ma lại ra lệnh ngừng xe, bước xuống xe xem xét cơ thể của Bán Phong thư sinh, thấy tâm khẩu của y bị đâm một nhát máu chảy đọng vũng, không ngờ có chỗ nào khác, lập tức sai người chôn luôn ở đó, rồi lên xe đi tiếp.
Vì cái chết của Bán Phong thư sinh, quần ma tâm tình đều nặng nề, nên ngoài tiếng xe khua lọc cọc, không ai mở miệng nói chuyện, người nào cũng im lặng buồn bã, như ai có đám tang cha mẹ.
Độc Nương Tử Hắc Minh Châu ngồi cùng xe với Vô Danh Ma thấy bang chủ ngồi im một lúc lâu không nói gì, bèn chép miệng thở dài hỏi:
- Bang chủ, người thấy kẻ địch là ai?
Vô Danh Ma nói:
- Đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh không có người nào có thể một mình đối diện mà giết chết được Thân Đồ lão và làm Văn lão bị thương được cả. Ta xem ra thì đúng là một trong hai lão tặc kia, không còn nghi ngờ gì nữa.
ĐỘC Nương Tử Hắc Minh Châu nói:
- Nếu đúng là một trong hai tên lão tặc ấy, thì nhất định là Thiên Thủ kiếm khách Thượng quan Uy.
Vô Danh Ma gật gật đầu.
Độc Nương Tử nói:
- Nhưng kỳ lạ là y đột nhiên ra tay sát hại Thân Đồ lão, mục đích là để làm gì?
Vô Danh Ma nói:
- Dĩ nhiên là để cứu người, nhưng vì chúng ta quá đông, y không dám công nhiên ra mặt, nên tính hạ từng người từng người để tiêu tán thực lực của chúng ta.
Độc Nương Tử nói:
- Nói như vậy, thì sợ rằng Lãnh lão và Nam Cung lão ở mặt sau đội xe bị nguy hiểm.
Vô Danh Ma lại gật đầu, ngoảnh ra ngoài xe gọi:
- Dương lão, ngươi qua đây một lát.

Một "lão bộc" ứng thanh giục ngựa chạy đến cạnh xe, cung kính hỏi:
- Bang chủ có gì sai bảo?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi đi báo cho Lãnh lão và Nam Cung lão, cho họ biết chuyện Thân Đồ lão bị hại, dặn họ trên đường cẩn thận, đề phòng kẻ địch tập kích.
Người "lão bộc" nhận lệnh đi rồi, Độc Nương Tử lại nói:
- Bây giờ lại còn một chuyện khác nữa là kẻ địch đã biệt hành tung của chúng ta rồi, mà chúng ta lại cứ về Lạc Dương, thì...

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 44
Biến cố bất ngờ

Vô Danh Ma ngắt lời nói:
- Đúng vậy, ta cũng đang nghĩ tới chuyện ấy. Bất luận ra sao, chúng ta cũng không thể để kẻ địch phát hiện ra căn cứ ở khách sạn Hồng Tân.
- Nhưng nếu không thể bắt sống được người giết Thân Đồ lão, chúng ta đi tới đâu y cũng theo tới đó vậy.
- ờ, ít nhất thì cho tới hiện tại, y cũng chỉ biết chúng ta đang chuyển chỗ, chứ hoàn toàn không biết chúng ta đi tới đâu, đúng không?
- Đúng ạ.
- Vậy thì ta nghĩ được một cách rồi.
- Cách gì vậy?
- Chuyện không nói cho ba người, ghé tai qua đây...
Lúc bấy giờ là nửa đêm, đội xe dừng lại trên đường nửa giờ, cho ngựa ăn uống nghỉ ngơi xong, lại tiếp tục đi.
Đến sáng, đội xe đến thành huyện An Quốc, dừng lại nghỉ ngơi trong thành nửa giờ, lại tiếp tục lên đường...
Chiều hôm thứ hai, đội xe tới Tán Thành, Vô Danh Ma ra lệnh vào một khách sạn lớn.
Tiếp đó, bốn người Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Lý Trạch và Du Băng Viên bị bỏ vào trong bao giả làm kiện hành lý được nhẹ nhàng dưa lên một phòng hạng nhất phía sau.
Đám tiểu nhị trong khách sạn tuy biết bốn kiện hành lý ấy là bốn con người, nhưng Vô Danh Ma lót tay rất nhiều, nên giả như không biết,

cũng chẳng đi báo quan.
Trước nửa đêm, Vô Danh Ma vẫn sai Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh, Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, Tam Thủ Cái Tang Nguyên bốn người canh giữ bọn Du Lập Trung, lại sai mấy người canh gác bốn phía, còn bao nhiêu thì ra lệnh vào phòng nghỉ ngơi.
Vũ Duy Ninh thầm lượng sức thấy không có cách nào tiến vào cứu người trước mặt bốn lão ma hợp sức canh giữ, nên vẫn quyết định chờ qua vài ngày sẽ ra tay trên đường. Quyết định xong, chàng bèn thấy nên nghỉ ngơi để dưỡng thương, bèn lên giường ngủ.
Mọi người đều cho rằng chàng vừa qua cơn nguy hiểm, trong lòng lo buồn, nên chẳng ai tới gợi chuyện.
Đêm ấy quần ma đều cho răng sẽ có kẻ địch tìm tới, kết quả lại là một đêm yên tĩnh.
Sáng sớm hôm sau, bốn kiện hành lý chứa bọn Du Lập Trung lại được khuân từ khách sạn ra xe, lại tiếp tục lên đường.
Mọi việc diễn ra đều rất tự nhiên, nhưng khi đội xe ra khỏi Tấn Thành, Vô Danh Ma chợt ra lệnh đi về phía tây!
Những "lão bộc" hộ tống đội xe vừa nghe lệnh đi sang phía tây đều cảm thấy khó hiểu nhưng dám hỏi, chỉ bàn bạc khe khẽ.
- ồ, đây đâu phải là đường đi Lạc Dương!
- Đúng thế! Chắc bang chủ đổi ý không đi tới Lạc Dương nữa!
- Không đi tới Lạc Dương thì đi đâu?
- Ai biết được...
Vũ Duy Ninh lần đầu tiên tới Trung Nguyên,, đừng nói tới chuyện không thuộc đường, có lúc ngay cả phương hướng đông tây nam bắc cũng còn nhận không ra, nên nghe quần ma xì xào bàn tán xong, mới biết là Vô Danh Ma đã đổi ý, thì con đường đang đi đã không phải là con đường về Lạc Dương.
Chàng không kìm được, cười thầm tự nhủ:
- Bất kể ngươi đổi ý ra sao, bất kể ngươi đi về đâu, trước sau gì ta cũng ở cạnh các ngươi đây...
cỏ điều, Chàng biết rằng với địa vị "Ma Y Quỷ Sư" của chàng thì việc Vô Danh Ma đổi ý đi qua đường khác chắc cũng phải hỏi qua ý kiến, nên lập tức thúc ngựa chạy tới sát chiếc xe thứ ba, nhìn vào Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh bên trong hỏi:
- Tư Đồ huynh, có chuyện gì vậy?
Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh nhún vai cười nói:
- Ta cũng chẳng rõ!
Vũ Duy Ninh nói:

- Bang chủ không nói gi à?
Bệnh Lang Trung nói:
- Không!
Vũ Duy Ninh nói:
- Xem tình hình thì dường như bang chủ không định tới Lạc Dương, nhưng phải nói cho chúng ta biết là tới đâu chứ!
Bệnh Lang Trung cười khẽ một tiếng nói:
- Xưa nay bang chủ hành sự hư thực không lường, sao Văn huynh biết bang chủ không định tới Lạc Dương?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng rõ ràng đây đâu phải là đường tới Lạc Dượng?
Bệnh Lang Trung nói:
- ờ, đúng thế...
Vũ Duy Ninh nói:
- Để lão phu đi hỏi bang chủ.
Nói xong bèn thúc ngựa phóng lên phía trước.
Bệnh Lang Trung cười:
- Văn huynh, ngươi chẳng lẽ không biết tính tình bang chủ, cần gì phải làm như thế?
Vũ Duy Ninh nghe xong muốn dò tin tức, bèn hỏi:
- Nhưng mà lão phu biết một điều, là ông ta có quyết định gì cũng phải cho bọn ta biết mới đúng...
Bệnh Lang Trung nói:
- Văn huynh đừng gấp, chắc tới lúc dừng lại nghỉ trưa nay bang chủ sẽ nói cho bọn ta biết thôi.
Tam Thủ Cái Tang Nguyên ngồi cùng xe cũng cười nói:
- Nếu quả Văn huynh nhịn không được, sao không tới hỏi Tả Khâu quân sư? Lão khiếu hóa tin rằng y đã rõ ý bang chủ chúng ta rồi.
Nguyên Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc suốt đường đi chỉ ngồi trên chiếc xe ngựa thứ tư như để giữ gìn cái gì đó quan trọng lắm. Vũ Duy Ninh vốn biết y nhãn quan sắc bén, thận trọng hơn người, nên không dám tìm tới y hỏi han trò chuyện. Nhưng lúc nghe Tam Thủ Cái Tang Nguyên nói, biết rằng có thể tới hỏi, lập tức lỏng dây cương cho ngựa đi chậm lại chờ lúc chiếc xe thứ tư vượt lên bên cạnh, bèn cất tiếng gọi:
- Tả Khâu huynh!
Chỉ thấy cửa xe đóng chặt, Tam Tuyệt Độc Hồ trong xe không đáp.
Vũ Duy Ninh lại gọi:
- Tả Khâu huynh, ngươi ngủ à?
Trong xe vẫn không có ai trả lời.

Vũ Duy Ninh sinh nghi, thò tay mở cửa sổ bên thành xe nhìn vào, chỉ thấy trong xe chất ba cái hòm lớn, mà Tam Tuyệt Độc Hồ suốt đường đi ngồi ở trong xe thì không thấy ớ âu!
- ồ, y đi đâu kìa?
Vũ Duy Ninh lập tức sinh nghi, lại phóng ngựa lên sát xe thứ ba hỏi:
- Tang huynh, người đùa kiểu gì vậy?
Tam Thủ Cái Tang Nguyên cười sằng sặc đáp:
- cái gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tả Khâu huynh đi đâu rồi?
Tam Thủ Cái đùa dai, làm ra vẻ ngơ ngác nói:
- Cái gì, Tả Khâu huynh không có trong xe à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng thế!
Tam Thủ Cái Tang Nguyên nói:
- Vậy nhất định là y mất tích rồi, đi báo cáo bang chủ mau!
Vũ Duy Ninh hừ khẽ một tiếng nói:
- Đừng giở trò hề với lão phu. Lão phu biết chắc Tả Khâu huynh đã vâng lệnh đi làm chuyện đó rồi.
Tam Thủ Cái cười nói:
- Văn huynh là người thông minh, đã biết vậy còn hỏi làm gì?
Vũ Duy Ninh thấy y nói thế, cũng không tiện hỏi tiếp, lập tức khẽ cười một tiếng, thả ngựa đi chậm lại rồi bám theo chiếc xe sau cùng.
Về việc Tam Tuyệt Độc Hồ bí mật rời khỏi đội xe, tuy chàng thấy ngạc nhiên lạnh lùng, nhưng nghĩ rằng việc y rời đi là có lợi cho mình, vì mục đích của mình là cứu bốn người bọn Du minh chủ, chỉ cần có họ trong xe, còn bớt đi một tên ma đầu thì hy vọng thành công tăng thêm một phần.
Nhưng chuyện làm chàng thấy khó nghĩ là hiện tại số ma đầu canh giữ bọn Du minh chủ đã vì việc Bán Phong thư sinh bị giết mà từ hai tên đã tăng lên bốn tên, mình mà muốn vào trong xe cứu người, hiện là một việc rất không đơn giản.
Làm cách nào?
Được rồi, nói cho cùng thì bất kể Vô Danh Ma định đi tới đâu, cũng phải đi vài ngày đường nữa, chỉ cần mình không bị lộ bộ mặt giả mạo, sẽ tìm được dịp cứu người.
Đội xe thẳng đường về phía tây, trưa hôm thứ tư còn cách huyện Thọ Dương Sơn Tây khoảng mười dặm, chợt thấy phía trước có hơn mười người cưỡi ngựa phóng nhanh tới.
Bang chỉ Phục Cừu bang Vô Danh Ma ra lệnh dừng xe, nhìn Độc

Nương Tử ngồi cùng xe nói:
- Chắc là người của Thần Phong tiêu cục, ngươi xuống nói chuyện với bọn y đi.
Độc Nương Tử Hắc Minh Châu gật đầu vâng dạ, lập tức xuống xe đón mười hai ky sĩ đang phóng tới gần, cao giọng hỏi:
- Có phải người của Thần Phong tiêu cục tới đó không?
Trong mười hai ky sĩ có một người là "lão bộc" của Phục Cừu bang, y xuống ngựa vòng tay đáp:
- Thưa lão phu nhân, họ chính là tiêu sư của Thần Phong tiêu cục.
Vũ Duy Ninh không biết Vô Danh Ma phái "lão bộc" đi mời các tiêu sư tới để làm gì, lúc ấy nghe tiếng người "lão bộc" gọi Độc Nương Tử Hắc Minh Châu là lão phu nhân, trong lòng hết sức hốt hoảng tự nhủ:
- Hừ, Vô Danh Ma lại giở trò quỷ gì đây?
Chỉ thấy Độc Nương Tử gật đầu, rồi nhìn sang mười một người tiêu sư hỏi:
- Vị nào là tổng tiêu đầu của quý tiêu cục?
Một tiêu sư già đứng đầu xuống ngựa ôm quyền chào nói:
- Tại hạ là Ngũ Triệu Nghĩa, ngoại hiệu Thần Phong Đao. Sáng nay nghe quý nhân đây nói là lão phu nhân có một số hàng hóa muốn tệ tiêu cục hộ tống có phải không ạ?
Độc Nương Tử nói:
- Đúng thế, là sáu cỗ xe sau lưng lão thân đây.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa à một tiếng, đưa mắt nhìn qua đội xe, hỏi:
- Dám hỏi lão phu nhân, trong xe là những hàng hóa gì?
Độc Nương Tử nói:
- Ba ngàn cân vàng và một ít đồ quý giá khác.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa biến sắc hỏi:
- A, ba ngàn cân vàng kia à?
Độc Nương Tử cười nói:
- Đúng vậy, Ngũ tổng tiêu sư có dám hộ tống hay không?
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa cố trấn tĩnh, nở một nụ cười sành sõi nói:
- Chuyện này thì phải hỏi lão phu nhân muốn hộ tống tới đâu mới quyết định được.
Độc Nương Tử nói:
- Lão thân muốn biết trước giá cả có được không?
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa nói:
- Bình thường là một phần mười, có điều nếu đường đi quá xa thì

phải tính thêm.
Độc Nương Tử nói:
- Không xa, khoảng bảy tám trăm dặm thôi.
Thần Phong Đao nói:
- Nếu vậy một phần là đủ.
Độc Nương Tử nói:
- Lão thân cho ngươi một phần rưỡi.
Thần Phong Đao vẻ mặt chẳng có chút gì là mừng rỡ, vì y rõ chủ hàng tự nguyện thù lao thêm là biểu hiện công việc có nhiều nguy hiểm, nên trầm ngâm nói:
- Xin lão phu nhân trả lời câu hỏi về địa điểm lúc nãy đã.
Độc Nương Tử nói:
- Địa điểm thì hiện giờ chưa nói được.
Thần Phong Đao sửng sốt nói:
- Tại hạ không rõ địa điểm thì làm sao hộ tống tới nơi?
Độc Nương Tử cười nụ nói:
- Ngươi cứ mang hàng hóa về giữ ở quý cục trước, chờ lúc lão thân cho biết địa điểm sẽ đưa tới.
Thần Phong Đao sinh nhai bằng nghề bảo tiêu mấy mươi năm, đây là lần đầu gặp phải yêu cầu cổ quái như vậy, y chăm chú nhìn Độc Nương Tử dò xét một lần nữa rồi hỏi:
- Lão phu nhân làm thế để làm gì?
Độc Nương Tử nói:
- Chuyện đó ngươi không cần biết.
Thần Phong Đao cau mày nói:
- Nếu như vậy thì rất xin lỗi, tại hạ không thể hộ tống số hàng này được!
Nói xong lên ngựa định quay về.
Độc Nương Tử nói:
- Đợi một chút!
Thần Phong Đao cười gượng nói:
- Lão phu nhân có chỗ chưa biết. Tại hạ làm nghề bảo tiêu hơn hai mươi năm rồi, sỡ dĩ ít có sai sót gì lớn, là nhờ tại hạ biết đường nào có thể đi, đường nào không được đi.
Bây giờ lão phu nhân không chịu nói địa điểm, tại hạ không có cách nào bảo đảm hàng hóa được an toàn cả.
Độc Nương Tử nói:
- Lão thân nói cho ngươi biết vậy. Gia đình lão thân hiện gặp mấy việc, trước mắt còn chưa quyết định được nơi ở, nhưng vì an toàn nên muốn nhờ quý cục giữ gìn dúm tài sản, sau khi lão thân tìm

được chỗ ở ổn định, mới có thể cho ngươi biết rõ địa điểm.
Thần Phong Đao nói:
- Riêng việc ấy thì tại hạ có thể tin được. Có điều tới lúc ấy mà lão phu nhân lại muốn hộ tống theo một con đường không đi được, lỡ có chuyện gì, tại hạ không đủ sức bồi thường.
Độc Nương Tử nói:
- Lão thân không bắt người bồi thường.
Thần Phong Đao ngạc nhiên nói:
- Nếu vậy phải làm giấy cam kết mới được...
Độc Nương Tử nói:
- Được, chỉ cần ngươi ưng thuận, lão thân sẽ lập tức viết cho ngươi.
Thần Phong Đao trầm ngâm một lúc nói:
- Lão phu nhân có thể cho tại hạ nhìn thấy hàng hóa trước được không?
Độc Nương Tử lập tức nhìn qua người "lão bộc" nói:
- Khấu An, ngươi đưa Ngũ tổng tiêu đầu đi xem hàng hóa đi.
Lúc ấy Khấu An đưa Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa tới xe kiểm điểm hàng hóa, quả nhiên trong hàng hóa quá nửa là vàng lá, tính ra phải hơn ba ngàn cân.
Thần Phong Đao chỉ vào xe thứ hai và thứ ba hỏi:
- Hai xe kia chở những gì?
Khấu An nói:
- ĐÓ là chở ba người bệnh, không có hàng hóa, không cần xem.
Thần Phong Đao gật gật đầu, quay về xe đầu nói với Độc Nương Tử:
- Bây giờ lão phu nhân có thể viết giấy cam đoan cho tại hạ rồi. Có điều còn xin lão phu nhân sai người theo tại hạ về tiêu cục cân số vàng kia đã, thì tại hạ mới yên lòng.
Độc Nương Tử nói:
- Được, lão thân vẫn sai Khấu An theo Ngũ tổng tiêu đầu về đó cho tiện.
Nói xong, rút ra một tờ giấy đưa cho y, cười nói:
- Giấy cam đoan đây, lão thân đã biết trước rồi.
Thần Phong Đao đón lấy xem kỹ một lượt rồi cẩn thận cất vào bọc, vẫy tay gọi mười tiêu sư:
- Được rồi, các ngươi tới đưa ba xe sau về thành.
Đưa mắt nhìn theo ba cỗ xe ngựa do Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa suất lãnh mười tiêu sư hộ tống kéo đi, Vũ Duy Ninh đã hiểu rõ ý tứ của Vô Danh Ma.
Đây là do việc mình giết chết Bán Phong thư sinh Thân Đồ Kiêu đưa tới.

Vô Danh Ma cho rằng người giết chết Bán Phong thư sinh là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy, nên nghĩ Thượng Quan Uy vẫn ngấm ngầm theo dõi đội xe. Cho nên y quyết định đem "gia sản" gởi lại trong tiêu cục, lại phân tán người ngựa, để Thượng Quan Uy không cách nào theo dõi, mọi người sẽ ngấm ngầm tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương sau.
Vũ Duy Ninh rõ ý tứ của Vô Danh Ma rồi, bất giác cười thầm tự nhủ:
- Dùng cách này để thoát khỏi sự theo dõi của kẻ địch quả là mười phần cao minh, nhưng y sẽ xử trí bốn người bọn Du minh chủ thế nào? Muốn phân tán thì phải bỏ xe ngựa, mà bốn người bọn Du minh chủ còn đang hôn mê, y làm sao mang bốn người đang hôn mê an nhiên tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương? Nếu y định sai bốn người mang bọn Du minh chủ đi bốn đường riêng rẽ, thì có tác dụng gì? Nếu có người theo dõi thật, người ấy chỉ cần theo dõi một thôi, sau cùng vẫn tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương kia mà!
Chàng ngờ vực chuyện ấy, suốt cả buổi chiều nghĩ không ra!
Vô Danh Ma chờ Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa đem ba xe vàng bạc hàng hóa đi xa rồi, hạ lệnh cho mọi người nghỉ ngơi ven đường.
Hai giờ sau trời đã dần dần tối.
Lúc ấy Vô Danh Ma gọi mọi người tập trung cả lại ở một chỗ, hạ giọng nói:
- các vị, xế trưa hôm nay bản bang chủ đem tiền bạc gởi cho Thần Phong tiêu cục, dụng ý thế nào các vị đã rõ cả rồi chứ?
Một "lão bộc" cười khẽ nói:
- Bang chủ định giải tán người ngựa của đội xe, cho kẻ địch không còn cách nào theo dõi phải không?
Vô Danh Ma gật đầu cười nói:
- Đúng thế, đúng là có ý ấy.
Lão nhân kia nói:
- Vậy bọn Du Lập Trung bốn người trong xe, bang chủ định xử trí thế nào?
Vô Danh Ma mắt thoáng ánh cười, chậm rãi nói:
- Bản bang chủ đã "xử trí" họ rồi!
Mọi người nghe xong, trừ Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Tam Thủ Cái, Quái Thủ Phiên Thiên và Độc Nương Tử Hắc Minh Châu, ai cũng lộ vẻ ngạc nhiên.
Vũ Duy Ninh thì lầm tưởng rằng Vô Danh Ma đổi ý, định đem bốn người bọn Du minh chủ sát hại giữa ba quân, nên nghe xong câu nói của y, giật bắn mình!

Hồi 45
Tình cảm tiểu nhân

Vô Danh Ma nhìn khắp bốn bên, lại hạ giọng cười nói:
- Bây giờ các ngươi cứ từng người tới nhìn vào xe xem, sẽ rõ bản bang chủ xử trí bọn họ ra sao.
Vũ Duy Ninh co hồ là người đầu tiên muốn chạy ngay tới bên xe để xem, nhưng chàng cố gắng tỏ ra bình thản. Vì chàng nhìn vẻ mặt bọn Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Tam Thủ Cái, Quái Thủ Phiên Thiên và Độc Nương Tử thì biết họ đã rõ Vô Danh Ma xử trí bọn Du minh chủ ra sao rồi. Bọn họ đã biết, mà mìnhữnglà "Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh" lại tỏ ra không biết thì còn gì là "thân phận".
Nhưng các "lão bộc" nghe câu nói của Vô Danh Ma xong lập tức ồ ạt chạy tới chiếc xe thứ hai và thứ ba nhìn vào, rồi người nào cũng lộ vẻ ngơ ngác quay lại, nhao nhao hỏi:
- Bang chủ, chúng tôi chẳng hiểu gì cả!
Vô Danh Ma cười nói:
- Vì muốn hành động được kín đáo, nên bản bang chủ phải che giấu các ngươi, nếu không nhất định không lừa được kẻ địch!
Một "lão bộc" cất tiếng hỏi:
- Đánh tráo từ lúc nào vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Ba hôm trước, lúc buổi tối trong khách sạn ở Tấn Thành.
"Lão bộc" chợt hiểu ra, nói:
- Té ra như thế. Hôm ấy thuộc hạ cũng cảm thấy có điều khác lạ, vì bang chủ suốt đường đi đều không nghĩ lại ở khách sạn... Giờ này bốn người bọn họ ra sao?
Vô Danh Ma nói:
- Chắc là đã tới nơi rồi!
- Là do một mình Tả Khâu quân sư áp giải à?
- Không, còn có Lãnh lão và Nam Cung lão nữa.
- Hay! Hay! HÔ hô hô...
Nghe tới đó, Vũ Duy Ninh đã hiểu rõ hoàn toàn. Té ra bọn Du minh chủ bốn người đã sớm không còn trong hai cỗ xe thứ hai và thứ ba nữa. Lúc này trong xe chỉ là bốn cái chăn đắp áo giả làm hình người mà thôi!

Thảo nào sau khi ra khỏi thành Tấn Dương, Vô Danh Ma lại ra lệnh cho đội xe đổi hướng đi, thảo nào Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lại đột nhiên "mất tích một cách bí ẩn,, Té ra đó là "diệu kế của Vô Danh Ma sắp xếp, y muốn đánh lạc hướng kẻ địch theo dõi, nên trong đêm khuya ở khách sạn Tấn Dương đã đánh tráo bọn Du Lập Trung bốn người rồi lấy mấy cái chăn cuốn lại giả làm hình người, ngấm ngầm sai bọn Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi cùng Lang Tâm Hắc Long ở lại coi giữ. Sáng hôm sau, khi đội xe chở bốn "người giả" ra khỏi Tấn Thành rồi, y lại chuyển qua phía tây để dẫn dụ kẻ địch theo dõi.

Còn bọn Du Lập Trung thì sau khi đội xe của Vô Danh Ma lên đường đã bị bọn người Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi và Lang Tâm Hắc Long lặng lẽ đưa về Lạc Dương!

Rồi tới hôm nay là sau ba ngày, Vô Danh Ma lại đem "gia sản" gởi lại Thần Phong tiêu cục, giải tán toàn bộ người ngựa cho kế hoạch cứu người của kẻ địch rơi vào chỗ trống không!

Vũ Duy Ninh ngấm ngầm thở dài, chàng có nằm mơ cũng không ngờ rằng Vô Danh Ma lại đi nhột ước cờ như vậy. Kế hoạch của mình định cứu bọn Du minh chủ trên đường đi vậy là đã rơi vào chỗ trống không rồi. Tuy mình còn biết bọn Du Lập Trung bị đưa tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương, tuy mình vẫn có thể tới đó, nhưng sau khi bọn Du minh chủ đã bị giam vào địa thất bố trí đầy cơ quan hiểm độc, mình mà muốn cứu bọn họ thì cũng khó như là lên trời.

Một nỗi buồn bã tuyệt vọng dâng đầy lòng, chàng chỉ muốn ra tay liều mạng sống chết với bọn ma đầu trước mắt, nhìn lại cố gắng kìm chế. Chàng hiểu rằng nếu bọn bốn người Du minh chủ còn có được một con đường sống, thì con đường ấy là do mình mở ra, vào lúc này không thể đưa cái dũng của kẻ thất phu ra mà liều mạng.

Vô Danh Ma thấy chàng im lặng không nói gì, cho rằng vì mình không đem sự thật nói sớm cho chàng hay khiến chàng nảy ý bất mãn, lập tức nhìn chàng cười nói:

- Văn lão, buổi tối hôm ấy vì tay ngươi bị thương, ta muốn để ngươi nghỉ ngơi một đêm cho khỏe nên không cho ngươi biết, chắc ngươi không giận chứ?

Vũ Duy Ninh vội nói:

- Không, khi đội xe ra khỏi Tấn Thành, bang chủ ra lệnh đi về phía tây, thì thuộc hạ đã biết rồi.

Vô Danh Ma à một tiếng cười hỏi:

- Ngươi thấy kế này của bản bang chủ ra sao?

Vũ Duy Ninh nói:

- Rất cao minh, nhưng bọn ba người Tả Khâu huynh có thể giải người tới nơi thuận lợi hay không, thì vẫn chưa được rõ.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi cho rằng kẻ theo dõi có thể phát hiện ra kế điệu hổ ly sơn này à?
vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không phát hiện được, nhưng là đường đi xa xôi, ba người bọn Tả Khâu huynh đưa theo bốn người hôn mê, suốt đường đi sợ có chuyện bất ngờ.
Vô Danh Ma nói:
- Trừ phi gặp phải các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh, chứ không thì chuyện bất ngờ nào cũng không thể làm cho ba người Tả Khâu lão thất thủ được.
Nói tới đó, lại nhìn qua mọi người nói:
- Bây giờ, các vị chú ý nghe ta nói. Khi nào ta kêu một tiếng "chạy" thì các vị phải lập tức bỏ chạy tứ tán ngay. Trừ các vị Cung, Tư Đồ, Chứ, Văn, Hắc, tất cả mọi người còn lại trong vòng một tháng không được về Lạc Dương. Các vị rõ ý ta chưa?
Yù tứ của y là Cung Quang Đình, Tư Đồ Tinh, Tang Nguyên, Chứ Tích Kỳ, Văn Thiên Sinh, Hắc Minh Châu sáu người thân thủ cao cường, không khó gì thoát khỏi bị kẻ địch theo dõi, còn số ma đầu còn lại thì phải sau một tháng mới được tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương, để nếu có người nào bị theo dõi thì nhanh nhất cũng phải sau một tháng kẻ địch mới tìm được kẻ địch ở Lạc Dương, lúc ấy thì bọn Du Lập Trung bốn người đã bị Ly Hồn Hoán Phách rồi!
Quần ma đương nhiên hiểu rõ ý ấy, nhất tề gật đầu tỏ ý tuân lệnh.
Tiếp theo, Vô Danh Ma lấy giọng Vô cùng nghiêm khắc nói:
- Trong các vị nếu có người nào bất hạnh rơi vào tay kẻ địch thì tuyệt đối không được nói lộ địa diềm ấy ra, nếu không sẽ bị trị tội theo điều ba trong Bang Quy!
Dường như điều ba trong Bang Quy là một hình phạt cực kỳ đáng sợ, nên quần ma nghe thấy đều lộ vẻ sợ sệt, lại nhất tề gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ.
Vô Danh Ma quay lại nhìn sáu người Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Tam Thủ Cái, Quái Thủ Phiên Thiên, Ma Y Quỷ Sư và Độc Nương Tử nói:
- Sáu người các ngươi thì cũng phải xác định được là không có ai theo dõi mới được tới đó Sáu lão ma gật gật đầu.
Vô Danh Ma nói:
- Được rồi, bây giờ thì mọi người chạy đi.

Một tiếng hạ lệnh vừa phát ra, mọi người lập tức vọt đi. Phóng toé ra bốn phía, trong chớp mắt đã khuất cả trong bóng đêm dày đặc.
Đối với Vũ Duy Ninh mà nói thì đây là một việc rất buồn cười, nhưng thật ra không phải thế, vì sau khi quần ma tứ tán đào tẩu, không lâu đã có một bóng đen chợt xuất hiện trước ba chiếc xe ngựa.
Bóng đen ấy chính là sư phụ của Vũ Duy Ninh, Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy ông ta thấy quần ma đột nhiên bỏ xe tứ tán đào tẩu, có vẻ lạ lùng không hiểu, nên tới trước mấy cái cỗ xe, không ngừng lắc đầu tự nói với mình:
- Con mẹ nó, gã ma đầu nhãi nhép này giở trò quỷ gì vậy?
Dường như ông ta vẫn cho rằng bốn tù nhân của Phục Cừu bang vẫn còn trong xe, nên vừa tự nói với mình, vừa chậm rãi bước tới chiếc xe thứ hai vung chưởng đập tung cửa thùng xe ra, nhìn thấy trong xe vẫn còn hai hình người nằm, càng ngờ vực, lại hỏi:
- Quái, người còn trong xe mà bọn họ chẳng cần nữa à?
Nói xong, vươn tay vào nắm lấy một hình người kéo ra.
Lúc ấy đột nhiên ông ta thấy "người ấy" nhẹ bỗng, sắc mặt biến hẳn, vội nhấc cái áo đắp bên trên ra, chỉ thấy là một cái chăn cuốn tròn cho mặc quần áo, mới biết là lầm, kêu lớn một tiếng "không xong"! Hai chân đạp một cái, người như mũi tên bắn gấp lướt đi, đuổi theo một đường...
Vào lúc ấy, Vũ Duy Ninh đã chạy cách chỗ mấy chiếc xe được ba bốn dặm. Từ khi theo bốn người bọn Du Lập Trung cải trang làm gánh xiếc rong rời Đồng Tâm Minh, chàng ngày ngày vẫn mong được cùng sư phụ là Thiên Thủ kiếm khách Thượng Quan Uy hội ngộ, nhưng cho đến giờ này chàng vẫn chưa phát hiện được dấy vết nào của sư phụ, nên cho rằng sau hôm rời khỏi Hằng Sơn sư phụ vẫn chưa truy tìm người của Phục Cừu bang. Vì cho rằng sư phụ hoàn toàn không biết để theo dõi đội xe của Vô Danh Ma, nên lúc này chàng hoàn toàn chẳng nghĩ gì tới việc quay lại để xem thử. Giờ này trong lòng chàng chỉ nghĩ tới việc mau mau tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương, tìm cách cứu người trước khi bọn Du minh chủ bốn người bị Ly Hồn Hoán Phách.
Chàng biết đại khái Lạc Dương ở phía đông nam, nên chạy thẳng về phía đông nam hết tốc lực, thân người loang loáng như sao băng, chỉ hận là trên lưng không mọc thêm hai cánh để bay ngay tới Lạc Dương.
Đi liền một mạch bốn năm mươi dặm, trời phía đông đã dần dần đổi sang màu trắng.
Lúc ấy chàng tới một nơi thôn xóm không rõ tên, nhìn thấy phía

trước có một người nông phu đang gánh nước đi lại, bèn dừng chân chấp tay chào nói:
- Xin chào lão huynh!
Người nông phu thấy chàng muốn hỏi đường, cũng dừng lại nói:
- Xin chào, lão trượng có chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Xin hỏi đây là địa phương nào?
Người nông phu đáp:
- Đây là thôn Đông Dương, lão trượng đi đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu muốn đi Lạc Dương, không rõ đi đường này có đúng không?
Ngươi nông phu kinh ngạc kêu lên:
- ô! Lạc Dương còn cách đây xa lắm!
- Xa bao nhiêu?
- Không biết, cón lại là rất xa.
- Vậy thì đi đường này có tới đó được không?
- Chuyện đó ta cũng không biết rõ, ta lớn lên tới nay chưa từng lên Lạc Dương, chỉ nghe nói Lạc Dương ở xứ Hà Nam gì đó... phải rồi, hình như ta nghe nói phải qua một con sông lớn mới tới Lạc Dương được...
- Hà Nam ở về hướng nào?
- Nghe nói là ở phía nam này này, lão trượng đi thẳng chắc là có thể tới.
- Được rồi, cám ơn người nhiều lắm!
- Không có gì, lão trượng mặc áo gai, chẳng lẽ là... là...
Vũ Duy Ninh không trả lời, lại rảo chân chạy như bay về phía nam.
Trưa hôm ấy tới một thành huyện tên là Thái Cốc, vì chạy suốt một đêm và nửa ngày, trong bụng đói meo, chàng bèn bước vào một tửu lâu nghĩ chân ăn cơm.
Đang cúi đầu ăn cơm, chợt ghế đối diện có một người bước vào ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra đó là một người "lão bộc" trong đội xe, bất giác sửng sốt kêu:
- Là ngươi...
Người "lão bộc" kia cười nụ nói:
- Cước trình của Văn huynh mau thật, trong một đêm mà vượt gần trăm dặm đường, xem ra cái tước hiệu Vô ảnh Cước của ta phải nhường lại cho Văn huynh mất rồi.
Vũ Duy Ninh cười khẽ một tiếng nói:
- Ngươi cũng không chậm mà!

Vô ảnh Cước lắc lắc đầu, quay nhìn điếm tiểu nhị đang bước tới nói:
- Mang trước một giác rượu, một cân thịt bò!
Điếm tiểu nhị vâng dạ lui rồi, Vô ảnh Cước mới cười nói tiếp:
- Không phải, tối qua rời khỏi chỗ đó xong, ta cũng chạy thẳng về phía nam, kết quả là Văn huynh ăn cơm no ở đây rồi mà ta mới tới, như vậy chứng tỏ là đôi Vô ảnh Cước của ta càng ngày càng tệ rồi.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Có thấy ai đuổi theo không?
Vô ảnh Cước nói:
- Không, nếu phát hiện ra có người theo, làm sao ta dám vào đây ăn cơm?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bang chủ ra lệnh cho các ngươi sau một tháng mới được tới chỗ đó, ngươi đừng có quên.
Vô ảnh Cước nói:
- Không phải, ta tính về quê một phen. từ khi bị giam vào Chính Tâm Lao, tròn mười tám năm rồi chưa về quê, không biết là bà vợ ta có còn sống không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Quê ngươi ở đâu?
Vô ảnh Cước thoáng sửng sốt, kế cười nói:
- Văn huynh đúng là người sang hay quên, lúc trong Chính Tâm Lao ta chẳng đã nói với Văn huynh rồi sao?
Vũ Duy Ninh thầm hoảng hốt, vội nói:
- Phải rồi, phải rồi! Lão phu nhất thời quên thôi... Nào nào, lão phu kính ngươi một chung rượu trước đã!
Nói xong róc đầy một chung rượu đưa y.
Vô ảnh Cước cũng không khách sáo, đón lấy chung rượu uống một hớp sạch cạn, đưa cái chung không cho Vũ Duy Ninh rồi nói:
- Bàn Đà cách đây không xa, mà cũng tiện đường, lát nữa chúng ta đi chung với nhau được không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Cũng được, chỉ mong bà vợ ngươi còn sống, nhưng như thế mà nói, thì vợ chồng già các ngươi lâu ngày gặp mặt, nhất định là một dịp vui vẻ, lão phu cũng quấy rầy của ngươi một chén!
Vô ảnh Cước cười gượng nói:
- Vui vẻ chỉ sợ không có đâu, năm xưa ta bị bà ấy chém cho một đao chạy luôn ra khỏi nhà đến nay, lần này trở về, chỉ cần bà ấy đừng làm lại chuyện cũ là ta đã cảm kích lắm rồi.
Nói tới đó, thịt rượu đã đưa lên, y cầm bình rượu róc đầy một chung,

lại uống một hớp sạch cạn, thở dài một tiếng nói:
- ờ, nghĩ lại năm xưa hai người bọn ta cũng từng có những ngày hòa thuận, mặn nồng, về sau là do ta tự mình không tốt, ngàn lần không phải vạn lần không phải, lẽ ra đừng giết ca ca của bà ấy...
Vũ Duy Ninh chẳng hiểu gì về chuyện cũ của y, chẳng dám múa mép, chỉ cười cười không nói.
Vô ảnh Cước than:
- Văn huynh, ngươi nói thử xem, rốt lại là ta có lỗi không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi thấy đấy là lỗi của ai?
Vô ảnh Cước lắc đầu nói:
- Ta chẳng biết. Vốn hàng hóa của chuyến bảo tiêu ấy là do ta vạch kế hoạch cướp được, y bất quá chỉ giúp ta có một chút, mà lại đòi ta chia đôi. Ta nói mấy câu, thì lại rút đao xông vào, kết quả không chống đỡ được, bị ta đá một cước vào bụng dưới...
Vũ Duy Ninh nói:
- Xét về lý thì sai, có điều rốt lại y là anh vợ, lẽ ra ngươi phải nhịn một chút.
Vô ảnh Cước hối hận nói:
- Văn huynh nói phải, nhưng lúc ấy ta không nghĩ tới chuyện ấy, ôi...
Vũ Duy Ninh chẳng hứng thú gì với chuyện cũ của y, bèn cầm đũa lên nói:
- Chuyện đã lâu rồi, có khi bà ta hết giận rồi chưa biết chừng. Nào nào, chúng ta ăn cơm mau, ăn no rồi đi.
Không lâu, hai người đã ăn xong, cùng đứng lên trả tiền rồi tiếp tục đi về hướng nam.
Vô ảnh Cước vừa chạy vừa nói:
- Văn huynh, đêm nay tới Bàn Đà rồi, nhờ ngươi giúp ta một chút được không?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chuyện gì?
Vô ảnh Cước nói:
- Nếu là bà vợ ta còn sống, thì Văn huynh vào nhà trước hỏi dò xem ý tứ. Nếu bà ấy còn một chút tình vợ chồng, thì ta sẽ vào gặp bà ấy, còn nếu không cũng đành thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Được, có gì đâu.
Vô ảnh Cước nói:
- VÕ công bà ấy chẳng kém, tính nết hung dữ, Văn huynh cẩn thận một chút.

Vũ Duy Ninh cười nói:
- Dù võ công bà ấy cao, cũng không cao hơn được ngươi mà.
Vô ảnh Cước nói:
- Chuyện đó rõ rồi, có điều không biết tại sao ta vẫn sợ bà ấy...
vũ Duy Ninh nói đùa:
- Bà ấy mà dám động thủ với lão phu, lão phu sẽ bắt bà ấy về Lạc Dương, xin bang chủ Ly Hồn Hoán Phách cho bà ấy!
Vô ảnh Cước hốt hoảng nói:
- ái dà, như vậy không được đâu. Tính nết bà ấy ấy vốn đã không hay, nếu mất tất cả bản tính, lại càng tệ hại không chịu nổi đâu.
Vũ Duy Ninh hô hô cười nói:
- Lão phu hỏi ngươi, ngươi cho rằng thuật Ly Hồn Hoán Phách của bang chủ chỉ biến người ta thành hung dữ, chứ không biến người ta thành dịu dàng được phải không?
Vô ảnh Cước nói:
- Ta biết bang chủ có thể làm được như thế, nhưng một người đã biến thành ngu ngu ngốc ngốc rồi, có dịu dàng cũng chẳng ích gì!
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu tình hình không hay, thì lại xin bang chủ cho thuốc giải khôi phục lại bản tính cho bà ấy!
Vô ảnh Cước lắc đầu nói:
- cái đỏ khó lắm.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cái gì là khó?
Vô ảnh Cước kinh ngạc hỏi:
- Chẳng lẽ Văn huynh chưa nghe bang chủ nói qua là nếu muốn khôi phục thần trí cho một người bị Ly Hồn Hoán Phách thì phải mất nửa năm chữa trị à?

Hồi 46
Khó lòng quên gối lẻ

vũ Duy Ninh nói:
- Thì có gì là quan trọng, chỉ cần ngươi biết phương thuốc, đem bà ấy về nhà từ từ chữa trị không được à?
Vô ảnh Cước cười nói:

- Văn huynh thật khéo nói đùa, ta làm sao biết được phương thuốc giải?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thì xin bang chủ!
Vô ảnh Cước nói:
- Văn huynh cho rằng bang chủ chịu đem dược phương chữa Ly Hồn Hoán Phách nói với người ta dễ dàng à?
Vũ Duy Ninh cười một tiếng nói:
- Đúng thế. Lần này bọn Du Lập Trung giả làm gạch xiếc rong, mục đích là để lấy thuốc giải cho con y và hai đặc sứ Qua, Diệp. Nếu bang chủ mà nói cho ngươi dược phương, thì ngươi có nhiều cơ hội rơi vào tay Đồng Tâm Minh lắm.
Vô ảnh Cước nói:
- Phải rồi, Văn huynh à, bang chủ thi hành Ly Hồn Hoán Phách bốn người bọn Du Lập Trung xong, người thấy kết cục sẽ như thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tứ Hải Đồng Tâm Minh sẽ bắt đầu tan rã, quyền bá chủ võ lâm sẽ rơi vào tay bản bang, chỉ như thế thôi!
Vô ảnh Cước cười cười nói:
- ĐÓ là điều chúng ta mong đợi từ lâu rồi. Đến lúc ấy chắc sẽ có một dịp ăn mừng rất lớn, ta hy vọng sẽ được uống mừng ba trăm chén giữa sảnh đường nghị sự Đồng Tâm Minh.
Vũ Duy Ninh cười khẽ một tiếng nói:
- Thếthì ngươi không say chết mới là lạ.
Hai người vừa nói chuyện dông dài vừa đi, đến chiều hôm ấy tới một nơi thị trấn, Vô ảnh Cước nói:
- Văn huynh, đây là Bàn Đà rồi. Xa mười tám năm, trấn Bàn Đà này vẫn còn như xưa!
vũ Duy Ninh hỏi:
- Nhà ngươi ở trong trấn à?
Vô ảnh Cước nói:
- Không, ở chân núi ngoài trấn... Quái lạ, sao ta hồi hộp quá.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Cái đó cho thấy ngươi rất nhớ nhà, có đúng không?
Vô ảnh Cước thở hắt ra, cười đáp:
- Đúng thế, ta thừa nhận. Lá rụng về cội, câu ấy không sai chút nào, hiện giờ ta rất muốn... ôi, Văn huynh à, người nói ta có nên mua lấy vài món gì đem về nhà ăn không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đương nhiên là phải như vậy, nhưng tốt nhất là nên mua vài món gì

biếu tôn phu nhân, để bà ấyvuivẻ.
Vô ảnh Cước nói:
- Phải, nhưng mua cái gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nữ nhân đều thích chưng diện, thì cứ mua vải vóc và đồ trang sức đi!
Vô ảnh Cước gật đầu nói:
- cỏ lý lắm. Bên này có một nhà bán nữ trang, chúng ta vào xem xem...
Mua xong hơn một trăm lạng bạc vải vóc và đồ trang sức, lại mua thêm một bao thức ăn đã nấu chín, hai người bèn ra khỏi thị trấn...
Ra khỏi trấn Bàn Đà khoảng một dặm, Vô ảnh Cước rẽ vào một con đường nhỏ. Tới dưới một chỗ chân núi, Vô ảnh Cước chỉ một gian nhà không xa, dáng vẻ rất xúc động nói:
- ĐÓ là hàn xá, người xem mái nhà vẫn còn tốt, trong nhà lại có ánh đèn, chắc vợ già của ta còn sống!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tôn phu nhân ở đây một mình suốt mười tám năm, nói tới nghĩ thật đáng thương.
Vô ảnh Cước nói:
- Chứ còn gì nữa. May mà lúc ta rời nhà, còn để lại cho bà ấy không ít tiền bạc, đủ cho bà ấy sống nửa đời.
Nói xong ấn gói quà vào tay Vũ Duy Ninh, lại nói:
- Giúp một chút, Văn huynh à, người vào trước thăm dò ý tứ của bà ấy, nói giúp ta vài câu, nếu khiến bà ấy hồi tâm chuyển ý, anh em sẽ cám ơn nhiều mà!
Vũ Duy Ninh trong lòng dở khóc dở cười, hôm nay sở dĩ chàng chịu đi chung với Vô ảnh Cước, mục đích chỉ là để thăm dò cách chữa trị Ly Hồn Hoán Phách chỉ là nằm trong một bài thuốc, nên đã thấy hết hứng thú đối với Vô ảnh Cước này, mấy lần đã muốn ra tay giết quách y cho rồi. Nhưng nghe thấy y nhớ nhà tha thiết, bất giác nảy lòng trắc ẩn, không nở ra tay giết y, mà quyết định sắp tới nếu có cơ hội sẽ bắt sống y đem về giam ở Chính Tâm lao. Quyết định như thế rồi thì giờ đây không thể không giúp y hàn gắn lại tình vợ chồng xưa, nên chàng thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Có điều chàng cũng hy vọng Vô ảnh Cước và vợ y được gương vỡ lại lành, như vậy đêm nay mình cũng được ngủ yên được một giấc trong nhà y để khôi phục chân lực tiêu hao suốt mấy ngày bôn tẩu, nên lúc ấy gật đầu cầm lấy gói quà nói:
- Được rồi, ngươi cứ chờ đấy, lão phu vào trước xem xem!

Chàng cầm gói quà tới trước căn nhà, gõ cửa gọi:
- Này, có ai trong nhà không?
Chỉ nghe tiếng một bà già đáp:
- Ai đấy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Khách qua đường.
Không lâu, cánh cửa mở ra, một bà già tuổi trạc sáu mươi béo phị xuất hiện trước mặt Vũ Duy Ninh. Bà ta nhìn Vũ Duy Ninh dò xét rồi hỏi giọng ngạc nhiên:
- cỏ Chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu lỡ đường không có chỗ ngủ, muốn ngủ nhờ quý xá một đêm, không biết đại tẩu có vui lòng không?
Bà già do dự một lúc, mới gật đầu đáp:
- Được rời, mòi ngươi vào.
Vũ Duy Ninh nói cám ơn rồi bước vào sảnh đường, rồi đặt gói quà lên bàn, rút bản danh sách ra nhìn vội dưới ánh đèn, thì thấy Vô ảnh Cước ở dòng thứ mười tám trong bảy mươi hai lão ma, tên là Hướng Liên, bèn cất đi, nhìn về phía bà già thi lễ nói:
- Đêm tối quấy rầy đại tẩu, thật là có lỗi.
Bà giànói:
- Đừng khách sáo, nếu không chê nhà nghèo thô lậu, cứ nghỉ ở đây. Ngươi ngồi nhé, để lão thân pha cho ngươi một chén trà nóng.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không dám làm phiền đại tẩu, có trà nguội cho lão phu một chén cũng được rồi.
Bà già bước vào trong nhà róc một chén trà bưng ra đưa cho Vũ Duy Ninh, rồi ngồi xuống ghế đối diện, cười nụ nói:
- Lão tiên sinh quý tính đại danh là gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu họ Văn tên Thiên Sinh, đại nương là...
Bà giànói:
- Lão thân họ Diêu, thuyết phu đã qua đời từ lâu, đến nay chỉ có lão thân sống một mình ở đây.
Vũ Duy Ninh khẽ a một tiếng nói:
- Té ra là thế. Nói như vậy đại tẩu cho lão phu nghỉ lại chỉ ngại là...
Bà già họ Diêu ngắt lời cười nói:
- Không sao! Không sao! Chúng ta đều già cả, bảy tám chục tuổi rồi, còn tị hiềm cái gì!
Vũ Duy Ninh cười cười, nâng chén trà lên miệng toan uống, chợt

thoáng thấy trên vách sảnh đường có treo một chiếc áo củ của đàn ông, bất giác giật mình thầm nghĩ:
- Hừ, bà già nói là chỉ có một mình bà ta sống trong nhà này, sợ là không đúng. Xem ra thì Vô ảnh Cước Hướng Liên bị cắm sừng rồi. Nhưng bà ta vẫn chưa biết rằng mình nhận lời ký thác của chồng tới đây, nếu bà ta có một kẻ gian phu, việc gì phải giấu diềm một người lạ như mình?
Vừa nghĩ tới đó, trong lòng chợt hoảng sợ, không dám uống nước trà trong chén, hỏi qua chuyện khác:
- Xin hỏi đại tẩu, chỗ này có cách trấn Bàn Đà xa không?
Bà già họ Diêu thoáng sửng sốt hỏi:
- Ngươi muốn tới trấn Bàn Đà à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế. Có một người bạn nhờ lão phu mang mấy món quà tới trấn Bàn Đà cho vay Bà già họ Diêu nhìn qua gói quà trên bàn hỏi:
- Là cái gói này phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng vậy. ông bạn của lão phu đối với vợ rất có tình cảm, mua rất nhiều vải vóc và nữ trang nhờ lão phu đưa giùm cho bà ta, giá trị không dưới ba trăm lạng bạc.
Bà già họ Diêu trong mắt hiện ra vẻ thèm thuồng, lại nhìn qua gói quà trên bàn một lần nữa, gượng gạo cười nói:
- úi chà! Mang một đống tiền như vậy mà ngươi không sợ bị cướp dọc đường à?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Đang đời thái bình, sao lại có chuyện cướp bóc?
Bà già họ Diêu nghiêm trang nói:
- Chuyện đó khó nói lắm, lão thân nghe nói từ đây tới trấn Bàn Đà có một đoạn đường hay có người ì cướp.
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ hoảng sợ nói:
- A! Lại có chuyện ấy sao? Vậy... vậy...
Bà già họ Diêu cười nói:
- Có điều ngươi không cần phải sợ. Đêm nay ngươi cứ nghỉ lại ở đây, sáng mai đi thì không lo gạp cướp đâu.
Vũ Duy Ninh gật đầu lia lịa nói:
- Vâng! Vâng! Nhưng không biết từ đây tới trấn Bàn Đà có xa không?
Bà già họ Diêu nói:
- Khoảng chừng hai mươi dặm.
Vũ Duy Ninh cười thầm tự nhủ:
- Mụ giặc già này giỏi thật, trấn Bàn Đà cách đây bất quá một dặm,

mụ lại bốc lên là hai mươi dặm, xem ra là ngươi muốn giữ ta lại!
Bèn cầm chén trà trong tay đưa về phía bà ta, khách sáo nói:
- Mời đại tẩu dùng trà!
Bà già họ Diêu vội nói:
- Ngươi dùng đi! Ngươi dùng đi!
Vũ Duy Ninh lúc ấy ngửa cổ uống một hơi cạn chén trà, đặt cái chén không lên bàn hỏi:
- Đại tẩu có tới trấn Bàn Đà bao giờ chưa?
Bà già họ Diêu nói:
- Có chứ. Mỗi năm ít nhất cũng đi bốn năm lần, mua các thức đồ dùng này nọ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì vợ ông bạn của lão phu, nói ra chắc đại tẩu biết.
Bà già họ Diêu a một tiếng, chăm chú nhìn vào mặt Vũ Duy Ninh như có ý dò hỏi, mà cũng có ý chờ đợi gì đó.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vợ ông bạn ấy thật ra không phải ở trong trấn, mà là ở dưới chân núi ngoài trấn.
Bà già họ Diêu thoáng kinh ngạc hỏi:
- ủa, bà ta họ gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- cũng vừa khéo, bà ta cùng họ với đại tẩu.
Bà già họ Diêu tròn mắt ngạc nhiên hỏi:
- Chồng bà ta tên gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vô ảnh Cước Hướng Liên.
Bà già họ Diêu nhảy phắt dậy, kêu thất thanh:
- ô, ngươi nói chồng bà ta là Vô ảnh Cước Hướng Liên sao?
Vũ Duy Ninh đột nhiên ngáp một cái, lim dim mắt nói:
- Đúng vậy, ủa... chóng mặt quá...
Nói xong, thân người lắc lư muốn ngã.
Đúng lúc ấy, trong phòng phía sau chợt có một lão nhân gầy gò mặc áo đen nhảy ra, vỗ tay nói:
- Ngã này! Ngã này!
Vũ Duy Ninh nghiêng người về phía trước, "bịch" một tiếng, ngã lăn xuống đất, hôn mê bất tỉnh nhân sự.
Lão nhân áo đen lập tức bước tới bên vách rút ra một thanh cương đao, cười hì hì nói:
- Nương tử, vài ngày tới chúng ta lại có bánh bao bán rồi!
Bà già họ Diêu giơ tay ngăn y lại nói:

- Khoan đã, mới rồi ngươi nghe y nói gì không?
Lão nhân áo đen cười hung ác nói:
- Nghe rồi, người này nhận lời gởi gắm của chồng trước bà, đem quà cáp gì đó tới cho bà.
Bà già họ Diêu dáng vẻ rất kích động nói:
- Thật không ngờ, mười mấy năm không nghe tin tức của y, lão nương ngỡ y đã chết roi.
Lão nhân áo đen cười nhạt nói:
- Giờ đây bà vui lắm chứ gì?
Bà già họ Diêu nói:
- Vui cái gì?
Lão nhân áo đen nió:
- Bà vẫn nhớ thương y, đúng không?
Bà già họ Diêu chợt tròn mắt chửi lớn:
- Câm cái mồm thúi lại! Lão nương hận không giết chết được y kia!
Lão nhân áo đen giơ đao chỉ Vũ Duy Ninh trên mặt đất nói:
- Nếu thế tại sao bà không cho lão phu giết chết người này?
Bà già họ Diêu nói:
- Ai nói không cho? Lão nương muốn hỏi y mấy câu đã rồi mới ra tay.
Lão nhân áo đen cười hăng hắc nói:
- Bà muôn hỏi chuyện gì?
Bà già họ Diêu đáp:
- Hỏi hành tung của Hướng Liên.
Lão nhân áo đen nói:
- Chẳng cần hỏi đâu. Y nhờ người mang quà về cho bà, tức là y vẫn còn nhớ tới bà, cũng có khi ít hôm nữa y về thăm bà đấy.
Bà già họ Diêu nói:
- Cho nên lão nương muốn hỏi cho rõ ràng.
Lão nhân áo đen nói:
- Nếu bà không muốn nối lại tình xưa với y, thì không cần phải hỏi. Chúng ta giết người này xong, lập tức trốn đi cho xa, thế chẳng hay sao?
Bà già họ Diêu trợn mắt nhìn y một cái nói:
- Thì hỏi một chút có hại gì, ngươi sợ cái gì?
Lão nhân áo đen cười nhạt nói:
- VÕ công của Hướng Liên, bà biết mà ta cũng biết. Người này đã là bạn của y, chắc cũng là một thân võ công bất phàm. Ngươi cứu y tỉnh dậy, vạn nhất không chế phục được y, thì làm thế nào?
Bà già họ Diêu nghĩ thấy đúng, bèn lùi ra một bước nói:
- Được, ngươi ra tay đi, lão nương sắp xếp một lúc, chúng ta lập tức

rời khỏi đây ngay!
Lão nhân áo đen cả mừng, bước một bước tới sát người Vũ Duy Ninh, mặt lộ vẻ hung ác, giơ đao chuẩn bị chém xuống.
"Bình" một tiếng vang rền, cửa sảnh đường đột nhiên bị người đá mở toanh ra, Vô ảnh Cước Hướng Liên trừng mắt dựng tóc đứng sừng sững giữa cửa!
Lão nhân áo đen và bà già họ Diêu kinh hoàng, nhưng khi nhìn rõ người tới chính là Vô ảnh Cước Hướng Liên, hai người càng sợ tới mức hồn phi phách tán, mặt vàng như đất, không hẹn mà cùng đồng thời kêu lên một tiếng thất thanh, hốt hoảng lui lại.
Vô ảnh Cước Hướng Liên mặt đầy sát khí, cười sằng sặc nói:
- Té ra là ngươi... Lão Bì Hầu Đinh Thất!
Lão Bì Hầu Đinh Thất như là nhìn thấy Diêm Vương tới đòi mạng, toàn thân run bắn, đưa ngang đao ra trước bụng, từng bước từng bước lùi dần vào phòng trong, run run nói:
- Hướng đại ca, đây... đây không phải... là lỗi của tiểu đệ, tiểu đệ chỉ là... chỉ là...
Vô ảnh Cước Hướng Liên cười hung dữ, nói dần từng tiếng:
- Nếu ngươi tự tin là nhanh hơn đôi chân của lão phu, thì cứ chạy đi!
Lão Bì Hầu Đinh Thất tựa hồ biết là không chạy thoát được, lúc ấy khuỵu hai gối quỳ xuống run run sợ sệt nói:
- Hướng đại ca tha mạng cho, tiểu đệ tới... tới đây... đều là ý tứ của đại tẩu phu nhân Vô ảnh Cước Hướng Liên bước vào nhà, đi tới trước mặt y, chẳng có vẻ gì là e ngại thanh đao trong tay y, đưa tay nắm ngực áo kéo y dậy, nghiến răng hỏi:
- Ai xúi dục bà ấy giết người rồi cùng nhau lập tức bỏ trốn?
Lão Bì Hầu Đinh Thất ấp a ấp úng nói:
- Tiểu đệ biết... biết lỗi rồi. Hướng đại ca người tha cho một... một cái mạng chó của tiểu đệ được không?
- Vô ảnh Cước Hướng Liên hừ lạnh một tiếng, cười hăng hắc quái dị nói:
- Muốn lão phu tha ngươi à? Hắc hắc hắc, ngươi nhìn lão phu ra hạng người nào vậy? Là đại hiệp khách đầy lòng từ bi à?
Trong câu nói, đã đoạt luôn thanh đao, chuyển mũi đâm luôn một nhát rất chuẩn xác vào tâm khẩu Đinh Thất.
Y ra tay nhanh như chớp, đến nỗi lão Bì Hầu Đinh Thất không có cơ hội để chống cự, chỉ kêu lên được một tiếng thê thảm, đứt hơi chết ngay.
Nhưng thân thể Đinh Thất không đổ xuống vì Vô ảnh Cước Hướng Liên ra tay cực nặng, một đao đâm suốt tâm khẩu y cắm luôn vào

vách, thành ra toàn thân y bị đóng đinh luôn vào tường!
Bà già họ Diêu sợ đến đổi mặt trắng bệch, buột miệng run run nói:
- Tốt! Tốt! Giết là tốt! Bây giờ tới... tới lượt lão nương!
Vô ảnh Cước Hướng Liên từ từ quay nhìn bà ta, lạnh lùng nói:
- Yên tâm đi, ta không giết ngươi đâu!
Bà già họ Diêu cười thảm nói:
- Thật à? Họ Hướng ngươi thủ đoạn ra sao ai lại không biết? Ngươi muốn để lão nương xin tha mạng chán tai rồi mới ra tay chứ gì?
Vô ảnh Cước nói:
- Không, ta cũng không làm khó ngươi.
Bà già họ Diêu chợt ngơ ngác nói:
- Ngươi bớt vẽ vời đi một chút. Lão nương đã sớm biết có ngày hôm nay, ngươi động thủ mau đi.

Hồi 47
Tiếng khóc não đêm dài

Vô ảnh Cước nói:
- Lẽ ra ta phải giết ngươi, nhung ta thiếu một mạng của anh ngươi, nên ta không giết ngươi, từ nay ân oán thế là xong!
Bà già họ Diêu nghe xong, mới biết y quả thật không muốn giết chết mình, nhất thời cảm xúc lẫn lộn, vừa đau xót mừng rỡ, rơi nước mắt như mưa nói:
- ĐÓ đều là người không tốt, nghĩ mà xem, trước lúc ngươi giết chết anh ta, chúng ta sống với nhau thế nào? Lão nương đối xử với ngươi cói chỗ nào không tốt? Mà ngươi vì cướp được một món hàng không tới năm ngàn lạng bạc mà giết chết anh ta! Ngươi...
Vô ảnh Cước cười nói:
- Ta đã nói nhiều lần rồi, là y động thủ trước.
Bà già họ Diêu vừa hỉ mũi vừa lau nước mắt nói:
- Nhưng ngươi biết rõ võ công của anh ấy không bằng ngươi, sao ngươi không nhịn anh ấy một chút?
Vô ảnh Cước nói:
- Trong tình cảnh như vậy, làm sao ta nhịn được?
Bà già họ Diêu khóc nói:
- Vì một cước của ngươi đá chết anh ấy, nên thành ra tình nghĩa vợ

chồng ta cũng như bị một cước đá sập vậy!
Nói ra cũng quái lạ, bà già họ Diêu này, bất kể là nhìn từ phía nào, lúc bà ta còn trẻ tuổi cũng không thể gọi là một mỹ nhân, nhưng bà ta đối với Vô ảnh Cước Hướng Liên lại như có một sức hấp dẫn, một cái nhăn mày hay một tiếng cười, một câu nói hay một tiếng khóc đều làm lòng Hướng Liên rung động, khiến cho y anh hùng hết giận.
Lúc ấy y thấy bà ta khóc, nức nở như trẻ con, không kìm được một tiếng thở dài nói:
- Thì đã lỡ rồi, ngươi vẫn không tha thứ cho ta, thì bảo ta làm thế nào?
Bà già họ Diêu nói:
- Lão nương vừa hận ngươi... vừa nhớ nhung ngươi, nhưng ngươi là thằng giặc Vô tình Vô nghĩa...
Hướng Liên ánh mắt ngưng lại, hiện ra vẻ kích động nói:
- Thật à? Ngươi nhớ thương ta thật à?
Bà già họ Diêu giọng khổ não nói:
- Sao không thật? Bao nhiêu năm nay lão nương không lúc nào không nhớ nhung ngươi, nhưng mà...
Bỗng bà ta bật người lên, chỉ thấy Hướng Liên loạng choạng lùi lại, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ lẫn ngơ ngác. Thì ra trước ngực hắn đang có một chuôi đao truỷ thủ thò ra ngoài.
Vô ảnh Cước Hướng Liên gắng gượng nói:
- Mới rồi lẽ ra ta phải... giết luôn cả ngươi mới đúng!
Rồi ngã xuống sàn nhà nằm một đống.
Diêu Nguyệt Kiều nói:
- Đúng lắm, kể cũng lạ là ngươi không nhớ dai, ngươi quên là lão nương đã thề là phải giết ngươi à?
Hướng Liên không nói nữa, chỉ nhìn bà ta trừng trừng, không nói câu nào.
Diêu Nguyệt Kiều cúi đầu nhìn kỹ y một lượt, rồi rút truỷ thủ trên ngực y ra nói:
- Hừ, ngươi được lợi đấy!
Té ra, bà ta phát hiện ra Hướng Liên đã chết rồi.
Bà ta đối với Hướng Liến quả là không có chút tình nghĩa vợ chồng gì, rút đao xong, lập tức ngồi xổm lên đưa tay mò mẫm trong người y, lấy hết tiền bạc ra để trên bàn, nhìn đống bạc cười hề hề nói:
- HÔ hô, lâu lắm rồi mới được thấy nhiều tiền như thế này!
Nói xong, lại quay về phía Vũ Duy Ninh, lật người chàng lại, đưa tay mò mẫm trong người Vũ Duy Ninh, cũng lấy hết tiền bạc ra để trên bàn, rồi đi tới trước xác Đinh Thất rút lưỡi đao ra, Quay vềcạnh

người Vũ Duy Ninh giơ cao lưỡi đao lên, cười khanh khách quái dị nói:
- Họ Văn kia, lão nương với ngươi không thù không oán, nhưng lão nương giết những người không thù không oán chẳng phải một lần, ngươi chịu vậy!
Dứt lời, chém xuống ngay bụng Vũ Duy Ninh một đao.
"Phụt" một tiếng, một luồng nước từ miệng Vũ Duy Ninh đột nhiên bắn ra, phun trúng giữa mặt bà ta!
- Ai da!
Diêu Nguyệt Kiều kêu lên một tiếng đau đớn, buông rơi lưỡi đao, hai tay ôm mặt, ngã lăn xuống đất, vừa lăn lộn vừa gào lên:
- Trời ơi! Con mắt ta! Mắt ta mù rồi!
Đúng vậy, từ kẽ tay bà ta máu đã chảy ròng ròng, đôi mắt của bà ta đã bị luồng nước từ miệng vũ Duy Ninh phun ra đánh nát!
Luồng nước này chính là hớp nước trà có pha thuốc mê mà Vũ Duy Ninh uống lúc nãy. Vì chàng đã biết rõ Diêu Nguyệt Kiều mang lòng gian ác, nhưng giả như không biết, uống xong chén trà, ngấm ngầm vận công chặn lại, không cho thuốc mê phát tác, để xem bà ta giở trò gì...
Tuy chàng chẳng xót thương gì cho Hướng Liên, nhưng thấy Diêu Nguyệt Kiều tàn ác hung dữ quá đáng như thế, nên phun nước trà đánh mù mắt bà ta luôn.
Từ sau khi ăn trái nhân sâm ngàn năm, công lực của chàng đã không kém gì một cao thủ tu vi bốn chục năm, nên lúc ấy vận công phun luồng nước ra, kình lực mạnh mẽ dị thường, giống như một luồng mạt sắt, chẳng những đánh mù mắt Diêu Nguyệt Kiều mà còn làm cho mặt bà ta đỏ bầm như bị lửa đốt, đau đớn thấu tận tim gan.
Chàng thong thả đứng lên, không màng ngó tới Diêu Nguyệt Kiều đang đau đớn lăn lộn kêu la trên mặt đất, lấy bản danh sách trong người ra gạch bỏ năm chữ Vô ảnh Cước Hướng Liên, rồi mới tìm một cái khăn vuông, đem số bạc của mình và tám trăm lạng bạc của Hướng Liên gói lại đeo lên vai, cất chân bước ra khỏi nhà.
Diêu Nguyệt Kiều đột nhiên giơ tay nắm lấy chân chàng, kêu lên thê thảm:
- Ngươi không được đi! Ngươi không được đi!
Vũ Duy Ninh tránh qua một bước, lạnh lùng nói:
- Giết chết ngươi mới được đi phải không?
Diêu Nguyệt Kiều quờ tay một cái không nắm được chân chàng, lại quờ cái nữa, kêu lớn:
- Muốn đi cũng được, nhưng để bạc xuống đó rồi đi. Số bạc đó của

ta, ngươi không được cầm bạc của ta đi!
Vũ Duy Ninh không bao giờ ngờ rằng bà ta bị mù mắt vẫn canh cánh không quên tiền bạc, trong lòng chợt thấy vừa đáng cười vừa đáng thương, bất giác cười nhạt nói:
- Ngươi nói tám trăm lạng bạc của Hướng Liên là của ngươi chứ gì?
Diêu Nguyệt Kiều bất kể hai hố mắt ròng ròng máu, theo chỗ tiếng nói nhảy xổ tới chụp, rít lên:
- Đúng vậy, trả cho ta!
Vũ Duy Ninh lách người tránh qua hỏi:
- Hướng Liên là người gì của ngươi?
Diêu Nguyệt Kiều hai mắt đã mù, chụp lấy Vũ Duy Ninh không trúng, lao luôn vào vách tường, vì dùng sức quá mạnh, hai cánh tay xuyên luôn qua vách ván, khi rút lại rồi, trên tay ròng ròng máu tươi, nhưng bà ta cũng không màng tới, lại quay lại nhảy xổ tới Vũ Duy Ninh đánh nữa, gào thét xé lòng:
- Y là chồng ta! Nên tám trăm lạng bạc ấy là của ta!
Vũ Duy Ninh né một cái lui luôn ra ngoài cửa, chẳng đếm xỉa gì tới bà ta nữa, chạy mau về phải đường cái. Vì biết quanh đó không có khách sạn, nên quyết định chạy luôn một chặng trong đêm.
Thêm đêm này nữa thì chàng đã hai ngày hai đêm không được chợp mắt, cơ thể và đầu óc đã quá mệt mỏi. Chàng rất muốn nằm luôn xuống bên đường ngủ luôn một giấc, nhưng lại nghĩ tới sự sống chết của bốn người bọn Du minh chủ đều nằm trong tay mình, nên phải cố gắng lấy hết tinh thần lao đi.
Chạy tới canh ba thì qua một chỗ thị trấn, không ngờ phát hiện trong trấn có một khách sạn nhỏ hẹp, bèn quyết định ghé vào ngủ một lúc, sáng sẽ đi tiếp.
Các khách sạn thì đều đêm không đóng cửa, Vũ Duy Ninh bước vào trong thấy điếm tiểu nhị ngồi dựa bên quầy ngủ gật, bèn bước tới vỗ vai y nói:
- Tiểu nhị ca, còn phòng không?
Điếm tiểu nhị choàng tỉnh, vội vàng đứng dậy nói:
- Có ạ! Có ạ! Còn một phòng riêng, lão nhân người nghỉ ở phòng chung hay phòng riêng.
Vũ Duy Ninh đáp luôn:
- Phòng riêng!
Tiểu nhị khom lưng nói:
- Vâng ạ, xin đi theo tiểu nhân!
Đi qua một dãy phòng chung, tới một dãy phòng ở mặt sau dành cho một người, điếm tiểu nhị mở cửa một gian. Vũ Duy Ninh bước vào

xem, thấy tuy đơn giản thiếu tiện nghi, nhưng cũng đã quá vui lòng, lập tức đặt bao phục xuống dặn:
- Tiểu nhị ca, lão phu muốn ngủ một giấc, trời có sập cũng không được tới gọi ta dậy, đã nghe chưa?
Tiểu nhị cười lấy lòng nói:
- Vâng ạ, vâng ạ. Chỗ này rất yên tĩnh, lão nhân người cứ yên tâm nghỉ ngơi.
Vũ Duy Ninh chờ y thắp một ngọn đèn trong phòng xong, bèn xua tay bảo y đi ra, đóng cửa phòng lại, cả giày lẫn áo đều không buồng cởi, lăn luôn ra trên giường nhắm mắt lại.
Chàng đang mơ màng sắp ngủ hẳn, chợt nghe có tiếng nữ nhân sụt sùi khóc khe khẽ.
ơ, ai khóc ở đây?
Chàng mở hai mắt, ngưng thần nghe ngóng, thì nghe tiếng khóc phát ra từ phòng bên cạnh, trong lòng rất là bực bội, thầm rủa:
- Hừ, nửa đêm nửa hôm, lại chẳng phải là chết chồng mà kêu kêu khóc khóc cái gì!
Chàng lại nhắm mắt, cố gắng quên đi tiếng khóc từng cơn từng cơn nức nở vang tới bên tai, nhưng không có cách nào, vì tiếng khóc nghe ra rất bi thiết rất thê thảm, giống như lời ca bi thống kéo dài không dứt, lúc ảo nảo, lúc sụt sùi, thê lương ai oán, nấc nấc không thôi!
Hừ, gã tiểu nhị lại nói chỗ này rất yên tĩnh, tìm y tính tiền bỏ đi cho rồi!
Chàng tức tối nhảy xuống giường, mở cửa bước ra, sải chân bước về phía trước khách sạn, gọi tiểu nhị lúc ấy đang ngủ gật nói:
- Tiểu nhị ca, ngươi dậy đi!
Tiểu nhị giật mình tỉnh giấc, đứng dậy dụi dụi mắt hỏi:
- Lão nhân, người có gì sai bảo vậy?
Vũ Duy Ninh giận bừng bừng nói:
- Mới rồi ngươi nói phòng ấy rất là yên tĩnh, phòng ấy mà yên tĩnh à?
Tiểu nhị đầy vẻ ngạc nhiên nói:
- Có có gì không đúng?
Vũ Duy Ninh trầm giọng nói:
- Lão phu nghe tiếng khóc của một cô gái!
Tiểu nhị a một tiếng chau mày nói:
- Sao, cô ta lại khóc nữa rồi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi lên bảo cô ta đừng khóc nữa, để khách khứa ngủ yên có được không?

Điếm tiểu nhị lắc đầu nói:
- Không được đâu.Tiểu nhân mà lên khuyên bảo, cô ta càng khóc thê thảm hơn. Lão nhân không biết, cô ta...

Hồi 48
Cứu giúp kẻ Vô cư

vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Chồng chết phải không?
Tiểu nhị nói:
- Không, cô ta hiện còn là một cô gái, có điều ngày mai sẽ... sẽ có chồng...
- Sáng mai cô ta xuất giá à?
- Đúng thế, sẽ là thiếp của Dương gia trấn thủ tệ trấn là Tạ lão gia.
- CÔ ta không nguyện ý à?
- Không, là cô ta nguyện ý!
- Thế tại sao lại còn khóc lóc?
- Bởi vì mẹ cô ta vừa mới bệnh qua đời hôm trước.
- ủa?
- CÔ ta và mẹ đi tìm thân thích không gặp, tháng trước tới đây trọ, mẹ cô ta chợt mắc bệnh nặng, vì không tiền chạy chữa, đến hôm trước thì chết. CÔ ta muốn chôn cất chỉ Còn cách bán mình chôn mẹ, Tạ lão gia ưng thuận giúp cô ta lo liệu hậu sự, hôm qua sai người mang tới cái quan tài xấu, mai táng qua loa thi thể mẹ cô ta. Ngày mai - Ô không phải, giờ này phải nói là hôm nay, trưa hôm nay sẽ phải theo về làm thiếp cho ông ta rồi.
- Hừ, vị Tạ lão gia kia khảng khái thật đấy!
- Chắc thế, ông ta vốn ưng thuận chôn cất mẹ người ta tử tế, kết quả lại đưa tới một cỗ áo quan xấu, hà hà, cỗ áo quan ấy nhiều lắm là một lượng bạc, một lượng bạc mua được một cô nương như hoa như ngọc, hà hà! Mua bán như vậy đúng là không lầm, nếu sớm biết được, tôi cũng bỏ ra...
- Nói xong hết chưa?
- À vâng... vâng! Nói xong rồi. ô! Nếu lão nhân người ngủ không được, tiểu nhân sẽ giúp lão nhân người qua...
- Tên cô ta là gì?

- CÔ ta à? ờ ờ, cô ta họ Diêu, tên Ngọc Nga, người Lạc Dương.
- Vị Tạ lão gia kia ở đâu?
- ở phía sau đường này, cứ cái nhà nào có cái cổng lớn sơn màu đỏ, nhung lão nhân người hỏi... hỏi để làm gì?
- Chẳng có gì, ngươi đi ngủ đi!
- Lão nhân người không đổi phòng sao?
- Không!
Vũ Duy Ninh nói tới đó, quay người trở về hậu viện, vào trong phòng mình, lấy trong bao ra tám trăm lạng bạc gói lại rồi bước qua gian phòng sát vách, giơ tay gõ cửa nói:
- Diêu cô nương, xin mở cửa.
Diêu Ngọc Nga đang khóc nức nở trong phòng, vừa nghe nửa đêm canh ba chợt có người gõ cửa, không kìm được hoảng sợ, hoang mang hỏi:
- Ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Lão phu là người khách tuần phòng sát bên cạnh, có chuyện muốn nói với cô nương.
Diêu Ngọc Nga nghe người nói là một "lão nhân" bèn ra mở cửa phòng, cúi đầu nhỏ nhẹ nói:
- Vị lão bá này có gì dạy bảo?
CÔ ta tuổi trạc mười sáu mười bảy, mày như trăng non, răng trắng mắt sáng, tuy dáng vẻ gầy gò tiều tụy, nhưng quả là một cô nương như hoa như ngọc.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu mới hỏi điếm tiểu nhị, nên biết sự rủi ro của cô nương, về hoàn cảnh khó khăn của cô nương rất là cảm thông, nên không ngại mạo muội, muốn giúp đỡ cô nương chút ít.
Diêu Ngọc Nga ngước đôi mày tầm, nhìn chàng với vẻ kỳ lạ hỏi:
- Điếm tiểu nhị mới rồi nói với bá bá những gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Y nói cô nương bán mình chôn mẹ, vị Tạ lão gia kia sau giờ ngọ hôm nay sẽ tới cưới co ve.
Diêu Ngọc Nga gật đầu tức cửi nói:
- Tình hình đúng là như vậy, cho nên nạn nữ không cần người khác giúp đỡ nữa rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ nương tình nguyện làm vợ Tạ lão gia phải không?
Diêu Ngọc Nga cười thê thảm nói:
- Không tình nguyện thì còn cách nào đâu?

Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ cần cô nương không vui lòng lấy y, lão phu có cách chuộc cô nương lại.
Diêu Ngọc Nga chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Rồi sau đó thì sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sau đó, cô nương đã lấy lại tự do, thích đi chỗ nào thì đi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nạn nữ không có nhà để về, vả lại trong người không có một đồng một chữ, biết đi đâu được? Đâu là nơi nạn nữ có thể dung thân?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Nghe nói cô nương là người Lạc Dương phải không?
Diêu Ngọc Nga gật đầu đáp:
- Đúng thế!
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- ở đó không còn ai là thân thích sao?
Diêu Ngọc Nga đáp:
- Có một vị thúc thúc nhưng không có khả năng thu dưỡng nạn nữ.
Vũ Duy Ninh đưa cái bao có tám trăm lạng bạc cho nàng nói:
- Vậy thì tám trăm lạng bạc này có thể giúp lệnh thúc thúc thu dưỡng cô!
Tám trăm lạng bạc đối với một cô gái gió thổi đã ngã thì quả là một cái bao quá nặng, nên Diêu Ngọc Nga đưa tay ra đón lấy xong thì hai tay trĩu xuống, suýt nữa thì đánh rơi. Nhưng nàng vẫn không dám tin vào tai mình, không dám tin là trong bao có tám trăm lượng bạc, nàng cố ôm giữ cái bao, nét mặt đầy vẻ kinh hoàng lạ lùng hỏi:
- Lão bá bá, người nói gì?
Đột nhiên nàng ngây người ra.
Bởi vì lúc nàng ngẩn đầu lên thì vị "lão bá bá" trước mặt đã biến mất. Nàng cho rằng mình đã gặp ma, phát run tới nỗi mặt hoa biến sắc, vứt luôn gói bạc xuống, lăn luôn ra nền đất.
Nhưng rõ ràng nàng là một cô gái thông minh, nàng lập tức nghĩ rằng nếu như "lão bá bá" mà mình gặp không phải là người thì nhất định là thần tiên chứ không phải là ma quỷ, bởi vì ma quỷ tuyệt đối không bao giờ lại chịu giúp đỡ người. Cho nên nàng lại lấy được bình tĩnh rồi lập tức bò dậy với lấy cái bao, mở tung ra xem.
Bao phục mở ra, một đống bạc lấp lánh trắng xóa hiện ra trước mặt rồi, nàng vẫn không dám tin chuyện này là thật, hoảng sợ ngơ ngác nhìn sửng vào đống bạc, run rẩy nói:
- Đây đây là sự thật sao?

Vào lúc ấy, Vũ Duy Ninh dĩ nhiên đến nhà Tạ lão gia. Vào tới trong, chàng mau lẹ tìm được tới chỗ thư phòng. Dường như vị Tạ lão gia này vì quá khoan khoái nên chưa đi ngủ, đang đi qua đi lại trong thư phòng, Vũ Duy Ninh đẩy cửa bước vào, y tưởng là gia nhân tới, không quay đầu lại, chỉ nói:
- Tạ An, lão phu đã nói là không cần hầu hạ gì nữa, ngươi đi ngủ đi!
Vũ Duy Ninh rút ngọn chuỳ thủ ra, lặng lẽ bước tới sát sau lưng y, tay phải giơ ra bịt miệng, tay trái kề đao vào Bối Tâm y lạnh lùng nói:
- Tạ lão quỷ, lão phu có việc muốn bàn bạc với ngươi, mong ngươi tiếc mạng đừng có la lên!
Tạ lão gia phát hoảng, nhưng vì miệng đã bị bịt chặt, kêu không ra tiếng, nhất thời phát sợ tới toàn thân run bắn, miệng cứ "um um um" một tràng.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu lại nói lần nữa, ngươi không được kêu la gì cả, nếu không thì sẽ cho ngươi một đao!
Tạ lão gia "um um" hai tiếng, tỏ ý tuân lệnh.
Vũ Duy Ninh mới nới lỏng tay ra, đổi qua chụp lấy huyệt Mi Tỉnh dưới lông mày của y, hỏi:
- Ngươi mai táng mẫu thân của Diêu cô nương tốn hết bao nhiêu tiền?
Tạ lão gia mặt mày trắng bệch, nhìn chàng trừng trừng kinh hãi muốn ngất đi, ấp ấp úngúngnói:
- Ngươi... ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đừng hỏi lão phu là ai. Lão phu hỏi ngươi mai táng mẫu thân của Diêu cô nương tốn hết bao nhiêu tiền?
Tạ lão gia hớp hớp không khí, đáp:
- Ba... ba lạng bạc... ngươi hỏi làm gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy lão phu đưa ngươi ba lạng bạc, ngươi có chịu buông tha Diêu cô nương không?
Tạ lão gia vừa run sợ, vừa lạ lùng hỏi:
- Ngươi nói thế là có ý gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Yù tứ là thế này. Diêu cô nương không vui lòng lấy một người vừa già vừa keo kiệt như ngươi.
Tạ lão gia nói:
- Sao lại có chuyện ấy, cô ta tự nguyện bán thân chôn mẹ, đó là hai bên tự nguyện, đến nay lão phu đã an táng mẹ cô ta xong, cô ta lại

trở mặt à?
Vũ Duy Ninh ấn ấn ngọn đao vào giữa ngực y, cười nhạt nói:
- Nói như vậy, là ngươi không chịu buông tha cô ta chứ gì?
Tạ lão gia mặt mũi trắng bệch ra, hổn hển nói:
- Có gì cứ nói, có gì cứ nói mà...
Vũ Duy Ninh nói:
- Có một câu, là nếu tình nguyện buông tha cô ta, ta sẽ trả lại cho ngươi ba lạng bạc, tha cho cái mạng già của ngươi, còn nếu không chịu, ta sẽ cho ngươi xuống âm phủ mà cưới vợ!
Tạ lão gia vội gật đầu lia lịa nói:
- Chịu mà! Chịu mà! Ngươi cất lưỡi đao đi.
Vũ Duy Ninh theo lời, rút ngọn chuỳ thủ lại, nói:
- Vậy thì đưa tờ giấy tình nguyện bán mình của cô ta ra đây!
Tạ lão gia ngần ngại, nhưng thấy Vũ Duy Ninh mắt đầy sát khí đang trừng trừng nhìn mình, bất giác ớn lạnh, không dám cãi lại, bước về cái tủ sách, rút từ một cái tráp đựng giấy tờ ra tờ giấy tình nguyện bán mình của Diêu Ngọc Nga nói:
- Đây là tờ văn khế bán mình của Diêu cô nương, ngươi... ngươi nói sẽ trả cho ta ba lạng bạc phải không?
Vũ Duy Ninh chìa tay nói:
- Đưa đây!
Tạ lão gia lui lại một bước nói:
- Ngươi phải đưa ra ba lạng bạc trước đã rồi mới được cầm tới cái này!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi sợ lão phu uốt lời à?
Tạ lão gia nói:
- Dĩ nhiên rồi, ngươi là người có bản lĩnh, nếu cầm xong tờ văn khế bán mình này rồi quay đầu bỏ đi, lão phu biết chỗ nào mà tìm?
Vũ Duy Ninh cười nhạt một tiếng, móc ra ba lạng bạc thảy lên bàn nói:
- Được rồi, đưa tờ văn khế cho ta!
Tạ lão gia cầm lấy ba lạng bạc nhét vào trong bụng xong mới đưa tờ giấy cho Vũ Duy Ninh, nói:
- Cầm lấy đi, từ nay trở đi, lão phu quyết không làm điều tốt giúp đỡ người ta nữa đâu!
vũ Duy Ninh cất tờ văn kiện rồi, chỉ vào bàn sách có đủ bút mực nói:
- Viết một tờ biên nhận đưa cho ta!
Tạ lão gia sửng sốt hỏi:
- Biên nhận à? Biên nhận cái gì?

Vũ Duy Ninh nói:
- Viết là có nhận ba lạng bạc của Diêu Ngọc Nga!
Tạ lão gia nói:
- Cần gì phải thế! Tờ văn khế kia đã ở...
Vũ Duy Ninh thò tay vào bọc móc thanh chuỳ thủ ra, lạnh lùng nói:
- Ngươi có chịu viết hay không?
Tạ lão gia giật nảy người lên một cái, chỉ còn biết ngồi xuống phía trước bàn giấy, lấy ra một tờ giấy trắng, cầm bút chấm mực, viết một tờ "biên nhận đã cầm tiền".
Vũ Duy Ninh lại cầm lấy cất vào trong bọc, tiện tay cầm lấy cái nghiên mực hỏi:
- Ngươi nhìn xem, cái nghiên mực này làm bằng gì vậy?
Tạ lão gia phát hoảng hai tay vội ôm đầu, kêu lên:
- Ngươi không được đánh ta, lão phu đã đã đáp ứng tất cả yêu cầu của ngươi rồi mà!
vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu không đánh ngươi, lão phu chỉ hỏi ngươi cái nghiên này làm bằng gì thôi!
Tạ lão gia mặt lộ vẻ sợ hãi, ngờ vực nói:
- Cái nghiên ấy làm bằng đá, lão huynh hỏi thế là có ý tứ gì?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Đá thì rất cứng phải không?
Tạ lão gia biến sắc nói:
- Cái đó dĩ nhiên.
Vũ Duy Ninh ngầm vận chân lực bóp mạnh một cái, biến cái nghiên thành một đống bột đá, cười khan nói:
- Nếu ngươi lại dám sinh sự rắc rối gì với Diêu cô nương thì ngươi cũng sẽ nát ra như cái nghiên này đấy!
Nói xong, mở cửa ra khỏi thư phòng, nhún chân một cái vượt qua tường...
Về tới khách sạn, chàng nhè nhẹ bước vào phòng Diêu Ngọc Nga, chỉ thấy nàng đang ngồi trên ghế, sửng sờ nhìn đống bạc trắng xóa, bất giác cười khẽ một tiếng, nói:
- Diêu cô nương, đó là bạc thật, không phải giả đâu!
Diêu Ngọc Nga giật mình kêu a một tiếng, vội vàng quỳ xuống nhìn chàng, vừa sợ vừa mừng nói:
- Lão bá bá, người... người là thần tiên hay là người?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trên đời mà có thần tiên thì thần tiên cũng chẳng được thanh nhàn lắm đâu... lão phulàngười!

Diêu Ngọc Nga nói:
- Lão nhân người... đem số bạc này cho cháu thật ư?
Vũ Duy Ninh lấy tờ văn khế bán mình và tờ biên nhận tiền đưa cho nàng, nói:
- Ngoài ra còn cho cô mấy thứ này nữa.
Diêu Ngọc Nga đón lấy, đưa mắt nhìn qua, rồi mừng quá sa nước mắt, móp móp đầu lia lịa nói:
- Lão bá bá, người là cha mẹ sinh ra nạn nữ một lần nữa, xin nhận một lạy của nạn nữ!
Vũ Duy Ninh đưa tay đỡ nàng đứng dậy, cười nói:
- Không cần như thế, lão phu cũng có một yêu cầu với cô!
Diêu Ngọc Nga gật đầu rối rít nói:
- vâng! Vâng! Nạn nữ nguyện làm nô tỳ báo đáp đại ân đại đức của bá bá!
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, sau khi trời sáng, cô có thể thuê xe trở về Lạc Dương với lệnh thúc thúc rồi, yêu cầu của lão phu, chỉ là... yêu cầu cô đừng khóc nữa.
Diêu Ngọc Nga sửng sốt nói:
- Đừng khóc nữa à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng rồi, cô khóc làm lão phu không có cách nào ngủ được, mà lão phu đi đường rất là mệt mỏi, không ngủ ngon thì không thể nào chịu nổi, vậy cô đừng khóc nữa, có được không?
Diêu Ngọc Nga nước mắt ròng ròng gật đầu nói:
- Được ạ, cháu không khóc, cháu không...
Vũ Duy Ninh nói:
- Khi trời sáng rồi, sai tiểu nhị đi thuê giúp cô một chiếc xe ngựa, nếu không có ai đuổi theo tìm tới quấy rầy thì ngàn vạn lần đừng tới đánh thức lão phu, rõ chưa?
Diêu Ngọc Nga nói:
- RÕ ạ, nhưng thưa lão bá, người còn chưa nói cho nạn nữ biết đại danh, ít nhất lão nhân người cũng nên nói cho nạn nữ biết được không?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- CÔ biết tên lão phu để làm gì?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nạn nữ muốn lập một cái bàn thờ để cầu chúc cho lẩm bẩm được trường sinh, trọn đời cúng vái, để báo đáp ơn đức của lão nhân người.

Vũ Duy Ninh cười hô hố nói:
- Không cần, chỉ cần ngươi không khóc nữa, cũng là đã báo đáp lão phu rồi đấy!
Nói xong bước trở ra, khép cánh cửa phòng của cô ta lại.
Về đến phòng mình, chàng cứ để cả áo lăn ra giường mơ mơ màng màng ngay, có lẽ vì không còn nghe thấy tiếng khóc tức tưởi nữa hoặc giả thấy mình vùa làm được một điều hay, trong lòng thanh thản, ngủ ngay lập tức.
Tỉnh giấc dậy, trời đã sáng bừng.
Chàng xuống giường mở cửa bước ra, nghe thấy trong phòng bên cạnh có tiếng chổi quét dọn, bước qua nhìn thì không thấy Diêu Ngọc Nga ở trong phòng, chỉ có điếm tiểu nhị đang quét dọn. Y thấy Vũ Duy Ninh đứng nhìn vội vàng cười nói:
- A, lão nhân gia người dậy rồi!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Vị Diêu cô nương kia đâu rồi?
Điếm tiểu nhị nói:
- Đi rồi! Hà hà, nói ra lão nhân người nhất định không tin, chứ sáng sớm hôm nay cô ta xuống đánh thức tiểu nhân dậy, sai tiểu nhân đi thuê dúm cô ta một cỗ xe ngựa, nói là phải về Lạc Dương. Hà hà, tiểu nhân nói "Không được đâu cô nương à, cô đã bán mình cho Tạ lão gia rồi, sao lại trốn đi?" CÔ ta nghe xong rút hai tờ giấy đưa tiểu nhân xem. Hà hà, lão nhân người nhất định không đoán ra là giấy gì đâu!
Vũ Duy Ninh cười một tiếng hỏi:
- ĐÓ là giấy gì vậy?
Tiểu nhị nói:
- Một tờ văn khế bán mình của cô ta đưa Tạ lão gia hôm trước, một tờ là biên nhận ba lạng bạc của cô ta giao!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:
- ủa, cô ta tự chuộc được mình rồi à?
Tiểu nhị nói:
- Không phải thế, cô ta chợt có rất nhiều bạc, cô ta nói là một vị lão hiệp khách giúp đỡ cô ta. Hà hà, xưa nay tiểu nhân chưa từng thấy lão hiệp khách ra sao, nên tiểu nhân là không có tin!
Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Nếu không tin, theo ngươi là ai giúp đỡ cô ta?
Tiểu nhị nói:
- Nhất định là vị Thổ Địa gia gia mà trấn này thờ phụng, lão nhân người không biết đâu, Thổ Địa ở đây rất linh thiêng, tháng trước...

Vũ Duy Ninh phay tay cắt ngang câu nói của y, nói:
- Được rồi, lão phu muốn lên đường, không rảnh nghe ngươi kể chuyện được, ngươi mau mau mang bữa ăn sáng lên đây.
Tiểu nhị hơi cụt hứng, buông cái chổi xuống nói:
- Vâng ạ, tiểu nhân sẽ mang lên ngay, lão nhân người dùng gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tùy, có gì ăn nấy!
Nửa giờ sau, chàng đã trả tiền khách sạn, tiếp tục lên đường đi về hướng nam.
Nhờ ngủ ngon suốt nửa buổi sáng, tinh thần thân thể đều thoải mái, nên chàng đi rất mau, nhìn thấy trên đường không có ai, bèn thi triển khinh công lao người lướt đi, trong khoảnh khắc đã chạy hơn hai chục dặm đường.
Không lâu, một cỗ xe ngựa hiện ra trước mắt chàng.
Chàng biết chắc đây là chiếc xe Diêu Ngọc Nga thuê, nhưng chàng không định gặp mặt Diêu Ngọc Nga, chàng chỉ muốn lặng lẽ vượt qua chiếc xe, đi mau về Lạc Dương để tíu cách cứu bọn Du Lập Trung bốn người.
Nhưng đúng lúc chàng đang định vòng qua để vượt lên, cỗ xe ngựa lại đột nhiên rời khỏi đường cái, chạy vào một khu rừng cạnh đường.
ồ, người đánh xe quanh vào núi làm gì kìa?
ĐÓ là đường đi Lạc Dương sao?
Không, trong khu rừng này chẳng có con đường nào cả.
Hay là phu xe cho ngựa vào rừng nghỉ ngơi?
Cũng không, bất quá mới rời khỏi trấn hơn hai mươi dặm, trời cũng chẳng phải nóng nực gì lắm, ngựa làm gì đã mỏi mệt? Hừ, không chừng gã phu xe này...
Vũ Duy Ninh vừa nghĩ tới đó, không dám coi thường nữa, lập tức phi thân vọt lên, chạy mau về phía khu rừng.

Hồi 49
Hái hoa bất chấp

chỉ thấy chiếc xe ngựa kia lắc bên phải lại nghiêng bên trái lắc lư đi vào rừng, đi một mạch, khi cách đường cái khoảng vài chục trượng mới dừng lại.

Phu xe là một hán tử khoảng ba mươi tuổi, y dừng xe lại, rồi từ chỗ ngồi quay lại bước vào trong xe, mặt lộ vẻ gian giảo cười nói:
- CÔ nương đừng ngờ vực, đi suốt hơn nửa ngày rồi, nếu không nghỉ ngơi một chút, con ngựa của ta không đứng được nữa.
Chỉ nghe tiếng Diêu Ngọc Nga trong xe nói:
- Muốn nghỉ chân thì nghỉ bên đường cũng được, cần gì phải vào tận trong rừng xa thế này?
Tên phu xe cười nói:
- Trong rừng này tối tăm mát mẻ hơn, đúng không?
Diêu Ngọc Nga đẩy cửa thùng xe ra, bước xuống nhìn bốn phía nói:
- Rừng này thật là vắng vẻ, nếu có người xấu tới thì ngươi làm sao?
Tên phu xe cười hô hố nói:
- Yên tâm, con đường này lão tử ngày nào chẳng đi qua, chỗ nào có hang hốc gì, lão tử đều biết cả.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi đi như thế này thì mấy ngày tới được Lạc Dương?
Tên phu xe đáp:
- Đại khái sáu bảy ngày là tới, có điều Diêu cô nương muốn tới Lạc Dương thật à?
Diêu Ngọc Nga sửng sốt nói:
- Dĩ nhiên là ta muốn tới Lạc Dương, ngươi nói thế là có ý gì?
Tên phu xe lộ ra nụ cười thèm khát nói:
- Ta nghĩ giúp cho cô nương, cô nương không tới Lạc Dương còn hay hơn.
Diêu Ngọc Nga mặt hơi biến sắc nói:
- Ngươi nói cái gì?
Tên phu xe so vai nói:
- CÔ nương về Lạc Dương, vạn nhất lệnh thúc thúc không chịu thu dụng, lúc ấy cô nương chẳng phải là mất công đi một chuyến không được gì không?
Diêu Ngọc Nga nghiêm mặt nói:
- Ngươi đừng nói bậy!
Tên phu xe cười khan một tiếng nói:
- Mà cứ cho là lệnh thúc thúc thấy có tám trăm lạng bạc ở đây chịu thu dụng cô đi, thì cũng chẳng phải là kế lâu dài, vì cô tuổi trẻ chưa chồng, nếu không sớm lấy ai, không khéo lại Diêu Ngọc Nga đỏ mặt dậm chân nói:
- ôi! Ngươi đừng nói bậy nữa được không?
Tên phu xe bước về phía nàng một bước, nhăn nhở cười hì hì nói:
- Nói cho đúng, Mã Hoằng Cát ta đến nay vẫn chưa lấy vợ, nếu cô

nương không chê, chúng ta nên kết làm vợ chồng, như vậy cô nương như đũa có đôi, không biết cô nương nghĩ sao?
Diêu Ngọc Nga vừa sợ vừa giận, lùi lại thét lên:
- Nói nhảm! Ngươi mau đánh xe đưa ta lên đường, nếu không, ta... ta...
Mã Hoẵng Cát ha hả cười nói:
- CÔ làm gì?
Diêu Ngọc Nga dậm chân nói:
- Nếu không! Ta la lên bây giờ!
Mã Hoẵng Cát ngẩng đầu cười lớn nói:
- HÔ hô! Nói cho cô biết, chung quanh đây không có ma nào, dù cô kêu vỡ họng cũng chẳng có ai nghe đâu!
Diêu Ngọc Nga sợ quá, bất giác cứ lùi lại liên tiếp, run run nói:
- Ngươi... ngươi muốn gì?
Mã Hoẵng Cát mặt lộ vẻ hung ác cứ từng bước, từng bước tiến tới, cười gằn nói:
- Mã Hoẵng Cát ta đánh xe hơn mười năm nay, tính ra chưa có cơ hội nào như thế này, nên ta không thể bỏ qua được. Ta muốn tám trăm lạng bạc của cô, mà cũng muốn cả thân xác cô nữa, nếu cô không chịu, ta giết ngay!
Diêu Ngọc Nga lúc ấy hoảng sợ luống cuống, quay người định chạy, la thất thanh:
- Cứu tôi với! Cứu tôi với!
Mã Hoẵng Cát sấn lên một bước, quơ tay nắm được tóc nàng, giật mạnh một cái kéo nàng ngã lăn trên đất, quát!
- Câm mồm! Ngươi còn la lên, lão tử cho một dao chết luôn bây giờ!
Nói xong, thò tay vào bọc rút ra một lưỡi dao nhỏ, vung vungtrước mặt nàng.
Diêu Ngọc Nga sợ bị giết, quả nhiên không dám kêu nữa, chỉ hạ giọng run run năn nỉ:
- Ngươi không được làm thế, ngươi phải thương... phải thương ta... tám trăm lượng bạc đây cứ cầm cả đi, nhưng xin người đừng có... đừng có...
Mã Hoẵng Cát hăng hắc cười lạnh nói:
- Thịt gà tới miệng mà lão tử bỏ được à? Hà hà, lão tử đã biết qua không ít nữ nhân, nhưng tới nay vẫn chưa biết con gái như thế nào, nhất là một cô gái ngon lành như cô nương, ha ha ha...
Diêu Ngọc Nga vừa sợ hãi, vừa nóng nảy, nước mắt đầy mặt, nói:
- Xin người tốt tốt một chút, tha cho ta đi! Ta là một đứa con gái yếu ớt không nơi nương tựa, ta...

Mã Hoẵng Cát sa sầm mặt, quát:
- Đừng rườm lời nữa, bây giờ mau mau cởi quần áo ra!
Diêu Ngọc Nga cười thê thảm nói:
- Ngươi muốn bức bách ta, ta sẽ cắn lưỡi tự tử.
Mã Hoẵng Cát nghe xong lập tức vứt lưỡi dao xuống, hai tay chụp vào mặt nàng, cười hung ác nói:
- Vậy thì tự tử đi! Lão tử nghỉ với một cái xác có khi cũng hứng thú đấy!
Nhưng lúc hai tay của y vẫn không rời khỏi hàm Diêu Ngọc Nga, Diêu Ngọc Nga lại Chợt lộ vẻ vui mừng, vội kêu lớn:
- ân công, cứu cháu với!
Mã Hoẵng Cát vừa mới sửng sốt, thân hình đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy sau gáy nhấc bổng lên.
Người tới là Vũ Duy Ninh.
Mã Hoẵng Cát có nằm mơ cũng không nghĩ rằng có người tới, lúc ấy bị Vũ Duy Ninh nhấc hổng chân khỏi mặt đất, còn đang hồn phi phách tán, đang định giẫy giụa thì chỉ thấy sau lưng tê rần một cái, toàn thân đã cứng đờ như cây gỗ. Y tuy không biết võ công, song cũng biết đó là công phu điểm huyệt chuyên dùng để bắt người vì vậy sợ mất mật, run run nói:
- Người... vị đại anh... hùng... người... xin... tha cho tiểu nhân một lần... tiểu nhân tiểu nhân Vũ Duy Ninh ngắt lời, lạnh lùng hỏi:
- Mới rồi Diêu cô nương xin ngươi tha, ngươi có ưng thuận không?
Mã Hoẵng Cát run rẫy nói:
- Là... là... tiểu nhân đáng chết... tiểu nhân nhất thời hồ đồ... chỉ xin đại anh hùng tha cho một lần, từ nay tiểu nhân không dám thế nữa!
vũ Duy Ninh đặt y xuống đất, giang thẳng hai tay bốp bốp chát chát đánh luôn cho y mấy cái tát tai nảy lửa, tới mức hai má y đỏ bầm, dập môi gảy răng mới dừng lại, kế đó giải khai Ma huyệt, quăng y lên chỗ đánh xe, quát:
- Dong xe mau lên!
Mã Hoẵng Cát như vừa từ cõi chết được trở về, quờ quạng nắm lấy cương ngựa, vừa rối rít thưa!
- Vâng... vâng... dong ngay... dong ngay...
Diêu Ngọc Nga quỳ lên ngẩng đầu nhìn chàng, vừa mừng vừa lo nói:
- ân công, người lại cứu mạng nạn nữ lần nữa, nạn nữ thật không biết làm sao báo đáp cho người được...
Vũ Duy Ninh đỡ nàng đứng dậy lặng lẽ cười một tiếng, nói:
- Không có gì đâu, lên xe đi!
Diêu Ngọc Nga vội lắc đầu nói:

- Không! Không! Nạn nữ không dám lên xe của y nữa!
Vũ Duy Ninh nói:
- Đừng sợ, lão phu sẽ đi với cô, tới một chỗ thành thị nào đó, lão phu sẽ thuê giúp cô một chiếc xe khác.
Diêu Ngọc Nga nghe xong cảm thấy yên tâm, mặt lộ vẻ mừng rỡ nói:
- Thật không. ân công đưa nạn nữ tới Lạc Dương à?
Vũ Duy Ninh chưa trả lời, lặng lẽ đỡ nàng lên xe, tự mình cũng lên theo, nhìn Mã Hoẵng Cát sầm nét mặt hỏi:
- Chỗ thành trấn sắp tới đây là gì?
Mã Hoẵng Cát vừa kéo cương ngựa quay xe ra vừa đáp:
- Là Cố Thành, cách đây hơn ba mươi dặm.
Vũ Duy Ninh nói:
- Được, trước bữa trưa hôm nay phải đưa ta tới đó, nếu không ta sẽ đánh gảy cái chân chó của ngươi!
Mã Hoẵng Cát vâng dạ rối rít, lập tức dong xe ra khỏi rừng, theo đường cái tiếp tục chạy mau về phía Cố Thành.
Đến lúc bấy giờ Diêu Ngọc Nga mới bình tĩnh lại, thở ra một hơi, cười qua màn nước mắt nói:
- Lão bá bá, làm sao người biết được vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu vừa khéo đi trên đường tới đúng chỗ ấy, vừa thấy xe ngựa ngoặc vào rừng, trong lòng ngờ vực mới đuổi theo xem thử, chứ không biết cô ngồi trong xe...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Cám ơn trời đất, nếu không có lão bá bá tới kịp, lần này nạn nữ chỉ sợ gặp phải chuyện không dám nghĩ tới nữa.
Vũ Duy Ninh cười không nói gì.
Diêu Ngọc Nga khuôn mặt đẫm nước mắt đổi thành vẻ kính ngưỡng ngây thơ hỏi:
- Lão bá bá, người có thể cho nạn nữ biết được là người đi đâu không?
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc rồi đáp:
- Cũng giống như Diêu cô nương vậy, tới Lạc Dương!
Diêu Ngọc Nga cả mừng nói:
- Oà hay quá! Sao đêm hôm qua lão bá bá không chịu nói ra! Nạn nữ đã nói với người là muốn về Lạc Dương rồi mà? Chúng ta có thể đi cùng tới Lạc Dương, đúng không?
Vũ Duy Ninh sắc mặt nghiêm nghị nói:
- Không, lão phu có chuyện rất gấp phải đi mau về Lạc Dương, không thể cùng đi với cô nương được!

Diêu Ngọc Nga hoảng sợ nói:
- Nhưng giờ đây lão bá bá đã quyết định cùng đi với nạn nữ về Lạc Dương rồi, đúng không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, lão phu chỉ có thể đi với cô nương tới Cố Thành thuê giúp cô nương một chiếc xe khác, rồi lão phu phải lên đường ngay!
Diêu Ngọc Nga mặt mày thê thảm, muôn phần thất vọng, lại "ôi" một tiếng nói:
- Tại sao thế? Chẳng lẽ nạn nữ lại làm người đi chậm à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng vậy!
Diêu Ngọc Nga vội hỏi:
- Không phải, lão nhân người không phải cỡi ngựa, chúng ta trên đường cùng đi bằng xe ngựa, tới Lạc Dương rất là mau!
Vũ Duy Ninh nói:
- Đi xe ngựa phải mất sáu bảy ngày mới tới Lạc Dương, nhưng lão phu đi bộ thật nhanh thì bốn năm ngày tới rồi!
Diêu Ngọc Nga mờ mịt không hiểu hỏi:
- Người... lão nhân người nói dối, làm sao đi bộ mà lại mau hơn đi xe ngựa được?
vũ Duy Ninh cười một tiếng nói:
- Cặp chân lão phu so ra còn mau hơn xe ngựa, đó là một loại công phu... công phu, nói nữa cô cũng không hiểu đâu, nhưng lão phu không hề nói dối cô.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Cháu biết rồi, lão nhân người là loại kỳ hiệp như trong truyền thuyết, võ công rất cao, đúng không?
Vũ Duy Ninh gật đầu cười nói:
- Đúng đấy!
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Lão nhân người đi gấp tới Lạc Dương để làm gì vậy?
- Để cứu người!
- Đi cứu người à?
- Đúng vậy, lão phu có bốn người bạn rơi vào tay bọn ác nhân, nếu không tới cứu cho mau, bọn họ sẽ bị sát hại!
- ủa, té ra là thế...
- Bởi vì chuyện ấy nên lão phu không có cách nào đi cùng với cô nương, có điều cô yên tâm, chờ tới Cố Thành rồi, lão phu sẽ thuê giúp cô một chiếc xe ngựa khác, để cô yên ổn về tới Lạc Dương.
- Được rồi, cứu người như cứu lửa, nạn nữ hiểu mà!

- Nhà lệnh thúc ở chỗ nào tại Lạc Dương?
- ở thôn Đinh Giốc ngoài cửa tây thành, chú nạn nữ tên Diêu Vũ Hóa, là một chủ tiệm nhỏ.
- ông ta tốt hay xấu?
- Chẳng có gì xấu, nhưng ông ấy có bầy con đều còn nhỏ, cho nên sống rất nghèo khổ - Khi gặp lệnh thúc, cô cứ đưa một trăm lượng bạc cho ông ta trước, ở nhà ông ta một thời gian xem sao, nếu không ở được thì tất nhất tìm được ai thì lấy, cô là một cô gái nhỏ, chỉ có cách lấy chồng mới được yên ổn lâu dài thôi.
- ủa, sao cô khóc?
- Lão bá bá có con cái gì không?
- Không có, lão phu chẳng có thê thiếp gì, là một kẻ trôi nổi. Không nhà, chốn chốn đều là nhà!
- vậy thì nạn nữ có chuyện muốn mạo muội thỉnh cầu, không biết lão bá bá có ưng thuận không...
- CÔ cứ nói xem, chỉ cần lão phu làm được, nhất định không để cô thất vọng đâu.
- Cháu... cháu muốn nhận lão nhân người làm cha nuôi, lão nhân người chịu nhận cháu làm nghĩa nữ không.
- A... cái này... sợ không được đâu, lão phu nhất sinh chạy đông chạy tây, đi không biết chỗ... vả lại...hừm...
- Cháu không muốn lão nhân người mang cháu đi theo tứ xứ, chỉ hy vọng lão nhân người nhận cháu làm nghĩa nữ, về sau có dịp qua ngang Lạc Dương thì ghé nhìn qua cháu một chút, dạy cháu một chút võ nghệ...
- ủa, cô muốn học võ à?
- Vâng ạ, cháu rất thích làm người có bản lĩnh như lão nhân người, cháu hy vọng học được võ công, làm một nữ hiệp cứu khổn phò nguy... lão nhân người đừng cười, cháu nói thật lòng mà!
- Lão phu rõ rồi, nhưng lão phu có chuyện khó nói, không thể nhận cô làm nghĩa nữ, cũng không rảnh để dạy võ công được!
- Chuyện gì khó nói vậy?
- ờ, cái nầy... lão phu thật không biết nói thế nào cho được...
- Lão nhân người sợ người ta biết à?
- ờ - Vậy thì cháu phát thệ là không đem chuyện của lão nhân người nói cho bất cứ ai biết cả, có được không?
- Hừ, cháu hiểu rồi!
- CÔ hiểu cái gì?
- Lão nhân người thấy không ưa cháu nên mới không chịu ưng thuận!

- Không, không phải đâu!
- Nhất định là phải, lão nhân người thấy không ưa cháu nên ngay cả tên họ cũng không chịu nói cho cháu biết!
- Đừng khóc! Đừng khóc! Lão phu có thể nói tên họ cho cô biết, có điều... hừm...!
Lão phu không muốn lừa dối cô...
- Nói vậy là sao?
- Cái này... cái này... ta sẽ nói hết với cô, nhưng tuyệt đối không được tiết lộ cho bất cứ ai biết, được không?
- Cháu mà nói ra thì cháu chịu chết thảm!
- ờ, danh hiệu của ta hiện tại là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, tên đó là giả, tên họ thật của ta là Vũ Duy Ninh...
- ủa, tại sao lão nhân người phải dùng tên giả?
- Chẳng những tên họ là giả, mà ngay cả mặt mũi hiện tại cũng là giả nốt, nói khác đi, hiện tại ta giả mạo một người là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh!
- Người... hiện tại diện mạo của người cũng là giả à?
- Phải, ta không phải là lão nhân, ta chỉ có hai mươi tuổi, đó là lý do khiến ta không nhận cô làm con nuôi được.
- Trời ơi! Ngươi chỉ có hai mươi tuổi thôi à? Ngươi là một vị công tử trẻ tuổi sao! Cái này... cái này...
- Suýt, nho nhỏ một chút chứ.
- có đúng thế không?
- Đúng thế!
- Tại sao người lại phải giả dạng như thế?
- Ta vừa nói rồi, là để cứu bốn người bạn không bị hại!
- Tại sao phải giả dạng Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh mới cứu được bốn người bạn của người?
- Vì Ma Y Quỷ Sư là một trong bọn ác nhân, ta giả mạo y mới có thể trà trộn vào sào huyệt của bọn chúng, dễ cứu bạn bè hơn.
- Nếu lỡ bị Ma Y Quỷ Sư thật, người bị lộ ra thì sao?
- Không có chuyện đó, Ma Y Quỷ Sư thật đã chết rồi!
- A...!
- Bị ta giết chết!
- A...!
- CÔ sợ à?
- Không, tôi biết người là người tốt, người bị người giết nhất định là kẻ xấu, có điều...
người đúng là một công tử trẻ tuổi à?
- Ta là một người trẻ tuổi thì đúng, nhưng ta không phải là công tử, ta

là một gã nhà quê thô lỗ, một gã tiểu tử mạt hạng!
- Người cho tôi thấy mặt thật được không?
- Không được, ta vẽ vời tô dặm cả nửa ngày mới ra được cái bộ mặt này, nếu khôi phục mặt thật cho cô xem, lại phải hóa trang lại rắc rối lắm!
- Nhưng người không cho tôi nhìn thấy, về sau làm sao tôi nhận ra người được?
- Về sau... ồ, nếu quả có cơ hội, te sẽ mang bộ mặt thật tới thôn Đinh Giốc thăm cô, lúc ấy cô sẽ được thấy mà!
- Ô được rồi, vậy thì bây giờ người đem hết chuyện kể cho tôi nghe đi, kẻ cho tôi nghe nhà người ở đâu, kể cho tôi nghe tại sao người học thành võ nghệ như thế, được không?
- Được thôi, nhà ta ở núi Đại Bình, tại Trường bạch, cha mẹ ta đều mất cả rồi, từ năm mười một tuổi gia đình ta chỉ còn có ta và bà nội hai người nương tựa vào nhau. Hàng ngày ta lên núi đào than, chất lên xe lừa chở xuống núi bán, sống tuy vất vả nhưng chúng ta rất hạnh phúc, về sau một hôm...
Trong tiếng bánh xe lóc cóc, Vũ Duy Ninh hạ giọng thì thầm kể hết tất cả những chuyện mình đã gặp phải, nói đến chỗ tối qua mình trong khách sạn nghe tiếng khóc của Diêu Ngọc Nga, gã phu xe Mã Hoằng Cát vừa dong xe tới trên đường phố trong Cổ Thành.

Hồi 50
Lòng chết đáng than thở

Diêu Ngọc Nga không kìm được tình cảm nắm lấy tay Vũ Duy Ninh khích động nói:
- Tình cảnh chúng ta thật giống nhau. Cùng một lức bên trời lận đận, có điều so với tôi thì người còn may hơn, người là một nam tử, lại học được một thân bản lĩnh, người tự lo cho mình được, đúng không?
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, cười gượng nói:
- Đúng vậy, ta còn may hơn cô, ta có thể lo cho mình, nhưng tương lai thì cô hạnh phúc hơn ta, vì cô có thể sống như người bình thường, còn ta thì không, sẽ vĩnh viễn phải trước lưỡi đao mũi kiếm, rồi cũng có một ngày chết lăn ở nơi đồng vắng không ai chôn cất,

không ai biết ta là ai...
Diêu Ngọc Nga nắm chặt lấy tay Vũ Duy Ninh nói:
- Không, người sẽ không như thế, người là người tốt, người tốt sẽ có trời giúp, nhất định người sẽ đạt được nguyện vọng, bắt được hết bọn ác nhân nhốt lại trong Chính Tâm lao!
Vũ Duy Ninh cười cười một lúc, chợt đưa tay xô cửa xe nhìn Mã Hoẵng Cát hỏi:
- ồ, đây là Cố Thành rồi phải không?
Mã Hoẵng Cát đáp:
- Vâng ạ, đây là Cố Thành rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Được rồi, ngươi dừng lại đi!
Mã Hoẵng Cát gò cương ngựa cho xe dừng lại xong, Vũ Duy Ninh cầm cái bao của Diêu Ngọc Nga bước xuống trước rồi đỡ nàng bước xuống, kếvòng ra trước xe hỏi:
- Diêu cô nương không thuê xe nữa, bây giờ phải trả ngươi bao nhiêu tiền?
Mã Hoẵng Cát làm sao còn dám hỏi tiền, rối rít nói không đáng bao nhiêu, rồi quay đầu xe lại chạy như bay.
Vũ Duy Ninh cười một tiếng, kéo Diêu Ngọc Nga nói:
- Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ nào ăn cơm đã!
Tìm được một quán cơm, "già trẻ" hai người bước vào. Vin Vũ Duy Ninh cải trang thành một lão nhân nên chàng dắt một cô nương bước vào trong quán ai cũng cho là cha con, chẳng người nào nhìn họ lâu.
Gọi thức ăn xong, Vũ Duy Ninh nhân lúc vừa mang lên, hỏi:
- Tiểu nhị ca à, hỏi nhờ một chút, chỗ này của các ngươi có cho thuê xe ngựa không vậy?
Tiểu nhị nói:
- Dạ có, lão nhân người thuê xe chở người hay chở hàng?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Chỏ người.
Tiểu nhị nói:
- Thếthì ở góc đường phía trên, có cần tiểu nhân gọi giúp người không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không cần đâu, bọn ta ăn cơm xong sẽ tự ra gọi lấy, cám ơn ngươi nhiều.
Tiểu nhị cười nói:
- Không có chi, không có chi...
Nói xong khomngbước lui.

Vũ Duy Ninh bảo Diêu Ngọc Nga ăn cơm. Diêu Ngọc Nga biết sau bữa cơm này, sẽ phải chia tay với vị ân nhân trước mặt, tuy nàng không rõ mặt thật Vũ Duy Ninh là xấu hay đẹp trai, nhưng vẫn có nhiều ảo tưởng, trong lòng vì vậy chứa chan tình ly biệt, ăn cơm mà nuốt không trôi. Nhưng nàng cũng e dè như bao cô gái khác theo tính trời cho, không thể chủ động biểu lộ tâm ý của mình được, đồng thời vì để giấu nỗi lòng xúc động, nàng cũng cầm lấy bát cơm lặng lẽ cúi đầu ăn.
"Già trẻ" hai người đều có tâm sự riêng, nên tới hết bữa cơm không nói với nhau tiếng nào, cho tới khi Vũ Duy Ninh vẫy điếm tiểu nhị tới tính tiền xong, mới đứng dậy nói:
- Đi thôi, Diêu cô nương!
Ra khỏi quán cơm, Vũ Duy Ninh đưa nàng tới góc đường, thấy nàng im lặng không nói câu nào, bèn khẽ nói:
- Diêu cô nương, ta vốn có ý đưa cô tới Lạc Dương, nhưng hiện tại không có cách nao...
Diêu Ngọc Nga buồn bã cười nói:
- Tôi biết rồi, người đã giúp đỡ tôi nhiều lắm, tôi thật mười phần cảm kích, bất luận là có về tới được Lạc Dương yên ổn hay không, tôi đều vĩnh viễn cảm kích người.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lúc tới thuê xe ngựa, ta sẽ giả xưng là tiêu sư của Lạc Dương tiêu cục, nói cô là cháu của ta, như vậy người đánh xe không dám có ý nghĩ làm bậy. Còn cô dĩ nhiên phải tỏ ra vẻ cứng cỏi, không được để người ta coi khinh là một cô gái yếu ớt dễ coi thường.
Diêu Ngọc Nga gật đầu cười gượng nói:
- Được rồi, người yên tâm, tôi đã trải qua những điều vừa rồi, trong lòng đã tự biết mình, giờ thì chẳng sợ gì cả!
Vũ Duy Ninh nói chuyện với nàng, phát hiện trong ánh mắt nàng có một tình ý Vô hạn và một chút ai oán âm thầm, trong lòng bất giác chấn động, vội vàng nhìn ra chỗ khác, làm ra vẻ như không trông thấy.
Hai người tới chỗ một góc đường, quả thấy gần đó có một bãi xe ngựa đậu lại. Vũ Duy Ninh vừa bước tới gần, lập tức có một người phu xe bước ra đón hỏi:
- Lão trượng muốn thuê xe à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng vậy, lão phu là tiêu sư của Lạc Dương tiêu cục, đi với đứa cháu gái, nhưng tới đây lại có việc cần, muốn nhờ các ngươi đưa nó về Lạc Dương trước.

Phu xe ấy vui vẻ nói:
- Được mà, có điều tiểu nhân chỉ đưa tới Mạch Tân được thôi, nhưng tới đó tiểu thư xuống thuyền qua sông, thuê xe khác chỉ còn năm mươi dặm là tới Lạc Dương rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Từ đây tới Mạnh Tân phải trả ngươi bao nhiêu tiền?
Phu xe nói:
- Từ đây tới Mạnh huyện hơn năm trăm dặm, xin cho tiểu nhân sáu lạng bạc.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta cho ngươi mười lượng, chỉ có một điều kiện là phải đưa tới nơi tới chốn.
Phu xe mừng rỡ đón lấy bạc, nói:
- Cáo ơn lão nhân gia người hậu thưởng, tiểu nhân nhất định sẽ đưa tiểu thư tới Mạnh Tân mà.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Lên đường ngay được chưa?
Phu xe nói:
- Được, nhưng xin chờ tiểu nhân chạy về bên nhà nói vài câu, sẽ lập tức đi ngay!
Nói xong quay người rảo bước.
Không bao lâu lại thấy y khoác một cái bao phục quay lại, vào tàu ngựa dắt ra một con ngựa khoẻ mạng thắng vào xe, nhảy lên chỗ ngồi dong xe ra khỏi bãi, rồi dừng lại xuống xe nhìn Diêu Ngọc Nga khom người nói:
- CÔ nương lên xe được rồi!
Vũ Duy Ninh nhìn vào trong xe suốt một lượt, rồi đỡ Diêu Ngọc Nga lên xe. Diêu Ngọc Nga phút cuối cùng tựa hồ mười phần lưu luyến, đôi mắt sáng cứ chằm chằm nhìn vào Vũ Duy Ninh, lên xe ngồi xong rồi, lại nắm chặt tay chàng không buông, thì thầm nói:
- Người sẽ tới thôn Đinh Giốc thăm tôi phải không?
Vũ Duy Ninh tránh ánh mắt của nàng, gật đầu đáp:
- ờ, đúng vậy...
Diêu Ngọc Nga nhiệt tình hỏi:
- Người không lừa dối tôi chứ?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không đâu.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Được, cho dù người không tới thăm tôi được ngay, tôi... tôi sẽ chờ người, chờ người mãi đấy!

Nòi xong, từ từ buông tay Vũ Duy Ninh ra...
Vũ Duy Ninh vẫy vẫy tay chào nàng, quay đầu bước đi, rảo chân đi mau ra phía ngoài thành.
chàng bị mối nhu tình của Diêu Ngọc Nga làm cho xúc động, cho nên trong lòng mười phần không yên vì chàng biết mình không bao giờ có cơ hội tới thôn Đinh Giốc thăm nàng, nhưng vẫn phải lừa dối, ưng thuận sẽ tới đó thăm nàng...
ôi, bất kể thế nào, thời gian cũng sẽ xóa nhòa đi tất cả!
Ra khỏi Cố Thành, chàng tránh đường lớn, lập tức thi triển khinh công lướt đi như một ánh sao xẹt chạy về phía nam.
Trên đường không gặp chuyện gì, sau buổi trưa thứ tư, chàng đã tới Mạnh huyện bên bờ sông Hoàng Hà, vào thành ăn qua loa xong, tìm ngay ra bến đò, định đi một mạch qua sông luôn.
Tiến tới bến đò, thấy một chiếc thuyền đầy khách sắp sửa rời bờ, Vũ Duy Ninh vội lội luôn xuống nước rồi nhảy lên, đang tìm một chỗ để ngồi, chợt nghe phía đầu thuyền có một giọng nói quen thuộc gọi:
- Văn huynh, ở đây có chỗ này!
Vũ Duy Ninh nghe thất giật mình, nhận thấy Tam Thủ Cái Tang Nguyên cải trang làm "Khấu viên ngoại" bất giác "a" lên một tiếng, lách ra phía trước nói:
- Là anh à, Tang huynh!
Tam Thủ Cái Tang Nguyên xích qua một bên lấy chỗ cho chàng ngồi, hạ giọng cười nói:
- chúng ta quen nhau mấy chục năm, hôm nay Tang mỗ mới được nghe ngươi tôn xưng là Tang huynh lần đầu, thật là không đơn giản!
Vũ Duy Ninh không biết xưa nay Ma Y Quỷ Sư xưng hô với y ra sao, trong lòng thấy hồi hộp, lúc ấy bèn hạ giọng cười nói:
- Ngươi hiện là một vị đại viên ngoại gia tài ức vạn, chẳng lẽ muốn lão phu gọi ngươi là lão khiếu hóa!
Tam Thủ Cái Tang Nguyên cười hô hố, chuyển qua hỏi:
- Ngươi vừa mới tới à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, dường như ngươi đi trước ta một bước?
Tam Thủ Cái nói:
- Ta tới đây được nửa ngày rồi, mới vừa lên thuyền!
Vũ Duy Ninh ủa một tiếng nói:
- Cước trình của ngươi mau lẹ thật, trên đường có phát hiện được gì không?
Tam Thủ Cái lắc đầu nói:
- Chẳng thấy có ma nào đuổi cả!

Vũ Duy Ninh nói:
- Ta cũng chẳng thấy gì, cho nên mới thẳng đường tới đây, không rõ bang chủ đã tới Lạc Dương chưa?
Tam Thủ Cái nói:
- Cước trình của ông ta không chậm như chúng mình, nếu không có chuyện gì thì chắc đã tới rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngoài ra có gặp vị nào khác không?
Tam Thủ Cái nói:
- Không, còn ngươi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có gặp một người.
Tam Thủ Cái hỏi:
- Ai?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ngươi!
Tam Thủ Cái vỗ vai chàng một cái, cười nói:
- Văn huynh, xưa nay ngươi lầm lầm lì lì, không ngờ đến nay lại biến thành người ăn nói rất có duyên!
Vũ Duy Ninh sửng sốt vội cười nói:
- ở hơn mười năm trong Chính Tâm Lao, hôm nay lại thấy cảnh hồ hải sơn xuyên, nên tâm tình đâm ra khoan khoái hẳn!
Tam Thủ Cái đưa mắt nhìn ra sóng nước lăn tăn trước mũi thuyền, thở phào một tiếng nói:
- Đúng đấy, hơn mười năm không nhìn thấy một dòng nước nào cũng có cảm giác như vậy Vũ Duy Ninh nói:
- Rồi qua một trăm năm, một ngàn năm, phong cảnh vẫn thế này, nhưng người thì có sinh lão bệnh tử, bất kể đại anh hùng, đại hào kiệt gì cũng không thoát khỏi sinh lão bệnh tử!
Tam Thủ Cái nói:
- Đại Giang trôi về đông. Sóng mịt mùng, Nhân vật phong lưu ngàn thuở... là ý tứ ấy phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, cho nên đời người chỉ được vài mươi năm ngắn ngủi, bọn ta hiện tại cũng nén...
Tam Thủ Cái ngắt lời nói:
- Làm một trận oanh oanh liệt liệt!
Vũ Duy Ninh nói:
- ờ, ngươi thấy nên làm thế nào là phải?
Tam Thủ Cái nói:

- Không lưu được danh thơm ngàn thuở, cũng nên để xấu muôn năm!
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Ngươi thích lưu danh thơm ngàn thuở hay để tiếng xấu muôn năm?
Tam Thủ Cái cười nói:
- Văn huynh hỏi câu ấy thật quá thừa, bọn ta muốn lưu danh thơm ngàn thuở là lưu được danh thơm ngàn thuở sao?
Vũ Duy Ninh cười cười không "thảo luận" gì với y nữa, bởi "thân phận" mình hiện tại là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, là một ma đầu Vô cùng tàn ác, làm sao có thể khuyên đối phương "buông dao đồ tể xuống là lập tức thành Phật" được?
Chiếc thuyền chở khách từ từ rẽ sóng tiến lên.
Lúc chiều buông, thuyền cặp bờ nam Hoàng Hà, hai người lên bờ vào huyện thành Mạnh Tân. Tam Thủ Cái hỏi:
- Văn huynh, Lạc Dương còn cách đây năm mươi dặm, bọn ta nghĩ lại ở đây hay đi luôn?
Vũ Duy Ninh nói:
- Hơn năm mươi dặm chỉ đi khoảng hai giờ, bọn ta cứ đi thẳng tới khách sạn Hồng Tân nghỉ luôn!
Tam Thủ Cái nói:
- Cũng được, chúng ta cứ uống mấy chén trước rồi đi!

Hồi 51
Ác nhiều mạng mất

Khi họ từ một tửu lâu bước ra thì màn đêm đã buông xuống hẳn.
Tam Thủ Cái vì uống nhiều rượu, bước chân loạng choạng, y vịn vai Vũ Duy Ninh, mặt đầy vẻ say nói:
- Văn huynh, từ khi trốn khỏi Chính Tâm Lao đến nay, chúng ta chưa từng chơi bời lần nào, ngươi thấy có đúng không?
Vũ Duy Ninh "ồ" khẽ một tiếng nói:
- Ngươi thích chơi bời gì?
Tam Thủ Cái cười hắc hắc nói:
- Chẳng lẽ Văn huynh không biết lão khiếu hóa có thói xấu gì sao? Lão khiếu hóa uống rượu rồi là sẽ không kiềm chế được mình!
Vũ Duy Ninh thản nhiên nói:

- Vậy thì làm thế nào?
Tam Thủ Cái nói:
- Tìm chỗ giải quyết thôi.
vũ Duy Ninh nói:
- Thôi đi, chúng ta phải lên đường chứ.
Tam Thủ Cái nói:
- Bang chủ không có lệnh là tối nay chúng ta phải có mặt ở Lạc Dương, chúng ta nghỉ một đêm ở thành này có hại gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu về khoản nữ nhân không có hứng thú!
Tam Thủ Cái "hô" một tiếng cười nói:
- Cái ấy lão khiếu hóa biết rồi, Văn huynh có tật khác, ưa trai không ưa gái, lão khiếu hóa sẽ tìm giúp ngươi một đứa!
Vũ Duy Ninh nghe phát tởm lắc đầu nói:
- Không, lão phu hôm nay không có hứng, không đi đâu!
Tam Thủ Cái nói:
- Ngươi không có hứng thú, chứ lão khiếu hóa thì đang tới cơn, chẳng lẽ ngươi không chịu khó được một lần đi chơi với lão khiếu hóa cho vui sao?
Vũ Duy Ninh muốn tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương để cứu bọn bốn người Du Lập Trung cho mau, lòng dạ nào mà theo y tìm hoa hỏi liễu, lúc ấy lại lắc đầu nói:
- Không được, thật là lão phu bây giờ không hứng thú gì nổi, hay là ngươi cứ đi một mình đi!
Tam Thủ Cái thản nhiên nói:
- Được, không đi thì không đi, lần sau ngươi cao hứng muốn đi, đừng có gọi lão khiếu hóa đi cùng!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Được mà, lão phu thích chơi bời một mình, ai cần ngươi giúp đỡ bầu bạn...
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã ra khỏi thành huyện Mạnh Tân, Vũ Duy Ninh thấy y thủy chung cứ đặt tay phải vịn lên vai mình, không thấy yên tâm, mấy lần muốn ra tay giết y nhưng lại nghĩ dùng thủ đoạn ám toán thì không quang minh nên chần chờ chưa mu ồn động thủ.
Rời thành khoảng hai ba dặm, Vũ Duy Ninh không nhịn nổi nữa, gỡ tay y đặt trên vai mình xuống nói:
- Được rồi, đoạn đường này không có ai, chúng ta đi mau thôi.
Tam Thủ Cái mất chỗ vịn, loạng choạng bước mấy bước, lại giơ tay ôm lấy lưng Vũ Duy ninh nói:

- Không được, lão khiếu hóa muốn ói rồi, Văn huynh đỡ lão khiếu hóa giúp...
Vũ Duy Ninh phát giác ra ngón tay y như cố ý đặt lên Ma huyệt của mình, trong lòng Chợt ngầm kinh hãi, tự nghĩ:
- Hừ, hay là y đã tự nhận ra mình là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh giả? Oà không phải, mình có chỗ nào sơ hở để y thấy được chứ?
Phát sinh cảnh giác, bèn ngấm ngầm vận khí giới bị, miệng lại cười khẽ một tiếng nói:
- Bậy quá, ngươi mới uống có mấy chén mà làm sao tới nỗi như vậy?
Tam Thủ Cái nói:
- Lão khiếu hóa tửu lượng rất kém, chẳng lẽ Văn huynh quên rồi sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đã biết mình tửu lượng kém thì đừng uống nhiều chứ?
Tam Thủ Cái nói:
- ờ, lão khiếu hóa vốn định ngủ lại trong thành một đêm, mà vì Văn huynh cứ nằng nặc không chịu... à, Văn huynh, ngươi đoán xem Tả Khâu huynh đưa bọn Du Lập Trung bốn người tới khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương chưa?
Vũ Duy Ninh chậm rãi đáp:
- Đại khái là tới rồi.
Tam Thủ Cái cười nói:
- Không biết bọn ta có được tới xem bang chủ thi triển thủ pháp Ly Hồn Hoán Phách với Du Lập Trung hay không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sợ là không được!
Tam Thủ Cái ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao không được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi mà cứ sống dở chết dở thế này, chừng nào mới tới được Lạc Dương?
Tam Thủ Cái "ủa" một tiếng cười nói:
- Văn huynh đừng gấp, chậm lắm thì trời sáng cũng tới thôi, có điều... hừm, tới không kịp cũng không có quan hệ gì, vì nói cho ngay lúc bang chủ thi triển thủ thuật Ly Hồn Hoán Phách cũng chẳng cần bọn ta giúp đỡ gì, ngươi nói có phải không?
Vũ Duy Ninh "ủa" một tiếng không trả lời vì chàng chẳng hiểu gì về Ly Hồn Hoán Phách của Phục Cừu bang, chỉ sợ trả lời sai bị lộ chân tướng.

Tam Thủ Cái hăng hắc cười nói:
- Trừ được Du Lập Trung, Văn huynh biết kết cục ra sao không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tứ Hải Đồng Tâm Minh sẽ tan rã, quyền bá chủ võ lâm sẽ rơi vào tay bản bang, chỉ thế thôi.
Tam Thủ Cái cười lớn nói:
- Đúng vậy, bản bang chỉ sợ có Du Lập Trung, hắn chết rồi, cây đổ chim tan tác, hô hô hô...
Vũ Duy Ninh nói:
- Có điều còn có hai người phải trừ đi mới hoàn toàn yên ổn là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy và Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam, võ công của họ đều chẳng kém gì Du Lập Trung!
Tam Thủ Cái nói:
- ờ, có điều mưu trí của họ không bằng Du Lập Trung, không có gì đáng ngại. Ngươi biết đấy, lão tặc Du Lập Trung chẳng những võ công cao cường, mưu trí tuyệt luân mà về tài dịch dung cũng hơn người một bậc, có lần y giả làm lão khiếu hóa quấy động bọn ta một phen long trời lở đất, chuyện ấy Văn huynh còn nhớ không?
Vũ Duy Ninh lại "ủa" khẽ một tiếng, không trả lời.
Tam Thủ Cái lại hỏi gặng:
- Văn huynh quên rồi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- ồ, Chuyện đó đã qua nói lại làm gì?
Tam Thủ Cái cười nói:
- Thuật dịch dung của Văn huynh không kém, nhưng lão khiếu hóa dám nói ngươi không bằng một phần mười so với Du Lập Trung.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, về điểm ấy lão phu thừa nhận là không bằng y...
Tam Thủ Cái cười quỷ quyệt nói:
- Du Lập Trung mà giả mạo người nào, y phải tìm hiểu thói quen tâm tính của người ấy thật rõ ràng trước đã, thậm chí mỗi cử động nhỏ cũng không hề bỏ qua!
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng vậy, đó là chỗ lợi hại của y.
Tam Thủ Cái nói:
- Nhưng ngươi thì kém y nhiều, ngươi giả mạo một người mà cũng chưa biết rõ cả tới dáng đi của người ấy!
Nói tới đó, tay phải của y đang đặt ở lưng Vũ Duy Ninh đột nhiên co lại, ngón giữa và ngón trỏ bật ra điểm trúng Ma Huyệt của chàng!
Vũ Duy Ninh toàn thân chợt cứng đờ, không còn sức bước lên nữa,

từ từ ngã xuống, nằm ngửa lên mặt đất, làm ra vẻ hoảng hốt kêu lên:
- ô! Ngươi đùa kiểu gì thế?
Tam Thủ Cái trên mặt lộ vẻ cười cợt Trảo lộng, sằng sặc cười nói:
- Lão khiếu hóa sẽ truyền thụ cho các hạ một bí mật không thể truyền thụ cho ai cả, các hạ từ nay trở về sau nếu còn có cơ hội giả mạo Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh thì dáng đi nhất định phải làm ra như thế này này...
Nói xong cất chân đi tới đi lui, bàn chân khuỳnh khuỳnh hướng vào phía trong, từng bước từng bước, trông y hệt một con vịt!
Vũ Duy Ninh ra vẻ giận dữ nói:
- Đừng có làm trò hề nữa, mau giải khai huyệt đạo cho lão phu đi, chúng ta lên đường cho rồi!
Tam Thủ Cái khom người nhìn chàng, cười hiểm độc nói:
- Bây giờ thì nói rõ cho lão khiếu hóa biết, các hạ là ai?
Vũ Duy Ninh trầm giọng nói:
- Lão khiếu hóa, ngươi say rồi à?
Tam Thủ Cái lắc đầu cười nói:
- Không đâu, lão khiếu hóa có uống thêm một đấu nữa cũng không say. Nói thật cho ngươi biết nhé, lúc rời thuyền lên bờ lão khiếu hóa đã nhận ra bước chân của ngươi không đúng, nên ta mới giả say rượu đùa ngươi một lúc, Văn Thiên Sinh chẳng có tật gì khác cả, mà ngươi mặc nhiên thừa nhận, chỉ một điểm ấy đủ chứng minh ngươi là giả mạo rồi. Ha ha, bây giờ thì mau nói cho lão khiếu hóa biết, ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh thở dài một tiếng nói:
- Lẽ ra mới rồi lão phu phải ra tay ám toán ngươi mới đúng.
Tam Thủ Cái cười nhạt nói:
- Ngươi cũng phát giác ra là lão khiếu hóa nhìn thấy chỗ sơ hở à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ hơi nghi ngờ thôi, có điều không phải lão phu vì nghi ngờ mà muốn giết ngươi.
Ngươi phải biết rõ, hạng người như ngươi ai cũng có quyền giết!
Tam Thủ Cái nói:
- Thế sao ngươi không ra tay?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu nghĩ ra tay ám toán giết người có chỗ không được quang minh, nên chưa ớ ông thủ.
Tam Thủ Cái nói:
- Nói như vậy thì các hạ tốt bụng thật đấy!
Vũ Duy Ninh thở dài nói:

- Tốt bụng thì làm được cái gì, bây giờ thì là vứt đi rồi.
Tam Thủ Cái cười nói:
- Sinh ra làm người, có cơ hội ám toán kẻ địch thì ngươi phải ra tay ngay, đừng để chậm sẽ hối hận không kịp.
Vũ Duy Ninh nói:
- Xin nghe lời chỉ dạy, lão phu sẽ ghi nhớ mãi.
Tam Thủ Cái nói:
- Các hạ giả mạo Ma Y Quỷ Sư, điều đó cho thấy y đã bị hại rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, y chết ngoài thành huyện An Tân, lúc này chỉ sợ cả xương cũng không còn đâu.
Tam Thủ Cái biến sắc nói:
- Hừ, nói như vậy thì Bán Phong Thư Sinh cũng là ngươi giết chứ gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không sai chút nào!
Tam Thủ Cái trong mắt chợt lộ vẻ căm hờn đầy sát khí, lạnh lùng nói:
- Té ra đều là một mình ngươi giở trò ma. Ngươi là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không, Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy không thích giết người như ta đâu Ta là Vũ Duy Ninh.
Tam Thủ Cái thần sắc lộ vẻ sửng sốt, thất thanh kêu:
- á! Ngươi... Ngươi là Vũ Duy Ninh sao?
Vũ Duy Ninh cười nhạt một tiếng nói:
- Đúng thế, là con cá lọt khỏi lưới các ngươi khỏi thành huyện An Tân đấy!
Tam Thủ Cái vừa sợ vừa giận nói:
- Tiểu tử giỏi lắm, ngươi thật là tàn ác!
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐÓ là được bảy mươi hai lão ma đầu các ngươi dạy bảo đấy. Trước khi Tam Tuyệt Độc Hồ tới núi Đại Bình, ta chỉ là một gã thiếu niên tầm thường, nhưng sau khi quen Tam Tuyệt Độc Hồ rồi, ta trở thành hung đồ sát nhân, làm chết chín mươi bảy mạng người, sau cùng cả bà nội ta cũng không được trọn tuổi trời, ngươi nói xem đó là kiệt tác của ai vậy?
Tam Thủ Cái vẻ mặt đanh lại, cười hung dữ nói:
- Vì vậy nên ngươi quyết tâm thu thập cả bảy mươi hai người chứ gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Theo tình hình mà làm thôi, bắt được thì bắt, không bắt được thì

giết!
Tam Thủ Cái sát khí trên mặt càng dày, hỏi:
- Tính tới hôm nay ngươi đã thu thập được mấy người rồi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Giết được ba, bắt sống được ba, ngoài ra còn có Vô ảnh Cước Hướng Liên cũng chết, có điều y chết về tay vợ y là Diêu Nguyệt Kiều. Cho nên tính lại bảy mươi hai gã ma đầu mới thu thập được bảy, có điều có lẽ ngươi là người thứ tám!
Tam Thủ Cái cười một tiếng quái dị nói:
- Hà! Ngươi còn nghĩ tới việc giết lão khiếu hóa sao?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đúng thế, ngươi không chết không được, nếu không thì ta làm sao giả mạo Ma Y Quỷ Sư tới khách sạn Hồng Tân cứu người?
Tam Thủ Cái ngửa mặt cười hô hô nói:
- Tiểu tử giỏi lắm, chết đến nơi rồi vẫn còn nói khoác...
"Bình" một tiếng, huyệt Đan Điền dưới bụng y đột nhiên bị Vũ Duy Ninh phóng ra một cước đá trúng, tấm thân to lớn lập tức tung lên khỏi mặt đất, trong tiếng gào thê thảm y đã rơi xuống mặt đường cách đó hơn một trượng!
Vũ Duy Ninh từ từ đứng dậy, cất chân bước về phía y.
Tam Thủ Cái bị trọng thương ở huyệt Đan Điền, khí lực mất hết, mồ hôi lạnh toát ra trên khuôn mặt trắng bệch, nhưng y tựa hồ không cam chịu chết, cố gắng trấn tĩnh ngóc đầu dậy, hai con mắt lờ đờ nhìn chăm chăm vào Vũ Duy Ninh, giọng nói đứt quãng hỏi:
- Ngươi... ngươi làm... làm thế nào... giải khai được huyệt đạo... mau... mau như vậy?
Đúng thế, điều làm y hoảng sợ không hiểu được là thế, y điểm trúng Ma huyệt của Vũ Duy Ninh, về thời gian chẳng qua mới kịp nguội một chén trà, mà bất kể cao thủ hạng nào bị điểm trúng Ma huyệt xong cũng không thể trong một thời gian như vậy vận công giải khai được huyệt đạo, cho nên bị Vũ Duy Ninh đá cho một cước trúng Đan Điền, y không hiểu được tại sao Vũ Duy Ninh giải khai được huyệt đạo mau như vậy, càng không hiểu Vũ Duy Ninh làm thế nào giải khai được huyệt đạo.
Vũ Duy Ninh lạnh lùng cười nói:
- Ngươi sắp chết rồi, nên ta cũng chẳng ngại gì mà không nói cho ngươi biết, trên người ta có mặc một cái áo da mãng xà đao kiếm chém không đứt, cho nên mới rồi ngươi điểm vào Ma huyệt không chế phục được ta!
Tam Thủ Cái trên mặt không kìm được nụ cười thảm, nói:

- Được được té ra là như thế... không ngờ ngươi... tiểu tử ngươi... cũng trở thành... âm độc như vậy...
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐÓ là ngươi mới dậy ta xong, ngươi nói có cơ hội ám toán kẻ địch thì phải làm ngay đừng chần chừ có đúng không?
Tam Thủ Cái mấp máy môi nhưng không nói được tiếng nào, đầu ngoẹo sang một bên chết luôn!
Vũ Duy Ninh lấy bản danh sách ra gạch tên y xong, bèn lôi xác y ra khỏi đường cái, vứt vào một đám cỏ rậm chỗ ít người qua lại, rồi lập tức lên đường tới Lạc Dương.
Nửa giờ sau, thành Lạc Dương nguy nga hùng vĩ đã hiện ra trước mắt chàng. Lúc ấy là nửa đêm, cổng thành đã đóng, chàng tìm một cành cây mục vứt xuống giữa hào nước quanh thành rồi nhún mình nhảy xuống, đầu mũi chân đạp khẽ vào cành cây, thân người vọt lên một cái đáp xuống bên kia hào.
Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên thành lâu có một tên quân lính cầm kích dài đi qua đi lại, chàng bèn đi vòng qua một chỗ tường thành khác đề tụ chân khí, thi triển khinh công chạy lên rồi từ mặt thành nhảy vào trong.
Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong thành lầu gác nối liền như mây, chàng không biết khách sạn Hồng Tân tọa lạc chỗ nào, chỉ thấy đèn đóm sáng choang. Đây là lần đầu tiên sau khi Vũ Duy Ninh rời Trường Bạch tới một thành thị to lớn thế này, trong lòng nghĩ khách sạn lớn đều ở phố lớn đông đúc, bèn cứ nhằm chỗ đường lớn đi thẳng tới Đi khoảng một trăm bước, chợt thấy trước mặt có một người say rượu lảo đảo đi tới, bèn bước qua chặn đường vòng tay hỏi:
- Lão đệ, cho hỏi nhờ một câu, khách sạn Hồng Tân ở đâu vậy?
Người say rượu ngẩng đầu, người xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn Vũ Duy Ninh lè nhè nói:
- Ngươi nói gì? Ngươi muốn uống một chén à? Được, lão tử đưa ngươi đi, không say không về nhà, lão tử vẫn chưa say đâu.
vũ Duy Ninh cười nói:
- Lão phu là muốn hỏi ngươi khách sạn Hồng Tân ở đâu, ngươi nghe ra thế nào vậy?
Người say rượu lắc lắc đầu, mắt lim dim nói:
- Khách... khách sạn Hồng Tân à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Phải rồi, lão phu muốn tới ngủ trọ ở khách sạn Hồng Tân.
Người say rượu cười nói:

- ô! Ngươi hỏi đúng người rồi đấy, lão tử đúng là người trong khách sạn Hồng Tân đây, có điều lão tử không đưa ngươi đi được, lão tử còn muốn... còn muốn tới Mỹ Hương viện uống vài chén.
Vũ Duy Ninh cho rằng y là khách trọ ở khách sạn Hồng Tân, bèn cười khẽ nói:
- Không sao, ngươi chỉ cần nói giúp cho lão phu đường đi tới đó thôi.
Người say rượu à một tiếng, quay người chỉ phía trước nói:
- Đi thẳng, thẳng tới... ngã tư thì rẽ phải, sẽ... sẽ thấy khách sạn Hồng Tân!
Vũ Duy Ninh cảm ơn xong, rảo chân đi thẳng về phía trước, lại đi khoảng một trăm bước nữa, quả nhiên thấy có một ngã tư, rẽ phải đi mấy bước, quả nhiên nhìn thấy khách sạn Hồng Tân!
Hai ngọn đèn lồng lớn viết hai chữ Hồng Tân ở cổng lớn nhè nhẹ đong đưa trong gió khuya...
Vũ Duy Ninh biết khách sạn Hồng Tân này mấy mươi năm trước là Tang Du trà trang, cũng là sản nghiệp của ma đầu võ lâm là Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng. Năm ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung từng bị nhốt trong địa lao trùng trùng cơ quan của Tang Du trà trang, về sau thoát được, Ngũ Tuyệt Thần Ma và đệ tử phóng hỏa đốt hết, nhưng đúng như lời Vô Danh Ma nói, lần ấy chỉ bị cháy hết phòng ốc trên mặt đất, chứ địa lao dưới mặt đất vẫn không bị tổn hại gì. Hiện nay Vô Danh Ma đã cho xây lại làm khách sạn, có thể nói là hành động rất khôn ngoan, nếu mình không giả mạo làm Ma Y Quỷ Sư trước nay, ai cũng không ngờ rằng Vô Danh Ma mấy chục năm sau lại dùng lại địa lao cũ.
Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Du Băng Viên và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch bốn người giờ này đã bị đưa tới nhốt trong địa lao dưới khách sạn Hồng Tân chưa?
ờ, trừ phi bọn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc áp giải họ trên đường phát sinh chuyện gì, chứ không thì tính về thời gian, bọn họ đã tới đây rồi!
Nhưng cơ quan trong địa lao dưới đất, mình chẳng biết chút gì, bây giờ phải làm thế nào để cứu được bốn người đây?

Hồi 52
Vì nghĩa chẳng màng thân

Chàng biết rằng đó là điều rất khó khăn và nguy hiểm, nhưng chàng không hề do dự tiến thẳng vào khách sạn Hồng Tân, vì chàng đã quyết bỏ mặc chuyện sinh tử, chàng chỉ cần cứu được bọn Du Lập Trung bốn người ra và lấy trộm được dược phương cứu ba vị đặc sứ Du, Qua, Diệp đang hôn mê, còn nếu không thành công thì là chết mà thôi!
Tới trước cửa khách sạn Hồng Tân, chỉ thấy điếm tiểu nhị đang ngồi ở sau quầy ngủ gật, lúc Vũ Duy Ninh bước qua cửa, tiểu nhị ấy lập tức tỉnh dậy. RÕ ràng y không biết Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh, nên thấy một ông khách nửa đêm tới trọ, vẻ mặt ngạc nhiên lạ lùng, vội bước ra khỏi quầy khom người nói:
- Lão khách quan, người là... người từ đâu lại thế?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Từ ngoài thành vào đây.
Điếm tiểu nhị mặt đầy vẻ kinh nghi, nói:
- Là mới vào thành à?
Vũ Duy Ninh khẽ gật đầu đáp:
- Đúng thế, có chuyện gì sai không?
Điếm tiểu nhị vội cười nói:
- Không có gì, không có gì, là tiểu nhân nghĩ rằng cổng thành đã đóng lâu rồi, không biết lão nhân người làm sao vào được...
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Cứ gặp khách nửa đêm tới trọ thì các ngươi đều tra hỏi như vậy phải không?
Điếm tiểu nhị vội vàng xin lỗi nói:
- Không không, tiểu nhân chỉ nhất thời tò mò, lão nhân người muốn phòng thượng hạng cũng...
Vũ Duy Ninh đáp:
- Lão phu muốn một gian phòng "hạ hạng", nhưng lại muốn chủ nhân của ngươi ra đây phục dịch.
Điếm tiểu nhị sửng sốt hỏi:
- Chủ nhân của tiểu nhân ra đây phục dịch à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng thế, ngươi không nhận ra được lão phu, nhưng chủ nhân của ngươi là Tư Không Sâm thì nhận ra đấy!
Điếm tiểu nhị mấy hôm nay tiếp khách đã gặp hạng khách "đặc biệt" này rồi cho nên vừa nghe xong lập tức biết đây là nhân vật có lai lịch không nhỏ, bất giác sửng sốt "a" một tiếng, thái độ càng thêm cung kính, không ngừng khom lưng xá xá nói:

- Vâng, vâng, xin lão nhân người ngồi chờ một lúc chờ tiểu nhân vào báo ạ!
Nói xong chạy mau vào phía trong.
Trong khoảnh khắc, một vị trung niên ăn mặc lối hào phú từ trong đi nhanh ra, hô hô cười nói:
- Té ra là Văn huynh, anh tới nhanh thật đấy!
Người trung niên này Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy đã nhận ra là một trong bảy mươi mốt lão ma đầu thoát khỏi Chính Tâm Lao, cũng chính là Tư Không Sâm đã chịu bị Đồng Tâm Minh giam cầm hơn mười năm thay Vô Danh Ma!
Từ khi nghe Thánh Hiệp Du Lập Trung cho biết Vô Danh Ma bị Đồng Tâm Minh giam giữ vốn là Tư Không Sâm thay thế, Vũ Duy Ninh cũng được Thánh Hiệp Du Lập Trung cho biết lai lịch của y, biết y là em của một đồ tôn của Ngũ Tuyệt Ma Quân, tên là Tư Không Anh. Năm ấy Tư Không Anh theo sư phụ là Sử Gia Điển tức Ngải Bắc Thôn và Ngũ Tuyệt Ma Quân đi gây hại cho võ lâm, cũng là một kẻ có bản lĩnh rất quan trọng, tâm tính âm hiểm thủ đoạn tàn độc, cho nên tới khi bị bắt cũng bị Đồng Tâm Minh xử quyết. Lúc ấy Tư Không Sâm mới có mười ba mười bốn tuổi, không rõ về sau làm thế nào lại được Vô Danh Ma thu dưỡng mà trở nên một trong bảy mươi hai tên ma đầu. Đến như việc y cam tâm mạo nhận là Vô Danh Ma để bị bắt giam trong Chính Tâm Lao đến nay cũng chẳng ai rõ được là vì sao!
Nhưng giờ đây Vũ Duy Ninh chẳng có lòng dạ nào mà suy nghĩ chuyện ấy, chàng nhìn Tư Không Sâm gật đầu cười một tiếng nói:
- Bọn họ đều chưa tới à?
Tư Không Sâm nhìn điếm tiểu nhị bên cạnh một cái, kéo Vũ Duy Ninh nói:
- Đi, Văn huynh, chúng ta vào trong nói chuyện.
Vũ Duy Ninh lạch bạch như một con vịt đi theo y vào trong, qua khỏi một gian phòng khác mới hạ giọng hỏi:
- Điếm tiểu nhị của ngươi xem ra không khôn ngoan lắm, hay là bọn họ chẳng biết gì bên trong?
Tư Không Sâm đáp:
- Đúng vậy, đó là người trong thành tới làm thuê, bọn họ về cơ bản không biết gì đâu.
Vũ Duy Ninh đáp:
- Như vậy mà được à?
Tư Không Sâm nói:
- Không sao, cứ để bọn họ nghĩ đây là một khách sạn lớn bình thường, càng dễ che giấu tai mắt của nhân vật giang hồ.

Vũ Duy Ninh ờ một tiếng, hỏi qua chuyện khác:
- Bọn Tả Khâu huynh đem người đến chưa?
Tư Không Sâm đáp:
- Tới rồi, vào đêm hôm qua, lúc này ba vị ấy chắc ngủ rồi.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Còn bang chủ?
Tư Không Sâm nói:
- Bang chủ thì chưa tới.
Vũ Duy Ninh trong lòng mừng rỡ, thầm nhủ:
- Tốt rồi, đây là cơ hội cứu người đây!
Lúc ấy lại hỏi tiếp:
- Ba người Tả Khâu lão huynh ngủ dưới địa thất à?
Tư Không Sâm đáp:
- Đúng vậy, họ vâng mệnh ngày đêm canh giữ bốn người Du Lập Trung ở địa lao...
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Bốn người bọn họ hiện còn mê man chứ?
Tư Không Sâm đáp:
- Không, đến đây thì Tả Khâu lão huynh cho họ uống thuốc giải, bây giờ đang bị nhốt trong một gian phòng sắt.
- Có an toàn không?
- Tuyệt đối an toàn, Tả Khâu huynh dùng một loại khóa đặc biệt khóa chân tay họ lại, loại khóa này không thể dùng chưởng lực đánh gãy được.
- Vạn nhất bọn họ đánh gãy được thì sao?
- Vậy thì cũng đừng nghĩ tới việc ra khỏi phòng sắt, phòng này kiên cố Vô cùng, phải biết cách mở mới được.
- Bọn ba người Tả Khâu lão huynh ở ngoài phòng sắt à?
- Đúng thế, ngoài phòng sắt là một căn phòng, ra khỏi phòng sắt phải đi qua đó, nên giả như bốn người có phá tung được phòng sắt mà ra đi nữa, cũng khó thoát khỏi bị ba người Tả Khâu huynh chặn lại - Bọn Tả Khâu huynh ba người chưa chắc địch lại bốn người bọn Du Lập Trung đâu.
- Nhưng còn có rất nhiều cơ quan, những cơ quan này sau khi được bang chủ suy nghĩ sửa lại, nghe nói còn lợi hại hơn cả năm xưa.
Tư Không Sâm nói tới đó đã đưa Vũ Duy Ninh vào tới trong vườn hoa phía sau khách sạn. Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong vườn hoa có một gian nhà trúc mười phần u nhã, bèn hỏi:
- Đây là chỗ ngươi ở phải không?
Tư Không Sâm gật đầu cười nói:

- Phải rồi, hiện nay ta là chủ nhân khách sạn Hồng Tân mà. Có điều khi bang chủ tới rồi thì gian nhà trúc này là chỗ của bang chủ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu rất muốn xuống địa thất xem bọn Du Lập Trung bốn người trước, ngươi dẫn lão phu vào phòng ngươi làm cái gì?
Tư Không Sâm nói:
- Cửa vào địa thất là ở trong phòng ta mà!
Vũ Duy Ninh ờ một tiếng, cười ngất nói:
- Đúng, lão phu đúng là hủ lậu, cứ nghĩ rằng cửa vào địa thất là ở trong khách sạn.
Tư Không Sâm chỉ bốn phía căn phòng trúc nói:
- Năm xưa khu này là hậu viện của Tang Du trà trang, chỗ gian nhà trúc này là sảnh đường ở hậu viện...
Nói tới đó đã bước vào gian nhà trúc. Tư Không Sâm đẩy cửa bước vào, tiến tới một cái tủ sát tường, đẩy mở cửa tủ ra cười nói:
- Đây là cửa vào địa thất.
Vũ Duy Ninh thấy trong tủ treo nhiều quần áo, nhìn chẳng thấy có chỗ nào khác thường, bất giác sửng sốt hỏi:
- Bước vào thế nào?
Tư Không Sâm đưa tay kéo mở quần áo qua một bên, lại nghe thấy một tiếng cọt kẹt, tấm vách sau tủ mở ra, để lộ một cửa hang một người bước xuống được!
Y đẩy mở cửa vách xong, lập tức thắp một ngọn đèn pha lê hình tròn, bước trước vào cửa hang rồi quay người nói:
- Mời Văn huynh vào đây!
Vũ Duy Ninh cất bước tiến vào, nhìn thấy một dãy bậc đá đi xuống dưới, phía trước bậc đá là một đường địa đạo rộng rãi, bốn bề trên dưới tả hữu đều lát đá Đại Lý sáng loáng như gương, hình thức đẹp đẽ đường hoàng, chẳng có chút gì có vẻ âm hiểm cả.
Trước tình thế này, chàng nghĩ tới việc thoát thân sắp tới cho an toàn, bèn làm ra vẻ không yên lòng hỏi:
- Địa đạo này có bố trí cơ quan gì không?
Tư Không Sâm đáp:
- Có chứ, xin Văn huynh nhìn vào hình thức của những viên đá Đại Lý đặt trên mặt đất, mỗi phiến đều vuông một thước, có vẻ rất ngay hàng thẳng lối, nhưng nếu đạp lầm một bước thì sàn địa đạo sẽ lật lại ngay.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Lật lại rồi sao nữa?
Tư Không Sâm cười nói:

- Địch nhân sẽ rơi xuống một địa đạo khác sâu hơn mười trượng, ở dưới đó là suối đao, toàn là những mũi đao nhọn chĩa lên. Nếu địch nhân có khinh công cao cường chưa chết trong suối đao cũng không thể thoát chết, vì chỉ cần phát động cơ quan thì trong suối đao lại phun ra hơi độc khiến địch nhân chết ngạt.
Vũ Duy Ninh ngấm ngầm thở ra một hơi khí lạnh, mặt lại hiện vẻ khâm phục kính sợ nói:
- Quả thật là rất lợi hại, bây giờ lão phu muốn nhìn thấy một chút có được không?
Tư Không Sâm đáp:
- Được thôi, nhưng chờ tới lúc đến nơi hãy xem, giờ đây xin Văn huynh chú ý nhìn theo bước chân của tiểu đệ, ngàn vạn lần xin đừng bước sai bước nào.
Nói xong thủ bộ bước lên.
Vũ Duy Ninh theo chân y bước lên, đường đi cứ như rắn bò, một bước bên trái lại một bước bên phải, đi được ba mươi bước địa đạo lại chia làm hai đường tả hữu, Tư Không Sâm đưa tay chỉ qua phía tả giải thích:
- Hai đường địa đạo này là để dụ địch vào chỗ chết, trong đó bố trí mười tám loại cơ quan, địch nhân vào rồi thì chỉ có chết chứ không thể nào sống được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy "đường sống" là ở chỗ nào?
Tư Không Sâm vươn tay dùng lực đập vào một phiến đá Đại Lý trước mặt, chỉ thấy phiến đá lún vào ba tấc, lại nghe "bạch" một tiếng, lại thấy mảng đá Đại Lý phía trước chuyển động, lại lộ ra một đường địa đạo khác.
Y bước tới một bước, quay người cười nói:
- Địa đạo này chẳng có bố trí cơ quan gì, xin mời Văn huynh bước qua đây.
Vũ Duy Ninh theo lời bước vào, Tư Không Sâm lại co chân đạp lên một phiến đá Đại Lý trên mặt đất, trong chớp mắt chỉ nghe "sầm" một tiếng, đường địa đạo phía trước mặt nghiêng đi một cái, biến thành một cái rãnh sâu tối om!
Y cầm ngọn đèn lưu ly soi xuống cười nói:
- Mời Văn huynh nhìn xem, đây là suối đao đấy!
vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn xuống, quả thấy suối đao sâu tới mười trượng, ở dưới chỉ toàn là mũi đao nhô lên khoảng một tấc, dày đặc kín mít, không có chỗ nào đặt chân được, trong lòng kinh hãi nói:
- Trời ơi, thế kia thì người có khinh công cao bao nhiêu cũng không

chi trì được lâu.
Tư Không Sâm cười nói:
- Đúng thế, trong võ lâm hiện nay, chỉ sợ không có quá năm mươi người đứng được trên suối đao này một khắc!
Vũ Duy Ninh nói:
- Nghe nói Du lão tặc có Vô Cực Thần Công đao thương không phạm được, có điều lại có thêm hơi độc, y mà rơi xuống đó, chỉ sợ cũng chỉ có đường chết mà thôi.
Tư Không Sâm nói:
- Không những chỉ có đường chết, mà cả thi thể, xương cốt cũng không còn, vì hơi độc có hiệu lực hóa xương cốt thành nước!
Vũ Duy Ninh hoảng sợ nói:
- ủa, bang chủ đã thí nghiệm qua rồi sao?
Tư Không Sâm gật đầu cười nói:
- Đúng vậy, người chết trong suối đao này nghe nói đã có hơn năm mươi mạng!
vũ Duy Ninh nghe nói nổi gai ốc khắp người, khiếp sợ hỏi:
- Năm mươi người chết trong suối đao này là nhân vật nào?
Tư Không Sâm nói:
- ĐÓ là những công nhân mà bang chủ thuê để xây dựng sửa sang lại địa thất, sau khi công việc hoàn thành, bang chủ sợ họ tiết lộ bí mật bèn đem tất cả bọn họ quăng xuống suối đao, lại phun hơi độc ra, kết quả là chưa đầy một giờ, hơn năm mươi người đều hóa thành một dòng nước máu!
Nói xong, lại đưa tay ấn lên vách địa đạo một cái, dãy địa đạo đột nhiên nâng lên trở lại như cũ, không có dấu vết gì khác!
Tư Không Sâm lại ấn lên một phiến đá khác, dời cánh cửa bí mật ra, tiếp tục bước lên khoảng sáu bảy trượng tới chỗ tận cùng của địa đạo, y lại giẫm mạnh lên một phiến đá trên mặt đất, mảng tường trước mặt lại mở ra, bước qua thạch môn, trước mặt đã hiện lên một gian địa thất Vô cùng to lớn!
Gian địa thất này bố trí Vô cùng đẹp đẽ, hình dáng như một sảnh đường hình tròn, trên nóc là từng phiến từng phiến vàng dát như mai rùa, giữa treo chín viên dạ minh châu sáng chói mắt, bày thành phương vị bát quái, viên chính giữa to như quả đào, phát sáng lóng lánh chiếu đến mặt sàn địa thất cũng chớp chớp. Bốn bên tường địa thất là đá Đại Lý nổi vân rực rỡ, đẹp đẽ phi thường, trên vách lại dùng vàng khảm khắc thành hình tiên nữ nổi lên, hình nào cũng có tư thế kỳ diệu, như múa như bay!
Ngoài ra, trong địa thất còn có bốn pho tượng tướng quân như là chế

bằng đồng tốt lấp loáng ánh vàng đặt bốn phía sát tường, đều là đầu đội ngân khôi thân đeo thiết giáp, tay cầm kiếm, phủ, đao, kích oai phong lẫm liệt, có một khí thế làm người ta run sợ!
Vũ Duy Ninh trong thời gian "chịu tội" ở Chính Tâm Lao khi luyện võ công của sư phụ là Thiên Thủ Kiếm Khách, rảnh rỗi từng nghe Thánh Hiệp Du Lập Trung kể qua việc bị Ngũ Tuyệt Ma Quân giam cầm. Lúc ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung cũng có tả lại khung cảnh trong gian địa thất này, nhưng hôm nay chàng đích thân tới đây, mới biết nó còn huy hoàng gấp mười lần so với lời kể, chàng biết đây là kết quả xây dựng sửa sang của bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma, nhưng thấy cảnh hoàng kim kín vách như thế, trong lòng lại muôn phần kinh ngạc lạ lùng. Chàng nghĩ rằng Vô Danh Ma xây dựng tòa địa thất này ít nhất cũng phải hơn hai ngàn cân vàng, lại nghĩ tới ba ngàn cân vàng Vô Danh Ma còn gởi ở Thần Phong tiêu cục, trong lòng không kìm được cảm khái tự nhủ:
- ôi, y có biết bao nhiêu là vàng như thế, có thể nói là phú gia địch quốc, một người mà có bấy nhiêu vàng, muốn làm gì thì làm, muốn sống thế nào thì sống, thế mà y chưa thỏa mãn, còn muốn quy tụ lũ ma đầu cùng hung cực ác làm loạn võ lâm, nghĩ cho cùng thì làm cái gì kia chứ?
Trong lúc đang tự nhủ, chợt nghe Tư Không Sâm cười nói:
- văn huynh đã nghe bang chủ nói qua về địa thất này chưa?
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Nghe rồi, nhưng không ngờ bang chủ lại sửa sang tòa địa thất này tới mức to lớn tráng lệ như vậy!
Tư Không Sâm nói:
- Lần trước bang chủ nói với tiểu đệ rằng muốn đặt tên tòa địa thất này là Hoài ân Đường để ghi nhớ các vị sơn chủ đã bị Đồng Tâm Minh giết hại năm xưa.
Vũ Duy Ninh nhìn quanh nói:
- Năm xưa Du lão tặc từng bị giam giữ ở đây, đáng tiếc là về sau y lại chạy thoát ra được!
Tư Không Sâm chỉ vào một pho tượng tướng quân bằng đồng nói:
- Y lợi dụng tượng đồng để chạy trốn, chuyện này chắc Văn huynh rõ hơn tiểu đệ nhiều Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng vậy, bốn cái tượng đồng này vốn là bốn truyền nhân của lão sơn chủ dùng để luyện võ, bọn họ đội ngân khôi khoác thiết giáp rồi mới ra chiêu...
Tư Không Sâm nói:
- Ngày ấy tiểu đệ từng mặc thử một lần, thấy rất là nặng, ra tay ra

chân rất khó.
Vũ Duy Ninh bước tới cạnh một pho tượng, giơ tay gõ gõ lên thiết giáp cười nói:
- Nhưng nếu ngươi thường xuyên tập luyện như vậy, luyện tới lúc khoác thiết giáp mà vẫn cử động được như thường, thì khi bỏ ra đối địch với người, sẽ thấy thân thể nhẹ như én bay, ra tay mau như chớp xẹt!
Tư Không Sâm gật đầu tỏ ý tán đồng, đưa tay chỉ vào một cánh cửa sắt phía trước nói:
- Tả Khâu huynh ba người bọn họ đều ở trong đó, bọn ta vào đi!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không, cứ để họ ngủ, ngươi chỉ cần dắt lão phu tới nhìn qua bọn Du Lập Trung bốn người là được rồi!
Tư Không Sâm cười nói:
- Văn huynh quên rồi sao, tiểu đệ mới nói xong, là muốn tiến vào nơi thiết phòng giam giữ bốn người thì phải đi qua chỗ phòng ba người Tả Khâu huynh mà!
Vũ Duy Ninh vừa nghe thấy phải "đánh thức" ba người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ mới gặp được bốn người bọn Du Lập Trung, trong lòng rất thất vọng, nhưng chợt nghĩ chẳng có đường nào khác để vào, chỉ biết gật đầu nói:
- Hay lắm! Ba vị kia thay phiên nhau canh gác à?
Tư Không Sâm vừa bước về phía cánh cửa sắt vừa nói:
- Ngày đêm thay phiên, mỗi người canh một giờ, hiện giờ chắc là phiên của Nam Cung huynh.
Nói xong, người đã tới cạnh cửa sắt, chỉ thấy y giơ tay nắm lấy một cái vòng khóa hình tròn, lắc lắc nhẹ ba cái, trên cánh cửa sắt chợt có một khoảng cửa sổ nhỏ theo tiếng mở ra, có một người đưa mắt nhìn qua phía ngoài hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Thanh âm âm trầm, đúng là Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng.
Tư Không Sâm giơ cao ngọn đèn lưu ly cười nói:
- Nam Cung huynh nhìn xem ai tới đây!
Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng nhìn thấy Ma Y Quỷ Sư, kêu lên:
- A, là Văn huynh, các người tới cả rồi à?
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Không phải, chỉ mới có một mình lão phu tới thôi!
Lang Tâm Hắc Long vội vàng mở khóa đẩy cửa hỏi:
- Bang chủ không đi cùng đường với Văn huynh sao?

Vũ Duy Ninh cất chân bước vào trong, nói:
- Không, bọn ta ở cạnh Thọ Dương Sơn Tây đem cái kia gửi Thần Phong tiêu cục, bang chủ bèn hạ lệnh mọi người phân tán...
Vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh trong phòng, thấy gian phòng rộng hai trượng vuông, trên dưới bốn vách cũng đều khảm đá Đại Lý đẹp đẽ, một bên đặt một cái giường khảm ngà, trang trí trong phòng rất tinh tế, giống như khuê phòng một thiên kim tiểu thư nhà giàu.
Lúc ấy Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc và Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn đang ngồi trên giường, hai người nghe giọng nói của Ma Y Quỷ Sư, nhất tề mở mắt ra khỏi cõi nhập định thanh tĩnh, cười nụ vẫy tay gọi:
- Văn huynh lại đây!
Vũ Duy Ninh cũng cười nụ đáp:
- ô, ba vị sung sướng thật, được ngủ trong một cái phòng đẹp đẽ như thế này!
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Đây là tẩm phòng của bang chủ, khi nào người tới bọn ta sẽ phải nhường chỗ lại!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 53
Khó vẹn cả đôi bề

vũ Duy Ninh vốn biết y khôn ngoan đa nghi, sợ y nhìn ra chỗ sơ hở, lúc ấy bước về phía một cái ghế hơi tối bên trái chiếc giường ngồi xuống, thở phào một hơi nói:
- Một phen khốn khổ vất vả rồi, giờ này tới lượt lão phu hưởng phúc đấy!
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười nói:
- Đi mấy ngày mới tới đây?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bảy ngày! Bảy ngày chạy bảy trăm dặm đường, các ngươi nghĩ mà xem, ôi...
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Sao bang chủ chưa tới?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không biết nữa, chắc cũng sắp tới rồi!

Tam Tuyệt Độc Hồ lại hỏi:
- Có phát hiện ra địch nhân theo dõi không?
vũ Duy Ninh nói:
- Không, có điều đợi vài hôm mọi người tới cả rồi mới rõ được.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Văn huynh vừa nói bang chủ tại vùng phụ cận Thọ Dương ra lệnh giải tán, từ đó tới nay Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy chỉ có thể theo dõi được một người trong bọn... Bang chủ có dặn dò rằng ngoại trừ Văn huynh và Cung, Tư Đồ, Tang, Chừ, Hắc sáu vị, mọi người còn lại phải một tháng nữa mới được tới đây không?
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Sao Tả Khâu huynh biết được bang chủ lại dặn như vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười khẽ nói:
- ĐÓ là ý kiến của ta đề nghị với bang chủ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Té ra là như thế, vậy thì ý kiến đem bọn Du Lập Trung ám độ Trần Thương về đây cũng là của Tả Khâu huynh phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu cười nói:
- Đúng vậy, Văn huynh thấy nước cờ ấy của lão phu có hay không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Rất hay, nhưng chỉ báo hại cặp giò của lão phu!
Ngọc Diện Thi Hoa bước xuống giường nói:
- Nếu Văn huynh mệt, cứ lên giường nghỉ một lúc.
Vũ Duy Ninh đứng dậy nói:
- Không, hiện giờ lão phu ngủ không được đâu, phải xem bọn Du Lập Trung bốn người một cái mới được!
Lang Tâm Hắc Long chỉ vào vách bên trái chiếc giường nói:
- ở phía bên này, mời Văn huynh đi theo ta!
Nói xong, đi tới trước vách đá, dùng lực đập mạnh lên một phiến đá Đại Lý trên mặt Sau một tiếng "xạch" nhè nhẹ vang lên, mảng tường trong vách từ từ xoay chuyển, lại để lộ ra một địa đạo trước mắt!
Vũ Duy Ninh nói:
- Bang chủ tốn rất nhiều vàng bạc và tâm huyết để sửa chữa xây dựng địa thất này, xem ra rất tuyệt diệu, có điều chỗ mở cửa đá bí mật lại đặt trên mặt đất, lão phu thấy không ổn lắm...
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Yù văn huynh là nếu chẳng may địch nhân Vô ý đạp trúng phiến đá ấy sẽ mở được cửa trốn thoát chứ gì?
Vũ Duy Ninh gật gật đầu đáp:
- Đúng vậy!

Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Về điểm ấy Văn huynh cứ yên tâm, chỉ cần đừng cho địch nhân biết đó là phiến đá then chốt để mở cánh cửa bí mật, lỡ họ có đạp trúng, cửa cũng không mở đâu!
Vũ Duy Ninh đang cất bước muốn đi theo Lang Tâm Hắc Long tiến vào địa đạo, nghe câu ấy chợt sửng sốt dừng chân hỏi:
- Tại sao lại như thế?
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Một người thường chỉ nặng khoảng hơn trăm cân, mà muốn đạp phiến đá ấy để mở cửa thì phải dùng lực năm trăm cân, cho nên chỉ cốt địch nhân không biết đó là then chốt để mở cửa, dẫu có đạp trúng cũng chẳng có tác dụng gì!
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra, cười nói:
- Té ra như vậy, bang chủ thiết kế quả là thần diệu...
Nói dứt câu, người đã tiến vào địa đạo theo Lang Tâm Hắc Long.
Lang Tâm Hắc Long bước qua cánh cửa bí mật xong, lại đạp lên một phiến đá cho cánh cửa đóng trở lại, rồi nói tiếp:
- Xin Văn huynh đi đúng theo bước chân của lão phu, đừng đạp lầm ra ngoài.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nếu đạp lầm thì sao?
Lang Tâm Hắc Long nói:
- Đường địa đạo này có tên là Vạn Tiễn Trận, đạp lầm một bước sẽ hối hận không kịp.
Địa đạo dài khoảng mươi trượng, rộng chừng năm thước, nếu quả có loạn tiễn bắn ra thì trừ phi có bản lãnh thông thiên triệt địa, chứ không thì chắc chắn phải bị loạn tiễn bắn nát người mà chết.
Vũ Duy Ninh càng lúc càng thấy địa thất này còn đáng sợ hơn cả đầm rồng hang cọp, có điều mới rồi lừa được Tam Tuyệt Độc Hồ thêm lần nữa nên chàng yên lòng không ít. Cho nên gian địa thất này cơ quan dày đặc, bước bước nguy hiểm chàng cũng không ngại nữa, vì bọn Tam Tuyệt Độc Hồ đã nói hết tình hình trong này cho chàng rồi.
Vấn đề hiện giờ chỉ còn là bọn Du Lập Trung bốn người còn bị xiềng chân khóa tay bằng loại còng đặc biệt, mình làm sao mở ra cho họ? Đến như động thủ cứu người trước hay sau khi Vô Danh Ma tới? Đây là điểm quan trọng nhất vì lần này Du Lập Trung rời Đồng Tâm Minh là nhằm mục đích tìm cách giải cứu ba vị Đặc sứ Du, Qua, Diệp nhưng hiện chỉ có một mình Vô Danh Ma là biết dược phương, nếu mình ra tay cứu người trước khi y tới, tuy có nhiều cơ hội đắc thủ

nhưng không có cách nào biết được dược phương, còn nếu ra tay cứu người sau khi y tới thì cho dù tìm cách lấy được dược phương rồi, muốn cứu thoát bọn Du minh chủ bốn người sợ lại không còn cơ hội nữa!
Cân nhắc lợi hại, tựa hồ như nên ra tay cứu người trước, song chàng lại biết rằng chỉ cần nắm được dược phương thì có sợ gì chuyện Vô Danh Ma thi triển thuật Ly Hồn Hoán Phách với bốn người bọn Du minh chủ? Vì sau khi bọn Du minh chủ bị Ly Hồn Hoán Phách rồi, Vô Danh Ma ắt sẽ thả họ về Đồng Tâm Minh. Lúc ấy nếu mình đã nắm được dược phương chữa trị thì có thể lặng lẽ trốn về Đồng Tâm Minh theo dược phương tìm thuốc chữa cho cả ba vị Đặc sứ Du, Qua, Diệp há chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?
Cho nên chàng do dự không quyết, không biết nên làm cách nào thì tốt hơn. Có điều trước mắt Lang Tâm Hắc Long đã tới tận đầu địa đạo rồi, chàng đã có quyết định, quyết định sẽ hỏi nhỏ ý tứ của Du minh chủ.
Đầu trong cùng địa đạo lại có một cánh cửa bí mật, Lang Tâm Hắc Long mở cánh cửa bí mật ra xong, lại thấy trong cửa có một gian phòng bằng sắt.
Trên cửa sắt có một cửa sổ nhỏ, tựa hồ muốn nhìn thấy bọn Du minh chủ bốn người, Chỉ có cách nhìn qua cửa sổ ấy, nhưng thật ra không phải. Lang Tâm Hắc Long mở cửa xong, nhìn chàng cười nói:
- Văn huynh đã nhớ bộ pháp trở về gian phòng ngoài kia chưa?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Nhớ rồi, chuyện này có liên quan tới sự sống chết, lão phu há dám sơ thất.
Lang Tâm Hắc Long nói:
- Vậy thì Văn huynh cứ giải khuây với họ nếu muốn, lão phu ra trước đây.
Vũ Duy Ninh đang định tìm cơ hội nói chuyện với Du minh chủ, nghe câu nói đúng với điều mình mong muốn, nhưng lại làm ra vẻ lạ lùng hỏi:
- Khoan đã, Nam Cung huynh sợ gì bọn họ kia chứ?
Lang Tâm Hắc Long nói:
- Sợ chứ. Gã họ Lý kia thấy người là chửi, chửi tới nỗi người phải sôi máu chó lên kia.
Lão phu chửi không thắng, bang chủ lại dặn là không được dùng nhục hình, cho nên lão phu không muốn nhìn thấy bọn họ.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Lão phu thì không sợ bị chửi. Cái phòng sắt này có cửa vào được

không?
Lang Tâm Hắc Long hỏi lại:
- Văn huynh muốn nhìn thấy cho thật rõ ràng à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng vậy. Bọn ta bị nhốt trong Chính Tâm Lao hơn mười năm, đến nay thay đổi địa vị, lão phu muốn vui vẻ thưởng thức một lúc.
Lang Tâm Hắc Long chỉ vài một phiến đá Đại Lý bên phải cửa sắt rồi nói:
- Người ấn xuống đấy một cái thì có thể nhìn thấy bọn họ rõ ràng, xem chán rồi lại ấn một cái, phòng sắt lại trở ra như cũ.
Nói xong, cười một tiếng bỏ đi.
Vũ Duy Ninh chờ y ra khỏi địa đạo xong, mới theo cách y chỉ dẫn, vươn tay ra ấn vào phiến đá trên vách, vừa nghe một tiếng ken két nổi lên, gian phòng sắt đột nhiên dời về bên phải.
Không, chỉ có một tấm vách sắt dời về phía bên phải thôi.
Tấm vách sắt mở ra xong, bốn người Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch bị giam giữ trong phòng lập tức hiện ra rõ ràng trước mặt chàng.
Già trẻ bốn người rõ ràng không được ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, vẻ mặt ốm o tiều tụy, trên tay chân đều đeo xiềng khóa to gấp đôi loại thông thường, đối với họ hiển nhiên là rất nặng nề. Vì vậy mà già trẻ bốn người dựa vào vách phòng sắt, mắt nửa mở nửa khép, làm ra vẻ đang ngủ.
Có điều, sau khi Vũ Duy Ninh đứng trước mặt bọn họ một lúc, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch nhịn tức không được, quay về phía Thánh Hiệp Du Lập Trung bên cạnh thản nhiên nói:
- Minh chủ, lại có người muốn nhờ thuộc hạ xem tướng tới kìa!
Du Lập Trung mắt vẫn nửa mở nửa khép, cười khẽ nói:
- ờ, ở đây rảnh rỗi cũng buồn, Lý đặc sứ xem giùm người ta đi.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cười nụ chậm rãi nói:
- Người này trông ngũ quan chỉ có thinh quan, không có tật gì, vành tai thuộc hành thủy, tai mà thuộc thủy thì phú quý, danh chấn hoàn vũ, nhưng bốn cái còn lại làm phá tướng ráo cả!
Du Lập Trung cười nói:
- Xin nói cho rõ hơn!
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch nói:
- Hãy nói về Bảo Thọ quan của y trước. Lông mày của y thuộc loại Quỷ mi, lông mày như thế chủ về tính tình hung bạo bần tiện...
vũ Duy Ninh gật đầu truyền âm đáp:
- Vâng ạ. Tiểu nhân ở ngoài thành huyện An Tân giết chết Ma Y Quỷ

Sư, giả dạng y trà trộn vào Phục Cừu bang.
Du Lập Trung quá đỗi mừng rỡ, truyền âm cười nói:
- Hài tử giỏi lắm, ba tháng bị giam trong Chính Tâm Lao xem ra đã biến ngươi thành một người thành thục lão luyện rồi!
Vũ Duy Ninh quay đầu nhìn về phía cửa địa lao, truyền âm nói mau:
- Tiểu nhân mới tới đây, lấy cớ vào xem minh chủ, không ở lại đây lâu được đâu!
Du Lập Trung hiểu rõ ý chàng, bèn không nói chuyện ấy nữa, lập tức hỏi qua chuyện khác - Nghe nói Bán Phong Thư Sinh chết rồi, chắc là do ngươi giết?
- Vâng ạ. Trước khi xa đội của Vô Danh Ma xuất phát, y và tiểu nhân được phái đi tiễn tiêu. Sau đó y nhìn ra tiểu nhân là giả mạo, nhưng lúc ra tay bị tiểu nhân giết chết.
- Vô Danh Ma cho rằng đó là do lệnh sư, nên mới sai bọn Tam Tuyệt Độc Hồ lén đưa bốn người chúng ta rời khỏi xa đội phải không?
- Đúng thế, sau khi xa đội rời khỏi khách sạn ở Tấn Thành, Vô Danh Ma lập tức ra lệnh đổi đi về phía Tây, đi được ba ngày, đem giao ba ngàn cân vàng gửi lại Thần Phong tiêu cục, giải tán mọi người, mục đích là thế...
- vậy hiện tại tất cả đều đến đây rồi à?
- Không, tiểu nhân là người đến đầu tiên.
- Vô Danh Ma vẫn chưa tới sao?
- Đúng thế.
- Đây là chỗ nào?
- Là khách sạn Hồng Tân ở Lạc Dương, tức là Tang Du trà trang đã bị phá hủy năm xưa.
- Vô Danh Ma tìm được mỏ vàng trong núi Đại Anh xong, bèn ngầm thuê người dựng lại khu này làm khách sạn, thay đổi luôn cả các cơ quan trong địa thất, hiện tại so với năm xưa còn hiểm ác hơn nhiều.
- Ngươi giả mạo Ma Y Quỷ Sư lâu như vậy, đã rõ được thật ra Vô Danh Ma là ai chưa?
- Không rõ, trước nay y vẫn che mặt.
- Vậy thì tin tức có liên quan đến Chính ất chân nhân và ba đặc sứ Du, Qua, Diệp ngươi đã dò xét được chưa?
- Được rồi, đó là một thuật lạ của Vô Danh Ma, gọi là Ly Hồn Hoán Phách, y cũng định thi triển với bọn minh chủ, cho nên...
- Có cách nào chữa trị hay không?
- Có, là một bài thuốc, nhưng cách điều chế chỉ có một mình Vô Danh Ma biết thôi.
- Ngươi có cách nào trộm được bài thuốc ấy không?

- Tiểu nhân đã tính đến chuyện đó, nhưng không biết làm thế nào để trộm cho được.
- ờ, nếu y chỉ ghi nhớ bài thuốc ấy, thì đúng là muốn ăn trộm quả rất khó...
- Cho nên tiểu nhân nghĩ là bọn minh chủ cứ chạy thoát ra khỏi chỗ này trước là tốt nhất, không rõ minh chủ nghĩ sao?
- Ngươi có cách giải cứu được bọn ta à?
- Hiện tại ở khách sạn Hồng Tân này chỉ có Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long và Tư Không Sâm bốn người, tiểu nhân có thể xuất kỳ bất ý chế phục tất cả bọn họ.
- Cách ấy tuy hay nhưng chuyến đi này của chúng ta nhằm mục đích tìm cách cứu chữa ba vị đặc sứ, đến nay may mà ngươi trà trộn được vào hàng ngũ bọn chúng, cũng muốn bọn ta thoát được khỏi chỗ này lắm, có điều muốn nghĩ tới việc quay trở lại tìm bài thuốc chỉ sợ lại càng khó khăn gian khổ.
- Nhưng Vô Danh Ma sẽ tới đây ngay lập tức, y định sẽ thi triển thuật Ly Hồn Hoán Phách với bọn Du minh chủ đấy.
- Nếu ngươi lấy được bài thuốc giải, bốn người bọn ta bị Ly Hồn Hoán Phách có gì đáng ngại?
- Vấn đề là ở chỗ tiểu nhân không nắm chắc lấy được thuốc giải.
- ờ, có một cách có thể thử xem, nhưng tiếc là ngươi không biết.
- Cách gì?
- Nhiếp Hồn Đại Pháp!
- Thếnào là Nhiếp Hồn Đại Pháp?
- Đây là một dị thuật lão phu được minh chủ đời trước là Bồng Lai Tiên ông Cát Hoài Hiệp dạy cho, khi thi triển rồi có thể đưa người ta vào cõi mơ mơ màng màng, lúc ấy ngươi có hỏi đối phương chuyện gì, y cũng cứ đem sự thật ra trả lời...
- Vậy thì hay quá, minh chủ có thể dùng cách ấy bắt Vô Danh Ma nói lộ dược phương ra, còn để tiểu nhân...
- Không được, muốn thế lão phu phải ngồi riêng một nơi với y mới được, mà bọn Tam Tuyệt Độc Hồ thường ở cạnh y, lão phu không thể tìm được cơ hội gặp riêng y được, mà cứ cho là có cơ hội đi chăng nữa, cũng không dễ mà thành công!
- Tại sao vậy?
- Vì thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp phải nhân lúc đối phương không đề phòng mới có thể thành công. Mà đối với Vô Danh Ma thì lão phu lúc nào y cũng đề phòng, y mà phát giác trong ánh mắt lão phu có vẻ khác lạ tất nhiên sẽ vận công đề kháng.
- Vậy thì minh chủ có thể dạy lại Nhiếp Hồn Đại Pháp cho tiểu nhân,

để tiểu nhân theo đó thi triển với y.
- Tốt thì cũng tốt, nhưng công lực của ngươi không thâm hậu bằng y, vạn nhất mà y phát giác ra, lại phải bị hại, công trình trước nay kể như...
- Nhưng vẫn có mấy phần cơ hội thành công. Minh chủ đừng nghĩ ngợi về sự an nguy của tiểu nhân, bây giờ xin minh chủ cứ dạy Nhiếp Hồn Đại Pháp cho tiểu nhân thôi!
- Cũng được, xem tướng mạo ngươi không phải là phúc bạc chết yểu, bây giờ lão phu sẽ đọc khẩu quyết Nhiếp Hồn Đại Pháp, ngươi chú ý nghe đây...
Đây là một loại kỳ thuật mười phần cao thâm, nói vắn tắt thì là lấy sức mạnh tinh thần của mình để chinh phục sức mạnh tinh thần của đối phương, cho nên khẩu quyết không khó nhớ, việc làm thế nào để dung hợp quán thông, phối hợp vận dụng mà không phải là hấp tấp làm càn..., Thánh Hiệp Du Lập Trung nói liền một mạch ba thiên, Vũ Duy Ninh đều lập tức hiểu rõ.
Lúc họ đang truyền âm trò chuyện rồi giảng giải Nhiếp Hồn Đại Pháp, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch giúp đỡ che giấu cho họ, cứ không ngừng lải nhải chửi bới. Cũng trong lúc ấy mẹ con Hồng Tiểu Bình cách đó hai trượng thì cứ như sư bị hỏi mượn lược, bọn họ đều phát hiện ra Du Lập Trung truyền âm trò chuyện với Ma Y Quỷ Sư, rõ ràng rất thân thiện, còn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch la lối chửi bới lại đầy vẻ "thù địch". Cho nên hai mẹ con như trong đám mây mù năm dặm, cứ trợn mắt há miệng kinh nghi lạ lùng!
Du Lập Trung thấy Vũ Duy Ninh đã lãnh hội được rồi, sau cùng truyền âm cười nói:
- Được rồi, còn chọn lựa cơ hội lúc nào tốt nhất mà làm thì tùy ngươi quyết định.
Ngươi đứng ở đây lâu quá rồi, mau mau ra đi!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, đột nhiên hắc hắc cười nhạt nói:
- Họ Lý kia, ngươi chửi đã chưa?
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch gào lên:
- Chưa, lão tặc mặc áo gai đi đám ma kia, lão phu càng nhìn càng thấy ngứa mắt, ngươi đứng đây một ngày thì lão phu chửi một ngày.
Vũ Duy Ninh cười lớn nói:
- Nhưng lão phu nghe ngươi chửi giống hệt nghe hát, càng nghe càng thú vị.
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Nếu thế thì ngươi có giỏi cứ đứng đấy nghe lão phu hát. Lão phu mới chỉ hát tới tổ tông ba đời của ngươi thôi, còn lâu mới hát tới tổ

tông mười tám đời.
vũ Duy Ninh nói:
- Đáng tiếc là lúc này lão phu lên cơn thèm rượu, phải đi làm vài chén, ngày mai sẽ tới đây nghe ngươi hát.

Hồi 54
mất nửa trang

Vũ Duy Ninh khẽ nhếch mép nói:
- Ngươi cứ coi y là một con chó điên, thì nghe sẽ không thấy trái tai.
Ngọc Diện Thi Hoa cướp lời cười nói:
- Thì ra Văn huynh đã luyện đủ hỏa hầu, tìm ra đối sách với trò chửi bới.
Vũ Duy Ninh không đáp, đi lạch bạch như con vịt tới giường, để nguyên cả áo lăn lên, nói:
- Bang chủ của chúng ta mở ra một khách sạn sang trọng, mấy người chúng ta lại nằm chung một cái giường, đúng là lắm mối tối nằm không, cơm treo mèo nhịn đói...
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Văn huynh muốn ngủ trong phòng khách sạn, thì cứ tìm hỏi Tư Không Sâm chứ có gì đâu!
Vũ Duy Ninh nói:
- ĐƯỢC phép à?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Bang chủ hoàn toàn không cấm bọn ta ngủ trong phòng khách sạn, Văn huynh nếu thật muốn ngủ trong đó, cứ lên mà lấy một phòng hạng nhất.
Vũ Duy Ninh sợ cùng ở với bọn họ trong một phòng, không cẩn thận sẽ bị lộ, nghe nói trong lòng rất mừng, ngồi dậy nói:
- Các ngươi không muốn lão phu chia phiên trực à?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Văn huynh mới về tới đây, cứ nghỉ đi cho khỏe rồi tới trực sau cũng được.
Vũ Duy Ninh bước xuống giường nói:
- Đã thế thì lão phu đi làm một giấc đã, xin lỗi thôi!
Nói xong mở cửa bước ra.

Tam Tuyệt Độc Hồ thấy chàng đi rồi, bèn nhìn Ngọc Diện Hoa Thi và Lang Tâm Hắc Long nói:
- Lạ thật, Văn huynh có vẻ không giống...
Ngọc Diện Hoa Thi và Lang Tâm Hắc Long thoáng ngạc nhiên cùng đồng thanh hỏi:
- Chỗ nào không giống?
Tam Tuyệt Độc Hồ cau mày trầm ngâm đáp:
- Lão phu cũng không biết nói thế nào, có điều cảm giác chung là thấy có vẻ như đã biến thành một con người khác.
Lang Tâm Hắc Long nói:
- Văn huynh xưa nay tính tình cô tịch, không thích hội họp đông người.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Không, lão phu không nói tới chuyện y đi ngủ riêng, mà là vì thần thái của y trông khác hẳn ngày thường.
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
[mất một đoạn].
giọt nước mắt, mà còn chỉ dùng một tấm chiếu rách cuốn thi thể lại đem chôn bà ta qua loa ở chỗ đồng hoang. Lấy đó mà bàn, nếu nói y vì cái chết của Thân Đồ huynh mà buồn phiền đổi tâm tính thì y đúng không phải là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh rồi!
Lang Tâm Hắc Long nói:
- Nếu không phải, thì rốt lại Tả Khâu huynh đã nhìn thấy y không giống ở chỗ nào?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nói vài câu vậy thôi, tóm lại lão phu có cảm giác như y đã trở thành một người nào khác, từ nay trở đi bọn ta nên chú ý hơn một chút, có thể sẽ nhìn ra được...
Lúc ba tên lão ma đang bàn luận về "Ma Y Quỷ Sư", Vũ Duy Ninh đang được Tư Không Sâm đưa vào một căn phòng hạng nhất trong khách sạn.
Vì đã nửa đêm Tư Không Sâm cũng không nói năng gì nhiều, đưa chàng về phòng xong, lập tức về gian nhà trúc nghỉ ngơi.
Vũ Duy Ninh đóng chặt cửa phòng, lên giường nằm trầm mặc đem Nhiếp Hồn Đại Pháp luyện qua một chút rồi nhắm mắt ngủ.
Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, bỗng nhiên bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, chàng dậy nhìn ra thì trời đã sáng bạch, lập tức cất tiếng hỏi:
- Ai đấy?
- Tôi đây... tiểu nhân mang nước cho Văn lão gia rửa mặt!

Giọng nói rất quen thuộc, tuyệt nhiên không phải điếm tiểu nhị trong khách sạn. Vũ Duy Ninh thầm kinh hãi bước về tấm gương đồng đặt trong góc phòng nhìn thử, thấy dáng vẻ cải trang trên mặt vẫn không suy chuyển gì qua giấc ngủ mới bước ra mở cửa.
Cánh cửa vừa mở, chỉ thấy người đứng ngoài là Quái Thủ Thiên Phiên Chừ Tích Kỳ và Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương!
Hai lão ma đầu này vốn từ Khấu Phủ phụng lệnh đuổi bắt Vũ Duy Ninh, đến nay lại tới khách sạn Hồng Tân.
Vũ Duy Ninh xem mặt, xét sắc biết không nhận ra mình, bèn lặng lẽ cười hỏi:
- Nước rửa mặt đâu?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương hô hô cười nói:
- Hay lắm! Văn lão gia thật biết hưởng phúc, sáng bạch ra thế này mà vẫn nằm chổng cẳng ngủ cơ à?
Vũ Duy Ninh cười một tiếng hỏi:
- Hai vị mới tới phải không?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương nói:
- Đúng vậy, phó bang chủ nói Văn huynh ở đây, y đang bận việc khách sạn, nên bọn ta lên nhờ Văn huynh dẫn đường.
Vũ Duy Ninh gật đầu, cất chân bước đi, nói:
- Sao hai vị biết chỗ này? Bang chủ nói à?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương nói:
- Đúng thế. Bang chủ dặn dò là không bắt được thằng tiểu tử ấy, thì phải tới đây ngay để họp mặt.
- Lúc này bốn người bọn Du Lập Trung ra sao?
Vũ Duy Linh nói:
- Đang bị giam trong một thiết phòng dưới địa thất.
Quái Thủ Thiên Phiên Chứ Tích Kỳ dặn:
- Năm xưa Du Lập Trung cũng bị đồ đệ của lão sơn chủ là Sử Gia Điển giam cầm ở đây, về sau y dùng mưu thoát được, lần này phải cẩn thận đừng để y trốn thoát lần nữa!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không sao, dù bọn họ có tháo được xiềng khóa, có chắp thêm cánh cũng không bay thoát được!
Vào tới căn nhà trúc, Vũ Duy Ninh kéo cánh cửa tủ trong phòng, theo cách thức đã mở cánh cửa bí mật dẫn bọn họ vào địa đạo.
Lúc sau, ba người đã qua khỏi Hoài ân đường lộng lẫy, vào tận phòng của bọn Tam Tuyệt độc Hồ.
Lang Tâm Hắc Long vừa thấy Lao Kiếm Xương và Chứ Tích Kỳ tới, mừng rỡ kêu lên:

- A, hai vị cũng tới rồi!
Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương và Quái Thủ Thiên Phiên Chứ Tích Kỳ cùng bọn họ nói qua chuyện sau khi chia tay, rồi hỏi:
- Bốn người bọn họ bị nhốt chỗ nào?
Lang Tâm Hắc Long chỉ vào bức tường chỗ đường vào địa đạo, nói:
- ở chỗ ấy, các vị cũng muốn vào xem chứ hả?
Tiếu Trung đao nói:
- Đúng thế, có được không?
Lang Tâm Hắc Long cười nói:
- Dĩ nhiên là được, xin Văn huynh đưa hai vị vào đi!
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, xin Nam Cung huynh chịu khó một lần nữa, lão phu tuy ngủ đủ rồi nhưng bụng lại đang kêu, đang muốn tìm phó bang chủ tìm cái gì ăn đây!
Lang Tâm Hắc Long so vai nói:
- Thôi được, xin hai vị theo ta.
Y đưa Chứ Tích Kỳ và Lao Kiếm Xương vào trong địa đạo rồi, Vũ Duy Ninh thấy Tam Tuyệt Độc Hồ cùng Ngọc Diện Hoa Thi ngồi im lặng không nói một câu nào, lập tức quay ra, trở về trong khách sạn, dặn dò một tiểu nhị mang thức ăn lên phòng mình.
Lúc một người khác bưng một mâm thức ăn vào phòng, Vũ Duy Ninh nhận ra chính y là người say rượu đã gặp đêm qua trên đường, chàng thấy đối phương không nhận ra mình là kẻ hỏi đường y, bèn cười hỏi:
- Tiểu nhị ca, ngươi tên gì?
Tiểu nhị ấy đặt mâm thức ăn lên bàn khom lưng cười nói:
- Thưa lão nhân, tiểu nhân tên là Lưu Minh.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tối qua ngươi uống rượu nhiều quá đấy nhỉ?
Lưu Minh thoáng kinh ngạc nói:
- ủa, sao lão nhân biết được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đêm qua lão phu thấy ngươi say bét nhè, đi quờ quạng trên đường.
Lưu Minh gãi đầu nói:
- Thật à? Tối qua quả nhiên tiểu nhân có uống rượu, nhưng không nhớ có gặp lão nhân người...
Vũ Duy Ninh ngầm vận công thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp, lấy giọng ôn hòa nói:
- Ngươi gặp rồi, ngươi cứ nhìn kỹ vào mặt lão phu đây, nhớ lại xem, có đúng không?

Lưu Minh quả nhiên nhìn kỹ vào mắt chàng, một lúc thì trong mắt thoáng hiện vẻ thất hồn lạc phách, lẩm bẩm nói:
- ờ, đúng là có gặp rồi!
Vũ Duy Ninh trong mắt hiện ra ánh sáng hết sức ôn hòa, lại nói:
- Khí sắc của ngươi thật không tốt, đó là ngủ không đẫy giấc, hôm qua ngươi say quá, lại không được ngủ ngon, ngươi phải ngủ một giấc đi.
Lưu Minh quả thấy mệt mỏi muốn ngủ, hai con mắt cứ từ từ díp lại, mơ mơ màng màng nói:
- Chắc thế, sau đó tiểu nhân tới Mai Hương viện, các em ở đó thật đa tình, báo hại tiểu nhân mệt quá...
Vũ Duy Ninh nói:
- Cho nên ngươi phải ngủ một giấc cho sức lại mới được, ngủ đi, ngủ đi...
Lưu Minh rũ người xuống, ngả vào một cái ghế nghẹo đầu ngủ thật.
Vũ Duy Ninh thử nghiệm Nhiếp Hồn Đại Pháp lần đầu thấy có hiệu quả, trong lòng vui mừng, lập tức bước lại đập mạnh vào vai Lưu Minh quát:
- Dậy đi! Tại sao ngươi lại tới đây ngủ hả?
Lưu Minh giật mình thức giấc, đày vẻ kinh ngạc hỏi:
- Tôi... tôi... tiểu nhân ngủ à?
Vũ Duy Ninh thản nhiên nói:
- Nếu không! Nhà ngươi đang làm gì đấy?
Lưu Minh vội vàng đứng dậy, bất giác khom lưng xá dài nói:
- Xin lỗi, lão nhân người tha cho, tiểu nhân cũng không rõ tại sao lại thế, lại ngủ quên đi, thật là đáng chết...
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Đại khái ngươi làm việc mệt quá, để lão phu nói lại với chủ ngươi, để y cho ngươi nghỉ ngơi vậy!
Lưu Minh sợ xanh mặt, không ngừng khom lưng cầu khẩn:
- Không, lão nhân người nên tốt bụng một chút, ngàn vạn lần xin đừng nói với chủ nhân chúng tôi, lần trước tiểu nhân say rượu đã bị ông ta chửi cho một trận rồi, lần này mà ông ta biết thì chắc là tiểu nhân bể chén cơm, xin lão nhân người thương cho, ngàn vạn lần xin tha cho tiểu nhân một phen!
Vũ Duy Ninh hừ lạnh một tiếng, phẩy tay nói:
- Thôi được, lần sau uống ít thôi, đi đi.
Lưu Minh mới đổi sang vẻ mừng rỡ, rối rít cảm ơn rồi đi.
vũ Duy Ninh ngồi xuống ăn, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ, hiện nay đám ma đầu tới khách sạn Hồng Tân, kể cả phó bang chủ Tư Không Sâm

đã có sáu người, cho dù mình có đổi ý muốn cứu bốn người Du minh chủ cũng không thể được rồi, giờ chỉ còn có cách dựa vào Nhiếp Hồn Đại Pháp mạo hiểm một phen.
Nhưng lần thí nghiệm chứng minh hiệu quả của Nhiếp Hồn Đại Pháp mới rồi chưa đủ để nắm chắc sẽ thành công nếu đem đối phó với Vô Danh Ma, vì chàng biết tiểu nhị Lưu Minh chỉ là người bình thường chứ Vô Danh Ma là một nhân vật không phải tầm thường, công lực của y không biết còn cao hơn mình bao nhiêu nữa kia, vạn nhất mình thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp với y mà bị y phát giác, ắt y sẽ vận công phản kích, lúc ấy nhất định mình sẽ bị hại. Mình bị hại cũng chẳng quan trọng, nhưng đường sống của bốn người Du minh chủ kể như hoàn toàn cắt đứt!
Cho nên trong lòng chàng vẫn lo lắng, áy náy, ăn không biết ngon. ăn no xong, vì sợ bọn Tam Tuyệt Độc Hồ sinh nghi, chàng lại trở vào địa thất, ở chung với năm tên ma đầu.
Đến gần buổi trưa, Tam Tuyệt Độc Hồ nổi hứng gọi Ngọc Diện Hoa Thi ra Hoài ân đường chơi cờ, chàng cũng đứng bên cạnh để xem, cố tránh chuyện mà chàng nhức đầu nhất là rảnh rỗi. Chàng sợ nhất là lúc rảnh rỗi sẽ bị lộ sơ hở.
Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi đánh xong một ván cờ thì tới giữa trưa, mọi người đang muốn cùng nhau đi ăn trưa, cánh cửa bí mật chợt mở ra, ba người bước vào.
Ba người này là bang chủ Phục Cừu bang Vô Danh Ma, phó bang chủ Tư Không Sâm và một thiếu nữ mà mọi người không ai biết nhưng lại khiến Vũ Duy Ninh phát hoảng!
Nàng là Diêu Ngọc Nga!
Nàng lại theo Vô Danh Ma tới chỗ này!
Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy, hồn phi phách tán, suýt nữa đã cướp đường bỏ chạy.
Chàng muôn ngàn lần không ngờ rằng Diêu Ngọc Nga lại theo Vô Danh Ma tới chỗ này, tại sao nàng tới đây?
Nàng nguyên là một cô gái gặp nạn không biết võ công, tại sao lại đột nhiên theo Vô Danh Ma vào gian địa thất này?
Chẳng lẽ nàng vốn không phải là một cô gái gặp nạn không biết võ công? Mà là một thiếu nữ có quan hệ sâu xa với Vô Danh Ma, trước nay giấu kín lai lịch?
Nếu đúng như vậy, thì hôm trước sau khi mình cứu cô ta xong, đã đem việc mình giả mạo Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói cho cô ta nghe, thì từ đó đến nay mình đã bị lộ chân tướng mất rồi!
Chuyện sảy ra bất ngờ làm Vũ Duy Ninh Vô cùng khiếp sợ, trong lúc

nhất thời chàng chợt chết đứng, ngây người ra như một con gà gỗ. Cũng may là bọn Tam Tuyệt Độc Hồ Cũng không biết Diêu Ngọc Nga, bọn họ thấy bang chủ dắt theo một thiếu nữ lạ mặt, cũng đều ngạc nhiên lạ lùng, nên thái độ của Vũ Duy Ninh không hề khiến ai chú ý.
Sau thoáng kinh ngạc, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ lập tức hướng về phía Vô Danh Ma thi lễ:
- Bang chủ tới rồi!
Vô Danh Ma trên mặt vẫn đeo tấm khăn trắng, mắt hiện ra nét cười cười, gật đầu nói:
- ờ, các vị khoẻ cả chứ?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Vâng, ba người bọn thuộc hạ tới đây hôm trước, Văn huynh tới khuya hôm qua, hai vị Lao, Chứ tới sáng hôm nay.
Vô Danh Ma đưa mắt nhìn qua Văn, Lao, Chứ ba người hỏi:
- Ba vị tới được đây, rõ ràng không có ai đuổi theo!
Vũ Duy Ninh thấy y sau cùng lại dừng ánh mắt lại trên mặt mình, tim đập thình thịch, nhưng chàng thấy đối phương có vẻ chưa đoán ra mình là ai, bèn nghĩ rằng "may ra" lúc ấy cố tình đáp:
- Vâng ạ, trên đường đi thuộc hạ đều chú ý, nhưng không phát hiện có người đuổi theo.
Vô Danh Ma nghe câu nói gật gật đầu, biểu thị ý vui vẻ.
Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn nhìn Diêu Ngọc Nga bên cạnh y hỏi:
- Bang chủ, vị cô nương đây là...
Vô Danh Ma nói:
- CÔ ta tên là Diêu Ngọc Nga, là nữ đồ đệ ta vừa thu nhận.
Nghe xong câu ấy, Vũ Duy Ninh trong lòng đang khẩn trương mới tạm thời thư thái, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ, vì chàng rất không tin việc Diêu Ngọc nga trên đường làm sao gặp đúng Vô Danh Ma, mà còn được Vô Danh Ma thu dụng nữa.
Vô Danh Ma thấy mọi người đều có vẻ thắc mắc, bèn nói tiếp:
- Vị Diêu cô nương đây vốn là người thôn Đình Giốc, ngoài thành Lạc Dương, vì cha bệnh mất, cô ta cùng mẹ không có cách nào mưu sinh, tới Thái Nguyên nhờ vả người bà con, không ngờ trên đường mẹ cô ta bị bệnh mất. CÔ ta bán thân chôn mẹ, sau lại được một nhân vật võ lâm cứu cho, lại giúp tiền về Lạc Dương. Hôm trước cô ta thuê xe tới gần Thiên Tinh quán thì người phu xe chợt nảy tà tâm muốn cướp tiền cướp sắc, vừa khéo ta thấy được, bèn giết tên phu xe. Vi Diêu cô nương đây vì thấy ta có bản lĩnh, đề nghị ta nhận làm đồ đệ, ta thấy cô ta căn cốt không kém nên đồng ý.

Tam Tuyệt Độc Hồ lại đưa mắt nhìn Diêu Ngọc Nga từ trên xuống dưới để đánh giá, roi cười nói:
- vị Diêu cô nương đây quả là căn cơ hơn người, thuộc hạ kính mừng bang chủ thu được truyền nhân.
Lúc ấy Vô Danh Ma giới thiệu quần ma cho Diêu Ngọc Nga biết, y chỉ vào Tam Tuyệt Độc Hồ trước, nhìn Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngọc Nga, vị này là quân sư của sư phụ, họ kép là Tả Khâu, tên là Cốc, hiệu là Tam Tuyệt Độc Hồ, từ nay về sau ngươi cứ gọi ông ta là Tả Khâu lão tiền bối là được.
Diêu Ngọc Nga hướng về phía Tam Tuyệt Độc Hồ làm lễ, nhỏ nhẹ nói:
- Xin Tả Khâu lão tiền bối dạy bảo cho!
Tam Tuyệt Độc Hồ cười hô hô nói:
- Không dám! Lệnh sư võ công siêu phàm nhập thánh, Diêu cô nương không tới năm ba năm ắt đã trở thành một bậc anh hùng danh chấn võ lâm rồi, lão phu xin chúc mừng trước!
Vô Danh Ma lại chỉ vào Ngọc diện hoa thi nói:
- Vị này là một hộ pháp của sư phụ, họ Lãnh, tên Bảo Sơn.
Lúc giới thiệu tới Ma Y Quỷ Sư, Vũ Duy Ninh toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng Diêu Ngọc Nga tựa hồ không nhớ rằng đây là vị ân công mấy hôm trước đã cứu mạng và cho nàng tám trăm lượng bạc, nàng vẫn làm lễ và nhỏ nhẹ nói:
- Xin Văn lão tiền bối dạy bảo cho.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 55
Thấy mỹ phụ bay hồn

vũ Duy Ninh miễn cưỡng nở một nụ cười khẽ gật đầu không đáp, trong lòng kinh nghi nên không nói ra được câu nào. Chàng không tin rằng nàng không nhận ra mình, nhưng nhìn thấy nàng trước mặt mình không tỏ vẻ gì, càng cảm thấy sợ hãi. Lúc ấy nàng có hai kết luận, thứ nhất là nàng đã đem chuyện mình giả mạo Ma Y Quỷ Sư ngầm nói cho Vô Danh Ma biết rồi, nên hiện tại nàng tỏ thái độ nhìn như không thấy, chơi trò mèo vờn chuột. Thứ hai là đúng nàng vừa nhận Vô Danh Ma làm sư phụ, nhưng làm ra vẻ không nhận ra mình, đúng là có ý che giấu dúm mình vậy...

Có điều chàng cho rằng khả năng thứ hai khó có thể xảy ra hơn, vì nếu nàng chỉ mới nhận Vô Danh Ma làm sư phụ, thì hiện giờ nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, không có kinh nghiệm giang hồ, làm sao có được thái độ trấn tĩnh đến mức ấy khi gặp mặt mình? Làm sao lại làm ra vẻ không biết như thật vậy?
Cho nên lòng chàng thấy khẩn trương tới mức tựa hồ không dám thở mạnh.
Cũng không rõ là Vô tình hay cố ý, sau khi giới thiệu xong Vô Danh Ma lại nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Văn hộ pháp, cước trình của người mau thật, tới sớm hơn ta cả một ngày!
vũ Duy Ninh ngấm ngầm vận chân khí chuẩn bị đối phó, một mặt gượng cười nói:
- Cước lực của thuộc hạ làm sao nhanh bằng bang chủ được. Chắc là bang chủ trên đường gặp việc gì đó, mới đi chậm hơn thuộc hạ thôi.
Vô Danh Ma cười nói:
- Nói vậy cũng đúng, ta rời khỏi chỗ đó xong, lại quay về Thần Phong tiêu cục ở Thọ Dương dò xét một phen, đi đi lại lại mất thêm mấy chục dặm đường, sau trên đường lại nghỉ ngơi một ngày...
Nói tới đó nhìn qua Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Bốn người bọn họ ra sao rồi?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Rất khoẻ. Bọn họ từng thử bẻ gảy khoá sắt, nhưng loại khoá này vốn không phải là sức người có thể bẻ gảy nổi, nên hiện tại bọn họ đều rất yên phận.
Vô Danh Ma mắt lộ hung quang, thâm trầm cười nói:
- Hơn bốn mươi năm trước y từng thoát khỏi nơi đây một lần, phen này mà y lại trốn thoát được, ta sẽ tuyên bố giải tán Phục Cừu bang, từ nay về sau không đối địch với Đồng Tâm Minh nữa!
Ngọc Diện Hoa Thi hỏi:
- Bang chủ định lúc nào thi triển đại pháp Ly Hồn Hoán Phách với họ?
Vô Danh Ma nói:
- Đi đường mệt nhọc, sáng mai sẽ bắt đầu.
Nói xong, dắt Diêu Ngọc Nga vào tận phòng mà bọn Tam Tuyệt Độc Hồ ở để canh gác.
Gian tẩm phòng này vốn là của y, giờ qua mấy hôm bọn Tam Tuyệt Độc Hồ ăn nghỉ đã thành xáo trộn lên hết. Vô Danh Ma bước vào phòng nhìn qua xong, quay đầu nói với Tư Không Sâm đứng cạnh:

- Tư Không huynh, ngươi phái ai xuống quét dọn sắp sệp lại, ta và Tả Khâu quân sư vào thiết phòng trước xem thế nào.
Tư Không Sâm vâng một tiếng, lập tức lui ra.
Lúc Vô Danh Ma có Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Tiếu Trung Đao, Quái Thủ Thiên Phiên và Vũ Duy Ninh đi theo chưa bước tới thiết phòng, bọn Du Lập Trung bốn người còn ngủ. Vì già trẻ bốn ri ưuười sau khi bị giam vào thiết phòng, ban ngày không thấy mặt trời, nên không biết thời gian sáng tối, mỗi ngày cơm đưa tới thì ăn, thấy buồn ngủ thì ngủ, rối loạn cả giờ giấc, ban ngày thì ngủ, ban đêm thì thức.
Có điều lúc thiết phòng mở ra, bốn người đều tỉnh dậy.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch vừa nhìn thấy Vô Danh Ma, lập tức cất tiếng cười nói:
- ô, ông bạn giấu đầu hở đuôi của bon ta tới rồi dây này.
Vô Danh Ma làm như không nghe thấy, nhìn Du Lập Trung cười nhạt nói:
- Du Lập Trung, ngươi không nghĩ tới có ngày hôm nay chứ hả?
Du Lập Trung lặng lẽ cười một tiếng, nói:
- Lão phu một đời trải qua muôn ngàn hiểm nguy, cho nên đối với lão phu, chuyện hôm nay chẳng có gì là đặc biệt!
Vô Danh Ma cười nói:
- Có điều riêng lần này thì là cho cả nhà ngươi đấy!
Du Lập Trung nói:
- Người ta sớm muộn gì rồi cũng chết, chuyện đó không thể tránh được.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi làm ra vẻ bình tĩnh, thật ra đang rất lo sợ, rất đau lòng, có đúng không?
Du Lập Trung cười nói:
- Các hạ muốn thấy lão phu lo sợ, thương tâm lắm phải không?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế, hiện tại ngươi tự cho là không lo sợ, không thương tâm, nhưng tới sáng mai, ta sẽ cho người lo sợ, cho ngươi thương tâm!
Du Lập Trung nói:
- Vậy thì bây giờ chẳng cần rườm lời, sáng mai sẽ nói tiếp.
Vô Danh Ma cười nhạt một lúc rồi phát động cơ quan đóng cửa thiết phòng lại như cũ, dắt mọi người trở ra.
Về tới tẩm phòng, Tư Không Sâm đã sai người quét dọn sạch sẽ, Vô Danh Ma như rất muốn nghỉ ngơi, bèn nói với mọi người:
- Bốn phía Hoài ân đường có tất cả mười tám gian phòng, các vị tùy

ý sử dụng. Hiện giờ ta cần phải nghỉ ngơi một lúc, xin các vị ra ngoài.
Những sự thiết trí ở địa thất, ngoài Vô Danh Ma chỉ có một mình Tư Không Sâm biết rõ, y ra tới Hoài ân đường mở sáu gian phòng trước mặt, chỉ dẫn cách sử dụng cơ quan cho Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Tiếu Trung đao, Quái Thủ Phiên Thiên và Vũ Duy Ninh xong, mời sáu người lên gian nhà trúc để ăn trưa.
Vũ Duy Ninh chỉ ăn một chén cơm, rồi lấy cớ là "ăn sáng nhiều vẫn còn no" cáo từ lui bước, trở lại địa thất.
Chàng chợt nảy ra một ý định, là nhân lúc Vô Danh Ma vì đi đường còn mỏi mệt muốn nghỉ ngơi này gặp y thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp để trộm thuốc giải Ly Hồn Hoán Phách.
Chàng biết như thế là rất mạo hiểm, nhưng chàng đã biết là không còn cách nào tốt hơn cả, vả lại ra tay hôm nay hay chậm vài ngày thì cũng đều mạo hiểm như nhau, tại sao không ra i ay luôn hôm nay? Chỉ cần Nhiếp Hồn thành công, ăn trộm được thuốc giải rồi, mình sẽ bắt Vô Danh Ma làm con tin luôn, buộc bọn Tam Tuyệt Độc Hồ phải giao chìa khoá mở xiềng khoá tay chân cho bốn người bọn Du Lập Trung ra. Tới lúc ấy thì muốn chạy thoát chẳng có gì khó khăn nữa rồi! Vấn đề là Nhiếp Hồn Đại Pháp có thu được kết quả hay không?
Bước chân vào Hoài ân đường, chợt thấy Diêu Ngọc Nga đang một mình đi quanh tường ngắm nghía cách bài trí, rõ ràng sự hoa lá của Hoài ân đường khiến nàng rất lạ lùng.
Vũ Duy Ninh đang muốn biết rõ ý tứ của nàng, vừa thấy trong Hoài ân đường chỉ có một mình nàng, lập tức bước tới bên cạnh hỏi nhỏ:
- Diêu cô nương có nhận ra lão phu không?
Diêu Ngọc Nga ngẩng nhìn bức phù điêu khảm vàng trên vách, khe khẽ nói:
- Mới chia tay có mấy ngày, quên làm sao được?
vũ Duy Ninh nói:
- Vậy chắc cô sẽ không lấy oán báo ơn chứ?
Diêu Ngọc Nga nhẹ nhàng bước đi một bước, vẫn nhìn lên những tấm phù điêu trên vách, vừa khe khẽ nói:
- Nếu như ta lấy oán báo ơn, giờ này ngươi không còn được tự do mà đứng ở đây đâu!
- Nếu thế thì tại sao cô lại tới đây?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Mới rồi y đã nói cho các người nghe rồi, đều là sự thật cả đấy. Tên phu xe thuê Cố Thành cũng là kẻ không tốt...
- Vậy cô định thật lòng bái y làm sư phụ à?

Diêu Ngọc Nga nói:
- Vốn là như thế, nhưng đó là vì ta không biết y là người mà ngươi nói tới, chứ hiện tại thì phải phản y giúp đỡ ngươi thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ định giúp đỡ ta sao?
- Ta không biết nữa, ngươi cần phương thuốc giải gì đó có phải không?
vũ Duy Ninh gật đầu:
- Đúng rồi, cô có thể giúp ta lấy được không?
- Ta không biết y cất phương thuốc ấy ở đâu, có điều ta thường ở bên cạnh y, thế nào cũng có lúc nhìn thấy.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng có thể y chưa từng viết ra mà chỉ nhớ trong lòng thôi.
Diêu Ngọc Nga ngẩn người:
- Nếu đúng như thếthì ta không có cách nào rồi!
Vũ Duy Ninh trầm ngâm:
- Cho nên ta tính ra tay ngay bây giờ. Y ngủ chưa?
- Ngươi tính ra tay ngay bây giờ? Ngươi muốn bắt sống y, buộc y nói ra phương thuốc và thả bốn người kia ra à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu:
- Không, cho dù ta bắt sống được y đi chăng nữa, thì ở đây lúc này nhất định y không chịu khuất phục, ta sẽ sử dụng một cách để y tự động nói ra.
- Cách gì mà khiến được y tự động nói ra?
Vũ Duy Ninh không trả lời, chỉ nhỏ giọng nói:
- cô Cứ tiếp tục đứng ở đây nhìn ngắm, làm ra vẻ không biết chuyện gì cả nhé!
Nói xong cất bước đi về phía tẩm phòng của Vô Danh Ma.
Tới trước cánh cửa bí mật, chàng dùng sức đạp mạnh lên phiến đá Đại Lý làm then chốt, cánh cửa từ từ mở ra.
Đưa mắt nhìn vào, lại chẳng thấy Vô Danh Ma trong phòng.
- ủa, y đi đâu rồi?
Vũ Duy Ninh còn đang kinh ngạc, chịt từ một bức tường đá Đại Lý bên trái phòng vang lên giọng của Vô Danh Ma.
- Vị nào đấy?
Giọng nói rất nhỏ, nghe như truyền tới từ một chỗ rất xa.
Vũ Duy Ninh sửng sốt chỉ biết cất tiếng đáp:
- Thuộc hạ là Văn Thiên Sinh, có việc muốn báo với bang chủ.
- Được, chờ ta một lúc.
Vũ Duy Ninh bước vào trong, phát động cơ quan đóng cửa lại, rồi tới

chỗ ghế trong phòng ngồi xuống.
Chàng rất hồi hộp, vì chàng nghe giọng Vô Danh Ma không phải từ trong địa đạo chỗ nhốt bốn người bọn Du Minh chủ truyền ra, mà là từ trong một bức vách. Chàng không biết đó là chỗ nào, cũng không biết Vô Danh Ma ở trong đó làm gì, nên cảm thấy lo sợ nóng ruột. Vì chàng vốn định nhân lúc bọn Tam Tuyệt Độc Hồ còn đang ăn cơm mạo hiểm tới đây, mà hiện tại không thể ra tay ngay lập tức, chờ một lúc nữa, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ trở xuống mà phát hiện mình không có trong phòng bọn họ nhất định sẽ tới tìm trong phòng Vô Danh Ma, lúc ấy làm sao mình có thể thi triển được Nhiếp Hồn Đại Pháp?
Mà hiện giờ mình nói là... Có việc muốn báo..., lúc y xuất hiện thì báo chuyện gì?
Chàng càng nghĩ càng lo, bất giác đứng dậy bước tới chỗ bức tường chỗ vang ra giọng nói của Vô Danh Ma, tới gần chợt nghe như có tiếng dội nước ào ào ở trong vọng ra.
- ồ, té ra Vô Danh Ma đang tắm.
Vũ Duy Ninh yên tâm một chút, bèn quyết định là chờ đối phương tắm xong trở ra, nếu quả thật bọn Tam Tuyệt Độc Hồ không vào đây, sẽ theo kế hoạch hành động, còn nếu tình hình không cho phép thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp thì tìm việc gì đó nói cho qua chuyện, lúc khác sẽ tìm cơ hội ra tay.
Khoảng chưa cạn chén trà, trong bức vách vang lên tiếng lách cách rồi một cánh cửa mở ra, Vô Danh Ma ở trong từ từ bước ra...
Không, ở trong bước ra không phải là Vô Danh Ma mang tấm khăn che mặt mà là một nữ nhân trung niên!
Một phụ nhân trung niên mặt mày đẹp đẽ nhưng đầu tóc trắng xóa!
Cũng chính là nữ nhân tóc bạc mà Vũ Duy Ninh đã gặp trên đèo Thương Tâm trong Hằng Sơn!
Nữ nhân tóc bạc tự xưng là không bà con thân thích, một mình ở ẩn trong núi sâu trồng rau sống qua ngày!
Vũ Duy Ninh có nằm mơ một vạn lần cũng không nghĩ tới người đàn bà mình từng gặp xin ngủ nhờ một đêm, lại còn muốn bà ta thu dụng bà nội chính là Vô Danh Ma, bang chủ Phục Cừu bang, nên vừa trông thấy giật nảy mình thất thanh kêu lên... A...
một tiếng.
Chàng từng phút từng giờ luôn luôn đề phòng không dám sơ sót để lộ mình là Ma Y Quỷ Sư giả, nhưng trong lúc này không có cách nào kìm chế nỗi hoảng sợ và khích động. Dáng vẻ của chàng lúc này ấy hoàn toàn không phải là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh!
Tại sao Vô Danh Ma lại là bà ta?

Tại sao?
Tại sao?
vũ Duy Ninh cơ hồ không kìm được muốn bật ra câu hỏi khiến chàng muôn vàn kinh ngạc kỳ lạ ấy!
Nhưng Vô Danh Ma nữ nhân tóc bạc lúc ấy chỉ khoác một tấm sa màu hồng mỏng như cánh ve, thân hình bà ta như ẩn như hiện. Tuyệt ta đã gần năm mươi tuổi nhưng thân hình vẫn rất đẹp đẽ, da trắng như mỡ đông, eo lưng thon nhỏ, hai gò ngực vun cao, cặp đùi dài thon thả, có sức hấp dẫn nam nhân chẳng khác gì một cô gái trẻ đẹp.
Bà ta rõ ràng hiểu lầm thái độ kinh hoàng của Vũ Duy Ninh, cho rằng Vú Duy Ninh thấy mình "gần như khoả thân" nên giật mình, bất giác cười khẽ nói:
- Văn hộ pháp, ngươi đã nhìn thấy thế này trong đời không ít, sao lại kém ddịnh lực thế?
Vũ Duy Ninh hít sâu một hơi, nỗ lực trấn tĩnh tinh thần, nhưng không kìm được buột miệng hỏi:
- Bang chủ... sao lại cải trang... thế này?
Vô Danh Ma đưa tay hất mái tóc ướt, uyển chuyển bước tới một cái tủ quần áo, vừa cười khẽ nói:
- Ta vừa mới tắm xong bước ra, Văn hộ pháp bảo ta cải trang thế nào được?
Nói xong, lấy ra một cái áo dài trắng.
Bà ta vừa khoác áo vào vừa hỏi:
- Ngươi có việc gì muốn cho ta biết?
Vũ Duy Ninh nỗ lực trấn tĩnh tinh thần, nhưng tim vẫn đập thình thịch, lúc ấy cúi đầu đáp:
- Chuyện này có... quan hệ tới một điều không may trên đường thuộc hạ tới đây, là Vô ảnh Cước Hướng Liên chết rồi!
- Chết như thế nào?
- Chết dưới tay vợ y là Diêu Nguyệt Kiều.
- Làm sao ngươi biết được?
- Thuộc hạ gặp y trên đường, y nói muốn về nhà xem sao, những việc có liên quan tới Hướng Liên, bang chủ có biết không?
- Không rõ lắm, chỉ nghe nói vợ chồng y lục đục gì đó.
- Đúng thế, đây là chuyện mười tám năm trước, y cướp được một món hàng, anh vợ y muốn chia đều, y không chịu, hai người đánh nhau, kết quả là anh vợ y bị đá trúng một cước bỏ mạng.
- ờ, đôi chân của y muôn phần lợi hại, hạng tầm thường dĩ nhiên không phải là đối thủ.

- Vì y đã đánh chết anh vợ, nên vợ y là Diêu Nguyệt Kiều coi y là kẻ thù, y tức giận bỏ nhà đi luôn, về sau bị Đồng Tâm Minh bắt được đem nhốt vào Chính Tâm Lao...
- Ngươi nói vào những chuyện quan trọng thôi!
- Hôm ấy y gặp thuộc hạ, yêu cầu thuộc hạ cùng về nhà với y, nhà y ở ngoài trấn Bàn Đà, cũng thuận đường, nên thuộc hạ đồng ý. Y nói với thuộc hạ rất muốn cùng vợ y gương vỡ lại lành, vì vợ chồng họ vốn là một đôi vợ chồng hòa thuận, tới Bàn Đà rồi, y ghé vào mua rất nhiều quà cáp, nhờ thuộc hạ vào nhà trước thăm dò ý tứ vợ y, y nói nếu vợ y còn có chút tình nghĩa vợ chồng thì sẽ vào gặp, nếu không thì thôi.
- Rồi sao nữa?
- Lúc ấy trời đã tối, thuộc hạ gõ cửa, vợ Hướng Liên ra mở cửa, thuộc hạ giả xưng là khách lỡ đường, xin bà ta cho ngủ nhờ một đêm, bà ta đồng ý. Sau khi vào nhà, bà ta nói là chồng đã chết nhiều năm rồi, trong nhà chỉ có một mình bà ta ở, nhưng thuộc hạ phát hiện ra là bà ta nói dối...
- Ưïa...
- Vì trong phòng khách có treo một bộ quần áo đàn ông!
- Bà ta lớn tuổi chưa?
- Khoảng trên dưới sáu mươi!
- Vậy thì là con trai lớn rồi!
- Không phải, sau khi Hướng Liên bỏ nhà đi, bà ta ở chung với một gã đàn ông tên Lãn Bì Hầu Đinh Thất, người này vốn là bạn của Hướng Liên.
- Hướng Liên nổi giận chứ?
- Không, đầu tiên bà ta vào trong róc cho thuộc hạ một chén trà, thái độ Vô cùng lịch sự, nhưng thuộc hạ nhìn thấy bà ta không có ý tốt, nên không dám uống, kế đó thuộc hạ nói với bà ta là thuộc hạ được một người bạn gởi gắm nhờ mang một số quà cáp tới trấn Bàn Đà đưa cho vợ y, hỏi bà ta trấn Bàn Đà còn xa không, bà ta đáp là còn hơn hai mươi dặm, nhưng thật ra nhà bà ta chỉ cách trấn Bàn Đà có một dặm thôi.
- Ô thế thì chắc bà ta thấy của nổi lòng tham, định hại ngươi rồi!
- Đúng thế, lúc ấy thuộc hạ tương kế tựu kế, uống một hớp trà có pha thuốc mê, rồi mới nói với bà ta rằng người bạn của thuộc hạ tên Vô ảnh Cước Hướng Liên, vợ y tên là Diêu Nguyệt Kiều, bà ta nghe xong rất kinh ngạc, nhưng đúng lúc ấy trong nhà chỉ có một lão nhân áo đen bước ra nhìn thuộc hạ vỗ tay kêu lớn "Ngã này, ngã này" thuộc hạ bèn ngã lăn ra.

- Hay lắm, người ấy là Lãn Bì Hầu Đinh Thất chứ gì?
- Vâng ạ, y thấy thuộc hạ ngã lăn ra đất không dậy nữa, bèn rút một lưỡi cương đao ra, đọng thủ toan giết thuộc hạ, Diêu Nguyệt Kiều cản lại, nói thuộc hạ là do chồng trước của bà ta nhờ đưa quà tới, bà ta muốn hỏi cho rõ. Đinh Thất lại không chịu, hai người cãi nhau một lúc, cuối cùng Diêu Nguyệt Kiều nghe theo, đồng ý giết thuộc hạ rồi cùng Đinh Thất trốn đi, vì họ biết Hướng Liên sắp trở về tới nơi.
- Vậy thì tuy ngươi uống trà nhưng thật ra chưa hôn mê phải không?
- Đúng thế, nhưng lúc Đinh Thất giơ đao toan giết thuộc hạ, thì Hướng Liên phá cửa xông vào đoạt đao của Đinh Thất, đâm chết y dưới vách.
- Cũng chẳng lạ gì Hướng Liên làm thế, rồi sao nữa?
- Thuộc hạ nghĩ rằng Hướng Liên cũng giết luôn Diêu Nguyệt Kiều, nhưng y không làm thế, y còn nói là thiếu một mạng anh của bà ta, nên không giết bà ta, ân oán đôi bên vậy là xong, hừ! Thật ra Hướng Liên không giết bà ta, hoàn toàn là vì không nỡ, y vẫn rất yêu thương bà ta.
- Thật không ngờ Hướng Liên là một nam nhân đa tình như vậy, sau đó thì sao?
- Diêu Nguyệt Kiều thấy Hướng Liên không giết, lại giả vờ khóc lóc nói như y không đá chết anh bà ta thì hiện tại bọn họ vẫn là một cặp vợ chồng hạnh phúc này nọ, tới mức Hướng Liên cũng hối hận đau lòng, xin bà ta tha thứ. Bà ta cũng đồng ý, bà ta nói là rất nhớ cảnh vợ chồng sống với nhau ngày xưa, nói rằng ngày xưa Hướng Liên thường gãi chân bóp lưng cho bà ta...
- Chắc bà ta đẹp lắm hả?
- Không, cực xấu, lại mập như một con heo nái!
- Đã xấu như vậy, tại sao Hướng Liên còn thích nhỉ?
- Ai mà biết được!
- Được rồi, kể tiếp đi!
- Hướng Liên vì thấy bà ta vui vẻ, nghe bà ta nói thế, lập tức tỏ vẻ đồng ý bóp chân cho bà ta. Bà ta nói tốt lắm, nằm luôn ra đất, đưa chân cho Hướng Liên đấm bóp.
- Rồi nhân lúc Hướng Liên đang điên đảo tâm thần, một cước đá y chết luôn chứ gì?
- Đúng thế.
- Thật là mụ già độc ác, sao ngươi không ra tay ngăn cản?
- Vì thuộc hạ cũng lầm, đến khi bà ta đá chết Hướng Liên rồi, mới biết bà ta suốt từ đầu tỏ ý tốt với Hướng Liên chỉ là giả cả.
- Rồi ngươi giết bà ta trả thù cho Hướng Liên chứ hả?

- Thuộc hạ không giết bà ta, nhưng bà tuy hiện còn sống nhưng khổ hơn là chết.
- Vậy là sao?
- Bà ta giết Hướng Liên xong quay ra định giết luôn thuộc hạ, thuộc hạ bèn phun ngụm nước trà trong miệng ra đánh vào hai mắt bà ta.
- Bà ta mù rồi à?
- Đúng thế, cũng có thể là điên luôn nữa.
- Ô thế thì ai có lỗi gì đâu?
- Thuộc hạ không ra tay kịp thời cứu Hướng Liên, trong lòng rất áy náy xấu hổ, xin chịu sự xử phạt của bang chủ.
- Không, đó không phải là lỗi của ngươi.
- Nhưng mà...
- Ta muốn nghỉ ngơi một lúc, ngươi đi ra đi!
- Vâng.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 56
Ma đầu thích ý

vũ Duy Ninh thi lễ lui ra, trong lòng ngầm tiếc rẻ, vì chàng thấy Vô Danh Ma có vẻ rất buồn ngủ, mà mình thì lại chưa thể thi triển được Nhiếp Hồn Đại Pháp, bỏ mất cơ hội Vô cùng thuận lợi.
Tại sao chàng không thể thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp?
Vì cho đến hiện tại, trong lòng chàng vẫn chưa ổn định, tâm lý rối loạn, không có cách nào thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp được!
Trong đầu chàng không ngừng vang lên câu hỏi:
- Tại sao bà ta lại là Vô Danh Ma? Tại sao? Tại sao?
Chàng nhớ tới lần trước trong toà phủ đệ hoang phế ở Ngũ Đài sơn, Thánh Hiệp Du Lập Trung thất thủ bị bắt, Tam Tuyệt Độc Hồ sai mình sai mình tới Đồng Tâm Minh dụ Bạch Hiệp Du Ngọc Long, đưa cho mình một tấm bản đồ, buộc mình phải theo đúng đường mà đi.
Rồi đó trước khi trời tối, mình tới đúng chỗ đèo Thương Tâm nơi nữ nhân tóc bạc ở, ghé vào xin bà ta ngủ nhờ...
Hừ, té ra đó đều do bọn họ bố trí!
Bọn họ bố trí cho mình gặp mặt Vô Danh Ma, mục đích là để xem mình có thành thật theo họ không, có đúng là hết lòng tuân lệnh họ không. Chẳng lạ gì tối hôm ấy bà ta cứ khuyên mình đừng nhận

người có hiệu có chữ "Hồ" làm sư phụ. Té ra là bà ta có ý dò xét mình, may mà mình không nói rõ ý căm ghét Tam Tuyệt Độc Hồ, chứ không thì cái mạng của mình đã mất trong gian nhà trúc ấy rồi!
Đêm ấy mình đã thành thật tỏ ý thương cảm cho "thân thế đáng thương" của bà ta, mình còn đề nghị bà ta cho bà nội về ở cùng, một phần để bà ta bớt cô đơn hiu quạnh, không ngờ rằng là toàn là bị bà ta lừa dối cả!
Nếu quả mình cứu được bà nội thật, đưa bà nội tới chỗ bà ta, há chẳng phải là lại đưa bà nội vào miệng cọp à?
Đáng sợ thật! Tại sao lòng người lại âm hiểm tới mức ấy kia chứ? Bà ta là ai? Bà ta là một người đàn bà, tại sao lại muốn lãnh đạo quần ma lao khổ đối đầu với Đồng Tâm Minh? Tại sao? Tại sao?
Chàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn suy nghĩ, tới khi có người kéo tay áo chàng mới từ chỗ mơ màng trở về thực tại.
Người kéo tay áo chàng là Diêu Ngọc Nga, nàng thấy chàng từ trong phòng Vô Danh Ma bước ra có vẻ như kẻ mất hồn, lại thấy Vô Danh Ma an nhiên trong phòng, trong lòng mười phần thắc mắc, nên bước tới kéo áo chàng, tỏ vẻ dò hỏi.
Vũ Duy Ninh lắc đầu hạ giọng nói:
- Không được, lần này không được...
- Tại sao không được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chuyện dài lắm, về sau có dịp sẽ nói cho cô biết... A, đúng thế, viên dạ minh châu này quả là rất lớn đấy!
Chàng vừa nói vừa giơ tay chỉ viên dạ minh châu gắn giữa vòm trần Hoài ân đường nói tiếp:
- CÔ xem, ánh sáng của nó gấp mấy lần những viên kia đấy!
Sở dĩ chàng đột nhiên thay đổi câu chuyện vì vừa nghe thấy trong địa đạo có tiếng bước chân vang lên...
Trong khoảnh khắc, Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Tiếu Trung đao, Quái Thủ Phiên Thiên năm lão ma kéo vào Hoài ân đường!
Diêu Ngọc Nga lúc ấy mới hiểu rõ là do Vũ Duy Ninh thay đổi đề tài câu chuyện một cách đột ngột, nàng cũng là một cô gái thông minh lanh trí, lập tức nói ngay:
- Viên dạ minh châu này chắc là đắt tiền lắm?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nghĩ là đáng giá liên thành!
Lúc ấy bọn Tam Tuyệt Độc Hồ đã tới bên cạnh, Ngọc Diện Hoa Thi cười nói:

- Diêu cô nương thích viên dạ minh châu kia à?
Diêu Ngọc Nga ngượng ngùng cười nói:
- Báu vật hiếm có như thế, ai mà không thích?
Ngọc Diện Hoa Thi lại cười nói:
- Lão phu cũng có một viên, sẽ tặng cho Diêu cô nương.
Diêu Ngọc Nga lắc đầu nói:
- Không, tôi không cần.
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Diêu cô nương nói là rất thích mà?
Diêu Ngọc Nga mỉm cười đáp:
- Thích là một chuyện, chiếm hữu là một chuyện khác, tôi chỉ nghĩ tới chuyện ngắm nghía, không nghĩ tới chuyện chiếm hữu.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười hô hô nói:
- Nhãn quang của bang chủ chúng ta quả nhiên không nhầm, Diêu cô nương tài thức khác tục, quả là các cô gái bình thường không thể sánh được!
Diêu Ngọc Nga cười xấu hổ nói:
- Tả Khâu lão tiền bối nói kháy rồi, tôi đọc sách rất ít, cái gì cũng không biết...
Quần ma nhất sinh trôi nổi giang hồ, ít khi có dịp ở cạnh một cô con gái con nhà lành thuần khiết, lúc ấy nhìn theo Diêu Ngọc Nga trong vẻ xấu hổ có dáng cách rất hồn nhiên, đều thấy thích thú, không kìm được đều hô hô cười rộ.
Vũ Duy Ninh sợ nàng ứng phó không khéo làm hỏng việc lớn, lúc ấy khẽ cười nói:
- Diêu cô nương có theo lệnh sư ngồi xe mấy ngày, chắc cũng mệt mỏi, hãy về phòng nghỉ đi!
Diêu Ngọc Nga gật đầu cười khẽ nói:
- ồ, lão nhân người nói sẽ dạy võ công cho tôi, không được lười biếng đấy.
- Không phải, không phải! Lão phu có rảnh sẽ dạy cô, nhưng không phải hôm nay!
Diêu Ngọc Nga cười một tiếng rồi bỏ đi. Vũ Duy Ninh chờ nàng bước vào phòng Vô Danh Ma xong, bèn quay về phía bọn Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Các vị, có chuyện này lão phu chưa kịp cho các vị biết, là chuyện của Vô ảnh Cước Hướng Liên...
Chàng lại đem chuyện cái chết của Vô ảnh Cước Hướng Liên kể lại một lượt, vì chàng thấy đã kể cho Vô Danh Ma rồi, nếu không kể cho bọn họ nghe thì không hợp lý.

Quần ma nghe xong chuyện Hướng Liên, đã không có một chút buồn rầu thương tiếc, lại có vẻ mười phần thú vị, Lang Tâm Hắc Long cười hô hô nói:
- Vì bóp chân cho một mụ đàn bà vừa già vừa xấu mà chết, thì còn ra cái gì? Làm quỷ cũng phong lưu à? HÔ hô hô...
Buổi chiều hôm ấy, ba lão ma còn lại là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh, Độc Nương Tử Hắc Minh Châu cũng tới nơi.
Chỉ còn Tam Thủ Cái Tang Nguyên chưa tới!
Quần ma đều cho rằng Tam Thủ Cái Tang Nguyên chậm lắm là sáng mai phải tới, chỉ có Vũ Duy Ninh biết rằng y vĩnh viễn sẽ không tới đây được nữa.
Ngày mai, Vô Danh Ma sẽ thi triển việc Ly Hồn Hoán Phách với bọn Du minh chủ bốn người rồi.
Vũ Duy Ninh định là trước lúc ấy sẽ thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp với Vô Danh Ma để ăn trộm được phương thuốc, nhưng đã bỏ mất cơ hội vì Vô Danh Ma ngủ đến lúc ba người Cung Quang Đình tới nơi mới tỉnh dậy, từ lúc ấy đến sáng chỉ còn có một đêm, mà chưa nói tới chuyện Vô Danh Ma ngủ xong một giấc tỉnh giấc tinh thần đã mười phần xung mãn, ngay cả Vũ Duy Ninh cũng không nghĩ ra lý do gì để vào phòng bà ta tối nay!
Tóm lại, trước khi bọn Du minh chủ bốn người bị Ly Hồn Hoán Phách, chàng không có cơ hội nữa rồi!
Hiện tại chàng chỉ còn một hy vọng, hy vọng là sau khi bọn Du minh chủ bốn người bị Ly Hồn Hoán Phách rồi, mình có thể nhanh chóng tìm cơ hội rát ay!
Ngoài ra, chàng còn hy vọng mười ba vị đặc sứ áo vàng còn lại của Đồng Tâm Minh mau chóng được tin của Du minh chủ bị bắt, theo con đường mà mình đã rải Thập Lý Hương để tìm tới nơi này.
Có điều hy vọng đó mười phần xa vời, vì Đồng Tâm Minh không có cách nào khác biết được Du minh chủ đã bị địch nhân bắt, mà cho dù có biết cũng không có cách nào đến được Lạc Dương trước sáng mai.
Đêm hôm ấy Vũ Duy Ninh thức suốt đêm, chàng mong là đêm nay cứ kéo dài đừng sáng, nhưng cuối cùng trời cũng đã sáng!
Vô Danh Ma cùng quần ma ăn sáng trong gian nhà trúc xong, sực nhớ tới Tam Thủ Cái Tang Nguyên, bèn nói:
- Tang hộ pháp mà không tới đây trong chiều nay, thì nhất định là có chuyện xảy ra rồi!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:

- Với thân thủ của y, chẳng lẽ lại không thoát được địch nhân đuổi theo à?
Vô Danh Ma nói:
- Nếu người đuổi theo là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy, thì khó nói lắm.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nhưng chỉ cần Tang huynh không động thủ với y, chưa chắc Thượng Quan Uy đã dễ dàng bắt sống được Tang huynh.
Vô Danh Ma ờ một tiếng rồi nhìn qua dặn Tư Không Sâm:
- Suốt ngày hôm nay ngươi phải trực ở phía sau khác sạn, nếu phát hiện có nhân vật nào khả nghi tiến vào, phải lập tức báo lại ngay.
Tư Không Sâm đáp:
- Được rồi, xin bang chủ yên tâm.
Vô Danh Ma đứng dậy nói với mọi người:
- Đi thôi, chúng ta xuống dưới kia xem.
Mười người xếp hàng đi vào Hoài ân đường rồi, Vô Danh Ma lại phân phó:
- Bốn vị Lãnh, Văn, Lao, Chừ vào mang bốn người bọn họ ra đây!
Tam Tuyệt Độc Hồ đưa một chiếc chìa khoá cho Ngọc Diện Hoa Thi, bốn người lập tức đi vào địa đạo, tới chỗ phòng sặt.
Vũ Duy Ninh là một trong bốn người, chàng cảm thấy Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ đưa một chiếc chìa khoá cho Ngọc Diện Hoa Thi, trong lòng rúng động, nhưng chàng lập tức hiểu ngay đó chỉ là chìa khóa mở chân, nếu Tam Tuyệt Độc Hồ cũng đưa chìa khóa mở tay thì mình mới có thể xuất kỳ bất ý chế phục ba người Lãnh, Lao, Chừ cướp lấy chìa khóa giải phóng cho bốn người bọn Du minh chủ, dẫn bọn họ liều mạng xông ra.
Nhưng bây giờ không được, vì khóa tay không được tháo, bọn bốn người bọn Du minh chủ nhất định không chống nổi bọn Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Lang Tâm Hắc Long, Bệnh Lang Trung và Độc Nương Tử sáu người.
Cho nên chàng chỉ có cách "yên phận" đi theo ba lão ma Lãnh, Lao, Chừ vào phòng sắt Tới phòng sắt rồi.
Vũ Duy Ninh bước lên trước mở cơ quan, nhìn Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Du Băng Viên và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch trong phòng cười nhạt nói:
- Nghe đây, bang chủ bọn ta muốn mời bốn vị ra ngoài nói chuyện, các vị tốt nhất là đừng có phản kháng, nên biết phản kháng cũng Vô ích thôi!
Du Lập Trung gật đầu cười nói:

- Yên tâm, không nắm chắc thì không bao giờ lão phu ra tay đâu mà!
Du Băng Viên hiện đã biết gã "Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh" trước mặt là Vũ Duy Ninh, nhưng nàng đã được dặn dò trước, không dám lộ vẻ vui mừng, nhưng không tự chủ được cứ chằm chằm nhìn vào Vũ Duy Ninh, khiến chàng bất giác tim đập thình thịch.
Ngọc Diện Hoa Thi cất chân bước vào, lấy chìa khóa cúi xuống mở khoá chân cho Du Băng Viên, kéo nàng ra ngoài phòng sắt nói:
- Vị nào mang cô ta đi vậy?
Yù của y là mang Du Băng Viên đi trước để bọn ba người Du Lập Trung còn lại không dám làm gì.
Vũ Duy Ninh thấy nãy giờ Du Băng Viên cứ nhìn mình chằm chằm, trong mắt lộ vẻ khẩn cầu, không nỡ để nàng thất vọng, bèn đưa tay nắm lấy tay nàng nói:
- Đi!
Đi được khỏi phòng sắt vài bước, Du Băng Viên vui vẻ truyền âm hỏi:
- Vũ Duy Ninh, ngươi đúng là Vũ Duy Ninh đấy à?
Vũ Duy Ninh cảm thấy dở khóc dở cười, truyền âm đáp:
- Ta thật hy vọng là không phải, nhưng ta đúng là Vũ Duy Ninh!
Du Băng Viên hớn ha hớn hở không kìm được cứ nhìn vào chàng, lại truyền âm hỏi:
- Thật không ngờ... ngươi làm sao qua mắt được bọn họ?
Vũ Duy Ninh nói:
- chuyện này thì có thể nói là rất ít có khả năng, nên nói qua mặt được bọn họ...
Đừng có nhìn ta chằm chằm, cũng đừng có hớn hở như thế!
- Vô Danh Ma sai bọn ngươi tới mang bọn ta ra làm gì?
- Ly Hồn Hoán Phách!
- A, ngươi mau tìm cách cứu bọn ta ra nhanh lên chứ!
- Không kịp đâu, có điều cô cứ yên tâm, ta sẽ hết sức tìm phương cách lấy được giải dược. Chỉ cần có được giải dược thì bốn người các ngươi và ba vị đặc sứ kia sẽ an toàn thôi!
- Vị cô nương đi cạnh Vô Danh Ma hôm trước là ai vậy?
- CÔ ta tên Diêu Ngọc Nga, vừa được Vô Danh Ma thu làm đệ tử, có điều có khả năng cô ta sẽ giúp ta...
- ô, cô ta chịu giúp ngươi à?
- Đúng vậy, ta đã cứu cô ra hai lần, lại còn cho cô ta năm trăm lượng bạc, đó là chuyện trước khi Vô Danh Ma thu nhận cô ta...
- CÔ ta biết ngươi là Vũ Duy Ninh?
- Biết.
- Ta biết rồi, cô ta rất thích ngươi, có phải không?

- Du cô nương đừng có hiểu lầm - Hiểu lầm à? Hừ, người không che giấu được ta đâu, nhưng thật ra... thật ra chuyện áy có liên quan gì tới ta? Ta... ta...
Nàng không nói tiếp nữa, vì lúc ấy Vũ Duy Ninh đã kéo nàng vào tới Hoài ân đường. Trong Hoài ân đường, trước mặt Vô Danh Ma lúc ấy đã có bốn cái ghế đồng.
Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy lập tức biết ngay đây là chuẩn bị cho bốn người bọn Du minh chủ ngồi, nên chàng cứ dắt Du Băng Viên tới cái ghế ngoài cùng bên phải, đẩy nàng ngồi xuống đó.
Vô Danh Ma cất tiếng nói:
- Điểm lại Ma huyệt của cô ta đi!
Vũ Duy Ninh theo lời điểm vào Ma huyệt của nàng, Du Băng Viên mắt chợt đỏ lên, nước mắt từ từ ứa ra.
Lang Tâm Hắc Long cười nói:
- Hô, vị Du đại tiểu thư này khóc rồi!
Độc Nương Tử cười khanh khách nói:
- CÔ ta cứ khóc thôi, nếu không, sẽ không còn cơ hội nào để khóc nữa đâu.
Bọn họ đều cho rằng Du Băng Viên khóc vì sợ Ly Hồn Hoán Phách, chỉ có một mình Vũ Duy Ninh biết rằng nàng khóc không phải vì sợ, mà vì đau lòng, nhưng chàng không còn cách nào giả thích cho nàng, chỉ biết cùng đau lòng với nàng mà thôi.
Không lâu sau, Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cũng lần lượt bị dắt vào Hoài ân đường. Bọn Ngọc Diện Hoa Thi điểm vào Ma huyệt của họ xong cũng đẩy họ ngồi lên ghế đồng.
Vô Danh Ma ngồi trên một cái ghế da hổ đối diện với họ, ánh mắt loé lên vẻ Trảo lộng độc ác, khinh khỉnh nhìn Du Lập Trung một hồi rồi mới cất tiếng cười nói:
- Du đại minh chủ, có nhớ bản bang chủ đã nói gì không?
Bà ta đã đã khôi phục lại lối hóa trang như cũ cho nên cũng dùng giọng nói đàn ông, âm thanh lạnh lẽo Vô cùng!
Du Lập Trung cười nói:
- Mới qua một đêm làm sao quên được, ngươi nói sẽ làm cho lão phu đau lòng, run sợ!
- Đúng thế! Bây giờ tới lúc rồi đấy!
Du Lập Trung nói:
- Ngươi là bang chủ của một bang, chắc sẽ không dùng tới thủ đoạn hạ lưu phải không?
ông ta sợ nghĩa nữ là Du Bằng Viên phải chịu Ô nhục, nên nói câu ấy, ông ta vẫn Chưa biết Vô Danh Ma là một người đàn bà.

Vô Danh Ma cười đứng lên nói:
- Không, bản bang chủ sắp đối phó với ngươi đây là dùng một thủ đoạn mười phần cao minh!
Du Lập Trung cười hỏi:
- Cao minh ra sao?
- Ly Hồn Hoán Phách!
Du Lập Trung nói:
- Xem ra tình hình của Chính Aùt chân nhân và ba vị đặc sứ Du, Qua, Diệp thì lão phu tin rằng ngươi nói đúng, nhưng lão phu muốn thỉnh giáo một chút, là môn dị thuật này ngươi nghiên cứu thế nào mà biết vậy?
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Nói thật với ngươi cũng không sao, môn dị thuật này là bản bang chủ học được từ một nhà sư Tây Vực.
- Vậy chắc nhà sư ấy bị ngươi giết rồi phải không?
Vô Danh Ma cười nói:
- Đúng thế, cho nên người bị Ly Hồn Hoán Phách rồi chỉ có một mình bản bang chủ cứu chữa được thôi, nhưng bản bang chủ thì không bao giờ cứu chữa cho các ngươi!
Du Lập Trung nói:
- Nếu đã như vậy, ngươi có thể cho lão phu thỏa lòng hiếu kỳ một phen, bói rõ ra sẽ Ly Hồn Hoán Phách bọn ta thếnào không?
Vô Danh Ma nói:
- Bản bang chủ đang định nói rõ cho các ngươi nghe đây, bản bang chủ sẽ cho các ngươi uống một chén thuốc, các ngươi uống xong không lâu sẽ mất hết thần trí, đồng thời huyết dịch đảo lưu...

Hồi 57
Hào kiệt nát gan

Du Lập Trung than:
- Thảo nào người bị Ly Hồn Hoán Phách không sợ bị điểm huyệt, thì ra vì huyết dịch ở ảo lưu!
Vô Danh Ma cười hắc hắc quái dị nói:
- Sau khi các ngươi mất hết thần trí rồi, dĩ nhiên sẽ không còn biết mình là ai, mọi việc đã qua đều quên hết, thành một cái xác sống, lúc

ấy bản bang chủ sẽ bắt đầu dạy dỗ các ngươi, giúp các ngươi có một cái tên mới, một lai lịch mới, rồi sau đó...
Nói tới đó, bà ta nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ vẫy tay ra hiệu, Tam Tuyệt Độc Hồ lập tức bước tới tấm vách đá Đại Lý, đạp vào một phiến đá mở cửa cơ quan trên mặt đất.
Trong chíp mắt, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện. Bức vách đá ấy chợt chia làm mười bảy khối, nhất tề xoay nửa vòng, mặt sau thành mặt trước.
Mười bảy khối đá ấy, mỗi khối đều gắn một bức tranh chân dung to lớn, tranh bán thân, cao khoảng ba thước, ngang hai thước.
ĐÓ là Du Lập Trung.
Hồng Tiểu Bình.
Du Băng Viên.
Vũ Duy Ninh.
Đặc sứ áo vàng thứ nhất Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành.
Đặc sứ áo vàng thứ hai Thần Đà Tử Hầu Thông.
Đặc sứ áo vàng thứ ba Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên.
Đặc sứ áo vàng thứ sáu Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến.
Đặc sứ áo vàng thứ tám Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình.
Đặc sứ áo vàng thứ chín Hắc công công Vũ Văn Đỉnh.
Đặc sứ áo vàng thứ mười Hắc bà bà Ngư Tri Xuân.
Đặc sứ áo vàng thứ mười một Phi Long Tráo Vi Duy Lương.
Đặc sứ áo vàng thứ mười hai Thần Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng.
Đặc sứ áo vàng thứ mười bốn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch.
Đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng.
Đặc sứ áo vàng thứ mười sáu Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên.
Đặc sứ áo vàng thứ mười bảy Hoả Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa.
Mỗi bức tranh đều mô phỏng giống hệt như người thật, vừa khéo vừa rõ như người thật ngay trước mặt. Kẻ cả Vũ Duy Ninh, già trẻ năm người nhất thời đều không hiểu ra dụng ý của Vô Danh Ma cho vẽ tranh dể làm gì, đều thấy rất lạ lùng.
Du Lập Trung trong một thời gian trải qua rất nhiều chuyện kỳ dị, đã tập được định lực trấn tĩnh phi thường, nhưng lúc ấy nhìn thấy mười bẩy bức tranh trong đó có mình, quả là chuyện cả đời ông chưa từng gặp, trên mặt bất giác lộ ra vẻ ngạc nhiên bất ngờ.
Hồng Tiểu Bình, Du Băng Viên và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch kém trấn tĩnh hơn, dĩ nhiên càng trợn mắt đơ lưỡi.
Vô Danh Ma thấy Du Lập Trung ngạc nhiên ra mặt, rất là đắc ý, hắc hắc cười nói:

- Mười bảy bức tranh này trông giống chứ hả?
Du Lập Trung nói:
- Đúng đấy, ngươi tìm đâu ra thợ khéo đến thế vậy?
Vô Danh Ma cười đáp:
- ĐÓ là chính tay bản bang chủ vẽ ra đấy!
Du Lập Trung giật mình nói:
- Phải rồi, ngươi tự xưng là hậu nhân của Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng, mà Bộc Dương Phi Hồng vốn lấy thư họa làm một tuyệt nghệ, có điều... lão phu vãn không hiểu...
Vô Danh Ma cười hỏi:
- Nói đi, bản bang chủ giải thích cho!
Du Lập Trung nói:
- Theo lão phu biết, ngày xưa nếu Bộc Dương Phi Hồng muốn vẽ chân dung cũng phải có người thật đứng trước mặt, nhưng ngươi hoàn toàn không có cơ hội nhìn thấy bọn ta, làm sao ngươi vẽ được giống hệt như vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Chẳng giấu gì ngươi, mấy năm trước bản bang chủ vì muốn vẽ được số tranh này, từng trà trộn vào Đồng Tâm Minh cả năm trời, ngấm ngầm quan sát mới được đấy!
Du Lập Trung ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi dùng cách gì mà trà trộn được vào Đồng Tâm Minh cả năm trời?
Vô Danh Ma đáp:
- Bản bang chủ từng là một võ sĩ áo bạc!
Du Lập Rung lên một tiếng nói:
- Té ra như thế, khoảng ba năm trước, trong các võ sĩ áo bạc của Đồng Tâm Minh có một người tên là La Đại Kinh chợt không từ biệt mà bỏ đi mất, là ngươi đấy phải không?
- Đúng rồi!
Du Lập Trung khen ngợi:
- Xem thế này, thì ngươi đã chuẩn bị mấy năm để làm việc trả thù.
Vô Danh Ma chưa đáp, chỉ tay vào mười bảy bức tranh nói:
- Trong số tranh này, ngươi có thấy là thiếu năm người là Chính ất chân nhân, Pháp Hải thiền sư, Hoa Hoa Kiếm Khách Qua Kỳ, Kim Tân CÔ Diệp Thuý Lan và Bạch Hiệp Du Ngọc Long con của ngươi, chân dung bọn họ vốn cũng có, nhưng bây giờ thì không can nữa.
Du Lập Trung chợt hiểu rõ, hỏi:
- Mục đích của ngươi khi vẽ số tranh này là muốn chờ tới khi bọn ta mất hết thần trí sẽ chỉ người trong tranh bảo là kẻ thù để bọn ta tìm

giết họ phải không?
- Không sai chút nào! Chuyện đó chỉ cần ba ngày là đủ. Bản bang chủ chờ khi các ngươi mất hết thần trí rồi, sẽ ngày đêm dạy cho các ngươi trong tranh đều là kẻ cừu địch giết cha mẹ vợ con các ngươi, cho tới khi trong óc các ngươi đầy sự oán hận sẽ mang các ngươi về Đồng Tâm Minh, thả các ngươi lên tàn sát. Ngươi sẽ giết vợ con ngươi, vợ con ngươi sẽ giết ngươi... hô... hô...
Bà ta nói tới chỗ cao hứng, không kìm được bật tiếng cười lớn. Hồng Tiểu Bình nghe thấy vừa giận vừa sợ, lớn tiếng quát - Vô Danh Ma, ngươi tàn ác quá đấy!
Vô Danh Ma tiếng cười chợt dừng, đổi thành tiếng hắc hắc cười nhạt nói:
- Tàn ác à? Đúng lắm, nhưng ngươi còn chưa nghĩ rằng việc làm của chồng ngươi năm xưa còn độc ác Vô tình hơn bản bang chủ mà!
Hồng Tiểu Bình thét:
- Nói bậy! Ngũ Tuyệt Thần Ma và mười hai Vũ Sát Tinh năm xưa đều phạm tội thập ác không tha được, ai cũng có quyền giết chết, huống gì chồng ta chỉ ra sức vì Đồng Tâm Minh, ông ta chưa hề ra tay giết người, tàn ác thế nào?
Du Lập Trung thở dài một tiếng nói:
- Tiểu Bình, đừng nói nữa, bà nói chuyện dạo lý với y cũng như đàn gảy tai trâu mà thôi Vô Danh Ma cười nói:
- Đúng lắm, bản bang chủ không nói chuyện đạo lý với các người, có điều, theo tình hình này, bản trang chủ nguyện ý mở một con đường...
Du Lập Trung im lặng, vì ông chưa nghe rõ đối phương nghĩ gì.
Vô Danh Ma đưa tay chỉ vào ông cười nhạt thong thả nói:
- Chỉ cần ngươi, Du đại minh chủ! Chỉ cần ngươi quỳ xuống trước mặt bản bang chủ khẩn cầu, bản bang chủ sẽ tha cho cái mạng già của ngươi!
Du Lập Trung phá ra cười hô hô nói:
- Vô Danh Ma, ngươi nằm mơ đấy à?
Vô Danh Ma âm trầm đáp:
- Ta nói thật đấy, bản bang chủ không Vô tình Vô nghĩa như Du đại minh chủ ngươi, chỉ cần quỳ xuống khẩn cầu, bản bang chủ sẽ tha cho ngươi không phải chết, quyết chẳng nuốt lời.
Du Lập Trung cười nói:
- Thuốc của ngươi có đây không? Sao không mang ra mau lên?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi không suy nghĩ lại à?

Vô Danh Ma nổi nóng nói:
- Được, uống xong thuốc rồi, xem ngươi còn chửi người nữa không?
Nói tới đó, quay sang Diêu Ngọc Nga đứng cạnh nói:
- Ngọc Nga, bưng bốn chén thuốc trong phòng ra đây.
Diêu Ngọc Nga do dự một lúc rồi mới dạ khẽ một tiếng, bước vào phòng Vô Danh Ma bưng ra năm chén thuốc nước.
Nàng mang năm chén thuốc tới đứng lại trước mặt bốn người bọn Du Lập Trung mặt lộ vẻ ngờ vực, quay nhìn Vô Danh Ma hỏi:
- Sư phụ, bốn người này đều là bọn tàn ác giết người đốt nhà không gì không làm à?
Vô Danh Ma gật đầu cười nói:
- Đúng đấy, cũng giống như gã xa phu ngươi gặp trên đường thôi!
Diêu Ngọc Nga thở khẽ một hơi nói:
- Sư phụ cứu tính mạng của đồ nhi, nên đồ nhi nguyện ý tin lời sư phụ... Đáng tiếc rằng đồ nhi chưa học được võ công nếu không sẽ đánh cho bốn người này một trận...
Vô Danh Ma cười nói:
- Ngươi cũng căm hờn bọn họ à?
Diêu Ngọc Nga đáp:
- Vâng ạ. Đồ nhi gặp qua nhiều kẻ ác nhân, hận là không tiêu diệt được lũ chúng.
Vô Danh Ma nói:
- Vậy thì trước mắt ngươi có thể làm được một lần đấy!
Diêu Ngọc Nga vội nói:
- Làm việc gì?
- Chính tay ngươi đem năm chén thuốc bắt họ uống.
Diêu Ngọc Nga liếc mau qua bốn người bọn Du Lập Trung nói:
- Sợ bọn họ động thủ đánh đồ nhi.
Vô Danh Ma nói:
- Không đâu, bọn họ bị điểm huyệt rồi, động đậy một chút cũng không được.
Diêu Ngọc Nga bắt đầu vâng dạ, lại hỏi:
- Bọn họ uống xong năm chén thuốc này sẽ mất hết thần trí thật à?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng.
Diêu Ngọc Nga lại hỏi:
- Mất hết thần trí rồi sẽ có chuyện gì nữa?
Vô Danh Ma nói:
- Trong vòng một khắc, dược tính sẽ phát tán, bắt đầu thì sẽ nói bậy bạ, kế đó thì họ ngơ ngơ ngác ngác, ngươi nói cái gì thì họ nghe

theo cái ấy.
Diêu Ngọc Nga cười nói:
- chuyện này hay thật, để đồ nhi làm thử xem xem...
Nói xong bưng một chén thuốc trong cái mâm bước đến cạnh Du Băng Viên, đưa lên kề vào môi Du Băng Viên nói:
- Này, cho ngươi uống đây!
Vũ Duy Ninh suốt cả buổi chẳng rõ tại sao nàng lại nguyện ý làm chuyện hung ác, đến lúc thấy nàng cho Du Băng Viên uống thuốc trước nhất mới sực nghĩ ra, trong bụng bất giác bừng nổi giận, mắng thầm:
- Giỏi lắm! Con nha đầu không biết xấu tốt là gì, muốn chiếm ta nên làm như thế.
Hừ! Ngươi đừng nằm mơ, ta vĩnh viễn không yêu thích gì ngươi đâu.
Du Băng Viên cũng biết rằng nàng ta thích Vũ Duy Ninh nên muốn trừ khử mình cho mau, bèn cười nhạt nói:
- Ngươi căm ghét ta nhất nên cho ta uống thuốc đầu tiên, có đúng không?
Diêu Ngọc Nga lắc đầu nói:
- Không, ta đối với bọn ác nhân các ngươi đều coi như nhau, có điều thế nào cũng phải có người uống thuốc trước tiên thôi.
Du Băng Viên chửi:
- Con tiện nhân, ngươi che giấu không được đâu, ta biết rồi.
Nàng mới nói tới đó, Diêu Ngọc Nga đã nhân lúc nàng há miệng đối đáp dốc luôn chén thuốc vào miệng nàng.
Đáng thương Du Băng Viên Ma, huyệt bị chế ngự, lúc ấy chỉ còn cách ừng ực nuốt cạn chén thuốc.
Nàng uống xong, thở phì ra một cái, há miệng chửi lớn:
- Con ớ con, ngươi đừng có mơ...
"Chát" một tiếng, mặt nàng đã bị một tát đỏ rần lên.
Diêu Ngọc Nga lạnh lùng nói:
- Ngươi mà còn dám chửi một câu nữa, ta sẽ lột hết áo quần ngươi ra cho mà mang nhục đấy Du Băng Viên nghe thấy sợ, nàng nguyên là một thiếu nữ băng thanh ngọc khuyết, vừa nghe nói lột hết áo quần ra, hoảng sợ suýt nữa ngất đi, nên không dám nói một câu nao nữa.
Diêu Ngọc Nga thấy nàng sợ dúm dó lại, khẽ cười một tiếng, lập tức bưng một chén thuốc khác đưa tới kề môi Hồng Tiểu Bình nói:
- Bà muốn tự uống hay muốn ta dốc thuốc vào?
Hồng Tiểu Bình giương mắt quan sát nàng một lúc rồi hỏi:
- Mới rồi nghe ngươi nói, ngươi còn phải học võ nghệ của Vô Danh

Ma phải không?
Diêu Ngọc Nga quát:
- Cái gì là Vô Danh Ma? Sư phụ ta là người tốt nhất trên đời, người cứu mạng cho ta, ta hiểu người chẳng phải là quỷ ma gì cả!
Hồng Tiểu Bình thở dài một tiếng nói:
- Một cô nương còn chưa biết võ công, sao lại làm được một việc như thế này, lão thân lần nữa được mở rộng tầm mắt.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Bà uống hay không?
Hồng Tiểu Bình không nói gì nữa, mở miệng uống chén thuốc.
Tiếp theo là Thánh Hiệp Du Lập Trung, và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, hai người không nói câu nào, lẳng lặng uống thuốc.
Vô Danh Ma cười hỏi:
- Mùi vị cũng hơi ngọt đấy chứ?
Du Lập Trung thần sắc thoáng sửng sốt, mấp máy môi mấy cái mới đáp:
- Phải, mùi vị cũng không tệ lắm.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch chợt cất tiếng hỏi:
- Hiện bọn ta đã uống thuốc rồi, thần trí sắp mất ngay cả, ngươi có thể nói cho bọn ta biết rằng thuốc này gồm những vị gì hợp thành không?
Vô Danh Ma lắc đầu cười nói:
- Xin lỗi! Bản bang chủ không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi được.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch nói:
- Vậy thì cho bọn ta biết phải dùng thuốc gì mới chữa khỏi bệnh mất hết thần trí được không?
Vô Danh Ma lại lắc đầu đáp:
- Chuyện đó càng không được.
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Ngươi sợ sau khi bọn ta mất hết thần trí vẫn nhớ được à?
Vô Danh Ma nói:
- Không, sau khi bọn ngươi mất hết thần trí rồi, cái gì cũng không nhớ được nữa.
Nhất Đẩu Tiên nói:
- Nếu như thế thì ngươi còn sợ cái gì?
Vô Danh Ma cười nói:
- Bản bang chủ chẳng sợ cái gì cả, chỉ là không muốn nói cho ngươi biết thôi.
Nhất Đẩu Tiên cười nói:

- Ta biết rồi, chắc là ngươi sợ bọn thuộc hạ biết được chứ gì?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi không cần khích tướng, cũng không cần ly gián, thuộc hạ của bản bang chủ không có kẻ nào ăn ở hai lòng đâu.
Du Lập Trung lập ngắt lời nói:
- Trước khi bọn ta bị mất hết thần trí, ít nhất ngươi có thể nói rõ ngươi là ai, cho bọn ta thấy rõ mặt thật của ngươi được không?
Vô Danh Ma cười lặng lẽ đáp:
- Yêu cầu này thì bản bang chủ có thể đáp ứng, nhưng e rằng ngươi biết bản bang chủ là ai rồi, thì sẽ phát điên trước khi dược tính phát tán mất thôi.
Du Lập Trung nói:
- Có chuyện gì mà quan trọng thế?
Vô Danh Ma cười nhạt đáp:
- Có đấy Du Lập Trung nói:
- Vậy thì mau cho lão phu phát điên xem!
Vô Danh Ma từ từ đứng dậy, đột nhiên giơ tay kéo vuông khăn trắng che mặt xuống, để lộ diện mạo của bà ta.
Một gương mặt Vô cùng đẹp đẽ!
Thêm vào đó, một bộ tóc trắng phau.
Du Lập Trung vừa nhìn thấy, biến hẳn sắt mặt, hoảng sợ muốn đứt hơi, thất thanh kêu lên:
- Là cô! Té ra là cô! CÔ không phải là đã... là đã...
ông ta không nói tiếp, vì khuôn mặt ông ta méo xệch đi, khích động quá không nói tiếp được nữa.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch và mẹ con Hồng Tiểu Bình vừa thấy Vô Danh Ma là một người đàn bà, cũng Vô cùng kinh ngạc, nhưng họ đều không rõ người đàn bà tóc trắng này là ai, song tuy họ bị điểm huyệt không thể quay đầu lại nhìn, nhưng qua tiếng la thất thanh của Du Lập Trung cho thấy ông ta nhận ra người đàn bà tóc trắng, cùng đồng thanh hỏi mau:
- Bà ta là ai?
Du Lập Trung giống như chưa nghe câu hỏi của họ, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào người đàn bà tóc trắng, cơ mặt giần giật không ngớt, thần thái có vẻ rất kích động, như người đàn bà tóc trắng trước mặt là kẻ chết đi vừa sống lại khiến ông ta Vô cùng hốt hoảng, đầu óc rơi vào chỗ mê man.
Hồng Tiểu Bình không nghe chồng đáp, lại hỏi mau:
- Nói đi Lập Trung, bà ta là ai?
Du Lập Trung vẫn chưa trả lời, vẻ hoảng sợ trên mặt dần dần tan

biến, kế đó lại nhếch mép cười ngây ngốc.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch hoảng sợ không kìm được kêu lên:
- Minh chủ, bà ta là ai?
Du Lập Trung càng cười to, sau cùng cứ hô hô cười sằng sặc.
Du Băng Viên cả kinh nói:
- Không xong rồi mẹ, cha quả phát điên mất rồi.
Đúng vậy, chỉ nghe Du Lập trung tiếng cười quái gỡ khác thường, Hồng Tiểu Bình cũng biết chồng mình quả phát điên rồi, tuy biết rõ rằng rồi tất cả sẽ mất hết thần trí, nhưng nhìn thấy phu quân xưa này là người trời sập trước mặt cũng không biến sắc lại trở thành như vậy, bà ta cũng Vô cùng đau lòng, nhìn Vô Danh Ma cao giọng quát:
- Nói đi! Rốt cuộc ngươi là ai?

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 58
Mắt nhìn nuốt hận

Vô Danh Ma cất tiếng cười lanh lảnh hiểm độc nói:
- Đúng là ngươi chưa từng gặp ta, nhưng chỉ cần ngươi suy nghĩ một chút, thì đoán ra ta là ai thật chẳng khó gì.
Hồng Tiểu Bình vừa định mở miệng, chợt thay đổi nét mặt, vẻ giận dữ dần dần tan biến, từ từ cất một tràng cười ngây ngốc, như chợt nghĩ tới một chuyện buồn cười nói:
- Đừng lo, con gái của mẹ à, rồi mẹ sẽ giúp con lấy được một tấm chồng xứng đáng, hì hì hì...
Du Băng Viên biến sắc kêu thất thanh:
- Mẹ! Mẹ nói gì vậy?
Hồng Tiểu Bình cười nói:
- Đúng đấy! Thằng nhỏ ấy rất trung hậu... hì hì, con thấy y mắt là mắt mày là mày nhé, hì hì hì...
Du Băng Viên hoảng sợ kêu:
- Mẹ! mẹ... mẹ...
Đột nhiên, sắc mặt nàng cũng thay đổi, xem ra thì dược tính bắt đầu phát tán rồi.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cũng tương tự, vẻ mặt đầy nét giận dữ nở ra nét cười, dần dần hiện ra một nét cười ngây ngốc, rồi kế đó bắt đầu nói nhảm nhí lăng nhăng.

Vũ Duy Ninh trái tim chìm xuống, biết rằng tấm bi kịch này không thể tránh được, nhưng tận mắt thấy bốn người đang bình thường đột nhiên trở thành ngu si ngốc nghếch, trong lòng cũng đau đớn căm phẫn không sao kìm được. Những muốn chỉ một chưởng đập chết Vô Danh Ma, nhưng chàng cố gắng kìm chế, vì lý trí nhắc nhở chàng rằng bốn người trước mặt và ba đặc sứ áo vàng Du, Qua, Diệp có được khôi phục thần trí hay không hoàn toàn là do mình, bất kể thế nào mình cũng phải lấy được thuốc giải.
Mà muốn lấy được thuốc giải phải thận trọng hành sự, tuyệt đối không được làm bừa.
Bất giác chàng đưa mắt nhìn qua Diêu Ngọc Nga thì thầm:
- Lại con nha đầu này nữa, sở dĩ thị không đem việc mình giả mạo Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh nói cho Vô Danh Ma biết là vì có tình ý với mình. Vài hôm nữa mình phải làm ra vẻ có ý tốt với thị, không thì chỉ sợ chính mình cũng không thoát chết...
Lúc ấy bọn Tam Tuyệt Độc Hồ thấy bọn người Du Lập Trung bốn người ăn nói nhảm nhí nên phát ra cười rũ rượi, toàn bộ Hoài ân đường tràn ngập tiếng cười gian ác đầy vẻ đắc ý!
Vô Danh Ma bước tới trước mặt Du Lập Trung, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn lòng căm phẫn, nhếch mép cười nhạt hỏi:
- Này, ngươi biết ngươi là ai không?
Du Lập Trung ngơ ngơ ngác ngác lắp bắp nói:
- Ta... ta là ai?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi là ngụy quân tử!
Du Lập Trung cười khanh khách nói:
- ờ, ta là ngụy quân tử... ngụy quân tử...
Vô Danh Ma nói:
- Mà còn là lão thất phu ác nhất thiên hạ!
Du Lập Trung lại khanh khách cười nói:
- Mà còn... là lão thất phu ác... ác nhất thiên hạ.
Vô Danh Ma cất tiếng cười lớn một tràng, mới móc trong bọc ra bốn trang giấy, chia cho Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung và Ma Y Quỷ Sư nói:
- Tả khâu quân sư dạy Du lão tặc, Cung lão dạy mụ tặc bà, Tư Đồ lão dạy Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, Văn lão dạy con nha đầu, cứ theo thứ tự trong giấy mà làm, mỗi ngày dạy một người.
Ba lão ma và Vũ Duy Ninh nhận lấy trang giấy, chỉ có minh Vũ Duy Ninh không biết làm sao, vì chàng không biết dạy thế nào, có điều chàng không thể lộ ra là mình không biết.

Chàng nghĩ có thể dựa dẫm theo mà làm nên không vội vàng, có điều Vô Danh Ma chỉ định chàng dạy Du Băng Viên, trong lòng cảm thấy đau đớn xót xa mà thôi.
Vô Danh Ma lại nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Trói chặt họ lại, cởi khóa tay ra rồi hãy bắt đầu!
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nói:
- Xin bang chủ yên tâm, bọn thuộc hạ đã có kinh nghiệm hai lần, có thể nói là đã thành thạo rồi.
Vô Danh Ma gật đầu, nhìn qua Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tam Hắc Long, Quái Thủ Thiên Phiên, Tiếu Trung đao và Độc Nương Tử nói:
- Năm người các vị cứ lên gian nhà trúc mà giết thời giờ.
Bọn Ngọc Diện Hoa Thi đều biết cái gọi là "giết thời giờ" ở đây là đề phòng kẻ địch xâm nhập, lập tức cười nụ bỏ đi.
Vô Danh Ma sắp đặt đâu đấy xong, kéo Diêu Ngọc Nga đứng lên nói:
- Đi, vào phòng sư phụ, hôm nay ta bắt đầu dạy con nội công tâm pháp.
Lúc thầy trò họ vào phòng, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ bắt đầu ra tay trói bốn người bọn Du Lập Trung. Nguyên là cái ghế đồng đều có đặt dây da, bọn họ chói chặt người và hai chân bọn Du Lập Trung vào ghế khiến cho không cách nào cựa quậy rồi, Tam Tuyệt Độc Hồ mới lấy chìa khóa ra, sau đó lại giải khịa Ma huyệt...
Vũ Duy Ninh bắt chước mà làm, trói Du Băng Viên xong, giải khai Ma Huyệt cho nàng, thấy Tam Tuyệt Độc Hồ, Bệnh Lang Trung, ba lão ma bắt đầu đem Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Lý Trạch tới nhìn vào bức vẽ trên vách, chàng cũng đẩy chiếc ghếdu Băng Viên ngồi tới đó.
Đẩy tới chỗ còn cách những bức tranh khoảng ba thước, tất cả cùng dừng lại. Tam Tuyệt Độc Hồ giở tờ giấy ra xem qua trang đầu một cái rồi đưa mắt nhìn Độc Mục Cuồng hỏi:
- Người đầu tiên trong danh sách của Cung lão là ai thế?
Độc Mục Cuồng chỉ Du Lập Trung nói:
- Buồn cười chết được, chính là hắn!
Tam Tuyệt Độc Hồ lại nhìn Bệnh Lang Trung hỏi:
- Còn Tư Đồ huynh?
Bệnh Lang Trung đáp:
- Là đặc sứ áo vàng thứ nhất, Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng.
Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn Vũ Duy Ninh sau cùng hỏi:
- Còn Văn huynh?
Vũ Duy Ninh mở tờ giấy ra xem, thấy trang đầu viết về "tên họ mới" và "lai lịch mới" của Du Băng Viên. Trang sau đề rõ kẻ thù đầu tiên

của nàng là Vũ Duy Ninh, trong lòng rung động đáp:
- Là Vũ Duy Ninh.
Tam Tuyệt Độc Hồ "ờ" một tiếng, bước lên phát động cơ quan, lúc ấy trong mười bảy bức tranh trên vách có mười ba bức đầu chuyển động, từ từ quay trở vào trong, vách đá liền lại như cũ, trên vách chỉ còn lại bức chân dung của Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng và Vũ Duy Ninh.
Kẻ thù đầu tiên của Du Lập Trung là vợ ông ta - Hồng Tiểu Bình, nên Tam Tuyệt Độc Hồ đẩy chiếc ghế của ông ta tới sát bức tranh Hồng Tiểu Bình.
Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung và Vũ Duy Ninh cũng theo đó đẩy chiếc ghế đồng lên cho Hồng Tiểu Bình đối diện với chân dung Du Lập Trung, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch đối diện với chân dung Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng, Du Băng Viên đối diện với chân dung vũ Duy ninh.
Kế đó Tam Tuyệt Độc Hồ nhấc một cái ghế tới ngồi cạnh Du Lập Trung bắt đầu dạy, nói:
- Này, ngươi biết ngươi là ai không?
Du Lập Trung mặt lộ vẻ ngu ngốc nói:
- Ta là ai?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Ngươi họ Cừu, tên Như Sơn!
Du Lập Trung lắp bắp nói:
- Ta họ Cừu... tên Như Sơn.
- Cừu Như Sơn!
- Cừu Như Sơn!
- Giỏi! ngươi là ai?
- Ta... là ai?
- Ngươi là Cừu Như Sơn!
- Phải, ta là Cừu Như Sơn!
- Hỏi lại lần nữa này: Ngươi là ai?
- Ta là Cừu Như Sơn!
- Giỏi quá! Hiệu của ngươi là Du Hồn Tú Sĩ, nếu có ai hỏi ngươi là ai, ngươi phải đáp "ta là Du Hồn Tú Sĩ Cừu Như Sơn" biết chưa?
- Biết rồi!
- Hỏi lại lần nữa này: Ngươi là ai?
- Ta là Cừu... Cừu... Cừu Như Sơn.
- Du Hồn Tú Sĩ Cừu Như Sơn!
- Du Hồn Tú Sĩ Cừu Như Sơn!
- Phải nhớ đấy, lát nữa lão phu hỏi lại, ngươi mà không nói cho đúng,

lão phu đánh chết ngươi đấy!
- Ta nhớ mà, ta nhớ mà...
- Nhà ngươi ở Du Hồn, núi Du hồn.
- Nhà ta... nhà ta ở... ở - Hang Du Hồn, núi Du Hồn!
- Hang Du Hồn, núi Du Hồn!
- Nhà ngươi ở đâu?
- Hang Du Hồn, núi Du Hồn!
- Đúng, ngươi có một người vợ tên Hồng Tiểu Bình.
- Ta... ta có một người vợ tên... tên...
- Hồng Tiểu Bình!
- Hồng Tiểu Bình!
- Các ngươi là một đôi vợ chồng hạnh phúc!
- Chúng ta là một đôi vợ chồng hạnh phúc.
- Nhưng Hồng Tiểu Bình vợ ngươi bị một người đàn bà giết chết!
- Nhưng Hồng Tiểu Bình vợ... vợ ta bị một người đàn bà giết... giết chết!
- Đúng thế! người đàn bà ấy đây.
Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ vào bức chân dung Hồng Tiểu Bình trên vách.
Du Lập Trung hai mắt ngơ ngơ ngác ngác nhìn vào bức chân dung Hồng Tiểu Bình, lảm nhảm nói:
- ồ, mụ ta là...
Tam Tuyệt độc Hồ gằn giọng nói:
- Mụ ta là dâm phụ!
Du Lập Trung không tỏ vẻ gì cả, nói:
- Mụ ta là dâm phụ à?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Đúng, đây là con dâm phụ đã giết chết Hồng Tiểu Bình, vợ ngươi!
Du Lập Trung gật đầu không nói gì cả.
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Ngươi nghe rõ chưa?
Du Lập Trung đáp - Nghe rõ rồi!
- Ngươi nghe rõ chưa?
Du Lập Trung đáp:
- Nghe rõ rồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ lại chỉ lên tranh Hồng Tiểu Bình hỏi:
- Mụ ta là ai?
- Mụ ta là... là... là dâm phụ.
- Đúng, mụ ta giết người gì của ngươi?
- Mụ ta giết... giết chết Hồng Tiểu Bình, vợ của ta.
- ờ, ngươi có hận mụ ta không?

- Ta hận!
- Vậy phải thế nào?
- Thếnào?
- Ngươi phải trả thù cho vợ ngươi đã chết.
- Uïa...
- Ngươi phải giết chết mụ ta!
- Giết chết mụ ta à?
- Đúng, giết chết mụ ta!
- Đúng, giết chết mụ ta!

Tên họ và lai lịch của Hồng Tiểu Bình, Lý Trạch, Du Băng Viên cũng không có sai khác gì lớn, đều là Cừu Như Sơn, nhà ở hang Du Hồn, núi Du Hồn, chỗ khác nhau là "Kẻ thù giết chồng" của Hồng Tiểu Bình là do Du Lập Trung, "Kẻ thù giết cha" của Lý Trạch là Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoằng, "Kẻ thù giết tình lang" của Du Băng Viên là Vũ Duy Ninh...

Vũ Duy Ninh theo đúng tờ giấy viết bậy bạ, cũng theo cách thức dạy bảo, nhồi nhét cho Du Băng Viên, có điều chàng vừa dạy vừa sợ, sợ Du Băng Viên nhớ mình là Vũ Duy Ninh giả mạo Ma Y Quỷ Sư, lại chỉ vào mặt mình mà quát "Ngươi là Vũ Duy Ninh, ta phải giết chết ngươi" để trả thù cái giết tình lang.

Nhưng may mà chuyện ấy không xảy ra, vì Du Băng Viên sau khi dược tính phát tán rồi đã quên đã quên tất cả mọi chuyện về trước.

Suốt hôm ấy, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ dạy đi dạy lại cho bọn Du Lập Trung về "tên họ, lai lịch" và những mối thù "giết vợ, giết cha, giết chồng, giết tình lang".

Đến quá trưa, bốn người Du Lập Trung không những đã nhớ rõ "tên họ, lai lịch" của mình, mà còn tỏ ra căm hờn kẻ thù của mình, già trẻ bốn người bắt đầu căm hờn nhìn lên các bức tranh, bắt đầu vũng vẫy muốn bứt đứt dây trọi, chỉ tay vào trong tranh gầm - Ta muốn giết chết ngươi, muốn lột da ăn thịt ngươi!

Lúc ấy thì kẻ dạy dỗ phải tới vỗ về an ủi, Tam Tuyệt Độc Hồ nhìn Du Lập Trung giận dữ điêncuồngnói:

- Đừng gấp! ĐÓ chỉ là tranh vẽ kẻ thù thôi, mấy hôm nữa lão phu sẽ mang ngươi đi tìm mụ ta báo thù mà.

Sau cùng, một ngày dạy bảo kết thúc, bốn người Du Lập Trung bị đưa vào bốn gian phòng, giam cầm riêng biệt, không đem giam vào phòng sắt nữa.

Hôm thứ hai lai đến lượt Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Quái Thủ Phiên Thiên, Tiếu Trung Đao, bốn lão tới dạy. Giáo trình hôm ấy là "Kẻ thù giết cha" của Du Lập Trung là đặc sứ áo vàng thứ

hai Thần Đà Tử Hầu Thông, "Kẻ thù giết con" của Hồng Tiểu Bình là đặc sứ áo vàng thứ ba Thanh Khê lão nhân Từ Giới Nhiên. "Kẻ thù giết mẹ" của Lý Trạch là đặc sứ áo vàng thứ sáu Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến, "Kẻ thù giết cha" của Du Băng Viên là đặc sứ áo vàng thứ tám Nhất Trượng ông Mạc Hiền Bình.
Hôm ấy Vũ Duy Ninh và Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mộc Cuồng, Bệnh Lang Trung vâng lệnh rời khỏi căn phòng dưới đất, canh giữ trên gian phòng trúc trong vườn hoa, cho nên Vũ Duy Ninh không có cơ hội nào tiếp cận Vô Danh Ma, thi hành Nhiếp Hồn đại pháp ăn trộm được phương thuốc giải.
Chàng rất hy vọng Diêu Ngọc Nga giúp cho mình một cơ hội, nhưng cả ngày cung không thấy Diêu Ngọc Nga đâu, rõ ràng nàng đang theo sát Vô Danh Ma trong phòng để học"nội công tâm pháp".
Trời sắp tối Vô Danh Ma mới lên khỏi địa thất vào gian phòng trúc hỏi Tam Tuyệt Độc Hồ:
- Vẫn không có tin gì của Tang lão à?
Tam Tuyệt độc Hồ cau mày nói:
- Đúng thế, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra thật sao!
Vô Danh Ma nói:
- Chắc là thế, cho nên mấy hôm tới đây các người phải đặc biệt chú ý, có thể Tang lão rơi vào tay kẻ địch khai ra địa điểm...
Độc Mộc Cuồng nói:
- Tình tình của Tang lão thuộc hạ biết rất rõ, cho dù y không may thất thế bị bắt cũng không bao giờ hé miệng khai chuyện đâu!
Vô Danh Ma nói:
- Chuyện đó phải qua vài hôm nữa mới biết, qua vài hôm nữa mà chưa thấy y về, mà cũng không thấy kẻ địch có hành động gì, thì mới chứng tỏ là Tang lão không cung khai!
Kế đó bà ta dẫn mọi người trở lại xem tình hình bốn người bọn Du Lập Trung, rồi trở vào gian phòng dưới đất.
Hôm thứ ba, lại tới lượt Tam tuyệt độc Độc Mộc Cuồng, Bệnh Lang Trung và Vũ Duy Ninh tới dạy. "Giáo Trình" hôm ấy là "Kẻ thù giết mẹ" của Du Lập Trung là Đặc sứ áo vàng thứ chín Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, "Kẻ thù giết con gái" của Hồng Tiểu Bình là Đặc sứ áo vàng thứ mười Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, "Kẻ thù giết con" của Lý Trạch là Đặc sứ áo vàng thứ mười một Phi Long Tráo Vi Uy Lương, "Kẻ thù giết mẹ / của Du Băng Viên là Đặc sứ áo vàng thứ mười hai Thân Thủ Tướng Quân MỘ Dung Tùng.
Tuy Vô Danh Ma chỉ ở trong phòng cách đó gang tấc, Vũ Duy Ninh vẫn không có cơ hội gặp riêng bà ta, mà Diêu Ngọc Nga cũng chỉ

xuất hiện một lần vào bữa cơm trưa, ăn cơm xong nàng lại trở vào phòng tiếp tục luyện nội công Vũ Duy Ninh càng lúc càng thấy ghét nàng, tự nhủ:
- Té ra bọn đàn bà con gái thay đổi nhanh như thế đấy, hôm trước lúc mình sắp chia tay thì thị tỏ vẻ tình ý khôn cùng, vậy mà qua vài hôm, giờ đây thị tìm được một vị sư phụ rồi, đối với mình cứ như người xa lạ, hừ!
Có điều còn một điểm mà chàng vốn Vô cùng cảm ơn nàng, vì rốt lại nàng vẫn không nói cho Vô Danh Ma biết rằng chàng là Ma Y Quỷ Sư giả mạo.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 59
Không kế xoay trời

Hôm thứ tư lại đổi tới lượt bốn lão ma Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Quái Thủ Phiên Thiên, Tiếu Trung Đao vào Hoài ân đường dạy bảo bọn Du Lập Trung. "Giáo trình" hôm ấy là "Kẻ thù Giết con" của Du Lập Trung là Đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng."Kẻ thù giết anh" của Hồng Tiểu Bình là Đặc sứ áo vàng thứ mười sáu Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên, "Kẻ thù giết em" của Lý Trạch là Đặc sứ áo vàng thứ mười bẩy Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa, "Kẻ thù giết chị" của Du Băng Viên là Đặc sứ áo vàng thứ nhất Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng...
Hôm ấy Vũ Duy Ninh ngồi trong gian nhà trúc thấy chán ngắt, bèn bước ra ngoài tản bộ trong vườn hoa.
Thật bất ngờ, Diêu Ngọc Nga cũng tới vườn hoa.
Đây là cơ hội hiếm có, nhưng Vũ Duy Ninh không biết mở đầu thế nào, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.
Diêu Ngọc Nga lúc về gian nhà trúc một cái, chợt chỉ vào một cái ghế đu xa xa nói:
- văn lão tiền bối, chỗ kia ngồi chơi được không vậy?
Vũ Duy Ninh hững hờ đáp:
- Chắc là được.
Diêu Ngọc Nga bèn chạy mau về phía cái ghế đu.
Vũ Duy Ninh thấy rõ ràng có ý ra xa gian nhà trúc để nói chuyện với

mình, bèn chắp tay lững thững đi theo.
Diêu Ngọc Nga ngồi lên cái ghế đu, bắt đầu nhún nhún, cười ỡm ờ nói:
- Văn lão tiền bối, người muốn ngồi chơi không?
Vũ Duy Ninh cười lặng lẽ nói:
- Lão phu từng này tuổi mà leo lên ghế đu, há chẳng phải trò cười à?
Diêu Ngọc Nga cười khanh khách một lúc, chợt hạ giọng hỏi:
- Dường như ngươi hận ta lắm, phải không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Chẳng có lý do gì!
Diêu Ngọc Nga nói khẽ:
- Nhưng ta thấy rõ rồi, ngươi giận ta vì lẽ ra ta không nên đem thuốc buộc bốn người kia uống, đúng không?
vũ Duy ninh đáp:
- Đằng nào họ cũng phải uống ai đưa cũng vậy thôi!
Diêu Ngọc Nga cười hỏi:
- Thế cho nên ngươi không giận ta chứ gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Ta không giận.
Diêu Ngọc Nga lại đu đưa mấy cái.
- Vị Du cô nương kia đẹp đấy chứ hả?
Vũ Duy Ninh còn muốn lợi dụng nàng, bèn cố ý nói:
- Đúng đấy nhưng cô cũng đẹp chẳng kém gì cô ta!
Diêu Ngọc Nga chợt nở một nụ cười thê thảm nói:
- Ta chỉ là một đứa con gái xuất thân nghèo hèn gặp bước không may, làm sao dám so sánh với tiểu thư ngàn vàng nhà người ta.
Vũ Duy Ninh nói:
- Có nhiều người đàn ông rất thích con gái đẹp nhà dân thường, vì con gái đẹp nhà nghèo chịu cực khổ giỏi hơn nhà giàu.
Diêu Ngọc Nga nghe thế hai má đỏ rực lên, thẹn thùng hỏi:
- Trong số nhiều người đàn ông ấy có ngươi không vậy?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Có chứ.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nói thế là ngươi không thích cô ta phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta với Du cô nương chưa tới mức thích nhau.
Diêu Ngọc Nga nhìn sững hỏi:
- Ngươi nói thật chứ?
Vũ Duy Ninh nói:

- Ta chẳng việc gì phải dối cô.
Diêu Ngọc Nga lại đu đưa một hồi, im lặng một lúc lâu mới lại nói:
- Ta không tin...
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi không tin cái gì Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu quả giữa ngươi và cô ta không có chuyện gì, vậy tại sao hôm ấy cô ta lại nói những câu như vậy?
Vũ Duy Ninh không biết nàng muốn chỉ vào câu nào của Du Băng Viên, bèn hỏi:
- CÔ ta nói gì?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Hôm ấy lúc ta bưng thuốc bắt cô ta uống, cô ta chửi thế nào, ngươi có nghe không?
Vũ Duy Ninh chợt nhớ ra nói:
- A, phải rồi, cô ta chửi cô rằng "Con ớ con! Ngươi đừng có mơ... ", cô ta mới nói đến đó, cô đã hùng hổ đánh cô ta một tát.
Diêu Ngọc Nga tức tối nói:
- Ngươi nói ta có phải đúng là con ớ không?
Vũ Duy Ninh phì cười nói:
- Dĩ nhiên không rồi!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Vậy đoạn cuối "Ngươi đừng có mơ... " là có ý gì?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Ta không nghe rõ.
Diêu Ngọc Nga cười khẽ một tiếng nói:
- Không nghe rõ thật à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Thật là nghe không rõ.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Vậy thì ta giải thích cho ngươi rõ, cô ta cho rằng ta đem thuốc cho cô ta uống là để trừ khử cô ta, độc chiếm ngươi!
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ ngẩn ngơ nói:
- Kỳ quái, tại sao cô ta lại nghĩ thế kia chứ?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Chuyện đó thì phải hỏi ngươi ta, ta nghĩ quan hệ giữa các ngươi chẳng phải như ngươi vừa mới nói!
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ phải tin ta mới được, trước mặt chẳng có lòng dạ nào mà ưa thích một cô gái cả.
Diêu Ngọc Nga nói:

- Nếu ngươi nói thế, thì ít nhất là cô ta thích ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói thật là ta không có cảm giác đó, vì ta và cô ta mới biết nhau không lâu.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng hôm ấy lúc ta đánh cô ta, ta thấy trong mắt ngươi hiện rõ vẻ rất đau lòng.
Vũ Duy Ninh nhún vai một cái cười nói:
- Đúng là như thế, không ngờ bọn con gái các cô nhanh mắt thật!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi không cần che giấu, nếu quả ngươi ưa thích cô ta thì chuyện đó cũng rất có lý mà.
Vũ Duy Ninh nói:
- Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa, được không?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi thích nói chuyện gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ đã biết ta giả mạo Ma Y Quỷ Sư trà trộn vào đây để làm gì rồi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu như thế thì phương thuốc giải là bà ta chỉ ghi nhớ trong lòng chứ chưa từng ghi ra.Ta nhớ hôm trước ngươi có nói muốn dùng một cách gì đó lừa bà ta nói ra, đó là Cách gì vậy?
Vũ Duy Ninh chăm chú nhìn nàng chậm rãi đáp:
- Ta không rõ có nên nói thật ra với cô không...
Diêu Ngọc Nga cười gượng nói:
- Ngươi còn chưa tin ta thật lòng muốn giúp ngươi à?
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ không tố cáo ta với Vô Danh Ma thật sao?
- Nếu ta không quen biết ngươi từ trước thì như thế thật đấy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta định dùng một thuật lạ để lừa lấy phương thuốc giải, gọi là Nhiếp Hồn đại pháp, môn này một khi thi triển đối phương rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, lúc đối phương rơi vào trạng thái ngủ mê rồi, ngươi hỏi cái gì y cũng cứ sự thật mà đáp.
Diêu Ngọc Nga ngạc nhiên hỏi:
- ủa! Lại có loại công phu như thế à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế, đây là Thánh Hiệp Du Lập Trung dạy lại cho ta, ta đã thử qua rồi, quả là CỎ Công hiệu thật.

Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Thế sao ngươi không ra tay mau đi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không tìm được dịp nào, vì muốn thi triển công phu này phải chỉ có ta và bà ta trong một phòng thôi.
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Chỉ còn có một mình bà ta trong phòng thì ngươi nhất định là ngươi sẽ thành công Vũ Duy Ninh nói:
- Không dám nói chắc, vì công lực của bà ta thâm hậu hơn ta, nếu bà ta cảnh giác vận công đề kháng thì kể như xong đời ta, cho nên ta phải tìm được lúc nào thật dễ dàng mới ra tay...
- ờ - Lúc bà ta sắp đi ngủ là dễ đắc thủ nhất, vì lúc ấy bà ta rất mệt mỏi rồi.
- Vậy ngươi có thể nhân lúc bà ta ngủ tiến vào phòng mà.
- Đúng thế, chỉ tìm được lý do, ta sẽ vào gặp bà ta...
- Tốt hơn hết là chỉ khi nào bọn người kia được đưa ra khỏi gian phòng dưới đất hãy ra tay.
- Như vậy có gì khác nhau?
- Vạn nhất nếu ngươi thất bại sẽ không mất trắng!
- Bọn họ đều bị Ly Hồn Hoán Phách rồi, có hay không có mặt ở đó thì có gì khác nhau chứ.
- Khác đấy!
- ủa!
- Ngươi phụ trách việc dạy dỗ Du cô nương, nếu ngươi thất thủ bị bắt, Vô Danh Ma có thể sẽ đem giết Du cô nương ngay lập tức.
- ờ đúng vậy...
- Cho nên nhất định ngươi phải chờ khi họ đã được đem đi rồi mới được ra tay.
- Vậy chắc phải chờ ba ngày nữa à?
- Bất kể mấy ngày ngươi cũng phải chờ khi họ được đem đi rồi mới được ra tay!
Vũ Duy Ninh thấy thái độ của nàng rất quả quyết, lại cảm thấy có chuyện khác lạ, tự nhủ:
- Quái lạ, tại sao cô ta lại kiên quyết bắt mình phải chờ tới khi bọn Du minh chủ được đưa đi khỏi nơi này mới được ra tay? Chẳng lẽ cô ta hoàn toàn không có ý giúp ta, nên định làm bộ hẹn ước, chờ Vô Danh Ma làm xong việc Ly Hồn Hoán Phách bọn ngươi kia rồi sẽ tố cáo để Vô Danh Ma bắt ta?
Chàng càng nghĩ càng sợ, trong mắt bất giác lộ ra sát cơ.
Diêu Ngọc Nga tựa hồ phát giác rằng chàng có ý nghi ngờ liền

nghiêm sắc mặt nói:
- Nếu ngươi không tin ta thì có thể giết ta ngay bây giờ!
Vũ Duy Ninh gằn giọng nói.
- Ta không giết cô, cô là một cô gái bấy nhiêu tuổi, ta không tin rằng cô lòng tàn ác, không phân biệt đúng sai!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Vậy được rồi, ngươi cứ theo lời ta hành sự chắc chắn sẽ không lầm, rồi sẽ có một ngày ngươi hiểu rõ thôi.
Vũ Duy Ninh căn vặn:
- Hiểu rõ cái gì?
Diêu Ngọc Nga đáp:
- Hiểu rõ rằng ta không có ý hại ngươi, mà còn báo đáp ơn cứu mạng của ngươi nữa.
vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ cần cô không có ý hại ta thì cũng là báo đáp ta rồi đấy.
Diêu Ngọc Nga không nói nữa, nhảy xuống khỏi cái ghế đu, phủi phủi tay cười nói:
- Ta phải về luyện công đây, xin lỗi nhé.
Nói xong như một con bướm chấp chới bay đi.
Lại qua một ngày nữa.
Đến trưa hôm thứ bảy, bốn người bọn Du Lập Trung đã trở thành những kẻ điên cuồng phẫn hận, mà mười hai vị Đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh đối với họ đều đã trở thành "đối tượng phải trả thừ .
Tiếp theo, là việc làm thế nào đưa bốn người bọn Du Lập Trung về Đồng Tâm Minh.
Vô Danh Ma quả đã tính toán cả, bà ta sai Tam Tuyệt Độc Hồ cải biến diện mạo cho bốn người bọn Du Lập Trung, rồi triệu tập quần ma vào Hoài ân đường, nói:
- Các vị, đêm nay chúng ta sẽ đem bọn họ lên đường tới Đồng Tâm Minh. Ta đã dặn Phó bang chủ Tư Không Sâm chuẩn bị sẵn bốn cỗ xe, giờ này xe ngựa đã chờ ở ngoài tường phía sau, các vị mau trở về chuẩn bị hành trang, một giờ nữa sẽ xuất phát.
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Bang chủ cũng phải đi chứ?
Vô Danh Ma đáp:
- Đúng thế, nhưng tám vị đi trước, ta và Hắc hộ pháp đi sau.
Rồi đó quần ma lập tức trở về phòng thay đổi dung mạo, Vũ Duy Ninh cũng vậy. Vả lại vì kế hoạch của Vô Danh Ma sắp đặt ra khỏi dự định của chàng rất nhiều, nên chàng chẳng có cách nào hành động cả.

Chàng vẫn nghi rằng Vô Danh Ma chỉ sai bọn người đưa bọn Du Minh chủ về Đồng Tâm Minh, giả như mình là một trong bốn người hộ tống ấy, thì mình cũng sẽ tìm ra lý do ở lại, ngờ đâu Vô Danh Ma lại ra lệnh mọi người đều đi cả, mà bà ta lại sẽ đi sau, lên đường rồi thì sự tính toán của mình kể như vứt đi.
Thứ nhất: Từ khi toàn thể lên đường chàng sẽ không có cách nào đi cùng với cả đám ma đầu.
Thứ hai: Vô Danh Ma muốn sáng mai sẽ ra đi, chàng không có lý do gì thay thế địa vị,, của Độc Nương Tử Hắc Minh Châu đi cùng Vô Danh Ma, mà đã không đi cùng với bà ta được, thì không sao có cơ hội thi triển Nhiếp Hồn đại pháp để lừa lấy được phương thuốc giải.
Trong lòng chàng rối tung.
Làm thế nào bây giờ?
Phải rồi hay là nhân lúc quần ma đang cải trang, mình tiến ngay vào phòng bà ta thi triển Nhiếp Hồn đại pháp?
Chủ ý đã định, chàng vội vã thay quần áo, hóa trang qua loa bộ mặt cho khác đi một chút, rồi bước ra cửa tiến về phía phòng Vô Danh Ma Vừa khéo lúc ấy quả phòng Vô Danh Ma đang mở.
Chàng vừa bước vào, thì thấy Diêu Ngọc Nga đang ôm lấy tay Vô Danh Ma như đang nài nỉ chuyện gì đó, chàng sửng sốt một thoáng mới cất tiếng hỏi:
- Bang chủ, thuộc hạ cải trang thế này được chưa?
Vô Danh Ma ngước mắt quan sát chàng hồi lâu rồi lắc đầu cười nói:
- Vẫn còn bẩy phần là Ma Y Quỷ Sư, về cải trang lại đi!
Vũ Duy Ninh à một tiếng, quay người định bỏ đi, rồi làm ra vẻ sực nghĩ ra chuyện gì đó, quay lại hỏi:
- Phải rồi, tại sao Bang chủ không lên đường cùng lúc với bọn thuộc hạ?
Trong câu nói, chàng nháy mắt với Diêu Ngọc Nga một cái.
Cái nháy mắt có ý bảo nàng đi ra, chàng tin rằng nhất định là nàng hiểu được ý mình.
Ngờ đâu Diêu Ngọc Nga như không nhìn thấy, vẫn ôm tay Vô Danh Ma làm ra vẻ nũng ri!u.
triển Nhiếp Hồn đại pháp?
Chủ ý đã định, chàng vội vã thay quần áo, hóa trang qua loa bộ mặt cho khác đi một chút, rồi bước ra cửa tiến về phía phòng Vô Danh Ma Vừa khéo lúc ấy quả phòng Vô Danh Ma đang mở.
Chàng vừa bước vào, thì thấy Diêu Ngọc Nga đang ôm lấy tay Vô Danh Ma như đang nài nỉ chuyện gì đó, chàng sửng sốt một thoáng mới cất tiếng hỏi:

- Bang chủ, thuộc hạ cải trang thế này được chưa?
Vô Danh Ma ngước mắt quan sát chàng hồi lâu rồi lắc đầu cười nói:
- Vẫn còn bẩy phần là Ma Y Quỷ Sư, về cải trang lại đi!
Vũ Duy Ninh à một tiếng, quay người định bỏ đi, rồi làm ra vẻ sực nghĩ ra chuyện gì đó, quay lại hỏi:
- Phải rồi, tại sao Bang chủ không lên đường cùng lúc với bọn thuộc hạ?
Trong câu nói, chàng nháy mắt với Diêu Ngọc Nga một cái.
Cái nháy mắt có ý bảo nàng đi ra, chàng tin rằng nhất định là nàng hiểu được ý mình.
Ngờ đâu Diêu Ngọc Nga như không nhìn thấy, vẫn ôm tay Vô Danh Ma làm ra vẻ nũng niu.
Vô Danh Ma cười nói:
- Ta còn xắp đặt mọi chuyện ở đây, cho nên phải đi chậm hơn một lúc.
Vũ Duy Ninh lại nháy mắt với Diêu Ngọc Nga một cái nữa, nói:
- Rồi sau đó mới đuổi theo bọn thuộc hạ à?
Vô Danh Ma đáp:
- Phải rồi, có điều ta định ngấm ngầm hộ tống các ngươi chứ không muốn ra mặt trong đoàn xe.
Vũ Duy Ninh nhìn thấy Diêu Ngọc Nga vẫn chẳng tỏ ý gì là muốn đi ra, trong lòng rất nôn nóng, bèn giơ tay chỉ Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Còn vị Diêu cô nương đây thì sao?
Vô Danh Ma nói:
- Ta muốn nó ở lại đây luyện công, nó lại không chịu đang nài nỉ ta cho nó đi cùng.
Nói xong quay đầu vỗ vỗ vào vai Diêu Ngọc Nga, cười nói:
- Ngọc Nga, ngươi quả là không đi được đâu, đến chỗ ấy rất nguy hiểm, ngươi hiện chẳng biết tí võ công nào, đi là nhất định có chuyện, phải nghe lời ta, cứ ở đây luyện công nhé?
Diêu Ngọc Nga không chịu õng ẹo chẩu mỏ nói:
- Không, con muốn đi! Con muốn đi! Con phải đi mới được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Diêu cô nương nên nghe lời lệnh sư, bọn ta tới Đồng Tâm Minh khó tránh được một phen ác đấu, cô không biết võ công thì làm gì được, cô mau về phòng mà luyện công đi!
Diêu Ngọc lườm chàng một cái nói:
- Tới Đồng Tâm Minh rồi, tôi núp lại một chỗ quanh đó lại không được à?
Vũ Duy Ninh thấy nãy giờ nàng toàn đối đầu với mình, tức giận tới

mức muốn cắn nàng một miếng, lại nói:
- Diêu cô nương đâu còn bé bỏng gì, sao lại không hiểu việc như vậy, lệnh sư không muốn cô đi là vì an toàn của cô...
Diêu Ngọc Nga đột nhiên xì lớn một tiếng kêu lên:
- Không phải việc của ngươi! Ngươi không phải là sư phụ ta!
Vô Danh Ma đưa tay bịt miệng nàng không cho nói tiếp, rồi quay nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ta sẽ từ từ dỗ nó, Văn lão mau mau về hóa trang lại đi!
Đây là cơ hội cuối cùng bỏ qua thì từ nay về sau không bao giờ còn cơ hội thi triển Nhiếp Hồn đại pháp để lừa lấy được phương thuốc giải nữa, chàng làm sao bỏ qua được?
Nhưng chàng nghe câu nói của Vô Danh Ma rồi thì không dám không nghe, đành im lặng quay người bỏ đi.
Diêu Ngọc Nga không đi ra thì không thể nào thi triển Nhiếp Hồn đại pháp, nếu cứ miễn cưỡng, thì không những không thể thể đắc thủ, mà còn rơi vào cảnh nhử gà không được mất cả gạo mà thôi...
Lừa lấy được phương thuốc giải, chỉ được thành công không được thất bại, chàng không thể hấp tấp nên đành lui về phòng...
Bây giờ thì chàng đã nắm chắc được tâm ý Diêu Ngọc Nga.
RÕ ràng nàng tính toán cho bản thân quyết tâm trừ khử Du Băng Viên để cho mình không thể không rơi vào vòng tay của nàng, nên mới cố tình phá hoại kế hoạch của mình!
Hừ! Đừng có mơ! Ta không bao giờ yêu thích ngươi đâu, con nha đầu ạ.
Chàng về tới phòng mình, lại ra tay cải trang, vừa ngẫm nghĩ cách lừa lấy được thuốc giải, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra cách gì.
Bởi vì sự thật thì lát nữa đây chàng phải lên đường cùng bọn Tam Tuyệt Độc Hồ, mà đã ra khỏi chỗ này rồi, thì suốt đường đi cho tới Đồng Tâm Minh chẳng có dịp nào giáp mặt Vô Danh Ma nữa.
Mà đã tới Đồng Tâm Minh thì bốn người bọn Du Minh chủ sẽ lập tức ra tay "báo thừ , cho dù mười hai Đặc sứ áo vàng hợp lực với các đại biểu môn phái chế ngự được bốn người, nhưng bọn Vô Danh Ma sẽ lập tức tấn công lên, tới lúc ấy thì mình làm sao.
Chàng bắt đầu cảm thấy cùng đường, chàng hối hận là trên đường mình đã cứu giúp Diêu Ngọc Nga nếu quả không bị nàng cản trở, biết đâu mình đã cầm được phương thu ốc giải trong tay rồi...

Hồi 60
Hoa dạng đủ vẻ

Một giờ mau chóng trôi qua.
Vô Danh Ma thấy quần ma đều đã chuẩn bị xong, bèn lập tức ra lệnh rằng:
- Tám vị chia làm bốn nhóm, hai người hộ tống một xe, cứ thay phiên nhau cầm cương ngựa. Tả Khâu quân sư và Lao lão hộ tống Du lão tặc, Cung lão và Chừ lão hộ tống mụ tặc bà. Lãnh lão và Nam Cung lão hộ tống Lý Trạch, Văn lão và Tư Đồ lão hộ tống Du Băng Viên. Được rồi, mang bọn họ ra đi!
Trong giây lát, bốn người bọn Du Lập Trung đã được đem ra.
Bốn người đã được cải trang xong, không ai nhìn ra ai, đó là vì Vô Danh Ma không muốn họ tàn sát lẫn nhau trước khi tới Đồng Tâm Minh, bởi già trẻ bốn người hiện đều coi nhau như kẻ thù không đội trời chung.
Vô Danh Ma quan sát bốn người một lúc, quay nhìn bọn Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Các ngươi còn có chuyện gì cần hỏi không?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Không có!
Vô Danh Ma nói:
- Vậy thì lên đường đi!
Rồi đó Tiếu Trung Đao dắt Hồng Tiểu Bình, Lang Tâm Hắc Long dắt Lý Trạch, Vũ Duy Ninh dắt Du Băng Viên, xếp hàng đi ra khỏi Hoài ân đường.
Vũ Duy Ninh dắt Du Băng Viên đi sau cùng, lúc bước vào đường hầm chợt rên lên một tiếng ngồi thụp xuống.
Vô Danh Ma kinh ngạc hỏi:
- Văn lão sao thế?
Vũ Duy Ninh gượng đứng dậy, rồi lại không kìm được "nổi đau lại ngồi thụp xuống, nói:
- Lạ quá, chợt bụng đau như cắt...
Vô Danh Ma lấy làm lạ hỏi:
- Ngươi bị bệnh à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu tỏ ý không biết.
Vô Danh Ma vội nói:
- Xin các vị chờ một lát, Văn lão dường như không khỏe!

Bọn Tam Tuyệt Độc Hồ vốn đã bước vào đường hầm, nghe thế nhất tề quay trở lại.
Bệnh Lang Trung bước lên trước đỡ Vũ Duy Ninh dậy, hỏi:
- Văn huynh, có chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh một tay đè lên bụng nói:
- Bụng vừa trướng vừa đau, chẳng biết là bị cái gì...
Bệnh Lang Trung đưa tay ấn vào bụng chàng, quả nhiên thấy trong bụng có tiếng sùng sục, bèn hỏi:
- Có tiêu chảy không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Không có!
Bệnh Lang Trung nói:
- Xem tình hình là bị lạnh đây, kỳ lạ thật, công lực của Văn huynh thì làm sao trúng gió lạnh được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu cũng không rõ...
Bệnh Lang Trung nói:
- Bệnh vặt, uống hai thang thuốc thì khỏi thôi, chỉ là trước mắt phải đi ngay, làm thế nào được đây?
Vô Danh Ma trầm ngâm giây lát, nói:
- Tình hình này thì Hắc hộ pháp tạm thay Văn lão hộ tống một đoạn đường, khi Văn lão đỡ rồi sẽ lập tức đuổi theo thay thế vậy.
Độc Nương Tử Hắc Minh Châu vui vẻ nói:
- Được, thuộc hạ đi cũng được thôi!
Bệnh Lang Trung lập tức vào phòng viết ra một bài thuốc, đưa qua Vũ Duy Ninh nói:
- Chờ lát nữa cứ đưa cho phó bang chủ sai người đi mua thuốc, cứ hai giờ uống một thang, tối đa ba thang là hết thôi.
Vũ Duy Ninh cám ơn cầm lấy dược phương, Độc Nương Tử vội vàng về phòng lấy hành trang, rồi dắt Du Băng Viên, đi theo bọn Tam Tuyệt Độc Hồ.
Trong chớp mắt, tại Hoài ân đường chỉ còn có Vô Danh Ma, Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga ba người. Vô Danh Ma như muốn ra ngoài xem tình hình, đưa tay nói:
- Đưa bài thuốc đây, ta lên bảo phó bang chủ sai người sắc thuốc, ngươi về phòng nghỉ ngơi đi.
Vũ Duy Ninh đưa bài thuốc, ôm bụng đi từng bước từng bước về phòng mình, lên giường nằm lăn ra, len lén thở phào một hơi...
Vô Danh Ma vừa bước vào đường hầm thì thấy Tam Tuyệt Độc Hồ quay lại tới trước mặt, bất giác sửng sốt hỏi:

- Lại có chuyện gì vậy?
Tam Tuyệt độc Hồ hạ giọng đáp:
- Chẳng có chuyện gì lớn, thuộc hạ chỉ muốn nói với bang chủ về Văn lão...
Vô Danh Ma ngạc nhiên hỏi:
- Lại có chuyện gì vậy?
Tam Tuyệt độc Hồ hạ giọng đáp:
- Chẳng có chuyện gì lớn, thuộc hạ chỉ muốn nói với bang chủ về Văn lão...
Vô Danh Ma ngạc nhiên hòi:
- Nói gì về y?
Tam Tuyệt Độc Hồ đưa mắt nhìn thấy Ma Y Quỷ Sư đã không còn trong Hoài ân đường, mới quay người vừa đi theo Vô Danh Ma đi ra ngoài phía đường hầm vừa nói:
- Thuộc hạ thấy gần đây Văn lão có vẻ gì khang khác...
- ủa, có gì khang khác?
- Tính tình khác trước, so với trước càng trầm mặc ít nói, như là có tâm sự gì vậy.
- Ngươi hỏi qua y chưa?
- cỏ mấy lần định hỏi nhưng y có ý như Vô ý đều tránh đi.
- ủa, nhưng ta chẳng thấy y có ý gì khác trước.
- Tốt nhất là bang chủ cứ lưu ý một chút vẫn hơn, thuộc hạ thấy vụ đau bụng mới rồi có vẻ kỳ lạ...
- Yù ngươi muốn nói là y không muốn đi cùng các ngươi nên giả đau bụng phải không?
- Thuộc hạ không dám nói thế, chỉ tóm lại là thấy y mắc bệnh hơi Vô lý, vả lại không sớm không muộn lại đúng vào lúc này... ồ! Nói tóm lại là bang chủ cứ chú ý tới hành động của y một chút để khỏi xảy ra chuyện bất ngờ...
- Được rồi, ta sẽ lưu ý.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga cũng đang hạ giọng chuyện trò. Diêu Ngọc Nga nhìn thấy Vô Danh Ma đi khỏi rồi bèn bước vào phòng Vũ Duy Ninh tươi cười hỏi:
- Văn lão tiền bối, ngươi đỡ đau bụng chưa vậy?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng đáp:
- Ta biết là ta làm chuyện gì cũng không qua mắt được cô, nhưng nếu lần này mà cô ngăn cản ta, thì...
Diêu Ngọc Nga cười hỏi:
- Thì sao?
vũ Duy Ninh yên lặng không đáp.

Diêu Ngọc Nga nhơn nhơn cười nói:
- Thì ngươi sẽ giết chết ta phải không?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng đáp:
- Diêu cô nương, cô làm khổ ta nhiều rồi đấy!
Diêu Ngọc Nga không cười nữa, tỏ vẻ ái ngại nói:
- Nếu ngươi cho rằng ta làm khổ ngươi, thì ta xin lỗi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu cô cho rằng không phải thế, thì mới rồi tại sao cô cứ dằng dai trong phòng không chịu đi ra, không cho ta ra tay?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta không cho ngươi ra tay vì bốn ngươi kia còn chưa rời khỏi chỗ này.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu ta không giả đau bụng làm sao có cơ hội giáp mặt bà ta nữa?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Trên đường đi ngươi vẫn có thể kiếm cớ quay lại kia mà.
vũ Duy Ninh khẽ thở dài nói:
- Được rồi, nếu quả cô thật lòng muốn giúp ta, thì lát nữa bà ta tới đây thăm ta, xin cô mau đi ra cho!
Diêu Ngọc Nga lắc đầu nói:
- Không, đêm nay ngươi không ra tay được!
Vũ Duy Ninh phát cáu hỏi:
- Tại sao vậy? Bọn họ giờ đây đã bị đưa đi rồi mà?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng chưa đi bao xa, nhanh nhất thì cũng phải sáng mai ngươi mới được ra tay.
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
[thiếú hai trang].
- Nói khác đi là sức ta chỉ cứu được một người, chứ không thể cứu năm người một lúc đâu!
Vũ Duy Ninh không chịu nổi nữa bèn nói:
- Được rồi, cô về phòng đi!
Diêu Ngọc Nga chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Ngươi vẫn quyết định ra tay ngay đêm nay à?
vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, ta không muốn chờ thêm nữa.
Diêu Ngọc Nga cắn cắn môi, rất kiên quyết nói:
- Nhất định ngươi phải chờ tới sáng mai mới được ra tay, nếu không nghe ta, ta sẽ cản trở, thậm chí vạch mặt ngươi kia.
Nói xong quay người ra khỏi phòng.

Vũ Duy Ninh đột nhiên ngồi chồm dậy, mấy lần muốn nhảy xổ ra đánh một chưởng giết chết nàng luôn, nhưng rốt lại chàng lại cố nhịn, chàng biết không thể làm như thế, nếu giết chết nàng thì mọi chuyện kể như kết thúc.
Chàng ngã vật ra giường, thở hổn hển cố dằn lửa giận.
Nghe theo lời cô ta à?
Ai mà biết gan ruột cô ta ra sao?
Nếu không nghe theo lời cô ta, nếu cô ta vạch mặt giả mạo của mình với Vô Danh Ma, há chẳng tan tành sao?
Thôi, đành phải theo lời cô ta một lần nữa vậy, bất kể thế nào, cho tới giờ này cô ta cũng chưa tiết lộ bí mật của mình, đủ chứng minh cô ta hướng về mình...
Chàng nghĩ tới đó đang định bước xuống giường qua nói với nàng rằng sẽ theo lời nàng, thì Vô Danh Ma đã bước vào phòng!
- Có đỡ chút nào không?
Vô Danh Ma ngồi dậy dáp:
- Không đau như lúc nãy nữa, có điều trong bụng cứ như gió thổi thông thống...
Vô Danh Ma nói:
- Ta đã sai người sắc thuốc, lát nữa phó bang chủ sẽ đưa xuống, ngươi cứ nằm nghỉ cho khỏe.
Vô Danh Ma cám ơn, kế lại hỏi:
- Bọn họ đi rồi à?
Vô Danh Ma đáp:
- Đi rồi!
Vũ Duy Ninh than:
- Chỉ mong sáng mai hết đau, lúc ấy thuộc hạ mới có thể đi cùng bang chủ được.
Vô Danh Ma nói:
- Văn lão đừng lo nghĩ gì, chậm một ngày nữa cũng chẳng sao, xe ngựa của họ đi không mau, chúng ta có thể đuổi kịp mà.
vũ Duy Ninh gật gật đầu, làm ra vẻ cơn đau bụng lại kéo tới, đè tay vào bụng nằm xuống.
Vô Danh Ma hỏi:
- Ta bảo Ngọc Nga qua săn sóc cho ngươi nhé?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không cần, cũng chẳng phải là bệnh gì nặng, bang chủ cứ về phòng nghỉ ngơi.
Vô Danh Ma không nói gì nữa, quay người bước ra.
Khoảng sau thời gian ăn một bữa cơm, Tư Không Sâm bưng một

chén thuốc nước bước vào cười nói:
- Văn huynh, anh là người mình đồng da sắt mà sao lại chợt mắc bệnh lạ thế?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Hoa không tươi trăm tuổi, người chẳng khỏe ngàn ngày, người mình đồng da sắt cũng có ngày bị bệnh chứ!
Tư Không Sâm bưng chén thuốc tới trước giường chàng nói:
- Tư Đồ huynh dặn là uống thuốc xong phải nằm yên, chỉ cần ra được mồ hôi và đánh rắm được là khỏe.
Vũ Duy Ninh ngồi dậy bưng bát thuốc uống một hơi hết sạch, đưa cái bát không lại Cho y, nói:
- Làm phiền phó bang chủ, lão phu áy náy quá đỗi, lần sau cứ sai ai đó đưa thuốc xuống được rồi.
Tư Không Sâm cười nói:
- Hiện tại nơi này ngoài bang chủ, Diêu cô nương và ta ra thì còn có ai nữa?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Bọn làm công không được à?
Tư Không Sâm đáp:
- Bọn họ vẫn không biết dưới khách sạn Hồng Tân có chỗ này.
Vũ Duy Ninh ạ một tiếng hỏi:
- Nói thế thì thuốc này là do phó bang chủ chính tay lo à?
Tư Không Sâm đáp:
- Đúng vậy, có điều Văn huynh chẳng cần nghĩ ngợi làm gì, tuy ta giữ chức phó bang chủ chứ tính về thân phận và tuổi tác thì hầu hạ Văn huynh một lần có sao đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão phu lại thấy khó nghĩ quá, thôi phó bang chủ cứ đem thuốc đưa Diêu cô nương để CÔ ta sắc vậy.
Tư Không Sâm gật đầu cười một tiếng nói:
- Cũng được, ta cũng mệt mỏi quá, thôi chúng ta là những nhà, ta cũng không khách sáo làm gì với Văn huynh.
Y bước ra ngoài, qua chỗ Diêu Ngọc Nga dặn dò rồi đi.
Hai giờ sau, Diêu Ngọc Nga bưng thuốc vào, Vũ Duy Ninh hạ giọng hỏi:
- Lệnh sư ngủ rồi à?
Diêu Ngọc Nga gật đầu đáp:
- Chắc thế.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy đổ thuốc đi thôi.

Diêu Ngọc Nga khẽ cười nói:
- Thuốc này không phải không hay, uống vào cũng có sao đâu.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không uống đâu, cứ đổ đi.
Diêu Ngọc Nga bưng chén thuốc tới đầu giường đổ vào cái ống nhổ, rồi quay dầu Cười khẽ nói:
- Rốt lại ngươi chưa ra tay, phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chuyện đó cho thấy là cô thắng rồi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta còn muốn yêu cầu ngươi một việc!
Vũ Duy Ninh nổi giận trầm giọng hỏi:
- Ngày hôm sau mới được ra tay chứ gì?
Diêu Ngọc Nga lắc đầu cười nói:
- Không, đây là việc có dính líu tới ta!
Vũ Duy Ninh hừ khẽ một tiếng nói:
- Ta chẳng biết còn có thể làm được việc gì cho cô!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi đã cứu mạng ta hai lần, không biết có chịu cứu ta một lần nữa không?
- Cứu cô à?
- Đúng thế, sáng mai bất kể là thành công hay không ngươi cũng phải cứu ta ra khỏi chỗ này.
- Nếu đắc thủ thì tự nhiên ta có thể cứu cô ra, nhưng nếu chẳng may thất bại thì ta làm sao cứu cô được?
- Nếu thất bại thì ta sẽ tìm cách cứu ngươi, nhưng muốn rời khỏi chỗ này thì lại phải do ngươi ra sức.
- Được, ta sẽ đưa cô về thôn Đính Giác.
- Không, ta không thể về thôn Đính Giác nữa.
- Tại sao vậy?
- Vì Vô Danh Ma đã biết rằng ta là người ở đó.
- Vậy cô tính đi đâu?
- Ta chẳng biết nữa, nhưng chỉ cần ngươi đưa ta ra khỏi Lạc Dương không rơi vào tay Vô Danh Ma là được rồi.
- CÔ thích học võ, ta sẽ đưa cô tới Đồng Tâm Minh, tìm giúp cho cô một vị sư phụ được không?
- Tốt thì tốt đấy, chỉ sợ Đồng Tâm Minh không dung ta.
- Câu ấy có ý gì?
- Không nói thì hay hơn.

Hồi 61
Quỷ kế đa đoan

sáng sớm hôm sau, Vô Danh Ma vào phòng thăm bệnh, hỏi:
- Đã đỡ chưa?
Vũ Duy Ninh nhăn nhó nói:
- Vẫn như cũ, chẳng rõ là bị gì...
Vô Danh Ma hỏi:
- Uống thuốc mấy lần rồi?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Hai lần rồi, Diêu cô nương đã đi sắc thang thứ ba, lát nữa sẽ mang tới.
Vô Danh Ma nói:
- Tư Đồ lão nói uống ba thang sẽ khỏi, chờ uống xong thang cuối cùng chắc sẽ khỏi thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- ố, xem ra thì gần chùa gọi Bụt bằng anh, chứ thuộc hạ đối với y thuật của Tư Đồ huynh cũng có chỗ không dám tin cậy.
Vô Danh Ma cười ngất nói:
- Y thuật của Tư Đồ lão Vô cùng cao minh, sao Văn lão lại không tin cậy y?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thuộc hạ chỉ tin một câu, là Thuốc thật trị được bệnh giả, chứ bệnh thật không thuốc nào trị được.
Vô Danh Ma cười nói:
- Nói thế thì bệnh ngươi không khỏi sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chuyện đó chưa chắc, có điều qua một hai ngày chắc sẽ khỏi. Thuộc hạ mà không chính mắt nhìn thấy được Đồng Tâm Minh bị tiêu diệt, thì thật chết không nhắm mắt!
Vô Danh Ma gật đầu cười nói:
- Phải, có điều nếu ngươi muốn nhìn thấy bốn người bọn Du lão tặc trở về quấy đảo Đồng Tâm Minh một phen thì phải khỏi bệnh mau lên, ta chỉ chờ ngươi được hai ngày thôi, đến lúc phải đi mà ngươi vẫn chưa khỏe thì ta phải đi trước đấy.
Nói tới đó thì Diêu Ngọc Nga đã bưng thuốc bước vào.

Trước mặt Vô Danh Ma, đương nhiên Vũ Duy Ninh không thể bảo nàng đổ đi, nên chàng lập tức đón chén thuốc uống cạn.
Vô Danh Ma nhớ lại lời Tam Tuyệt Độc Hồ, định hỏi han, nên cứ ngồi lì trong phòng hỏi:
- Văn lão, ta thấy gần đây ngươi có vẻ khang khác, có tâm sự gì phải không?
Vũ Duy Ninh phát hoảng, lắc đầu lia lịa đáp:
- Không có, thuộc hạ chẳng có tâm sự gì cả.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi đừng giấu ta, gần đây quả là ngươi có chuyện gì đó, nếu ngươi có tâm sự gì cứ nói ra với ta...
Vũ Duy Ninh chợt đưa tay ôm bụng kêu lớn:
- Ai da! Không xong rồi! Bang chủ và Diêu cô nương ra ngoài mau đi!
Vô Danh Ma sửng sốt hỏi:
- Cái gì vậy?
Vũ Duy Ninh kêu lên:
- Muốn xổ ra rồi! Muốn xổ ra rồi!
Vô Danh Ma nghe thấy đỏ mặt, vội vàng đứng dậy kéo Diêu Ngọc Nga đi mau ra ngoài, như sợ nghe tiếng "xổ , ra tới bên ngoài là lập tức phát động cơ quan, đóng chặt luôn cửa phòng lại.
Vũ Duy Ninh cười thầm, làm ra vẻ xuống giường vào nhà xí rửa tay, rồi lại lên giường năm.
Suốt hôm ấy chàng không ngừng dùng cách "xổ dọa Vô Danh Ma khiến bà ta không có dịp nào hỏi tiếp về "tâm sự" của chàng. Đến tối hôm ấy, chàng thầm nghĩ chắc Vô Danh Ma đã chuẩn bị đi ngủ, bèn mở cửa phòng bước ra kêu lớn:
- Diêu cô nương, Diêu cô nương!
- Có đây!
Diêu Ngọc Nga từ phòng Vô Danh Ma chạy ra cười hỏi:
- Văn lão tiền bối khỏe rồi à?
Vũ Duy Ninh gật đầu cười đáp:
- Khỏe nhiều rồi, bây giờ bụng đói muốn điên, Diêu cô nương có thể đi tìm giúp cái gì cho lão phu ăn không?
Chàng vừa nói vừa chỉ về phòng Vô Danh Ma có ý hỏi Vô Danh Ma có trong phòng không?
Diêu Ngọc Nga gật gật đầu cười nói:
- ĐƯỢC rồi, để tôi đi tìm cho.
Nói xong, theo thông đạo chạy lên căn nhà trúc.
Vũ Duy Ninh lập tức hít sâu một hơi, trấn định tinh thần rồi bước về phòng Vô Danh Ma.

Bước vào trong phòng nhìn thấy Vô Danh Ma đang nằm trên giường, chàng liền dừng bước a khẽ một tiếng, nói:
- Bang chủ sắp nghỉ à?
Vô Danh Ma ngồi dậy cười nói:
- Chưa ngủ đâu, mời Văn lão ngồi.
Vũ Duy Ninh ngồi xuống một cái ghế đồng trước mặt bà ta, nói:
- Thuốc của Tư Đồ huynh quả là hay, thuộc hạ đã đỡ nhiều rồi!
Vô Danh Ma nói:
- Y thuật của Tư Đồ lão chẳng thua kém gì Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên của Đồng Tâm Minh, bất kẻ bệnh nan y tới đâu cũng có thể khai phương chữa khỏi, cái bệnh vặt này của Văn lão tự nhiên không đáng nói.
Vũ Duy Ninh nói:
- Hiện thuộc hạ chỉ thấy trong người uể oải, phải ăn một chút gì mới khỏe được.
Vô Danh Ma nói:
- Vậy thì hay rồi, đêm nay cứ nghỉ ngơi cho thoải mái, sáng ra có thể lên đường thôi.
Vũ Duy Ninh bắt đầu ngầm vận tinh thần vào hai mắt, nhìn thẳng vào hai mắt bà ta đáp:
- Đúng thế, cũng phải nghỉ ngơi một đêm, nếu không thì không có cách nào đuổi kịp bọn Tả Khâu huynh.
Vô Danh Ma nói:
- ờ, bọn họ đã đi được khoảng hơn trăm dặm rồi.
Vũ Duy Ninh nhìn chằm chằm vào bà ta không chớp mắt, nhẹ nhàng nói:
- Chúng ta chỉ cần nuôi dưỡng tinh thần là theo kịp được họ thôi... Mấy hôm nay bang chủ ngủ ngon chứ?
Vô Danh Ma đáp:
- Cũng được, có điều...
Bà ta ngáp một cái, lại nói tiếp:
- Muốn ngủ ngon thật sự, phải chờ lúc đã tiêu diệt được được Đồng Tâm Minh kia...
Vũ Duy Ninh nói:
- Chuyện tiêu diệt Đồng Tâm Minh chỉ còn là vấn đề thời giờ thôi, bang chủ không Cần phải lo lắng nhiều, cứ yên tâm ngủ một giấc cho ngon là được.
Vô Danh Ma như bị Nhiếp Hồn Đại Pháp chế ngự, trên mặt dần dần lộ vẻ mỏi mệt, hai mắt trĩu xuống, nói:
- Đúng vậy, phải ngủ một giấc cho ngon mới được...

Vũ Duy Ninh vẫn không dám coi thường, cứ chằm chằm nhìn bà ta nói:
- Đêm nay không khí mát mẻ, chính là lúc ngủ cho ngon, bang chủ cứ ngủ một giấc tới sáng, lúc ấy thuộc hạ sẽ đánh thức mà.
Vô Danh Ma lại ngáp một cái, chảy nước mắt chậm rãi nói:
- ờ! Được được Nói xong ngoẹo đầu một cái, ngủ luôn thật.
Vũ Duy Ninh không ngờ rằng dễ dàng đắc thủ như vậy, trong lòng cả mừng, lập tức đứng lên bước tới gọi khẽ:
- Bang chủ, bang chủ!
Vô Danh Ma ờ một tiếng, hé mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh tiếp tục thi triển Nhiếp Hồn, nhẹ nhàng nói:
- Bang chủ ngủ rất ngon, hiện người đang ngủ đấy!
Vô Danh Ma mơ màng lắp bắp hỏi:
- ủa, ta đang ngủ à?
Vũ Duy Ninh êm ái nói:
- Phải, người đang ngủ mà, bây giờ người đang nằm mơ mà.
Vô Danh Ma lại ủa một tiếng, không nói gì nữa.
Vũ Duy Ninh nói:
- Người đang nằm mơ, nhưng có thể người đang làm chuyện gì đó trong giấc mơ, người có thể nghĩ một chuyện gì đó, người đang nghĩ chuyện gì vậy?
Vô Danh Ma nhắm mắt, chầm chậm nói:
- Ta đang nghĩ tới một kẻ... một kẻ...
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Ai vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Y là... Vũ Duy Ninh...
Vũ Duy Ninh bất giác hít vào một hơi nói:
- Phải, người có thể nghĩ tới y, hiện người đang nhìn thấy y, y đang chạy trên đường.
Người đuổi mau đi, được rồi, đuổi mau nữa di! Mau nữa đi! Bắt được rồi!
Vô Danh Ma hai mắt nhắm chặt, trên mặt hiện vẻ tươi cười, nói:
- Tiểu tử giỏi! Bây giờ thì xem ngươi chạy đâu!
Vũ Duy Ninh nói:
- Đem hắn về Hoài ân đường. Được rồi, tới Hoài ân đường rồi. Đem trói hắn vào ghế đồng, rồi đem thuốc ra...
Vô Danh Ma cười khanh khách nói:
- Tiểu tử, ngươi muốn trộm thuốc giải Ly Hồn Hoán Phách có phải

không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Phải rồi, hắn muốn ăn trộm dược phương thuốc giải, bây giờ người cứ cho hắn nếm mùi ly Hồn Hoán Phách!
Vô Danh Ma nói:
- ờ, phát động cơ quan đi, cho y đối diện với tranh vẽ. Được rồi, tiểu tử, ngươi đã uống thuốc rồi, sẽ mất hết thần trí ngay thôi, ngươi có lời gì muốn nói không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có đấy, hắn nói mạng hắn vậy là xong, hy vọng người đem dược phương ra đọc ra Cho hắn nghe qua, thế thì hắn chết cũng cam tâm.
Vô Danh Ma cười nói:
- Được thôi, tiểu tử, ta nói cho ngươi biết cũng được mà, dược phương này gồm có...
ái dà, ngươi đừng chạy...
Vũ Duy Ninh thoáng sửng sốt, vội nói:
- Đuổi mau! Đuổi mau! Rồi, lại bắt được hắn rồi! Lần này hắn không chạy được nữa rồi!
Vô Danh Ma cười nói:
- Đúng lắm! Tiểu tử, lần này thì ngươi mọc cánh cũng không bay thoát được.
Dứt lời, đột nhiên tay vung ra như chớp nắm đúng huyệt Mạch Môn tay phải Vũ Duy ninh!
Vũ Duy Ninh giật nảy mình, muốn giật tay về thì toàn thân đã tê dại không còn sức lực, vội kêu lên:
- Bắt lầm rồi! Bắt lầm rồi! Thuộc hạ là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh mà!
Chàng cho rằng Vô Danh Ma đang lúc ngủ mơ xuất thủ, nên định cho bà ta biết rằng đã "bắt lầm".
Nào ngờ Vô Danh Ma nghe thấy thề chợt mở mắt ra, trong mắt lóe lên tia sáng đáng sợ, khanh khách cười nói:
- Ta không lầm đâu, ngươi chính là Vũ Duy Ninh!
Theo thần thái của bà ta thì rõ ràng là hoàn toàn tỉnh táo, chẳng hề bị Nhiếp Hồn Đại Pháp của Vũ Duy Ninh chế phục!
Vũ Duy Ninh khiếp sợ muốn tắt thở, kêu thất thanh:
- Người, bang chủ, người làm gì vậy?
Vô Danh Ma trầm giọng, cười nhạt nói:
- Ngươi giỏi lắm, có điều Nhiếp Hồn Đại Pháp của tiểu tử ngươi mới học chưa giỏi lắm mà thôi!
Nghe câu ấy, Vũ Duy Ninh biết rõ mình đã thất bại rồi.

Kết quả này chàng cũng từng nghĩ tới, nên chàng không sợ hãi lắm, chỉ cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng.
Chàng im lặng cúi đầu.
Vô Danh Ma cười nói:
- Ngươi chắc được Du lão tặc dạy cho thuật dịch dung cho nên mới đạt tới sự khéo léo như vậy, đáng tiếc bản lãnh Nhiếp Hồn Đại Pháp của ngươi kém quá, nếu ngươi dùng cách khác thì may ra mới thành công được Nói tới đó vươn tay kia ra mò mò vào lòng Vũ Duy Ninh rồi cười nói:
- Thảo nào hôm trước ở Hằng Sơn ngươi và con nha dầu họ Du không bị thuộc hạ của bản bang chủ điểm ngã, thì ra ngươi có mặc áo da!
Bà ta vừa nói vừa xé toạc tấm áo ngoài của Vũ Duy Ninh, cởi luôn tấm áo da mãng xà trên người chàng, điểm vào Mê huyệt rồi xô chàng ngồi lên chiếc ghế đồng.
Đúng lúc ấy, Diêu Ngọc Nga mang một khay thức ăn bước vào.
Nàng tựa hồ không biết Vũ Duy Ninh đã thất thủ, cười nói:
- Văn lão tiền bối, cơm của người ở đây rồi!
Vô Danh Ma cười nhạt đáp:
- Để qua bên kia, y nuốt không trôi đâu!
Diêu Ngọc Nga sửng sốt, nhìn nhìn Vũ Duy Ninh, rồi lại nhìn Vô Danh Ma hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Vô Danh Ma đáp:
- Y không phải là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh!
Diêu Ngọc Nga kinh hoảng hỏi:
- Y không phải là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh à?
Vô Danh Ma nói:
- Y là Vũ Duy Ninh!
Diêu Ngọc Nga mặt đầy vẻ ngờ vực, lại hỏi:
- Y là Vũ Duy Ninh à?
Vô Danh Ma gật đầu đáp:
- Đúng thế, y là người của Đồng Tâm Minh, giả mạo Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh trà trộn vào đây.
Diêu Ngọc Nga vẫn có vẻ ngơ ngác, như là chẳng hiểu bà ta nói gì.
Vô Danh Ma hừ lạnh một tiếng, nói:
- Đi mời phó bang chủ xuống đây mau!
Diêu Ngọc Nga vội dạ một tiếng, đặt khay thức ăn xuống, vội vàng quay đi.
Một thoáng sau, Tư Không Sâm xuống tới.

Y nhìn thấy Ma Y Quỷ Sư nằm bất động trên ghế, cho rằng bệnh tình đổi sang trầm trọng, cả sợ nói:
- ôi, Văn huynh làm sao thế?
Vô Danh Ma gằn giọng nói:
- Bọn ta đều bị y che mắt rồi, y không phải là Văn lão mà là Vũ Duy Ninh!
- ơ, y là Vũ Duy Ninh sao?
- Ngươi xóa lớp thuốc dịch dung trên mặt y thì biết!
Tư Không Sâm kinh hoảng bước lên chà mạnh vào mặt Vũ Duy Ninh, quả nhiên lớp bột dịch dung và râu ria trên mặt rơi cả xuống, y chà qua một lượt, khuôn mặt thật của Vũ Duy Ninh lộ ra.
Y là một trong đám ma đầu chạy thoát khỏi Chính Tâm Lao, tự nhiên là nhận biết được Vũ Duy Ninh, nên vừa nhìn thấy Ma Y Quỷ Sư gần gũi bấy lâu lại là Vũ Duy Ninh, bất giác hốt hoảng giật nảy mình kêu lên:
- Trời đất ơi, thằng tiểu tử này giả mạo Văn lão từ bao giờ thế này?
Vô Danh Ma nói:
- Ta cũng chưa hỏi y.
Tư Không Sâm vội hỏi:
- Bang chủ làm sao nhận được ra y thế?
Vô Danh Ma đáp:
- Mới rồi y vào phòng ta, nói là đã hết đau bụng, ngấm ngầm sử dụng Nhiếp Hồn Đại Pháp định làm cho ta ngủ mê đi để lừa lấy dược phương giải trừ thuật Ly Hồn Hoán Phách, nhưng ta vừa nhìn thấy ánh mắt của y đã biết ngay y định làm gì.
Tư Không Sâm hít một hơi dài nói:
- Còn may là bang chủ phát hiện kịp thời, không thì hậu quả ra sao thật không dám nghĩ tới nữa.
Nói tới đó, lại tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:
- Lạ thật, thằng tiểu tử này đã giả mạo Văn lão lọt được vào đây, sao hôm trước y không thừa cơ cứu bốn người bọn Du lão tặc?
Vô Danh Ma nói:
- Vì y cho rằng chỉ cần có được thuốc giải thì có thể khôi phục thần trí cho bọn họ, cái đó gọi là khó nhọc một lần mà an nhàn mãi mãi đấy. Nếu không thì công khai cứu thoát bốn người kia, từ nay trở về sau nếu có người rơi vào tay bản bang thì không có cách nào giải quyết vấn đề nữa.
Bà ta từ từ nhìn qua Vũ Duy Ninh cười nhạt hỏi:
- Tiểu tử, có phải vậy không?
Vũ Duy Ninh lạnh lùng đáp:

- Bà đoán đúng lắm!
- Ngươi giả mạo Ma Y Quỷ Sư từ lúc nào?
- Lâu lắm rồi, từ hôm ở huyện thành An Tân!
- Ngươi giết Văn Thiên Sinh rồi à?
- Phải!
- Làm cách nào giết được y?
- Nói tóm lại là ta giết y rồi, cách nào cũng vậy thôi!
- Hừ, vậy thì Bán Phong thư sinh cũng do ngươi giết à?
- Phải rồi!
- Còn Tam Thủ Cái Tang Nguyên?
- Cũng vậy!
- Tiểu tử tàn độc thật!
- So với Vô Danh Ma ngươi thì tiểu nhân có ăn thua gì?
- Bây giờ ngươi đã bị bản bang chủ bắt được rồi, ngươi biết là kết quả sẽ như thế nào không?
- Bất quá chết là cùng.
- Ha ha, bản bang chủ đâu thể cho ngươi chết sung sướng thế được!
- ĐỎ Cũng là chuyện ta tính rồi.
- Ngươi còn gì nói không?
- Nhớ tới đèo Thương Tâm ở núi Hằng Sơn thăm bà già tóc trắng thay tiểu nhân, bà ta thật là một người đàn bà đáng thương mà cũng thật là đáng tiếc!
- Hừ! Bản bang chủ có gì đáng thương? Có gì đáng tiếc?
- Bà ta thật là đáng thương, vì bây giờ tiểu nhân mới biết rõ tại sao năm xưa bà ta không lấy được chồng...

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 62
Vị tình mà khổ

"chát" một tiếng, mặt chàng đã bị trúng một chưởng!
Vô Danh Ma nhìn qua Tư Không Sâm giận đùng đùng nói:
- Mang hắn vào giam trong phòng sắt, ta muốn hắn sống!
Tư Không Sâm hỏi:
- Sao bang chủ không dùng thuật Ly Hồn Hoán Phách rồi đưa hắn về Đồng Tâm Minh luôn?
Vô Danh Ma hằm hằm hừ một tiếng nói:

- Cũng được, ngươi đem hắn ra trói lại, ta đi pha thuốc!
Tư Không Sâm lập tức mang Vũ Duy Ninh ra khỏi phòng, trói chàng vào ghế đồng, đẩy tới trước bức vách có tranh.
Vô Danh Ma bắt đầu pha thuốc, bà ta trộn hai loại thuốc vào trong một cái chén, đổ thêm một ít rượu, dùng thìa khuấynhè nhẹ.
Có lẽ vì Vũ Duy Ninh nói câu "không lấy được chồng" làm bà ta vừa đau lòng vừa tức giận, nên bàn tay bà ta khuấy thuốc chợt run lên, va vào thành chén kêu lanh canh.
Diêu Ngọc Nga bước tới phía sau, nhẹ nhàng nói:
- Sư phụ, để đồ nhi làm cho nhé?
Vô Danh Ma đưa cái thìa cho nàng, dặn:
- Khuấy nhè nhẹ tay, chờ lúc thuốc biến thành màu vàng thì mang ra!
Nói xong quay người bước ra.
Bà ta bước tới trước mặt Vũ Duy Ninh, vẫn còn căm giận, hỏi:
- Tiểu tử, ngươi nói xem, ngươi biết bản bang chủ là ai không?
Vũ Duy Ninh hững hờ dáp:
- Cho dù ngươi là thiên kim tiểu thư cũng được, em gái hoàng đế cũng thế, cũng đều như nhau thôi.
Vô Danh Ma hỏi:
- Thếnào là đều như nhau?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Người thấy người sợ, quỷ gặp quỷ run, chẳng ai dám lấy làm vợ cả!
Vô Danh Ma giận xanh mặt, lại tát chàng một bạt tai tóe lửa, cao giọng quát:
- Tiểu tử, Du lão tặc nói với ngươi những gì rồi?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Du minh chủ chẳng nói gì với ta cả, ngay cả tên họ của ngươi ta cũng chẳng biết.
Vô Danh Ma quát:
- Vậy sao ngươi nói bản bang chủ không lấy được chồng?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu lấy được chồng, sao hiện tại vẫn cô đơn một mình, sao cả mái đầu đều bạc trắng?
Vô Danh Ma tựa hồ càng nghe càng tức, nhịn không được lại tát chàng cái nữa, rồi quay về phía Diêu Ngọc Nga trong phòng, kêu lớn:
- Ngọc Nga, đã xong chưa?
Diêu Ngọc Nga ứng tiếng đáp ngay:
- Xong ngay đây, xong ngay đây!
Nói xong, bưng một chén thuốc bước ra.
Vô Danh Ma nói:

- Bóp mũi hắn lại, đổ thuốc vào, mau lên!
Diêu Ngọc Nga rảo bước tới trước mặt Vũ Duy Ninh, theo lời đưa tay bóp mũi Chàng, dốc cả chén thuốc vào miệng.
Vô Danh Ma hăng hắc cười nói:
- Được rồi, tiểu tử, ngươi cứ chửi nữa đi, xem ngươi chửi được bao lâu!
Vũ Duy Ninh lặng lẽ nói:
- Nếu là ngươi, ta tuyệt đối sẽ không nổi nóng, ta sẽ dùng một thủ đoạn khác đùa giỡn với đối phương...
Vô Danh Ma như không hiểu rõ ý chàng, chỉ hừ một tiếng.
Diêu Ngọc Nga nói xen vào:
- Phải đấy, sư phụ, người nên dùng cách khác đùa giỡn với y, không cần nổi nóng vì Vô Danh Ma nhìn nàng hỏi:
- Ngươi nói cái gì?
Diêu Ngọc Nga chỉ Vũ Duy Ninh nói:
- Thằng tiểu tặc này giả mạo Văn lão mục đích là lấy trộm dược phương thuốc giải, bây giờ sư phụ cứ đen dược phương nói cho y nghe!
Vô Danh Ma nghĩ Vũ Duy Ninh đã uống thuốc rồi, thần trí sắp mất hết, bây giờ đọc dược phương cho chàng nghe, để y đau lòng một phen há chẳng hứng thú? Vì vậy bèn cười nói:
- Phải, tiểu tử, ngươi rất muốn biết dược phương, có đúng không?
Vũ Duy Ninh thản nhiên nói:
- Tốt hơn hết là ngươi đừng nói ra, biết đâu ta không mất hết thần trí?
Vô Danh Ma cười lớn, nói:
- Vậy thì tốt lắm, qua một khắc nữa, nếu thần trí ngươi vẫn sáng suốt như thường, bản bang chủ sẽ giải tán Phục Cừu bang, đem mọi người ra khỏi giang hồ, vĩnh viễn không đối đầu với Đồng Tâm Minh nữa, thế nào?
Vũ Duy Ninh im lặng không đáp.
Vô Danh Ma bước tới một bước, nhìn chàng cười hỏi:
- Thếnào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Đối với ta thì chuyện đó có ích, không có hại, đánh bạc một phen cũng được.
Vô Danh Ma cười nói:
- Vậy thì được, ngươi nghe cho kỹ đây. Muốn trị chứng Ly Hồn Hoán Phách chỉ cần năm loại lá cây - lấy năm thứ lá cây là dâu, xoan, đào, hòe, liễu nấu lên, mỗi ngày uống ba chén lớn, lại lấy nước nóng tắm

rửa, liên tục như vậy trong nửa năm sẽ khỏi, có nghe rõ không?
Vũ Duy Ninh mừng thầm, nhưng làm ra vẻ chán nản, nhắm mắt chẳng buồn nghe.
Vô Danh Ma nói:
- Ta nhắc lại lần nữa, là lấy năm loại lá cây: dâu, xoan, đào, hòe, liễu nấu lên vừa uống vừa tắm, liên tục như thế nửa năm thì có thể trở lại bình thường, có điều, hô hô hô, bây giờ ngươi biết rồi đấy nhưng làm sao dùng được nữa, hô hô hô...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Sư phục, thằng tiểu tặc này giả mạo Văn lão tiền bối, từng làm một người Ly Hồn Hoán Phách cho Du Băng Viên, không biết lúc ấy y có giở trò gì ra không?
Vô Danh Ma lắc đầu cười nói:
- Không sao, uống xong chén thuốc ấy rồi, y có giở trò gì cũng chẳng ăn thua!
Bà ta nói tới đó, bước về phía vách đá, phát động cơ quan, mặt sau mặt bức tường đá quay ra, xuất hiện một bức chân dung.
ĐÓ là chân dung người đứng đầu đại biểu phái Thiếu Lâm ở Đồng Tâm Minh, Vô Trần thượng nhân.
Tư Không Sâm nói:
- Bang chủ muốn y đi giết lão lừa trọc này à?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế. Thời gian không còn nhiều, ta định sáng mai đem y đi, nên chỉ dạy y giết Vô Trần thượng nhân thôi!
Tư Không Sâm nói:
- Lão trọc này từng giữ quyền minh chủ Đồng Tâm Minh, võ công cũng chẳng kém bọn đặc sứ áo vàng, đúng là một nhân vật cần phải tiêu diệt.
Lúc ấy thần sắc Vũ Duy Ninh bắt đầu thay đổi, đôi mắt dần dần trở nên lờ đờ, trên mặt cũng hiện vẻ ngơ ngơ ngác ngác.
Tư Không Sâm cười nói:
- Dược tính phát tác rồi.
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Hừ, còn sợ không phát tác sao?
Tư Không Sâm bước tới trước mặt Vũ Duy Ninh cười quỷ quyệt hỏi:
-Tiểu tử, nếu ban đầu ngươi thành tâm theo Tả Khâu lão, thì đã chẳng có ngày hôm nay, đúng không?
vũ Duy Ninh chẳng lộ vẻ gì, chỉ lắp bắp nói:
- Ngươi là ai? Ngươi nói cái gì?
Tư Không Sâm quay nhìn Vô Danh Ma cười nói:

- Được rồi, bang chủ, để tôi dạy dỗ y nhé?
Vô Danh Ma nói:
- Không, để ta dạy, ngươi cứ lên coi việc khách sạn, sáng sớm ngày mai sắp sẵn cho ta một cỗ xe ngựa.
Tư Không Sâm hỏi:
- Bang chủ định đích thân đánh xe đưa y tới Đồng Tâm Minh à?
Vô Danh Ma đáp:
- Đúng thế.
Tư Không Sâm nói:
- Thếthì rất là không nên.
Yù tứ của y là: Bà ta là một ngươi trung niên tóc bạc, đi trên đường sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, nếu lại đánh xe đi trên đường sẽ làm thiên hạ hoảng sợ.
Vô Danh Ma hiểu ý, khẽ cười một tiếng nói:
- Không sao, ta có thể hóa trang.
Tư Không Sâm ờ một tiếng, không nói nhiều nữa, thi lễ rút lui.
Vô Danh Ma nhìn qua Diêu Ngọc Nga nói:
- Nọc Nga, ngươi đi ngủ đi.
Diêu Ngọc Nga nũng nịu đáp:
- Không, con muốn thức với sư phụ.
Vô Danh Ma cười nói:
- Con nha đầu ngu ngốc, một đêm không ngủ rồi, ngươi gượng được à?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Được mà, trước đây đồ nhi cũng nhiều lần suốt đêm không ngủ.
Vô Danh Ma nói:
- Được, đêm nay không ngủ, sáng mai ngủ bù cũng được.
Diêu Ngọc Nga chợt hiểu, hỏi mau:
- Vậy nếu đồ nhi đi ngủ, sáng mai sư phụ chịu cho đồ nhi đi theo phải không?
Vô Danh Ma cười nói:
- Có thể.
Diêu Ngọc Nga cả mừng nói:
- ĐƯỢC rồi, con đi ngủ đây.
Nói xong hớn ha hớn hở trở về phòng.
Vô Danh Ma lập tức kéo một cái ghế đến cạnh Vũ Duy Ninh ngồi xuống, cười nụ nói:
- Tiểu tử, tên họ ngươi là gì?
Vũ Duy Ninh ngơ ngác hỏi:
- Tên... tên họ ta là gì?

Vô Danh Ma nói:
- Ngươi họ Cừu, tên Như Sơn, hiệu là Du Hồn tú sĩ.
- Thọ... họ... họ...
- Họ Cừu! Tên Như Sơn!
- Họ Cừu, tên Như... Như Sơn...
- Cừu Như Sơn! Cừu Như Sơn.
- Có nhớ chưa?
- ờ!
- Tên họ ngươi là gì?
- Tên... tên họ ta là... là gì?
- cừu Như Sơn!
- ờ, Cừu Như Sơn.
- Phải nhớ kỹ, nếu không ta giết chết ngươi đấy!
- Vâng, ta nhớ, ta nhớ...
- Hỏi lại lần nữa, tên họ ngươi là gì?
- Cừu Cừu Cừu Như Sơn.
- Đúng, nói lại lần nữa xem nào!
- Cừu Như Sơn.
- Hiệu là Du Hồn tú sĩ!
- Hiệu là Du... Du Hồn... Du Hồn...
- Du Hồn tú sĩ!
- ờ, làu Hồn tú sĩ, Du Hồn tú sĩ.
- Có ai hỏi ngươi là ai, ngươi phải xưng là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn, có nhớ chưa?
- Nhớ!
- Nói ra xem!
- Ta là Du... Du Hồn tú sĩ Cừu... Cừu Như Sơn.
- Hay lắm, thằng nhỏ ngoan, ngươi rất thông minh!
- Hì hì...
- Nhà ngươi ở hang Du Hồn, núi Du Hồn!
- ủa, nhà ta ở hang Du Hồn, núi Du Hồn à?
- Đúng vậy, đã nhớ chưa?
- Nhớ rồi.
Nhà ngươi ở đâu?
Hang Du Hồn núi Du Hồn.
- Đúng! Ngươi có cha mẹ, có vợ con nhưng họ đều bị một kẻ bại hoại trong cửa Phật giết chết.
- Cái gì?
- Cha mẹ vợ con ngươi đều bị một nhà sư giết chết.
- Nhà sư ấy đây này, y tên là Vô Trần thượng nhân...

Trời chưa sáng hẳn, Vũ Duy Ninh đã trở thành một kẻ điên cuồng lòng đầy phẫn hận!
Rồi đó, Vô Danh Ma lập tức bắt đầu việc thay đổi diện mạo của mình và Vũ Duy Ninh. Hóa trang xong, bà ta gọi Diêu Ngọc Nga dậy, bảo nàng sắp sửa hành trang.
Không bao lâu, Tư Không Sâm cũng xuống tới.
Vô Danh Ma hỏi:
- Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi phải không?
Tư Không Sâm đáp:
- Vâng, hiện đang ở ngoài tường phía sau.
Vô Danh Ma gật gật đầu nói:
- Toàn bộ việc ở đây giao hết cho ngươi, chắc khoảng nửa tháng nữa ta mới về được.
Sáu mươi ba người giải tán ở Thọ Dương mà tới thì sắp xếp cho họ ăn ở trong khách sạn thôi, không được cho họ vào chỗ này.
Tư Không Sâm đáp:
- Vâng ạ, bang chủ cũng nên cẩn thận...
Y nói tới đó, chợt cúi đầu im bặt, thần sắc buồn bã.
Vô Danh Ma cũng lặng lẽ một lúc, thở dài một tiếng nói:
- Đừng đau buồn, ngươi thay ta vào Chính Tâm Lao hơn chục năm, ta hiểu rõ tâm ý ngươi lắm, nhưng mà... ta đã nói qua rồi, lòng ta đã chết, bây giờ ta báo đáp được ngươi chỉ là thăng ngươi làm phó bang chủ giúp ngươi mọi điều kiện để dương danh mà thôi...
Tư Không Sâm vẫn gật gật đầu, vẫn im lặng không nói.
Vô Danh Ma nói:
- Lần này ta tới Đồng Tâm Minh, vạn nhất phát sinh chuyện bất ngờ không quay về được, thì toàn bộ ba ngàn cân vàng còn gởi ở chỗ Thần Phong tiêu cục đều là của ngươi, ngươi nên thu thập hết tài sản xa chạy cao bay, ẩn tích mai danh cho trọn nửa đời còn lại.
Tư Không Sâm ngẩn đầu, thần sắc khích động nói:
- Không, nếu quả người không về, nếu quả người mất mạng ở Đồng Tâm Minh, ta...
ta sẽ theo ngươi xuống suối vàng!
Vô Danh Ma lắc đầu cười gượng một tiếng, nói:
- Ngươi ngu ngơ lắm, cho dù xuống dưới suối vàng ta cũng... Hừ! Nói nhiều Vô ích, bây giờ giúp ta đưa tên tiểu tử này lên xe thôi!
Tư Không Sâm ảm đạm gật gật đầu bước tới dắt Vũ Duy Ninh theo đường địa đạo đi ra.
Vô Danh Ma và Diêu Ngọc Nga theo sau qua mấy chặng địa đạo lên đường bậc thang đá, qua cánh cửa ngầm rồi, bốn người đã ở trong

nhà trúc.
Trời vừa hửng, mù sớm chưa tan, bốn bề yên tĩnh không có ai, lúc ấy cửa sau vườn hoa đã mở sẵn, phía ngoài có một chiếc xe ngựa dang chờ. Tư Không Sâm đưa Vũ Duy Ninh vào xe rồi, Vô Danh Ma cũng đỡ Diêu Ngọc Nga bước lên. Bà ta ngồi vào chỗ đánh xe, vẫy vẫy tay về phía Tư Không Sâm mặt mày thê thảm, rồi kéo cương một cái, dong cỗ xe chạy đi.
Phía ngoài cửa sau là một đường hẻm nhỏ, cỗ xe đi qua một chặng quanh co khuất khúc thì ra tới đường lớn.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 63
Vì yêu mà hận

Khoảng sau tuần trà, cỗ xe ngựa đã ra khỏi thành Lạc Dương, chạy mau theo đường hướng về phía bắc.
Bà ta đánh xe rất gấp, đến nỗi thùng xe rung lên kịch liệt, Diêu Ngọc Nga hơi hoảng sợ, vén rèm phía trước hỏi:
- Sư phụ, người đánh xe mau quá.
Vô Danh Ma nói:
- Không mau không dược, vì phải theo kịp Tả Khâu quân sư.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Họ đã đi hai ngày, mình đuổi kịp được sao?
Vô Danh Ma nói:
- Được chứ, với tốc độ này thì khoảng tám ngày là kịp.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng sợ ngựa không chịu nổi.
Vô Danh Ma cười nói:
- Đừng lo, Tư Không Sâm đã phái người đón sẵn phía trước, dọc đường chúng ta có ngựa thay mà.
Diêu Ngọc Nga ủa một tiếng nói:
- Té ra là thế, sư phụ à, phó bang chủ vừa rồi sao thế?
- Sao cái gì?
- ông ta có vẻ rất đau lòng.
- ờ!
- Vậy thì sao thế?
- Ta không biết.

- Hì, sư phụ không nói thì đồ nhi cũng biết rồi.
- ủa?
- ông ta thích sư phụ, đúng không?
- Đừng nói bậy!
- Sư phụ sợ khổ vì tình à?
- Ta đã từng này tuổi rồi, còn sợ khổ cái gì vì tình hả?
- vậy tại sao sư phụ không dám nói?
- Chẳng có cái gì để nói cả.
- Đồ nhi không tin, các người lúc trẻ nhất định là rất tốt với nhau, đúng không?
- Khác hẳn, ta đối với y chẳng có ý gì.
- ông ta ôm tấm lòng si mê đối với sư phụ, sư phụ lại không cảm động chút nào à?
- Chuyện tình cảm trai gái không thể miễn cưỡng được.
- Sao ông ta lại quen biết sư phụ?
- Anh của y là sư huynh của ta...
- ủa, anh ông ta đâu?
- Chết rồi!
Tại sao chết vậy?
- Bị Đồng Tâm Minh xử quyết.
- Lúc anh y chết, y mới mười ba mười bốn tuổi, đang theo học nghệ với Bạch Cốt Thần Quân Sa Anh, về sau thành tựu xuống núi, tìm ta đề nghị hiệp lực báo thù cho anh, nhưng sau đó bọn ta thất bại nặng, bọn Tả Khâu quân sư lần lượt bị Đồng Tâm Minh bắt giam, chỉ còn có hai người là ta và y. Nhưng vì Đồng Tâm Minh truybắt ráo riết quá, y bèn giả mạo ta, cố ý để bị Đồng Tâm Minh bắt giam, lúc ấy ta mới biế tình ý của...
- ông ta thay sư phụ vào lao hơn hai chục năm không một lời oán thán, sư phụ phải đáp ứng tình cảm của ông ta mới phải.
- Không, trái tim của sư phụ chết lâu rồi.
- Tại sao lại chết, là sư phụ lúc trẻ tuổi bị định một đòn nặng à?
- Là sư phụ năm xưa yêu thắm thiết, rồi sau người ta phụ bạc sư phụ phải không?
- Đừng nói nữa, con ranh con!
- Hề, bây giờ đồ nhi biết rõ tại sao sư phụ chưa già mà đầu đã bạc trắng rồi.
- Ngươi nói tại sao nào?
- Sư phụ người quá dằn vặt, trong lòng nhiều nỗi thống khổ không phát tiết được, nên đầu mới bạc đến thế!
- ờ, kể cũng phải.

- Người ấy là ai thế? Sư phụ, người nói cho con nghe đi!
- Vài hôm nữa đã!
- Thế nói bây giờ cũng vậy mà?
- Bây giờ trong lòng ta không thoải mái... ôi, đa tình từ cổ đều vương hận, mộng đẹp xem ra rất dễ tàn! Nha đầu, ngươi từng yêu gã trai nào chưa?
- Con... con chưa!
- Vậy thì hay. Đàn ông là giống đáng ghét nhất trên đời, bọn họ lúc yêu thì theo người thề non hẹn biển, nói nào là trời mòn đất già tình này chẳng đổi này nọ, nhưng chớp mắt một cái thì đã hay lòng dối dạ rồi.
- Thật thế sao?
- Đúng thế, cho nên tốt nhất là ngươi dừng yêu thương người đàn ông nào, để khỏi đau khổ cả đời.
- Nhưng đã là phụ nữ, rốt lại đều phải lấy chồng, phụ nữ lấy chồng rồi phải chịu đau khổ vì tình dường như cũng đâu có nhiều...
- Ngươi muốn lấy chồng à?
- Không, con muốn hầu hạ cho sư phụ suốt đời!
- Tốt lắm, ta sẽ đem hết một thân võ công dạy cả cho con để trở thành bậc kỳ nữ đứng đầu võ lâm.
- Tạ ơn sư phụ!
chiều tối hôm ấy, cỗ xe tới một bến đò nhỏ ở Thanh Hà, Vô Danh Ma dừng xe bước xuống.
Diêu Ngọc Nga bước xuống theo, hỏi:
- Sư phụ, chúng ta phải thuê thuyền qua sông chứ?
Vô Danh Ma gật gật đầu, giơ tay chỉ một chiếc thuyền đậu ở ven sông nói:
- ĐÓ là chiếc thuyền phải đưa chúng ta qua sông đấy.
Diêu Ngọc Nga đưa mắt nhìn chiếc thuyền, tặc lưỡi nói:
- A, chiếc thuyền này lớn quá!
Vô Danh Ma khẽ cười một tiếng, nói:
- Đây là do người của Tư Không Sâm phái đi trước thuê đấy, có thể chở cả xe ngựa.
Ngươi đứng chờ ở đây một lát, sư phụ tới xem xem thế nào.
Nói xong, cất chân bước về phía bờ sông.
Cỗ xe đậu cách bờ sông khoảng mười mấy trượng, Diêu Ngọc Nga thấy Vô Danh Ma nhún chân nhảy xuống thuyền rồi, lập tức vòng ra phía sau xe, nhìn Vũ Duy Ninh im lặng ngơ ngác trong thùng xe, cười hỏi:
- ê, ngươi là ai?

Vũ Duy Ninh ngu ngơ đáp:
- Ta là Du Hồn tú sĩ Cừu Như Sơn!
Diêu Ngọc Nga che miệng lại cười khích khích, lại nói:
- Đừng sợ, bà ta xuống thuyền rồi không nghe thấy đâu. Hỏi lại lần nữa nhé, ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh ánh mắt chợt lộ thần quang, nét mặt cũng trở lại bình thường, cười đáp:
- Ta là Vũ Duy Ninh!
Diêu Ngọc Nga thò đầu nhìn ra chiếc thuyền ở bờ sông, lại quay nhìn Vũ Duy Ninh hạ giọng nói:
- Ngươi giả giống lắm, ta cứ tưởng ngươi mất hết thần trí thật rồi đấy!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ta uống một chén nước, làm sao mất hết thần trí được?
Diêu Ngọc Nga cười hỏi:
- Bây giờ ngươi có cảm ơn ta không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Có chứ, rất là cảm kích, ta thật không ngờ cô lại dùng cách ấy. CÔ lén đổ chén thuốc thật phải không?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Đúng thế, đổ vào ống nhổ. Còn may mà bà ta không phát giác ra, chứ nếu mà bà ta biết được, bọn ta kể như rồi đời.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đáng tiếc là cô không nghĩ ra sớm hơn, nếu nghĩ ra sớm hơn thì bốn người bọn Du minh chủ cũng có thể tránh khỏi kiếp số.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta nghĩ ra chứ!
Vũ Duy Ninh mừng rỡ Vô cùng, không kìm lòng được, nắm lấy hai tay nàng, mừng rỡ hỏi:
- Thật à, hôm ấy cô cho bọn họ uống bốn chén nước à? Bốn người bọn họ cũng giả điên cuồng à?
Diêu Ngọc Nga thu nét tươi cười lại, lặng lẽ đáp:
- Không, bọn họ uống thuốc thật đấy!
Vũ Duy Ninh lại Vô cùng thất vọng, hỏi:
- CÔ đã nghĩ ra việc lấy nước đánh tráo thuốc, tại sao vẫn đem thuốc cho họ uống?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Thì đúng như ngươi nói đấy, để đạt mục đích của ta!
Nói xong, nhìn chằm chằm vào Vũ Duy Ninh xem chàng thay đổi thế nào, nàng muốn xem Vũ Duy Ninh biết rõ mục đích của mình rồi sẽ

nghĩ sao về mình.
Vũ Duy Ninh cúi đầu im lặng không nói.
Diêu Ngọc Nga nhếch mép cười một tiếng hỏi:
- Ngươi rất tức giận, vì ta quá lo chuyện riêng, đúng không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, cô có quyền làm như thế, bốn người họ chẳng có ân tình gì với cô, cô có quyền không cần phải cứu họ.
Diêu Ngọc Nga chăm chú nhìn chành hỏi:
- Ngươi nói thật lòng đấy chứ?
Vũ Duy Ninh gật đầu than:
- Thật đấy, ta không trách đâu, thật tình ta chẳng trách gì cô đâu!
Hiện tại quả thật chàng chẳng trách móc gì nàng, vì chàng dần dần hiểu được tính nết nữ nhân, chàng biết lòng dạ nữ nhân đều hẹp hòi, nhất là lúc bước vào con đường tình ái rồi, bọn họ càng nghĩ nhiều về bản thân, mà như cô Diêu Ngọc Nga này, thì nàng có "riêng tư" cũng không thể chê trách được. Nàng và Du Băng Viên chẳng hề quen biết, nếu nàng cho rằng Du Băng Viên chẳng có tình ý g với mình, thì hoặc giả còn chạnh lòng thương người, nhưng lúc ấy nàng biết Du Băng Viên có tình cảm với mình rồi, nàng quyết không có "phận sự" cứu người kia. Vả lại trong tình thế ấy thì nàng hoàn toàn không có hành động giậu đổ bìm leo đối với Du Băng Viên thì đã là có "tâm địa thiện lương" rồi. Chàng lấy cớ gì trách nàng không cứu bốn người bọn Du minh chủ kia chứ?
Diêu Ngọc Nga nhìn vào mắt chàng thấy lời lẽ của chàng là thành thật, lại cười nụ nói:
- Tuy ngươi không trách ta nhưng chắc "mục đích" của ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ đạt phải Vũ Duy Ninh đang định trả lời, bên tai chợt nghe thấy tiếng bước chân của hai người từ bờ sông bước tới, biết là Vô Danh Ma và người chủ thuyền đã tới, vội liếc nàng một cái, vận khí truyền âm nói:
- Đừng nói nữa, bà ta về rồi.
Nói xong rút người ngồi lại chỗ cũ, lại làm ra vẻ ngơ ngơ ngác ngác.
Diêu Ngọc Nga thong thả vòng ra đầu cỗ xe ngựa, lúc ấy Vô Danh Ma dắt một ông già chủ thuyền cũng đã đi tới. ông già đi vòng cỗ xe nhìn ngó một lượt, gật gật đầu nói:
- cỏ thể lên thuyền được, có điều người trong xe phải xuống hết.
Vô Danh Ma lập tức bước ra sau xe vẫy vũ Duy Ninh, nói:
- Cừu Như Sơn, ngươi xuống đi!
Vũ Duy Ninh "hì" một tiếng, vẫn ngồi bất động làm ra vẻ chưa hiểu gì.
Vô Danh Ma lại vẫy tay nói:

- Xuống mau lên, chúng ta phải xuống thuyền qua sông.
Vũ Duy Ninh ngơ ngác nói:
- Vô Trần thượng nhân ở đây à?
Vô Danh Ma nói:
- Chưa tới nơi đâu, chúng ta phải xuống thuyền qua sông, rồi phải đi xe ngựa mấy ngày nữa mới tìm được Vô Trần thượng nhân, ngươi xuống mau lên.
Vũ Duy Ninh lúc ấy mới từ từ xuống xe, đưa mắt nhìn quanh bốn bên, hỏi:
- Đây là nơi nào vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi không phải hỏi, ta sẽ đưa ngươi tới nơi Vô Trần thượng nhân thôi. Ngọc Nga, ngươi dắt y đi.
Bà ta vừa nói vừa lên ngồi chỗ đánh xe, giong cỗ xe từ từ đi về phía bờ sông.
ông già chủ thuyền đi trước dẫn đường, xe tới bờ sông rồi, chỉ thấy trên bờ có gác hai tấm ván đủ chỗ cho xe xuống thuyền. ông già chủ thuyền kéo một sợi dây, theo lời Vô Danh Ma điều khiển, hai người thận trọng đưa cỗ xe xuống thuyền, lập tức có hai người chèo thuyền bước lên giúp đỡ, lấy dây buộc chặt cỗ xe vào sạp thuyền.
Lúc ấy Diêu Ngọc Nga đã dắt Vũ Duy Ninh lên thuyền, bước vào trong khoang.
ông già chủ thuyền và hai người phu chèo thuyền kéo ván lên, lập tức tháo dây buộc, từ từ chống qua bên bờ bắc.
Đến canh ba, thuyền đã cặp bờ bên kia, người ngựa lên bờ rồi, Vô Danh Ma trao năm lạng bạc ch người chủ thuyền, lại tiếp tục dong xe chạy mau về phía bắc.
Trời vừa sáng, xe ngựa tới một nơi thành trấn, quả nhiên có người dắt sẵn hai con ngựa khoẻ đứng chờ bên đường. Người ấy giúp Vô Danh Ma thắng hai con ngựa vào xe thay cho hai con ngựa đã kiệt sức. Vô Danh Ma thưởng tiền xong, lại tiếp tục dong xe chạy như bay.
Suốt ba ngày sau đó, Diêu Ngọc Nga và Vũ Duy Ninh không tìm được dịp nào nói chuyện với nhau, mãi đến trưa hôm thứ tư, xa ngựa chạy tới một khu rừng rậm, Vô Danh Ma như có chuyện gấp, chợt dừng xe nhìn Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngọc Nga, ta vào trong rừng một lúc, ngươi cẩn thận đấy, nếu có ai tới gần xe, phải kêu lớn lên.
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Sư phụ vào rừng làm gì?

Vô Danh Ma cười nói:
- Hôm qua ngươi bắt ta dừng xe, lúc ấy ngươi đi đâu vậy?
Diêu Ngọc Nga chợt đỏ mặt, xấu hổ cười nói:
- Vâng, đồ nhi nhất thời không nghĩ ra, ân sư phụ cư yên tâm đi đi.
Vô Danh Ma cười một tiếng, xuống xe đi vào rừng.
Diêu Ngọc Nga thò đầu ra khỏi thùng xe, nhìn theo cho đến khi Vô Danh Ma đã vào hẳn trong rừng mới quay lại nhìn Vũ Duy Ninh nói nhỏ:
- Bị bó buộc mấy ngày, có khó chịu không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Không, ta chỉ lo...
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Lo chuyện gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Lo cho cô, vì tới Đồng Tâm Minh rồi, ta sẽ không thể giả điên giả ngốc, lúc ấy nhất định bà ta sẽ nghi là do cô.
Diêu Ngọc Nga khẽ cười nói:
- Không cần lo cho ta, ta không biết võ công, bà ta sẽ không đem ta tới tận Đồng Tâm Minh đâu. Lúc bà ta sắp xếp cho ta ở một thành trấn nào đó, ta sẽ chờ lúc các ngươi đi rồi, lén trốn đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy bây giờ tính trước ớ, cô tính trốn đi đâu?
Diêu Ngọc Nga mỉm cười buồn bã nói:
- Ta không biết nữa, có lẽ... cắt tóc đi tu là tốt nhất.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói bậy!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu không thì ngươi bảo ta nương tựa vào ai?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thế này là hay này, ta sẽ xuất kỳ bất ý chế ngự bà ta, rồi chúng ta áp giải bà ta về Đồng Tâm Minh.
Diêu Ngọc Nga lắc đầu nói:
- Không, ta không định ra tay bắt bà ta.
vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Sao vậy?
Diêu Ngọc Nga nghiêm trang đáp:
- Ngươi biết tại sao ta cứu ngươi chứ?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vì ta từng cứu cô phải không?
Diêu Ngọc Nga gật đầu nói:

- Đúng vậy, chịu ơn phải báo ơn, cho nên ta phải cứu ngươi. Nhưng bà ta cũng từng cứu ta, bà ta là ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể vì cứu ngươi mà lấy oán báo ơn đối với bà ta được!
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhưng không lẽ cô không biết bà ta là một nữ ma đầu mất hết tính người sao?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta biết, nhưng ít nhất lần này thì ngươi không được ra tay làm hại bà ta, ngươi không được đẩy ta vào chỗ bất nhân bất nghĩa.
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc, gật đầu thở dài nói:
- Được rời, ta sẽ không ra tay trên đường, nhưng tới Đồng Tâm Minh, ta không ra tay không được.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Lúc ấy dĩ nhiên ngươi có thể ra tay, nhưng vẫn không được lợi dụng cơ hội ám toán bà ta. Ngươi phải nói rõ cho bà ta biết là không bị Ly Hồn Hoán Phách trước đã rồi mới được ra tay.

Hồi 64
Việc bại mà thành

vũ Duy Ninh nhăn nhó cười nói:
- Nếu làm như thế thi làm sao bắt được bà ta?
Diêu Ngọc Nga kiên quyết nói:
- Ta bất chấp, nhất định là ngươi không được lợi dụng lúc giả điên để ám toán bà ta.
Nếu ngươi làm thế tức là giết hại bà ta đấy.
Vũ Duy Ninh tuy thấy khó nghĩ song cũng biết là nàng hoàn toàn có lý, lúc ấy đành gật đầu nói:
- Được, mọi việc sẽ như cô muốn, nhưng cô không được xuống tóc đi tu, trên đời có rất nhiều đàn ông tốt, cô đừng nghe lời bà ta nói nhảm. Tới gần Đồng Tâm Minh rồi, bất kể bà ta an bài cho cô ở đâu, cô cũng cứ lén trốn tới một chỗ gọi là thành Phụ Bình, nơi đó có một khách sạn gọi là khách sạn c Bắc Nhạc, cô vào trọ ở đó đợi ta, nghe rõ không?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Được rồi, có điều ta biết Đồng Tâm Minh không có chỗ cho Diêu

Ngọc Nga dung thân đâu...
Vũ Duy Ninh nói:
- Đừng nói Du cô nương có tính toán gì, nàng ta tính nết dịu dàng, không phải hạng con gái tầm thường như cô nghĩ đâu.
Diêu Ngọc Nga cười khẽ một tiếng đang muốn nói nữa, Vũ Duy Ninh chợt vươn tay bịt miệng nàng, kế đó co người lại trong góc xe, lại khôi phục dáng vẻ ngơ ngơ ngác ngác.
Đúng thế, Vô Danh Ma đã quay lại.
Bà ta lên chỗ ngồi đánh xe, quay đầu vén rèm nhìn vào, liếc Vũ Duy Ninh một cái, cười nói:
- Cừu Như Sơn, nếu ngươi muốn rửa tay cứ nói với ta, không được bĩnh ra trên xe đấy Vũ Duy Ninh từ từ đưa mắt nhìn sang bà ta ngơ ngẩn hỏi:
- Ngươi nói cái gì?
Vô Danh Ma nói:
- Ta nói nếu ngươi muốn rửa tay thì cứ nói, ta sẽ dừng xe cho ngươi xuống, chứ không được bĩnh ra trong xe!
vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Ta biết chứ, ta biết chứ...
Vô Danh Ma nhìn qua Diêu Ngọc Nga cười nói:
- Ngọc Nga, ngươi có đi không?
Diêu Ngọc Nga ngượng ngùng ngần ngại một lúc, xấu hổ cười nói:
- Vâng, đồ nhi cũng đi một lát.
Nàng xuống xe vào rừng, giải quyết vấn đề xong bèn quay lại lên xe, Vô Danh Ma bèn dong xe đi tiếp.
Sáng đi tối nghĩ, đến chiều ngày thứ tám, cỗ xe vào tới một thành trấn, Vô Danh Ma vốn định nghĩ lại chỗ này, nhưng rốt lại, lại mua một bọc thức ăn trở ra nói:
- Ngọc Nga, chúng ta không nghĩ lại đây đâu.
Diêu Ngọc Nga ngồi trên xe ròng rã tám ngày, thân thể đau như dần không sao chịu nổ, cứ nghĩ sẽ được vào khách sạn ngủ đêm cho ngon giấc, nghe thế thấy thất vọng, hỏi:
- Sao không nghỉ lại ở đây?
Vô Danh Ma nói:
- Mới rồi ta vừa hỏi thăm, bọn Tả Khâu quân sư vừa đi khỏi đây hơn một giờ, ta nghĩ chắc họ sẽ nghỉ lại ở một thành trấn nào phía trước, chúng ta cứ đi thêm một chặng nữa là gặp.
Diêu Ngọc Nga à một tiếng, gật gật đầu không hỏi gì nữa.
Vô Danh Ma đưa bọc thức ăn cho nàng rồi lên xe, lại kéo cương giục ngựa chạy mau.

Diêu Ngọc Nga mở bọc thức ăn đặt xuống trước mặt Vũ Duy Ninh cười nói:
- Cừu Như Sơn, ăn đi!
Gần nửa đêm, xe ngựa tới một thành trấn lớn, Vô Danh Ma nhìn thấy phía trước có một khách sạn lớn bề thế trên đường lớn, bèn dong ngựa khoan thai chạy tới, dừng lại trước cổng.
Tuy là nửa đêm nhưng khách sạn vẫn đèn đuốc sáng trưng, lúc ấy trước cổng vẫn có hai người tiểu nhị ngồi đánh cờ trên một cái bàn. Họ nghe thấy tiếng xe ngựa dừng lại trước cổng, biết là có khách tới, vội vàng đứng dậy bước ra đón, khom lưng nói:
- Lão gia muốn nghĩ lại phải không ạ?
Vô Danh Ma vốn cải trang thành một lão nhân, nên hai người tiểu nhị gọi bà ta là lão gia. Bà ta gật đầu, trầm giọng hỏi:
- Xin hỏi trước một việc, chiều hôm nay có bốn cỗ xe chở mười hai người đi qua đây, có ghé lại quý khách sạn không?
Một tên điếm tiểu nhị gật đầu lia lịa cười nói:
- Dạ có, dạ có! Lão gia người cùng đi với họ à?
Vô Danh Ma gật đầu ờ một tiếng bước xuống xe đưa dây cương cho y, lại hỏi:
- Họ ở chỗ nào?
Điếm tiểu nhị đáp:
- ở hậu viện, tệ khách sạn có hai mươi gian phòng hạng nhất, nhưng họ thuê bao cả.
Vô Danh Ma nghe xong bước ra phía sau xe, mở rèm lên gọi:
- Cừu Như Sơn, ngươi xuống đi!
Điếm tiểu nhị ủa một tiếng, kinh ngạc nói:
- Sao lại có nhiều người tên Cừu Như Sơn thế?
Vô Danh Ma quay đầu nhìn y, sắc mặt lạnh băng hỏi:
- Tiểu nhị, ngươi muốn nhận tiền thưởng không vậy?
Tên tiểu nhị này hầu hạ trong khách sạn đã lâu, từng thấy qua nhiều việc lạ lùng cổ quái, rất giàu kinh nghiệm đối xử với khách, vừa nghe đã biết khách không ưa có người dòm ngó vào việc riêng của mình. Mà loại khách này thì chỉ cần mặc kệ làm như không biết tới việc riêng của họ thì thường được họ thưởng hậu, nên y lập tức khom lưng cười lấy lòng đáp:
- Dạ dạ! Tiểu nhân nhất thời nhạy miệng, xin lão nhân người lượng thứ.
Vô Danh Ma hừ một tiếng, lại quay nhìn Vũ Duy Ninh gọi:
- Cừu Như Sơn, ngươi xuống đi, chúng ta vào đây nghỉ!
Vũ Duy Ninh phấn khởi hỏi:

- Vô Trần thượng nhân ở đây à?
Vô Danh Ma nói:
- Y không có ở đây, còn phải đi mấy ngày nữa mới tới chỗ y, ngươi xuống mau dì!
Vũ Duy Ninh tức tối vung vungnắm tay nói:
- Tại sao y không có ở đây? Y giết chết cha mẹ ta, ta muốn giết y để trả thù! Ta muốn ăn thịt lột da y! Ta...
Vô Danh Ma quát:
- Xuống mau, không thì ta không đưa ngươi tới chỗ y đâu!
Vũ Duy Ninh kêu lên một tiếng, vội vàng xuống xe, Diêu Ngọc Nga cũng xuống theo.
Vô Danh Ma dặn dò một tên tiểu nhị săn sóc ngựa cho chu đáo, rồi quay nhìn tên tiểu nhị đang đứng chờ nói:
- Được rồi, đưa ta vào hậu viện!
Điếm tiểu nhị cung cung kính kính đưa bọn họ vào khách sạn, vừa bước tới sân sau chỗ hậu viện thì trước mắt chợt loáng lên một bóng người, một lão nhân ăn mặc lối buôn bán đã đứng cản ngang đường, lạnh lùng nói:
- Tiểu nhị, ngươi quên là bọn ta đã thuê bao tất cả phòng ở hậu viện rồi à?
Vô Danh Ma phía sau điếm tiểu nhị cười nói:
- Lao lão, người nhà đây mà!
Té ra lão nhân ăn mặc lối buôn bán chính là Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương. Y vừa nghe giọng bang chủ, lại liếc thấy người đi sau cùng là Diêu Ngọc Nga, lập tức cả mừng nói:
- A! Té ra là... đại ca tới rồi!
Y nhất thời đổi gọi Vô Danh Ma là "đại ca", dĩ nhiên là không muốn điếm tiểu nhị biết bọn họ là người một "bang".
Vô Danh Ma gật gật đầu, nhìn điếm tiểu nhị xua xua tay nói:
- Ngươi đi pha trà đi!
Điếm tiểu nhị kính cẩn dạ một tiếng, quay người bước đi.
Vô Danh Ma quay nhìn Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương hỏi:
- Bọn họ ngủ cả rồi à?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương đáp:
- vâng, bọn thuộc hạ thay phiên gác đêm, đêm nay tới phiên thuộc hạ.
Vô Danh Ma lại hỏi:
- Trên đường có xảy ra chuyện gì không?
Tiếu Trung đao đáp:
- Không, suốt dọc đường bình an Vô sự.

Vô Danh Ma hỏi:
- Bốn người kia ở đâu?
Tiếu Trung đao quay người chỉ vào một dãy phòng đối diện, nói:
- Hồng Tiểu Bình và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch ở hai phòng giữa, bốn gian hai bên là phòng của Hắc, Chừ, Nam Cung và thuộc hạ. Du Lập Trung và Du Băng Viên ở hai phòng phía sau, các vị Tả Khâu, Cung, Lãnh, Tư Đồ chia nhau ở bốn phòng hai bên.
Hiện còn tám phòng trống, bọn bang chủ có thể tùy ý...
Vô Danh Ma ngắt lời nói:
- Xin Lao lão dắt Ngọc Nga đi nghỉ trước đã, rồi đánh thức bọn Tả Khâu lão dậy, ta có việc muốn nói với mọi người!
Tiếu Trung đao dạ một tiếng, quay nhìn Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Diêu cô nương thích nghỉ ở phòng thế nào?
Diêu Ngọc Nga quả thật đã quá mệt mỏi, ngáp nhẹ một cái nói:
- Tùy thôi, phòng nào cũng được.
Tiếu Trung đao nói:
- Dãy phòng phía sau tốt lắm, chúng ta tới đó đi.
Y dắt mọi người đi qua hành lang dãy phòng trước, tiện đường gõ cửa gọi Độc Nương Tử Hắc Minh Châu, Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng dậy, rồi đi tiếp qua dãy phòng sau.
Tới dãy phòng sau, Tiếu Trung Đao mở cửa một gian để Diêu Ngọc Nga vào nghỉ, kế đó đi gọi Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn, Bệnh Lang Trung tư Đồ Tinh dậy.
Y vẫn tưởng Vũ Duy Ninh sau lưng Vô Danh Ma nãy giờ là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh (Vô Danh Ma hóa trang cho chàng thành một ông già, nên thủy chung không mở miệng hỏi câu nào.) Lúc Vô Danh Ma bước vào một gian phòng trống ngồi xuống, điếm tiểu nhị đã mang trà tới. Bà ta đưa tiền hưởng cho y, xua tay nói:
- Được rồi, không cần tới đây nữa!
điếm tiểu nhị lui ra không bao lâu, tám người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lục tục bước vào.
Bọn họ thi lễ hỏi thăm Vô Danh Ma, Bệnh Lang Trung Tư Đồ Tinh nhìn Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Văn huynh, ngươi hết đau bụng rồi chứ?
Vũ Duy Ninh ngồi ngây ra trên ghế, như chẳng nghe thấy gì.
Bệnh Lang Trung thoáng sửng sốt, nhìn qua Vô Danh Ma hỏi:
- Bang chủ, Văn huynh làm sao thế?
Y vẫn tưởng người cải trang lão nhân kia là Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên

Sinh!
Vô Danh Ma cười khảnh khách nói:
- Y không phải là Văn Thiên Sinh đâu!
Tám lão ma nghe thấy đều ngơ ngác, nhất tề nhìn về phía Vũ Duy Ninh, kinh ngạc hỏi:
- Y không phải là Văn Thiên Sinh sao? Vậy y là ai?
Vô Danh Ma cười nói:
- Các ngươi hỏi y xem!
Bệnh Lang Trung quả nhiên quay ngay qua hỏi Vũ Duy Ninh:
- Này, ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh ngơ ngơ đáp:
- Ta là Du Hồn Tú Sĩ Cừu Như Sơn!
Tám lão ma nghe thấy lãi ngơ ngác, hai mắt trợn tròn. Bệnh Lang Trung nhịn không đượclạihỏi:
- Nhà ngươi ở đâu?
Vũ Duy Ninh dáp:
- Hang Du Hồn, núi Du Hồn!
- Ngươi đi đâu vậy?
- Tới Đồng Tâm Minh!
- Để làm gì vậy?
- Tìm Vô Trần thượng nhân báo thù. Y giết cha mẹ ta, ta phải ăn thịt lột da y!
Tám lão ma nghe tới đó đã biết "lão nhân" này cũng bị Ly Hồn Hoán Phách, chỉ không biết y là ai, lập tức nhất tề nhìn qua Vô Danh Ma hỏi:
Bang chủ, nhưng người này là ai thế?
Vô Danh Ma nói:
- Trước khi đau bụng, Ma Y Quỷ Sư đã sống cạnh các ngươi vài hôm, sau khi đau bụng, y là ân nhân cứu mạng của các ngươi là Vũ Duy Ninh!
Tám lão ma nghe xong biếc sắc, nhất tề nhảy dựng lên, kêu thất thanh:
- cái gì? Y là Vũ Duy Ninh sao? Y giả mạo Ma Y Quỷ Sư Văn Thiên Sinh sao?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Y sau khi lọt lưới ở thành huyện An Tân đã giết Văn lão, từ tối hôm ấy bắt đầu giả mạo Văn lão trà trộn vào bản bang!
Tam Tuyệt Độc Hồ Vô cùng hoảng sợ, nhịn không được ngắt lời hỏi:
- Bang chủ làm thế nào phát hiện ra được?
Vô Danh Ma nói:

- Chuyện này phải quy công lao cho ngươi. Hôm ấy ngươi nói với ta là Văn lão có chỗ khang khác, bảo ta cảnh giác lưu ý, lúc ấy chắc ngươi cũng không nghĩ rằng y không phải là Văn lão, phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Đúng vậy. Thuộc hạ chỉ nói rằng y có tâm sự gì đó, nên ngôn ngữ cử chỉ khác với người thường, hoàn toàn không nghĩ tới việc y là giả mạo.
Ngưng lại một chút, lại nói tiếp:
- Kỳ quái thật, thằng tiểu tử này làm sao lại có dược thuật dịch dung cao minh tới như thế nhỉ?
Vô Danh Ma nói:
- Đương nhiên là được Du lão tặc dạy cho. Thuật dịch dung của Du lão tặc vẫn đứng đầu võ lâm...
Ngưng lại một lúc lại chậm rãi nói:
- Nhờ ngươi cảnh tỉnh, nên ta mới ngấm ngầm quan sát hành động của y. Nhưng thằng tiểu tử này thông minh phi thường, ngoài chuyện ngươi nói là ngôn ngữ cử chỉ có chỗ khác thường ra, thật không thể nào nhìn thấy được chỗ sơ hở. Đến tối hôm thứ hai sau khi các ngươi lên đường, y mới vào phòng ta nói là đã hết đau bụng, trò chuyện lăng nhăng này nọ, rồi ngấm ngầm dùng Nhiếp Hồn Đại Pháp định ru ngủ ta, ta mới biết y không phải là Văn lão!
Tám lão ma nhớn nhác nhìn nhau, kêu thất thanh:
- Trời! Thằng tiểu tử này còn học được cả Nhiếp Hồn Đại Pháp nữa kia à?
Vô Danh Ma cười nhạt một tiếng nói:
- Có thể Du lão tặc đã cố ý muốn nhận gã tiểu tử này làm con rể, cho nên bao nhiêu bản lĩnh đều dốc ra dạy cả cho y.
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Y tiến hành thôi miên bang chủ để làm gì?
Vô Danh Ma nói:
- Đề lừa dược phương giải trừ Ly Hồn Hoán Phách mà! Thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp kia khiến người ta ngủ đi, nhưng đẩy họ vào chỗ thần trí mơ màng nửa mê nửa tỉnh, y định lúc ta rơi vào tình trạng ấy, bắt ta nói ra dược phương thuốc giải!
Bệnh Lang Trung hỏi:
- Tại sao y không thừa cơ cứu bốn người bọn Du lão tặc mà lại muốn lấy trộm dược phương?
Vô Danh Ma đáp:
- Có thể là ba đặc sứ Du, Qua, Diệp bị chúng ta Ly Hồn Hoán Phách vẫn chưa chết, nên y mới nghĩ tới chuyện trộm thuốc giải mà không

cứu người, vì chỉ cần nắm được dược phương thì lúc cần thiết cũng có thể cứu bốn người bọn Du lão tặc.
Tiểu Trung đao ngạc nhiên hỏi:
- Người bị Ly Hồn Hoán Phách nhìn thấy "kẻ thừ rồi, đều sẽ hết sức đánh tới kiệt sức mà chết, ba đặc sứ Du, Qua, Diệp làm sao còn sống được tới bây giờ được?
Vô Danh Ma nói:
- Có thể bọn họ chỉ đánh ba người ngất đi, rồi liên tục cho họ uống thuốc mê để họ mê man mãi tới nay, cũng có thể còn sống.
Tiếu Trung đao nói:
- Nhưng vậy cũng chỉ sống được mười ngày, người ta mà không ăn cũng kiệt sức mà Chết chứ!
Vô Danh Ma nói:
- Trong các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh có một gã Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên, có thể y có một loại thuốc có thể duy trì được sinh mạng ba người kia, ngoài ra người bị hôn mê tuy không thể ăn uống được, nhưng nếu dùng ống đưa thức ăn loại sữa bò vào người, vẫn có thể giúp họ kéo dài hơi tàn!
Bệnh Lang Trung vỗ đùi nói:
- Phải! Ba đặc sứ kia còn chưa chết, cho nên thằng tiểu tử này mới bỏ việc cứu người để ăn trộm dược phương... Sau đó thì thế nào nữa?
Vô Danh Ma nói:
- Lúc y thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp thì ta đã đề phòng, nên bèn giả như bị thôi miên ngủ đi. Thằng tiểu tử này cho rằng đã đắc thủ, bắt đầu tạo ra ảo cảnh cho ta, hỏi ta muốn chuyện gì, ta nói rằng muốn bắt được Vũ Duy Ninh...
Bà ta đem mọi chuyện xảy ra đêm ấy kể lại, tới đoạn "bắt được Vũ Duy Ninh thật" tám lão ma đều cười rộ lên.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười hỏi:
- Rồi sau đó bang chủ Ly Hồn Hoán Phách cho y à?
Vô Danh Ma gật đầu đáp:
- Phải, vì phải đuổi kịp các ngươi, nên ta chỉ dạy cho y có một kẻ thù thôi, là Vô Trần thượng nhân!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Quá hay, Vô Trần thương nhân từng giữ chức quyền minh chủ Đồng Tâm Minh, cũng là một nhân vật không thể coi thường, nếu thằng tiểu tử này mà giết được y, Tứ Hải Đồng Tâm Minh nhất định phải tan rã.
Ngọc Diện Hoa Thi hỏi xen vào:

- Thằng tiểu tử này bắt đầu giả mạo Văn lão ở huyện thành An Tân, vậy Thân Đồ lão cũng do y hạ sát phải không?
Vô Danh Ma đáp:
- Đúng, có thể cả cái chết của Vô ảnh Cước Hướng Liên cũng là kiệt tác của y.
Ngọc Diện Hoa Thi lại hỏi:
- Còn Tang lão?
Vô Danh Ma nói:
- Ta quên không hỏi y, nhưng rất có thể Tang lão cũng là bị y giết hại trên đường.

Hồi 65
Sóng dữ khó ngăn

Ngọc Diện Hoa Thi hai mắt bắn ra tia sáng oán hờn tàn độc, trầm giọng nói:
- Thằng tiểu tử này giỏi thật, trong vòng vài tháng đã giết bốn năm người của bọn ta...
Vô Danh Ma nói:
- Tối hôm ấy ta cũng định một chưởng đập chết y luôn, song lại nghĩ Ly Hồn Hoán Phách y, để y ra sức giúp bản bang giết kẻ thù cũng hay.
Nói tới đó, nhìn qua Tiếu Trung đao dặn:
- Lao lão, mang y đi ngủ đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút...
Quần ma nghe thế lập tức đứng dậy thi lễ lui ra. Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương cũng đem Vũ Duy Ninh vào một gian phòng trống, bảo chàng lên giường ngủ.
Dãy phòng ở hậu viện lại mau chóng rơi vào cảnh yên tĩnh.
Tiếu Trung Đao vẫn thức canh giữ, y thức canh giữ không phải là để đề phòng bọn Du Lập Trung trốn chạy, vì người bị Ly Hồn Hoán Phách không thể trốn chạy nữa, y chỉ đề phòng kẻ địch từ ngoài vào.
vũ Duy Ninh nằm yên lặng trên giường, đầu óc chàng tự nhiên rất sáng suốt. Nếu chàng muốn nhân lúc ấy trốn chạy thì dễ như trở bàn tay. Nhưng chàng không định trốn chạy, vi trốn chạy sẽ liên lụy cho Diêu Ngọc Nga, vả lại trước khi Vô Danh Ma Ly Hồn Hoán Phách chàng, đã cười cợt đem dược phương chữa trị nói ra. Nếu chàng bỏ trốn dọc đường, Vô Danh Ma sẽ biết chàng không mất hết thần trí, nhất định sẽ không thả bốn người bọn Du Lập Trung về Đồng Tâm Minh.
Cho nên chàng quyết định tiếp tục giả như bị điên cuồng ngu ngơ, chờ khi nào tới gần Đồng Tâm Minh ở Hằng Sơn, lúc Vô Danh Ma hạ lệnh thả bốn người bọn Du minh chủ và mình lên Hằng Sơn rồi, mình sẽ lên Đồng Tâm Minh trước báo cho mọi người đề phòng, tìm cách chế phục rồi đánh thuốc mê bốn người bọn Du minh chủ. Sau đó, chỉ cần mọi người ra sức đánh lui được bọn Vô Danh Ma tấn công đợt đầu xong, mình có thể dựa vào dược phương cứu chữa cho cả bảy người đang bị Ly Hồn Hoán Phách!

Hiện chàng chỉ lo lắng một việc là sau khi Vô Danh Ma thả bọn bốn người Du minh chủ lên núi gây loạn, nhất định bà ta sẽ thống lĩnh tám lão ma theo sau lên núi để nhân lúc cháy nhà hôi của, nếu lúc ấy các đặc sứ áo và và đại biểu môn phái có mặt ở Đồng Tâm Minh không đẩy lùi được bọn họ, Đồng Tâm Minh sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.
Về chuyện này chàng không có cách nào cản trở cả, chàng chỉ còn cách mong mỏi Đồng Tâm Minh đẩy lùi được kẻ địch mà thôi.
Một đêm trôi qua.
Vô Danh Ma ngủ tới lúc mặt trời lên ba con sào mới dậy, mọi người ăn uống xong, mới bắt đầu ra xe lên, đường.
Cho đến lúc bị dắt ra xe, Vũ Duy Ninh mới nhìn thấy bốn người bọn Du minh chủ.
Dáng vẻ bọn họ cũng như tương đất tượng gỗ, thần thái ngơ ngơ ngác ngác. Bởi họ đều bị Tam Tuyệt Độc Hồ cải trang hết nên chẳng nhận ra nhau, không biết "kẻ thừ đều đang ở trước mặt.
Già trẻ năm người vẫn bị ép vào năm cỗ xe ngựa như cũ, có Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Quát Thủ Phiên Thiên, Bệnh Lang Trung và Tiếu Trung Đao đánh xe, trước sau rời khỏi khách sạn, tiến về phía bắc.
Thầy trò Vô Danh Ma, Diêu Ngọc Nga và Vũ Duy Ninh ngồi cùng một xe cho nên suốt mấy ngày Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga không có dịp trò chuyện với nhau.
Nhưng cũng may là họ chẳng có gì phải bàn bạc với nhau nữa, chỉ còn yên lặng chờ xem tình hình diễn biến ra sao thôi.
Sau vài ngày, dãy núi Hằng Sơn đã thấp thoáng hiện ra trước mắt.
Vô Danh Ma hạ lệnh ngừng xe, nói với Độc Nương Tử Hắc Minh Châu:
- Hắc hộ pháp, ngươi hãy đem Ngọc Nga tới một thành trấn nào quanh đây, sắp cho nó ăn ở yên ổn trước đã.
Độc Nương Tử nói:
- ĐƯỢC rồi, cách đây hai mươi dặm về phía đông bắc có một tòa thành trấn.
Diêu Ngọc Nga làm ra vẻ không muốn xa sư phụ, nói:
- Sư phụ, đồ nhi muốn đi theo người một chặng nữa cơ!
Vô Danh Ma quả quyết nói:
- Không được, chỗ này quá gần Hằng Sơn rồi, ngươi không thể đi tiếp được nữa đâu.
Diêu Ngọc Nga chẩu chẩu mỏ nói:
- Vậy chừng nào sư phụ mới tới chỗ đồ nhi?

Vô Danh Ma nói:
- Khoảng bốn năm ngày.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Sao lâu quá vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Từ đây tới Hằng Sơn còn phải đi một ngày nữa, tới gần chân núi ta sẽ thả năm người này lên, bọn họ cũng phải đi mất nửa ngày mới tới Đồng Tâm Minh, sau đó bọn ta sẽ tính toán mà lên núi, thừa cơ tấn công Đồng Tâm Minh, lần ra tay này rất khó nói rằng lúc nào mới tiêu diệt được toàn bộ kẻ địch trên núi, cho nên tính cả thời gian đi về sợ cần tới vài ngày.
Diêu Ngọc Nga rầu rĩ nói:
- Đồ nhi ở một mình trong khách sạn, lỡ gặp kẻ xấu thì làm sao?
Vô Danh Ma nói:
- Không sao, Hắc hộ pháp sẽ sắp xếp cho con được yên ổn, con không cần phải lo.
Diêu Ngọc Nga quay qua liếc Vũ Duy Ninh bên cạnh một cái, gật gật đầu nói một câu hai nghĩa:
- Được rồi, đồ nhi sẽ chờ ở chỗ đó, sư phụ người nhất định phải tới đấy nhé.
Vô Danh Ma gật đầu cười nói:
- Trừ phi ta mất mạng ở Đồng Tâm Minh, còn không thì nhất định sẽ tới đón con, con cứ yên tâm mà.
Vũ Duy Ninh cũng nói thầm trong lòng:
- Phải rồi, trừ phi ta mất mạng trong tay bọn ma đầu, còn không thì nhất định sẽ tới đón cô mà.
ánh mắt của Diêu Ngọc Nga lại quét lên mặt Vũ Duy Ninh lần nữa, thấy trong ánh mắt chàng có ý ưng thuận, lập tức hớn hở xuống xe, chào Vô Danh Ma rồi đi theo Độc Nương Tử.
Rồi đó Vô Danh Ma lại hạ lệnh lên đường, năm cỗ xe lại theo đường tiến lên.
Không bao lâu trời đã tối hẳn.
Đội xe cứ đi mau suốt đêm, khi trời bắt đầu hửng sáng thì tới một dãy núi cạnh Hằng Sơn.
Dưới chân núi có một đường sơn lộ chạy quanh co vào trong núi, đó là đường tắt lên Hằng Sơn.
Vô Danh Ma hạ lệnh dừng lại, lập tức ra lệnh cho sáu ma đầu:
- Tả Khâu quân sư ở lại đây, còn tất cả tản ra bốn phía!
Bọn Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình sáu người nghe lệnh tản ra, tiếp theo Vô Danh Ma nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ nói:

- Được rồi, bây giờ bắt đầu từ Du lão tặc, xóa hết thuốc dịch dung trên mặt họ, rồi thả lên núi!
Tam Tuyệt Độc Hồ mở cửa chiếc xe thứ nhất, bước vào trong nhìn Du Lập Trung ngu ngu ngơ ngơ bó gối trong góc cười nói:
- Cừu Như Sơn, kẻ thù của ngươi đều ở trên núi, ngươi có thể lên đó trả thù rồi!
Thánh Hiệp Du Lập Trung giật nảy mình, mắt loé hung quanh nhìn qua hai bên nói:
- ở đâu? Bọn chúng ở đâu?
Tam Tuyệt Độc Hồ gio tay chỉ ra đỉnh núi cao tít hiểm trở phía ngoài xe nói:
- Trên đỉnh núi kia kìa, ngươi phải lập tức lên đó tìm chúng báo thù, có điều mặt ngươi dơ quá, để lão phu lau giúp cho.
Nói xong giò tay lên chà mạnh lên lớp thuốc dịch dung, khôi phục lại diện mạo của ông ta, rồi kéo ông ta xuống xe.
Du Lập Trung trợn mắt nhìn quanh, căm giận đùng đùng hỏi:
- Bọn chúng ở đâu? Bọn chúng ở đâu?
Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ đường sơn lộ nói:
- Ngươi cứ đi theo đường này đi thẳng lên, đại khái đi khoảng nửa bữa cơm sẽ tới một tòa thạch bảo bằng đá trắng, kẻ thù của ngươi đều trong tòa thạch bảo ấy cả.
Du Lập Trung mắt lộ vẻ căm hờn, hai mắt rực ánh giận dữ, trừng trừng nhìn đường sơn lộ nói:
- Được, ngươi dắt ta đi!
Tam Tuyệt Độc Hồ lắc đầu nói:
- Không, ngươi cứ lên trước đi, một lát nữa lão phu sẽ lên giúp ngươi trả thù.
Du Lập Trung lại nói "được" tiếng nữa, lập tức sải chân, theo đường sơn lộ lao đi.
Tam Tuyệt Độc Hồ đưa mắt nhìn theo bóng ông ta khuất ở cuối đường rồi, mới lại mở cửa chiếc xe thứ hai.
Trong chiếc xe thứ hai là Hồng Tiểu Bình đang ngồi.
Tam Tuyệt Độc Hồ cũng làm như mới rồi, bước vào trong xe cười nói:
- Cừu Như Sơn, kẻ thù của ngươi đều ở trên núi, ngươi có thể lên đó trả thù rồi.
Hồng Tiểu Bình mắt loé tinh quang, chồm dậy lao đi, Tam Tuyệt Độc Hồ vội đưa tay giữ bà ta lại cười nói:
- Khoan đã, mặt ngươi dơ quá, để lão phu lau giúp cho...
Không bao lâu, thân hình Hồng Tiểu Bình đã khuất sau sơn lộ.

Người thứ ba lên núi là Du Băng Viên, người thứ tư lên núi là Nhất Đẩu Tiên, người thứ năm là Vũ Duy Ninh...
Vũ Duy Ninh chạy mau lên núi, đi được vài thăm bước, qua khỏi một sườn núi, quay đầu không thấy bọn Vô Danh Ma đuổi theo, chàng bèn mở hết tốc độ lao đi, nhanh như con thỏ sổ lòng phóng lên đỉnh núi.
Chàng muốn qua mặt bọn Du Lập Trung, lên Đồng Tâm Minh trước để thông báo cho mọi người chuẩn bị, nên chàng sẽ khỏi đường sơn lộ, xuyên rừng vượt dốc chạy lên.
Chàng không đi theo đường sơn lộ còn có một lý do khác, là sợ bốn người bọn Du minh chủ chặn đường đánh giết, vì chàng đã khôi phục diện mạo thật, nếu bị họ phát giác, nhất định là sẽ căm hờn muốn xé xác "kẻ thừ .
Suốt đường dốc sức chạy không nghỉ, hơn một giờ sau mới lên tới đỉnh núi, đã nhìn thấy tòa Tứ Hải Đồng Tâm Minh sừng sững xa xa.
Lúc ấy chàng dã Vô cùng mỏi mệt, quần áo đều bị cành cây móc xé rách bươm, toàn thân mồ hôi chảy nhễ nhại, cũng giống hệt người điên!
Nhưng chạy tới gần Đồng Tâm Minh, chàng biết một phen hết sức vừa rồi của minh đã uổng công!
Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Du Băng Viên và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch vẫn đều không bị chàng vượt qua, bốn người bọn họ đã tới Đồng Tâm Minh trước.
Đúng thế, trẽn, sân Đồng Tâm Minh lúc ấy đang diễn ra một trường ác chiến đáng sợ.
Trên sân đã có ba cái xác, đó là đặc sứ áo vàng thứ nhất Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoàng, đặc sứ áo vàng thứ sáu Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến, đặc sứ áo vàng thứ tám Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình!
Ba vị đặc sứ này rõ ràng là bị bốn người bọn Du Lập Trung giết chết.
Lúc ấy những người đang liều mạng ngăn chặn bốn người bọn Du Lập Trung là đặc sứ áo vàng thứ hai Thần Đà Tử Hầu Thông, đặc sứ áo vàng thứ ba Thanh Khê lão nhân Từ Giới Nhiên, đặc sứ áo vàng thứ chín, Hác công công Vũ Văn Đỉnh, đặc sứ áo vàng thứ mười Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, đặc sứ áo vàng thứ mười một Phi Long Trảo Vi Uy Lương, đặc sứ áo vàng thứ mười hai Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng, đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, đặc sứ áo vàng thứ mười sáu Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên, bọn họ hai người đánh một cũng chỉ miễn cưỡng chống chọi được với bọn Du Lập Trung.
Tình hình này cũng chẳng có ai lạ, vì người bị Ly Hồn Hoán Phách

thì huyết dịch toàn thân chảy ngược, đã không sợ điểm huyệt, vả lại trong bọn họ lòng chất chứa thù hận, bây giờ tìm được "kẻ thừ , ra tay chẳng chút lưu tình, chỉ công không thủ, toàn ra đòn hiểm ác, mười tám vị đặc sứ áo vàng lại không coi bốn người là kẻ thù thật sự, ra tay đương nhiên không thể dốc sức, cho nên tuy hai đánh một vẫn không thể chế phục được họ.
Buồn cười là bốn người bọn Du Lập Trung tuy đánh nhau chí mạng với bốn vị đặc sứ áo vàng, nhưng già trẻ bốn người lúc nào di động tới cạnh nhau cũng lại tàn sát nhau.
Du Lập Trung coi Hồng Tiểu Bình là kẻ thù giết vợ, Hồng Tiểu Bình coi Du Lập Trung là kẻ thù giết chồng, Du Băng Viên không tha Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, mà Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cũng tha Du Băng Viên. Cho nên tám vị đặc sứ áo vàng một mặt vừa phải hóa giải thế công của họ đánh mình, một mặt lại phải hóa giải thế công của họ đánh nhau, cục diện đấu trường cứ rối tung lên.
Đại biểu hai bang ba giáo chín môn phái đứng vòng quanh xem đánh nhau, người nào cũng mặt mày trắng bệch, nhinh nhau kinh hãi, vì Thánh Hiệp Du Lập Trung là nhân vật được họ kính trọng như thần như thánh, là một vị minh chủ duy trì an ninh võ lâm mà giờ đây lại phát điên, làm sao họ lại không hoảng sợ.
- Giết!
- Bình!
Đặc sứ áo vàng thứ mười một Phi Long Trảo Vi Uy Lương trở tay không kịp, trên hông đã bị Du Lập Trung giáng trúng một chưởng, trong tiếng gào thảm, thân hình bay tung lên ra ngoài ba trượng, nằm im không bò dậy nữa!
Đặc sứ áo vàng thứ mười bảy Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa lập tức nhảy vào vòng chiến, cùng với Thần Đà Tử Hầu Thông liên thủ đối phó với Du Lập Trung.
Vũ Duy Ninh lao tới sân Đồng Tâm Minh, đại biểu thứ nhất của phái Thiếu Lâm là Vô Trần thượng nhân vội nhảy xổ ra, xuất thủ đánh luôn.
Nếu Vũ Duy Ninh bị Ly Hồn Hoán Phách thật, thi vị Vô Trần thượng nhân trước mắt đây quả là "kẻ thừ của chàng, song chàng chẳng hề mất hết thần trí, nên lách người né một quyền của Vô Trần thượng nhân, hớt hãi kêu lên:
- Xin thượng nhân dừng tay, tiểu nhân không có điên!
Già trẻ năm người cùng rời Đồng Tâm Minh một lúc, hôm nay năm người cùng về một ngày, bọn Thánh Hiệp Du Lập Trung đều phát điên, chỉ có chàng thì không, Vô Trần thượng nhân đời chịu tin. Một

quyền của ông đánh trượt, bèn xoay người nửa vòng phát cước đá lên, quát:
- Nằm xuống mau!
Hoại Tâm Cước của phái Thiếu Lâm cực kỳ nổi tiếng,Vũ Duy Ninh tuy nhanh nhẹn, nhưng lúc né người lui tránh vẫn Vô cùng nguy hiểm, chỉ cách có một tấc là bị đá trúng tâm kh ẩu!
Chàng không ra đòn đánh lại, lại vội kêu lên:
- Xin thượng nhân dừng tay, tiểu nhân thật là không bị điên, mà...
Chàng nói chưa dứt, Vô Trần thượng nhân lại đánh tới một quyền vào giữa mặt, rõ ràng là Bách BỘ Thần Quyền Vô cùng lợi hại của phái Thiếu Lâm.
Vũ Duy Ninh không có thời gian giải thích, nghiêng người co lại một cái, lại tránh thoát phát quyền của Vô Trần thượng nhân trong đường tơ kẻ tóc.
Vô Trần thượng nhân đánh liến ba chiêu đều bị Vũ Duy Ninh tránh hết, lại càn nổi nóng, đột nhiên cười nhạt một tiếng quát:
- Cứ cho là ngươi không có điên đi chăng nữa, hôm nay lão nạp cũng phải siêu độ cho ngươi!
Hai chưởng cùng xô ra, một trên một dưới, thế như xô núi dốc biển, ào ào vỗ tới Vũ Duy ninh.
vũ Duy Ninh trong một chớp mắt sửng sờ gần như bất động vì câu nói của đối phương quá đỗi lạ lùng - rõ ràng đã biết là mình không điên, tại sao lại còn muốn "siêu độ,, mình?
Câu nói ấy của ông ta là có ý gì?
Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ như chớp, chàng hiểu ngay ý tứ của đối phương.
Vị hòa thượng Thiếu Lâm này đối với mình vẫn còn thành kiến rất sâu, chỉ vì mình trót dại thả bảy mươi mốt tên ma đầu khiến đệ tử phái Thiếu Lâm của họ bị giết hại, nên đến nay ông ta còn căm hận mình. Trước đây là nhờ Du minh chủ giúp đỡ bảo vệ mình nên ông ta mới nhịn nhục không phát tác, giờ thì Du minh chủ phát điên rồi, ông ta định nhân cơ hội này giết chết mình để trả hờn riêng đây.
Hừ, con lừa trọc không biết phải trái này giỏi thật!
Chàng hiểu được tâm ý đối phương rồi đột nhiên không kìm được giận dữ, không né tránh nữa, xoay người một cái, lách qua chưởng kình của đối phương bước sang mé trái, đẩy mạnh chưởng ra.
Vô Trần thượng nhân cười rộ, thân người lún xuống một cái, thế công của hai tay chợt biến đổi, một chiêu Kim Báo LỘ Trảo chụp vào tay chưởng của Vũ Duy Ninh.
Đôi bên vừa xuất thủ, do tốc độ quá mau lẹ nên không ai có cơ hội

né chỗ thực đánh chỗ hư, song chưởng "bình!" một tiếng đụng nhau. vũ Duy Ninh nửa người trên đảo một cái, đứng không vững phải lùi lại hai bước.
Vô Trần thượng nhân cũng bị đẩy lùi hai bước, ông ta tựa hồ không ngờ công lực Vũ Duy Ninh thâm hậu tới mức như vậy, sắc mặt thoáng kinh ngạc, kế cười một tiếng nói:
- Tiểu tử, quả nhiên ngươi không kém cõi gì, tiếp lão nạp một chưởng nữa xem sao!
Lời ra chưởng tới, kình phong như sóng đổ!
Vũ Duy Ninh cũng không chịu lép vế, vung chưởng hết sức đánh ra, đôi bên lại đối chưởng lần thứ hai nghe "ầm" một tiếng điếc tai, quả nhiên kỳ phùng địch thủ, mỗi người đều lùi ba bước!
Ngay sau đó, Vô Trần thượng nhân như nổi nóng thật sự, chỉ thấy ông ta trợn ngược lông mày, sát cơ đầy mắt, quát vang một tiếng như sấm, bàn tay như cái quạt đánh ra liên tiếp ba chưởng.
ông ta dốc hết công lực một đời rèn luyện ra đánh Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh đối chưởng với ông ta lần thứ hai rồi, tuy không rơi vào thế kém song thấy lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động nhộn nhạo, một cánh tay tê chồn, biết rằng nếu liều mạng đón đỡ lần nữa thì mình sẽ bất lợi, nên không dám thẳng thắn đón tiếp chưởng đối phương đánh tới bèn nhảy vọt lên năm sáu thước, lăng không sấn vào chĩa hai ngón tay đâm vào mắt đối phương.
Vô Trần thượng nhân một chưởng đánh ra nửa chừng thấy đối phương lăng không vọt tới, vừa tức giận vừa lo lắng, trừng mắt hừ một tiếng, chiêu thế lập tức thay đổi, tay trái gạt mạnh đẩy hai chỉ của Vũ Duy Ninh qua một bên, tay phải ra một chiêu Hồ Thiên Trực Cử biến chưởng thành quyền đánh thẳng vào bụng Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh vừa thấy hai chỉ không sao đánh tiếp được nữa lập tức rút tay triệt chiêu, tay trái phẩy nhẹ đỡ quyền của đối phương, quyền chưởng chạm nhau, chàng bèn mượn lực lăng không, bắn lên cao một trượng lật người đáp ra ngoài hai trượng.
Nào ngờ hai chân vừa chạm đất, chợ sau lưng có tiếng quát trong trẻo vang lên, tiếp theo là một luồng kình phong đánh tới.
Chàng vừa nghe đã biết ngay người đánh mình là Du Băng Viên, lúc ấy không kịp xoay người đón đỡ, lập tức ngồi thụp xuống, quét ngược về phía sau một chưởng.
Trong chớp mắt phát chưởng của Vũ Duy Ninh lướt qua trên đầu chàng, chiêu thức rơi vào chỗ không.
Nhưng cũng trong chớp mắt này, chưởng của chàng quét trúng ngực Du Băng Viên - trúng cái gì đó tròn tròn mềm mềm!

Chàng biết đánh trúng phải cái gì, nên phát hoảng.
Nhưng đều làm chàng phát hoảng hơn là sự việc phát sinh sau đó.
Du Băng Viên trúng chưởng xong gào lên một tiếng thê thảm ngã ngửa luôn ra đất!
vũ Duy Ninh ngoái đầu nhìn, thấy nàng không đứng dậy nữa, rõ ràng là bị trọng thương, không kìm nổi kinh ngạc, chỉ vì phát chưởng chàng đánh ra vừa rồi lực đạo cực kỳ có hạn, quyết không làm nàng bị thương được, mà nàng lại bị thương, đây là chuyện gì vậy?
Chẳng lẽ vì bị mình đánh trúng nhũ phong, nên nàng vừa thẹn vừa giận mà tức ngất đi chẳng?
Không! Không thể nào như thế được! Nàng đã bị Ly Hồn Hoán Phách rồi, biết mình là ai mà còn thẹn thùng xấu hổ?
Vậy tại sao nàng lại ngã lăn không dậy nổi?
Chàng nghĩ không ra, nhưng chàng không nghĩ gì nhiều, vội quay người bước lên đỡ nàng dậy, gọi rối rít:
- Du cô nương! Du cô nương!
- Tiểu tử giỏi, ngươi đánh chết Du cô nương rồi, bây giờ thì đừng mong sống nữa!
Câu nói cùng chưởng phong đồng thời vang lên, chưởng kình rít lên như sấm, đánh vào huyệt Linh Đài trên lưng chừng.
Người ra tay tập kích chàng, vẫn là Vô Trần thượng nhân!
Vũ Duy Ninh không kịp suy nghĩ gì, lập tức bế Du Băng Viên lướt qua mấy bước bên cạnh.
vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy tình hình, thầm nghĩ nếu mình không kịp thời bế Du Băng Viên né qua, há nàng đã chẳng bị phát chưởng của đối phương đánh nát ra như cám rồi sao? Vì thế bừng bừng nổi giận, lập tức đặt Du Băng Viên xuống, nhảy lên gầm lớn một tiếng xông vào Vô Trần thượng nhân, hai chưởng xòe ra như vuốt rồng, bất kể đầu hay mặt đối phương cứ chụp bừa tới.
Vô Trần thượng nhân là một trong vào cao tăng đứng đầu phái Thiếu Lâm, võ công siêu quần, kinh nghiệm phong phú, đâu để chàng dễ dàng chụp trúng. Chỉ thấy tay áo rộng của ông ta phất một cái, thế như chim công vươn cánh, che khuất ánh mắt Vũ Duy Ninh, tiếp đó ông ta rún người bước mau tới, vung chưởng đánh vào đầu gối phải Vũ Duy ninh.
Hai người một tới một lui, lập tức xoắn vào nhau không ai gỡ ra được.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 66
Biến cố ngoài dự liệu

Lúc ấy lại thêm một người bị Thánh Hiệp Du Lập Trung đánh trúng ngực trọng thương ngã xuống đất, đó là đặc sứ áo vàng thứ ba Thanh Khê lão nhân Từ Giới Nhiên.
Nguyên là Du Băng Viên ngã xuống rồi, tuy nhờ đó mà có thêm hai đặc sứ áo vàng được rảnh tay đối phó với ba người bọn Du Lập Trung, song tình hình cũng không thay đổi gì mấy, vì Du Lập Trung thật ra quá hung hãn. ông ta trước khi bị Ly Hồn Hoán Phách đã là bậc cao nhân Vô địch trên đời, bị Ly Hồn Hoán Phách rồi lại càng dũng mãnh, ba bốn vị đặc sứ liên thủ đối kháng vẫn không có cách nào bắt được ông ta.
Dĩ nhiên mấy đặc sứ liên thủ cản Du Lập Trung, ra tay còn phải có phần nhường nhịn, song bọn họ chỉ nghĩ tới việc đánh ông ngất đi, song để có thể đánh ngã ông ta thì chỉ có cách đánh trúng dính đầu. Mà Thánh Hiệp Du Lập Trung không phải là hạng người thường có thể sánh đoược, tuy ông ta công nhiều thủ ít, nhưng lúc tấn công thân pháp cũng kỳ ảo phi thường, mấy vị đặc sứ áo vàng giở hét tài nghệ bình sinh ra vẫn không sao đánh trúng được vào đầu ông ta.
Lại đánh thêm một hồi nữa, đặc sứ áo vàng thứ chín Hắc công công Vũ Văn Đỉnh cũng bị trúng chưởng. ông ta cố gắng đứng vững, nhưng sau cùng vẫn không gượng được, nghiêng người ngã xuống.
Lúc ấy các đặc sứ áo vàng hoặc chết hoặc bị thương nằm trên mặt đất đã có sáu người.
Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên nhìn thấy tình hình không hay vội vàng kêu lên:
- Cái huynh, mau mau đem Hàng Ma Võng của ngươi ra đi.
Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng nghĩ thấy phải, tung người nhảy ra ngoài vòng chiến, lao vào phòng trên lầu Đồng Tâm Minh, giây lát đã ôm một cái lưới đen đen thưa thưa chạy ra.
ông ta nhảy vào vòng chiến lần thứ hai, kêu lớn gọi ba vị đặc sứ đang chống chọi với Thánh Hiệp Du Lập Trung:
- Ba vị tránh ra, lão phu tới đây!
Thần Đà Tử Hầu Thông, Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng, Nhất Tjiệp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên nghe tiếng nhất tề nhảy vọt ra, đổi qua vây bắt Hồng Tiểu Bình và Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch.
Nguyên là vũ khí thành danh của Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng là

một tấm lưới đánh cá, tấm lưới này có tên là Hàng Ma Thần Võng, dùng một loại da cá cực kỳ bền Chắc đan thành, đao kiếm bình thường không sao chặt đứt được, mà một khi tung ra thì như thiên la địa võng, các cao thủ võ lâm cũng ít người chạy khỏi được, bây giờ đem nó ra bắt một người mất hết thần trí như Thánh Hiệp Du Lập Trung, chính là vũ khí Vô cùng thích hợp.
Bắc Hải Ngư ông vừa thấy ba vị đặc sứ kia lui ra, lập tức sấn lên một bước, hai tay phất ra một lúc quăng tấm Hàng Ma Võng ra, chụp đúng vào người Du Lập Trung.
Tấm Hàng Ma Võng ném ra quả như một đám mây đen lớn, nhưng khi chụp xuống đầu Thánh Hiệp Du Lập Trung thì miệng lưới lại thu hẹp rất mau, trông như một cái lồng lớn mau lẹ úp xuống.
Nào ngờ lúc đã nhìn thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung sắp thành cá trong lưới, chợt ông ta như con lừa bướng nhảy lồng lên, phóng vọt ra bên cạnh gần hai trượng thoát khỏitấmlưới.
Bắc Hải Ngư ông thoáng sửng sờ, vội kéo tấm lưới về, nhưng đúng lúc định ném ra lần thứ hai...
- HÔ hô hô...
- HÔ hô hô hô...
Đột nhiên bốn phía quảng trường Đồng Tâm Minh vang lên một trận cười điên Cuồng choáng tai!
Bắc Hải Ngư ông, Nhất Thiếp Kỳ Y, Thân Thủ tướng quân, Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, Thần Đà Tử năm người cùng các đại biểu đang vây quanh vừa nghe thấy tiếng cười ai cũng biến hẳn sắc mặt, đều biết là những ai vừa tới!
Quả không sai, người tới chính là chín lão ma đầu Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Tiếu Trung đao, Độc Nương Tử và Quái Thủ Phiên Thiên.
Vũ Duy Ninh đã sớm biết họ sẽ theo sau lên núi song chàng chẳng có cách nào ngăn cản, chàng vừa lên tới đã bị Vô Trần thượng nhân không phân phải trái đánh luôn, suốt một hồi không có cơ hội nào mở miệng nói, mà hiện tại quả chàng lại không thể làm được gì nữa, vì bọn Vô Danh Ma đã xuất hiện, nếu chàng không tiếp tục giả điên cuồng thì bốn người bọn Du Lập Trung chắc chắn không còn đường sống.
Đúng lúc bọn, Vô Danh Ma xuất hiện cười sằng sặc, Hắc bà bà Ngư Tri Xuân và Thân Thủ tướng quân giật nảy mình lần lượt bị Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch đánh trúng, kêu lên thê thảm ngã xuống đất.
Mười hai đặc sứ áo vàng đã có tám người bị đánh ngã, hiện chỉ còn

Thần Đà Tử Hầu Thông, Bắc Hải Ngư ông, Nhất Thiếp Kỳ Y, Hỏa Dược Vương Vũ Nghĩa bốn người và hơn bốn mươi đại biểu cùng hơn hai mươi võ sĩ áo bạc, nhân số thì chiếm ưu thế, nhưng người nào cũng rõ để quyết cao thấp với Phục Cừu bang thì chỉ có vài người bọn Thần Đà Tử, mà mấy người đang bị bọn ba người Du Lập Trung đánh cho chân tay luống cuống, làm sao có thể đón đánh chín người bọ Vô Danh Ma!
Mà chỉ lấy hơn bốn mươi đại biểu cùng hơn hai mươi võ sĩ áo bạc đón đánh chín người bọn Vô Danh Ma thì tuyệt đối không có hy vọng thắng được.
Nói tóm lại một câu, là Tứ Hải Đồng Tâm Minh đã đến ngày cuối cùng!
Chín người bọn Vô Danh Ma rõ ràng chàng coi mấy chục đại biểu và võ sĩ áo bạc vào đâu, bọn họ vừa hô hô cười rộ, vừa thong thả tiến sát lại phía quảng trường.
Bốn bên quảng trường nguyên có vòng vây của các đại biểu và võ sĩ áo bạc, nhưng lúc bọn Vô Danh Ma tiến tới, mọi người lại khiếp sợ, không dám bước ra ngăn cản, nhao nhao dạt ra tránh đường, để bọn họ như đi giữa chốn không người từ từ tiến vào tới giữa quãng trường.
Vô Danh Ma nhìn thấy Thần Đà Tử, Bắc Hải Ngư ông, Nhất Thiếp Kỳ Y, Hỏa Dược Vương bốn người bị Du Lập Trung, Hồng Tiểu Bình, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch đánh cho điên đảo, không kìm được lại cười rộ nói:
- Giết đi! Cừu Như Sơn, mau ra sát thủ giết hết đi! Bọn chúng đều là kẻ thù! Bọn chúng đều là kẻ giết hại cha mẹ anh chị em của ngươi đấy...
Thánh Hiệp Du Lập Trung nghe thấy thế chợt dừng tay không đánh nữa, quay nhìn Vô Danh Ma hỏi:
- Ngươi nói gì vậy?
Cũng đúng lúc này, Hồng Tiểu Bình, Lý Trạch và Vô Trần thượng nhân đang đánh nhau với Vũ Duy Ninh đều đột nhiên dừng tay, quay nhìn về chín người bọn Vô Danh Ma.
Vô Danh Ma sửng sốt, vội nói:
- Ra tay mau! Cừu Như Sơn, bọn họ đều là kẻ thù của ngươi! Bọn họ giết cha mẹ, anh em...
Du Lập Trung ngắt lời cười nói:
- Ngươi đùa lầm rồi! Ngươi gọi ta là gì đã?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi là Cừu Như Sơn!

Thánh Hiệp Du Lập Trung lắc đầu cười nói:
- Không, ta không phải là Cừu Như Sơn, ta là Du Lập Trung, minh chủ Tứ Hải Đồng Tâm Minh!
Vô Danh Ma phát hiện ánh mắt của ông ta đã khôi phục lại thần thái bình thường, giật nảy mình một cái, lui lại một bước, cao giọng quát:
- Nói bậy! Ngươi là Du Hồn Tú Sĩ Cừu Như Sơn!
Du Lập Trung hô hô cười lớn, chỉ vào Hồng Tiểu Bình hỏi:
- Còn bà ta là ai?
Vô Danh Ma lại cao giọng quát:
- Mụ ta là con dâm phụ! Là kẻ thù giết vợ ngươi! Ngươi mau động thủ giết mụ đi!
Du Lập Trung nhún nhún vai, nhìn Hồng Tiểu Bình cười hỏi:
- Bà là dâm phụ giết vợ ta thật à?
Hồng Tiểu Bình thần sắc lạnh lùng khinh khỉnh cười nói:
- Không, ta là Hồng Tiểu Bình, vợ của ngươi.
Du Lập Trung nhìn qua Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch cười hỏi:
- Còn ngươi?
- Thuộc hạ là Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, đặc sứ áo vàng thứ mười bốn của Đồng Tâm Minh!
Tới lúc ấy chín người bọn Vô Danh Ma đều biến hẳn sắc mặt.
Bốn người bọn họ rõ ràng đã bị Ly Hồn Hoán Phách, tại sao đột nhiên khôi phục thần trí được?
Bên kia, ngay cả Vũ Duy Ninh cũng không hiểu nổi, chàng ngơ ngác, ngờ rằng mình đang nằm mơ.
Có điều tuy sự tình thay đổi rất không hợp lẽ, chàng và bọn Vô Danh Ma vẫn nhìn thấy rõ ràng là ba người bọn Du Lập Trung đã khôi phục thần trí thật rồi!
Vô Danh Ma lui lại ba bước liên tiếp hai mắt lóe ánh tinh quang như đang tính cách tháo chạy.
RÕ ràng bọn ba người Thánh Hiệp Du Lập Trung đúng lúc này lại khôi phục thần trí, tình thế đối với bọn bà ta đã rơi vào thế kém, nên cũng đều thối chí, bàn chân dần dần nhích về phía sau.
Nhìn thấy bọn ma đầu đang tìm đường tháo chạy, Thánh Hiệp Du Lập Trung cất tiếng cười lớn:
- Ha ha ha!
Lúc ấy đột nhiên các đặc sứ áo vàng hoặc chết hoặc bị thương trong trận hỗn chiến vừa qua đột nhiên đồng loạt đứng bật cả dậy.
Chỗ bọn họ đứng lại đúng là bốn phía chín người Vô Danh Ma, đúng là thành thế bao vây đối phương vào giữa.
vũ Duy Ninh vừa thấy các đặc sứ áo vàng "hoặc chết hoặc bị

thương" đều sống lại, mới biết trận ác chiến vừa rồi đều là giả, đều là cố ý sắp xếp, trong lòng lập tức vừa mừng vừa sợ, chỉ là chàng không làm sao hiểu nổi bốn người bọn Du minh chủ làm sao không uống thuốc mà khỏi bệnh, trở về Đồng Tâm Minh rồi đột nhiên khôi phục thần trí.
Vô Danh Ma tựa hồ cũng nghĩ không ra duyên cớ, nhịn không được bèn cất tiếng hỏi:
- Lão tặc, làm sao bọn ngươi khỏi được vậy?
Bà ta nói ra câu ấy, chợt nghiêng đầu liếc nhìn về phía Vũ Duy Ninh một cái. Bà ta nhớ lại đem trước lúc chính mình ra tay Ly Hồn Hoán Phách cho Vũ Duy Ninh, trước khi chàng mất hết thần trí đã đùa giỡn đem dược phương trị Ly Hồn Hoán Phách nói ra, song lúc ấy bọn Du Lập Trung đã lên đường hai ngày rồi, mà Vũ Duy Ninh nghe xong dược phương chưa đầy một khắc đã mất hết thần trí, chàng không thể đem dược phương nói cho bất cứ ai biết mà mang đi. Mà từ khi mình đem Vũ Duy Ninh rời Lạc Dương gặp bọn Tam Tuyệt Độc Hồ rồi, suốt đường tới đây năm người bọn họ chưa từng tiếp xúc với nhau lần nào, bấy nhiêu đủ chứng minh năm người bọn họ đột nhiên không có thuốc mà khôi phục được thần trí không phải do sai lầm của mình. Nhưng có thể chắc chắn một việc là cho dù có ai nắm được dược phương, trên đường đi ngấm ngầm mang thuốc cho họ cũng không thể nào chữa trị được, vì người bị Ly Hồn Hoán Phách phải chữa nửa năm mới hết, mà từ Lạc Dương tới đây chỉ đi có hơn chục ngày đường.
cho nên bà ta rối trí Vô cùng, rất muốn có lời giải thích.
Thánh Hiệp Du Lập Trung lại không chịu nói với bà ta, chỉ hô hố cười nói:
- Lão phu sẽ nói với bà, nhưng không phải là bây giờ!
Vô Danh Ma hừ lạnh một tiếng hỏi:
- Nói thế là sao?
Du Lập Trung cười đáp:
- Chờ khi nào các ngươi vào Chính Tâm Lao xong lão phu sẽ nói ra.
Vô Danh Ma đảo mắt qua hai bên, cười nhạt nói:
- Có một chuyện có lẽ ngươi nói được cho bản bang chủ biết.
Du Lập Trung cười nụ hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Con ngươi và hai đặc sứ Qua, Diệp hiện giờ ra sao.
Du Lập Trung đáp:
- Về điểm ấy thì lão phu nói thật, hiện giờ họ còn sống.

Vô Danh Ma vừa nghe đã biết ngay ba vị đặc sứ vẫn chưa khỏi bệnh, bởi vì nếu quả họ đã khỏi, Du Lập Trung quyết không khi nào trả lời như vậy, mà sẽ nói là "bọn họ đã khỏe rồi". Cho nên bà ta xoay chuyển ý nghĩ như chớp, đột nhiên lắc người một cái, như ánh chớp xẹt qua phía Vũ Duy Ninh, vung chưởng đánh mạnh vào người chàng.
Bà ta cho rằng phải đánh chết Vũ Duy Ninh, ba đặc sứ Du, Qua, Diệp vẫn không có cơ hội khỏi bệnh, như thế thì cho đến nay bên mình tuy kém thế song vẫn được phần lợi hơn.
Vũ Duy Ninh không nghĩ rằng bà ta lại "quan tâm" tới mình đầu tiên, cho nên giữa lúc bất ngờ, phát chưởng của Vô Danh Ma đã đánh tới trước ngực chàng. Trong lúc nguy cấp, chàng liều mạng ngã ngửa nửa thân trên ra phía sau, nhưng vẫn chậm một chút, "bình" một tiếng, bị đánh trúng một chưởng giữa ngực, như bị một quả chùy lớn đập vào, lập tức bay ra xa hơn một trượng!
Du Băng Viên cả kinh thất sắc, kêu khẽ một tiếng!
Thế nhưng lúc mọi người đang cho rằng Vũ Duy Ninh thế là "xong đời" rồi, thì lại thấy chàng lật người nhảy lên, thần sắc như thường, chẳng có chút gì tỏ ra bị thương!
ĐÓ là nhờ tấm áo da mãng xà chăng?
Không, tấm áo da mãng xà trên người chàng đã bị Vô Danh Ma lột hôm bị lộ dưới địa thất ở khách sạn Hồng Tân, hiện tại sở dĩ trúng một chưởng của Vô Danh Ma mà không bị thương, một phần là nhờ lúc ấy chàng ngựa người ra sau, đã làm giảm đi một nửa lực đạo của Vô Danh Ma, một phần là nhờ nội công của chàng thâm hậu, đủ sức chịu đựng nửa phần lực đạo của bà ta.
Vô Danh Ma vừa thấy chàng không hề bị thương, có vẻ bất ngờ, song bà ta biết rằng hôm nay mà không giết chết Vũ Duy Ninh, chín người bên mình thật khó mà tìm đường sống, nên lúc thấy Vũ Duy Ninh nhảy lên, bà ta lại nhún chân lướt tới, lại đánh mạnh một chưởng.
Chưởng phong cuốn lên như cơn lốc, rít lên ào ào.
Vũ Duy Ninh đang định giơ chưởng thẳng thắn đón tiếp, chợt thấy trước mắt có bóng người chớp lên, tiếp theo là một tiếng quát khẽ, định thần nhìn kỹ lại thì Vô Danh Ma đã lùi xa ngoài ba trượng, mà người đang đứng trước mặt mình là Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Vô Danh Ma rõ ràng không phải bị chưởng lực của Du Lập Trung đẩy lui, mà bà ta phát hiện ra Du Lập Trung nhảy xổ tới đã biết không cách nào đón đỡ nổi một chưởng của ông nên phải lùi ra trước. Bà ta vung tay với đám lão ma chung quanh đó:

- Mọi người xông ra!
Chữ "xông ra" của bà ta vừa bật lên, tám lão ma đầu kia nhao nhao như tên rời khỏi dây cung, nhất tề phóng nhanh như chớp ra ngoài quãng trường.
Nhưng mười ba vị đặc sứ áo vàng và các đại biểu đứng quanh đã đề khí đợi sẵn, vừa thấy đám ma đầu nhún chân đã ào ào lướt ra phát chưởng, lập tức trên không trung vang lên một tràng tiếng nổ vang rền.
Tám người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ tựa hồ đều chiếm được thượng phong, nhưng bọn họ chiếm được thượng phong cũng chẳng có ích lợi gì, vì cũng đều giống như tám vị đặc sứ nhảy lên chặn đường, tất cả tám người đều rơi xuống đất.
Vô Trần thượng nhân, Hồng Tiểu Bình và năm vị đặc sứ áo vàng còn lại không để cho họ kịp đứng vững, ào ạt xông vào động thủ.
Một trường hỗn chiến lại lập tức mở ra!
Du Lập Trung đơn đả độc đấu với Vô Danh Ma, mười ba vị đặc sứ cùng Vô Trần thượng nhân, Hồng Tiểu Bình và Vũ Duy Ninh thì liên thủ quần công tám lão ma, trên đấu trường bóng người chớp lên rơi xuống, ánh đao bóng kiếm, chưởng phát quyền vung rối mắt, đôi bên đánh nhau kịch liệt!
Lại còn các đại biểu và võ sĩ áo bạc giữ chặt vòng ngoài, người nào cũng võ khí lăm lăm trong tay bày trận chặt chẽ để đợi, chờ nếu có người nào trong quần ma thoát ra khỏi vòng chiến thì chặn đánh, bọn họ lúc nãy tỏ vẻ khiếp sợ thật ra là giả, mục đích là để mời anh vào chảo, dụ địch vào bẫy mà thôi.
Công lực của tám lão ma bọn Tam Tuyệt Độc Hồ rõ ràng còn cao hơn các đặc sứ áo vàng một bậc, nhưng hiện tại bọn họ phải lấy một chống hai, rốt lại thì hai tay không địch bốn quyền, trong khoảng thời gian chưa cạn chén trà, họ đều lộ ra thế thua.
Có điều họ đều biết rằng đây là một cuộc đấu sinh tử, nên người nào cũng ra sức đánh, hung hăng như cọp dữ, mười ba vị đặc sứ áo vàng và bọn Hồng Tiểu Bình không người nào dễ dàng hơn được một nửa chiêu thức.
Du Lập Trung cũng chiếm thượng phong, ông ta thi triển một lô chưởng pháp thần kỳ trong một hơi đẩy Vô Danh Ma lui đi vài trượng, chợt hạ giọng nói:
- Bà chạy đi, lão phu không làm khó đâu!
Vô Danh Ma mắt đầy tia oán hận giận dữ vừa ra chiêu đánh tới, vừa nghiến răng quát lên:
- Không, ta phải giết chết lão thất phu ngươi!

Du Lập Trung sầm mặt nói:
- Bà bình tâm nghĩ lại mà xem, lão phu từ đầu tới cuối, không có chỗ nào là không phải với bà mà!
Vô Danh Ma liều mạng đánh tràn, gầm lên:
- Không cần nói nhiều! Lão nương kiếp này không tự tay giết chết lão thất phu ngươi thì không chịu thôi đâu!
Du Lập Trung chợt cười thảm một tiếng nói:
- Nhưng mà hôm nay bà không có cơ hội, bà mà muốn tròn tâm nguyện thì phải chạy mau đi!
Vô Danh Ma nói:
- Muốn ta chạy cũng được, nhưng đưa cái đầu trên cổ ngươi đây để ta mang theo.
Trong câu nói, liều mạng đánh liên tiếp mấy chiêu như điên cuồng, rồi nhân lúc Du Lập Trung lui lại mấy bước, chợt nhún người đảo ngang ba trượng, rồi chui tọt vào giữa vòng tám lão ma đang đánh nhau với bọn Hồng Tiểu Bình, song chưởng cùng vung nào vỗ nào chụp, quát khẽ:
- Chạy mau!
Tam Tuyệt Độc Hồ được bà ta giúp đỡ, tìm đường chạy trước tiên. Chỉ thấy y hai chân nhún mạnh một cái, như tia chớp vọt ra ngoài vài trượng, lại nhún chân cái nữa, đã vọt qua đầu các đại biểu đang đứng chặn vòng ngoài.
Vì y chạy ngược với hướng Du Lập Trung đứng, đôi bên cách nhau tới tám chín trượng, cho nên Du Lập Trung toan đuổi theo thì y đã ra khỏi quãngtrườngrồi.
Trong số đại biểu tuy cũng có ba người đồng thời lao ra chặn đường, nhưng đều bị y lăng không phát chưởng, hai luồng kình lực phát ra đánh rơi cả xuống đất, đều bị nội thương!
Du Lập Trung đang dợm đuổi theo chợt thấy Quái Thủ Phiên Thiên Chữ Tích Kỳ lại trong vòng chiến phóng người vọt ra, lập tức xoay người một cái, thi triển thân pháp khinh công tuyệt đỉnh Lăng Không Hư Độ, đột nhiên vọt thẳng lên năm trượng, giữa không trung chặn đường chạy của Quái Thủ Phiên Thiên.
Quái Thủ Phiên Thiên vừa thấy Du Lập Trung vọt tới trước mặt, trong lòng kinh hãi, song chưởng đồng thời xô ra, gầm lớn:
- Kẻ nào chặn ta là chết!
Y có hiệu là Quái Thủ Phiên Thiên (tay quái lật trời), đủ biết trên công phu tay chưởng có chỗ độc đáo, nhưng hiện tại kẻ đương đầu với y lại là Thánh Hiệp Du Lập Trung,tình hình đương nhiên phải khác.
"Bình" một tiếng, hai người cùng đồng thời từ trên không rơi xuống,

nhưng Du Lập Trung rơi xuống tới đất thì hai chân vẫn vững vàng, còn y thi thân hình lắc lư muốn đổ, rõ ràng đã bị công lực mạnh mẻ Vô địch của Du Lập Trung chấn động làm bị thương nội tạng!
Du Lập Trung nhân lúc y thân hình lắc lư bất định, lại như bóng theo hình sấn vào, chỉ phong mau lẹ búng ra điểm trúng Ma huyệt của y, rồi nhìn một võ sĩ áo bạc đứng ở vòng ngoài quát:
- Mang y vào lao!
võ sĩ áo bạc ấy ứng tiếng, cắp Quái Thủ Phiên Thiên sãi chân chạy mau vào Đồng Tâm Minh.
Lúc ấy lại có hai lão ma được Vô Danh Ma giúp sức xông ra khỏi vòng chiến, cũng chạy về hướng ngược lại, khiến Du Lập Trung không có cách nào đuổi bắt, đó là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình và Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn. Hai người ra tới cạnh vòng vây phía ngoài, phi thân lên cao hơn ba trượng thoát qua vòng chặn đánh của các đại biểu và võ sĩ áo bạc rồi, như ánh sao băng vụt thẳng xuống núi.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành và Thần Đà Tử Hầu Thông vội vàng đuổi theo.
Cùng lúc ấy, tấm lưới Hàng Ma Thần Võng của Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng chụp trúng đầu Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng.
Rơi vào lưới rồi, y thật giống một con rồng đen đang quẫy lộn, liều mạng cào xé tấm lưới, nhưng y càng giằng xé, tấm lưới của Bắc Hải Ngư ông càng thu hẹp, tới lúc cuối cùng thì y biến thành một khúc "giò thịt".
Tấm lưới càng rút lại, y càng không có cách nào dùng chưởng lực đánh đứt, nhưng y đâu cuối đầu chịu trói, thò tay vào bọc rút ra một ngọn chuỳ thủ bén ngót, ra tay cắt phá mắt lưới.
Bắc Hải Ngư ông hô hô cười lớn, đột nhiên túm cái lưới kéo lên quay một vòng trên không trung rồi dùng sức đập xuống, chỉ nghe "bùng" một tiếng, Lang Tâm Hắc Long trong lưới bị đập một nhát thấy ba mươi sáu ông trời, nằm im thẳng cẳng.
Lúc ấy trên đấu trường chỉ còn có Vô Danh Ma, Độc Nương Tử, Bệnh Lang Trung, Tiếu Trung Đao bốn người khổ chiến không thôi.
Đang lúc đánh nhau, Độc Nương Tử chợt thẳng tay ném ra một vốc cát đen, trong mấy vị đặc sứ có Hắc công công Vũ Văn Đỉnh và Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến đang toàn lực đánh ngăn chặn Vô Danh Ma nhất thời lui lại không kịp, bị cát đen ném trúng, lập tức ngã ngửa trên đất.
Nguyên là bản lĩnh hơn người của Độc Nương Tử Hắc Minh Châu là ám khí. Bà ta có thể dùng nhiều loại ám khí lạ lùng kỳ quái, mà loại

nào cũng có tẩm chất kịch độc, thấy máu là nghẹn cổ, lợi hại khôn tả.
Nhất Thiếp Kỳ Y vừa thấy hai vị đặc sứ ngã xuống, vội vàng bỏ Tiểu Trung đao, nhảy tới ôm xốc hai người lên, rồi mỗi tay ôm một người chạy như bay vào Đồng Tâm Minh.
ông ta y thuật cao minh, biết rõ ràng nếu không cứu chữa ngay, thì trong vòng một khắc, Hắc công công và Mục Dã Kỳ Khách sẽ bị chất độc phát tác làm cho mất mạng, cho nên ông ta thà bỏ không bắt kẻ địch, ôm hai vị đặc sứ vào trong cứu chữa ngay.
Độc Nương Tử thấy Thất BỘ Đoạn Hồn Sa của mình có hiệu quả, trong lòng cả mừng, lại vốc thêm hai nắm, ném thẳng vào Hồng Tiểu Bình.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 67
Gái yếu lập công đầu

Du Lập Trung vội phất ra một chưởng, kêu gấp:
- Tiểu Bình, lui mau!
Bọn Hồng Tiểu Bình cũng biết Thất BỘ Đoạt Hồn Sa của Độc Nương Tử lợi hại phi thường, nên không hẹn mà cùng nhảy lui lại mấy bước.
Đúng lúc đôi bên tạm thời dừng tay ấy, Bệnh Lang Trung và Tiểu Trung đao thừa cơ vọt ra ngoài, song song sánh vai lướt đi, phóng ra ngoài quảng trường.
Hắc bà bà Ngư Tri Xuân cũng là một đại hành gia về ám khí, vừa thấy hai người muốn chạy, bèn giơ tay lên đầu rút ra một chiếc trâm ngọc, quát lớn một tiếng, thẳng tay phóng ra.
Bà ta là vợ của Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, lớn lên vừa đen vừa mập, lúc mở miệng gầm thét thì như sấm nổ, khí thế oai hùng dữ tợn.
Có lẽ một tiếng quát của bà ta là nhằm che giấu tiếng ám khí rít gió, nên Tiểu Trung Đao Lao Kiếm Xương đang vọt lên không bị chiếc trâm ngọc bắn trúng vào bắp chân trái, chỉ thấy y la lên một tiếng quái dị, tay chân vung vẫy rối lên một lúc rồi rờ trên không rơi xuống đất.
Hắc bà bà sấn lên, một cước dằn mạnh lên lưng y, trợn mắt mắt quát:
- Không được động đậy, động đậy một cái lão nương sẽ đạp cho

ngươi chảy ra thành dầu đấy!
Tiếu Trung đao quả nhiên bị khí thế của bà ta trấn áp, nằm im không dám động dậy.
Hắc bà bà khom người phóng chỉ điểm vào Ma huyệt của y, rồi rút chân về, kêu lớn:
- Người nào tới mang lão già thúi này vào lao đi, lão nương phải vào xem thằng giặc nhà ta một chút!
Nói xong phóng như bay vào cửa lớn Đồng Tâm Minh.
Du Băng Viên đang đứng cạnh đó, nghe câu nói bèn bước tới xách Tiếu Trung Đao lên, chạy theo bà ta vào Đồng Tâm Minh.
Còn Bệnh Lang Trung cũng chạy không kịp, bị Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng và Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa chặn đường bức bách phải lui về chỗ cũ.
Ngược lại, Độc Nương Tử vừa chạy vừa quay người phóng ám khí của bà ta có tẩm chất kịch độc nên chẳng ai dám đối đầu ngăn chặn, rốt lại đành để bà ta chạy khỏi quãng trường.
Phi Long Trảo Vi Uy Lương và Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình không cam tâm để bà ta chạy thoát, song song phi thân đuổi gấp.
Đến lúc ấy, trên quảng trường chỉ còn có hai người, Vô Danh Ma và Bệnh Lang Trung. Bệnh Lang Trung khổ đấu không nổi với hai đặc sứ Thân Thủ tướng quân và Hỏa Dược Vương, rốt lại bị Thân Thủ tướng quân phóng chỉ điểm trúng huyệt Chương Môn ngã quy xuống.
Hiện tại chỉ còn có Vô Danh Ma khổ đấu với Du Lập Trung không thôi, mà những người chung quanh chuẩn bị bắt sống bà ta, không nói tới các đại biểu và võ sĩ áo bạc, còn có Thanh Khê lão nhân Từ Giới Nhiên, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, Hồng Tiểu Bình, Vũ Duy Ninh, cho nên tình thế đã muôn phần rõ ràng, là cho dù vị bang chủ Phục Cừu bang này có bản lĩnh thông thiên, hôm nay cũng đã chắp cánh khó bay.
Nhưng đến khi Bệnh Lang Trung ngã quy bị bắt rồi, Vô Danh Ma chợt dừng tay không đánh nữa, cười khẽ nói:
- Ta phải đi rồi!
Nói xong di động bước chân, thản nhiên như chỗ không người bước ra phía ngoài quãng trường.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch lắc người một cái cản ngang đường bà ta, cất giọng cười lớn nói:
- HỒ hô, ngươi cho rằng đi được thật à?
Vô Danh Ma cười nụ không nói, lại như không thấy có Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, vẫn cứ bước thong thả tiến về phía trước.

Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch thoáng sửng sốt, đột nhiên nghiêng người vung chưởng chụp thẳng tới, cười lớn nói:
- Có gan thì đừng tránh né!
Vô Danh Ma quả thật chẳng có vẻ gì là định tránh né, cũng không có ý ra chiêu ngăn đón, cứ cất bước như không nhìn thấy bước thẳng tới chỗ Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch đang vung chưởng đánh ra.
Trong chớp mắt, mọi người đều bị hành động kỳ dị của bà ta làm cho trợn mắt há miệng.
Du Lập Trung thở dài nói:
- Triệt chiêu, Lý đặc sứ!
Tay chưởng của Nhất Đẩu Tiên đã chụp gần trúng Vô Danh Ma, nghe câu nói sửng sốt, vội buông tay lui lại một bước, đưa mắt nhìn Du Lập Trung ngạc nhiên hỏi:
- Minh chủ...
Du Lập Trung ngắt lời nói:
- Không được ngăn cản, để cho bà ta đi!
Nhất Đẩu Tiên ngơ ngác rồi lập tức hiểu ý, gật gật đầu, nghiêng người tránh qua một bên nhường đường không ngăn cản Vô Danh Ma nữa.
Bắc Hải Ngư ông thấy không thể buông tha một vị bang chủ Phục Cừu bang có thể nói là đã nằm trong tay rồi, nhịn không được sãi bước ra chặn đường Vô Danh Ma quát:
- Chờ một chút!
Du Lập Trungnở nụ cười gượng gạo nói:
- Để cho bà ta đi, Cái đặc sứ!...
Bắc Hải Ngư ông không cam tâm, mặt lộ vẻ ngờ vực hỏi:
- Minh chủ muốn thả bà ta đi, lý do là gì?
Du Lập Trung im lặng hồi lâu, chậm rãi đáp!
- Không có lý do!
Bắc Hải Ngư ông càng kinh ngạc, kêu thất thanh:
- Không có lý do à?
Du Lập Trung gật gật đầu, không nói gì nữa.
Mọi người có mặt đều bị câu nói của Thánh Hiệp Du Lập Trung làm cho ù ù cạc cạc, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.
Bắt giặc phải bắt chúa, hôm nay đâu dễ gì bắt được một vị bang chủ Phục Cừu bang, mà vị Thánh Hiệp Du Lập Trung đường đường giữ chức minh chủ Tứ Hải Đồng Tâm Minh lại lấy bốn chữ "không có lý do" để thả đi, như vậy há chẳng phải là thả cọp về rừng chăng?
Đại biểu phái Thiếu Lâm là Vô Trần thượng nhân không kìm được, bước lên trước chắp tay hỏi:

- Minh chủ muốn thả vị bang chủ Phục Cừu bang này, chắc phải có lý do cực kỳ xứng đáng, dám xin minh chủ giải thích rõ cho mọi người yên lòng!
Du Lập Trung khẽ thở dài một tiếng nói:
- Lão phu quả thật chẳng có lý do gì để nói ra cả, nếu thượng nhân phản đối việc thả vị bang chủ Phục Cừu bang này, thì xin các vị hãy truất phế chức vụ minh chủ của lão phu trước đã.
Vô Trần thượng nhân biến sắc, lại chắp tay nói:
- Không dám, minh chủ quá nặng lời. Bản minh mấy chục nam nay đứng giữa gió mưa xô đẩy mà không lay chuyển, toàn là nhờ công sức minh chủ ngồi trấn giữ, đến nay chẳng lẽ minh chủ lại vì câu nói mà bỏ đi sao?
Du Lập Trung thảm não nói:
- Các vị đại biểu thấy lão phu có chút ít công lao với Đồng Tâm Minh, thì xin các vị Cho lão phu được độc đoán chuyên quyền một phen!
Vô Trần thượng nhân nghĩ rằng ông ta muốn tha Vô Danh Ma ắt có lý do không thể công khai, nên không dám ngăn cản nữa, khom lưng lui lại nói:
- Vâng ạ, lão nạp không phản đối nữa!
Du Lập Trung đưa mắt nhìn khắp các đại biểu chung quanh nói:
- Còn có ai phản đối lão phu thả người không?
Các đại biểu tuy muôn phần khó nghĩ, nhưng cũng biết ông ta thả Vô Danh Ma đi ắt có lý do, nên không ai tỏ ý phản đối.
Du Lập Trung cười cười, nhìn qua Vô Danh Ma, giọng nói đứt đoạn khó khăn:
- Được rồi, thôi bà đi đi!
Vô Danh Ma cười nói:
- Ta còn trở lại đấy!
Du Lập Trung khuôn mặt nhăn nhúm trầm mạt nói:
- Nếu trở lại, lão phu không tha ngươi đâu!
Vô Danh Ma nói:
- Lúc ấy thì ngươi hay ta chết trước còn chưa biết, chúng ta cứ chờ xem vậy!
Nói xong tiếp tục bước đi, trong chớp mắt đã mất hút trên đường sơn lộ đi tắt lên nul...
Trên quãng trường, chỉ còn một không khí yên lặng kéo dài. Sau cùng Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch phá tan bầu không khí nặng nề, cười gượng nói:
- Bất kể thế nào, trận này tính lại vẫn bắt được bốn lão ma đầu, không thể nói là Vô công được!

Du Lập Trung lại nở một nụ cười cay đắng, đưa mắt nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Duy Ninh, ngươi đắc thủ hay không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đắc thủ rồi!
Du Lập Trung tươi tỉnh hỏi:
- Không phải là nhờ Nhiếp Hồn Đại Pháp chứ?
- Không phải, tiểu nhân thi hành Nhiếp Hồn Đại Pháp với bà ta không thành, lại bị bà ta bắt sống, bại lộ thân phận rồi.
Du Lập Trungcười hỏi:
- Rồi kế bị bà ta Ly Hồn Hoán Phách ngươi chứ gì?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng vậy, may mà còn có vị Diêu cô nương ngấm ngầm ra tay, cô ta đánh tráo chén thuốc của Vô Danh Ma, lén mang một chén nước cho tiểu nhân uống, tiểu nhân bèn giả mất hết thần trí...
Du Lập Trung ngắt lời hỏi:
- Vậy làm sao ngươi lấy được dược phương thuốc giải? Lại vị Diêu cô nương kia lấy trộm đưa cho ngươi à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Không phải, Vô Danh Ma chưa từng viết dược phương ra giấy, bà ta chỉ ghi nhớ trong lòng thôi...
Hồng Tiểu Bình nhịn không được hỏi xen vào:
- Vô Danh Ma chỉ ghi nhớ dược phương thuốc giải trong lòng, mà ngươi dùng Nhiếp Hồn Đại Pháp không thành công, vậy sao ngươi dụ bà ta nói ra?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Sau khi tiểu nhân thất bại, bị bà ta bắt và tiến hành thi triển Ly Hồn Hoán Phách đối với tiểu nhân, nhưng khi bà ta cho tiểu nhân uống thuốc thì được Diêu cô nương tráo thuốc bằng một chén nước lã.
Ngừng lại một chút, Vũ Duy Ninh lại kể tiếp:
- Thật ra trong chuyện này đều là do Diêu Ngọc Nga bày mưu khích tướng, cô ta nói với Vô Danh Ma là mục đích của tiểu nhân là lấy dược phương thuốc giải, chi bằng bây giờ nói cho tiểu nhân nghe mà lại không có cơ hội để sử dụng thì còn gì đau lòng bằng.
Du Lập Trung hỏi:
- Vô Danh Ma đọc dược phương cho ngươi nghe thật à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Sau khi nghe Diêu cô nương nói, Vô Danh Ma thấy làm như vậy cũng có phần thú vị nên đọc dược phương ra cho tiểu nhân nghe, sau khi nghe xong tiểu nhân giả như thuốc đã phát tác và bị điên cho

tới hôm nay.
Sau khi tường thuật hết chuyện của mình cho Du Lập Trung nghe xong, Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Tại sao các vị lại không bị điên, rõ ràng tiểu nhân đã thấy các vị đã uống thuốc của Vô Danh Ma rồi mà?
Du Lập Trung nói:
- Cũng như ngươi, chúng ta đã được Diêu cô nương đánh tráo chén thuốc.
Vũ Duy Ninh ngơ ngác hỏi:
- Nhưng Diêu cô nương nói là cho các vị uống thuốc thật kia mà?
Du Lập Trung cười khẽ một tiếng nói:
- Vị Diêu cô nương này không những trong trắng thông minh mà còn mười phần thú vị, cô ta lừa ngươi đấy!
Vũ Duy Ninh chợt thấy thương nhớ dâng Trảo, hình ảnh Diêu Ngọc Nga trong chớp mắt hiện lên trong đầu chàng rõ cả đôi mắt, nụ cười, thanh âm lời lẽ. Chàng nghĩ tới nàng đẹp đẽ thông minh, nghĩ tới nàng quả cảm ngay thẳng, nghĩ tới nàng đối với mình muôn phần tình ý, bất giác khích động đỏ cả mạt, chợt co người phóng đi, lao nhanh xuống núi.
Du Lập Trung vội kêu:
- Duy Ninh, ngươi đi đâu vậy?
Vũ Duy Ninh bước chân không dừng, kêu lớn:
- Tiểu nhân phải đi cứu nàng, nàng và tiểu nhân hẹn gặp nhau ở khách sạn cổ Bắc Nhạc núi Phụ Bình, tiểu nhân mà không đi mau mang nàng về, chỉ sợ nàng sẽ xuống tóc điều Nói dứt câu, người đã lao xuống sườn núi.
Chàng dốc sức phóng mau xuống núi hận không tới ngay được khách sạn cổ Bác Ngạn ở Phụ Bình, thật ra chàng không sợ Diêu Ngọc Nga xuống tóc đi tu mà sợ nàng rơi vào tay Vô Danh Ma. Bởi vì sớm muộn gì Vô Danh Ma cũng sẽ nghĩ ra rằng mình và bốn người bọn Du minh chủ chưa từng bị Ly Hồn Hoán Phách đó là vì "đồ đệ" của bà ta giở trò.
Đang lúc chạy đi như bay, chợt thấy trước mắt có bóng người loáng lên. Từ khu rừng ven đường có một thiếu nữ vọt ra chặn ngang đường chàng lao xuống.
Người đó là Du Băng Viên.
Vũ Duy Ninh vội dừng bước, ngạc nhiên hỏi:
- CÔ cô tới đây làm gì?
Du Băng Viên mặt phớt ánh hồng, liếc mắt nói:
- Dấy quân hỏi tội!

Vũ Duy Ninh sực nghĩ tới lúc động thủ mới rồi, không cẩn thận đánh trúng vào ngực nàng, bất giác đỏ bừng cả mặt lí nhí nói:
- CÔ là nói... mới rồi ta đánh... đánh trúng cô...
Du Băng Viên cúi đầu gắn giọng đáp:
- Đúng vậy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta xin lỗi cô vậy, ta không cố ý mà!
Du Bang Viên nói:
- Ta biết ngươi không cố ý, nên không cần xin lỗi chuyện ấy.
Vũ Duy Ninh lòng hoảng loạn hỏi:
- Vậy cô muốn gì?
Du Băng Viên cắn môi nói:
- Ta muốn phạt ngươi!
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Được, được, chờ ta cứu Diêu cô nương về xong, cô muốn phạt ta những gì ta cũng xin chịu cả.
Du Băng Viên nói:
- Không được, ta muốn phạt ngay bây giờ.
Vũ Duy Ninh Vô cùng phiền não chau mày nói:
- Du cô nương, chuyện có nhỏ có lớn, cô biết rằng hiện giờ việc cứu Diêu cô nương là cấp bách nhất mà.
Du Băng Viên mỉm cười nói:
- Ta không nói phải ngăn trở ngươi đi cứu cô ta.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Vậy tóm lại cô muốn gì?
Du Băng Viên nói:
- Ta muốn đi cùng ngươi, để phạt ngươi về tội làm nhục người khác.
Vũ Duy Ninh sửng sốt rồi cười ngất nói:
- Kiểu xử phạt này thì ta Vô cùng vui vẻ đó nhận, có điều tình hình lần này có khác, tốt nhất là cô đừng đi.
Du Băng Viên nhìn chàng đăm đăm hỏi:
-Ngươi sợ ta phá ngang việc tốt của ngươi phải không?
Vũ Duy Ninh chau mày, nghiêm trang nói:
- CÔ hiểu lầm ta rồi, ta và nàng chẳng có gì cả.
Du Băng Viên cười khẽ nói:
- Nếu chẳng có gì, tại sao ta không để ta đi cùng?
Vũ Duy Ninh nói:
- Diêu cô nương biết cô hiểu lầm nàng, nàng rất sợ cô, nếu cô cùng đi...
Du Băng Viên ngắt lời nói:

- Yên tâm, ta chẳng phải tới để làm dữ với cô ta, mà là để xin lỗi.
Vũ Duy Ninh ngơ ngác hỏi:
- Thật à?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Thật chứ. Hôm ấy trong hoàn cảnh như thế, cô ta có thể mang thuốc cho ta uống, nhưng cô ta không làm thế, có thể thấy cô ta là một cô nương ngay thẳng Vô tư. Ta rất xấu hổ vì hôm ấy chửi cô ta mấy câu khó nghe, nên ta muốn đi cùng với ngươi đi cứu cô ta, để gặp mặt xin lỗi.
Vũ Duy Ninh còn chưa dám tin, lại hỏi:
- CÔ nói thật lòng đấy chứ?
Du Băng Viên nghiêm trang đáp:
- Ngươi coi Du Băng Viên ta là hạng người nào vậy?
Vũ Duy Ninh thầm tính toán một lúc, gật đầu nói:
- Được rồi, nhưng đây là lần thứ hai ngươi lén đi rồi đấy.
Du Băng Viên cười nói:
- Miễn cha mẹ ta không nói là ta mất tích thôi, ngươi sợ cái gì?
Vũ Duy Ninh cười cười nói:
- Vậy thi đi mau!
Nói xong, lại phóng người lao nhanh xuống dưới núi.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 68
Khéo léo thông minh

Du Băng Viên theo sát phía sau, vừa chạy vừa hỏi:
- Mang cô ta về rồi, ngươi định an bài cho cô ta thế nào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nàng rất thích luyện võ, ta định giới thiệu cho nàng một vị sư phụ.
Du Băng Viên hỏi:
- Rồi sau đó?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sau đó cái gì?
Du Băng Viên phá ra cười nói:
- Ngươi đừng có giả vờ ngu ngơ có được không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói ra chắc cô không tin, chứ hiện tại ta chỉ muốn bắt ráo bọn ma

đầu trong Phục Cừu bang nhốt hết lại vào Chính Tâm Lao, còn chuyện khác chẳng có lòng dạ nào mà nghĩ tới.
Du Băng Viên nói:
- Vậy khi ngươi bắt được hết toàn bộ chúng nhốt lại vào Chính Tâm Lao rồi, ngươi định xử sự thế nào với tình ý của cô ta đối với ngươi?
- Đừng nói chuyện xa vời, biết đâu ta lại gặp cảnh chí mạnh chưa tròn thân đã chết không chừng.
- Nói bậy, ta không thích ngươi nói những việc không lành như vậy.
- À phải rồi, mới đây lệnh tôn thả Vô Danh Ma là vì lý do gì vậy?
- Bà ta là bạn tình của cha ta ngày xưa!
- à! Té ra là thế...
- Bà ta họ Sử tên Tinh, cha bà là đồ đệ của Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng, tên là Sử Gia Điển, ăm xưa ông ta theo Ngũ Tuyệt Thần Ma gây hại cho võ lâm thì đổi tên là Ngải Bắc Thôn, bà ta cũng đổi tên là Ngải Tinh...
- Đúng rồi, lần trước ta gặp bà ta ở đèo Thương Tâm, bà ta tự xưng là họ Ngải, bà ta nói lúc trẻ bị một nam nhân khi phụ bà ta.
- Hừ, cha ta vốn chẳng khi phụ gì bà ta cả, chỉ là bà ta tự mình không tốt mà thôi.
- Nói vậy là sao?
- Cha ta là con của chưởng môn phái Huỳnh Sơn đời thứ hai mươi ba Du Vân Dương, ông nội ta bị người ta vu oan giá họa hãm hại, không may chết dưới tay mấy vị chưởng môn các phái Thiếu Lâm, VÕ Đương. Cha ta muốn tìm ra kẻ hung thủ vu oan giá họa, bèn đổi tên là Nhất Kiếm Chấn VÕ Lâm Vệ Đào, mở một tiêu cục ở Trườn gan gọi là Vạn Tượng tiêu cục, chuyên giải quyết những việc khó khăn nghi nan riêng tư của người ta. Nhân phá được mấy vị kỳ án liên tiếp được Đồng Tâm Minh mang lễ vật nhờ tra tìm một tên hung đồ sát nhân, tên sát nhân ấy là Tư Không Anh, anh của Tư Không Sâm, cũng là sư huynh của Sử Tình. Trước khi cha ta bắt được Tư Không Anh, đã quen biết bà ta, hai người vừa quen biết đã thành tình yêu, rất là khăng khít. Nhưng về sau cha ta bắt được Ngũ Tuyệt Thần Ma là kẻ gây họa cho võ lâm mà cũng là kẻ vu oan cho ông nội ta cùng với cha bà ta là Sử Gia Điển, Đồng Tâm Minh vì thấy họ quá nhiều tội ác, bèm quyết định đem xử chém. Bà ta bèn xin cha ta tha cha bà ta, nhưng cha ta không sao làm được, vì Ngũ Tuyệt Thần Ma không những là kẻ thù giết cha của cha ta, mà còn là kẻ thù chung của võ lâm. Cha ta chẳng có quyền gì tha bổng cha bà ta, bà ta xuống tóc đi tu, nào ngờ việc đi tu chỉ là trốn lánh che mắt thế gian, thật ra là ngấm ngầm tập hợp hậu nhân của mười hai Vũ Sát Tinh

cùng rất nhiều cao thủ hắc đạo, mưu đồ tiêu diệt Đồng Tâm Minh và giết chết cha ta...
- ồ, té ra là giữa bà ta và lệnh tôn có nhiều chuyện ân tình, chẳng lạ gì lệnh tôn mới rồi muốn thả bà ta mà không chịu thuyết minh lý do.
- Thật ra cha ta rất thích bà ta, nhưng quan niệm của hai người quá khác nhau, bà ta cho rằng nếu cha ta thật lòng yêu thương bà ta thì phải cứu cha bà ta, nhưng lúc ấy cha ta chẳng có quyền gì hỏi tới việc của Đồng Tâm Minh, thì làm sao cứu cha bà ta được chứ?
- Thật là con tạo trêu người, nếu buổi đầu lệnh tôn không quen biết bà ta, thì chẳng đến nỗi có lắm chuyện dây dưa như vậy.
- Có thể lắm, ngươi thông cảm với bà ta à?
- Rất thông cảm, nhưng hành động hiện tại của bà ta thì khiến người ta không có cách nào thông cảm được!
- Đúng vậy, bà ta đã biến thành một nữ ma vương tính tình hẹp hòi, lòng dạ tàn độc rồi!
Hai người vừa đi vừa trò chuyện, khoảng giữa trưa thì tới chân núi.
Vũ Duy Ninh chợt nghĩ tới một việc, dừng lại nói:
- Không xong!
Du Băng Viên ngạc nhiên nói:
- Chuyện gì không xong?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Bọn Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ vừa mới chạy xuống không lâu, có thể họ Còn ẩn nấp quanh đây, bọn ta mà cứ để nguyên bộ mạt thật này tới Phụ Bình, vạn nhất bị họ bắt gặp, chỉ sợ hai người bọn ta không phải là đối thủ của họ.
Du Băng Viên nói:
- Có lẽ chúng ta nên thay đổi diện mạo đôi chút, nhưng trên người ta lại không mang vật dùng để cải trang.
Du Băng Viên chỉ tay nói:
- Cách đây không xa có một bãi xe ngựa của Đồng Tâm Minh, chúng ta tới đó ắt có thể tìm được vật dùng để hóa trang.
Vũ Duy Ninh mừng rỡ nói:
- Hay quá, chúng ta đi thôi.
Một giờ sau.
Một cỗ xe ngựa mui xám phóng như bay trên con đường tới Phụ Bình. Người đánh xe là một hán tử trung niên mặt mũi đen thui, trong xe có một người đàn bà trung niên đầu bịt khăn xanh ngồi.
Cỗ xe ngựa do hán tử trung niên dong, liên tiếp ra roi thúc, phóng như bay về phía trước.
Lúc khói chiều lan tỏa bốn bên, cỗ xe còn cách Phụ Bình khoảng bảy

mươi dặm, hán tử trung niên thấy con ngựa đã ướt đẫm mồ hôi, dần dần chạy chậm lại, bèn dừng xe bước xuống nhìn người đàn bà trung niên trong xe nói:
- Du cô nương, chúng ta cho ngựa nghỉ một lúc ở đây, rồi sẽ đi tiếp.
Hán tử trung niên đánh xe chính là Vũ Duy Ninh hóa trang, người đàn bà trung niên là Du Băng Viên. Nàng nghe xong gật gật đầu nhảy xuống xe nói:
- Nghỉ một lúc cũng không sao. Giả như sáng sớm mai tới Phụ Bình cũng còn quá sớm, cổng thành chưa mở cũng không vào được mà.
Vũ Duy Ninh lấy trong xe ra một bó cỏ khô cho ngựa ăn, nói:
- Nếu chúng ta không đi xe, có lẽ khuya đêm nay là tới nơi rồi.
Du Băng Viên nói:
- Nếu Diêu cô nương theo lời người tới nghỉ ở khách sạn cổ Bắc Nhạc, chắc Vô Danh Ma không thể mau chóng tìm được cô ta, huống gì chúng ta dong xe đưa cô ta về Đồng Tâm Minh thì tiện hơn là đưa cô ta đi bộ chứ.
Vũ Duy Ninh ngồi xuống ven đường nói:
- Phải rồi, nếu không thì ta đã chẳng lấy cỗ xe này.
Du Băng Viên nhìn ngó bốn bên, nói:
- Trên đường có vẻ yên tĩnh, ta đoán là năm người bọn Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Mục Cuồng, Độc Nương Tử chắc đã cụp đuôi chạy về Lạc Dương rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ mong như thế. Sáng nay bốn vị đặc sứ Uất Trì, Hầu, Vi, Mạc đuổi theo ba người Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Mục Cuồng, Độc Nương Tử xuống núi, không rõ kết quả ra sao?
Du Băng Viên nói:
- Nếu bắt được ba lão ma ấy giải về được thì hay lắm.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Chỉ sợ chẳng dễ thế đâu.
Du Băng Viên cũng cười nói:
- Ba lão ma ấy võ công chẳng kém gì bọn đặc sứ Uất Trì, có điều bọn đặc sứ Uất Trì tuyệt đối không đến nỗi thất bại.
Hai người nói chuyện bâng quơ một hồi, thấy màn đêm sắp buông xuống, vội lên xe đi tiếp, chạy thẳng về phía Phụ Bình.
Đi Chừng được bảy tám dặm, tới một đoạn có rừng cây sát bên đường, Vũ Duy Ninh chợt kéo cương gấp, dừng ngay xe lại.
Vì dừng xe gấp, con ngựa kéo xe cất hai vó trước dựng ngược lên hí vang.
Du Băng Viên giật mình, thò đầu ra hỏi mau:

- ồ, có chuyện gì vậy?
Nàng vừa nói dứt câu, đã thấy phía trước xe ngựa có một bà già đứng chắn ngang đường, nhưng vừa nhìn qua bà ta, nàng giật nảy mình tự nhủ:
- Không xong, tại sao lại gặp bà ta ở đây...
Té ra bà già ấy không phải ai xa lạ, chính là Độc Nương Tử Hắc Minh Châu.
Bà ta rõ ràng đã chạy thoát khỏi tay các đặc sứ áo vàng, diện mạo có cải trang cho khác đi chút ít, nhưng bà ta không giỏi lắm về thuật dịch dung, nên Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vua nhìn qua đã nhận ngay ra là Độc Nương Tử.
Vũ Duy Ninh dừng xe lại rồi vẫn ngồi sững trên xe, vì chàng không rõ đối phương đã phát hiện được thân phận của mình và Du Băng Viên chưa, nhưng muốn chứng minh điều đó thì cách tốt nhất là cứ ngồi im chờ đối phương lên tiếng trước.
Độc Nương Tử cất tiếng, bà ta làm ra vẻ rất trịnh trọng, cười hề hề nói:
- Vị ca ca này, suýt nữa thì xô vào lão thân rồi...
vũ Duy Ninh lấy giọng thô hào kêu lên:
- Phải rồi! Thật là có lỗi, may mà chưa sao!
Độc Nương Tử chép miệng nói:
- Lão thân đi bộ mệt quá, ngươi có xe thế này, cho lão thân đi nhờ một đoạn được không?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Đại nương đi tới đâu?
Độc Nương Tử đáp:
- Phụ Bình. Thằng con của lão thân làm việc ở đó, lâu quá không thấy nó gởi tiền về nhà, nên lão thân phải đi xem xem thế nào...
Vũ Duy Ninh nghe thấy bà ta muốn tới Phụ Bình, trong lòng kinh hoảng, bèn làm ra vẻ khó khăn nói:
- ô, đi tới Phụ Bình kia à?
Độc Nương Tử nói:
- Phải rồi, các ngươi không tới Phụ Bình sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, bọn ta tới...
ĐỘC Nương Tử vội nói:
- Đường này thẳng tới Phụ Bình, mà dọc đường không có làng xóm gì, các ngươi không tới Phụ Bình thì tới đâu?
Vũ Duy Ninh cũng biết dọc đường chẳng có làng xóm gì, nếu nói không tới Phụ Bình thì không thông, bèn nói chữa:

- Bọn ta tới Khúc Dương chỉ đi ngang qua Phụ Bình thôi.
Độc Nương Tử mừng rỡ nói:
- Vậy thì tiện đường quá, cho lão thân đi nhờ với.
Vũ Duy Ninh quan sát thật kỹ, biết bà ta hoàn toàn chưa nhận ra mình là ai, lại nghĩ khó mà chối từ, vì có thể bà ta sẽ động võ, bèn làm ra vẻ vui vẻ đáp:
- Được mà, đại nương lên xe đi!
Độc Nương Tử cám ơn rối rít, nắm lấy thùng xe leo lên ngồi, nhìn Du Băng Viên hỏi:
- Vị nương tử này là...
Vũ Duy Ninh vội đáp:
- CÔ ta là em gái ta, phải về nhà chồng nó.
Độc Nương Tử Oà một tiếng, lại nhìn Du Băng Viên hỏi:
- Đã được mấy cháu rồi?
Du Băng Viên làm ra vẻ gượng gạo cười đáp:
- Bốn đứa, ba trai một gái.
Độc Nương Tử nói:
- Thật có phước quá, đều lớn cả rồi chứ?
Du Băng Viên nói:
- Đứa lớn nhất mười tuổi, đứa nhỏ nhất mới dứt sữa.
Độc Nương Tử lại hỏi:
- Sao không mang cháu út về nhà chơi?
Du Băng Viên đáp:
- Bà cháu xem bói, thầy bói nói trẻ con nhà này phải hơn chín tuổi mới được về thăm ông bà ngoại...
Vũ Duy Ninh nghe thấy buồn cười, lập tức dong xe chạy về phía trước, hỏi chen vào:
- Đại nương, lệnh lang làm nghề gì ở Phụ Bình vậy?
Độc Nương Tử than:
- NÓ chẳng giỏi giang gì, chỉ là làm điếm tiểu nhị ở một khách sạn thôi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Điếm tiểu nhị cũng là một nghề đàng hoàng - Ơ khách sạn nào vậy?
Độc Nương Tử đáp:
- ở khách sạn cổ Bắc Nhạc!
Vũ Duy Ninh cả kinh nghĩ thầm:
- Không xong rồi! Chẳng lẽ hôm ấy bà ta đem Diêu Ngọc Nga tới khách sạn cổ Bắc Nhạc thật sao? Nếu đúng như vậy, thì hôm ấy ta dặn Diêu Ngọc Nga tới đó chờ, như vậy nàng làm thếnào được?

Chàng càng nghĩ càng lo, chỉ vì mục đích đôi bên đều giống nhau, chàng mà đưa Độc Nương Tử tới khách sạn cổ Bắc Nhạc rồi thì căn bản không còn cơ hội cứu Diêu Ngọc Nga nữa.
Làm sao đây?
Dường như chỉ còn một cách là Du Băng Viên xuất kỳ bất ý ra tay chế phục bà ta, nhưng giờ đây bà ta đang ngồi đối diện với Du Băng Viên, mà Du Băng Viên hoàn toàn chưa có kinh nghiện ám toán, vạn nhất đánh lén không thành lại bị bà ta bắt giữ, chẳng phải là khéo hóa vụn sao?
Hay là mình cùng Du Băng Viên công khai liên thủ bắt bà ta?
Không được, tuy mình và Du Băng Viên liên thủ có thể không thất bại, nhưng nếu muốn bắt sống hay giết chết bà ta cũng không dễ, nếu để bà ta chạy thoát thì khó mà hy vọng cứu Diêu Ngọc Nga.
Chàng nghĩ đi nghĩ lại không ra kế gì, bất giác lòng như lửa đốt.
Lúc ấy chợt nghe Du Băng Viên trong xe gọi:
- Nhị ca à!...
Vũ Duy Ninh ứng tiếng hỏi:
- Chuyện gì vậy?
- Lần sau anh qua đây cố ghé thăm em, tiện dịp khuyên nhủ cha đám nhỏ, gần đây mỗi ngày y mang củi vào thành lần nào cũng say mèm trở về, tiền bạc hết sạch cả.
Vũ Duy Ninh chưa hiểu nàng nói thế là có ý gì, chỉ chậm rãi đáp:
- Được rồi!
Độc Nương Tử nói xen vào:
- Không, nhà ta ở chân núi phía trước cách đây không xa.
Vũ Duy Ninh nghe nói trong lòng cả mừng, lúc ấy đã hiểu rõ ý Du Băng Viên.
Chỉ nghe Độc Nương Tử nói:
- Mới rồi các ngươi nói là đi tới Khúc Dương mà?
Du Băng Viên đáp:
- ĐỎ là nhà nhị Ca ta, anh ấy làm mã phu ở một bãi xe ngựa tại Khúc Dương, lần này anh ấy chở hàng từ Khúc Dương tới cửa quan Long Tuyền, tiện đường ghé lại nhà ta.
Độc Nương Tử hiểu ra nói:
- Té ra là thế, chồng cô làm nghề đốn củi à?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thế. Y chẳng giỏi giang gì, chỉ biết đẵn củi đào củ, mỗi ngày có được bao nhiêu đâu, mà gần đây lại đâm ra thích rượu, đến nỗi trong ngày không đủ ba bữa, ôi...
Độc Nương Tử nói:

- Lão thân chỉ cho cô một cách, lần sau y uống rượu say về, cô đừng cho y vào nhà là xong.
Du Băng Viên nói:
- Thế không được, có một lần ta đã cài then cửa không cho y vào nhà, kết quả bà có đoán được y làm sao không?
- Làm sao?
- Y vác búa chém tan nát vách tường!
- Ai da! Vậy thì dữ quá, lấy người chồng như vậy, thật là khổ lắm.
- Chứ sao, nhưng cũng là cái số của ta khổ, kiếp trước mắc nợ y thôi.
- Bố chồng cô còn sống không?
- Còn, nhưng bố chồng ta cũng không trị được y.
- Vậy lần này cô về thăm cha mẹ, các cháu làm sao?
- Y ở nhà trông, y chỉ sợ nhị ca ta, hôm rồi anh ghé thăm ta, ta nói muốn về nhà thăm chơi vài hôm, y bảo ta ôm đứa út về, ta không chịu, ta rắp tâm để nó ở nhà, cho y biết mùi chăm sóc trẻ con.
- Đúng, đàn ông họ không biết cái khổ nuôi con chăm sóc việc nhà của đàn bà bọn ta, để y biết mùi chăm sóc trẻ con một lần là phải!
Lúc ấy cỗ xe vừa tới một chỗ chân núi, Vũ Duy Ninh gò cương dừng xe, quay đầu nói:
- Muội muội, có cần ta đưa em vào nhà không?
Du Băng Viên đáp:
- Không cần đâu, đi vài bước là tới rồi, anh còn phải đưa vị đại nương này tới Phụ Bình mà.
Nàng nói xong nhìn Độc Nương Tử gật đầu, nhảy xuống xe bước ra phía trước đưa mắt nhìn Vũ Duy Ninh nói:
- Nhị ca, lần sau qua đây, nhất định anh phải ghé thăm em đấy.
vũ Duy Ninh gật gật đầu đáp:
- Được rồi, trời tối lắm, em đi cẩn thận đấy. Về tới nhà nói với y là anh phải tới Khúc Dương ngay, không vào thăm y được.
Du Băng Viên nói "vâng" rồi quay người bước về một con đường hẻm khuất khúc chạy vào trong núi, đưa mắt nhìn vào chỗ núi rừng hun hút tối đen...
Vũ Duy Ninh lại dong xe đi tiếp, chàng cho xe đi chậm lại để Du Băng Viên băng lên trước, vào khách sạn cổ Bắc Nhạc cứu Diêu Ngọc Nga.
Chàng mười phần vui vẻ, vì lối ứng biến ấy của Du Băng Viên, quả là chàng vắt óc nghĩ không ra.
Nàng thông minh thật!
Giống hệt Diêu Ngọc Nga, vừa thông minh, vừa xinh đẹp!

Chỉ cần trong tương lai hai người bọn họ "hòa hợp" được với nhau thì quá hay...
Chàng đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Độc Nương Tử trong xe lên tiếng hỏi:
- Lão đệ, ngươi cho xe đi nhanh hơn được không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nhanh cũng chẳng làm gì, từ đây đến Phụ Bình thì trời vừa sáng, tới ngoài thành sớm quá, cổng thành chưa mở cũng không vào được thành.
ĐỘC Nương Tử đáp:
- Không sao. Tới Phụ Bình lão thân có cách vào được thành, ngươi cứ cho xe chạy mau hơn một chút đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Con ngựa của ta chạy suốt một đêm rồi, bắt chạy thật mau nó không chịu nổi đâu.
Độc Nương Tử nói:
- Ta thấy nó còn khỏe lắm mà.
Vũ Duy Ninh không nói nửa giật cương một cái, cỗ xe chạy nhanh hơn một chút, vì chàng tin chắc cước lực của Du Băng Viên nhất định sẽ chạy trước cỗ xe.
Trong tiếng bánh xe lăn, trời đã hửng sáng, thành Phụ Bình cũng thấp thoáng hiện ra trước mặt.
Độc Nương Tử nói:
- Lão đệ, chiếc xe này của ngươi chạy chạy một mạch tới Khúc Dương à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Phải, có điều chắc cũng phải ghé Phụ Bình mua sắm vài thứ...
Độc Nương Tử nói:
- Nếu có người thuê chiếc xe này nhưng không đi Khúc Dương, ngươi có chịu đi không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão thân còn có một đứa con gái làm nghề giặt quần áo ở khách sạn cổ Bắc Nhạc, lần này lão thân định đưa nó đi thăm bà con vài hôm, nếu ngươi ưng thuận, lão thân có thể đưa ngươi ít tiền, tính từ sáng hôm nay được không?
Vũ Duy Ninh biết người "con gái" bà ta nói đây là Diêu Ngọc Nga, thần nghĩ nếu vạn nhất Du Băng Viên không kịp cứu nàng, chỉ cần mình ưng thuận đưa "mẹ con" bà ta đi thăm bà con thì ắt có cơ hội cứu người, bèn đáp:
- Được, nhưng không biết bà con của đại nương ở đâu?

Độc Nương Tử đáp:
- Không xa, chỉ cách Phụ Bình bốn mươi dặm về phía nam, một trang trại.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không thành vấn đề, trưa hôm nay đã có thể tới rồi.

Hồi 69
Tình sâu nghĩa càng nặng

Trong lúc trò chuyện, xe ngựa đã tới ngoài thành.
Vừa lúc ấy cổng thành mở ra, rất nhiều người chờ sẵn ùa vào như bầy ong. Vũ Duy Ninh chờ cho họ vào hết rồi, cổng thành quang quẻ mới dong xe vào thành.
Độc Nương Tử nói:
- Ngươi biết khách sạn cổ Bắc Nhạc ở đâu không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Biết mà, biết mà! Chỗ này ta qua lại hai ba ngày một lần, biết rõ tới mức không thể biết rõ hơn nữa kia!
Chàng dong xe qua một ngã tư, dừng lại trước cửa khách sạn Bắc Nhạc, tim đập thình thịch, vì chàng không rõ là Du Băng Viên đã cứu Diêu Ngọc Nga ra khỏi đó chưa.
Độc Nương Tử tựa hồ còn nóng ruột hơn cả chàng, bà ta xuống xe xong, nhìn chàng dạn dò:
- Ngươi chờ một chút, lão thân vào dắt nó ra ngay!
Nói xong vội vã bước vào khách sạn.
Vũ Duy Ninh dĩ nhiên không nghĩ tới chuyện thừa cơ bỏ trốn, chàng muốn xem sự thể ra sao, nếu bà ta không dắt Diêu Ngọc Nga ra tức là Du Băng Viên đã cứu nàng đi rồi. Lúc ấy Độc Nương Tử sẽ không thuê xe mình nữa, mình cũng có thể ung dung bỏ Chàng sốt ruột chờ đợi, phải một lúc lâu sau mới thấy Độc Nương Tử tử trong bước ra một mình.
Nhìn thấy Độc Nương Tử đi ra một mình, chàng như vứt bỏ được khối đá đè trên ngực, cảm thấy Vô cùng yên tâm.
Du Băng Viên rốt lại đã cứu được Diêu Ngọc Nga rồi!
Nhưng kỳ quái thật, Độc Nương Tử ra khỏi khách sạn, trên mặt chẳng có vẻ gì tức giận lo sợ hay buồn rầu thất vọng cả, bà ta nhìn

Vũ Duy Ninh cười nói:
- Lão đệ, không đi được rồi:
Vũ Duy Ninh làm ra vẻ ngạc nhiên nói:
- Có chuyện gì vậy?
Độc Nương Tử đáp:
- Con gái lão thân không có ở đây, tối hôm qua Où đã ra ngoài thành tới nhà người chị họ, nghe nói chị họ nó vừa sinh nở, nhờ nó tới giúp đỡ việc nhà.
vũ Duy Ninh ạ một tiếng nói:
- Vậy để ta đưa đại nương ra ngoài thành tìm cô ta...
Độc Nương Tử lắc đầu quầy quậy nói:
- Không cần, không cần, đường rất gần, lão thân đi bộ tìm nó cũng được...
Bà ta vừa nói vừa lấy ra một ít bạc vụn, định trả tiền xe.
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không nên! Không nên! Ta đi đây!
Chàng giật dây cương hô một tiếng, lập tức dong xe chạy luôn ra phố.
Chàng dong xe qua hết dãy phố rồi trở ra ngoài thành. Chàng tin rằng Du Băng Viên đã đưa Diêu Ngọc Nga ra đứng chờ ngoài thành - giờ thì chỉ còn việc dong xe đưa hai người về Đồng Tâm Minh thôi.
Quả nhiên cỗ xe vừa chạy ra khỏi cổng thành, Du Băng Viên đã từ phía sau một gốc cây lớn cạnh đường bước ra, nhảy luôn vào thùng xe.
Vũ Duy Ninh vẫn đánh xe chạy tiếp, hạ giọng hỏi:
- Diêu cô nương đâu?
Du Băng Viên đáp:
- Không biết!
vũ Duy Ninh sửng sốt, vội kìm ngựa dừng xe quay lại hỏi:
- CÔ đùa ta đấy à?
Du Băng Viên nghiêm trang đáp:
- Không đâu, Diêu cô nương không có trong khách sạn.
Vũ Duy Ninh toàn thân run lên, hỏi mau:
- Bị Vô Danh Ma tới trước mang đi rồi phải không?
Du Băng Viên lắc đầu nói:
- Không biết. Ta vào tới khách sạn thì trời còn chưa sáng. Ta nhìn kỹ từng phòng từng phòng, nhưng Diêu cô nương không có trong đó.
Vũ Duy Ninh chau mày nói:
- Rắc rối to, đúng là bị Vô Danh Ma bắt đi rồi!
Du Băng Viên nói:

- Cũng chưa chắc như thế. Diêu cô nương Vô cùng thông mẫn, cô ta vốn hẹn chờ ngươi ở khách sạn vổ Bắc Nhạc, có điều về sau phát hiện ra Độc Nương Tử đưa cô ta tới đúng chỗ ấy, đương nhiên từ đó tới nay sẽ không dám chờ ngươi ở khách sạn CỔ Bắc Nhạc nữa.
Vũ Duy Ninh nghe xong hơi yên tâm, ngước mắt hỏi:
- vậy nếu quả thật nàng không bị Vô Danh Ma mang đi, thì theo cô nàng đi đâu?
Du Băng Viên đáp:
- Một là qua trú ở khách sạn khác, hai là...
Vũ Duy Ninh vội hỏi:
- Hai là gì?
Du Băng Viên đáp:
- CÔ ta từng nói với ngươi rằng muốn xuống tóc đi tu, có thể cô ta đã xuống tóc xuất gia thật rồi!
Vũ Duy Ninh nghe tới đó nửa mừng nửa lo, mừng vì nếu quả thật Diêu Ngọc Nga không bị Vô Danh Ma mang đi thì tìm nàng ở khách sạn khác không khó, lo vì nếu quả thật nàng ẩn mình chốn cửa Không thì...
Du Băng Viên thấy mặt chàng có vẻ lo lắng hốt hoảng, bất giác cười khúc khích nói:
- Đừng nóng ruột, cô ta không biết võ công, chỉ cần không bị Vô Danh Ma mang đi thì thế nào chúng ta cũng tìm được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ sợ nàng đã bị Vô Danh Ma mang đi mất rồi!
Du Băng Viên nói:
- Ngươi quay xe vào thành đi, chúng ta tới khách sạn cổ Bắc Nhạc nghe ngóng xem sao.
Vũ Duy Ninh gật đầu ờ một tiếng, lập tức đánh xe vòng lại trở vào thành, nói:
- Vào tới trong thành, cô không được bước ra, Độc Nương Tử con đâu đó chưa biết chừng...
Du Băng Viên nói:
- Được, ta biết rồi...
Không bao lâu, cỗ xe đã dừng lại trước khách sạn cổ Bắc Nhạc. Vũ Duy Ninh nhìn quanh không thấy Độc Nương Tử, bèn xuống xe đi vào khách sạn, đến thẳng trước quầy, nhìn chưởng quỹ chắp tay nói:
- Chào chưởng quỹ, tại hạ muốn hỏi thăm một việc.
Chưởng quỹ thấy chàng là một tên phu xe, thái độ chẳng tỏ vẻ lịch sự, hửng hờ hỏi:
- Chuyện gì đấy?

Vũ Duy Ninh hỏi:
- Hôm trước phải có một lão bà đưa một cô nương tới đây trọ lại phải không?
Chưởng quỹ hỏi lại:
- Ngươi nói vị cô nương, có phải cô nương họ Diêu không?
vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Phải rồi, cô ta có còn ở quý khách sạn không vậy?
Chưởng quỹ lắc đầu nói:
- Không còn đâu, tối hôm qua cô ta đã đi theo một người đàn bà rời khỏi khách sạn roi.
Vũ Duy Ninh tim đập thình thịch vội vàng hỏi:
- Người đàn bà ấy có phải có mái tóc bạc trắng không?
Chưởng quỹ gật đầu đáp:
- Đúng rồi!
Vũ Duy Ninh chỉ thấy toàn thân mềm nhũn ra đứng không vững nữa, sững sờ đứng im một lúc rồi ảm đạm quay người bước đi. Chưởng quỹ gọi:
- Lão đệ, chờ một chút!
Vũ Duy Ninh dừng chân, từ từ quay đầu lại hỏi:
- Có việc gì muốn chỉ giáo vậy?
Chưởng quỹ đưa mắt quan sát chàng một lúc rồi hỏi:
- Lão đệ có phải họ Vũ tên Duy Ninh không?
Vũ Duy ninh rúng động toàn thân, buột miệng hỏi:
- sao ngươi biết?
Chưởng quỹ nghe xong biết ngay là không sai, bèn lấy trong ngăn kéo ra một phong thư dán kín đưa cho chàng nói:
- Đây là vị nữ nhân tóc trắng gởi lại cho lão đệ đấy.
Vũ Duy Ninh ngơ ngác một lúc, rồi bước tới đón lấy phong thư đút vào trong bọc, chắp tay nói cám ơn rồi quay người bước đi.
Ra khỏi khách sạn cổ Bắc Nhạc, chàng lên xe, không nói câu nào, lẳng lặng đánh xe chạy mau ra ngoài thành.
Du Băng Viên hỏi khẽ:
- Này, bọn họ nói thế nào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Ra ngoài thành đã hãy nói.
Chàng sợ bọn Tam Tuyệt Độc Hồ mai phục trong thành nên không dám ở lại trong đó lâu, vì bất kể Vô Danh Ma viết gì trong thư cho mình, hiện tại đều quan trọng nhất là không thể để Du Băng Viên rơi vào tay họ.
Cỗ xe ngựa ra khỏi Phụ Bình, đi thêm vài dặm, nhìn thấy trước sau

không có nhân vật nào đáng ngờ, chàng mới dừng xe lại.
Du Băng Viên hỏi mau:
- Rốt lại là có chuyện gì rồi?
Vũ Duy Ninh buồn rầu thở dài nói:
- Đúng như đã tính trước, Diêu cô nương đã bị Vô Danh Ma mang đi rồi.
Du Băng Viên biến sắc hỏi:
- Vậy làm sao bây giờ?
Vũ Duy Ninh rút phong thư trong bọc mở ra xem, nói:
- Vô Danh Ma tính rằng nhất định ta sẽ tới khách sạn cổ Bắc Nhạc cứu Diêu cô nương, đây là lá thư bà ta gởi cho ta...
Chàng rút lá thư ra, chỉ thấy trong thư có mấy hàng:
"Vũ Duy Ninh: Hơn mười năm trước, đối thủ của ta là Du Lập Trung, hiện tại đối thủ của ta dường như là ngươi đó.
Ta rất khâm phục mưu trí và can đảm của ngươi, có điều lần này bản bang thất bại là bại về tay Diêu Ngọc Nga. Ta không hề ngờ rằng ngươi chính là ân nhân cứu mạng của cô ta, nhưng ngươi cứ yên tâm, ta tạm thời chưa giết cô ta đâu. Vì cô ta là một cô gái rất có nghĩa khí, cô ta vốn có cơ hội bỏ trốn, nhưng cô ta không trốn mà chờ lúc ta tới khách sạn cổ Bắc Nhạc, tự động nói rõ với ta rằng sở dĩ năm người các ngươi không bị Ly Hồn Hoán Phách là vì cô ta. Nhưng sở dĩ cô ta không bỏ trốn vì ta cũng là ân nhân Cứu mạng của cô ta, cô ta thấy như thế rất không phải với ta, nên tình nguyện tiếp nhận sự trừng phạt của ta. Ngươi xem đây, cô ta là một cô gái ân oán phân minh đáng kính phục tới mức nào!
Nhưng vì sự phá hoại của cô ta mà bản bang có bốn người rơi vào tay Đồng Tâm Minh, vì vậy ta không thể nào dễ dàng tha thứ cho cô ta được. Bây giờ ta chờ ngươi tới cứu cô ta, địa điểm là tại núi Vương ốc, kỳ hạn trong vòng một tháng, điều kiện là chỉ một mình ngươi tới mà thôi. Nếu ngươi đem thêm người lên núi, ta sẽ lập tức giết chết cô ta. Còn như quá một tháng ngươi vẫn chưa cứu được cô ta, ta cũng chỉ còn có cách ấy thôi.
Chưa hết, chỉ cần ngươi đưa cô ta ra khỏi núi Vương ốc được một bước, ta sẽ để cho các ngươi đi, để hai kẻ có tình các ngươi trở thành thân thiết. Dĩ nhiên, nếu ngươi thất bại, ngươi cũng phải chết trên núi Vương ốc đấy!
Từ ngày ngươi nhận được thư này là bắt đầu kỳ hạn một tháng, chỉ mong ngươi tới cho sớm.
Tri danh bất cụ. / Xem xong lá thư, Vũ Duy Ninh im bặt hồi lâu.
Du Băng Viên thở dài nhè nhẹ, nói:

- Diêu cô nương dại quá, tại sao cô ta không thừa cơ hội bỏ trốn đi chứ?
Vũ Duy Ninh dằn giọng nói:
- Vô Danh Ma nói rất đúng, nàng là một cô gái ân oán phân minh, dám làm dám chịu, đáng kính phục.
Du Băng Viên vẻ mặt u uất chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Bây giờ ngươi tính sao?
Vũ Duy Ninh nói dằn từng tiếng:
- Theo lời bà ta mà làm!
Du Băng Viên giật mình hỏi:
- Đi một mình sao?
- Đúng thế!
Du Băng Viên nói:
- không được! Bọn họ đã sắp xếp đầy đủ ở núi Vương ốc, ngươi tới đó một mình là để chịu chết thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta biết chứ, nhưng ta không đi không được. Ta chết không hề gì, nhưng Diêu cô nương thì không thể chết được.
Du Băng Viên nói:
- Nhưng ngươi chết rồi, Diêu cô nương có thoát chết được hay không?
Vũ Duy Ninh chậm rãi nói:
- Chưa chắc ta đã phải chết, việc gì cũng có một phần hy vọng thành công trong muôn phần chứ...
Du Băng Viên nói:
- Chúng ta trở về Đồng Tâm Minh nói với cha ta, để cha ta dẫn mọi người tấn công núi vương ốc...
Vũ Duy Ninh lắc đầu quả quyết nói:
- Không, mới rồi chính cô cũng đã nói, bọn họ đã sắp xếp đầy đủ ở núi Vương ốc, thêm một người lên núi thôi, bọn họ sẽ phát hiện được ngay, như thế thì Diêu cô nương nhất định bị hại.
Du Băng Viên nói:
- Nhưng...
Vũ Duy Ninh quả quyết ngắt lời nàng, nói:
- Không cần nói nhiều, ta quyết đi một mình, cô về đi!
Du Băng Viên hai mắt đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.
vũ Duy Ninh khẽ thở dài một tiếng, đưa tay nắm lấy vai nàng nói:
- Băng Viên, cô biết đấy, đây không phải vì tình mà vì nghĩa. Nếu không có nàng, cha cô, mẹ cô, Lý đặc sứ, cô và ta giờ này chắc đã chết cả rồi.

Du Băng Viên không kìm lòng được nữa, đột nhiên xô vào lòng chàng nức nở khóc như mưa.
Vũ Duy Ninh nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lên mái tóc của nàng, nói:
- Đừng sợ, tuy Vô Danh Ma quyết tâm lấy mạng ta, nhưng người tính không bằng trời tính, biết đâu bà ta lại thất vọng thêm lần nữa...
Du Băng Viên ngẩng khuôn mặt đẫm lệ vừa khóc vừa nói:
- Ta không phải không muốn ngươi đi cứu Diêu cô nương, ngược lại nữa kia, ta còn rất muốn ngươi cứu được cô ta, nhưng mà... ngươi biết đấy, trong vòng mai phục ở núi Vương ốc nhất định không phải chỉ có năm người bọn Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ, ngươi tới đó nhất định...
Nàng không nói tiếp được nữa, lại ôm mặt đau đớn khóc òa lên.
Vũ Duy Ninh buồn rầu một lúc hỏi:
- Hôm nay là ngày mấy tháng bảy?
Du Băng Viên vừa khóc vừa đáp:
- Ngày mười bốn.
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ về nói với lệnh tôn, xin ông phái người lặng lẽ tới mai phục bốn phía dưới núi Vương ốc, nhưng ngàn vạn lần đừng bước lên núi một bước nào. Chờ đến ngày mười ba tháng tám mà không thấy ta xuống núi, các người cứ đánh lên.
Nói xong nhè nhẹ đẩy nàng ra.
Du Băng Viên như sợ mất chàng, cứ níu lấy tay chàng, mếu máo hỏi:
- Ngươi muốn đi luôn từ dây à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Phải rồi, từ đây tới núi Vương ốc, nhanh lắm cũng phải nửa tháng mới tới nơi, nói cách khác là ta chỉ còn có thời gian là nửa tháng để hành động, nếu không lập tức lên đường thì không được.
Nói xong đứng thẳng lên.
Du Băng Viên kéo tay chàng nói:
- Đợi một chút!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Du Băng Viên đột nhiên đỏ bừng mặt, cúi đầu rủ mi hỏi:
- Ra... ta muốn nói với ngươi, là ta không lạ gì ngươi... thích Diêu cô nương, nhưng là, ngươi... ngươi... ngươi... có thích ta không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Có!

Hồi 70
Thẳng vào hang ổ

Du Băng Viên hai má càng hồng, đầy vẻ hưng phấn khích động. Nàng ngượng ngùng ngước mặt lên, muốn nói lại thôi, sau cùng mới cúi đầu nói:
- Vậy thì ngươi có thể có thể... có thể... có thể...
Vũ Duy Ninh hiểu rõ ý tứ nàng, chàng mở rộng hai tay, nhè nhẹ ôm nàng vào lòng, nhè nhẹ nâng mặt nàng lên, nhè nhẹ hôn lên môi nàng...
Không, tuy chàng nghĩ tới câu "Thấy ngon nên ăn ít", nhưng lúc môi hai người gặp nhau, đột nhiên như keo như sơn gắn chặt vào nhau thành một khối, mấy lần gỡ ra mà không được.
Họ từ từ ôm chặt lấy nhau, từ từ áp chặt môi vào nhau, chặt hơn nữa, chặt hơn nữa...
Cũng không biết là sau bao lâu, hai người mới chầm chậm rời nhau ra. Vũ Duy Ninh nhảy lên thùng xe, nói:
- Ta phải đi đây!
Du Băng Viên nói:
- Ngươi lấy ngựa mà cưỡi.
Vũ Duy Ninh gật đầu lấy trong xe ra một bộ yên ngựa, thắng yên cương bàn đạp vào ngựa đâu đó xong, mới tới trước xe tháo đai ngựa thắng vào càng xe.
Du Băng Viên bước xuống xe hỏi:
- Trên người ngươi có bao nhiêu tiền?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiền của ta đã bị lột sạch trong khách sạn Hồng Tân rồi!
Du Băng Viên rút ra một gói bạc, lại rút thêm một chiếc trâm vàng trên tóc đưa cho chàng nói:
- Đây là năm mươi lượng bạc, chiếc trâm này khoảng hai mươi lượng nữa, ngươi cầm Vũ Duy Ninh chẳng khách sáo gì cầm luôn, chợt cười rộ nói:
- Băng Viên, ta Vô cùng tin tưởng, ta tin chắc rằng sẽ cứu được Diêu cô nương về.
Du Băng Viên gật gật đầu, cố gắng tỏ ra vui vẻ cười nói:
- Đúng thế, ta chờ ngươi về đây!

Vũ Duy Ninh nhảy lên ngựa, giơ giơ tay chào nàng, rồi thúc ngựa chồm lên, phóng mau trên con đường về phương nam mịt mù cát bụi.
sau nửa tháng, Vũ Duy Ninh đã tới núi Vương ốc. Lúc tới chân núi, chàng không còn cải trang là một người phu xe nữa mà khôi phục bộ mặt thật, vả lại chàng cũng quyết định đem bộ mặt thật lên núi.
Vì chàng cho rằng lúc này đi lên núi không chỉ có Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Nương Tử mà còn có cả một đám hơn năm mươi tên ma đầu đã giải tán ở huyện Thọ Dương trước đây tề tựu chia nhau mai phục.
Bọn họ chia nhau ngăn giữ quan sát ở khắp nơi trên núi, nên chàng biết rằng bất kể mình hóa trang thế nào, cũng không thể qua mặt họ được.
Chàng nhường mắt liều mạng giục ngựa lên núi. Đi chưa bao lâu thì phát hiện có một bóng người từ sau một khối đá lớn vọt ra, chặn ngang đường lên núi.
Người này tuổi trạc bảy mươi, là một lão nhân râu xoăn đầy mặt, tướng mạo hung dữ, hai mắt bắn ra tia sáng ác độc, trừng trừng nhìn Vũ Duy Ninh, phát ra tràng cười khanh khách quái gỡ như coi chàng là con mồi mà mình là thợ săn vừa săn được vậy.
Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy đã nhận ngay ra đối phương là một trong bảy mươi hai lão ma đầu thoát khỏi Chính Tâm Lao. Chàng không chút sợ hãi, cứ thúc ngựa tiến lên, tới thẳng trước mặt đối phương mới kìm ngựa nhảy xuống.
Lão nhân râu xoăn thấy Vũ Duy Ninh công nhiên lên núi không hề ẩn nấp, mà thần thái trầm tĩnh như núi, bất giác lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn nhếch môi cười hềnh hệch quái gỡ nói:
- vũ Duy Ninh, cuối cùng thì ngươi đã tới rồi.
Vũ Duy Ninh khẽ gật đầu, dáng vẻ lạnh lùng nói:
- Xin cho biết tôn tính đại danh là gì?
Lão nhân râu xoăn giọng nói ồm ồm kỳ quái đáp:
- Lão phu họ Lệ tên Kiệt, ngoại hiệu là ác Trương Phi!
Vũ Duy Ninh thản nhiên nói:
- Phải rồi. Trong danh sách của ta có cái tên này. Bang chủ của các ngươi ở đâu?
ác Trương Phi Lệ Kiệt cười hung dữ đáp:
- ở trên núi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì đưa ta lên gặp bà ta!
ác Trương Phi bất giác sửng sốt nói:

- ủa, tiểu tử ngươi định dùng cách này lên núi cứu người à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu không thì lên núi làm gì?
ác Trương phi nói:
- Lão phu cho rằng ngươi định mở đường máu mà lên kia!
Vũ Duy Ninh khẽ cười nói:
- Cần gì phải thế. Mục đích các ngươi là muốn dụ ta tới đây để bắt, bây giờ ta thành thật lên núi chịu bị bắt, như vậy có phải tránh được cho các ngươi bao nhiêu chuyện bực mình không?
ác Trương Phi ngẩn người ra một lúc, kế lại cười khảnh khách quái gỡ nói:
- Tiểu tử ngươi lần này sao lại có vẻ khác lạ quá thế?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Các hạ cho rằng tiểu nhân có vẻ khác lạ chỗ nào?
ác Trương phi cười đáp:
- Lão phu trộm nghĩ giùm ngươi là hôm nay ngươi lên núi Vương ốc sẽ không có cơ hội xuống núi nữa, cho nên tốt hơn cả là ngươi nên ra tay giết người, giết được lão phu kể như ngươi đủ vốn, còn nếu giết thêm được người nữa là ngươi có lời rồi.
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Không, trời có đức hiếu sinh, người có ý nhân từ, tiểu nhân mà không gặp lúc hoạn nạn bất đắc dĩ không bao giờ muốn giết người cả!
ác Trương phi nói:
- Lão phu vâng lệnh cản trở ngươi lên núi cứu người, nếu ngươi muốn lên, thì phải qua được lão phu!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Ta nghĩ chắc bang chủ các ngươi cho rằng nếu ta không lén lút lên núi cũng sẽ đánh giết mà lên, cho nên mới sai các ngươi cản đường. Đến bây giờ ta tình nguyện lên núi chịu bị bắt, các hạ cần gì phải nhọc sức chứ?
ác Trương Phi nhìn nhìn ngó ngó chàng một hồi, nghi ngờ hỏi:
- Ngươi thật là tình nguyện lên núi chịu bị bắt à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế.
ác Trương Phi gãi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Được, ngươi chờ một lúc, lão phu phải thỉnh thị bang chủ trước mới dám dắt ngươi lên.
Y vừa nói vừa lấy một mẩu than và một tờ giấy viết vội vài dòng, rồi cuốn tờ giấy lại bước ra sau tảng đá lấy một bộ cung tên, buộc tờ

giấy vào đầu mũi tên rồi giương cung bắn lên núi.
"Vút,, một tiếng, mũi tên bắn đi rơi xuống sườn núi, kế đó lại thấy mũi tên từng chặng từng chặng bay lên...
Dường như mỗi chặng đường núi đều có người canh giữ, bọn họ đem mũi tên mang thư của ác Trương Phi bắn chuyền dần dần lên đỉnh núi.
Khoảng thời gian tàn một nén hương, có chỉ thị truyền xuống, một mũi tên rơi xuống đất cạnh ác Trương Phi.
ác Trương Phi cúi người nhặt lên, gỡ một cuộn giấy ở đầu mũi tên mở ra xem đi xem lại rồi lập tức nhìn Vũ Duy Ninh cười hung dữ nói:
- Được rồi, đi theo lão phu lên núi!
Nói xong quay người phi thân lên trước dẫn đường.
Vũ Duy Ninh giục ngựa theo sau, đi hết một dải chân núi thì hết đường, nhìn thấy một vùng sơn địa quái thạch dựng san sát như rừng, ngựa không thể nào đi được nữa.
Vũ Duy Ninh xuống ngựa đi bộ, tiếp tục theo sau ác Trương Phi lên núi.
Cũng không biết đã đi qua bao nhiêu ngọn núi hình thù quái dị kỳ lạ, mới tới trước một hang núi kín đáo phi thường.
Trước hang núi ấy, có bao người đứng là Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ và Hắc Nương Tử.
Vô Danh Ma nhìn thấy Vũ Duy Ninh lên tới, giống như đón rước quý khách, tươi cười nói:
- Vũ Duy Ninh, ngươi lên núi thế này thật bản bang chủ không ngờ đấy!
vũ Duy Ninh nhăn nhó cười một hồi rồi nói:
- Dĩ nhiên ngươi không ngờ, vì trong đầu óc ngươi thì trên đời này không có ai là người tốt.
Vô Danh Ma gật gật đầu cười nói:
- Đúng thế thật, nhưng hiện tại đừng rườm lời. Ngươi có biết rằng đi tới chỗ này rồi, ngươi sẽ gặp kết quả ra sao không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Biết chứ, ta sẽ phải chết.
Vô Danh Ma cười nói:
- Vậy thì tại sao ngươi tình nguyện đưa đầu vào chỗ chết?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Ta muốn cứu Diêu Ngọc Nga.
Vô Danh Ma chợt ngửa mặt khanh khách cười lớn nói:
- Yù ngươi muốn nói là lấy một mạng ngươi đánh đổi một mạng của Diêu Ngọc Nga phải không?

Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế.
Vô Danh Ma cười đến nỗi ngửa người ra phía sau nói:
- Ngươi cho rằng bản bang chủ sẽ đáp ứng à?
Vũ Duy Ninh lại gật đầu nói:
- Sẽ đáp ứng.
Vô Danh Ma thu tiếng cười lại, lạnh lùng hỏi:
- Sao ngươi biết?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vì bà gởi cho tiểu nhân một lá thư nói Diêu Ngọc Nga là một cô gái ân oán phân minh đáng kính phục, nên ta tin rằng bà sẽ tha nàng ra.
Vô Danh Ma cười nhạt không nói, tựa hồ nhạo báng Vũ Duy Ninh quá thật thà.
Vũ Duy Ninh hiên ngang nói:
- Diêu cô nương ngấm ngầm đánh tráo thuốc, đó là vì tại hạ là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng muốn báo đáp, còn bà cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên nàng đã cản trở tại hạ giết bà...
Vô Danh Ma cười ngất nói:
- ủa, ngươi giết nổi bản bang chủ à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lúc trong Hoài ân đường, bà còn chưa nhận ra ta giả mạo, ta có rất nhiều dịp để giết chết bà.
Vô Danh Ma sực nghĩ ra cười nói:
- Đúng lắm! Đúng lắm!
Vũ Duy Ninh nói tiếp:
- Diêu cô nương không những ngăn cản ta giết bà, mà còn tự động nhận tội với bà, một cô gái như thế mà bà nỡ đem xử tử à?
Vô Danh Ma lẳng lặng một lúc, chợt thở dài nói:
- Ngươi nói rất đúng, nhưng mà... bản bang chủ đã không làm theo đạo lý của người khác từ lâu rồi.
Vũ Duy Ninh vốn cho rằng chỉ cần đem mạng mình ra đánh đổi thì có thể cứu mạng Diêu Ngọc Nga, nhưng nghe bà ta nói tới câu "Không làm theo đạo lý của người khác", rõ ràng là không những sẽ giết chết mình mà cũng không chịu tha Diêu Ngọc Nga, lúc ấy lập tức trợn mắt giận dữ nói:
- Vậy bà muốn gì?
Vô Danh Ma khẽ cười nói:
- Ngươi yên tâm, bản bang chủ tạm thời vẫn chưa nghĩ tới chuyện giết chết hai người các ngươi đâu.
Bà ta nói tới đó, đưa mắt liếc qua Tam Tuyệt Độc Hồ. Tam Tuyệt Độc

Hồ lập tức lấy ra một cái khóa tay, bước tới cạnh Vũ Duy Ninh cười hăng hắc nói:
- Tiểu tử, đưa hai tay ra đây.
Vũ Duy Ninh lui lại một bước, hai tay nắm chuôi kiếm (thanh kiếm này chàng mua được lúc đi đường) mặt lộ vẻ căm tức đáng sợ nói:
- Ngươi không chịu thả Diêu cô nương ra thì sự tình đâu có dễ dàng như vậy được.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt nói:
- Ngươi muốn chống cự à?
Vũ Duy Ninh dằn giọng nói:
- Phải đấy, kiếm của ta giết được người mà!
Tam Tuyệt Độc Hồ đâu lại coi gã "đồ đệ" cũ của mình ra gì, nghe câu đó cất tiếng cười lớn nói:
- HÔ hô hô, vậy sao ngươi không ra tay thử xem...
Chữ "xem" còn chưa ra khỏi miệng, ánh kiếm chợt chớp lên, thế như sét giật từ trên chém sướt qua đầu y.
Tam Tuyệt Độc Hồ kêu lên một tiếng quái dị, hoảng hốt bắn mình lui lại hơn một trượng, trên mặt đầy vẻ giận dữ hoảng sợ xen lẫn ngờ vực.
Bởi vì mái tóc trên đầu y đã bị trường kiếm của Vũ Duy Ninh chém đứt một nhúm, đang bay lả tả trên không.
Vô Danh Ma thoáng biến sắc, buột miệng kêu:
- Kiếm nhanh thật!
Bà ta ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng cũng hoảng sợ như Tam Tuyệt Độc Hồ, vì ba rất rõ vệ lộ số võ công của Thánh Hiệp Du Lập Trung và mười tám đặc sứ áo vàng trong Đồng Tâm Minh, nhưng nhận không ra xuất sứ chiêu kiếm vừa rồi của Vũ Duy Ninh.
Dĩ nhiên bà ta không thể biết đây là một chiêu trong Linh Xà Kiếm Pháp do Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy vừa sáng chế ra.
Tam Tuyệt Độc Hồ lui lại, vẻ kinh hãi ngờ vực trên mặt mau chóng biến thành thẹn thùng giận dữ. Y gầm lên một tiếng như sói gào, tung người nhảy xổ vào, định một chưởng đập chết luôn Vũ Duy Ninh.
Vô Danh Ma vội kêu lên:
- Dừng tay!
Tam Tuyệt Độc Hồ nghiêng người dừng lại, quay đầu nói:
- Bang chủ, thằng tiểu tử này phải giết, nếu không y sẽ trở thành mối họa lớn của bản bang về sau.
Vô Danh Ma nói:
- Ta tự có chủ trương, ngươi lui lại đi!

Tam Tuyệt Độc Hồ không lấy lại được thể diện, rất là hậm hực, nhưng y không dám cưỡng lệnh, chỉ tức tối lùi lại.
Vô Danh Ma đưa tay nói:
- Đưa cái khóa cho ta.
Bà ta chụp lấy cái khóa tay Tam Tuyệt Độc Hồ thảy tới, quay nhìn Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Ngươi muốn chống cự thật à?
Vũ Duy Ninh trầm giọng đáp:
- Đúng thế, trừ phi ngươi thả Diêu cô nương ra.
Vô Danh Ma nói:
- Ta đã nói qua rồi, là ta tạm thời không giết chết hai người các ngươi, nhưng nếu ngươi chống cự, bây giờ ta sẽ lột hết áo quần của cô ta, để cô ta chịu dày vò mà chết cho ngươi xem!
Vũ Duy Ninh hoảng sợ, nhất thời không nói được câu nào, chàng nhìn vào mắt bà ta thấy rõ bà ta không nói suông để dọa dẫm, nên chàng sợ tới nỗi ngây người.
Vô Danh Ma cười khẽ một tiếng, lại nói:
- Ta nói được là làm được, ngươi tin hay không?
Vũ Duy Ninh ném thanh kiếm xuống, chán nản nói:
- Lại đây mà khóa.
Chàng biết rằng đã không cứu được Diêu Ngọc Nga cũng không thể để nàng Ô nhục mà chết, cho nên đành chịu khuất phục.
Vô Danh Ma bước tới khóa hai tay chàng xong, lập tức nói với Tam Tuyệt Độc Hồ:
- Tả Khâu lão, xin truyền lệnh tập họp mọi người ở chỗ đã định.
Tam Tuyệt Độc Hồ khom lưng vâng dạ, vội vàng đi ngay.
Không bao lâu, trên đỉnh núi gần đó vang lên một tiếng pháo hiệu, rõ ràng là tính hiệu tập họp mọi người.
Vô Danh Ma bèn quay vào hang núi gọi:
- Lãnh lão, mang cô ta ra, chúng ta phải đi thôi!
Bà ta nói dứt lời, phóng chỉ điểm vào Ma huyệt của Vũ Duy Ninh rồi nhấc chàng lên, vọt người chạy đi.
Lúc thân hình bà ta vọt lên, Vũ Duy Ninh thoáng thấy Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn mang Diêu Ngọc Nga từ trong hang núi bước ra, nhưng chỉ thoáng qua một cái rồi sau đó chàng đã bị Vô Danh Ma nhấc bổng lên chạy vào một khu núi đá lởm chởm, chẳng nhìn thấy gì nữa.
Chàng không ngờ sau khi Vô Danh Ma bắt được mình lại hạ lệnh cho mọi người vội vã dời khỏi núi Vương ốc, nhưng chàng biết rằng họ sợ Du minh chủ xuất lãnh các đặc sứ áo vàng và đại biểu các môn

phái tấn công lên núi Vương ốc, nên phải vội vàng triệt thoái.
Hiểu được điểm này rồi, chàng không khỏi tự chửi mình là hồ đồ. Chàng biết rằng lẽ ra hôm nay mình đừng lên núi, mà nên đợi thêm vài ngày nữa, chờ gặp người của Du minh chủ phái đến rồi hãy lên núi, như thế người của Đồng Tâm Minh mới có thể ngấm ngầm theo dõi kẻ địch, tìm cơ hội cứu mình và Diêu Ngọc Nga.
Nhưng mà trước đây chàng hoàn toàn không nghĩ tới điểm này. Từ hôm nhận được thư của Vô Danh Ma, chàng chỉ dốc lòng tới núi Vương ốc để lấy mạng mình đổi mạng Diêu Ngọc Nga. Chàng còn cho rằng Vô Danh Ma sẽ cảm động vì dũng khí của mình mà thả nàng ra, vì vậy chàng mới đi một mạch ngày đêm không nghỉ. Giờ đây, chàng mới biết rằng mình đã lầm.

Hồi 71
Đàn gảy tai trâu

Bây giờ có lẽ bọn Du minh chủ đang trên đường tới đây, nhưng nhanh lắm thì cũng phải hai ngày nữa bọn họ mới tới được nơi này, mà lúc họ tới được nơi này thì không còn cách nào tìm được tung tích của Phục Cừu bang nữa.
"Ngu ơi là ngu! Sao mình ngu quá thế này?" Chàng không ngớt tự chửi thầm mình, nếu không phải bị điểm vào Ma huyệt, chắc chàng đã tự tát cho mình mấy cái bạt tai.
Bên tai gió lộng ào ào, chàng có cảm giác như đang bay trên không trung, cảnh vật trong núi cứ loang loáng trước mắt. Khoảng sau bữa cơm, cảnh vật chợt dừng lại ở một khu rừng dưới chân núi.
Một chiếc xe ngựa và mấy người mặc quần áo tang từ trong rừng đi ra.
Trong xe đã sắp hai cỗ quan tài.
Mấy người mặc áo tang vừa nhìn thấy Vô Danh Ma cắp Vũ Duy Ninh tới, lập tức mở nắp một chiếc quan tài, một người trong bọn đón lấy Vũ Duy Ninh từ tay Vô Danh Ma đặt vào trong, rồi đậy nắp lại, đóng đinh cành cạch.
vũ Duy Ninh lập tức rơi vào màu đen như mực trong quan tài. Chàng chỉ nghĩ là Vô Danh Ma định đem chôn sống mình, nhưng lát sau chàng mới biết là không phải, vì có hai luồng ánh sáng lờ mờ chiếu

vào trong quan tài - hai lỗ thông hơi nho nhỏ.
Té ra Vô Danh Ma muốn bỏ mình vào quan tài chuyển đi để tránh né tai mắt, bà ta suy nghĩ chu đáo thật.
Chàng lại nghĩ thầm:
"Bên cạnh lại còn một quan tài khác, chắc là dùng để "tẩm liệm" Diêu Ngọc Nga.
ô! Nếu không phải là mình không muốn chết, mà có người mặc áo tang đưa ma thế này kể cũng không dở... / Quả nhiên chàng đoán đúng. Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng mở nắp quan tài bên cạnh, tiếp đó là tiếng Diêu Ngọc Nga bị đặt vào, sau cùng là tiếng đóng đinh cành cạch.
Chợt nghe Vô Danh Ma hỏi:
- Người đều tề tựu đủ rồi chứ?
Tam Tuyệt độc Hồ đáp:
- Đúng thế, đủ cả rồi.
- Có phát hiện được người của Đồng Tâm Minh không?
- Không!
- Tốt rồi, ngươi đi trước đi!
- Vâng.
Lại một tràng tiếng vó ngựa cách cỗ xe ngựa khoảng mười trượng vang lên, từ từ đi xa dần.
Lát sau lại nghe tiếng Vô Danh Ma nói:
- Được rồi, các ngươi lên xe đi, chúng ta đi thôi.
Kế đó, thùng xe lay động mấy cái, rõ ràng mấy người mặc đồ tang bước lên, sau đó cỗ xe bắt đầu chuyển động, từ chậm chuyển sang nhanh dần, song Vũ Duy Ninh không có cách nào biết được là đi về đâu cả.
Bắt đầu từ hôm ấy, Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga chịu đủ mùi khổ cực. Bọn họ bị nhốt trong quan tài tối om nóng nực, bị dằn xóc không ngớt. Đến khuya mỗi ngày thì bọn mặc đồ tang mới mở nắp quan tài ra cho bọn họ đồ ăn và để họ đi ngoài. Nhưng điều làm Vũ Duy Ninh thấy khổ nhất là suốt đường đi chàng không hề được thấy mặt Diêu Ngọc Nga. Mỗi lần họ chỉ có một người đi ra ngoài, xong Diêu Ngọc Nga rồi mới tới chàng, cho nên tuy chàng cùng Diêu Ngọc Nga ở sát cạnh nhau mà cũng như ở hai bên chân trời góc bể, thậm chí chỉ một câu nói với nhau cũng không có.
Mà vì còn lần nào ra khỏi quan tài vào lúc nửa đêm, chàng cũng hoàn toàn không biết mình và Diêu Ngọc Nga được đưa đi tới nơi đâu.
Hết ngày đến đêm, cỗ xe không ngừng lăn bánh. Ban đầu Vũ Duy

Ninh cho rằng khoảng bảy tám ngày thì tới nơi, nhưng qua bảy tám ngày đêm rồi, cỗ xe vẫn chạy không ngừng. Đến ngày thứ chín, ngày thứ mười, ngày thứ mười một... Cho đến ngày thứ mười bốn, chàng và Diêu Ngọc Nga mới được mang ra khỏi xe.
Chàng cho rằng đã tới nơi rồi, nhưng rồi lại bị đưa lên một chiếc thuyền, lại đi thêm năm ngày nữa, mới được mang ra khỏi thuyền. Sau đó, lại bị đem lên một cỗ xe ngựa, đi thêm một ngày một đêm nữa, rồi bị mang xuống, kế đó lại do người vác đi, lúc lên lúc xuống suốt nửa giờ mới được đặt xuống.
Đến lần này mới đúng là đã tới nơi.
Bọn họ nằm trong quan tài vừa chẵn hai mươi ngày.
Nhưng lúc nắp quan tài được mở ra, họ đã ở trong một hang núi tối đen, mấy người mặc quần áo tang dắt họ ra, một người trong bọn giải khai Ma huyệt cho Vũ Duy Ninh, lại mở khóa tay cho chàng, cười hăng hắc hung dữ nói:
- Phải ngoan ngoãn ở trong hang núi này, đừng tính chuyện chạy trốn. Các ngươi ở cách cửa hang ba trăm bước, chạy không thoát đâu.
Nói xong bỏ đi hết.
Vũ Duy Ninh lắng tai nghe bước chân của họ xa dần, lập tức nhảy lên ôm lấy Diêu Ngọc Nga, nghẹn ngào nói:
- Diêu cô nương, ta làm hại cô phải chịu khổ!
Diêu Ngọc Nga không lên tiếng, nàng đã mệt mỏi quá sức, toàn thân mềm nhũn ra không còn chút hơi sức.
Nàng để mặc cho Vũ Duy Ninh ôm mình, thần sắc ngơ ngác hồi lâu mới ứa nước mắt, hơi thở như sợi tơ thều thào nói:
- Ta mấy lần định... định cắn lưỡi tự tử, nhưng mà... nhưng mà... ta nhịn nhục để chờ... ta muốn gặp ngươi một lần...
Vũ Duy Ninh ôm chặt nàng hơn, nói:
- Giờ thì tốt rồi, chúng ta sẽ không... chết nữa.
Diêu Ngọc Nga nở một nụ cười thê thảm nói:
- Thật không?
Vũ Duy Ninh lấy chiếc khăn tay ra lau nhè nhẹ nước mắt cho nàng, an ủi:
- Thật chứ! Vô Danh Ma chẳng có lý do gì giết cô, nhất định bà ta sẽ phải thả cô ra.
Diêu Ngọc Nga lẩm bẩm nói:
- Bà ta chỉ nói tạm thời không giết...
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ yên tâm, nếu bà ta muốn giết chúng ta, đã không phải nhọc

nhằn đưa chúng ta tới nơi xa xôi thế này, vả lại... giả như bà ta không chịu thả cô, ta cũng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô.
Diêu Ngọc Nga từ từ ngước mắt nhìn chàng, hỏi:
- Ngươi... tại sao ngươi lại tới?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Tại sao ta không tới?
Diêu Ngọc Nga than:
- Ngươi tới chỉ là để chịu chết.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta biết chứ, trước khi tới núi Vương ốc, ta đã quyết tâm là nếu không cứu được cô, sẽ cùng chết với cô.
Diêu Ngọc Nga cười gượng nói:
- Ngươi ngốc quá.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ta thích cô, ta muốn cùng sống chết với cô.
Diêu Ngọc Nga lặng lẽ nói:
- Đừng quên rằng còn có một người đang chờ ngươi.
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng, ta nói cho cô biết, ta thích cô, nhưng cũng thích Du cô nương, mà Du cô nương cũng rất cảm kích cô đã cứu cả gia đình cô ta. CÔ ta vốn cùng đi với ta tới khách sạn CỔ Bắc Nhạc, muốn gặp cô để cám ơn, nhưng... tại sao cô không trốn đi?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Vô Danh Ma từng cứu mạng ta, ta phản bội bà ta, ta muốn trả nợ cho bà ta...
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ làm thế là đúng, nhưng bà ta đã trở thành một nữ nhân không còn tính người...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta biết chứ, nhưng ta phải trả món nợ ân tình của bà ta.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đến nay thì cô đã trả hết rồi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Còn chứ?
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Không, bà ta lợi dụng cô làm con tin để dụ bắt ta, cô đã trả hết nợ rồi, chẳng còn thiếu gì bà ta cả.
Diêu Ngọc Nga sững sờ, kế đó gật gật đầu nói:
- Đúng thế, ngươi nói rất đúng...
Nói xong đưa mắt nhìn quanh hỏi:

- Đây là nơi nào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Một tòa sơn động, còn như là sơn động ở đâu, thì ta cũng không biết.
- Ngươi vẫn có thể trốn được.
- Ta thấy không có khả năng, mới rồi người kia nói từ đây ra cửa hang xa tới ba trăm bước. Vả lại họ đã dám mở khóa tay cho ta, thì rõ ràng họ đã có sự bố trí rất chu đáo.
- Ngươi vẫn có thể nghĩ ra cách chạy trốn mà.
- Đúng thế, chỉ cần ông trời giúp đỡ, để cho chúng ta trốn thoi.
- Không phải là chúng ta, mà là ngươi!
- CÔ cô không muốn trốn à?
- Không!
- Tại sao?
- Ngươi mang thêm ta, bất kỳ thế nào cũng không chạy thoát được.
- Biết đâu đấy...
- Tại sao lại biết đâu?
- CÔ không muốn trốn, ta cũng không trốn.
- Ngươi... mới rồi ngươi nói là thích ta mà.
- Phải.
- Vậy thì ngươi phải tìm cách trốn đi.
- Nói thế là ý gì?
- Ta muốn ngươi được sống.
- Đúng rồi, ta cũng muốn cô được sống.
- Họ có hơn sáu mươi người, ngươi mang ta chạy thoát được à?
- Xem ra thì khó đấy...
- Vậy thì đúng rồi, ngươi mang ta sẽ nhất định không chạy thoát được, nhưng ngươi đi một mình có thể hy vọng thoát thân.
- Cũng có thể...
- Ngươi ưng thuận phải không?
- Không, ta muốn sống chết cùng với cô!
- Ngươi... ngươi... ngươi... mà không ưng thuận ta sẽ đập đầu chết ở đây.
Nàng nói tới đó, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh ôm chặt không buông, hô hô cười nói:
- Có ta bên cạnh, cô đừng hòng tự tử!
Diêu Ngọc Nga vừa giận dữ, vừa nóng nảy rơi nước mắt nói:
- Ngươi ngu ngốc như thế, chỉ làm ta đau lòng thôi.
Đột nhiên từ cửa hang vang lên tiếng cười của Vô Danh Ma, chỉ nghe bà ta vừa đi tới vừa khánh khách cười nói:

- Đừng có đau lòng nha đầu, hai ngươi các ngươi không chết đâu!
Câu nói vừa dứt, người đã xuất hiện trước mặt Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga.
Vũ Duy Ninh từ từ buông Diêu Ngọc Nga ra, đứng dậy nói:
- Ngươi muốn thế nào?
Vô Danh Ma cười nói:
- Ta muốn thả hai người ra, để các ngươi trọn đời bên nhau.
Vũ Duy Ninh biết rõ không đời nào bà ta chịu thả hai người bọn mình không điều kiện, lập tức hừ lại một tiếng nói:
- Ta không dám hy vọng ngươi thả ra, chỉ cần ngươi chịu thả Diêu cô nương là ta đã Vô cùng cảm kích rồi.
Vô Danh Ma cười quỷ quyệt, nhìn qua Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Con nha đầu, ta thả ngươi ra, ngươi có chịu đi không?
Diêu Ngọc Nga cúi đầu nói:
- Nếu thả thì phải thả cả hai, chứ nếu thả một mình ta thì ta không đi.
Vô Danh Ma ngửa mặt cười lớn, nói:
- Tiểu tử, ngươi nghe rõ chưa? Cho dù ta có thả cô ta, cô ta cũng không chịu đi mà!
Vũ Duy Ninh hậm hực liếc qua Diêu Ngọc Nga một cái, im lặng không nói, vì chàng biết có khuyên nàng cũng không nghe.
Vô Danh Ma cười nói:
- Các ngươi dường như đều không chịu tin rằng ta sẽ thả hai người cùng một lúc, nhưng thật ra ta nói thật lòng đấy!
Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Điều kiện của ngươi là gì?
Vô Danh Ma đáp:
- Ta chẳng đòi điều kiện gì ở ngươi cả, vì tính mạng của các ngươi vốn nằm trong tay ta.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nói là ngươi muốn đòi hỏi điều kiện gì với Đồng Tâm Minh phải không?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng rồi, ta sẽ đưa ra điều kiện trao đổi với Đồng Tâm Minh, sao ngươi không đoán thử xe in.
Vũ Duy Ninh đã đoán ra được tám chín phần, nhưng không muốn nói ra, lắc đầu đáp:
- Ta không đoán!
Vô Danh Ma cười nói:
- Ngươi không đoán, ta cũng nói với ngươi. Ta muốn đem hai người các ngươi đổi với Bệnh Lang Trung, Lang Tâm Hắc Long, Quái Thủ

Phiên Thiên, Tiếu Trung đao và Sáp Sĩ Hổ Quách Giang, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hồ Hóa Long bị các ngươi bắt ở Hằng Sơn trước đây.
Vũ Duy Ninh tức giận nói:
- Hai người đổi bảy người, cuộc trao đổi này cũng không phải dở!
Vô Danh Ma cười lớn nói:
- Đúng thế, nhưng ta tin chắc rằng Du lão tặc sẽ đồng ý.
Vũ Duy Ninh cũng biết rằng Du minh chủ nhất định sẽ đồng ý, nên trong lòng thầm than thở, lúc ấy bèn nhân cơ hội hỏi:
- ở đây là chỗ nào vậy?
Vô Danh Ma lắc đầu cười nói:
- Ngươi không cần biết.
Vũ Duy Ninh hừ một tiếng, hỏi:
- Vậy thì lúc nào trao đổi, cho ta biết được không?
Vô Danh Ma đáp:
- Nhanh nhất cũng phải bốn mươi ngày nữa.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Trao đổi ở đây à?
Vô Danh Ma lại lắc đầu nói:
- Không, ở trên một cái hồ lớn, đối với bản bang mà nói, trao đổi tù nhân so với trên đất liền thì an toàn hơn.
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc, lại hỏi:
- Ngươi muốn giam hai người chúng ta trong hang núi này từ đây cho đến khi trao đổi phải không?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế!
Vũ Duy Ninh cau mày nói:
- Hang đá này rất thiếu tiện nghi, không phải là nơi tiếp khách đâu.
Vô Danh Ma cười nói:
- Thật có lỗi, nhưng không có chỗ nào khác.
- Ngươi cũng từng là một cô gái, ắt biết rõ rằng một hang đá trơ trọi thế này đối với Diêu cô nương rất là bất tiện.
- Các ngươi một người có tình, một người có nghĩa rồi cũng có ngày kết hợp với nhau thành một, việc gì phải ty hiềm?
- Nói bậy!
- ồ, hay thế này vậy, chờ ta sai người đưa tới một tấm màn, các ngươi lấy nó chia chỗ này làm hai gian, thế nào?
- Vậy cũng được.
- Còn cần gì nữa không?
- Nếu ngươi không chịu cho chúng ta ra khỏi hang đá này, ngươi

phải biết là chúng ta cần gì rồi.
- Được, ta sẽ lập tức sai người đưa tới, nhưng ta cũng phải cảnh cáo các ngươi trước là vì con nha đầu này, tốt nhất là ngươi đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, nếu không thì ngươi sẽ nhìn thấy cô ta chịu hình phạt thảm khốc như thế nào.
Nói xong quay người bước ra phía cửa hang.
Diêu Ngọc Nga chợt cất tiếng nói:
- Đợi một chút.
Vô Danh Ma dừng chân quay đầu cười hỏi:
- Ngươi có điều gì cần nói?
Diêu Ngọc Nga ngượng nghịu nói:
- Ngươi... ngươi có thể sai người đem cho ta hai thùng nước để rửa ráy cho sạch một chút không?
Vô Danh Ma cười nói:
- Được, ngươi chờ một lát sẽ có người đem tới.
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn theo cho tới khi bà ta đi khuất trong đường hang rồi, lập tức vươn người về phía Diêu Ngọc Nga hạ giọng nói:
- cô Cứ ngồi ở đây, ta ra xem thế nào.
Nguyên là sau một lúc lâu, mắt chàng đã quen với bóng tối, phát hiện ra hang đá này là chỗ tận cùng của một hang đá thiên nhiên mà đường ra vào dường như hoàn toàn không bố trí gì cả, nên chàng định ra ngoài xem thử Vô Danh Ma làm cách nào giam giữ hai người bọn mình trong hang.
Chàng rón rén cất bước ra đường hang, tiến về phía bên phải đưa mắt nhìn, chỉ thấy đường hang ngoằn ngoèo khuất khúc, rất khó nhìn suốt được tất cả. Chàng tiếp tục nhẹ chân bước lên, len qua một chỗ cong phát hiện ra trước mặt là một cái thang treo lớn bằng gỗ.
"ồ, Vô Danh Ma lại dùng cái thang treo này để ngăn chặn hai người bọn mình à?
Không, nhất định bà ta đã bố trí cái gì khác lợi hại hơn! " Chàng vừa nghĩ vừa bước tới gần cái thang treo, mắt nhìn thấy rõ những sợi dây bện vào cái thang, chỉ thấy bên ngoài toàn một màu tối đen không trông rõ được gì. Chàng lấy tay lắc lắc thử, cái thang không hề động đậy, lại dùng sức lắc mạnh hơn, cái thang rung chuyển, nhưng theo đó trên khắp cái thang đột nhiên vang lên một tràng tiếng lục lạc "Keng! Keng! Keng! Keng!" Tiếng vang bất ngờ làm Vũ Duy Ninh bất giác hoảng sợ nhảy dựng lên, lập tức cả người lùi lại.
- HÔ hô hô! Tiểu tử, tiếng lục lạc kéo hay đấy chứ?
ĐÓ là giọng nói của Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình!

Vũ Duy Ninh len lén hít một hơi không dám lên tiếng, quay trở vào hang đá lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Diêu Ngọc Nga.
Diêu Ngọc Nga hạ giọng hỏi:
- Tiếng gì khua thế?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiếng lục lạc. Bọn họ đặt một cái thang treo ở cửa hang, trên mặt thang treo nhiều lục lạc, thang treo mà chuyển động, lục lạc sẽ khua lên.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Mớ lục lạc ấy là ở mặt trong hay mặt ngoài của cái thang?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Dĩ nhiên là ở mặt ngoài, không dễ gỡ đâu!
Diêu Ngọc Nga thở dài nói:
- Thếnày thì xem ra ngươi không chạy thoát được rồi.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, im lặng không nói.
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Người vừa lên tiếng vừa rồi là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình phải không?
Vũ Duy Ninh lại gật gật đầu.

Hồi 72
Trong hang sớm tối

Diêu Ngọc Nga hạ giọng nói:
- Ngươi có thể lừa y mở thang treo ra rồi thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp mà.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không làm thế được đâu. Phía ngoài thang treo sợ không phải chỉ có một mình Độc Mục Cuồng, mà cho dù có chế ngự y được chăng nữa, ở đây lúc này có hơn sáu mươi người bọn Vô Danh Ma, chúng ta làm sao phá vây mà chạy thoát?
Diêu Ngọc Nga khe khẽ nói:
- Ta nghĩ nếu ngươi chạy thoát được về Đồng Tâm Minh, thì Vô Danh Ma có đề xuất điều kiện gì cũng mặc kệ.
Vũ Duy ninh không vuinói:
- Vô luận thế nào ta cũng không thể trốn thoát một mình, cô đừng nói

nữa.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng chẳng lẽ ngươi lại cam tâm để bọn Bệnh Lang Trung bảy người thoát khỏi Đồng Tâm Minh sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta sẵn sàng đồng ý trao đổi với bà ta như vậy để cứu cô, mà ta nghĩ Du minh chủ cũng sẵn sàng.
Diêu Ngọc Nga cúi đầu nói:
- Ta chẳng qua chỉ là một cô gái không đáng gì, chứ bảy người Bệnh Lang Trung lại là bọn ma đầu có thể làm điên đảo võ lâm.
Vũ Duy Ninh đưa tay cầm lấy tay nàng, nói dằn từng tiếng:
- CÔ không phải là một cô gái không đáng gì, tuyệt đối không phải thế.
Diêu Ngọc Nga định nói lại thôi, vì lúc ấy có một tràng tiếng bước chân ngoài hang vọng vào.
Người tới là ba tên ma đầu, một tên xách hai thùng nước sạch, một tên cầm cái thùng tắm một tên ôm cái bọc màn và cầm một bao cỏ khô.
Bọn họ đặt các thứ xuống xong, không nói câu nào, quay người trở ra.
Vũ Duy Ninh lập tức rải bao cỏ khô ra chia làm hai đống dồn về hai bên vách hang, rồi giăng màn lên. Đang ngán ngẩm vì không có đinh thì thấy trong bọc rơi ra bốn ngọn Tang Môn đinh, lập tức dùng Tang Môn đinh để giăng màn.
- Ta cứ ngồi thế này, bà ta không nhìn thấy đâu.
Diêu Ngọc Nga thấy người chàng đủ che kín miệng hầm, bỗng gật đầu cười nói:
- Khuất thì khuất đấy, nhưng vạn nhất bà ta bảo ngươi đứng lên thì sao?
Vũ Duy Ninh xòe hai tay ra nói:
- Nếu nói thế thì chúng ta chỉ còn có cách chờ tới lúc đổi người thôi!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Có cách rồi đây! Ngày mai lúc bà ta tới, ta sẽ giả nói rằng đêm lạnh quá, ngủ không được, đề nghị bà ta cho một cái chăn bông, rồi chúng ta lại dùng cái chăn ấy mà che cửa hầm, ngươi thấy sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đòi được một cái chăn, dĩ nhiên là tốt, chỉ sợ bọn họ không có...
Trưa hôm sau Vô Danh Ma vào trong hang xem chừng. Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga sóng vai ngồi dựa sát vách lấy thân người che khuất cái miệng hầm đã đào sâu được một thước. Vô Danh Ma cho

rằng họ đang xếp bằng nói chuyện tâm tình, cười nói:
- Các ngươi càng ngày càng thân thiết, định lấy nhau à?
vũ Duy Ninh hờ hững nói:
- Phải đấy!
Vô Danh Ma cười nhạt một tiếng, nhìn Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Nha đầu, ngươi thật lòng muốn lấy y à?
Diêu Ngọc Nga đã quen lối nói chuyện của bà ta, cũng nghênh ngang nói:
- Cha mẹ ta chết hết, ta không hứa hẹn với người khác, ai giúp ta lo chuyện chung thân được?
Vô Danh Ma nói:
- Nếu ngươi vẫn nhận ta làm sư phụ, ta sẽ giúp ngươi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Cám ơn, ta tự mình lo được rồi.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi đừng nghe y hoa ngôn xảo ngữ mà mắc lừa, y tuyệt không có ý cưới ngươi làm vợ đâu.
Diêu Ngọc Nga cười cười không nói.
Vô Danh Ma nói:
- Ta nói cho ngươi biết, phàm đàn ông mặt mũi anh tuấn đều là thứ người không tốt.
Bọn họ đều muốn lấy một người vợ có tiền tài, thế lực. Thằng tiểu tử này cũng thế, hiện tại y làm ra vẻ thân thân thiết thiết với ngươi lắm, chứ thật ra trong lòng y chỉ ưa thích có một Du Băng Viên, mà ngươi không sánh được với cô ta đâu. Cha Du Băng Viên là nhân vật nổi tiếng nhất trong thiên hạ, vừa có tiền vừa có thế. Y lấy cô ta thì được hưởng bao nhiêu thứ, còn ngươi, ngươi đưa lại cho y cái gì nào?
Diêu Ngọc Nga cũng chỉ cười cười không nói.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi mà không tin lời ta, thì cứ chờ mà xem, nếu quả có ngày nào y cưới ngươi làm vợ thật, thì ta...
Vũ Duy Ninh đột nhiên ngắt lời nói:
- Thì ngươi làm sao?
Vô Danh Ma nói:
- Tóm lại ta không tin ngươi sẽ lấy cô ta làm vợ.
Vũ Duy Ninh không tha thứ hỏi riết:
- Nếu ngươi đoán sai thì sao?
Vô Danh Ma nói:
- Ta đoán nhất định không sai!
Vũ Duy Ninh nói:

- Vậy lỡ ngươi đoán sai thì sao?
Vô Danh Ma nói:
- Không có chuyện lỡ.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Vậy thì ra thế nào? Nếu quả có một ngày ta cưới cô ta thì ngươi sẽ tới Đồng Tâm Minh tự thú vậy. Ngươi dám đánh cuộc như thế không?
Vô Danh Ma hừ lạnh nói:
- Tại sao ta phải đánh cuộc với ngươi?
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Ngươi không dám đánh cuộc, tức là tự ngươi cũng chẳng tin gì vào suy nghĩ của ngươi, điều đó cho thấy ngươi chỉ nói bậy bạ nhảm nhí.
Vô Danh Ma đột nhiên mặt lạnh như băng, mắt lộ sát khí nói:
- Tiểu tử, ngươi chán sống rồi phải không?
Vũ Duy Ninh thản nhiên không chút sợ sệt, nói:
- Những chuyện có quan hệ với ngươi trước đây, ta đã biết cả rồi. Năm xưa ngươi không khuyên lệnh tôn cải tà quy chánh, chờ tới khi lệnh tôn bị Đồng Tâm Minh bắt, ngươi lại muốn Du minh chủ cứu ông ta. Nhưng lúc ấy Du minh chủ chẳng có quyền hành gì mà tha bổng cho ông ta. Ngươi vì thế căm hận Du minh chủ, cho rằng Du minh chủ không thương yêu ngươi, chỉ lừa dối ngươi. Thật ra, Du minh chủ có chỗ nào lừa dối ngươi? Có chỗ nào không phải với ngươi?
Vô Danh Ma tức tới mức mặt lúc trắng lúc đỏ, giận dữ quát:
- Tiểu tử, ngươi lại dám dạy ta à, ta xem ra ngươi...
Vũ Duy Ninh không để bà ta nói xong, lại ngắt lời nói:
- Mà ngươi lại vì không kết hợp được với Du minh chủ, lại một đôi đũa hất đổ cả mâm cơm, nói rằng đàn ông trong thiên hạ không có ai tốt. Hừ hừ, bây giờ ta hỏi lại ngươi: Nếu đàn ông trong thiên hạ không có ai tốt, tại sao ngươi mọi ngày toàn ở cạnh đàn ông? Tại sao ngươi không trốn đời ở ẩn đi?
Vô Danh Ma không có cách nào đáp lại, bất giác dẫm chân lia lịa chửi:
- Tiểu tử thúi tha kia! Hôm nay mà bản bang chủ không cho ngươi một trận...
Vũ Duy Ninh cao giọng nói:
- Ngươi nói đó chẳng qua chỉ là cho ta một trận đau khổ, như thế là tác phong của một vị bang chủ Phục Cừu bang đấy phải không?
Vô Danh Ma sững sờ một lúc, kế lại "hừ" mạnh một tiếng, quay người toan bỏ đi.
Diêu Ngọc Nga vội nói:

- Chờ một chút đã!
Vô Danh Ma dừng bước, giận bừng bừng hỏi:
- Con nha đầu xấu xa, ngươi muốn nói chuyện gì?
Diêu Ngọc Nga dằn lòng cười khẽ một tiếng nói:
- Ngươi đừng tức giận, tuy ta không thể nhận ngươi làm sư phụ, nhưng trong lòng ta rất cảm kích bà, vì ta biết bà là một bà già tốt bụng.
Vô Danh Ma lạnh lùng hỏi:
- Thật vậy sao?
Diêu Ngọc Nga gật đầu, nói vào chuyện chính:
- Thật mà, nếu người không phải là một bà già tâm địa thiện lương, thì hôm trước tại sao lại ra tay cứu ta?
Vô Danh Ma không còn vẻ giận dữ, nói:
- Đã biết ta là người tốt, sao ngươi lại phản bội ta?
Diêu Ngọc Nga chỉ Vũ Duy Ninh nói:
- Ta đã nói rồi, y vì y cứu mạng ta tới hai lần, lại còn cho ta tám trăm lạng bạc, nếu luận về ơn huệ thì y có ơn với ta nhiều hơn là ngươi...
Vô Danh Ma không buồn nghe, hừ lạnh một tiếng, quay người bước đi.
Diêu Ngọc Nga vội nói:
- Khoan đi đã, ta chưa nói xong mà!
Vô Danh Ma dừng chân bực dọc nói:
- Ngươi muốn yêu cầu gì với ta?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta không dám hy vọng ngươi thả hai người bọn ta ra, nhưng có một yêu cầu nhỏ, ngươi có ưng thuận không?

Hồi 73
Mấy phen hoảng sợ

Vô Danh Ma nói:
- Nói ra xem!
Diêu Ngọc Nga ra vẻ khổ sở đáng thương nói:
- Trong hang này lạnh quá, ngươi có thể cho ta một cái chăn không?
Vô Danh Ma suy nghĩ một thoáng, gật đầu nói:
- Được, sáng mai ta sẽ sai người vào thành cạnh đây mua một cái.

Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu mua nên mua hai cái, ta cũng cần nữa.
Vô Danh Ma trừng mắt nói:
- Ngươi à? Ngươi thì đừng hòng!
Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.
Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga nhìn nhau cười, im lặng nghe tới khi tiếng chân của Vô Danh Ma ra tới chỗ chiếc thang treo.
Diêu Ngọc Nga lúc ấy mới hạ giọng cười nói:
- Bà ta thích được ca ngợi, sao ngươi không ca ngợi bà ta vài câu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Bà ta nói đàn ông trong thiên hạ chẳng ai tốt, ta nghe phát tức.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng nam nhân trên đời chẳng phải ai cũng tốt.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cái đó đương nhiên, người ta thì có kẻ xấu người tốt, nhưng bà ta hẹp hòi cực đoan, chỉ vì không kết hợp được với Du minh chủ lại nói là đàn ông ai cũng xấu.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi chỉ cần tự thấy mình không xấu là được rồi.
Vũ Duy Ninh ngước mắt chăm chú nhìn nàng nói:
- CÔ không tin những lời bậy bạ của bà ta chứ?
Diêu Ngọc Nga cười nụ nói:
- Dĩ nhiên là ta không tin, có điều nếu quả có một ngày thấy bà ta đoán trúng ta cũng chẳng lạ, bởi ngươi vốn chẳng thiếu ta cái gì...
Vũ Duy Ninh nói:
- chẳng thà ta bỏ Du cô nương, chứ không bao giờ bỏ cô, cô cứ yên tâm đi!
Diêu Ngọc Nga thở dài buồn bã nói:
- Ta biết rằng ngươi không thể bội bạc với Du cô nương, nàng rất yêu ngươi, mà lại qu en ngươi trước...
Vũ Duy Ninh cũng tự biết mình không thể quay lưng lại với tình cảm của Du Băng Viên, vì vậy cảm thấy khó xử đôi bề, trong lòng Vô cùng bối rối, than rằng:
- Được rồi, chúng ta tạm thời không nói chuyện ấy nữa. Ta nghĩ... ta nghĩ...
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Ngươi nghĩ gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chúng ta nghĩ tới một chuyện gì đó làm cho đỡ buồn vậy. CÔ nói là rất thích luyện võ, vậy ta dạy trước cho cô công phu nhập môn nên

chăng?
Diêu Ngọc Nga mừng rỡ nói:
- Hay lắm! Ngươi muốn dạy ta công phu gì?
Vũ Duy Ninh hỏi lại:
- Hôm trước Vô Danh Ma dường như có nói muốn dạy cho cô một nội công tâm pháp gì đó, bà ta đã dạy chưa?
Diêu Ngọc Nga gật đầu nói:
- Dạy rồi. Bà ta dạy một cách hít thở, ta đây tập được vài ngày, biết rằng rất hay, nhưng mà... ta có thể tiếp tục luyện tập nội công tâm pháp mà bà ta dạy không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có thể chứ. Nội công tâm pháp của các môn phái trong thiên hạ tuy có chỗ không giống nhau, nhưng tóm lại là đại đồng tiểu dị. Có điều theo ta thấy thì võ công vốn không chia ra chính hay tà, chỉ quan trọng ở chỗ hành sự ra sao, dùng vào việc chính thì là chính, dùng vào việc ta thì là tà thôi.
Diêu Ngọc Nga hớn hở nói:
- Vậy thì ta tiếp tục luyện tập nội công tâm pháp mà bà ta dạy vậy, còn bây giờ ngươi muốn dạy ta công phu gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta dạy trước cho cô công phu quyền chưởng, về sau có rảnh sẽ dạy cô kiếm pháp.
Diêu Ngọc Nga lập tức đứng dậy nói:
- Được rồi, ngươi dạy đi!
Lúc ấy Vũ Duy Ninh bèn từ từ đánh ra một đường quyền, sau đó dạy cho nàng luyện tập từng động tác một, sau khi nàng đã thuộc lòng rồi mới bắt đầu giảng giải về tác dụng của từng chiêu thức và cách thức phát lực ra sao...
Diêu Ngọc Nga quả là một cô gái cực kỳ thông minh, chỉ trong thời gian không hết một ngày đã nắm vững một đường quyền đánh ra đã có vẻ có căn bản rồi.
Buổi chiều hôm ấy hai người lại rón rén bắt đầu việc đào hầm.
Việc đào hầm tiến hành một cách khá thuận lợi. Đêm ấy đã đào sâu thêm một thước, hai người mới đi ngủ.
Hai người ngủ một mạch đến khi có người đưa cơm tới mới tỉnh dậy. ăn sáng xong, Vũ Duy Ninh lại bắt đầu truyền thụ công phu quyền chưởng cho Diêu Ngọc Nga.
Cả ngay hôm ấy không thấy Vô Danh Ma tới, mãi đến chiều tối mới thấy lão ma đầu lo việc đưa cơm bước vào, một tay xách cơm, một tay ôm cái chăn bông.

ĐÓ là một cái chăn mới tinh. Diêu Ngọc Nga mười phần thích thú, nhìn lão ma đầu không rõ họ tên kia cười nói:
- ô, nhờ ngươi nói giùm lại là ta rất cảm ơn bang chủ của các ngươi.
Lão ma đầu ấy gật đầu cười nói:
- CÔ cũng phải cám ơn ta mới đúng, cái chăn này là ta đi mua đấy.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Vậy thì ta cám ơn ngươi nhé.
Lão ma đầu ấy nói:
- cô muốn có cái chăn bông này là để đỡ rét thật à?
Diêu Ngọc Nga làm ra vẻ sửng sốt nói:
- Nếu không thì ngươi bảo ta dùng để làm gì?
Lão ma đầu ấy nói:
- Ta thấy động thất này rất là nóng bức...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nhưng đến nửa đêm thì lạnh lắm, vả lại... ta muốn có cái chăn này cũng để làm một việc khác nữa...
Lão ma đầu ấy trố mắt cười hỏi:
- Làm việc gì vậy?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Để che chở cho ta.
Lão ma đầu ấy "hiểu ý" liếc Vũ Duy Ninh một cái cười khẽ nói:
- CÔ nói đấy, là y không đứng đắn phải không?
Diêu Ngọc Nga lắc đầu nói:
- Không, là ta muốn nói tới những con bọ.
Lão ma đầu ấy ạ lên một tiếng, nhún vai tỏ ý chán phèo, bỏ đi.
Ngày lại ngày trôi qua, Vô Danh Ma vẫn cứ mỗi hôm vào hang xem xét một lần.
Nhưng vì bà ta nhìn từ xa chứ không nhìn gần, nên không phát hiện ra nền hang cứ cao dần lên. Lần nào bà ta cũng chỉ nhìn quanh bốn vách hang, không thấy có chỗ nào nứt nẻ rơi đất cát ra, nên cho rằng Vũ Duy Ninh chưa tính chuyện đào xoi vách hang để trốn, chứ không ngờ rằng phía dưới tấm chăn bông đã có một đường hầm rất dài.
Đến nửa đêm ngày thứ bảy, Vũ Duy Ninh từ đường hầm trở ra, trên mặt hiện vẻ Vô cùng khích động, nhìn Diêu Ngọc Nga nói khẽ:
- Xong rồi, bây giờ chỉ cần dùng lực đánh một chưởng là có thể thông đường ra tới phía ngoài.
Diêu Ngọc Nga mừng rỡ nói:
- Vậy thì ngươi trốn mau đi!
Vũ Duy Ninh vỗ khẽ lên vai nàng nói:
- Đừng nói bậy, cứ theo như đã định mà làm thôi.

Nói tới đó, chàng cúi người xuống cái đám cỏ khô rút ra một cọng cỏ rỗng lòng ngậm vào mồm thổi thổi rồi đưa Diêu Ngọc Nga nói:
- cô Cầm lấy, có lúc cô sẽ phải dùng nó mà thở đấy.
Diêu Ngọc Nga cầm lấy cọng cỏ xong, chàng lập tức bước tới một chỗ vách đá, lấy Tang Môn đinh khoét khoét trên mặt đất.
Kế hoạch của chàng là chỉ cần đem Diêu Ngọc Nga giấu ở một cái hầm sâu khoảng một thước., Chàng sẽ theo đường hầm trốn đi, bất kể là tình hình bên ngoài ra sao, chỉ cần không bị kẻ địch bắt lại, lúc ấy chàng sẽ ẩn núp đâu đó chung quanh, chờ khi kẻ địch ra khỏi nơi đây chàng sẽ quay lại đưa Diêu Ngọc Nga ra.
Bởi vì lúc kẻ địch phát hiện ra chàng đã trốn đi, lại không tìm thấy Diêu Ngọc Nga trong hang đá, nhất định sẽ cho rằng nàng cũng đã trốn thoát. Như vậy nhất định họ sẽ bỏ hang đá này, cứ chờ lúc họ đi khỏi, chàng sẽ rón rén trở lại ung dung đưa nàng đi...
ĐÓ là một kế sách đào tẩu Vô cùng khôn ngoan, nhưng khi chàng bắt đầu đào khoét, thì lại phát sinh ra một chuyện bất ngờ.
Chàng nghe thấy tiếng bước chân của một người từ ngoài hang đi vào.
Bọn họ nhốt trong hang đá này tính ra đã nửa tháng, chưa bao giờ thấy Vô Danh Ma tới xem xét lúc nửa đêm... Ai tới vậy?
Vũ Duy Ninh trong lòng kinh nghi, lập tức lấy tay ra hiệu cho Diêu Ngọc Nga thu thập mọi Tang Môn đinh, rón rén trở lại tấm đệm cỏ của mình năm xuống giả như đang ngủ.
Diêu Ngọc Nga cũng vội vàng trở về chỗ ngủ, tung cái chăn bông ra trùm lên người, che luôn cửa đường hầm dưới chân vách. Trong khoảnh khắc, một cái bóng đen xuất hiện ở chỗ đường hang ra vào động thất giam giữ họ.
Không phải ai khác, mà chính là Vô Danh Ma.
Bà ta lặng lẽ đứng trước cửa hang đá một lúc, chợt cất tiếng cười nói:
- Hai người các ngươi đang ngủ thật đấy à?
Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga cùng làm ra vẻ giật mình thức dậy.
Vũ Duy Ninh ngồi lên hỏi:
- Ngươi nói gì?
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Ta hỏi ngươi mới rồi có phải là ngủ thật không?
Vũ Duy Ninh dụi dụi mắt nói:
- Nửa đêm nửa hôm, không ngủ thì làm gì?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi nói thế, là mới rồi ngươi đang ngủ thật chứ gì?

Vũ Duy Ninh nói:
- Phải rồi, có gì không đúng?
Vô Danh Ma nhìn nhìn mấy sợi dây treo màn trên vách động đang bay bay, cười khẽ nói:
- Cái này thật lạ lùng, động thất không có gió, dây màn không có gió mà tự bay.
Vũ Duy Ninh trong lòng hồi hộp, lập tức làm ra vẻ bực dọc nói:
- Còn có cái lạ hơn, là bọn ta ngủ hay không có liên can gì đến ngươi?
Vô Danh Ma cười bí hiểm nói:
- Giả như bọn ngươi đang nói chuyện yêu đương tình ái, thì dĩ nhiên không liên can tới ta. Nhưng nếu bọn ngươi đang ngấm ngầm tính chuyện chạy trốn thì có liên quan tới ta đấy.
Vũ Duy Ninh đột nhiên cười hô hô nói:
- Hay thật đấy! Ngươi sợ bọn ta khoét đất trốn ra à?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi nghĩ ra được chuyện ấy, tức là ngươi có tính toán rồi.
Vũ Duy Ninh lập tức đứng dậy cười nói:
- Phải! Dưới đệm cỏ này có một đường hầm ta đào đấy, ngươi tới mà xem.
Vô Danh Ma chỉ vào Diêu Ngọc Nga cười nhạt một tiếng nói:
- Ta nghĩ nếu có đường hầm thì nhất định sẽ ở cạnh người cô ta.
vũ Duy Ninh tim đập thình thịch, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh cười nói:
- Đúng lắm! Đúng lắm! Ngươi rất sáng suốt, xem ra công sức của ta bỏ đi ráo cả rồi.
Vô Danh Ma nhìn chằm chằm vào Diêu Ngọc Nga lạnh lùng nói:
- Con nha đầu, ngươi đứng lên xem!
Diêu Ngọc Nga chống chống tay trở dậy, hoảng sợ hỏi:
- Để làm gì?
Vô Danh Ma nói:
- Ta muốn xem cái hốc kia thế nào?
Diêu Ngọc Nga tim cũng đập thình thịch, nhưng nàng cũng lanh trí, chợt cười khẽ nói:
- Ngươi cho rằng ở đây đúng là có đường hầm à?
Vô Danh Ma nói:
- Có hay không, ngươi cứ kéo cái chăn ra thì rõ ngay!
Diêu Ngọc Nga cười nói:
- Đúng đấy, nhưng ta không kéo ra đâu!
Vô Danh Ma cười nhạt nói:

- Ngươi không kéo ra thì giấu diềm được à?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Không phải thế, ý ta là nếu ngươi muốn kéo ra thì cứ tới mà kéo ra thôi.
Vô Danh Ma thoáng sững sờ, nhất thời không biết nên làm sao. Vì bà ta không biết chắc chỗ cái hốc ấy có đường hầm không, mà hiện Diêu Ngọc Nga lại kiên trì bắt bà ta tự tới kéo cái chăn ra, biết đâu là muốn tìm chuyện để chế nhạo. Nếu bà ta tự tới kéo cái chăn ra mà quả thấy có đường hầm, thì dĩ nhiên là quá tốt, còn nếu như không có, thì mới thật là khó coi.
Vũ Duy Ninh thấy Diêu Ngọc Nga đi một nước cờ tâm lý rất khôn ngoan, trong lòng nức nở khen thầm, lập tức cười nói:
- Tới đi! Tới kéo cái chăn ra đi, nếu không lát nữa bọn ta theo đường hầm trốn luôn đấy Vô Danh Ma thẹn quá hóa giận, cười nhạt một tiếng nói:
- Kéo thì kéo, bất kẻ có đường hầm hay không, nhìn qua vẫn cứ hay! Nói xong cất chân bước tới.
Vũ Duy Ninh không ngờ bà ta quả có "can đảm" tới kéo cái chăn ra, lúc ấy hoảng sợ toát cả mồ hôi, lập tức lặng lẽ mò lại mấy ngọn Tang Môn đinh dùng để đào hầm, đồng thời bước qua một bên tránh chỗ đối diện với Diêu Ngọc Nga, chuẩn bị xuất thủ đánh lén, liều mạng một phen.
Vô Danh Ma tựa hồ không hay biết gì việc chàng đã đi tới đường cùng lộ mặt ra, bà ta bước tới chỗ cái hốc thì khom người xuống đưa tay ra...
Đúng vào lúc ấy, khi Vũ Duy Ninh đang chuẩn bị phóng Tang Môn đinh ra, chợt từ đường hang vọng tới tiếng gọi gấp rút của Độc Nương Tử Hắc Minh Châu:
- Bang chủ! Bang chủ!
Vô Danh Ma giật mình, bất giác rụt tay lại quay đầu hỏi:
- Hắc hộ pháp, chuyện gì vậy?
Độc Nương Tử chạy mau vào nói:
- Thiết Giáp Quy Ô Quý về tới rồi!
Vô Danh Ma ngạc nhiên nói:
- ồ, sao y trở về nhanh thế?
Độc Nương Tử nói:
- Y đang chờ gặp bang chủ để bẩm báo mọi chuyện.
Vô Danh Ma nghe xong ờ một tiếng, đứng phắt dậy cùng Độc Nương Tử đi ra.
Vũ Duy Ninh trút được gánh nặng, trong lòng thở phào ra một cái,

trước nay chưa bao giờ chàng hồi hộp đến như thế.
Diêu Ngọc Nga cũng thở hắt ra, nói nhỏ:
- Nguy thật, chỉ một tí nữa thì công sức vứt đi hết.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chứ sao nữa, may mà có gã Thiết Giáp Quy Ô Quý kia trở về...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Thiết Giáp Quy Ô Quý là ai vậy?
Vũ Duy Ninh nói:
- Y là một trong bảy mươi hai lão ma, chắc là vâng lệnh tới Đồng Tâm Minh đề xuất chuyện trao đổi tù nhân với Du minh chủ.
Diêu Ngọc Nga gật gật đầu nói:
- Đúng, chắc chắn là thế...
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nghĩ chỗ này rất xa Đồng Tâm Minh. Nếu Du minh chủ đồng ý trao đổi...
Diêu Ngọc Nga ngắt lời nói:
- Không phải, chỗ này cách Đồng Tâm Minh không xa lắm, nếu không làm sao Thiết Giáp Quy Ô Quý về mau như thế được?
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Chuyện này thì cô đoán sai rồi, gã Thiết Giáp Quy Ô Quý kia không phải là đi từ đây tới Đồng Tâm Minh, mà là đi từ núi Vương ốc.
Diêu Ngọc Nga chợt nghĩ ra nói:
- Té ra là hễ, nhưng từ hôm ngươi bị bắt ở núi Vương ốc đã ba chục ngày rồi, sao Vô Danh Ma vẫn nói là Thiết Giáp Quy Ô Quý trở về nhanh?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vô Danh Ma từng nói với bọn ta là có thể phải chờ ở đây bốn chục ngày, mà đến nay mới có mười lăm ngày, Thiết Giáp Quy Ô Quý đã về tới, chắc đó chính là điều bà ta thắc mắc.
Diêu Ngọc Nga ờ một tiếng, hỏi:
- Ngươi nghĩ xem sao Thiết Giáp Quy Ô Quý về nhanh thế?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Ai biết được, có điều có thể y gặp bọn Du minh chủ trên đường đi...

Hồi 74
Nỗi sợ kinh hoàng

Chàng bắt đầu rơi mau xuống dưới núi, không rõ sâu bao nhiêu. Đây là một kết quả mà chàng không bao giờ nghĩ tới, chàng có nằm mơ cũng không nghĩ rằng đường hầm lại đào ra một vách núi dựng đứng mà phía dưới là vực sâu.
Chàng rất hối hận là không xem xét cho rõ ràng trước, giả như lúc mình đánh tung tảng đá cuối cùng, đừng lập tức nhảy ra, sẽ không đến nỗi thế này...
Đương nhiên đó là suy nghĩ hiện tại của chàng, chứ lúc mới rồi chàng lập tức nhảy ra, là sợ địch nhân ở chung quanh nghe tiếng đá rơi. Chàng cho rằng chỉ trong chớp mắt ngay sau khi phá tung tảng đá cuối đường hầm tung người ngay ra mới không bị địch nhân ngăn cản.
Bây giờ thì hối không kịp nữa rồi.
Thân hình chàng rơi xuống như sao sa, vách núi như bay ngược lên phía trên rất mau, thần chết như đang rơi tới rất nhanh để đón tiếp.
Không mấy chốc, chàng đã mất hết tri giác...
Vừa tỉnh dậy, chàng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường ọp ẹp.
chàng lập tức ngồi dậy, đúng lúc ấy nghe thấy phía sau có giọng một thiếu nữ vang lên:
- Ngươi tỉnh rồi à?
Vũ Duy Ninh quay lại nhìn, thấy một thôn nữ xinh đẹp đang đứng phía sau. Chàng nhìn rõ một lượt, lại nhìn rõ là mình đang trong một căn nhà tranh, nhưng trong đầu chàng vẫn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, vẫn không tin rằng mình còn sống. Chàng nhìn thôn nữ hỏi:
- Ta... sao ta lại ở đây?
Thôn nữ ấy có vẻ ngượng nghịu đáp:
- Là do cha ta cứu ngươi về đây. Ngươi... tại sao ngươi lại không muốn sống nữa?
Vũ Duy Ninh vẫn thấy đầu óc đầy một màn sượng, ngạc nhiên hỏi:
- Là cha cô cứu ta về đây à?
Thôn nữ không đáp nữa, bước nhanh ra khỏi phòng cất tiếng gọi lớn:
- Cha, y tỉnh lại rồi này!
Phút chốc, một người đàn ông tuổi trung niên ăn mặc lối tiều phu bước vào, nhìn Vũ Duy Ninh cười cười nói:
- Lão đệ, ngươi tỉnh rồi.
vũ Duy ninh vộivàngbước xuống giường thi lễ nói:
- Đại thúc, là người cứu tôi sao?
Tiều phu trung niên gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, ngươi còn trẻ tuổi sao lại đi tự tử thế?
Vũ Duy Ninh chẳng biết trả lời thế nào, bèn hỏi lại:
- Đại thúc làm thế nào cứu được tại hạ vậy?
Chàng thấy rõ tiều phu trung niên không phải là nhân vật võ lâm, nghĩ tới việc mình rơi từ trên vách núi rất cao xuống, đối phương không thể có khả năng cứu được, nên mới hỏi như thế.
Tiều phu trung niên nói:
- Sáng nay ta đang lên núi kiếm củi, chợt thấy trên đầu nguồn rơi xuống một cái xác, ta bèn vớt ngươi lên, phát giác tim ngươi vẫn còn đập, mới biết ngươi chưa chết.
Vũ Duy Ninh kinh ngạc nói:
- Đại thúc vớt được tại hạ giữa dòng nước à?
Tiều phu trung niên nói:
- Đúng thế, lão đệ không phải là nhảy sông tự tử sao?
Vũ Duy Ninh lắc lắc đầu nói:
- Không, tại hạ... tại hạ gặp phải mấy tên cường đạo trên núi, bọn chúng đánh tại hạ ngất đi, chuyện sau đó ra sao, tại hạ chẳng biết gì cả.
Tiều phu trung niên kinh ngạc nói:
- ủa, té ra là lão đệ bị người ta đánh ngất đi. Vậy thì mấy tên cường đạo ấy đánh ngươi ngất đi xong ném ngươi xuống sông rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chắc là thế, may được đại thúc cứu cho, tại hạ Vô cùng cảm tạ.
Nói xong khom khom người vái.
Tiều phu trung niên lắc đầu nói:
- Đừng khách sáo, đó là mạng lão đệ chưa chết, nên ta mới gặp được thôi...
Vũ Duy Ninh nói:
- Quý tính đại danh của đại thúc là gì?
Tiều phu trung niên đáp:
- Ta họ Lỗ, tên Thế đức, đây là...
ông ta chỉ vào thôn nữ nói tiếp:
- Con gái ta, tên là Cúc Nhi.
Vũ Duy Ninh nhìn Lỗ Cúc Nhi cười cười gật đầu, tiếp đó tự giới thiệu nói:
- Tại hạ họ Vũ, tên là Duy Ninh, đêm trước đi chơi núi bị lạc đường, không ngờ rằng lại gặp cường đạo trên núi, tí nữa là mất mạng rồi, ôi...
Tiều phu trung niên nói:
- Lão đệ nói là lên núi, là chỗ nào vậy?

Vũ Duy Ninh vốn không biết mình và Diêu Ngọc Nga bị giam cầm là hang núi ở đâu, bèn hỏi lại:
- Đây là địa phương nào?
Tiều phu trung niên đáp:
- Đây là hạ du Vu Giáp, gọi là thôn Nam Mộc.
Vũ Duy Ninh vừa nghe tới hai chữ "Vu Giáp" mới biết hang núi ấy ở phía trên núi Vu Sơn ở Vu Giáp bèn đáp:
- Tại hạ đi chơi ở cạnh núi Vu Sơn, chỗ ấy phong cảnh rất đẹp, không ngờ ban đêm lai gặp cường đạp...
Tiều phu trung niên nói:
- Lạ thật, ta lên núi đốn củi hàng ngày, chỗ nào cũng đi tới, chẳng bao giờ gặp cường đạo, chắc là lão đệ gặp phải bọn cường đạo qua đường.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, nhìn ra cửa sổ hỏi:
- Bây giờ là mấy giờ rồi?
Tiều phu trung niên nói:
- Sắp tới trưa rồi.
Vũ Duy Ninh nghĩ người Phục Cừu bang sáng nay đã phát giác mình cùng Diêu Ngọc Nga không còn trong hang thì lúc này có lẽ bọn họ đã rời khỏi đó rồi, đúng là lúc có thể lên núi cứu Diêu Ngọc Nga, bèn nói với tiều phu trung niên:
- Đại thúc, tại hạ lên núi tìm một người bạn, không biết...
Tiều phu trung niên sửng sốt hỏi:
- ủa, lão đệ còn có một người bạn cùng đi lên núi sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng ạ, tại hạ vốn đi cùng người bạn ấy lên núi chơi, về sau tại hạ đi vào rừng một mình bị lạc đường. Giờ này không rõ người bạn ấy sống chết thế nào, tại hạ không lên xem không được.
Tiều phu trung niên nói:
- Nếu lại gặp phải bọn cường đạo thì nguy đấy.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cho nên tại hạ muốn đại thúc giúp một việc, không rõ ý đại thúc ra sao?
Tiều phu trung niên nói:
- Lão đệ muốn ta đi cùng phải không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, tại hạ muốn đại thúc cho mượn một bộ quần áo, một cái búa và một cái sọt.
Tiều phu trung niên sửng sốt hỏi:
- Để làm gì?

Vũ Duy Ninh nói:
- Tại hạ muốn cải trang làm tiều phu lên núi kiếm củi, như vậy an toàn hơn.
Tiều phu trung niên mặt lộ vẻ ngờ vực nói:
- Cần gì phải như vậy? Bây giờ đang giữa ban ngày, cho dù trên đường núi có cường đạo, chúng lại dám bắt lão đệ sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chuyện này cũng khó nói, bọn cường đạo này đều là kẻ vong mạng giết người không chớp mắt, chúng mà thấy tại hạ chưa chết nhất định chưa chịu thôi đâu.
Tiều phu trung niên nói:
- Quần áo cũ ta cũng có một bộ, sọt cũng không thành vấn đề, chỉ có cái búa thì không thể cho ngươi mượn được, vì ta chỉ có một cái.
vũ Duy Ninh đưa tay mò mò trong túi, thấy chưa suy suyển mất mát gì, bèn lấy ra năm lạng bạc nói:
- Xin đại thúc nhận cho năm lạng bạc này, đánh giúp cho một cái búa mới được không?
Năm lạng bạc thì đừng nói là đánh một cái búa, mà có đánh tới mười cái cùng đủ.
Tiều phu trung niên là người thật thà, trong lòng tuy rất mừng rỡ, nhưng không dám cầm lấy ngay, ngần ngừ cười khó xử nói:
- Thế... thế này sao được?
Vũ Duy Ninh nhét bạc vào tay ông ta cười nói:
- Đại thúc đừng khách sáo, người cứu mạng tôi như vậy, sau này nếu có dịp, tôi còn phải báo đáp nhiều hơn nữa kia.
Tiều phu trung niên cầm lấy bạc, lập tức mở rương lấy ra một bộ quần áo cũ, lại ra phía ngoài lấy vào một cái búa và một cái sọt nói:
- Sắp tới bữa cơm, lão đệ ăn cơm rồi hãy đi nhé?
Vũ Duy Ninh nóng ruột cứu người, lòng dạ nào nghĩ tới chuyện cơm nước, lúc ấy vừa mặc quần áo vào vừa nói:
- Không ạ, tại hạ phải đi gấp...
Chàng mặc quần áo xong, lại hỏi xin tiều phu trung niên một cái nón lá rách đội lên đầu, dắt búa vào lưng, đeo sọt lên vai cười nói:
- Đại thúc, tại hạ có giống tiều phu không thế?
Tiều phu trung niên nói:
- Giống lắm! Giống lắm!
Vũ Duy Ninh khom lưng nói:
- Vậy thì tại hạ xin cáo biệt. ơn cứu mạng của đại thúc, ngày sau nhất định xin báo đáp Thôn nữ suốt nãy giờ không nói câu nào, lúc ấy chợt lấy hết can đảm hỏi:

- Ngươi... ngươi sẽ quay lại nhà chúng ta à?
Vũ Duy Ninh sửng sốt, cười nụ hỏi:
- Tại hạ đã nói rồi mà.
Thôn nữ đỏ mặt ngượng ngập nói:
- Chúng ta chẳng cần báo đáp, chỉ mong đón ngươi tới đây chơi thôi.
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn qua đã biết ý tứ của nàng, trong lòng cảm thấy áy náy, vội nói:
- Được rồi, nếu có lúc rảnh, thế nào tại hạ cũng tới thăm cha con cô... Xin cáo từ!
Nói xong, cất bước ra khỏi căn nhà tranh. Phía ngoài là dòng Vu Giáp cuồn cuộn sóng trôi. Vũ Duy Ninh sải chân bước mau về thượng lưu.
Chàng nghĩ mình trên vách núi rơi xuống sông, nhất định đã trôi khoảng một tiếng rưỡi, lấy tốc độ dòng nước mà tính, chỗ chàng rơi xuống có lẽ cách đây khoảng bảy tám dặm, nên đi được vài trăm bước, quay đầu không nhìn thấy cha con người tiều phu nữa, bèn lập tức thi triển thuật phi hành, chạy mau theo dọc bờ sông lên phía thượng lưu Chạy một mạch bảy tám dặm, quả nhiên thấy một vách dựng đứng sát bên dòng Vu Giáp, cao khoảng bốn năm mươi trượng.
Vũ Duy Ninh biết mình tính không sai, bèn tìm đường lên núi, vịn trèo khoảng một bữa cơm, mới lên tới núi gần vách đá.
Chàng thận trọng tiến lên, vì không rõ bọn Vô Danh Ma đã rời khỏi hang đá hay chưa?
Qua một đỉnh núi, quả nhiên phát hiện được một hang đá hình thế kín đáo phi thường.
Phía trên động, một cây cổ thụ to vài người ôm cao ngất đứng trơ trọi, rễ cây đâm ra thành hình chữ bát, cửa hang ở ngay dưới hốc chỗ gốc cây, nếu như không nhìn kỹ tất khó nhìn ra đây là một cửa động.
Nhưng Vũ Duy Ninh vừa nhìn qua đã biết ngay đây chính là hang đá mình và Diêu Ngọc Nga bị giam giữ hơn mười ngày, vì ngoài cửa hang có rất nhiều giấy vụn, trên mặt đất cũng có rất nhiều vết chân người giẫm đạp.
Nhưng điều khiến chàng càng thêm vui vẻ, là lúc ấy ngoài phía hang đá tuyệt nhiên không có người nào, rõ ràng bọn Vô Danh Ma đã bỏ đi rồi.
Có điều chàng cũng vẫn cẩn thận, núp lại trong rừng cây theo dõi chỗ cửa hàng hồi lâu, đến khi xác định là trong hang không có một ai, mới bước ra đi thẳng tới đó.

Đến trước cửa hang núi, chàng lại nghe ngóng bốn phía một lúc, mới khom người chui vào. Đi được vài bước, đường hang chia làm mấy ngả, chàng ngồi xổm xuống nhìn ngắm vết chân trên nền hang, rồi mới chọn đường chính giữa, đứng dậy đi lần tới.
Đường hang này quả rất sâu, chàng lần mò đi khoảng hơn hai trăm bước, chợt nắm phải một cái gì cứng cứng - cái thang treo.
Sờ phải cái thang treo, tim chàng chợt đập thình thịch, vừa mừng vừa lo. Mừng vì mưu kế của mình đã thành công, lo vì biết đâu Diêu Ngọc Nga đã bị bọn Vô Danh Ma bắt mang đi.
Chàng hạ cái thang treo xuống, lao nhanh vào trong hang đá, như một mũi tên phóng tới chỗ Diêu Ngọc Nga ẩn núp, đưa tay mò mẫm, thấy trệt mặt đất không có dấu vết gì khác lạ, trái tim chợt chìm hẳn xuống.
Rốt lại Diêu Ngọc Nga vẫn còn ở dưới đó. Chàng muôn vàn mừng rỡ, nhịn không được cất tiếng kêu lớn:
- Ngọc Nga! Ngọc Nga! CÔ bình yên chứ?
Diêu Ngọc Nga dưới hầm phát ra tiếng cười nhỏ, bấy nhiêu đủ cho thấy nàng vẫn bình yên, chưa bị chết ngạt.
Vũ Duy Ninh lập tức lấy tay moi đất, không bao lâu đã moi tới chỗ Diêu Ngọc Nga, đưa tay kéo nàng đứng lên.
Đúng vào lúc ấy, Diêu Ngọc Nga chợt xoay tay nắm lấy huyệt Mạch Môn cổ tay trái Vũ Duy Ninh, cười ranh mãnh nói:
- Vũ Duy Ninh, tại sao bây giờ ngươi mới tới?
Vũ Duy Ninh có cảm giác tay nàng nắm vào huyệt Mạch Môn của mình mạnh mẽ lạ thường, trong lòng lạ lùng hoảng sợ, nhưng cho rằng đó là nàng phấn khích cao độ, lập tức đáp:
- Chuyện dài lắm, đêm qua ta nhảy sông rồi...
Vừa nói tới đó, chợt toàn thân chấn động, mặt lộ vẻ kinh hãi, miệng há hốc, không nói được nữa. Bởi vì lúc chàng đang nói, Diêu Ngọc Nga bỏ tấm khăn che mặt xuống, đến lúc ấy Vũ Duy Ninh mới phát hiện ra nàng không phải là Diêu Ngọc Nga. Mà là Vô Danh Ma!
Diêu Ngọc Nga tự dưng biến thành Vô Danh Ma!
Vì sự tình xảy đến ngoài ý nghĩ của chàng, nên tuy đã nhìn thấy người dưới hầm bước ra là Vô Danh Ma, nhất thời chàng vẫn không nghĩ tới việc tìm cách thoát thân, chỉ trợn mắt há miệng hoảng sợ nhìn Vô Danh Ma.
Vô Danh Ma cười khanh khách một tràng, nói:
- Nói tiếp đi chứ! Đêm qua ngươi nhảy được xuống sông rồi, đã phát sinh chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh như cái bong bóng xì hơi, chán nản nói:

- Không cần chế nhạo nữa, bà lại thắng rồi...
Vô Danh Ma cất tiếng cười lạnh thêm, nói:
- Kết cục thế này, có nằm ngoài ý nghĩ của ngươi không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Diêu cô nương đâu?
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi rất quan tâm tới nó, phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Dĩ nhiên!
Vô Danh Ma trên mặt thoáng hiện nụ cười lạnh lùng đáng sợ nói:
- Nếu quả thật ngươi rất sẵn sàng chịu đựng đau khổ thay cho nó, thì lẽ ra ngươi đừng trốn chạy. Vì ta đã từng cảnh cáo ngươi rồi, nếu như ngươi mơ tưởng cái chuyện chạy trốn, thì ngươi sẽ được thấy nó phải chịu hình phạt thê thảm.
Vũ Duy Ninh lúc ấy lòng đau như cắt, run lên hỏi:
- Ngươi đã làm gì nàng rồi?
Vô Danh Ma nói:
- Hiện tại vẫn chưa làm gì, ta muốn chờ ngươi quay trở lại, để cho ngươi thấy nó chịu đau khổ.
Vũ Duy Ninh vừa sợ vừa giận, trợn mắt nói dằn từng tiếng:
- Nghe đây, kẻ trốn chạy là ta chứ không phải nàng, ngươi muốn xử phạt, thì cứ phạt ta đây.
Vô Danh Ma cười khẩynói:
- Không, ta muốn xử phạt nó.
Vũ Duy Ninh giận dữ gầm lên một tiếng, tay trái vung lên, hai ngón tay giữa và trỏ vươn ra điểm vào mắt bà ta.
Nhưng huyệt Mạch Môn tay phải chàng đang bị kìm chế, toàn thân đã không còn Chút khí lực, nên hai ngón tay đâm ra tốc độ không nhanh mà không có kình lực. Vô Danh Ma chỉ hời hợt nghiêng đầu tránh qua một bên, tiếp theo đó chính bà ta lại vung chỉ phóng ra điểm trúng Ma huyệt của chàng, rồi mới vung tay tát vào mặt chàng. Một chưởng này dùng lực cực nặng đánh đến nỗi Vũ Duy Ninh con mắt đỏ bầm, một dòng máu nhỏ ứa ra bên mép.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 75
Không ngày thoát hiểm

Vô Danh Ma mặt đầy vẻ tức giận, từ từ đứng dậy lạnh lùng nói:
- Đem con nha đầu ra đây!
Một tràng tiếng bước chân nhốn nháo vang lên dội tới hang đá, bọn người tiến vào là Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Nương Tử và vài chục tên ma đầu không rõ tên.
Trong đó Độc Nương Tử một tay kéo Diêu Ngọc Nga vượt lên trước tới gần Vô Danh Ma, xô mạnh Diêu Ngọc Nga quỳ xuống dưới. Té ra người của Phục Cừu bang đều đã ẩn nấp trong rừng ngoài hang đá trước, nhìn thấy Vũ Duy Ninh hóa trang làm tiều phu vào trong hang xong, mới lặng lẽ theo sau, cho nên dù Vũ Duy Ninh không bị Vô Danh Ma bắt, cũng không có cách nào thoát được lưới.
Đúng như Vô Danh Ma đã đoán chắc rằng Vũ Duy Ninh thế nào cũng trở lại để cứu Diêu Ngọc Nga, nên đã sai làm trước một cái giá gỗ hình chữ thập, lúc ấy có bốn tên ma đầu đưa cái giá gỗ ấy vào hang, đóng xuống đất rồi đem Vũ Duy Ninh trói lên, khiến chàng biến thành một hình chữ thập đứng.
Diêu Ngọc Nga từ lúc bị lôi xềnh xệch vào hang, thái độ vẫn rất bình thản, lúc ấy thấy bọn họ trói Vũ Duy Ninh lên giá gỗ, sắc mặt trắng bệch, run lên nói:
- Bà không được hại y!
Vô Danh Ma liếc nhìn xéo qua nàng lạnh lùng hỏi:
- Thật không?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Thật, đó là vì ta xúi giục y trốn chạy, bà xử phạt ta được rồi.
Vô Danh Ma cười nói:
- Ta đang muốn xử phạt ngươi đây, ta trói y lên cái giá gỗ ấy là để y được nhìn thấy ngươi chịu đau khổ cho rõ ràng thôi.
Diêu Ngọc Nga nghe thấy vẫn không có chút gì sợ hãi, gật đầu nói:
- Được, tính mạng của ta do bà cứu sống, bà muốn xử phạt thế nào thì tùy ý.
Vô Danh Ma nói:
- Lần ấy ta cứu ngươi không bị tên xa phu làm nhục, bây giờ ta muốn thu lại món ân tình ấy, ngươi hiểu ý ta chứ?
Diêu Ngọc Nga cười thê thảm nói:
- Hiểu, bà có thể đích thân ra tay giết chết ta!
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Ngươi nghe làm rồi, ta muốn sai một tên thuộc hạ làm nhục ngươi đây Diêu Ngọc Nga sắc mặt xám xanh, ngẩng phắt lên nhìn chằm chằm vào Vô Danh Ma một lúc lâu, mới bật ra tiếng cười thảm nói:

- Té ra ta nhìn lầm rồi!
Vô Danh Ma cười nói:
- Ngươi nhìn lầm cái gì thêm Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta vẫn nghĩ rằng bà dù có bại hoại cũng là một người đàn bà, té ra không phải, bà chỉ là một con chó điên!
Vô Danh Ma cả giận, gầm lên một tiếng vung mạnh tay ra, chỉ nghe chát một tiếng, Diêu Ngọc Nga lập tức cũng giống hệt như Vũ Duy Ninh, mặt tím bầm lên, máu ứa ra bên mép, ngã vật ra trên mặt đất.
Diêu Ngọc Nga há miệng ra chửi lớn:
- ĐỔ Chó điên, đổ quỷ dạ xoa! ĐỔ điên khùng táng tận lương tâm!
Vô Danh Ma tức đến nỗi tóc tai dựng đứng cả lên, thét lớn:
- Cởi hết quần áo nó ra! Cởi hết quần áo nó ra!
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn nghe lệnh bước ra, kéo Diêu Ngọc Nga dậy, ra tay định cởi quần áo của nàng.
- Đợi một chút!
Đúng lúc ấy, ngoài hành lang vang lên một câu nói vang rền như sấm, làm người ta choáng cả tai.
Cả bọn Vô Danh Ma nghe thấy, biết ngay người nói không phải là người của mình, nhất thời ai cũng cả kinh biến sắc, hoảng hốt quay người, đưa tay trước ngực, đưa mắt nhìn ra đường vào hang. Nhưng khi nhìn rõ mặt người đi vào, ai cũng sững sờ.
Té ra lão nhân tóc bạc phơ mặt hung dữ vừa nói câu ấy lại là một người trong Phục Cừu bang của bọn họ. Tay trái y cắp một người - ĐỘC Mục Cuồng Cung Quang Đình!
rinh trạng này quả khiến cả bọn Vô Danh Ma trợn mắt há miệng, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.
Một tên thuộc hạ vốn rất trung thành, đột nhiên làm phản bắt sống Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, thì là vì sao?
Vô Danh Ma sau lúc ngạc nhiên, rẽ mọi người bước ra, dừng lại trước mặt lão nhân tóc bạc, mặt lạnh băng hỏi:
- Kim Tam Huyền, ngươi điên à?
Kim Tam Huyền đặt tay phải lên đầu Độc Mục Cuồng, hô hô cười nói:
- Lão phu không điên, chỉ có ngươi điên thôi!
Vô Danh Ma sắc mặt càng lạnh lẽo, hỏi:
- Tại sao ngươi phản bội?
Kim Tam Huyền nói:
- Vì lão phu không nỡ nhìn thấy một cô nương trong trắng bị ngươi đày đọa tới chết!
Vô Danh Ma giận quá bật cười, nói:

- ĐÓ mới thật là thú vị, không ngờ Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền ngươi đột nhiên lại phát sinh dạ từ bi thế này đây.
Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền cười nói:
- Người ta ai cũng có lòng trắc ẩn.
Vô Danh Ma thu tiếng cười lại, mặt vẻ nghiêm khắc nói:
- Buông Cung lão ra, nếu ngươi không muốn Diêu Ngọc Nga bị làm nhục, thì ta hãy bỏ lệnh xử phạt cũng được.
Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền lắc đầu cười nói:
- Không, lão phu đã không có hứng thú làm thuộc hạ của con mụ điên như ngươi nữa rồi.
Vô Danh Ma đột nhiên tiến lên một bước, mắt lộ sát cơ nói:
- Ngươi muốn chết phải không?
Huyết Hoa Ma lùi lại một bước cười hô hô nói:
- Không muốn, lão phu còn muốn tới Đồng Tâm Minh xem sao.
Vô Danh Ma trừng mắt nói:
- Ngươi nghĩ rằng Đồng Tâm Minh tha tội cho ngươi à?
Huyết Hoa Ma gật đầu nói:
- Tứ Hải Đồng Tâm Minh là tổ chức công chính Vô tư, bất kể là kẻ nào làm ác tới đâu, chỉ cần thật lòng hối cải, lên núi nộp mình, thì cũng đều có thể được tha tội.
Ngừng lại một chút, kế cười nói:
- ĐÓ là nói về phần các ngươi thôi, chứ lão phu thì khác, lão phu mà mang gã Độc Mục Cuồng này tới Đồng Tâm Minh, thì Du minh chủ còn phải mở cửa lớn ra đón, cung kính mời lão phu vào nữa kia!
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Kim Tam Huyền, ngươi đang nằm mơ đấy!
Huyết Hoa Ma nói:
- Không đâu, lão phu tỉnh táo lắm.
Vô Danh Ma nói:
- Vậy tại sao ngươi lại nói mơ?
Huyết Hoa Ma cười nói:
- Hoàn toàn không phải nói mơ, mới rồi lão phu đã nói qua, tình hình của lão phu với các ngươi có chỗ không giống nhau.
Vô Danh Ma chăm chú nhìn hỏi:
- Chỗ nào không giống nhau?
Huyết Hoa Ma đưa tay vuốt mặt một cái, cười nói:
- Chỗ này không giống nhau.
Khuôn mặt bóc đi lớp mặt nạ cải trang, hiện ra một bộ mặt hòa ái có thể gần gũi thân mật - té ra đây vốn không phải là Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền!

Vô Danh Ma biến sắc mặt, buột miệng la:
- Ngươi là... Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy?
Lão nhân gật đầu cười sằng sặc đáp:
- Đúng lắm, không ngờ ngươi còn nhận ra được lão phu. Dường như mấy chục năm rồi chúng ta mới gặp lại nhau. Lúc lão phu từ chức đặc sứ áo vàng, ngươi còn là một cô nương xinh đẹp, trẻ tuổi, không ngờ mấy mươi năm sau, ngươi lại biến thành một ma đầu điên cuồng mất cả tính người.
Vô Danh Ma như chưa hết hoảng sợ, bà sững sờ trợn mắt nhìn đối phương, trong lòng Vô cùng sợ hãi, vì bà ta không biết được Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy làm thế nào giả mạo được Huyết Hoa Ma trà trộn vào đây, mà mình u u mê mê không rõ được.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh đang bị trói trên giá gỗ nhìn thấy Huyết Hoa Ma là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy cải trang, bất giác mừng rỡ kêu lớn:
- Sư phụ, cứu con mau mau!
Thiên Thủ Kiếm Khách cười hì hì nói:
- Đừng gấp, đổ đệ cưng à, sư phụ còn phải bắt đầu bàn bạc với Sử cô nương đây.
Vô Danh Ma nghe thấy ba chữ "Sử cô nương", thân hình khẽ run lên một cái, đột nhiên cười nhạt nói:
- Thượng Quan Uy, Sử cô nương chết rồi!
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Không đâu, chỉ có điều cô ta thay đổi tâm tính thôi, biến thành một kẻ giỏi trách người mà không tự trách mình.
Vô Danh Ma hừ một tiếng nói:
- Ta báo thù cho sư tổ và phụ thân, nếu như không phải vì ta dại khờ, thì năm xưa sư tổ và cha ta đã không chết thảm như thế.
Thiên Thủ Kiếm Khách gật đầu nói:
- Đúng! Miễn cưỡng mà nói thì Ngũ Tuyệt Ma Quân và lệnh tôn quả chết dưới tay Du minh chủ, nhưng cô biết cha Du minh chủ chết dưới tay ai chứ?
Vô Danh Ma nói:
- Chuyện ấy ta bất chấp, ta chỉ luận y dối ta!
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Theo chỗ lão phu biết, năm ấy Du minh chủ hoàn toàn không lừa dối gì cô, y hết lòng thương yêu cô, chỉ vì...
Vô Danh Ma lớn tiếng quát:
- Đừng nói nữa!
Thiên Thủ Kiếm Khách thoáng chút sửng sốt, lại cười nói:

- ĐƯỢC, không nói thì cũng được, bây giờ chúng ta bắt đầu thương lượng chứ hả?
Vô Danh Ma căm hờn nói:
- Ngươi giết chết Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền lúc nào?
Thiên Thủ Kiếm Khách lắc đầu nói:
- Ta không giết y, chỉ hủy bỏ công lực bản thân của y rồi nhờ người mang về Đồng Tâm Minh thôi.
Vô Danh Ma tức giận hỏi:
- Chuyện đó bắt đầu lúc nào?
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Hai tháng rồi, chẳng dấu gì cô, lão phu từ khi theo dõi các ngươi, hôm ấy Ở gần Thọ Dương, cô đột nhiên hạ lệnh giải tán bang chúng, quả là bất ngờ đối với lão phu, có điều lão phu vẫn bắt được Huyết Hoa Ma Kim Tam Huyền. Lúc đầu y không chịu nói ra một tiếng, sau không chịu nổi mùi vị phân cân thác cốt, mới khai ra rằng cô hạ lệnh cho bọn họ là sau một tháng mới được tới khách sạn Hồng Tân Ở Lạc Dương, còn tung tích của cô y dường như không biết. Lúc ấy lão phu bèn hủy công lực của y, nhờ người áp giải về Đồng Tâm Minh, rồi giả mạo y tới khách sạn Hồng Tân, Tư Không Sâm dặn lão phu mọi người còn lại chờ Ở khách sạn đợi lệnh. Sau nhận được thông tri của cô, lão phu cùng mọi người tới núi Vương ốc. Chuyện là như thế, lão phu giả mạo Huyết Hoa Ma từ đó tới nay.
Vô Danh Ma hừ một tiếng nói:
- Ngươi ẩn nhẫn thật đấy.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Lão phu tự biết không nắm chắc rằng cứu được hai người, nên chỉ án binh bất động.
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Bây giờ ngươi tự biết là nắm chắc cứu được hai người bọn họ rồi
Thiên Thủ Kiếm Khách lắc đầu nói:
- Không nắm chắc.
Vô Danh Ma nói:
- Nếu như thế, sao ngươi không tiếp tục giả mạo Huyết Hoa Ma mà chờ cơ hội ra tay cứu người?
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Lão phu mới nói qua rồi, vì không nỡ nhìn thấy Diêu cô nương bị nhục Vô Danh Ma chợt buông ra một tiếng cười nhói tai nói:
- Ngươi ra mặt bắt Cung lão, được Diêu Ngọc Nga không phải chịu nhục rồi đó.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười khẽ nói:

- Nếu dùng võ lực, lão phu đương nhiên không địch nổi mấy mươi người, nhưng trước khi bỏ lệnh làm nhục Diêu cô nương, cô cứ ra lệnh cho bọn thuộc hạ đánh thử xem.
Vô Danh Ma hai mắt nhường lên, cười hung dữ nói:
- Ngươi định dùng Cung lão đánh đổi hai người kia à?
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nụ hỏi lại:
- Chắc là không đủ phải không?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế, bây giờ ta đã bắt Vũ Duy Ninh là đồ đệ của ngươi, ngươi muốn đem Cung lão đánh đổi lấy đồ đệ của ngươi và con nha đầu này thì hơi nhiều quá đấy.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Giả như thêm Tư Không Sâm vào nữa thì cô nghĩ sao?
Vô Danh Ma biến sắc, lúc ấy vừa sợ vừa tức hỏi:
- Ngươi cũng đã bắt y rồi à?
Thiên Thủ Kiếm Khách gật đầu cười nói:
- Đúng rồi, có điều lão phu chưa đưa y đi Đồng Tâm Minh, hiện tại y đang bị lão phu nhốt trong một hang kín. Nếu cô đồng ý thả hai người kia, lão phu ngoài việc thả Cung Quang Đình ra, còn chỉ cho cô biết chỗ y nữa.
Vô Danh Ma ngầm tính toán một lúc, lắc đầu nói:
- Ta không đồng ý.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười hô hô nói:
- Biết ngay là cô không đồng ý, bây giờ chỉ nói một câu thôi, là cô không được làm nhục Diêu cô nương, đó là điều kiện để lão phu cho phép cô cứu Cung Quang Đình và Tư Không Sâm về đấy. Còn mọi chuyện khác, chờ lúc gặp nhau Ở hồ Động Đình sẽ bàn.
Câu nói vừa dứt, vung tay phải đánh mạnh một chưởng lên nóc hang, chỉ nghe "ầm" một tiếng vang rền, đá cát trên nóc hang ào ào đổ xuống.
Cát đá đổ xuống hết rồi, Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy đã biến mất.
Vô Danh Ma vội quát:
- Mọi người đuổi mau!
Quần ma dạ ran túa ra như ong, nhất tề phóng mau ra cửa hang đuổitheo.
Vô Danh Ma dừng lại Ở cửa hang, dựa vào vách đá suy nghĩ một lúc, mới quay người vào hang, chăm chú nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Ngươi nhận Thượng Quan Uy làm sư phụ lúc nào?
Vũ Duy Ninh vẻ mặt nghênh ngang đáp:

- Ngươi hỏi làm gì?
Vô Danh Ma cười nhạt đáp:
- Hừ, tiểu tử ngươi có vẻ không sợ hãi gì, ha ha, ta mà nổi nóng lên thì vẫn có thể sai người làm nhục nó đấy.
Vũ Duy Ninh im lặng không đáp, chàng biết bà ta có thể làm thế thật, nên không dám chọc giận bà ta, sợ bà ta lên cơn.
Vô Danh Ma cười nhạt nói:
- Sao không trả lời, ngươi sợ ta không dám à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không nói rằng ngươi không dám.
Vô Danh Ma thấy chàng có vẻ e dè, bất giác thoáng hiện vẻ đắc ý cười hăng hắc nói:
- Ngươi biết thế là hay, lần này ta tạm tha thứ cho các ngươi, từ nay về sau mà còn tính chuyện trốn chạy, thì các ngươi đừng nghĩ tới chuyện đến được hồ Động Đình nữa!
vũ Duy Ninh nói:
- Được, ta không trốn đâu.
Vô Danh Ma chưa đáp, rảo bước qua lại trong hang, như đang suy nghĩkế hoạch gì đó.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Y đã đồng ý không trốn, ngươi cũng phải thả y xuống chứ!
Vô Danh Ma như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi qua đi lại.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Du Minh Chủ chịu trao đổi tù nhân Ở hồ Động Đình rồi phải không?
Vô Danh Ma cười nhạt một tiếng, chậm rãi đáp:
- Ngươi nghĩ xem y còn cách nào khác mà không chịu chứ?
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Ta cũng biết Du minh chủ nhất định đồng ý, nhưng ta nói cho ngươi biết, trừ phi ta chết thì thôi, chứ nếu không ta không bỏ ý định của ta đâu.
Vô Danh Ma nói:
- Ta cũng thế thôi, Du Lập Trung mà không chết, Đồng Tâm Minh không tan nát, ta cũng không bao giờ chịu dừng tay, cho nên đôi bên trao đổi xong rồi, chúng ta sẽ quyết một phen sinh tử!
Đang nói chuyện thì quần ma đuổi theo Thượng Quan Uy lục tục quay vê.
Vô Danh Ma nói:
- đuổi không kịp à?
Quần ma đáp:
- Không kịp, bọn thuộc hạ đuổi ra tới cửa hang, đã không thấy bóng

dáng gì của y nữa.
Vô Danh Ma nói:
- Đem hai cái quan tài ra đây, bọn ta phải lập tức rời khỏi nơi này ngay.
Có mấy lão ma ứng tiếng lui ra, không bao lâu khiêng hai cái quan tài tiến vào trong hang.
Cùng lúc ấy, bọn Tam Tuyệt Độc Hồ cũng đã về tới hang. Bọn họ nhìn thấy hai cái quan tài đã biết ngay bang chủ định dời đi nơi khác.
Tamtuyệtđộc Hổ hỏi:
- Bang chủ định dời tới đâu?
Vô Danh Ma nói:
- Chờ một lát nữa, ta sẽ nói cho các ngươi biết.
Rồi đó Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga bị bỏ vào trong quan tài, do quần ma vác xuống núi, đi khoảng một ngày thì bị vác bỏ xuống thuyền.
Thuyền đi chín ngày, tới một bến đò nọ, họ lại bị vác khỏi thuyền, đi qua một quãng đường núi gập ghềnh hiểm trở.
Chợt nghe Độc Nương Tử hỏi:
- Bang chủ, nơi này an toàn không?
Lại nghe Vô Danh Ma đáp:
- Đại khái không đến nỗi lỡ chuyện. Ngày ta hẹn quá gấp, Du lão tặc về cơ bản không đủ thời gian để điều tra nơi chúng ta dừng chân đâu
Độc Nương Tử nói:
- Còn nửa tháng nữa mới tới ngày trao đổi, người của Du lão tặc có lẽ lên đường rồi.
Vô Danh Ma nói:
Độc Nương Tử nói:
- Thuộc hạ nghĩ tới một kế hoạch "Trộm rồng đổi phụng" có thể thi hành thử một phen.
Vũ Duy Ninh trong quan tài nghe được câu ấy, trong lòng hoảng sợ, nhưng đang lắng tai nghe xem nói rõ kế "Trộm rồng đổi phụng" ra xem sao, đã không nghe thấy một tiếng nào nữa, dường như Độc Nương Tử sợ chàng nghe được, nên hạ giọng nói nhỏ, khiến chàng không có cách nào nghe thấy.
Không bao lâu, Vũ Duy Ninh chỉ thấy quan tài bị va mạnh một cái rồi dừng lại, dường như đã tới nơi, bị ném xuống đất rồi.
Quả không sai, lúc nắp quan tài được mở ra, chàng thấy mình đang trong một hang đá.
Hang đá này không rộng rãi bằng hang đá Ở núi Vu Sơn, nhưng bốn vách đều là nham thạch, cứng rắn phi thường.

Hồi 76
Trộm rồng đối phụng

vũ Duy Ninh bị kéo ra khỏi quan tài, lúc đó Diêu Ngọc Nga cũng thế.
Vô Danh Ma đích thân giải khai huyệt đạo cho Vũ Duy Ninh, nói:
- Từ đây trở đi, trong nửa tháng nữa, ngươi mà muốn được yên ổn, thì chỉ có một cách là đừng nghĩ tới việc chạy trốn.
Nói xong vẫy tay về phía quần ma một cái, bước ra ngoài.
Trong chớp mắt trong hang chỉ còn có Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga hai người. Vũ Duy Ninh đã mười ngày không được nói chuyện một câu với Diêu Ngọc Nga, lúc ấy lập tức bước tới cạnh nàng nói:
- Ngọc Nga, cô vẫn khỏe chứ?
Diêu Ngọc Nga gượng gạo nở một nụ cười mệt mỏi đáp:
- vẫn Chưa chết mà.
Vũ Duy Ninh buồn bã nói:
- Ta chưa cứu cô thoát hiểm được, thật là xấu hổ...
Diêu Ngọc Nga như quá mệt mỏi, nhắm mắt không đáp.
Vũ Duy Ninh tuy có ngàn lời muốn nói, nhưng nhất thời không biết nên nói như thế nào, bèn thở dài một hơi, dựa lưng vào vách hang, cũng nhắt mắt lại.
- Đây là nơi nào thêm - Diêu Ngọc Nga khẽ hỏi.
- Đại khái là trên một tòa núi cạnh hồ Động Đình .
- Mới rồi ta nghe Độc Nương Tử hiến kế cho Vô Danh Ma, nói rằng bà ta nghĩ tới một kế trộm rồng đổi phụng.
- Đúng thế, ta cũng nghe thấy.
- Sau đó bà ta nói gì?
- Bà ta nói nhỏ quá, ta không nghe được.
- Ngươi nghĩ thế nào là Trộm rồng đổi phụng?
- Tóm lại mà nói, thì là một thủ đoạn lừa dối.
- Ngươi nghĩ bọn họ muốn lừa dối ai?
- Dĩ nhiên là lừa dối Đồng Tâm Minh.
- Vô Danh Ma đang chuẩn bị lợi dụng hai chúng ta đổi lấy chín người bọn Bệnh Lang Trung, nếu Vô Danh Ma thành thật tiến hành trao đổi, thì tại sao lại còn tính thủ đoạn lừa gạt?
- Dĩ nhiên không phải...
Vũ Duy Ninh nói tới đó chợt giật nảy mình, ngồi thẳng dậy, tròn mắt

kinh hãi nói:
- Có phải cô ngờ rằng kế trộm rồng đổi phụng của Độc Nương Tử là tìm một thanh niên và một cô gái giả mạo chúng ta để đổi lấy bọn Bệnh Lang Trung về?
Diêu Ngọc Nga cười nhạt nói:
- Nếu không phải như vậy, thì chẳng có thủ đoạn lừa gạt Trộm rồng đổi phụng gì nữa cả.
Vũ Duy Ninh lúc ấy lòng như lửa đốt, xoa xoa tay nói:
- Nếu quả Vô Danh Ma theo kế của Độc Nương Tử, thì phải làm thế nào?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Chỉ có một cách duy nhất là ngươi lại tìm cách chạy trốn, chỉ ngươi chạy thoát rồi...
Vũ Duy Ninh ngắt lời nói:
- Không, nếu lần trước không có sư phụ ta thình lình xuất hiện, cô tất nhiên đã mắc vào độc thủ rồi, lần này bất kể thế nào ta cũng không thể chạy trốn một mình được.
Diêu Ngọc Nga thở dài buồn bã nói:
- Vậy thì hai người chúng ta chuẩn bị chết Ở đây thôi!
vũ Duy Ninh buồn rầu một lúc lâu nói:
- Ta nghĩ Du minh chủ cũng không dễ dàng mắc lừa, nhất định ông ta cũng phải xác định đúng là bọn ta rồi mới chịu thả bọn Bệnh Lang Trung ra.
Diêu Ngọc Nga nhắm mắt không đáp.
Vũ Duy Ninh đứng dậy bước ra phía ngoài hang, định xem thử bọn Vô Danh Ma bố trí canh gác ra sao, không ngờ vừa đi được vài bước, chợt nghe trong bóng tối có người cười nói:
- Giỏi lắm tiểu tử, ngươi mà bước thêm một bước nữa, sẽ lập tức được nếm mùi đau khổ đấy!
Nghe giọng nói như là Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn.
Vũ Duy Ninh dừng chân căng mắt ra nhìn, nhưng vì trong hang tối đen không nhìn thấy bóng dáng Ngọc Diện Hoa Thi Ở đâu, bèn nói luôn:
- Nói với bang chủ các ngươi là chúng ta cần một cái màn, một thùng nước và một bao cỏ khô.
Ngọc Diện Hoa Thi cười nói:
- Đừng gấp, ngày mai sẽ có đủ cho các ngươi.
Vũ Duy Ninh vì không nhìn rõ tình hình trong hang, đành lặng lẽ quay người bước trở lại, ngồi xuống cạnh Diêu Ngọc Nga như cũ.
Diêu Ngọc Nga hỏi:

- Thếnào?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Hết cách rồi, bọn họ canh phòng rất chặt chẽ...
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi không thề đánh ra à?
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Đánh ra à?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu ngươi đột nhiên xông ra, cũng có thể chạy thoát.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, bất kể là cô nói thế nào, ta cũng không chạy trốn một mình đâu, cô không cần nói nữa.
Hôm sau, Vô Danh Ma dẫn bốn lão ma đầu vào hang. Bọn họ mang tới cho Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga những vật dụng cần thiết - quần áo, một cái màn, một bao cỏ khô, một cái thùng xí và hai thùng nước sạch.
Vô Danh Ma cười nói:
- Các ngươi xem, ta đối xử có chu đáo không nào? Ta còn mua giúp các ngươi hai bộ quần áo, các ngươi ăn cơm xong cứ thay quần áo bẩn ra, ta sẽ sai người đem giặt giũ cho.
vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Cảm ơn hết sức, xem ra ngươi cũng rất giống một bà già tâm địa thiện lương.
Vô Danh Ma cười nói:
- Chỉ rất giống thôi sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Có thiện lương thật hay không, thì ngươi cứ tự hỏi mình thôi!
Vô Danh Ma nói:
- Ta tự thấy ta rất là thiện lương mà.
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Nói là thiện lương, thì ngoài việc đối xử với người khác trung hậu thành thật, còn phải có nét tốt là nói một là một, hai là hai, không biết ngươi có không?
Vô Danh Ma cười hỏi:
- Ngươi nói nét tốt nói một là một, hai là hai là gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Giả dụ như ngươi nói muốn lợi dụng hai người bọn ta để đổi lấy thuộc hạ của ngươi, thì tới lúc ấy không được dùng mưu chước quỷ gì khác để lừa dối người ta.
Vô Danh Ma nhún vai nói:

- Ta chẳng rõ ngươi nói gì cả.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta muốn nói tới kế trộm rồng đổi phụng của Độc Nương Tử đấy.
Vô Danh Ma thoáng biến sắc, cười quỷ quyệt nói:
- Té ra ngươi đều nghe thấy cả rồi à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng thế, ngươi đã chấp nhận kế hoạch của bà ta chưa?
Vô Danh Ma cười nói:
- Không có đâu.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Cũng mong là không, ngươi là bang chủ của một bang, hành động nên chính đại quang minh một chút mới không bị người ta chê cười.
Vô Danh Ma không nói gì, cùng bốn lão ma đầu bước ra ngoài bỏ Chớp mắt, cái hẹn nửa tháng đã đến.
Sáng sớm hôm ấy, Vô Danh Ma lại dẫn bốn lão ma đầu vào hang, bà ta nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Tiểu tử tới giờ ngọ hôm nay ngươi được tự do rồi.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Du minh chủ đã đem thuộc hạ của ngươi tới hồ Động Đình rồi à?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Phải rồi, đêm qua họ đã thuê thuyền đến bờ bắc ra hồ, giờ này còn cách chỗ ta nên đổi người không còn xa nữa.
Bà ta hơi dừng lại rồi nói tiếp:
- Đề cho chắc chắn, ta phải trói hai người các ngươi lại.
Vũ Duy Ninh cười khẽ một tiếng nói:
- Ngươi định chờ ta đồng ý à?
Vô Danh Ma cười quay đầu vẫy tay ra hiệu cho bốn lão ma đầu, bốn lão lập tức bước lên, chia nhau ra tay điểm vào Ma huyệt của Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga, rồi sau đó lấy dây thừng trói hai người lại Trói xong, một lão ma lấy ra một tấm vải đen buộc lên che mắt hai người. Vũ Duy Ninh rất bất mãn, tức tối nói:
- Lẽ nào thế này, ngươi sợ bọn ta nhìn thấy cái gì?
Vô Danh Ma cười nói:
- sợ ngươi nhìn ra chỗ này, vì trao đổi xong, bọn ta còn phải trở lại đây chứ.
Vũ Duy Ninh hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, trong lòng chàng vẫn ngờ vực, nhưng chàng biết sự tình đã tới nước này, giả như có biết rõ rằng đối phương muốn quăng mình xuống biển thì cũng chỉ còn cách bó tay chờ chết.
Chỉ nghe Vô Danh Ma nói tiếp:

- Được rồi, mang họ đi thôi!
Vũ Duy Ninh chỉ thấy mình bị nhấc lên, lập tức hai tai vang lên tiếng gió ù ù, như là đi trên mây vậy.
Lát sau, trước mắt mờ mờ có ánh sáng, rõ ràng đã ra khỏi hang, có ánh mặt trời rồi.
Kế đó, chàng có cảm giác bị người ta mang chạy mau xuống núi, khoảng sau một bữa cơm, chợt thân thể bị ném xuống bịch một tiếng, người đã tiếp xúc với một cái gì đó bằng phẳng, đang lắc lư mấy cái, Chợt lại nghe bịch một tiếng, lại lắc lư mấy cái.
Chàng biết đã lên tới thuyền, trong lòng hơi bình tĩnh, chợt không kềm được mở miệng kêu lên:
- Ngọc Nga! Ngọc Nga!
Chợt nghe một giọng thô lỗ đùng đục, cười đanh ác nói:
- Đừng kêu réo, thị nằm ngay bên cạnh ngươi đấy.
Vũ Duy Ninh đang định kêu nữa, chợt thấy có một cái bao vải to đè lên người mình, sau đó con thuyền bắt đầu lắc lư, đi về phía nào không rõ.
Con thuyền lướt đi rất vững vàng, vì vậy chàng biết là đang trên hồ Động Đình , nhưng trong lòng chàng vẫn không hết ngờ vực, vì chàng không nghe thấy tiếng Vô Danh Ma.
Nếu quả thật chuyến đi này là trao đổi tù nhân với Đồng Tâm Minh, thì Vô Danh Ma phải đích thân theo thuyền chỉ huy mới đúng.
Nhưng hiện tại không những không nghe thấy giọng nói của Vô Danh Ma, mà ngay cả giọng nói của bọn Tam Tuyệt Độc Hồ cũng không có nốt. Trên thuyền chỉ có hai lão ma đầu chèo thuyền mà thôi.
Vũ Duy Ninh càng nghĩ càng thấy phi lý, lúc ấy bèn ngấm ngầm vận công giải khai huyệt đạo, chàng hít mạnh một hơi, đưa khí xuống bụng, biến thành kình lực, từ từ xung kích vào Ma huyệt bị chế ngự.
Hết lần này tới lần khác khoảng nửa giờ sau, chàng đã giải khai được huyệt đạo.
Đúng vào lúc ấy chiếc thuyền đột nhiên dừng lại chồm lên, nghe tiếng thuyền cọ vào đất, đủ biết đã ghé vào nơi nào bên bờ hồ.
Vũ Duy Ninh trong lòng cười nhạt nhủ thầm:
"Vô Danh Ma nói là trao đổi trên hồ, sao bây giờ lại ghé thuyền vào bờ? Hừ, xem tình hình này thì nhất định bà ta đã giở kế Trộm rồng đổi phụng ra rồi.
Chàng đang định căng người ra bứt đứt dây trói, chợt thấy cái bọc đè lên người mình bị nhấc ra, lại nghe người có giọng thô lỗ đùng đục cười nói:
- Tiểu tử, đi bốn năm dặm nữa thì tới hồ Động Đình rồi.

Vũ Duy Ninh lạnh lùng nói:
- Đây là hồ Động Đình mà.
Lão ma đầu kia cười ngất nói:
- HÔ hô, ngươi cho rằng đây là hồ Động Đình sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chẳng lẽ không phải à?
Lão ma đầu kia cười nói:
- Sai nhiều lắm.
vũ Duy Ninh nói:
- Dường như chỉ có hai người bọn ngươi tới đây thôi à?
Lão ma đầu kia nói:
- Bang chủ của bọn ta đi theo một bờ sông khác lên bờ, sau đó sẽ tới hổ Đ ông Đình gặp nhau.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Ngươi nói Diêu cô nương Ở bên cạnh ta, sao ta không nghe thấy tiếng cô ta vậy?
Lão ma đầu kia cười nói:
- Chắc là cô ta không thích ngươi, nên không muốn trò chuyện với ngươi đấy.
Vũ Duy Ninh kêu:
- Ngọc Nga! Ngọc Nga, cô Ở đâu?
Chợt nghe Diêu Ngọc Nga đáp:
- Ta Ở đây...
Vũ Duy Ninh thở ra một hơi nói:
- Bây giờ ngươi có thể bỏ tấm vải che mặt bọn ta rồi chứ hả?
Lão ma đầu kia nói:
- Còn chưa tới lúc.
Nói xong nhấc bổng Vũ Duy Ninh lên, phi thân lên bờ.
Vũ Duy Ninh chợt cất tiếng hỏi:
- Đại danh của các hạ là gì?
Lão ma đầu kia mang chàng rảo bước, vừa đi vừa đáp:
- Lão phu là Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang, ngươi hỏi làm gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trong người ta có một danh sách bảy mươi hai tên ma đầu các ngươi, mỗi khi ta giết chết hay bắt sống được một tên thì xóa tên kẻ ấy trong danh sách, như thế ta mới nhớ là mình giết chết, bắt sống được bao nhiêu.
Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang hô hô cười lớn nói:
- Bây giờ ngươi đang tính bắt hay giết lão phu đấy à?
Vũ Duy Ninh nói:

- Đúng thế, bây giờ là lúc tốt nhất đấy.
Câu nói vừa dứt, chân lực phát ra, chợt nghe bựt bựt bựt mấy tiếng, dây thừng trói quanh người chàng đã đứt tung.
Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang không ngờ chàng đã vận công giải khai được huyệt đạo rồi, nhất thời cả kinh biến sắc, tay trái vội vung lên, định vứt chàng ra.
Nhưng Vũ Duy Ninh đã chuẩn bị rồi, chàng vừa bứt đứt được dây trói, chưởng phải đã từ trên giáng xuống, chỉ nghe "bình" một tiếng, trúng vào giữa ngực Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang.
Hình Tất Quang giống như bị sét đánh trúng, rú lên một tiếng, phun ra mấy búng máu, loạng choạng lùi lại vài bước, sau cùng đứng không vững, ngồi phịch xuống đất.
Vũ Duy Ninh gỡ tấm vải đen che mắt ra, phi thân nhảy xổ tới lão ma đầu đang mang Diêu Ngọc Nga.
Lão ma đầu kia sắc mặt tái xanh, né người vọt ra vài trượng, một tay đặt lên đầu Diêu Ngọc Nga, cao giọng quát lớn:
- Không được nhúc nhích, ngươi mà động đậy, lão phu sẽ giết cô ta ngay.
Vũ Duy Ninh dừng lại, cười lạnh lẽo nói:
- Nếu ngươi muốn chết thật, thì cứ giết cô ta xem!
Lão ma đầu kia vừa sợ vừa giận, nhìn chằm chằm vào chàng hung dữhỏi:
- Tiểu tử ngươi nhẫn tâm nhìn cô ta chết à?
Vũ Duy Ninh sắc mặt sa sầm, lạnh lẽo nói:
- Buông cô ta xuống, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.
Lão ma đầu kia tức giận nói:
- Ngươi đừng nằm mơ!
Vũ Duy Ninh cất chân bước tới.
Lão ma đầu liên tiếp lùi lại, gầm lên:
- Đứng lại, không thì lão phu sẽ ra tay đấy.
Vũ Duy Ninh sợ y ra tay giết chết Diêu Ngọc Nga thật, bèn dừng chân nói:
- Ngươi là một trong đám ma đầu bị Đồng Tâm Minh ra lệnh truy nã, chỉ cần ngươi chịu buông Diêu cô nương xuống, ta có thể đảm bảo cho ngươi, xin Du minh chủ xét cho ngươi được Vô tội, thế nào?
Lão ma đầu kia cười nhạt nói:
- Không, dù Đồng Tâm Minh có xét xử cho lão phu được Vô tội, Vô Danh Ma cũng không chịu tha lão phu đâu, lão phu việc gì phải làm chuyện ngu ngốc như vậy?
Vũ Duy Ninh nói:

- Du minh chủ có thể giữ gìn cho ngươi được an toàn.
Lão ma đầu kia lắc đầu nói:
- Thôi đừng rườm lời!

Hồi 77
Uyên ương liền cành

vũ Duy Ninh mày kiếm chợt giương lên, mắt lộ sát khí nói:
- Ngươi đến chết cũng không buông Diêu cô nương xuống chứ gì?
Lão ma đầu kia chợt co người phóng mau đi, cười rộ nói:
- Đúng đấy! Ngươi có cách nào thì cứ giở ra đi!
Vũ Duy Ninh nổi giận, sải bước đuổi mau theo.
Lão ma đầu kia quả thật thân thủ cao cường, tuy y mang Diêu Ngọc Nga trên tay mà thân hình mau lẹ kỳ dị khôn tả, chỉ nhô lên hụp xuống vài cái, đã chạy tới ven rừng cạnh một dãy núi đá.
Vũ Duy Ninh đuổi cách y chừng sáu bảy trượng, thấy y chạy vào rừng, trong lòng lại rất thích thú, vì chàng biết đối phương mang thêm một người chạy trong rừng rậm sỏi đá, tất nhiên không thể chạy mau được, chỉ cần mình cứ theo sát, sớm muộn gì cũng đuổi kịp.
Chỉ thấy lão ma đầu kia chạy vào rừng rộng, chợt quay người đứng lại cười nói:
- Tiểu tử, bang chủ chúng ta và mọi người đang Ở trên núi, ngươi có giỏi thì cứ đuổi lên xem.
Câu nói chưa dứt, thân người lại vọt nhảy lên ngọn cây, thi triển khinh công tuyệt đỉnh đạp lên ngọn cây chạy lên đỉnh núi.
Vũ Duy Ninh quát lớn một tiếng, cũng tung người lên ngọn cây đu ồi sát phía sau.
Hai người cùng thi triển khinh công tuyệt kỹ lướt đi trên ngọn cây, nhanh hơn sao băng, trong chớp mắt đã chạy qua một hòn núi.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh chỉ còn cách đối phương ba bốn trượng, chàng lặng lẽ móc ra một (ánh bạc Vụn, vung tay ném vào bối tâm của đối phương, quát lớn:
- Lão tặc! Bang chủ của các ngươi đâu?
Chàng cất tiếng quát lên, mục đích là để đối phương phân tán tinh thần, không nghe thấy tiếng ám khí rít gió đánh tới. Song lão ma đầu kia kinh nghiệm giang hổ cực kỳ phong phú, vừa nghe tiếng quát,

thân hình đột nhiên lách qua một bên, (ánh bạc Của vũ Duy Ninh ném lướt qua người y rơi vào khoảng không.
- HÔ hô hô! Tiểu tử! Trên người ngươi còn bạc nhiều lắm, ném hết ra đi chứ!
Vũ Duy Ninh quá đỗi tức giận, chàng không ngờ thân thủ của đối phương lại cao cường tới mức ấy, vì trong con mắt của chàng thì đám bảy mươi hai tên ma đầu, trừ Vô Danh Ma và hơn mười người bọn Tam Tuyệt Độc Hồ đều không có nhân vật nào xuất sắc đáng kể, đến giờ mới biết là lầm, bèn cao giọng gọi:
- Lão tặc, thân thủ ngươi thật không tầm thường, báo danh hiệu nghe thử xem.
Lão ma đầu kia cười nói:
- Người ta gọi lão phu là Thánh Thủ Nhân Viên SÔ Tử Nghị, công phu khác chẳng đáng gì, nhưng về khinh công cùng ám khí thì tự tin là chẳng kém ai cả.
Vũ Duy Ninh vừa đuổi vừa cao giọng nói:
- Ngươi là nhân vật đã có tiếng tăm mấy mươi năm, có dám dừng lại đánh nhau với ta một phen không?
Thánh Thủ Nhân cười hô hô nói:
- Được thôi! Đợi lão phu mang con nha đầu này đi an bài xong, chúng ta sẽ quyết cao thấp một phen!
Vũ Duy Ninh nói:
- Muốn đánh nhau thì đánh ngay đi thôi, nếu ta không hơn được ngươi, thì sẽ để mặc ngươi mang Diêu cô nương đi.
Thánh Thủ Nhân Viên cứ làm như không nghe thấy, thân hình cứ như một làn khói nhẹ lướt đi, chui tọt vào một đường sơn cốc chật hẹp.
Vũ Duy Ninh cũng theo sát phóng vào, đưa mắt nhìn qua đã không thấy Thánh Thủ Nhân Viên đâu, trong lòng nóng nảy vội kêu to:
- Ngọc Nga! CÔ Ở chỗ nào?
Nguyên là trong sơn cốc này ngổn ngang đá mọc như rừng, Thánh Thủ Nhân Viên đã núp vào đám loạn thạch, nên Vũ Duy Ninh gọi Diêu Ngọc Nga, chỉ cần Diêu Ngọc Nga lên tiếng thì có thể biết Thánh Thủ Nhân Viên Ở chỗ nào.
Tiếng kêu của chàng vừa dứt, chợt nghe bên trái phía trong sơn cốc có người ứng tiếng đáp:
- Tiểu tử, lão phu Ở đây!
RÕ ràng là giọng nói của Thánh Thủ Nhân Viên.
Vũ Duy Ninh ngước nhìn lúc ấy mới phát hiện là Thánh Thủ Nhân Viên đang đứng thẳng người tại một khối đá nhô ra trên vách núi cao

phía trên, nhất thời bất giác sững sờ.
Khối đá nhô ra trên vách núi ấy cách mặt đất khoảng hai mươi trượng, mà đối phương lại có thể trong chớp mắt phi thân lên tới, thì khinh công cao cường quả là tới mức hiếm thấy trong võ lâm.
Vũ Duy Ninh sợ y đột nhiên nảy ác tâm quăng Diêu Ngọc Nga xuống dưới, nên không dám lập tức phi thân lên, chỉ ngước đầu kêu lớn:
- Lão tặc, ngươi định đứng trên đó, vĩnh viễn không xuống sao?
Thánh Thủ Nhân Viên cười hô hô nói:
- Đúng đấy, cho tới khi nào bang chủ của chúng ta tới thì thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- sao mới rồi ngươi nói rằng bang chủ các ngươi đang Ở trong núi
Thánh Thủ Nhân Viên nói:
- Bà ta sẽ tới ngay thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đây không phải là hồ Động Đình , bà ta tới làm gì?
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Bà ta trao đổi tù nhân Ở hồ Động Đình xong, trở về sẽ qua ngang đây Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Ta và Diêu cô nương chưa đi, lão tặc lại cho rằng Du minh chủ chịu thả người à?
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga thật tuy chưa tới, nhưng Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga giả thì tới rồi.
Vũ Duy Ninh cả kinh tự nhủ:
- Không xong! Căn cứ vào việc Vô Danh Ma chỉ sai hai lão ma đầu này đưa mình và Diêu Ngọc Nga ra khỏi núi, có thể biết lời y vừa nói là thật. Vô Danh Ma quả nhiên đã theo kế trộm rồng đổi phụng của Độc Nương Tử rồi...
Chàng càng nghĩ càng thấy đúng, bất giác vừa hoảng sợ vừa căm giận, quát lớn:
- Cứ cho rằng ngươi nói đúng đi, nhưng ngươi định chờ Vô Danh Ma tới đây cứu nguy, chỉ sợ là nằm mơ thôi!
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Thếnào là nằm mơ?
Vũ Duy Ninh cười gằn nói:
- vẻn vẹn có hai chục trượng cao thì chưa cản nổi ta đâu.
Thánh Thủ Nhân Viên cười nhìn xuống, nham hiểm nói:
- Nếu ngươi không sợ con nha đầu này biến thành đống thịt nát, dĩ nhiên cứ lên thôi.
Vũ Duy Ninh thoáng biến sắc, hừ lạnh nói:

- Ngươi nghĩ thế à?
Thánh Thủ Nhân Viên nhấc Diêu Ngọc Nga, cười sằng sặc quái dị nói:
- Tiểu tử ngươi mà dám động đậy, lão sẽ quăng con nha đầu này xuống ngay.
Vũ Duy Ninh tức không chịu được, kêu lên:
- Thánh Thủ Nhân Viên SỐ Tử Nghị ngươi nếu có giỏi thì tới đây đánh nhau với ta một trận.
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Lão phu cũng đang định như thế đấy.
Vũ Duy Ninh trong lòng mừng rỡ, nói:
- Thế thì xuống đây!
Thánh Thủ Nhân Viên ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:
- Được, lão phu đặt con nha đầu này Ở đây xuống đánh nhau với ngươi cho biết cao thấp, nhưng trong lúc đánh nhau ngươi không được lên đây. Chỉ lúc nào ngươi đánh bại được lão phu rồi mới được lên cứu cô ta xuống.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cứ thế mà làm, nhưng ngươi phải để Diêu cô nương Ở đó, không được cởi dây trói, cũng không được giải khai huyệt đạo.
Thánh Thủ Nhân Viên vốn không có ý cởi dây trói và giải khai huyệt đạo cho Diêu Ngọc Nga, nhưng nghe thấy Vũ Duy Ninh giao hẹn như vậy, ngạc nhiên cười hỏi:
- Tại sao lại thêm điều này?
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ ta hoàn toàn không biết võ công, nếu ngươi cởi dây trói và giải khai huyệt đạo cho cô ta, lúc cô ta hoảng hốt có thể sảy chân rơi xuống.
Thánh Thủ Nhân Viên ngoái đầu nhìn bốn phía, biết rõ rằng một cô gái không biết võ công bị đặt trên vách núi cao hai mươi trượng, lên không được, xuống không được thì quả có thể lòng sợ chân run, vì thế lại sinh ra ý định muốn đùa giỡn, cười nói:
- Không, lão phu muốn cởi dây trói và giải khai huyệt cho cô ta kia.
Nói xong rút ra một lưỡi truỵ thủ, cắt dây trói cho Diêu Ngọc Nga, rồi lại động giải khai Ma huyệt cho nàng. Y làm như vậy, ngoài ý định muốn đùa ra, còn có tác dụng khác, đó là tuy y tự tin không tới nỗi thua Vũ Duy Ninh, song cũng không dám chắc rằng mình sẽ thắng, nên y muốn cho Vũ Duy Ninh bị phân tâm vì lo cho sự an nguy của Diêu Ngọc Nga, có lợi cho y hơn.
Vũ Duy Ninh thấy y cắt dây trói cho Diêu Ngọc Nga, lại giải khai Ma

huyệt cho nàng, trong lòng vừa sợ vừa mừng, bèn làm vẻ hoảng sợ kêu lớn:
- Họ SÔ kia, ngươi thật là đồ mặt dầy!
Thánh Thủ Nhân Viên hô hô cười rộ, phóng người lao xuống, tay cầm truỵ thủ ngọn đâm về phía Vũ Duy Ninh nói:
- Lại đây! Tiểu tử, ngươi dùng binh khí gì?
Vũ Duy Ninh nhìn quanh thấy trên mặt đất có một cây gậy trúc, bèn bước tới nhặt lên, rồi bước tới gần đối phương lạnh lùng nói:
- Ngươi chịu xuống đây động thủ với ta, như vậy thì cũng còn có một chút bản sắc anh hùng, nên ta quyết định không giết chết ngươi...
Thánh Thủ Nhân Viên tuy từng nghe rằng Vũ Duy Ninh không phải là đồ trẻ con, nhưng vẫn không tin rằng chàng có thể đánh đổ mấy mươi năm tu vi của mình, nghe xong bất giác cười ngất nói:
- Hô! Lão phu lại muốn khuyên ngươi không cần khách sáo, ngươi không định giết chết lão phu, lão phu lại định giết chết ngươi đây.
Vũ Duy Ninh tới cách y khoảng một trượng thì dừng lại nói:
- Vậy thì ra tay đi!
Thánh Thủ Nhân Viên nhún vai, tỏ vẻ kẻ cả nói:
- Phải là ngươi tấn công trước, lão phu động thủ với một tiểu tử nhỏ như ngươi, há lại không nghĩ tới thân phận à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Tốt, tiếp chiêu đây!
Chữ "đây" vừa buông ra, ngọn gậy trúc trong tay chàng đã điểm tới, mau lẹ như con rắn uốn mình.
chàng định là phải đánh mau thắng mau, nên vừa ra tay đã sử dụng ngay Linh Xà Kiếm Pháp mà sư phụ Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Dương Uy truyền cho.
Thánh Thủ Nhân Viên vừa thấy chiêu thức chàng phát ra mau lẹ phi thường, phiêu hốt khó lường, trong lòng hoảng sợ, không dám ra chiêu đánh trả, nhún chân nhảy lui ra vài trượng.
Cao thủ đối đầu nhau đáng ngại nhất là không nhìn rõ được lộ số võ công của đối phương, nên y vừa lui lại một lần, bị mất tiên cơ, lập tức rơi vào thế thủ.
Vũ Duy Ninh như bóng theo hình tiến sát theo, cây gậy trúc trong tay biến thành một vầng ánh sáng màu xanh, rít gió phóng thẳng ra.
Thánh Thủ Nhân Viên đang chờ cơ hội phản kích, nhưng chợt thấy cây gậy trúc trong tay chàng biến thành bảy tám ngọn ngọn nào cũng điểm vào yếu huyệt của mình, mà lại không nhìn rõ hư thực ra sao, bất giác lại thủ tiêu ý niệm tấn công, vội vàng xoay chân nghiêng người, tránh ngang ra vài trượng.

Tuy y hai phen bị bức bách không biết hóa giải chiêu thức của đối phương thế nào, song vẫn chẳng có vẻ thua kém, bởi y có một thân pháp đặc dị, trong lúc tiến lui mau như chớp xẹt, so với một con vượn còn linh hoạt hơn nhiều. Trong chớp mắt, y đã xoay vòng ra sau lưng Vũ Duy ninh.
Đây là lần đầu tiên y tìm được cơ hội tấn công, dĩ nhiên không chịu bỏ qua, ngọn truy thủ trong tay phóng ra đâm vào đại huyệt Thận môn trên lưng Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh liên tiếp đánh ra bốn chiêu đều trượt, đã biết y thân pháp linh hoạt dị thường, muốn thủ thắng chỉ có một cách là dẫn dụ cho y tấn công, nên biết rõ là y tấn công từ phía sau cũng không lập tức quay người đón đỡ, để cho ngọn truy thủ của y còn cách mình mấy tấc mới đột ngột xoay người chuyền bước, vung cây gậy lên đánh mạnh vào tay y.
Thánh Thủ Nhân Viên cũng tính là chàng sẽ đối phó như vậy, nên thân thủ không chút rối loạn, ngọn truỵ thủ đang đâm ra rút ngay lại, đồng thời ngửa người nhấc chân quét luôn vào hạ bàn của Vũ Duy Ninh. Một cước này lực đạo cực mạnh, Vũ Duy Ninh mà bị quét trúng thì thếnào cũng bị gãy cả hai chân.
Nhưng Vũ Duy Ninh đã tính rằng thế nào y cũng phóng ra ngọn cước này, nên đúng lúc y đang ngửa người, thân hình cùng xoay sang bên trái y, đồng thời đánh luôn cho y một gậy vào lưng.
"Phách" một cái, Thánh Thủ Nhân Viên đã trúng gậy.
Thánh Thủ Nhân Viên kêu lên một tiếng quái dị, thân hình lăn lông lốc như cái bánh xe ra hơn hai trượng mới nhảy dựng dậy.
Vũ Duy Ninh đánh trúng lưng y một gậy, biết là không trúng vào chỗ yếu hại, nên lập tức phi thân vọt tới, quát lớn một tiếng, đầu gậy lại đâm ra.
Thánh Thủ Nhân Viên thẹn quá hóa giận, chợt nổi ý liều mạng, không lui lại tiến ngọn chuỳ thủ bên tay phải phóng mạnh ra đón đầu gậy của Vũ Duy Ninh đâm tới, tay trái xòe ra như vuốt ưng, vận hết công lực bình sinh chụp thẳng vào tâm khẩu Vũ Duy Ninh.
Vũ Duy Ninh cả mừng, lại lập tức thi triển Linh Xà Kiếm Pháp, ngọn gậy trúc đang đâm tới biến chiêu quét ngang, nghiêng người qua một bên đập vào mặt đối phương.
Thánh Thủ Nhân Viên chỉ thấy mắt hoa lên một cái, đang định lui lại tránh thì đã muộn, hàm dưới bị trúng một gậy, lập tức gãy luôn mấy cái răng, dập môi phun máu.
Vũ Duy Ninh lật lại ngọn gậy trúc, phóng nhanh tới một nhát, quát lớn:

- Nằm xuống!
- chưa chắc!
Thánh Thủ Nhân Viên gầm lên một tiếng, dùng chiêu Diêu Tử Phiên Thân tung người ra ngoài mấy trượng, ngọn chuỳ thủ trong tay đột nhiên bắn thẳng ra.
Nhát phi đao này hoàn toàn bất ngờ, nên khi Vũ Duy Ninh phát giác ra thì ngọn chuỳ thủ đã bắt tới còn cách yết hầu chàng ba tấc.
Chàng giật mình kinh hãi, nghiêng đầu né qua, nhưng không tránh được hết, vành tai phải bị ngọn chuỳ thủ cứa rách một đường. Vết thương tuy nhẹ, nhưng cũng khiến chàng khựng lại mất một thoáng.
Nhưng trong lúc chàng khựng lại, Thánh Thủ Nhân Viên lại đã lui ra thêm mấy trượng tới dưới vách đá. Vũ Duy Ninh sợ y sẽ lại lên trên khống chế Diêu Ngọc Nga, vội gọi:
- Lại đây, chúng ta tiếp tục phân cao thấp!
Thánh Thủ Nhân Viên cười lớn nói:
- Không lại nữa! Tiểu tử nhà ngươi có đủ cả hai tay, lão phu lại lên trên kia viện binh là hay nhất.
Xong câu nói, người đã xông lên vách đá.
Vũ Duy Ninh nóng nảy, hết sức nhún chân một cái nhảy xổ tới.
Nhưng khi chàng tới dưới vách đá thì Thánh Thủ Nhân Viên đã lên tới chỗ táng đá nhô ra, quơ tay một cái nắm lưng Diêu Ngọc Nga nhấc lên.
Vũ Duy Ninh tức giận tới mức ù cả tai, quát lớn:
- SÔ Tử Nghị, ngươi còn biết giữ thể diện không?
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Sống chết trước mắt, ai dám giữ thể diện nữa?
Vũ Duy Ninh thật tình không ngờ y lại giảo hoạt tới mức ấy, nhất thời lòng bừng lửa giận, thét lớn một tiếng, phi thân vọt lên vách đá.
Thánh Thủ Nhân Viên hai tay nhấc cao Diêu Ngọc Nga thét:
- Lui xuống mau! Ngươi muốn thấy con nha đầu này bị ném chết không?
Vũ Duy Ninh thấy mặt y đầy sát khí, không dám hấp tấp, chỉ còn biết lui lại xuống mặt đất, nén giận lớn tiếng nói:
- Buông cô ta xuống, ta không lên nữa đâu!
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Thế mới là trẻ ngoan chứ!
Nói xong buông Diêu Ngọc Nga xuống, nhưng vẫn nắm chặt một cánh tay của nàng.
Diêu Ngọc Nga như đau quá, rên rỉ nói:
- Buông tay ta ra, ngươi nắm ta đau quá!

Thánh Thủ Nhân Viên cười hung dữ nói:
- Cố một chút, nha đầu, lão phu mà không nắm chặt lấy ngươi, lỡ sẩy chân một cái thì thành đống thịt nát đấy!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi nắm nhẹ tay một chút không được sao?
Thánh Thủ Nhân Viên thấy nàng nhăn nhó khổ sở, bất giác cũng thấy thương hương tiếc ngọc, bàn tay đang nắm chặt cánh tay nàng cũng nới lỏng ra, cười nói:
- Như thế này được chưa?
Diêu Ngọc Nga không đáp, cúi nhìn Vũ Duy Ninh phía dưới nói:
- Ngươi đi đi! Đừng nghĩ tới ta nữa!
Vũ Duy Ninh sầm mặt im lặng.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Bọn Vô Danh Ma mà tới, ngươi chạy không được đâu, đi mau đi!
Vũ Duy Ninh hừ lạnh một tiếng nói:
- Ta mà chạy được một mình, thì đã chạy lâu rồi.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi chạy trước đi, rồi tìm cách cứu ta sau không được à?
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói chen vào:
- Không được! Y mà dám chạy, lão phu sẽ lập tức cho cô được một phen khoái lạc.
Diêu Ngọc Nga biến sắc, vừa sợ vừa giận nói:
- Ngươi nói thế là có ý gì?
Thánh Thủ Nhân Viên nở nụ cười bí ẩn nói:
- Ý tứ là thế này, y cứ ngoan ngoãn đứng dưới đó, không được làm càn, cũng không được bỏ đi.
Diêu Ngọc Nga mắt hạnh trợn tròn, nghiến răng nói:
- Ta căm thù ngươi! Ta mà có luyện võ công, thì phải xô ngươi xuống dưới kia mới hả lòng.
Thánh Thủ Nhân Viên cười hô hô nói:
- Nhưng cô không biết võ công.
Diêu Ngọc Nga căm hờn nói:
- Rồi cũng có một ngày ta luyện thành võ công, lúc ấy nhất định ta sẽ giết ngươi.
Thánh Thủ Nhân Viên cười thỏa thuê, nói:
- Được mà! Nếu được chết dưới tay một cô nương đẹp đẽ thế này, thì chết cũng không đáng tiếc.
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu ngươi vui lòng chết dưới tay ta, thì bây giờ buông tay ta ra, ta sẽ đánh ngươi một chưởng lộn cổ xuống dưới cho mà xem.

Thánh Thủ Nhân Viên quả nhiên buông cổ tay nàng ra, ưỡn ngực nói:
- Được, ngươi đẩy thử xem!
Diêu Ngọc Nga lui lại một bước, xoa xoa chỗ cổ tay bị y nắm đỏ rần lên, mặt hiện vẻ ngờ vực nói:
- Ngươi thật không sợ chết sao?
Thánh Thủ Nhân Viên cười nói:
- Đúng đấy, cô đẩy xem!
Diêu Ngọc Nga cắn cắn môi nói:
- Ngươi cho rằng ta đẩy không được à?
Thánh Thủ Nhân Viên nói:
- CÔ cứ đẩy thử thì biết mà!
Diêu Ngọc Nga buông một tiếng "được", hai tay đưa ra đẩy mạnh vào lưng y.
Xem ra nàng đã dùng hết sức lực toàn thân, nào ngờ Thánh Thủ Nhân Viên hai chân như đã mọc rễ trên tảng đá, không hề nhúc nhích.
vũ Duy Ninh đứng dưới vách đá thấy nàng đẩy không được Thánh Thủ Nhân Viên, trong lòng thầm kêu đáng tiếc, tự nhủ:
"Kỳ quái, nội công của nàng cũng đã có chỗ thành tựu, mình lại từng ngầm dạy nàng không ít công phu quyền chưởng, theo đó mà nói thì đẩy y không khó, tại sao lại không đẩy được y nhúc nhích chút nao.
Diêu Ngọc Nga đẩy một lần không thành công, như không phục, lại xoa tay xô ra, kêu lên:
- Xuống đi!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 78
Ngàn cân treo sợi tóc

Thánh Thủ Nhân Viên vẫn đứng yên không động. Diêu Ngọc Nga thấy y vẫn không động đậy, hốt nhiên nổi nóng, giơ tay đánh như mưa vào lưng y, kêu gào ầm ĩ:
- Ngươi dùng yêu thuật! Ta đánh cho ngươi chết, đánh cho ngươi chết...
Thánh Thủ Nhân Viên ngửa mặt cười rộ nói:
- HÔ hô hô! Vũ Duy Ninh ngươi xem này, có con gái đấm lưng cho,

thích thật đấy!
Vũ Duy Ninh mười phần buồn bực, thở dài nói:
- Xem kìa! Ngọc Nga cô có luyện tập mười năm nữa cũng không lay động được y thì phí sức làm gì chứ?
Diêu Ngọc Nga chép miệng, co tay lui lại, dựa vào vách đá thở hổn hển.
Thánh Thủ Nhân Viên quay đầu cười nói:
- Thế nào? Không đấm lưng cho ta nữa à?
Diêu Ngọc Nga chợt đưa mắt nhìn xuống đường vào sơn cốc, sợ hãi kêu lên:
- Chạy mau đi! Bọn họ tới rồi kìa!
Thánh Thủ Nhân Viên phấn khởi hẳn, vội vã quay đầu nhìn lại.
Đúng vào lúc y quay đầy lại, lưng bị húc "bình" một tiếng, thân hình theo đó lộn ra khỏi tảng đá, đầu dưới chân trên rơi xuống đất.
Tảng đá tuy cách mặt đất chỉ hai chục trượng, nhưng người ta không phải là chim chóc, cho dù người biết võ công mà đột nhiên sẩy Chân rơi xuống vẫn cầm chắc là chết, huống chi Thánh Thủ Nhân Viên lại bị đánh một chưởng không nhẹ vào lưng, mất cả khả năng tự chủ, cuối cùng trong một tiếng kêu dài thê thảm, nặng nề rơi xuống bãi đá lởm chởm bên dưới, mặt mũi dập nát, óc máu tung tóe.
Vũ Duy Ninh vui mừng quá mức, bất giác vỗ tay kêu ầm lên:
- Có thế chứ! Ngọc Nga, cô quả không phải tầm thường!
Diêu Ngọc Nga lần đầu tiên trong đời ra tay giết người, lòng không khỏi hoảng sợ, run lên hỏi:
- Y chết rồi à?
Vũ Duy Ninh vui vẻ đáp:
- Đúng vậy, y xuống âm phủ rồi!
Diêu Ngọc Nga im lặng một lúc, chợt nhảy xuống kêu to:
- Thế thì ta cũng hết sống rồi!
vũ Duy Ninh cả kinh biến sắc, vội vàng tiến lên một bước, giang hai tay ra, ôm chầm lấy nàng từ trên vách đá rơi xuống, nhưng vì sức rơi quá mạnh, tuy đón được nàng, nhưng chàng cũng ngã lăn ra đất.
Diêu Ngọc Nga từ trên mặt chàng bò dậy, không hề hấn gì, vội vã đứng dậy hỏi:
- Ngươi không sao chứ?
Vũ Duy Ninh xoa xoa lên mũi, từ từ bò dậy, lặng lẽ nói:
- CÔ to gan thật, sao lại nhảy bừa xuống như vậy? Nếu ta không đỡ kịp,thì...
Diêu Ngọc Nga cười nói:
- Ta biết là ngươi sẽ đỡ ta, cho nên ta mới dám nhảy xuống!

Vũ Duy Ninh dở khóc dở cười nói:
- Lần sau không bao giờ nên mạo hiểm như vậy, phải biết...
Diêu Ngọc Nga lại thản nhiên cười nói:
- Không có lần sau đâu, ngươi đừng dạy người ta có được không?
Vũ Duy Ninh tuy chưa hết sợ, nhưng vừa nghĩ tới việc mình và nàng cuối cùng cũng đã thoát khỏi tay kẻ thù, lại đổi sợ thành mừng, bước lên nắm tay nàng cười nói:
- Ngọc Nga, mới rồi cô đánh một chưởng giỏi lắm, ta vẫn nghĩ rằng không lẽ nào cô không xô được hắn rơi xuống.
Diêu Ngọc Nga khuôn mặt thoáng đỏ lên, xấu hổ cười nói:
- Lúc y để phòng, quả thật là ta xô hắn không động đậy.
Vũ Duy Ninh chăm chú nhìn nàng không nói, trên mặt chợt nóng bừng lên.
Diêu Ngọc Nga mặt càng hồng hơn, hạ giọng hỏi:
- Làm gì mà cứ nhìn người ta thế?
Vũ Duy Ninh chợt kéo mạnh nàng vào lòng, ôm chặt tấm lưng thon thả, nói:
- Ngọc Nga, không biết tại sao, ta... ta càng ngày càng thấy thích cô, cô cho ta gần gũi một chút được không?
Diêu Ngọc Nga thẹn thùng không chịu nổi, vùng vẫy nói:
- Ngươi xấu lắm! Ta không nghĩ tới ngươi đâu!
Vũ Duy Ninh càng ôm chặt lấy nàng, lắp bắp nói:
- Thật mà, ta rất yêu mến cô, ta... ta... rất yêu cô!
Diêu Ngọc Nga cúi đầu không nói, nhưng không vùng vẫy nữa.
Vũ Duy Ninh khẽ khàng bế nàng đặt xuống, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, mặt càng đỏ hồng, lộ vẻ xấu hổ yêu kiều của thiếu nữ, lúc ấy không kìm chế được nữa, lập tức đặt môi mình lên đôi môi đỏ cua nàng...
Toàn bộ thế giới đối với họ chợt mất hết, họ cảm giác như lơ lửng trên mây, bay bổng chơi vơi...
Đột nhiên, bên cạnh họ vang lên một giọng nói Vô cùng lạnh lẽo:
- Giỏi lắm, các ngươi sung sướng quá đấy!
Giọng nói của Vô Danh Ma.
Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga giật bắn người như nghe phải tiếng sét lớn đột ngột vang lên, toàn thân run lên một cái, buông nhau ra, hoảng sợ thẫn thờ.
Lúc ấy chung quanh họ có hơn mười người đang đứng, đó là Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Nương Tử và Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Bệnh Lang Trung Tư ĐỔ Tinh, Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung

Mộng, Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương, Phó bang chủ Tư Không Sâm, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp, Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long, Sáp Sỉ Hổ Quách Giang, cả thảy mười ba người.
Chín người sau đều là tù nhân của Đồng Tâm Minh và Thiên Thủ Kiếm Khách, giờ đã trở về cả rồi.
Điều đó cho thấy Vô Danh Ma đã trao đổi tù nhân với Đồng Tâm Minh xong rồi, cũng cho thấy Đồng Tâm Minh đã mắc lừa.
Vũ Duy Ninh mặt lúc xanh lúc trắng, hai mắt ngó trừng trừng hổi lâu không nói được câu nào.
Quần ma như cảm thấy rất thú vị, không hẹn mà cùng "hô hô", "hắc hắc", "ha ha" cười rộ cả lên.
Chỉ có Vô Danh Ma khuôn mặt vẫn lạnh lùng không hề cười. Bà ta nhìn qua cái xác của Thánh Thủ Nhân Viên trên đống đá, lại nhìn quanh một vòng, mới đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Vũ Duy Ninh, lạnh lùng hỏi:
- Còn Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang đâu?
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc, mới thở dài chán nản nói:
- Việc đã qua rồi, còn hỏi làm gì?
Vô Danh Ma nói:
- Ta muốn biết các ngươi làm thế nào thoát được.
Vũ Duy Ninh gượng cười đáp:
- Bọn ta cũng chưa chạy thoát được, cho nên làm cách nào để thoát cũng không quan trọng nữa.
Vô Danh Ma hừ lạnh một tiếng, quay sang Sáp Sĩ Hổ Quách Giang dặn dò:
- Lão Quách, ngươi đi tìm xem bái huynh Bạch Ngạch Hổ của ngươi Ở đâu?
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang khom người vâng dạ, lập tức lao đi.
Vô Danh Ma lại nhìn Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Hai vị điểm huyệt cho họ, chúng ta phải đi thôi.
Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi ứng thanh bước lên. Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga không hề phản kháng, vì tình thế là hai người chống cự mười ba, họ đều biết là chống cự chỉ phí sức uổng Công.
Vô Danh Ma thấy Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi đã ra tay điểm huyệt Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga xong, vẫy tay nói:
- Được rồi, bọn ta đi thôi!
Nói xong, lao lên trước chạy mau vào trong sơn cốc.
Quần ma cất bước theo sau, một đoàn người chạy trong đường sơn cốc gập ghềnh khoảng hai ba dặm thì hết đường đi, chỉ thấy bốn bên

vách đá cao hơn trăm trượng dựng chót vót.
Bệnh Lang Trung Tư ĐỔ Tinh quay đầu nhìn bốn phía, mặt lộ vẻ ngờ vực nói:
- Bang chủ, chúng ta ẩn núp chỗ này, chỉ sợ không ổn.
Vô Danh Ma cười nói:
- Sao ngươi biết là không ổn?
Bệnh Lang Trung đưa tay chỉ quanh nói:
- Chỗ này là nơi tuyệt địa, bốn bên vách đá lại cao ngất không thể vịn trèo, nếu bọn Du Lập Trung đuổi tới đây, bọn ta chạy đường nào cho được?
Vô Danh Ma nói:
- Nếu chúng ta ẩn náu Ở đây, thì đúng là không có đường nào chạy
Bệnh Lang Trung ngạc nhiên hỏi:
- Không thế thì tới lúc đó bang chủ sẽ làm gì?
Vô Danh Ma chợt tung người lên một tảng đá cạnh đó, vẫy ta nói:
- Xin các vị theo ta!
Tiếng nói chưa dứt, chợt lách người một cái biến mất.
Té ra trên vách núi có một phiến đá lớn hình dáng như tấm bia mộ, phía sau là một thế giới khác, bà ta lách vào phía sau phiến đá ấy.
Bệnh Lang Trung chợt à lên một tiếng, phi thân theo sau.
Quần ma cũng ào ào nhảy lên, phi thân tới cạnh phiến đá, nhìn thấy phía sau là một khoảng trống, đủ cho một người nghiêng mình lách vào, đi được vài mươi bước, khoảng trống chợt to dần ra, lại có ánh sáng mặt trời chiếu tới. Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương lạ lùng nói:
- Khéo thật, chẳng lẽ đây là một sơn cốc kín?
Tam Tuyệt độc Hổ cười nói:
- Đúng thế, đây là một cốc địa kín đáo phi thường.
Tiếu Trung đao hỏi:
- Làm sao Bang chủ lại biết được chỗ này?
Tamtuyệtđộc Hổ nói:
- Đây là lão phu phát hiện. Mấy hôm trước, bang chủ sai lão phu đi xét con đường này. Lão phu tới đây thì hết đường, thấy một con chim ưng già từ sau phiến đá bay ra, nhất thời tò mò lên xem thử, mới phát hiện ra chỗ này.
Đang nói chuyện, đột nhiên thấy sáng bừng, trước mắt mọi người chợt hiện ra một đường sơn cốc cổ quái phi thường.
Đường sơn cốc này dài khoảng ba mươi trượng, vách đá cao trên năm mươi trượng, lại quái lạ là Ở chỗ nơi miệng cốc có một đường ruột dê khuất khúc chạy vòng như vỏ ốc lên trên, có thể theo đó mà lên tới mặt cốc địa. Ơ mặt cốc lại móc rất nhiều cây to, nếu núp vào

đó thì không lo bị người ta phát giác.
Bệnh Lang Trung cả mừng nói:
- Chỗ này hay quá! Từ nay bản bang có thể đặt tổng đàn Ở đây rồi.
Vô Danh Ma đứng Ở chỗ đầu đường nhỏ lên đỉnh cốc, thở hít mấy hơi rồi cười nói:
- Cốc địa bí mật này có thể làm nơi ẩn náu tạm thời, chứ không thể nào làm tổng đàn của bản bang được.
Bệnh Lang Trung sửng sốt hỏi:
- Tại sao vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Ra vào bất tiện, khi mưa lớn trong cốc ắt đọng nước, nhưng điểm quan trọng nhất là vạn nhất địch nhân phát hiện ra, bọn họ chỉ cần chặn giữ đường ra, bọn ta sẽ thành rùa trong nồi cả.
Bệnh Lang Trung nghe thấy có lý, bất giác đỏ mặt ngượng ngùng nói:
- Đúng vậy, bang chủ thật là nhìn xa thấy rộng...
Vô Danh Ma ngẫng đầu tính toán một lúc, chợt nói:
- Từ Tam Giáp, Hổ Hóa Long nghe lệnh đây!
Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long vừa nghe bang chủ tỏ vẻ trịnh trọng ra lệnh, vội khom người đáp:
- Thuộc hạ có mặt!
Vô Danh Ma nói:
- Xin hai vị trở ra giữ đường vào cốc, nếu phát hiện có kẻ địch tìm tới, thì ném đá làm hiệu, có bao nhiêu người tới thì ném bấy nhiêu viên đá.
Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long đồng thanh nói:
- Tuân lệnh.
Vô Danh Ma ngoảnh nhìn bọn họ một cái, lại nói:
- Quan trọng nhất là không được để kẻ địch phát hiện ra các ngươi!
- Vâng ạ!
- Đi đi!
Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long ôm quyền vái chào, rồi quay người đi.
Vô Danh Ma nhìn mọi người, vẫy tay nói:
- Chúng ta xuống đây.
Hai tay giang ra, người đã nhảy luôn xuống dưới đáy cốc.
Quần ma ào ào nhảy theo sau, từng người từng người đáp xuống, trong chớp mắt đã tới mặt cốc địa, tiến vào một khu rừng cây rập rạp che khuất ánh nắng mặt trời.

Vô Danh Ma ngồi xuống một gốc cây nói:
- Tả Khâu quân sư, đem bọn họ trói lên cây, hỏi bọn họ làm thế nào giết chết Thánh Thủ Nhân Viên. Nếu bọn họ không chịu trả lời, thì đánh cho một trận.
Tam Tuyệt Độc Hồ và Ngọc Diện Hoa Thi theo lời lấy ra một sợi dây, trói tay Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga treo lên hai cành cây.
Tam Tuyệt Độc Hồ lại bẻ một nhánh cây, vung tay tước bỏ nhánh lá thành một cây côn gỗ, chằm chằm nhìn vào Vũ Duy Ninh hắc hắc cười nhạt nói:
- ĐỔ đệ ngoan, ngươi muốn chịu khổ hay muốn ngoan ngoãn trả lời?
Vũ Duy Ninh biết không nên vì chuyện không quan trọng mà chịu đòn, bèn nói:
- Ta muốn trả lời, ngươi hỏi đi!
Tamtuyệtđộc Hổ hỏi:
- Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang Ở đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Đại khái bị thương nặng mà chết rồi.
- Ngươi làm thế nào đánh y bị thương?
- Đánh ra một chưởng trúng vào giữa ngực, vậy thôi.
- Các ngươi vốn bị điểm vào Ma huyệt, lại bị trói, làm thế nào có thể ra tay đánh người?
- Ta ngầm vận công giải khai huyệt đạo, rồi bứt đứt dây trói.
- Hừ, chỉ có trong vài tháng ngắn ngủi, tiểu tử ngươi đã luyện được nội công thâm hậu, đó là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy dạy ngươi phải không?
- Không phải, đó là ta ăn được trái nhân sâm ngàn năm.
- Trái nhân sâm ngàn năm từ đâu mà có?
- Là sư phụ cho ta.
- Té ra là như vậy... Vậy thì sau khi ngươi bứt dây ra tay đánh Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang bị thương rồi, Thánh Thủ Nhân Viên SÔ Tử Nghị lẽ ra phải ra tay khống chế con nha đầu kia, chứ tại sao cũng bị ngươi đánh chết.
- Y cắp Diêu cô nương chạy vào sơn cốc, bị ta đuổi theo, rồi lại bị chết dưới tay ta.
- Hừ, tiểu tử ngươi lắm phen giết hại người của bọn ta nhiều rồi, hôm nay lẽ nào lại để cho ngươi sống nữa!
Nói xong, cây côn gỗ trong tay vung mạnh đánh vào mặt Vũ Duy Ninh, trên mặt chàng lập tức hiện ra một vệt đỏ rườm máu.
Diêu Ngọc Nga thấy như chính mình bị đánh một gậy, vừa sợ vừa giận, lớn tiếng kêu:

- Dừng tay! Thánh Thủ Nhân Viên không phải là do y giết chết, mà do ta đây, ngươi tới đánh ta thì đúng hơn!
Tam Tuyệt Độc Hồ đang định đánh gậy thứ hai, nghe câu nói thoáng sửng sốt, quay nhìn nàng cười ngất nói:
- Ha ha! Con nha đầu ngươi cũng ra tay giết người được à?
Vô Danh Ma cũng cảm thấy lạ lùng, đứng dậy hỏi:
- Ngươi làm thế nào giết chết được Thánh Thủ Nhân Viên?
Diêu Ngọc Nga cắn cắn môi, cố gắng nói:
- Y cắp ta chạy lên trên vách đá, không chịu đánh nhau với Vũ Duy Ninh, ta bèn lừa y cởi dây trói, nhân lúc y sơ ý, đánh y một chưởng rơi xuống dưới.
Vô Danh Ma ngạc nhiên cười hỏi:
- Ngươi làm sao mà lừa y mở dây trói?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Ta nói với y là ta tay yếu chân mềm, xin y nới lỏng dây một chút. Y biết ta không hiếu võ công, lại biết rằng giải khai huyệt đạo cho ta xong, để ta đứng trên vách đá, có thể làm Vũ... Vũ Duy Ninh sợ hãi, vì vậy mới cởi trói cho ta...
Vô Danh Ma gật gật đầu, cười nhạt nói:
- Giỏi lắm, ngươi rất thông minh, hai người các ngươi đều rất thông minh, tương lai các ngươi kết thành vợ chồng rồi, nắm tay nhau hành đạo giang hồ, ắt sẽ giương oai một thời, danh truyền hậu thế.
Tam Tuyệt Độc Hồ tuy nghe giọng Vô Danh Ma có ý mỉa mai, nhưng cũng không nhịn được buột miệng hỏi:
- Bang chủ không định xử tử gã tiểu tử với con ma đầu này sao?
Vô Danh Ma cười nói:
- Không, chúng nó là một cặp Kim Đồng, Ngọc Nữ, ta không thể tàn ác như y ấy được Quần ma nghe thế đều có ý bất mãn. Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình đứngdậynói:
- Bang chủ không xử tử bọn họ, làm sao yên ủi vong hồn những người đã chết?
Vô Danh Ma thu giọng cười lại, lạnh lùng nói:
- chết đối với chúng nó không phải là hình phạt tàn khốc, ta muốn để chúng sống thật đau khổ, các ngươi chờ mà xem!
Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng nói ngay:
- Đúng! Chết thì đau khổ có một lúc, để chúng sống mà chịu tội mới là ý hay.
Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ vỗ tay nói:
- Thuộc hạ có một ý rất hay, có thể khiến bọn chúng sống mà chịu tội
Vô Danh Ma ủa khẽ một tiếng, cười hỏi:

- Ý hay gì vậy?
Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ nói:
- Chúng ta cho chúng lấy nhau trước đã, rồi chặt tay một đứa,chặt chân một đứa, để chúng một đứa có chân không tay, một đứa có tay không chân.
Vô Danh Ma cười nói:
- Ý ấy không dở, nhưng chúng nó có chịu lấy nhau Ở đây không?
Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ chỉ Bệnh Lang Trung Tư ĐỖ Tinh nói:
- Tư ĐỖ huynh có loại thuốc ấy, xin bỏ ra hai viên cho chúng uống, chỉ sợ chúng chẳng chịu buông nhau ra thôi!
Vô Danh Ma gật gật đầu nói:
- Hay thì hay, nhưng ta còn muốn lợi dụng chúng để dụ bắt Du lão tặc, chuyện đó chờ khi nào bắt Du lão tặc rồi làm cũng được.
Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn cười nói:
- Chặt chân tay chúng nó thì chờ bắt Du lão tặc xong hãy làm, còn cho chúng nó lấy nhau thì bây giờ làm ngay có sao đâu!
Quần ma đều nghĩ tới một phen thích mắt, lập tức phụ họa:
- Phải lắm! Cho chúng nó một phen điên loan đảo phụng đi, để mọi người nhìn cho sướng mắt.
Vô Danh Ma ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu cười nói:
- Cũng được, Tư ĐỖ lão, lấy hai viên thuốc của ngươi cho chúng uống đi!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 79
Thiên la địa võng

Bệnh Lang Trung tư ĐỖ Tinh nói:
- Không được rồi, những thuốc men của thuộc hạ đã bị Đồng Tâm Minh thu hết cả.
Quái Thủ Phiên Thiên kêu lên:
- Nói bậy! Lão phu biết rõ rằng ngươi giấu các thứ thuốc men trong giày, ngươi không chịu đưa ra, lão phu sẽ ra tay cướp đấy!
Bệnh Lang Trung không biết làm sao, đành phải cởi một chiếc giày ra, gỡ một miếng vải lót bên trong, lấy ra hai viên thuốc tròn bao sáp bên ngoài, miễn cưỡng đưa cho Quái Thủ Phiên Thiên, nói:

- Đây, cầm lấy!
Vô Danh Ma nói:
- Ta nghe nói Tư ĐỔ lão trong chuyện này không phải là không thích, sao lại không muốn đưa hai viên thuốc ra như vậy?
Quái Thủ Phiên Thiên cầm lấy hai viên thuốc, cười nói:
- Té ra Bang chủ vẫn bị y che mắt. Y chế ra loại thuốc này không phải để dùng, mà là để bán cho những hạng vương tôn công tử và loại già rồi còn ham vui có tiền, mỗi viên giá năm mươi lạng bạc. Bây giờ y thò ra hai viên, so với lúc bình thường thì mất toi một trăm lượng bạc, tự nhiên là đau lòng rồi!
Vô Danh Ma cười khì một tiếng nói:
- Một viên thuốc năm mươi lạng bạc, đắt quá!
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Đắt thì đắt thật, nhưng người mua có thể lợi dụng để chiếm được trinh tiết của một cô gái, cho nên còn nhiều người muốn mua lắm.
Ngọc Diện Hoa Thi cười nói:
- Được rồi Chứ huynh, mọi người đang chờ xem diễn trò đây, mau mau cho chúng uống đi chứ!
Quái Thủ Phiên Thiên Chứ Tích Kỳ quay người bước về phía Diêu Ngọc Nga, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, mái tóc rũ về một bên, y đưa tay đỡ cằm nàng lên nhìn, kêu to:
- ơ, con nha đầu này sợ quá ngất đi rồi!
Nguyên là Diêu Ngọc Nga tuy quyết tâm sẵn sàng chịu chết, song vừa nghe bọn họ bàn nhau dùng thuốc để bắt mình và Vũ Duy Ninh làm chuyện "vợ chồng", vừa thẹn vừa uất, lập tức ngất luôn.
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Không sao, dưới gốc cây có nước, cứ vốc lên đổ lên mặt là tỉnh thôi.
Nói xong, khom người vốc nước rưới lên mặt Diêu Ngọc Nga.
Quái Thủ Phiên Thiên quay bước sang phía Vũ Duy Ninh, thấy mặt chàng đầy vẻ phẫn nộ, bất giác hắc hắc cười quái dị nói:
- Tiểu tử, xem ra ngươi có vẻ không vui, thật là một thằng to đầu mà ngốc, đây là chuyện vui mừng to bằng trời đấy nhé!
Vũ Duy Ninh phì một tiếng, phun một bãi nước bọt trúng giữa mặt Quái Thủ Phiên Thiên sửng sốt, kế đột nhiên cả giận, giơ thẳng tay bốp bốp chát chát vào mặt chàng.
Vô Danh Ma chờ Quái Thủ Phiên Thiên đánh hơn chục cái mới cất tiếng nói:
- Được rồi, cho y uống thuốc đi.
Quái Thủ Phiên Thiên nghe thấy mới dừng tay, bóp vỡ lớp sáp bao

ngoài một viên thuốc, lại đưa tay trái ra bóp vào hàm Vũ Duy Ninh cho chàng há miệng, bỏ viên thuốc vào.
Đủng lúc ấy, ào một tiếng, một cái bóng người từ trên cốc bay xuống. Y là Sáp Sĩ Hổ Quách Giang!
Quần ma vì đều tập trung nhìn vào Vũ Duy Ninh, nên đột nhiên thấy có người từ trên sa xuống, đều hoảng sợ nhảy dựng cả lên.
Quái Thủ Phiên Thiên cũng cho rằng người tới là địch nhân, nên vội vàng rút bàn tay đang bóp hàm Vũ Duy Ninh về, dựng thành chưởng chuẩn bị đối phó. Khi nhìn ra là người phe mình, bất giác "ủa" mộttiếngnói:
- Làm cái gì mà rối rít lên thêm Vũ Duy Ninh nhân lúc y rút tay lại ngoảnh đầu nhìn, lén lén nhổ viên thuốc trong miệng ra, lại thấy quần ma đều tập trung nhìn vào Sáp Sĩ Hổ Quách Giang không ngó gì tới mình, trong lòng mừng thầm, lập tức làm như đã nuốt viên thuốc xuống rồi, vươn cổ há miệng hớp hớp không khí.
Vô Danh Ma nhìn chằm chằm vào Sáp Sĩ Hổ Quách Giang hỏi:
- Tìm được Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang chưa?
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang thần sắc có vẻ hoảng sợ nói:
- Tìm được rồi, y bị thương nặng đã chết... Bang chủ xin mau chuẩn bị, bọn họ đã tiến vào đường sơn cốc rồi.
Vô Danh Ma thoáng biến sắc, hỏi mau:
- Nhiều người tới không?
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang nói:
- Rất nhiều! Cha con Du lão tặc, thêm Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy và Uất Trì Hoành, Hầu Thông, Từ Giới Nhiên, ôn Chi Công, Mạc Hiền Bình, Vũ Văn Đỉnh, Ngư Tri Xuân, Vi Uy Lương, Nhiếp Vũ Nghĩa, chín đặc sứ áo vàng!
Vô Danh Ma mắt lóe tinh quang, lại hỏi:
- Còn cách xa không?
sáp Sĩ Hổ nói:
- Đại khái chỉ khoảng nửa dặm thôi!
Vô Danh Ma cau mày trầm ngâm nói:
- Kỳ lạ thật, sao họ lại tới cả thêm Tam Tuyệt Độc Hồ nói ngay:
- Nhất Đầu Tiên Lý Trạch, Thân Thủ Tướng Quân MỘ Dung Tùng, Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng và Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên bốn người không tới.
Vô Danh Ma nói:
- Hôm nay lúc đổi người Ở hồ Động Đình , bốn người ấy cũng không có mặt, có lẽ Ở lại bảo vệ Đồng Tâm Minh... Ta không nói tới chuyện đó, ta nói là tại sao mười hai người kia đều kéo cả vào đường sơn

cốc kia?
Tam Tuyệt Độc Hồ biến sắc nói:
- Nếu vậy thì lạ thật. Nếu họ chưa biết chỗ chúng ta ẩn náu thì lẽ ra phải chia đường tìm kiếm mới phải, bây giờ cả mười hai người lại kéo cả vào sơn cốc thì dường như họ đã biết rõ chúng ta Ở đây rồi...
Vô Danh Ma lại hỏi Sáp Sĩ Hổ Quách Giang:
- Ngươi không bị bọn họ phát hiện chứ?
Sáp Sĩ Hổ lắc đầu nói:
- Thưa không, thuộc hạ thấy bọn họ từ xa xa tiến vào sơn cốc, vội vàng chạy mau trở về.
Câu nói vừa dứt, chỗ cửa ra vào Ở vách sơn cốc vang lên tiếng ném đá làm hiệu.
Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long vâng lệnh giữ chỗ cửa vào ôm những khối đá lớn thảy xuống, tất cả mười hai khối lần lượt rơi xuống cốc địa.
Điều đó cho thấy tin báo của Sáp Sĩ Hổ là đúng hoàn toàn, trước mắt nhân vật Đồng Tâm Minh kéo tới là có mười hai người.
Vô Danh Ma sa sầm nét mặt, sát khí đằng đằng nói:
- Chúng ta có mười ba người, có nên liều mạng ra đánh một trận không?
Tam Tuyệt Độc Hồ tỏ vẻ lo âu nói:
- Chỉ sợ không dễ thủ thắng. Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy thân thủ chẳng kém gì Du lão tặc, một mình y ít nhất cũng chống nổi hai ba người bên ta...
Vô Danh Ma ngẩng đầu nhìn lên vách đá cao bảy tám chục trượng nói:
- Nếu không chuẩn bị công khai đánh nhau với bọn họ một trận, thì bọn ta lại trèo lên theo cửa cốc mà ra.
Tamtuyệtđộc Hổ nói:
- cứ lên trước xem sao, biết đâu bọn họ không phát hiện được nơi chúng ta ẩn núp.
Vô Danh Ma gật gật đầu nói:
- Phải, phó bang chủ và hai vị Lao, Quách Ở lại đây giữ người, nghe thấy tiếng đánh nhau tới gần cũng không cần lên trên trợ chiến, cứ mang người trèo lên ra khỏi cốc, nghe chưa?
Tư Không Sâm và Quách Giang khom người vâng dạ. Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương nói:
- Canh giữ hai người kia thì phó bang chủ và Quách huynh cũng đủ, thuộc hạ cùng lên xem xem thế nào.
Vô Danh Ma chỉ lên vách đá nói:

- Ngươi nhìn xem, lưng chừng vách đá trở nên bằng phẳng như mài, nếu không có thêm một người giúp đỡ, làm sao mà lên?
Tiếu Trung Đao đưa mắt nhìn lên vách đá, biết rằng mang thêm một người trèo lên không phải dễ, đành gật đầu nói:
- Được rồi, thuộc hạ Ở lại đây cũng được...
Vô Danh Ma lập tức tung người vọt lên, theo chỗ vào bí mật phi thân lên đỉnh cốc. Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Ngọc Diện Hoa Thi, Lang Tâm Hắc Long, Quái Thủ Phiên Thiên và Độc Nương Tử bảy người cũng theo sau vọt lên, thi triển tuyệt kỹ khinh công, trong nháy mắt đã lên khỏi vách đá cao ba mươi trượng, bước lên đường bí mật vào cốc.
Đi được mười bước, thì thấy Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long phụ trách việc canh gác đang núp phía sau tảng đá nhìn ra đường sơn cốc. Hận Thiên ông đứng trước, đang thò đầu nhìn ra phía ngoài, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương.
Vô Danh Ma nhẹ bước tới bên cạnh, hạ giọng hỏi:
- Bọn họ tới chưa?
Hận Thiên ông gật gật đầu, chỉ chỉ ra phía ngoài rồi né qua một bên để bà ta bước tới nhìn ra.
Vô Danh Ma lom khom bước tới phía sau phiến nham thạch, ghé đầu nhìn xuống, thấy bọn Thánh Hiệp Du Lập Trung mười hai người đang ngồi quanh phía dưới đường sơn cốc, rõ ràng bọn họ tiến tới chỗ tận cùng đường sơn cốc thì không thấy tung tích địch nhân đâu nữa, đều rất bực bội, vì vậy ngồi cả xuống đất, vừa để nghỉ mệt, vừa để tìm cách làm sao truy ra địch nhân.
Lúc ấy, chợt nghe Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành nói:
- Y tên Thánh Thủ Nhân Viên SÔ Tử Nghị, khinh công và ám khí đều mười phần cao cường...
Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy vẻ trầm ngâm nói:
- Xem tình trạng y chết, giống như trên vách đá rơi xuống, nhưng y khinh công cao cường, chẳng lẽ đến nỗi sẩy chân rơi xuống đây sao?
Thánh Hiệp Du Lập Trung khẽ một tiếng nói:
- cỏ một điềm nữa, là hôm nay Thánh Thủ Nhân Viên hoàn toàn không có mặt tại hồ Động Đình , cho nên... ta đoán cái chết của y có thể dính líu với Vũ Duy Ninh...
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Ngươi nói thế là Thánh Thủ Nhân Viên là bị Vũ Duy Ninh đánh chết chứ gì?
Du Lập Trung gật đầu nói:

- Có thể Vô Danh Ma phái Thánh Thủ Nhân Viên và Bạch Ngạch Hổ đem Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga rời Quân Sơn, nhưng tới chỗ này bị Vũ Duy Ninh tìm được cơ hội ra tay, y đánh chết Bạch Ngạch Hổ Hình Tất Quang trước, rồi đuổi Thánh Thủ Nhân Viên đuổi vào sơn cốc, đôi bên đánh nhau. Thánh Thủ Nhân Viên không chống nổi, muốn phi thân lên vách đá trốn, lỡ sẩy chân rơi xuống.
Du Băng Viên mừng rỡ nói:
- Nói như thế thì Vũ Duy Ninh và Diêu cô nương thoát hiểm rồi Chứ gì?
Du Lập Trung cười khẽ nói:
- Ngươi đừng vui mừng quá, đó chỉ là cha đoán thế thôi.
Du Băng viên nói:
- Nhất định là thế, chứ nếu không thì ai ra tay giết chết Bạch Ngạch Hổ và Thánh Thủ Nhân Viên?
Du Lập Trung nói:
- Nếu là cha đoán đúng, thì căn cứ vào thời gian Thánh Thủ Nhân Viên chết mà suy, Vũ Duy Ninh và Diêu cô nương giờ này phải Ở trong sơn cốc mới đúng. Nhưng sự thật thì họ không có Ở đây.
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Có thể là họ lại rơi vào tay Phục Cừu Bang rồi.
Du Băng Viên nghe tới đó thì tỏ vẻ rầu rĩ nói:
- vậy thì làm sao? Bảy tù nhân đã bị bọn họ dùng kế Trộm rồng đổi phụng lừa mang đi rồi, Vô Danh Ma hiện giờ có thể ra tay giết hai người bọn họ rồi.
Du Lập Trung nói:
- Không đâu. Đối tượng phục thù của Phục Cừu Bang là cha, trước khi cha rơi vào tay Phục Cừu Bang, bọn họ sẽ không giết Vũ Duy Ninh và Diêu cô nương đâu.
Thần Đà Tử Hầu Thông ngắt lời nói:
- Minh chủ cho rằng Vô Danh Ma sẽ lại lợi dụng Vũ Duy Ninh làm con tin để ép minh chủ phải khuất phục à?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng thế, xem tình hình thì bà ta đã quyết tâm đối đầu với lão phu tới cùng...
Du Băng Viên hậm hực nói:
- Hôm trước Ở Đồng Tâm Minh, lẽ ra cha đừng thả bà ta, nếu hôm ấy cha chịu bắt bà ta nhốt lại, thì đã không có chuyện ngày hôm nay.
Du Lập Trung cười cười, giơ tay vỗ vai nàng nói:
- Con ranh con, có những chuyện ngươi còn chưa biết, sở dĩ hôm nay bà ta biến thành một nữ ác ma không còn chút nhân tính là cũng

ít nhiều tại cha. Cho nên cha không thể giết bà ta, cha chỉ mong có ngày bà ta phân biệt rõ chuyện phải trái, lúc ấy chẳng cần chúng ta tốn chút sức lực nào, Phục Cừu bang cũng sẽ tan vỡ thôi.
Du Băng Viên thở dài một tiếng nói:
- Bà ta lại có ngày phân biệt được chuyện phải trái à?
Du Lập Trung nói:
- Cũng có thể, chỉ cần chúng ta cứ tiếp tục dùng cách nhân ái để xử sự với bà ta.
Du Băng viên nói:
- cha có thể hy vọng bà ta hiếu chuyện sai trái đã làm, chứ không thể hy vọng bà ta sẽ tha Vũ Duy Ninh và Diêu cô nương.
Du Lập Trung nói:
- Dĩ nhiên, cho nên chúng ta phải ra sức cứu hai người trở về...
Du Băng viên đứng dậy hối thúc:
- Vậy thì chúng ta không được chần chờ nữa, cứ ngồi mãi Ở đây, làm thế nào cứu được họ?
Du Lập Trung chợt hô hô cười lớn nói:
- Đừng gấp, nha đầu, cha bảo đảm chỉ trong vòng hai ngày sẽ cứu được họ về thôi.
Du Băng Viên nửa tin nửa ngờ hỏi:
- Cha có diệu kế gì vậy?
Du Lập Trung cười nói:
- Cho ngươi biết, tám trăm dặm quanh Động Đình hồ đã trong tầm giám sát của Đồng Tâm Minh, bất kể Phục Cừu bang chạy trốn về phía nào, cũng không thoát khỏi mắt chúng ta cả.
Du Băng Viên kinh hãi mừng rỡ hỏi:
- Cha phái bao nhiêu người giám thị Ở các nơi?
Du Lập Trung nói:
- Bốn mươi hai vị đại biểu, năm mươi võ sĩ áo bạc, lại có ba trăm đệ tử Cùng gia bang, tất cả là ba trăm chín mươi hai người.
Du Băng viên cả mừng nói:
- Sao cha không nói cho con biết trước?
Du Lập Trung cười nói:
- Thì bây giờ nói cho ngươi biết vẫn chưa muộn mà.
Du Băng viên nói:
- Có ba bốn trăm người giám thị khắp nơi, thì thật là không sợ bọn họ bay lên trời nữa.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Cho nên, nha đầu ngươi cứ ngồi xuống nghỉ thêm một lát đi.
Du Băng Viên theo lời lại ngồi xuống, cười nói:

- Cha, nếu lúc đầu chúng ta biết được Vô Danh Ma dùng quỷ kế, cũng mang bảy tù nhân giả đổi cho bà ta mới thật là hay.
Du Lập Trung cười nói:
- Cha không biết bói toán để tiên tri làm sao biết bà ta dùng hai tù nhân giả để lừa mình được?
Du Băng viên nói:
- Cũng lạ cho chúng ta cứ hấp tấp, trước khi trao đổi lẽ ra phải hỏi qua một lượt đã. Gã tiểu tử ấy tuy giả Vũ Duy Ninh rất giống, nhưng giọng nói nhất định không bắt chước y hệt được. Nếu chúng ta hỏi y mấy câu trước, thế nào cũng nhận ra là giả mạo.
Du Lập Trung nói:
- Cái đó gọi là kẻ trí lo ngàn chuyện ắt có một chuyện sai, cha cơ bản không nghĩ tới việc bà ta dùng kế trộm rồng đổi phượng...
Vô Danh Ma nép sau phiến nham thạch bên trên nghe tới đó thì hết hứng thú, bèn quay nhìn Hận Thiên ông Từ Tam Giáp và Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long truyền âm nói:
- Xin hai vị cứ tiếp tục theo dõi, từng lúc từng lúc truyền âm báo lại tình hình của bọn họ, không được sơ sót.
Nói xong vẫy vẫy tay gọi bọn Tam Tuyệt Độc Hồ cùng trở về tuyệt cọc Lúc ấy tám người xếp hàng trở vào đường bí mật, nhảy trở xuống cốc địa. Tư Không Sâm thấy bọn họ quay trở lại, vội hỏi:
- Bọn họ đi rồi à?
Vô Danh Ma lắc đầu nói:
- Chưa, còn Ở trên đường sơn cốc, có điều xem ra bọn họ chưa phát hiện được bọn ta đang Ở đây...
Lúc ấy bà ta đem sự tình thuật lại một lượt, cuối cùng nhìn bọn Tamtuyệtđộc Hổ nói:
- Du lão tặc nói phái bốn mươi hai đại biểu, năm mươi võ sĩ áo bạc và ba trăm đệ tử Cùng gia bang giám sát bọn ta Ở khắp nơi, câu ấy là thật hay giả vậy?
Tam Tuyệt Độc Hồ nghiêm trang trả lời:
- Nhất định không phải là giả. Cứ theo lối hành sự xưa nay của Du lão tặc, thì lần này quả là y bố trí cẩn thận mười bề đấy.
Vô Danh Ma căm hờn nói:
- Vậy thì xem ra nếu bọn ta rời khỏi chỗ này nhất định sẽ bị phát giác phải không?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật đầu nói:
- Đúng thế, còn may là bọn họ chưa phát hiện ra tuyệt cốc này, nên chúng ta còn tạm thời ẩn núp Ở đây được.
Vô Danh Ma nói:

- Ngươi xem phải ẩn núp lại đây bao nhiêu ngày thì bọn họ sẽ tưởng rằng chúng ta đã rời khỏi vùng phụ cận hồ Động Đình ?
Tamtuyệtđộc Hổ nói:
- ít nhất cũng phải mười ngày.
Vô Danh Ma chau mày nói:
- Ở đây mười ngày chúng ta lấy gì ăn?
Tam Tuyệt Độc Hồ vuốt râu ngẫm nghĩ đáp:
- ĐÓ mới là vấn đề. Ban đầu chúng ta chỉ định Ở đây hai ba hôm, Cho nên đều chưa mang lương khô tới trữ...
Bệnh Lang Trung nói:
- Đại khái trên dưới hai ngày...
Vô Danh Ma nói:
- Thế thì nếu phải ẩn náu Ở đây mười ngày, chúng ta sẽ chết đói.
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Mới rồi Du lão tặc nói y bảo đảm trong vòng hai ngày sẽ cứu được Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga, là vì y cho rằng đại khái chúng ta còn Ở quanh hồ Động Đình . Vì vậy nên trong vòng hai ngày chỉ cần chúng ta không bị phát hiện, sau ngày thứ ba có thể Du lão tặc cho rằng chúng ta đã thoát khỏi sự giám sát của y mà rút người kéo về cũng chưa biết chừng.
Vô Danh Ma chăm chú nhìn y hỏi:
- Lãnh lão muốn nói rằng chúng ta không đến nỗi phải ẩn náu Ở đây mười ngày phải không?
Ngọc Diện Hoa Thi gật đầu nói:
- Đúng vậy, sau ba bốn ngày chúng ta có thể rời khỏi chỗ này được roi.
Tam Tuyệt Độc Hồ lắc đầu nói:
- Không được. Du lão tặc phái gần bốn trăm người giám thị khắp nơi, nếu y không được tin tức gì về chúng ta nhất định sẽ không khinh dị triệt thoái, mà sẽ đoán rằng chúng ta còn Ở quanh đây...
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang chợt ngắt lời nói:
- Tại hạ có một ý, không biết có làm được không...
Vô Danh Ma nhìn y nói:
- Quách lão cứ nói ra xem!
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang đằng hắng mấy tiếng nói:
- Lãnh huynh cho rằng sau ba bốn hôm chúng ta có thể rời khỏi đây, quả rất mạo hiểm, nhưng nếu ẩn náu Ở đây mười ngày thì chắc là chết đói, cho nên theo tại hạ thấy, chẳng bằng chúng ta dùng kế Kim Thiền Thoát Xác.

Vô Danh Ma hỏi:
- Thế nào là thế Kim Thiền Thoát Xác?

Hồi 80
Thi hành kê nội gián

sáp sĩ Hổ Chỉ vào Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga bị trói trên cây nói:
- Mười ba người chúng ta chỉ cần ba người lưu lại canh giữ hai người kia, còn mười người chia đường đào tẩu, rồi sau chờ đến lúc toàn bộ người của Đồng Tâm Minh triệt thoái rối sẽ lén lén quay lại.
Vô Danh Ma nét mặt thay đổi, mừng rỡ nói:
- ờ, kế ấy không phải là dở, chúng ta phân tán đào tẩu, không đến nỗi bị bọn họ tung một mẻ lưới quét sạch. Vả lại Du lão tặc mà nghe tin bọn ta chạy rối, nhất định không nghĩ rằng bọn ta còn giữ Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga Ở hồ Động Đình nữa.
Nói tới đó, nhìn qua Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Tả Khâu quân sư thấy kếquách lão thế nào?
Tam Tuyệt Độc Hồ gật gật đầu nói:
- Xem ra chỉ có cách ấy là an toàn nhất, có điều lúc bọn ta đào tẩu, có thể có người thất thủ bị bắt.
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Mọi người chia đường đào tẩu, có thể gặp bọn Du lão tặc, tối đa cũng chỉ một hai người, còn như bốn mươi hai đại biểu và năm mươi võ sĩ áo bạc thì chắc chẳng ai đủ sức chặn được bọn ta cả.
Vô Danh Ma thấy rất có lý, gật đầu nói:
- Đúng, cho dù gặp phải bọn Du lão tặc đi chăng nữa cũng chưa chắc không chạy thoát được, ta thấy cứ thế mà làm thôi!
Tamtuyệtđộc Hổ hỏi:
- Lúc nào thì bắt đầu?
Vô Danh Ma nói:
- Tối hôm nay!
Tam Tuyệt Độc Hồ lại hỏi:
- Ai Ở lại đây canh giữ hai người kia?
Vô Danh Ma trầm ngâm một lúc nói:
- Đề Tả Khâu quân sư và hai vị Cung, Lao được không?
Tam Tuyệt độc Hổ cười nói:

- Được thôi, có điều trước khi các vị rời khỏi tuyệt cốc này, xin bỏ lương khô mang trong người ra bỏ lại đây, như thế bọn ta mới có thể ẩn náu trong mười ngày được.
Sáp Sĩ Hổ lắc đầu nói:
- Tại hạ thấy không ổn!
Tam Tuyệt Độc Hồ sửng sốt hỏi:
- cái gì? Chẳng lẽ các ngươi cần mang lương khô đi à?
Sáp Sĩ Hổ cười nói:
- Không phải tại hạ nói chuyện lương khô, mà nói chuyện chọn người Ở lại như vậy không ổn.
Tam Tuyệt Độc Hồ bực dọc nói:
- Lão Quách ngươi cho rằng lão phu và hai vị Lao, Cung không đủ sức canh giữ hai người kia sao?
Sáp Sĩ Hổ lại lắc đầu nói:
- Đúng là ngược lại đấy, tại hạ cho rằng ba người các vị Ở lại thì thật là tài lớn dùng vào việc nhỏ!
Tam Tuyệt độc Hổ cười ngất nói:
- An toàn đệ nhất thì dẫu tài lớn dùng vào việc nhỏ cũng chẳng có gì là không ổn cả!
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Không, không an toàn.
Tam Tuyệt Độc Hồ lại sửng sốt, hỏi:
- Tóm lại, ngươi muốn nói gì?
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Xin Tả Khâu huynh nghĩ thử xem, Du lão tặc đã phái đông người giám thị khắp nơi, lúc mười người bọn ta đào ẩn, có thể không bị họ phát hiện không?
Tamtuyệtđộc Hổ nói:
- Sợ khó mà không bị bọn họ phát hiện.
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Nếu chắc chắn sẽ bị bọn họ phát hiện, nhất định họ sẽ báo cáo với Du lão tặc, cuối cùng nhất định Du lão tặc sẽ phát giác ra bọn Tả Khâu huynh ba người chưa chạy ra, ắt sẽ đoán rằng ba vị còn ẩn náu quanh hồ Động Đình !
Vô Danh Ma lập tức hiểu ý Sáp Sĩ Hổ, bất giác gật đầu nói:
- Không sai! Đồng Tâm Minh chú ý nhất là ta, Tả Khâu quân sư, Cung, Lãnh, Tư Đồ, Nam Cung, Chừ, Lao, Mặc chín người.
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Cho nên tại hạ cho rằng nên lưu người họ ít chú ý hơn Ở lại canh giữ.

Tam Tuyệt độc Hổ cười nói:
- Vậy chỉ có Quách lão ngươi và hai vị Dư, Hổ thôi.
Sáp Sĩ Hổ cũng cười nói:
- Tại hạ không sợ bị Đồng Tâm Minh bắt, mà là thấy để cho ba người Dư, Hổ và tại hạ Ở lại coi giữ thì mới qua mặt được Du lão tặc.
Vô Danh Ma nói:
- Được, vậy để ba vị Ở lại, trong lúc canh giữ, nếu...
Vừa nói tới đó, chợt thấy Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long từ giữa vách đá tung người xuống, biết ngay y có chuyện muốn báo cáo, bèn im bặt chờ Tam Cước Kỳ Lân xuống tới mặt đất, lập tức cất tiếng hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long đáp:
- Bọn họ đi cả rồi, mười hai người bàn nhau chia làm sáu nhóm đi các nơi tìm dấu vết bọn ta, cha con Du lão tặc một nhóm, Thiên Thủ Kiếm Khách và Nhiếp Vũ Nghĩa một nhóm, Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành và Phi Long Trảo Vi Uy Lương một nhóm...
Vô Danh Ma phẩy tay cắt ngang câu nói của y, nhìn qua Bệnh Lang Trung và Lang Tâm Hắc Long nói:
- Xin hai vị lên thay, gọi Từ Tam Giáp xuống đây, trời sắp tối rồi, ta muốn xem xét mọi chuyện một lần nữa.
Bệnh Lang Trung và Lang Tâm Hắc Long vâng dạ đứng dậy, đạp vách đá tung mình lên.
Vô Danh Ma lại nhìn Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Ngoài việc bàn chia làm sáu nhóm, bọn họ còn nói gì nữa không?
Tam Cước Kỳ Lân lắc đầu nói:
- Không, chỉ là những chuyện tào lao, không quan trọng.
Vô Danh Ma khẽ gật đầu, quay nhìn Vũ Duy Ninh đang bị trói trên cây nói:
- Gã tiểu tử này mới uống viên thuốc kia mà, tại sao không có phản ứng chi cả?
Quái Thủ Phiên Thiên nói:
- Chắc y nhổ ra rồi, để thuộc hạ tìm xem.
Nói xong, đứng lên định đi tìm viên thuốc Vũ Duy Ninh nhổ ra.
Vô Danh Ma nói:
- Tính ra nếu muốn hành hạ chúng nó sau này còn nhiều thì giờ, bây giờ chúng ta cứ bàn vào chuyện chính thôi.
Quái Thủ Phiên Thiên nghe thế lại ngồi xuống, so so vai cười nói:
- Hắc, thật là việc hay khó làm...
Phút chốc, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp đã tới.
Vô Danh Ma đem kế Kim Thiền Thoát Xác của Sáp Sĩ Hổ bàn thuật

lại cho họ nghe một lượt, cuối cùng nói:
- Bọn ta chạy rồi, ba vị Ở đây canh giữ hai người kia, tới khi nào bọn ta trở lại thì thôi. Nếu như trước khi bọn ta quay lại, các ngươi không may bị kẻ địch phát hiện, mà lại ít không chống nổi số đông, thì cứ giết ngay hai người, rồi lập tức tới núi Mạc Phụ báo cho ta biết.
Sáp Sĩ Hổ, Hận Thiên ông, Tam Cước Kỳ Lân dạ ran. Hận Thiên ông lại hỏi:
- Bang chủ và các vị đều hội họp Ở núi Mạc Phụ à?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế.
Hận Thiên ông lại hỏi:
- Đ ai khái thì sau mấy ngày thì về nơi này?
Vô Danh Ma nói:
- Chậm lắm là sau nửa tháng nhất định sẽ trở về.
Tam Cước Kỳ Lân chỉ Vũ Duy Ninh nói:
- Không thể treo mãi gã tiểu tử này trên cây được, nhưng nếu thả xuống, chỉ sợ y tìm cơ hội bỏ trốn...
Tam Tuyệt Độc Hồ không chờ y nói hết câu, lập tức thò tay vào bọc lấy ra một cái khóa tay ném qua nói:
- Lấy cái này khóa lại, sẽ không sợ y tác quái.
Tam Cước Kỳ Lân chụp lấy cái khóa, hớn hở nói:
- Tốt lắm, có cái này thì tiện quá.
Hận Thiên ông hỏi:
- Bang chủ, các bạn bè của bọn ta lúc này đang sung sướng Ở đâu vậy?
Vô Danh Ma nói:
- Ta phái bọn họ tới một chỗ để dựng tổng đàn, chờ khi mười người bọn họ trở về đây rồi, mọi người sẽ tới đó một thể.
Hận Thiên ông ngạc nhiên hỏi:
- ủa, bang chủ quyết định bỏ khách sạn Hồng Tân à?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Đúng thế, khách sạn Hồng Tân bị Thượng Quan Uy quấy đảo, cho nên chúng ta phải tìm một chỗ khác xây dựng lại tổng đàn.
Hận Thiên ông hỏi:
- Tổng đàn mới xây dựng Ở đâu?
Vô Danh Ma nhìn Vũ Duy Ninh một cái, cười khẽ nói:
- Tạm thời ba vị chưa cần biết.
Hận Thiên ông biết bà ta không muốn Vũ Duy Ninh nghe được, nên không dám hỏi nữa, chỉ cười nói:
- Thuộc hạ nghe nói bang chủ xây lại khách sạn Hồng Tân tốn rất

nhiều tiền bạc, giờ này bỏ đi thật cũng đáng tiếc.
Vô Danh Ma nói:
- Nói là bỏ, chỉ là không lấy đó làm tổng đàn của bản bang nữa thôi, chứ chỗ ấy vẫn là tài sản của chúng ta. Ta đã tính sắp tới đây bán lại cho một vị phú thương nào đó...
Đang khi trò chuyện trời đã sập tối.
Vô Danh Ma bèn ra lệnh cởi dây thả Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga xuống, lấy chiếc khóa khóa hai tay Vũ Duy Ninh lại, Diêu Ngọc Nga thì vì "không biết võ công" nên được ưu đãi, chẳng bị trói buộc Bà ta lại dặn dò một lần nữa, sau bảo bọn Tam Tuyệt Độc Hồ đưa hết lương khô ra cho bọn ba người Sáp Sĩ Hổ giữ, công việc sắp xếp đâu đỏ xong, bà ta bèn dắt phó bang chủ Tư Không Sâm, Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc, Bệnh Lang Trung tư ĐỖ Tinh, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình, Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn, Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng, Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ, Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương, Độc Nương Tử Hắc Minh Châu mười người rời khỏi tuyệt cốc, theo cốc khẩu đi ra, chia đường đào tẩu.
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang, Hận Thiên ông Từ Tam Giáp, Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long đưa mười người đi xong, ba người nhìn nhau cười, rồi Sáp Sĩ Hổ Quách Giang cười nói:
- Bây giờ bọn ta vẫn phải luân lưu canh giữ chỗ này, ai canh giữ trước?
Hận Thiên ông Từ Tam Giáp cười nói:
- Ngươi canh đi. Hôm nay lão phu và Hổ huynh trực nhiều quá rồi.
Sáp Sĩ Hổ cười nói:
- canh thì canh, nhưng hai vị không được lén thả hai người kia chạy mất đấy.
Nói xong đứng dậy, tung người lên vách đá ra ngoài.
Lúc ấy dưới tuyệt cốc chỉ còn có bốn người là Hận Thiên ông, Tam Cước Kỳ Lân, Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga.
Đến lúc bấy giờ Vũ Duy Ninh mới ngấm ngầm thở ra một hơi.
Chàng biết rằng tình hình dần dần có lợi cho mình hơn, tuy chàng vẫn chưa nghĩ được cách nào để xoay chuyển càn khôn, nhưng chàng tin tưởng rằng chưa tới mười ngày, mình sẽ tìm được cơ hội thoát thân.
Chàng nghĩ trước hết phải tìm cách bẻ gãy cái khóa tay, đây quả thật là một điều khó khăn, vì chàng mới nhìn thấy rõ ràng là Tam Tuyệt Độc Hồ chỉ đưa khóa chứ không đưa chìa khóa, nên chàng không hy vọng được bọn Sáp Sĩ Hổ ba người mở khóa. Như vậy mình làm thế nào bẻ gãy được khóa đây?

Nếu không loại bỏ được cái khóa trên tay ra, làm thế nào động thủ chế phục ba lão ma Sáp Sĩ Hổ, Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân?
Đây là vấn để khó khăn đầu tiên chàng nghĩ mãi không ra cách giải quyết, nhưng chàng không hề nóng nảy, chàng tự tin thế nào cũng tìm được cách.
Diêu Ngọc Nga cũng cảm thấy tình hình chuyền biến có lợi, lòng thầm thích thú, nàng bước tới ngồi cạnh Vũ Duy Ninh. Vì có Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân ngồi đối diện, nên nhất thời không biết nên nói chuyện gì với Vũ Duy Ninh là hay, nên lặng lẽ không nói
Hận Thiên ông nhìn nhìn Vũ Duy Ninh rồi nhìn nhìn nàng, chợt nhếch mép cười hắc hắc một tràng quái dị nói:
- Tiểu tử, ngươi đang tính chuyện trốn chạy phải không?
Vũ Duy Ninh lặng lẽ cười đáp:
- Cũng gần gần như thế.
Hận Thiên ông cười nói:
- Hay lắm, nhưng trước tiên ngươi phải nghĩ cách bẻ gãy cái khóa tay kia đi đã.
Vũ Duy Ninh giơ cái khóa lên nhìn nhìn, cười gượng nói:
- Cái khóa này xem ra quá cứng, không thề nào sức người bẻ gãy cho nổi.
Hận Thiên ông nói:
- Phải đấy! Muốn mở ra không có chìa không xong...
Vũ Duy Ninh than:
- Nhưng chìa khóa vẫn do Tam Tuyệt Độc Hồ giữ, có đúng không?
Hận Thiên ông cả cười nói:
- Đúng lắm. Cho nên ngươi cứ ngoan ngoãn ngủ đi cho khỏe sẽ hay...
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta đói rồi, cho ta một chút gì được không?
Tam Cước Kỳ Lân lập tức lấy ra một bọc lương khô, thảy tới trước mặt chàng và Diêu Ngọc Nga cười nói:
- ăn đi.
Diêu Ngọc Nga mở cái bọc ra, chỉ thấy có vài vắt cơm nắm, bèn đưa một vắt cho Vũ Duy Ninh, rồi tự mình cũng cầm lấy một vắt bắt đầu ăn Vũ Duy Ninh vừa ăn vừa hỏi:
- Ngọc Nga, cô có lạnh không?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Không sao!...
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn quanh nói:

- Chỗ tuyệt cốc này rất âm u ẩm thấp, tới nửa đêm nhất định sẽ rất lạnh, ta thấy phải đốt lửa sưởi ấm mới xong...
Diêu Ngọc Nga gật gật đầu nói:
- Ờ đúng là phải đốt lửa!
Nói tới đó quay nhìn Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân hỏi:
- Hai vị có mang theo hỏa tập không?
Hận Thiên ông không đáp, lại nhìn Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Hổ huynh, ngươi xem đấy, bọn họ động não thật rồi!
Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Cũng không được!
Diêu Ngọc Nga bĩu môi nói:
- Mượn có cái hỏa tập để đốt lửa sưởi, thì động não cái gì?
Hận Thiên ông cười nhạt nói:
- Thôi đi, lão phu qua cầu còn bằng các ngươi đi đường kia, đừng có giở trò ấy ra!
Diêu Ngọc Nga không hiểu, bèn nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Y nói gì vậy?
Vũ Duy Ninh lại lấy thêm một vắt cơm nói:
- Ta cũng nghe không rõ...
Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Vậy thì để lão phu nói cho các ngươi nghe! Lúc này tất nhiên người của Đồng Tâm Minh đang kéo nhau đi tìm. Nếu bọn họ thấy có ánh lửa và hơi khói trong cốc bốc lên sẽ biết ngay trong cốc có người, đúng không?
Vũ Duy Ninh cười một tiếng nói:
- Thông minh thật xem ra bọn ta hết hy vọng chạy thoát rồi!
Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Đừng nản lòng, Du Lập Trung đã bảo đảm trong vòng hai ngày sẽ cứu được các ngươi, các ngươi cứ chờ xem.
vũ Duy Ninh nhún vai nói:
- Ta lại không mong bọn họ tới, vì bọn họ vừa tới, thì các ngươi sẽ giết bọn ta trước ngay.
Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Chuyện ấy chưa chắc, cũng có khi ba người bọn ta thấy gió trở cờ, đầu hàng Đồng Tâm Minh thì sao!
Y nói tới đó đưa mắt nhìn Hận Thiên ông cười hỏi:
- Hổ huynh, ngươi thấy đúng không?
Hận Thiên ông cười nói:
- Giỏi lắm! Bang chủ mới đi chưa lâu, họ Hổ ngươi đã nảy dạ phản bội rồi, thật là Vô lý quá!

Tam Cước Kỳ Lân hô hô cười nói:
- Lão phu có hiệu là Tam Cước Kỳ Lân, ý tứ chính là chân đặt trên ba thuyền đấy!
Hận Thiên ông nói:
- Lão phu chỉ nghe nói chân đặt trên hai thuyền, chưa nghe câu chân đặt trên ba thuyền bao giờ!
Tam Cước Kỳ Lân lại nói:
- Nhưng lão phu thì đúng là chân đặt trên ba thuyền. Một chân đặt Ở Đồng Tâm Minh, một chân đặt Ở Phục Cừu bang, còn một chân thì chuẩn bị đặt vào khích hai bên đánh nhau, bên nào thắng thì đặt vào.
Hận Thiên ông cười nói:
- Thằng ngốc thế mà giỏi, càng nói càng đúng!
Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Đương nhiên là đúng, ngươi nghĩ xem bọn ta ẩn náu trong tuyệt cốc này, vạn nhất người Đồng Tâm Minh chợt kéo tới, nếu chúng ta theo đúng lời bang chủ giết hai người kia rồi, thì còn sống không?
Hận Thiên ông đổi sắc mặt nói:
- ờ, Chuyện đó thật cũng đúng...
Tam Cước Kỳ Lân cười khẽ nói:
- Cho nên ngươi đồng ý như lão phu tính toán không?
Hận Thiên ông lắc đầu nói:
- Không!
Tam Cước Kỳ Lân thu vẻ mặt cười cợt lại, bực bội nói:
- Tại sao vậy?
Hận Thiên ông trầm giọng nói:
- Bọn ta bị Đồng Tâm Minh giam trong Chính Tâm Lao chịu khổ mười mấy năm, nỗi hận ấy khó tiêu tan, nên lão phu thà chết chứ không đầu hàng Đồng Tâm Minh!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 81
Đùa cợt cùng long phụng

Tam Cước Kỳ Lân cười nhạt nói:
- Chí lý đáng khen! V đại! V đại!
Hận Thiên ông chợt toét miệng cười nói:
- Có điều, nếu họ Hổ ngươi quyết tâm đầu hàng Đồng Tâm Minh, lão

phu quyết không can thiệp.
Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Ai có chí người ấy, vốn ngươi chẳng có quyền gì phản đối hay can thiệp cả!
Hận Thiên ông chợt chỉ Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga cười nói:
- Nhưng lão phu có quyền xử tử hai người kia!
Tam Cước Kỳ Lân hô hô cười nói:
- Đúng, ngươi ngại gì mà không ra tay thử xem!
Hận Thiên ông liếc xéo y, cười nhạt nói:
- Ngươi cho rằng lão phu không dám à?
Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Lão phu có nói rằng ngươi không dám đâu!
Hận Thiên ông đột nhiên đứng phắt dậy, phi thân vọt tới cạnh Vũ Duy Ninh, một tay đặt lên thiên linh cái của chàng, sát khí đằng đằng, hung dữ nói:
- Tiểu tử, lão phu đang muốn giết chết ngươi đây!
Vũ Duy Ninh trong lòng phát hoảng, nhưng vẫn bình thản nói:
- Ngươi định sẽ trả lời Vô Danh Ma ra sao?
Hận Thiên ông nói:
- Lý do là vì Tam Cước Kỳ Lân có ý muốn đầu hàng Đồng Tâm Minh, lão phu mà giết chết ngươi thì y không còn cách nào đầu hàng được nữa!
Vũ Duy Ninh nói:
- Y vốn chẳng hề có ý đầu hàng Đồng Tâm Minh.
Hận Thiên ông hừ một tiếng nói:
- Ngươi không nghe thấy nói gì à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nghe thì có nghe, nhưng y nói không phải thật lòng, y chỉ muốn đù a với ngươi thôi.
Hận Thiên ông quay nhìn Tam Cước Kỳ Lân hỏi:
- Hổ huynh, ngươi muốn đùa giỡn phải không?
Tam Cước Kỳ Lân cười hì hì nói:
- Không, lão phu nói thật cả đấy!
Hận Thiên ông lập tức quay nhìn Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Ngươi nghe đấy, y có đùa giỡn đâu!
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu y thật lòng cải tà quy chánh, không ngồi yên nhìn ta bị giết, nhưng hiện vẫn ngồi yên bất động đấy thôi.
Tam Cước Kỳ Lân nói ngay:
- Y nhanh hơn lão phu một bước, lão phu định cứu ngươi thì đã

không kịp rồi!
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Nếu như thế, khi ta chết rồi, ngươi không những không thề đầu hàng Đồng Tâm Minh, mà nhất định còn bị Vô Danh Ma xử phạt kia... Hừ! Ta thật không rõ ngươi muốn giở trò ma gì!
Tam Cước Kỳ Lân chỉ cười không đáp.
Hận Thiên ông dùng lực đè đầu Vũ Duy Ninh, cười gằn nói:
- Tiểu tử, ngươi định trối trăn gì thì nói mau đi.
Vũ Duy Ninh im lặng một lúc, lặng lẽ cười một tiếng nói:
- Ngươi muốn giết ta thật sao?
Hận Thiên ông nói:
- Đúng thế, trừ phi...
Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Trừ phi cái gì?
Hận Thiên ông nói:
- Trừ phi ngươi chịu thôi không đối địch với bản bang nữa.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nói ra ngoài để rồi, ngươi đang muốn giết ta để ngăn cản Tam Cước Kỳ Lân đầu hàng Đồng Tâm Minh kia mà!
Hận Thiên ông nói:
- Bây giờ lão phu nói thế này, nếu ngươi đồng ý từ nay về sau không đối địch với bản bang nữa, lão phu sẽ tha không giết ngươi.
Tam Cước Kỳ Lân lại cướp lời cười nói:
- Tiểu tử, đáp ứng mau đi! Hận Thiên ông y có tính ưa giết người mấy ngày không giết người là ăn không ngon ngủ không yên đấy!
Hận Thiên ông cười hắc hắc quái dị nói:
- Họ Hổ ngươi nói đúng đấy, nửa tháng nay lão phu không giết người, trong lòng ngứa ngáy nhịn không được đây!
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy ngươi ra tay được rồi.
Hận Thiên ông cười ghê rợn nói:
- Ngươi không chịu phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tâm nguyện của ta là bắt lại bảy mươi hai tên ma đầu các ngươi, ta đã nói với Du minh chủ rồi, nếu ta thất bại thì là chết chứ không phải vì nửa đường bỏ dở.
Hận Thiên ông nói:
- Nhưng giờ đây lão phu chỉ cần phát chưởng một cái, thì ngươi sẽ nát đầu mà chết, ngươi còn có thể hoàn thành tâm nguyện được sao?

Diêu Ngọc Nga chợt ngắt lời lạnh lùng nói:
- Ngươi không thề giết y được đâu!
Hận Thiên ông sửng sốt nhìn nàng nói:
- Ngươi nói gì?
Diêu Ngọc Nga chỉ lên vách đá nói:
- Ngươi nhìn xem ai tới kìa?
Hận Thiên ông quay lại nhìn chẳng thấy có ai, trong lòng vừa thấy không ổn, đã phát giác có một luồng kình phong đánh vào ngực mình. Tuy y không bao giờ ngờ rằng Diêu Ngọc Nga lại có thể ra tay, song phản ứng cực kỳ mau lẹ, lập tức nhún chân nhảy lui lại hơn một trượng, hô hô cười lớn nói:
- Giỏi lắm! Diêu cô nương, té ra cô cũng có hai tay đấy.
Diêu Ngọc Nga đánh lén không trúng trong lòng rất thất vọng, lập tức bước lên đứng trước mặt Vũ Duy Ninh nghiến răng, nghiến lợi nói:
- Ngươi mà muốn giết y thì phải giết ta trước đã Hận Thiên ông nghiêngnghiêngngó ngó nàng một lúc, cười hỏi:
- Xem chiêu thế của cô có vẻ cũng có võ công, ai dạy cô thêm Diêu Ngọc Nga nói:
- Ngươi không phải hỏi!
Hận Thiên ông cười nói:
- Bang chủ của bọn ta phải không?
Diêu Ngọc Nga xoay chuyền ý nghĩ quyết định hăm dọa y, bèn gật đầu đáp:
- Đúng đấy, lúc Ở khách sạn Hồng Tân tại Lạc Dương, bà ta đã dạy mấy chiêu tuyệt kỹ đánh là thắng, ngươi có gan thì lại đây thử qua với ta xem!
Hận Thiên ông đang định nói chợt nghe trên đầu có tiếng gió rít lên, ngẩng đầu nhìn, thấy Sáp Sĩ Hổ Quách Giang nhảy xuống, bèn cười nói:
- Quách huynh, ngươi không Ở trên đó canh gác, xuống đây làm gì?
Sáp Sĩ Hổ Quách Giang chỉ chỉ tay lên trên, lộ vẻ nôn nóng hạ giọng nói:
- Có một người quay trở lại!
Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân thoáng biến sắc, đồng thanh hỏi mau:
- Ai vậy?
Sáp Sĩ Hổ đáp:
- Lang Tâm Hắc Long!
Tam Cước Kỳ Lân kinh ngạc nói:
- Y trở lại làm gì?

Sáp Sĩ Hổ nói:
- Y xuống tới rồi kìa, ngươi hỏi y xem!
Câu nói vừa dứt, quả thấy có một bóng người trên vách đá từng chặng từng chặng lao xuống - đúng là Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng.
Hận Thiên ông, Tam Cước Kỳ Lân và Sáp Sĩ Hổ vừa thấy xuống tới cốc địa, vội vàng bước lên đón hỏi:
- sao Nam Cung huynh lại trở lại?
Lang Tâm Hắc Long thần sắc phờ phạc nói:
- Lão phu gặp phải Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy và Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa, bị họ đánh không còn đường chạy, cho nên chỉ còn có cách quay trở lại đây...
Nói tới đó, thở hổn hển.
Tam Cước Kỳ Lân hỏi:
- Bọn họ thấy ngươi chạy vào khẩu không?
Lang Tâm Hắc Long lau mồ hôi trán đáp:
- Chắc là không, có điều chỉ sợ họ phát hiện ra chỗ này. Chúng ta chuẩn bị mau, nếu thấy bọn họ vào cốc, bốn người cùng liên thủ tấn công, thì may ra...
Tam Cước Kỳ Lân ngắt lời, trách móc nói:
- Lẽ ra Nam Cung huynh không nên chạy trở vào đây!
Lang Tâm Hắc Long vẻ mặt chán nản nói:
- Lão phu không còn cách nào mà. Rời khỏi đây không bao lâu, đã bị hai người bọn họ nhìn thấy, lão phu biết không chống được hai người, nên quay đầu chạy, nhưng bọn họ theo riết không tha, suốt một giờ khi trốn chạy đến bây giờ không làm sao thoát được bọn họ, không còn cách nào khác mới phải quay vào đây.
Hận Thiên ông hỏi:
- Còn những người kia?
Lang Tâm Hắc Long đáp:
- Không biết nữa. Ra khỏi cốc địa xong, bang chủ lập tức ra lệnh mọi người phân tán...
Tam Cước Kỳ Lân than:
- Thật rủi quá, nếu Nam Cung huynh không quay trở lại đây thì cũng còn một con đường sống, chứ bây giờ thì ngươi hết đường rồi!
Lang Tâm Hắc Long sửng sốt hỏi:
- Nói vậy là sao?
Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Ngươi nhìn lên trên kia mà xem!
Lang Tâm Hắc Long biến sắc, ngước nhìn lên, chính trong chớp mắt

ấy, Ma huyệt của y bị Tam Cước Kỳ Lân phóng tới điểm trúng lập tức toàn thân cứng đơ, ngã lăn quay ra đất.
Y có nằm mơ cũng không ngờ rằng Tam Cước Kỳ Lân lại đột nhiên trở cờ, nhất thời hoảng sợ tới ngơ ngác, kêu thất thanh:
- Hổ Hóa Long, ngươi... ngươi giở trò quỷ gì ra vậy?
Sáp Sĩ Hổ cười nói:
- Chỉ sợ lại có người bị đuổi quay lại... Điểm luôn và Á huyệt của y đi!
Tam Cước Kỳ Lân một cước móc vào người Lang Tâm Hắc Long lật lại Cho y úp mặt xuống đất, rồi vươn chỉ phóng mau ra lại điểm vào Á huyệt của y.
Hận Thiên ông nhìn bốn phía nói:
- Mang giấu y vào đâu cho tốt?
Sáp Sĩ Hổ nói:
- Trên cây là được rồi!
Tam Cước Kỳ Lân lập tức vươn tay nắm lấy dây lưng của Lang Tâm Hắc Long, xách y lên rồi tung mình nhảy lên chỗ cành lá rậm rạp của một cây đại thụ, móc y vào một cành cây, rồi mới cười hì hì nhảy xuống đất.
Sáp Sĩ Hổ cười nói:
- Lão phu lại trở ra canh, chỉ mong bắt thêm được một hai tên nữa.
Trong câu nói thân hình đã vọt mau lên, chỉ chớp mắt đã mất hút trên vách đá tối om.
Nhìn thấy tình hình, Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga như lọt vào đám mây mù năm dặm, đều trợn mắt đớ lưỡi chẳng ai biết tại sao.
Chuyện này là thế nào?
Chẳng lẽ ba người bọn họ đã thề nguyền với nhau, quyết tâm phản bội Vô Danh Ma à?
Nhưng tại sao bọn họ phản bội Vô Danh Ma?
Hay là ba người bọn họ sau khi Đồng Tâm Minh bắt giam vào Chính Tâm Lao lần thứ hai, đều đã bị Đồng Tâm Minh cảm hóa?
Không. Bọn họ quyết không thề bị Đồng Tâm Minh cảm hóa. Nếu bọn họ quả bị Đồng Tâm Minh cảm hóa, thì trước đấy một giờ, khi bọn Vô Danh Ma vừa rời khỏi tuyệt cốc xong, bọn họ đã phải lập tức nói rõ cho mình, cũng phải lập tức tìm cách tháo khóa tay cho mình mới phải. Nhưng bọn họ có làm thế đâu!
vũ Duy Ninh nghĩ mãi không ra, cho nên cứ ngơ ngơ ngác ngác.
Diêu Ngọc Nga cũng nghĩ không ra lý do bên trong, nên cũng đứng sững như trời trồng.
Tam Cước Kỳ Lân thấy dáng vẻ ngơ ngác của hai người, không kìm được tiếng cười, nói:

- Hận Thiên ông, từ nay trở đi không đùa giỡn được nữa rồi.
Hận Thiên ông so so vai nói:
- Biết đâu được, có điều...
Rồi nhìn qua Vũ Duy Ninh nói:
- Thằng tiểu tử này quả có chỗ khí khái, chẳng lạ gì minh chủ coi trọng như vậy.
Dừng lại một chút, cất bước tới gần Vũ Duy Ninh cười nói:
- Vũ Duy Ninh, ngươi thấy lạ lắm phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đủng vậy, tại sao các ngươi phản bội Vô Danh Ma?
Hận Thiên ông nói:
- Bọn ta không phản bội bà ta!
Vũ Duy Ninh ngỡ ngàng nói:
- Không phải thế, thì tại sao các ngươi lại bắt Lang Tâm Hắc Long Nam Cung mộng?
Hận Thiên ông cười bí ẩn nói:
- Đoán thử xem, đoán trúng thì lão phu sẽ lập tức mở khóa tay ra cho ngươi!
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu ta đoán trúng thì sao?
Hận Thiên ông ngồi phệt xuống đất, cười nụ nói:
- Cũng thế Diêu Ngọc Nga lại hỏi:
- Ngoài việc tháo khóa tay cho y, ngươi cũng chịu thả bọn ta ra chứ?
Hận Thiên ông gật đầu nói:
- Được mà!
Diêu Ngọc Nga mắt sáng lên nói:
- Ba người các ngươi có thù hằn riêng với Lang Tâm Hắc Long Nam Cung Mộng chứ gì?
Hận Thiên ông lắc đầu nói:
- Sai rồi, đoán lại đi!
Diêu Ngọc Nga cho rằng mình đoán trúng, vừa nghe thấy là không phải, lại rơi vào chỗ mù mờ, nhìn Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- Ngươi đoán thử xem!
Vũ Duy Ninh cũng cười gượng nói:
- Đã không phải là phản bội Vô Danh Ma, cũng không phải có thù riêng với Lang Tâm Hắc Long, thì có lý do gì khác kia chứ?
Diêu Ngọc Nga nói:
- Nếu không có lý do gì khác, bọn họ đã không ra tay chế ngự Lang Tâm Hắc Long!
Vũ Duy Ninh gật đầu không đáp, nhíu mày suy nghĩ một lúc, chợt

ngước đầu nhìn chằm chằm vào Hận Thiên ông hỏi:
- Đúng là các ngươi phản Vô Danh Ma à?
Hận Thiên ông đáp:
- Đúng thết Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Vậy thì đại khái ta đoán ra rồi!
Diêu Ngọc Nga vội hỏi:
- Là vì tại sao vậy?
Tam Cước Kỳ Lân chợt ngắt lời nói:
- Chờ lát nữa hãy nói, Sáp Sĩ Hổ lại xuống rồi kìa.
Già trẻ bốn người đưa mắt nhìn lên, quả thấy Sáp Sĩ Hổ Quách Giang từ vách đá từng chặng từng chặng phi thân xuống, y tới mặt đất rồi, nhảy một bước tới chỗ Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông ngồi hạ giọng nói:
- Làm ăn khá lắm, lại một người chạy trở lại!
Hận Thiên ông hỏi:
- Ai đấy?
Sáp Sĩ Hổ đáp:
- Tiếu Trung đao!
Nói tới đó, một bóng người như con én từ ngoài con đường bí mật lướt vào cốc, dang rộng hai tay rơi thẳng xuống.
Quả nhiên là Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương.
Bọn Tam Cước Kỳ Lân ba người làm như không nhìn thấy rõ, đồng thời nhảy tới, quát lớn:
- Ai?
Tiếu Trung đao Lao Kiếm Xương khẽ Ơ một tiếng, nói mau:
- Đừng kêu lớn, người nhà mà!
Trong câu nói, đã lao tới trước mặt ba người bọn Tam Cước Kỳ Lân.
Hận Thiên ông a lên một tiếng nói:
- Té ra là Lao huynh, sao lại quay lại thêm Tiếu Trung đao cũng mổ hôi đầy mặt, thần sắc hoảng sợ nói:
- Lão phu xúi quẩy, đúng phải cha con Du lão tặc...
Tam Cước Kỳ Lân làm ra bộ kinh hãi nói:
- A! Tại sao lại gặp cha con bọn họ?
Tiếu Trung đao quay người nhìn lên vách đá nói:
- Một giờ trước đây, lão phu theo mọi người ra khỏi tuyệt cốc rồi, đều mỗi người chạy một đường, không ngờ lão phu đi được hai ba dặm thì gặp đúng cha con Du lão tặc. Lão phu hai chưởng không địch nổi bốn tay, chỉ biết quay người bỏ chạy, nhưng Du lão tặc đuổi riết không tha. Lão phu dùng hết thủ đoạn cũng không thoát, mới rồi chạy tới gần đây, nghĩ rằng Du lão tặc còn chưa phát hiện ra trong

núi có tuyệt cốc này, nên quyết định chạy trở vào ẩn núp rồi sẽ tính sau.
Sáp Sĩ Hổ hỏi:
- Du lão tặc có nhìn thấy Lao huynh chạy vào đây không?
Tiếu Trung đao thở hắt ra nói:
- Chắc không thấy, lão phu chạy vào đường sơn cốc, còn lẩn quẩn trong đám loạn thạch cho họ đuổi một lúc. Hiện tại họ chỉ biết lão phu chưa ra khỏi cốc, chứ chắc không phát hiện rằng lão phu chạy vào đây

Hồi 82
ăn miếng trả miếng

Hận Thiên ông cau mày nói:
- Lẽ ra Lao huynh không nên chạy trở lại đây, nếu bị Du lão tặc phát hiện, há chẳng làm liên lụy cả bọn ta sao?
Tiếu Trung đao sượng sùng nói:
- Lão phu cũng biết rằng không nên chạy trở lại đây, nhưng Du lão tặc đuổi rát quá đi mất...
Tam Cước Kỳ Lân không chờ y nói hết, bèn làm ra vẻ an ủi bước lên nắm tay y nói:
- Được rồi, Lao huynh khỏi giải thích nữa, tới dưới gốc cây nghỉ ngơi một lúc đã Tiếu Trung đao bước theo y, vừa quay đầu nhìn lại nói:
- Bây giờ vẫn chưa thấy đuổi tới, đủ biết rằng y chưa phát hiện ra lão phu chạy vào tuyệt cốc này...
Tam Cước Kỳ Lân nói:
- Đúng đấy! Có điều Lao huynh cứ tạm thời im lặng Ở đây là được.
Tiếu Trung đao gật đầu nói:
- ờ, mấy hôm nay gió lớn quá, ra nhất định sẽ bị phát hiện, nên lão phu định là Ở lại cùng các ngươi canh giữ trong tuyệt cốc này luôn.
Tam Cước Kỳ Lân cười nói:
- Vô cùng hoan nghênh!
Câu nói chưa dứt, năm ngón tay y đột nhiên gia tăng kình lực nắm lấy huyệt Mạch môn Ở cổ tay Tiếu Trung đao.
Tiếu Trung Đao rúng động toàn thân, Vô cùng kinh ngạc kêu thất thanh:

- ơ, ngươi làm gì thêm Tam Cước Kỳ Lân kéo y đi tới dưới gốc cây, cười nói:
- Nắm vào huyệt Mạch môn của ngươi, để ngươi không có sức phản kháng,vậy thôi!
Tiếu Trung Đao bị chế ngự huyệt Mạch môn, toàn thân không còn chút khí lực, phải để mặc cho Tam Cước Kỳ Lân kéo đi xềnh xệch. Nhưng y không biết đã gặp kiếp số, chỉ khiếp sợ kêu lên:
- Hổ huynh, ngươi đùa giỡn kiểu gì vậy?
Tam Cước Kỳ Lân hô hô cười nói:
- Lão phu thích đùa giỡn với người, chẳng phải mới hôm nay.
Tiếu Trung đao tức giận nói:
- BỎ tay ra, lão phu không thích bị ngươi đùa giỡn kiểu này.
Tam Cước Kỳ Lân kéo y đi tới dưới gốc cây, vận chỉ lực điểm vào Ma huyệt của y, mới đẩy y ngã xuống đất cười hì hì nói:
- Lão phu biết ngươi không thích, nhưng tình thế tới nước này, ngươi ráng thích một lần vậy!
Tiếu Trung Đao mặt xám như tro, đảo mắt nhìn ba người một hồi rối run lên nói:
- Các ngươi... ba người các ngươi thật ra giở trò quỷ gì vậy?
Hận Thiên ông cười nói:
- Chuyện ấy, lão phu đã đồng ý để Vũ Duy Ninh đoán, ngươi cứ lên cây rồi rửa tai cung kính lắng nghe.
Nói xong, vươn bàn tay như mũi kích điểm vào Á huyệt của y, rồi nắm y nhảy lên cây, treo y vào một cành lớn.
Sáp Sĩ Hổ cười nói:
- Điểm huyệt lại Lang Tâm Hắc Long đi, để y khỏi vận công giải khai huyệt đạo.
Hận Thiên ông theo lời ra tay điểm lại Ma huyệt, Á huyệt của Lang Tâm Hắc Long, rồi nhảy xuống đất.
Sáp Sĩ Hổ cười hỏi:
- Từ huynh bảo Vũ Duy Ninh đoán chuyện gì vậy?
Hận Thiên ông nói:
- Đoán xem tại sao ba người bọn ta làm phản, nếu đoán trúng sẽ thả cho y trốn về!
Sáp Sĩ Hổ cười hô hô một hồi, lại tung người vọt lên vách đá đi khuất
Lúc ấy Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân lại ngồi xuống đối diện với Vũ Duy Ninh. Tam Cước Kỳ Lân nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Được rồi, tiểu tử, giờ thì ngươi đoán đi, nếu đoán trúng nhất định ta sẽ tha cho ngươi trốn về.
Vũ Duy Ninh nói:

- Ta không trốn nữa!
Tam Cước Kỳ Lân thoáng sửng sốt nói:
- Tại sao thêm Vũ Duy Ninh khẽ cười nói:
- Tại hạ Ở đây an toàn mười phần, tại sao lại phải trốn?
Diêu Ngọc Nga nghe xong lùng bùng, kéo kéo áo chàng hỏi:
- Tại sao ngươi lại nói Ở đây mười phần an toàn?
Vũ Duy Ninh nhìn qua nàng cười nói:
- Đúng đấy Ngọc Nga, chúng ta Ở đây được mười phần an toàn, không gặp nguy hiểm gì nữa đâu!
Diêu Ngọc Nga chẩu môi nói:
- Ta chẳng hiểu là ngươi nói gì cả!
Vũ Duy Ninh hít một hơi dài mặt đầy vẻ vui mừng nói:
- Trong thiên hạ hiện nay thật không có ai địch lại được Du minh chủ, Vô Danh Ma mà biết câu chuyện này, chắc phải buông tay thôi!
Diêu Ngọc Nga ngước mắt nhìn chằm chằm vào Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân, ngắt lời nói:
- Ngươi muốn nói rằng trước khi ba người bọn họ được Vô Danh Ma cứu về, đã bị Du minh chủ cảm hóa nên cải tà quy chánh phải không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, không phải thế...
Diêu Ngọc Nga không kìm được nôn nóng, hối thúc:
- Thế rốt lại là chuyện gì, ngươi nói mau đi mà!
Vũ Duy Ninh cười nụ nói:
- Hôm nay lúc Quái Thủ Phiên Thiên nhét viên thuốc vào miệng ta, Sáp Sĩ Hổ Quách Giang canh gác Ở ngoài chợt phi thân nhảy xuống báo với Vô Danh Ma rằng bọn Du minh chủ đang tiến vào sơn cốc. Lúc ấy Vô Danh Ma hỏi số người nhiều hay ít, Sáp Sĩ Hổ trả lời những gì cô có nhớ không?
Diêu Ngọc Nga về các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh còn rất lạ lùng, nghe hỏi lắc đầu nói:
- Không nhớ được, chỉ nhớ rằng họ có mười hai người.
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng, trong mười hai người ấy, trừ cha con Du minh chủ và gia sư là Thiên Thủ Kiếm Khách ra, còn chín vị đều là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh, gồm Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, Thần Đà Tử Hầu Thông, Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên, Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Công, Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình, Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, Phi Long Trảo Vi Uy Lương và Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa.

Diêu Ngọc Nga không hiểu gì cả, nói:
- Ngươi kể ra tên họ các đặc sứ áo vàng ấy làm gì?
Vũ Duy Ninh không đáp, lại nói tiếp:
- Song Đồng Tâm Minh có cả thảy mười tám vị đặc sứ áo vàng, còn chín vị nữa. Trừ Chính ất chân nhân, Pháp Hải thiền sư bị Vô Danh Ma dùng thuật Ly Hồn Hoán Phách hại chết và ba vị Hoa Hoa kiếm khách Qua Kỳ, Kim Tân CÔ Diệp Thúy Lan, Bạch Hiệp Du Ngọc Long chưa khỏi bệnh, thì còn bốn vị là Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng, Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, Nhất Thiếp Kỳ Y âu Dương Nghiêu Thiên...
Dừng lại một chút chàng mới nói tiếp:
- Hôm nay, bọn họ đoán bốn vị sau còn Ở lại bảo vệ Đồng Tâm Minh không tới, nhưng theo ta đoán, trừ Nhất Thiếp Kỳ Y lưu lại Đồng Tâm Minh để săn sóc ba người còn bị bệnh, ba người kia nhất định đều đã tới cả rồi!
Diêu Ngọc Nga lập tức hiếu ra ngay, trợn mắt nhìn Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân kêu lên:
- Ngươi muốn nói...
Vũ Duy Ninh ngắt lời cười nói:
- Ta muốn nói là Du minh chủ và Vô Danh Ma đều dùng đúng một cách giống nhau!
Diêu Ngọc Nga vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:
- Đều trộm rồng đổi phụng?
Vũ Duy Ninh gật đầu cười nói:
- Chắc chắn là thế.
Diêu Ngọc Nga lại ngước mắt nhìn Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông, ấp úngnói:
- Vậy thì, bọn họ là...
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Hận Thiên ông là đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, Tam Cước Kỳ Lân là đặc sứ áo vàng thứ mười hai Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng, Sáp Sĩ Hổ đang canh gác ngoài cửa là đặc sứ áo vàng thứ mười bốn Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch!
Diêu Ngọc Nga đưa mắt nhìn Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông, phấn khích nói:
- Có phải không? Hai vị có phải là Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng và Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng không?
Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân nhìn nhau một lượt, chợt đồng thời vỗ tay hô hô cười rộ.
Diêu Ngọc Nga cau mày ngờ vực hỏi:

- Sao lại cười?
Hận Thiên ông cười không ngớt, vừa cười vừa nói:
- Diêu cô nương, tình lang của cô ngoài mặt tuy có vẻ hơi ngu ngu, nhưng quả là một thanh niên thông minh tuyệt đỉnh, y đoán đúng hết.
Diêu Ngọc Nga mừng quá hỏi:
- Người đúng là Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng à?
Hận Thiên ông gật đầu cười nói:
- Đúng thế, lão phu đúng đặc sứ áo vàng thứ mười lăm Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng.
Diêu Ngọc Nga lại nhìn qua Tam Cước Kỳ Lân hỏi:
- Vậy thì người là Thân Thủ tướng quân MỘ Dung Tùng phải không?
Tam Cước Kỳ Lân cười hì hì đáp:
- Đúng thết Có điều tình đời lúc ấm lúc lạnh, tình người mỏng như giấy, lão khiếu hóa hiện nay tự kiếm lấy mà ăn, đã lâu không "thân thử, (chìa tay) ra với người rồi.
Diêu Ngọc Nga muôn phần mừng rỡ, lại nhìn lên trên vách nói:
- Vị trên kia đúng là Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch chứ?
Bắc Hải Ngư ông và Thân Thủ tướng quân cùng gật đầu cười đáp:
- Rất đúng! Rất đúng! Chính y đấy!
Thân Thủ Tướng Quân ho khẽ một tiếng rồi so so vai nói:
- Có điều tuy là đoán đúng, nhưng bọn lão khiếu hóa phải thất tín một phen, là không thả y chạy trốn được!
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Tại hạ đã nói là không muốn chạy trốn rồi kia mà!
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Cũng không thể mở khóa tay ra cho ngươi được!
Vũ Duy Ninh nói:
- Chờ sáng mai mở cũng không sao, biết đâu lại có người bị Du minh chủ chặn đường chạy vào trở lại!
Bắc Hải Ngư ông khen ngợi nói:
- Vũ Duy Ninh, đầu óc ngươi quả là lanh lẹn, nghe một biết mười, nhưng lão phu còn có một chỗ chưa rõ...
Vũ Duy Ninh sửa lại thế ngồi, cười hỏi:
- Các đặc sứ có gì chưa rõ?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Ba bộ mặt giả của bọn ta là do Du minh chủ đích thân vẽ cho, ngươi lại nhận ra được bọn ta là giả mạo, chắc là do trên mặt bọn ta lộ ra chỗ nào chứ gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải. Du minh chủ về thuật dịch dung thì khéo léo điêu luyện,

tại hạ làm sao nhìn ra được? Tại hạ chỉ căn cứ vào bề ngoài của ba vị suy tình đoán lẽ mà chỉ ra thôi.
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Nếu như thế ngươi làm sao chỉ ra được đúng Sáp Sĩ Hổ là Lý đặc sứ, Tam Cước Kỳ Lân là MỘ Dung đặc sứ, Hận Thiên ông là lão phu?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Rất giản dị. Tại hạ đã gặp qua ba vị, nhớ được vóc dáng từng người cao thấp gầy béo ra sao. Cái đặc sứ vóc dáng to cao chỉ giả Hận Thiên ông là hơn, MỘ Dung Đặc Sứ vóc dáng gầy gò, chỉ giả Tam Cước Kỳ Lân là hợp...
Bắc Hải Ngư ông không kìm được, vỗ vào đùi nói:
- Đúng! Chuyện đơn giản thế mà lão phu nghĩ không ra, quả là càng già càng hổ đổ!
Vũ Duy Ninh nói:
- Tại hạ cũng có một chỗ chưa rõ, sau khi ba vị giả mạo Sáp Sĩ Hổ, Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân được Vô Danh Ma cứu về rối dĩ nhiên biết Vô Danh Ma sẽ vào ẩn núp tại tuyệt cốc này, nhưng bọn Du minh chủ vẫn không biết thì làm thế nào đến đúng được nơi đây mà tìm kiếm, cùng với các vị trong ứng ngoài hợp?
Bắc Hải Ngư ông cười nói:
- Chuyện đó cũng rất đơn giản, đó là bọn ta thông tri cho họ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ba vị theo sát bên cạnh Vô Danh Ma suốt, làm sao có cơ hội mà thông tri cho Du minh chủ... A, đúng rồi.
Bắc Hải Ngư ông cười nói:
- Nghĩ ra rồi à?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Có phải là nhờ Thập Lý Hương không?
Bắc Hải Ngư ông gật đầu đáp:
- Đúng vậy. Sau khi bọn ta được "cứu, rời khỏi Động Đình hổ rồi, dọc đường thả Thập Lý Hương lại, bọn Du minh chủ cứ nghe hương mà tới thôi!
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Lúc trao đổi tù nhân trên Động Đình hồ, minh chủ có biết Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga là giả không?
Bắc Hải Ngư ông lắc đầu nói:
- Không biết, có điều sau đó dĩ nhiên sẽ phát hiện ra là giả thôi!
Vũ Duy Ninh than:
- Cũng may mà minh chủ cũng dùng kế trộm rồng đổi phụng, nếu

không thì phen này thua mất rồi.
Thân Thủ Tướng Quân cười nói:
- Nghiêm khắc mà nói, chúng ta cũng có một điểm bị thua.
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Bọn ta vốn bắt được chín người bên địch, hiện tại chỉ còn có năm, bốn người đổi lấy hai tính ra thì là thua, nhưng mong sao bọn minh chủ ngăn cản đuổi thêm một hai người chạy trở lại, thì tính lại cũng không thua mà.
Vũ Duy Ninh nói:
- Tại sao lúc đầu minh chủ không chọn bốn người khác giả dạng Lang Tâm Hắc Long, Quái Thủ Phiên Thiên, Độc Mục Cuồng và Tiếu Trung đao?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Vốn minh chủ cũng tính như thế, nhưng không tìm được người phù hợp nên phải thôi.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh bèn đem những điều mình và Diêu Ngọc Nga đã gặp kể lại một lượt, sau cùng hỏi:
- sức khỏe ba vị đặc sứ Qua, Diệp, Du ra sao?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Từ khi uống thuốc giải rối, cũng đã bớt dần, tuy không nhận ra ai là ai, nhưng cũng không còn coi người mình là kẻ thù nữa.
Vũ Duy Ninh mừng rỡ nói:
- Vô Danh Ma nói phải uống thuốc nửa năm mới khỏi, đến nay đã hơn hai tháng, chỉ quá bốn tháng nữa là được rồi. Bốn tháng thì cũng mau thôi.
Nói chuyện này chuyện kia, không biết trời đã sáng dần.
Thân Thủ Tướng Quân ngẩng nhìn trời nói:
- Bọn minh chủ chắc là sắp tới rồi!
Bắc Hải Ngư ông nói:
- ờ, chắc sắp tới rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nghe nói ngoài mười hai người bọn minh chủ, còn có bốn mươi hai vị đại biểu, năm mươi võ sĩ áo bạc và ba trăm đệ tử của Cùng gia bang phải không?
Thân Thủ Tướng Quân cười nói:
- Không có đâu, cái gọi là bốn mươi hai vị đại biểu, năm mươi võ sĩ áo bạc và ba trăm đệ tử của Cùng gia bang đó là bịa đặt đấy.
Vũ Duy Ninh ngạc nhiên nói:
- A, là có ý nói thế để dọa Phục Cừu bang.
Thân Thủ Tướng Quân nói:

- Đúng lắm. Không như thế thì chừng nào Vô Danh Ma mới chịu rời khỏi cốc địa này. Bà ta không chịu rời khỏi cốc này, Đồng Tâm Minh dù có dốc toàn lực cũng không có cách nào cứu các người thoát hiểm.
Diêu Ngọc Nga nói ngay:
- Bây giờ trời đã sáng, người Phục Cừu bang chắc không có ai chạy trở lại nữa, các vị có thể tháo khóa tay cho y được rồi!
Thân Thủ Tướng Quân cười nói:
- Thật xấu hổ, vẫn không tháo được!
Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Tại sao thiêu Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Vì bọn ta không có chìa khóa, không tháo được.
Diêu Ngọc Nga bất giác buồn bã nói:
- Vậy thì làm sao?
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Đừng nóng nảy. Thanh Khê Lão Nhân có một lưỡi chuỳ thủ chặt sắt như bùn, chờ y tới rồi sẽ chặt đứt được thôi.
Đang nói chợt nghe trên vách đá có tiếng thiếu nữ ngọt ngào kêu lên:
- Vũ Duy Ninh, ngươi Ở đâu?
ĐÓ là thanh âm của Du Băng Viên.
Vũ Duy Ninh phấn khởi tinh thần, vui vẻ kêu lên:
- Bọn họ tới rồi!
Diêu Ngọc Nga vốn ngồi cạnh chàng, lúc ấy nghe tiếng Du Băng Viên gọi, vội vàng đứng dậy lui lại phía sau.
Vũ Duy Ninh biết nàng e ngại Du Băng Viên, cũng lập tức đứng dậy bước theo, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng cười nói:
- Đừng ngại, ta có thể bảo đảm về nàng ta, hôm nay cô gặp Du cô nương không phải như hôm trong khách sạn Hồng Tân đâu.
Nói xong đẩy nàng bước lên.
Lúc ấy, Du Băng Viên đã xuống tới dưới đáy cốc, thấy Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga sóng vai đứng chờ, không có chút gì là không vui, hớn hở chạy lại, mỗi tay nắm một người, phấn khích nói:
- Vũ Duy Ninh! Diêu cô nương! Các ngươi không sao cả chứ?
Vũ Duy Ninh cười nụ nói:
- Không sao, nếu bọn ta bị chuyện gì, giờ này làm sao đứng được Ở đây Đang nói chuyện, Thánh Hiệp Du Lập Trung, Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy, Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, Thần Đà Tử Hầu Thông, Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên, Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Công, Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình, Phi Long Tráo Vi Uy Lương, Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch

đều lục tục kéo tới.
Chỉ có Hắc công công Vũ Văn Đỉnh và Hắc bà bà Ngư Tri Xuân chưa xuống, hai vợ chồng họ Ở lại canh giữ đường vào tuyệt cốc.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 83
Tương kế tựu kế

vũ Duy Ninh bước lên hướng về Thánh Hiệp Du Lập Trung tạ ơn cứu mạng, rồi chào hỏi tất cả mọi người. Thánh Hiệp Du Lập Trung thấy chàng còn mang khóa tay, bèn ra lệnh Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên dùng bảo đao của ông ta cắt khóa, rồi gọi mọi người nói:
- Lại đây, mọi người ngồi xuống nói chuyện.
Già trẻ mười lăm người ngồi thành một vòng dưới gốc cây. Du Lập Trung ngẩng đầu nhìn Tiếu Trung Đao và Lang Tâm Hắc Long bị treo trên cây rồi nhìn lại mọi người nói:
- Cứu được hai người, bắt lại được hai người, kết quả cũng không phải là kém.
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Bệnh Lang Trung, Ngọc Diện Hoa Thi, Quái Thủ Phiên Thiên, Độc Nương Tử tám người chạy thoát rồi à?
Du Lập Trung nói:
- Đúng thế, bọn họ chạy rất mau, đuổi không kịp.
Bắc Hải Ngư ông cười nói:
- Bọn họ chạy tới núi Mạc Phụ, rồi sau nửa tháng sẽ lén lút trở lại đây, chúng ta chỉ cần đợi Ở đây, thì có một mẻ lưới bắt hết.
Du Lập Trun gánh mắt ngưng tụ nói:
- Vô Danh Ma nói là nơi núi Mạc Phụ à?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Vâng, bọn họ sẽ hội họp Ở núi Mạc Phụ, chờ bọn Du minh chủ rời khỏi đây xong, sẽ trở lại mang Vũ Duy Ninh và Diêu cô nương đi.
Du Lập Trung trầm ngâm một lúc, nhìn qua Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy cười nói:
- Thượng Du an huynh, chúng ta nên hành động thế nào?
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Ngươi đã tính toán rồi, thì cứ làm theo như ngươi tính toán là được!

Du Lập Trung đưa mắt nhìn mọi người chung quanh nói:
- Lão phu còn muốn nghe ý kiến của các vị trước...
Thân Thủ Tướng Quân hỏi:
- Minh chủ không định Ở lại đây chờ họ à?
Du Lập Trung lắc đầu nói:
- Không, dĩ dật đãi lao thì hay, nhưng cơ hội đắc thủ lại không nhiều
Thân Thủ Tướng Quân ngạc nhiên nói:
- sao lại nói là cơ hội đắc thủ lại không nhiều?
Du Lập Trung nói:
- Đêm qua bọn họ chạy khỏi chỗ này rồi, tất nhiên sẽ phát hiện cái gọi là bốn mươi hai vị đại biểu, năm mươi võ sĩ áo bạc và ba trăm đệ tử của Cùng gia bang giám sát các nơi là chuyện bịa đặt, nhất định Vô Danh Ma sẽ đoán được rằng chúng ta đã phát hiện chỗ tuyệt cốc này, bà ta quyết sẽ không trở lại đâu.
Thân Thủ Tướng Quân chợt hiểu ra, cười:
- Đúng thết Đúng thết Vậy thì chúng ta kéo cả tới núi Mạc Phụ bắt người là hay nhất.
Du Lập Trung lại lắc đầu nói:
- Thế cũng không hay, mục tiêu hành động lớn quá, nhất định bị họ phát hiện.
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Nếu không thế...
Du Lập Trung ngắt lời cười nói:
- Lại phải bắt hai người các ngươi vất vả, ngươi và Cái đặc sứ tiếp tục giả mạo Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông, lập tức tới núi Mạc Phụ.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch nhịn không được nói chen vào:
- Thuộc hạ không cần đi à?
Du Lập Trung cười khẽ một tiếng, nói:
- Sáp Sĩ Hổ đã chết rồi. Các người ba vị phải có một người chết thì Vô Danh Ma mới tin chứ!
Nhất Đẩu Tiên cười gượng nói:
- Nhưng tại sao lại là riêng ta phải chết?
Du Lập Trung cười nói:
- Ngươi giả mạo Sáp Sĩ Hổ đến nay đã hơn mười ngày chưa uống rượu, không thấy khó chịu à?
Nhất Đẩu Tiên vừa nghe tới rượu, lập tức nuốt nước bọt chép miệng nói:
- Đúng đấy! Thật đấy! Thuộc hạ giả mạo Sáp Sĩ Hổ Quách Giang, khổ nhất là không được uống rượu. Chực chực, thật không ngờ gã

Sáp Sĩ Hổ ấy lại là kẻ một giọt rượu cũng không uống.
Du Lập Trung cười cười, lại nhìn Bắc Hải Ngư ông và Thân Thủ Tướng quân nói:
- Hai vị tới núi Mạc Phụ, nói với Vô Danh Ma rằng ẩn náu Ở đây thì bị bọn ta phát hiện, các ngươi không kịp mang Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga theo, chỉ giết chết họ, lúc ba người các ngươi bỏ chạy, Sáp Sĩ Hổ bị giết.
Bắc Hải Ngư ông và Thân Thủ Tướng Quân gật đầu nói:
- Được rồi, vậy vẫn dùng Thập Lý Hương để liên lạc với minh chủ Chứ?
Du Lập Trung nói:
- Phải, bọn họ không thể nào dừng Ở núi Mạc Phụ được, các ngươi cứ tiếp tục theo họ, lão phu sẽ cải trang ngấm ngầm theo sau. Lúc nào cơ hội chín muồi rồi, sẽ một trận tiêu diệt luôn Phục Cừu bang.
Bắc Hải Ngư ông và Thân Thủ tướng quân gật đầu khen hay, lập tức đứng dậy chào mọi người rồi ra khỏi cốc.
Du Lập Trung lại nhìn Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Thượng Quan huynh, tiểu đệ biết huynh không thích giết người, đúng không?
Thiên Thủ Kiếm Khách cười một tiếng nói:
- Ngươi muốn lão phu áp giải Lang Tâm Hắc Long và Tiếu Trung Đao về Đồng Tâm Minh chứ gì?
Du Lập Trung nói:
- Đúng thế, để Thượng Quan huynh và Du đặc sứ áp giải, mỗi người giải một tên...
Thiên Thủ Kiếm Khách đưa mắt nhìn Diêu Ngọc Nga cười hỏi:
- Còn vị Diêu cô nương này thì sao?
Du Lập Trung gật đầu nói:
- Đúng thế, Diêu cô nương không hiểu võ công, không thể đi cùng bọn tiểu đệ được.
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Cũng được, ngu huynh có cảm giác là ngày dẹp yên bọn ma đầu không còn xa nữa, nên ngu huynh hộ tống Diêu cô nương và áp giải hai tên ma đầu Lao, Nam Cung về Đồng Tâm Minh xong, sẽ rời xa cõi trần tục, không hỏi đến chuyện thị phi nữa.
Vũ Duy Ninh nghe thấy hoảng hốt hỏi:
- sư phụ định sẽ ẩn cư Ở đâu?
Thiên Thủ Kiếm Khách cười nói:
- Nếu nói cho ngươi biết, thì lại không phải là ẩn cư rồi!
Vũ Duy Ninh nói:

- Nhưng sư phụ không nói, về sau đệ tử biết tới đâu tìm thăm lão nhân giangườiđược?
Thiên Thủ Kiếm Khách chỉ vào ngực chàng, cười nói:
- Ngươi cứ tìm sư phụ trong lòng ngươi thôi!
Vũ Duy Ninh cung kính đáp:
- Đệ tử được sư phụ thu dụng, ơn như cha mẹ, mà trước nay vẫn chưa được trọn lễ đệ tử...
Thiên Thủ Kiếm Khách ngắt lời, hô hô cười nói:
- Sư phụ thu dụng ngươi làm độ đệ, dạy cho ngươi võ công, nhưng không cần ngươi hầu hạ một bên giữ lễ đệ tử, ngươi chỉ cần làm phúc Cho võ lâm, trượng nghĩa giúp kẻ yếu ớt cô đơn, thì là báo đáp sư phụ rồi!
Vũ Duy Ninh dĩ nhiên hiếu điều đó, nhưng biết lần này chia tay sẽ thành vĩnh biệt, trong lòng làm sao yên được, lập tức nhìn qua Diêu Ngọc Nga vẫy tay rồi đứng dậy nói:
- Diêu cô nương, cô tới đây một chút, ta có chuyện muốn nói!
Nói xong, bước ra một chỗ xa mọi người.
Diêu Ngọc Nga thấy chàng gọi mình ra nói chuyện riêng trước mặt mọi người, bất giác đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, không dám đứng dậy.
Du Lập Trung cười nói:
- Đi đi chứ! Diêu cô nương, nếu lão phu đoán không lầm thì có lẽ y muốn giao cho cô một khay đấy!
Diêu Ngọc Nga nghe thấy thế mới không ngần ngại nữa, từ từ đứng lên, bước ra hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Vũ Duy Ninh ghé tai nàng thì thầm mấy câu, sau cùng mới lấy lại giọng bình thường cười hỏi:
- CÔ thấy thế nào?
Diêu Ngọc Nga cười nụ gật gật đầu nói:
- Được rồi, chuyện ấy thì ta tin chắc là làm được...
Vũ Duy Ninh cười một tiếng, lại cùng nàng trở lại ngồi xuống chỗ cũ
Thiên Thủ Kiếm Khách ngờ rằng bọn họ bàn bạc cách đối phó với mình, tỏ vẻ áy náy không yên tâm, nhìn Diêu Ngọc Nga hỏi:
- Tiểu cô nương, hắn nói gì với cô thêm Diêu Ngọc Nga ngượng nghịu cười nói:
- xin tha thứ cho vãn bối Vô lễ, chuyện ấy không nói ra lúc này Ở ớ ấy được Thiên Thủ Kiếm Khách lắc lắc đầu lại nói:
- Giỏi! Giỏi! Bọn trẻ các ngươi đúng là càng ngày càng ít thành thật. Nhớ lại lúc lão phu còn trẻ, đối với bậc trưởng bối thì cung cung kính kính, hỏi tới là thưa. Thế mà bọn ngươi ngày nay đối với trưởng bối

thì công nhiên giấu giấu diềm diềm!
Một câu này làm mọi người cười ầm cả lên.
Tiếp theo Thiên Thủ Kiếm Khách lấy lại vẻ nghiêm trang phủi áo đứng dậy nói:
- Được rồi, xin Lý đặc sứ lên cây đưa hai người kia xuống, chúng ta cùng lên đường thôi.
Du Lập Trung cũng đứng lên cười nói:
- Chiếc thuyền hôm qua chúng ta đi còn Ở bên hồ Động Đình , Thượng Quan có thể dùng trở qua bờ bắc, rồi thuê xe đi tiếp.
Thiên Thủ Kiếm Khách gật gật đầu nói:
- Được rồi, ngu huynh chỉ hộ tống Diêu cô nương và áp tải hai tên ma đầu này giùm các ngươi về tới Đồng Tâm Minh thôi, còn tất cả mọi việc khác là do Lý đặc sứ sắp xếp.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch lên cây đem Tiếu Trung Đao và Lang Tâm Hắc Longxuốngnói:
- Không biết trên đường đi có gặp bọn Vô Danh Ma ngăn cản không?
Du Lập Trung nói:
- Có lẽ không đâu, bọn họ quyết không dám chạy về phía bắc, có điều ông ta móc trong bọc ra một cái bình nhỏ, dốc hai viên thuốc màu đỏ đưa cho Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch rồi nói:
- Ngươi cho họ uống hai viên thuốc tán công này, giả như vạn nhất có chuyện bất ngờ, Vô Danh Ma cũng chỉ cứu được hai người Vô dụng mà thôi.
Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch gật đầu khen hay, nhận lấy thuốc tán công nhét vào miệng Lang Tâm Hắc Long và Tiếu Trung đao.
Thiên Thủ Kiếm Khách nói:
- Được rồi, còn có gì cần nói với người khác thì nói đi, không thì lão phu đi đây.
Nói xong nhìn Vũ Duy Ninh và Diêu Ngọc Nga, trên mặt lộ vẻ đùa cợt Diêu Ngọc Nga rõ ý ông ta, mặt lại đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn Vũ Duy Ninh. Nhưng trong lòng nàng cảm thấy rất vui vẻ, vì nàng thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào mình, nhất là nàng nhìn thấy ánh mắt của Du Băng Viên rất thân thiết, không hề có chút nào đố ky.
Vũ Duy Ninh tuy có ý quyến luyến, không nỡ chia tay, nhưng đâu dám trước mặt đông người mà "em em anh anh" một hồi nên thấy sư phụ cố ý đùa cợt, cảm thấy rất khó xử, nhưng chàng mau chóng tìm được lối thoát, bèn sửa sang quần áo bước lên quỳ xuống trước mặt Thiên Thủ Kiếm Khách, cung kính nói:
- Sư phụ đã quyết định ẩn tích sơn lâm, không bước ra cõi đời nữa,

xin nhận một lạy này của đệ tử, tạ ơn người tác thành cho!
Thiên Thủ Kiếm Khách thoáng sửng sốt, lập tức đưa tay như để đỡ chàng đứng dậy nói:
- Chỉ là dạy người có duyên, thầy trò ta còn có ngày gặp nhau, đừng lạy lục như thế làm gì.
Vũ Duy Ninh đang định dập đầu xuống, chợt thấy có một luồng kình lực Vô hình cản người mình lại, biết rằng sư phụ không muốn nhận sự lạy lục như thói thường của thế tục, chỉ biết đứng dậy cười nói:
- Sư phụ không chịu nhận một lạy của đệ tử, điều đó cho thấy duyên thầy trò ta còn chưa dứt hết, còn có ngày gặp lại.
Thiên Thủ Kiếm Khách cười hô hô một tràng, cúi người đưa tay nắm lấy Lang Tâm Hắc Long nhấc lên, bước đi mấy bước, nói:
- Lý đặc sứ, Diêu cô nương, chúng ta đi.
Lúc ấy Thánh Hiệp Du Lập Trung dẫn các đặc sứ đưa tiễn ba người ra khỏi tuyệt cốc, đưa mắt nhìn theo cho tới khi họ đi khuất.
Du Lập Trung mới nhìn Vũ Duy Ninh cười hỏi:
- Duy Ninh, ngươi dặn Diêu cô nương ràng buộc lệnh sư phải không?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- vâng ạ! Diêu cô nương nhiều lần tỏ vẻ thích học võ, nên tiểu nhân dặn nàng cầu khẩn cho sư phụ nhận làm đệ tử.
Du Lập Trung cười nói:
- Ngươi cho rằng lệnh sư chịu à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Diêu cô nương cứ nói tới khi nào người chịu thì mới thôi. Gia sư không phải là người lạnh lùng, tiểu nhân tin chắc người sẽ chịu.
Du Lập Trung hô hô cười nói:
- Đúng lắm, tính tình của lệnh sư lão phu biết rất rõ. Diêu cô nương trên đường cứ cầu khẩn mãi, nhất định sẽ được như ý.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành nói ngay:
- Thượng Quan tiền bối nếu đáp ứng Diêu cô nương thì lại không thể trốn đời Ở ẩn nữa rồi!
Du Lập Trung nói:
- Thì đang muốn ông ta như thế, chuyện trốn đời Ở ẩn vốn không phải là hay, rất dễ làm người ta giảm thọ.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành sửng sốt hỏi:
- Tại sao thêm Du Lập Trung nói:
- Trốn đời Ở ẩn chẳng có chuyện gì để làm, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện chết, sức khỏe cũng vì thế giảm sút, nếu có chuyện gì làm từ sáng đến tối không được nghỉ ngơi, ông ta chẳng rảnh đâu mà nghĩ

tới chuyện chết, thì sẽ sống được lâu hơn. Thượng Quan mà nhận Diêu cô nương làm đệ tử, tối thiều ông ta cũng còn sống được mười năm nữa.
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành sực hiếu ra, ạ một tiếng cười nói:
- Đúng quá! Đúng quá! Người ta không ai tránh được cái chết, nhưng nếu cả ngày ngồi chờ chết thì thật là quá ngu.
Du Lập Trung cười nụ nói:
- Cho nên mọi người các ngươi muốn sống lâu hơn một chút thì nên tìm việc mà làm, muôn ngàn lần đừng có Ở không.
Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên cười sặc lên nói:
- Vừa nghe bang chủ nói xong câu ấy, thật thuộc hạ thấy khó xử quá
Du Lập Trung nhìn ông ta cười hỏi:
- Từ đặc sứ có ý dự dính gì vậy?
Thanh Khê Lão Nhân cười nói:
- Thuộc hạ giữ chức đặc sứ áo vàng lâu hơn mười năm rồi, đang định tiêu diệt Phục Cừu bang xong sẽ lập tức xin từ chức, trở về Thanh Khê nhàn tản vài năm, nay nghe bang chủ nói thế, lại thấy dường như mình tính sai.
Thần Đà Tử Hầu Thông cười hì hì nói:
- chứ gì nữa, họ Từ ngươi một sớm mà từ chức đặc sứ áo vàng về Thanh Khê hưởng phúc, nhất định sống không lâu đâu.
Thanh Khê Lão Nhân so so vai nói:
- Nhưng bây giờ thủ tiêu ý ấy vẫn còn kịp mà!
Mọi người nghe thấy không kìm được đều cười rộ.
Du Lập Trung như sực nghĩ ra chuyện gì, vuốt râu trầm tư nói:
- ồ,lạ quá Du Lập Trung nói:
- Hôm qua lúc trên hổ trao đổi tù nhân, chúng ta chỉ thấy có Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi và Độc Nương Tử, chứ không thấy đám ma đầu còn lại, không biết Vô Danh Ma sai bọn họ đi đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vô Danh Ma phái bọn họ đi tới một chỗ xây dựng tổng đàn!
Du Lập Trung sắc mặt thay đổi nói:
- Sao ngươi biết được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chính miệng Vô Danh Ma nói ra, bà ta nói rằng khách sạn Hồng Tân Ở Lạc Dương đã bị chúng ta biết, nên quyết định bỏ chỗ ấy xây một tổng đàn khác.
Du Lập Trung hỏi:
- Ở chỗ nào?

Vũ Duy Ninh đáp:
- Lúc ấy có mặt tiều nhân nên bà ta không nói rõ.
Du Lập Trung trầm ngâm nói:
- May có hai đặc sứ Cái và MỘ Dung giả mạo Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân tới núi Mạc Phụ, chỉ cần bọn họ không bị lộ, trước sau gì cũng điều tra ra.
vũ Duy Ninh nói:
- Chừng nào chúng ta lên đường?
Du Lập Trung nói:
- Chờ lát nữa sẽ đi, ngươi hãy hóa trang đã.
Vũ Duy Ninh biết ông ta muốn mình hóa trang cho phù hợp với việc làm "đã giết chết Vũ Duy Ninh" của hai đặc sứ Cái và MỘ Dung, từ nay mình không thề xuất hiện với bộ mặt thật, lập tức gật đầu nói:
- Được rồi, nhưng vật dùng để cải trang của tiều nhân đã bị bọn Vô Danh Ma lấy mất rồi, trên người minh chủ...

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 84
Xương hiệp nôi tình

Du Lập Trung không chờ chàng nói xong, lập tức rút trong bọc ra một hộp đựng vật dùng để cải trang, đưa cho chàng nói:
- Quần áo của ngươi cũng phải thay, chờ tới chỗ thành trấn nào gần đây sẽ mua một bộ mới.
Vũ Duy Ninh cầm lấy cái hộp, khom người vâng dạ rồi bước qua một chỗ bên cạnh bắt đầu cải trang.
Du Băng Viên bước theo ngồi xuống cạnh chàng, hạ giọng âu yếm hỏi:
- Ngươi định hóa trang thành người thế nào?
Vũ Duy Ninh mở hộp, thấy bên trong một bộ tóc muối tiêu và một hàm râu giả, bèn nói:
- Phải giả làm một ông già thôi.
Du Băng viên nói:
- Thếkhôngđược!
Vũ Duy Ninh thoáng sửng sốt hỏi:
- Có gì không được?
Du Băng Viên ngập ngừng một lúc, ngượng nghịu cười nói:

- Ngươi giả làm ông già, chẳng lẽ ta lại không giả làm bà già?
Vũ Duy Ninh cười phá lên nói:
- Vũ Duy Ninh đã bị Hận Thiên ông giết chết rồi, cho nên phải cải trang, chứ cô thì không cần.
Du Băng Viên có vẻ không bằng lòng, bĩu môi nói:
- ĐƯỢC, ta biết ý ngươi rồi, ngươi không thích ta gần gũi ngươi, sợ ta phá hoại tình cảm giữa ngươi và Diêu cô nương, nếu như thế thì ta đi cho rồi!
Nói xong, đứng dậy định bỏ đi.
Vũ Duy Ninh vội giữ nàng lại, cười lấy lòng nói:
- CÔ lầm rồi, ta không có ý ấy đâu...
Du Băng Viên phụng phịu nói:
- Vậy sao ngươi nói ta không cần cải trang?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Được được, cô có thể cần cải trang, vậy cô ngồi xuống đi.
Du Băng Viên lúc ấy mới vui vẻ trở lại, ngồi xuống hỏi:
- Ngươi vẫn phải cải trang làm ông già à?
Vũ Duy Ninh chỉ vào cái hộp nói:
- cô xem, những vật trong cái hộp này của lệnh tôn chỉ giúp ta cải trang làm ông già mà thôi!
Du Băng Viên lấy cái hộp đựng vật dùng để cải trang của mình ra, thảm não nói:
- Ta giả làm bà già cũng không sao, nhưng ta lại không đem theo quần áo của bà già, làm sao bây giờ?
Vũ Duy Ninh nói:
- CÔ cứ hóa trang mặt mũi trước đi, chờ tới thành trấn sẽ mua một bộ quần áo bà già mà thay.
Du Băng viên nói:
- Không được! Nếu bây giờ ta cải trang mặt mũi thành bà già, người trên đường nhìn thấy ta mặc bộ quần áo này, lại không ôm bụng cười bò ra à?
Vũ Duy Ninh nhìn lại thấy nàng ăn mặc trang sức như một thiếu nữ, cũng biết nàng rất khó cải trang thành một bà già, bèn cười nói:
- Vậy thế này, cô cải trang thành một cô nương, chúng ta gọi nhau là cha con, được không?
Du Băng Viên trề môi gượng gạo cười nói:
- Hừ, nếu như thế thì suốt trên đường đi, ta phải gọi ngươi là gia gia mất!
Vũ Duy Ninh nhún vai nói:
- Ta rốt lại vẫn không phải là cha thật của cô, gặp lúc thì giả vờ, có gì

là quan trọng?
Du Băng Viên ngoái nhìn thấy cha đang nói chuyện tào lao với các đặc sứ, hạ giọng cười nói:
- Không biết cha ta có chịu cho chúng ta đi một đường không?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nếu cô cải trang thì không chịu cũng không được, vì mấy người và lệnh tôn chưa ai cải trang mà.
Du Băng Viên ngượng nghịu cười nói:
- Chỉ sợ bọn họ cười ta, ông Thần Đà Tử kia thật chẳng ra gì, ông ta chọc ghẹo ta suốt dọc đường, nói rằng ta... nói rằng ta...
Nàng không nói tiếp nữa, mở hộp ra, cũng bắt đầu cải trang.
Không bao lâu, Vũ Duy Ninh đã cải trang thành một ông già mặt mũi gầy gò, còn Du Băng Viên cũng thay đổi cả khuôn mặt, xem ra cũng giống như hai cha con.
Bọn họ quay lại trước mặt mọi người, Thần Đà Tử Hầu Thông chợt hô hô cười nói:
- Minh chủ, con gái của người mất tích rồi!
Du Lập Trung thấy con gái cải trang, biết nàng muốn đi cùng Vũ Duy Ninh, khẽ cười nói:
- Không mất tích đâu, lão phu bán nó cho một lão già hát rong đấy!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành đưa mắt quan sát hai người, cười nói:
- Đúng quá! Rất giống một cặp cha con làm nghề hát rong, nhưng còn thiếu một cái đàn tỳ bà.
Thần Đà Tử vỗ tay cười nói:
- Đúng! Sắp tới mua lấy một cái đàn tỳ bà, thì có thể tới trà đình tửu điếm kiếm sống được đấy!
Du Băng Viên thẹn không chịu được, dẫm chân nói:
- Các vị mà còn nói bậy thì ta đánh cho đấy!
Du Lập Trung thôi cười, nghiêmtrangnói:
- Nói đúng ra, Băng Viên à, con đã cải trang rồi, cha đang muốn phái các ngươi đi làm một chuyện quan trọng đây.
Du Băng Viên sửng sốt hỏi:
- chuyện gì vậy?
Du Lập Trung nói:
- DÒ xét nơi Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn!
Du Băng viên nói:
- Chúng ta cứ tới cả núi Mạc Phụ, hai vị đặc sứ Cái và MỘ Dung giả mạo Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân sớm muộn gì cũng báo cho chúng ta nơi địch nhân xây dựng tổng đàn, cần gì phải dò xét riêng?

Du Lập Trung nói:
- Ta nghĩ Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn mới chưa xong, trước khi khởi công, Vô Danh Ma quyết không đưa bọn Tam Tuyệt Độc Hồ tới đó Vũ Duy Ninh ngắt lời hỏi:
- Tại sao Vô Danh Ma không chịu đưa bọn Tam Tuyệt Độc Hồ tới đó?
Du Lập Trung đáp:
- Lão phu không phải có ý nói rằng Vô Danh Ma không tin bọn Tam Tuyệt Độc Hồ, mà muốn nói rằng bà ta sợ chúng ta theo dõi phát giác ra, vì sau hai lần thất bại, nhất định bà ta sẽ nghi ngờ chúng ta ngấm ngầm theo dõi, nên trước khi khởi công xây dựng tổng đàn mới bà ta sẽ không khinh dị mà lai vãng tới nơi ấy đâu.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Bà ta xây dựng Tổng đàn mới là mới quyết định gần đây, nên chỉ sợ tổng đàn mới này phải sáu tháng một năm gì nữa mới xây xong.
Du Lập Trung nói:
- Phải rồi! Cho nên lão phu hy vọng tìm ra địa điểm trước khi họ xây xong, mà muốn tìm ra bằng cách theo dõi Vô Danh Ma thì không dễ, phải đi theo đường khác mới có hy vọng... Các ngươi có vui lòng nhận công việc này không?
Vũ Duy Ninh hớn hở nói:
- Tiểu nhân tự nhiên là vui lòng nhưng không rõ nên bắt đầu bằng cách nào cho hay?
Du Lập Trung cười nói:
- Vô Danh Ma muốn xây dựng tổng đàn mới, tất nhiên phải cần tới nhiều tiền bạc, đúng không?
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra, bất giác gật đầu lia lịa cười nói:
- Đúng vậy, tiểu nhân rõ rồi!
Du Lập Trung nói:
- Tìm được địa điểm rồi, nếu không thể liên lạc trực tiếp với chúng ta, thì cứ tìm cách đưa tin tức về chỗ Đồng Tâm Minh.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vâng ạ!
Du Lập Trung nói:
- Chuyện quan trọng nhất là không được rút dây động rừng, chúng ta phải chờ được tới lúc tất cả bọn họ đều tụ tập cả Ở tổng đàn, mới dốc toàn lực, một trận tiêu diệt Phục Cừu bang.
Vũ Duy Ninh lại nói:
- Vâng ạ, tiểu nhân hiểu rồi.
Du Lập Trung trên mặt lại hiện vẻ cười cợt nói:

- Vậy thì các ngươi đi đi, nhớ mua một cái đàn tỳ bà.
Vũ Duy Ninh cười cười, chắp tay chào mọi người rồi cùng Du Băng Viên song song nhún chân vọt lên, theo vách đá lên phía trên chạy ra ngoài cửa tuyệt cốc.
Trong chớp mắt đã tới cửa cốc, hai người đi vào con đường bí mật, chỉ thấy Hắc công công Vũ Văn Đỉnh và Hắc bà bà Ngư Tri Xuân đang ôm gối ngồi phía sau phiến nham thạch nhìn ra sơn cốc bên ngoài. Hai người nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại thấy một ông già và một cô gái lạ mặt, bất giác biến sắc, đồng thời nhảy đứng lên kinh ngạc quát:
- A... các ngươi... là ai?
Vợ chồng họ vâng lệnh canh gác cửa cốc, chẳng hay biết gì về tình hình phía trong, chỉ biết rằng Du minh chủ còn Ở dưới tuyệt cốc, hiện tại đột nhiên thấy có hai người lạ mặt từ trong ra, nhất thời cho rằng trong cốc đã xảy ra chuyện lạ, tại vì hai người xuất hiện trước mắt là một lão già và một vị cô nương trông như hai cha con. Trong suốt thời gian canh giữ miệng tuyệt cốc họ tuyệt nhiên không thấy hai người này bước vào.
Vũ Duy Ninh bật cười kêu lên:
- Hai vị đặc sứ làm gì mà hốt hoảng thêm Hắc Công Công Vũ Văn Đỉnh khi nghe tiếng hô của Vũ Duy Ninh, lập tức nhận ra giọng nói của chàng, liền hỏi:
- Tại sao ngươi lại phải giả trang, còn vị cô nương kia là...
Không chờ Hắc công công nói hết câu, Vũ Duy Ninh liền đáp:
- Đây là Du cô nương, chúng tôi vâng mệnh Du minh chủ đi dò thám tổng đàn mới của Phục Cừu bang.
Hắc bà bà Ngư Tri Xuân nói:
- Thì ra là thế, vậy xin mời hai vị cứ tự tiện đi.
Du Băng viên nói:
- Hai vị cũng nên vào chuẩn bị cùng đi với cha ta là vừa.
Nói xong Du Băng Viên cùng Vũ Duy Ninh sóng bước đi ra khỏi tuyệt cốc Đang phi thân đi, Vũ Duy Ninh chợt nghe Du Băng Viên rên khẽ một tiếng "ư", quay sang chàng nhìn thấy Du Băng Viên vấp phải một cành cây gãy và té lăn bên vệ đường.
Vũ Duy Ninh lập tức cúi xuống đỡ nàng dậy và hỏi:
- CÔ có sao không, có thể đi tiếp được chứ?
Du Băng viên đáp:
- Ta không sao, chỉ cần ngồi xoa bóp một chút là khỏi ngay.
Vũ Duy Ninh quay nhìn chung quanh, thấy một khe đá bằng phẳng có thể ngồi nghỉ chân tạm, lập tức dìu nàng đến đó ngồi nghỉ vanói:

- Chúng ta có thể ngồi nghỉ tạm Ở đây một lát rồi đi cũng chưa muộn.
Mặc dù Du Băng Viên đã cải trang thành một người bình dân, nhưng khi dìu nàng đi hai thân người chạm vào nhau, Vũ Duy Ninh cảm thấy hổi hộp liền buột miệng nói:
- Ta rất thích cô...
Du Băng Viên chợt buồn bã, mắt đỏ lên nói:
- Nếu ngươi thật lòng ưa thích ta, thì hôm ấy đã không tới núi Vương ốc để chịu chết.
vũ Duy Ninh nói:
- Ta không đi để chịu chết, mà đi cứu Diêu cô nương. Chẳng lẽ cô không muốn ta đi cứu Diêu cô nương sao?
Du Băng viên nói:
- Lẽ nào ta không muốn ngươi đi cứu Diêu cô nương, nhưng đó căn bản không phải là ngươi đi để cứu nàng, mà là đi để chịu chết.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- CÔ muốn nói là hôm ấy ta không động thủ với bọn Vô Danh Ma chứ gì?
Du Băng viên nói:
- Đúng thết Ngươi nói muốn đem tính mạng ngươi đổi lấy tính mạng Diêu cô nương. Nếu Vô Danh Ma giết chết ngươi thật, há chẳng oan uổng à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu ta động thủ với bọn Vô Danh Ma, thì thoát chết sao?
Du Băng viên nói:
- ít nhất cũng có cơ hội để sống.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- CÔ lầm rồi, hôm ấy ta lên núi, nếu động thủ với bà ta, chắc chắn phải chết, đừng nói chuyện ta không phải là đối thủ của bà ta, chỉ cần nói tới chuyện hôm ấy Ở núi Vương ốc có hơn năm chục tên ma đầu, cô nghĩ rằng ta đánh thắng được bấy nhiêu người à?
Du Băng viên nói:
- Ngươi có thể lén lén lên núi mà!
Vũ Duy Ninh cười gượng nói:
- CÔ nghĩ đơn giản quá, bọn họ đã biết nhất định ta sẽ tới, thì bất kể ta dùng cách gì lên núi cũng không sao tránh được tai mắt bọn họ, huống chi...
Du Băng viên phì cười nói:
- Thôi được rồi! Mọi chuyện đều qua rồi, không cần nhắc lại nữa. Từ nay trở đi, ngươi không lại đem cái dũng huyết khí ra đua tranh với bọn họ thì ta yên tâm.

Vũ Duy Ninh cười một tiếng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhìn vào hàng lông mày, đôi mắt, đôi môi nàng...
Du Băng Viên lúc ấy như hoàn toàn mê mẩn. Nàng vẫn mười phần xấu hổ, cứ dụi mặt vào ngực chàng một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên khe khẽ hỏi:
- Ngươi... cũng từng gần gũi Diêu cô nương thế này rồi phải không?
Vũ Duy Ninh chợt thấy khó đáp, ngơ ngơ cười nói:
- Ta mà nói có, chắc cô sẽ nổi nóng.
Du Băng Viên lắc đầu nói:
- Ta không nổi nóng, ngươi nói thật đi.
Vũ Duy Ninh không trả lời thẳng, chỉ cười cười nói:
- Ta muốn cưới cô, cũng muốn cưới nàng, cô nghĩ sao?
Du Băng Viên đỏ mặt nói:
- Ta không biết nữa, ngươi cứ đi hỏi cha mẹ ta đi...
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nếu cha mẹ cô chịu thì sao?
Du Băng Viên lại dúi đầu vào ngực chàng, lắp bắp nói:
- Ta không biết nữa, ta không biết nữa...
Vũ Duy Ninh chợt thở dài một tiếng nói:
- Xưa nay ta chưa bao giờ nghĩ rằng ta sẽ lấy hai vợ, nhưng thật tình ta yêu mến cô, cũng yêu mến nàng, ta không muốn xa cô, cũng không muốn xa nàng...
Du Băng viên nhăn mũi nói:
- Hừ, đàn ông các ngươi càng nhiều càng tốt phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, ta không phải có ý ấy...
Chữ "ấy" vừa buông ra, Du Băng Viên chợt đưa tay bịt miệng chàng, truyền âm nói mau:
- Đừng làm động, bọn họ cũng ra khỏi cốc kia kìa.
Vũ Duy Ninh ngưng thần nghe ngóng, quả nghe thấy trong sơn cốc vang lên một tràng tiếng bước chân, biết là Thánh Hiệp Du Lập Trung dắt các đặc sứ ra khỏi sơn cốc, sợ bọn họ nhìn thấy, vội kéo nàng núp vào phía sau một gốc cây lớn.
Trong phút chốc, đã thấy Thánh Hiệp Du Lập Trung dắt Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoành, Thần Đà Tử Hầu Thông, Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên, Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Công, Thiết Trượng ông Mạc Hiền Bình, Phi Long Trảo Vi Uy Lương, Hắc công công Vũ Văn Đỉnh, Hắc bà bà Ngư Tri Xuân, Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa ra khỏi sơn cốc chạy như bay về phía dưới núi.
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn theo cho tới khi không trông thấy họ nữa,

mới ngượng ngùng cười nói:
- CÔ xem, chúng ta đi ra trước, cuối cùng vẫn còn Ở đây...
Du Băng Viên cũng đỏ mặt cười nói:
- Không phải là ta không đi, mà là ngươi kéo người ta vào đây, ngươi còn trách ai?
Vũ Duy Ninh rảo bước chạy lên, nói:
- Vậy thì đi mau thôi!
Du Băng viên nói:
- Chờ một chút, chúng ta đi đâu mới được chứ?

Hồi 85
Gặp phải song hung

vũ Duy Ninh sửng sốt, dừng chân hỏi:
- CÔ vẫn chưa biết bọn ta phải đi đâu sao?
Du Băng Viên cười nói:
- Đúng thế. Ta chỉ biết chúng ta phải đi dò xét xem nơi Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn mới Ở đâu, nhưng không biết tới đâu mà dò xét Vũ Duy Ninh nói:
- Lệnh tôn mới rồi nói rằng Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn mới phải cần tới nhiều tiền bạc, dựa vào câu ấy mà cô vẫn chưa nghĩ ra là phải đi đâu à?
Du Băng Viên chớp mắt ngẫm nghĩ, chợt vỗ tay cười nói:
- Ta nghĩ ra rồi, là Thần Phong tiêu cục Ở Thọ Dương phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu cười đáp:
- Đúng lắm. Mấy tháng trước, trên đường tới khách sạn Hồng Tân Ở Lạc Dương, Vô Danh Ma đã đem ba ngàn cân vàng gởi Ở Thần Phong tiêu cục. Bây giờ bà ta muốn xây dựng tổng đàn ắt phải dùng tới số vàng ấy. Chúng ta chỉ cần tới Thần Phong tiêu cục chờ thế nào cũng dò ra được nơi bọn họ xây dựng Tổng đàn.
Du Băng Viên nói:
- Nhưng nếu chúng ta đi Thọ Dương mà Vô Danh Ma đã sai người chở số vàng ấy đi mất rồi thì sao?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tính thời gian thì chắc không nhanh tới mức ấy đâu.
Du Băng Viên gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mắt lộ vẻ phấn khích nói:

- Ba ngàn cân vàng! Trời ạ, tiền bạc của Vô Danh Ma đúng là giàu có tới mức đáng sợ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Nghe nói bà ta phát hiện ra một mỏ vàng, khai thác được bấy nhiêu Ta vẫn thường nghĩ bà ta giàu có như vậy, nếu chịu yên phận sống qua ngày, thì hưởng dụng bao nhiêu cũng không hết.
Du Băng Viên than:
- Chứ gì nữa, nhưng bà ta không chịu, lại cứ muốn làm chuyện này chuyện nọ kia.
Vũ Duy Ninh không muốn nói chuyện nhiễu hơn về Vô Danh Ma, lập tức cất bước chạy về phía trước nói:
- Đi thôi, từ đây tới Thọ Dương xa mấy ngàn dặm, chúng ta phải lên đường thôi.
Vì muốn đi gấp tới Thọ Dương, bọn họ chẳng mua đàn sáo la cà gì dọc đường, mà mua hai con ngựa khỏe đi thật mau.
Trên đường không gặp chuyện gì, sau mười chín ngày, hai người đã vào địa giới tỉnh Sơn Tây, chỉ còn cách Thọ Dương chừng sáu bảy ngày đường.
Hôm ấy, hai người đang phi ngựa trên đường, chợt thấy trước mặt có một đoàn xe tiến tới, trên chiếc xe đi đầu có cắm một lá cờ phần phật bay trong gió, trông như một đoàn tiêu xa của tiêu cục.
Vũ Duy Ninh tự nhiên nghĩ ngay tới Thần Phong tiêu cục, lập tức ghì cương ngựa lại nói:
- Băng Viên, cô xem có phải kia là một đoàn tiêu xa không?
Du Băng Viên cũng kéo cương ngựa dừng lại, gật đầu đáp:
- Đúng rồi, hai tiêu sư cưỡi ngựa đi trước và mấy người cưỡi ngựa đi hai bên tiêu xa có vẻ đều là hảo thủ...
vũ Duy Ninh nói:
- Trên lá tiêu kỳ hình như có bốn chữ, cô nhìn rõ không?
Du Băng Viên nhìn một lúc lâu rồi lắc đầu nói:
- Gió mạnh quá, lá cờ bay không ngừng, không nhìn rõ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không rõ có phải là tiêu xa của Thần Phong tiêu cục không?
Du Băng Viên vẻ mặt rúng động nói:
- Ở chỗ này cách Thọ Dương không xa, rất có khả năng đúng là của Thần Phong tiêu cục.
Vũ Duy Ninh nói:
- Cũng có thể chính là hộ tống ba ngàn cân vàng kia đấy, chúng ta tránh tránh một lúc.
Nói xong kéo cương ngựa quay sang phi ra khỏi đường cái, lên một

gò đất cạnh đó.
Trên gò đất có một khu rừng tre xanh tốt kéo dài, bọn họ xuống ngựa trong rừng tre, nín thở chờ đội xe tới.
Du Băng Viên vạch lá tre vươn đầu nhìn ra đội xe từ xa dần dần tiến tới, nói:
- Chỉ mong đúng là tiêu xa của Thần Phong tiêu cục thì chúng ta cũng đỡ được sảy bảy ngày đường.
Vũ Duy Ninh nói:
- Giả như đúng là tiêu xa của Thần Phong tiêu cục, cũng chưa chắc là hộ tống ba ngàn cân vàng đâu.
Du Băng Viên thấy đội xe tới gần, nôn nóng hạ giọng nói:
- Tới rồi! Tới rồi! Nhìn mau...
Lúc ấy đội xe đã tới, chỉ còn cách họ trăm bước, tất cả có bốn chiếc xe, đi đầu mở đường là hai tiêu sư trung niên vóc dáng hùng tráng, một vận võ phục màu xanh, một màu xám, một đeo kiếm một giắt đao, thần thái lanh lợi mạnh mẽ.
Đi theo xe có hơn mười người khỏe mạnh, ai cũng lưng đeo cung tên, hông giắt đơn đao, xem ra đều có công phu hơn người.
Đội xe tiến tới gần hơn, đã nhìn rõ được lá cờ thêu, đúng là bốn chữ "Thần Phong tiêu cục".
Quả nhiên là tiêu xa của Thần Phong tiêu cục.
Nhưng có phải đây là hộ tống ba ngàn cân vàng của Vô Danh Ma hay không?
Bốn cỗ xe đều có mui, rèm xe buông kín, căn bản không thể nhìn thấy trong xe chở những gì, có điều Vũ Duy Ninh tin chắc tới tám phần là xe chở vàng không sai, vì xem dáng bầy ngựa kéo xe, thì rõ ràng xe chở rất nặng.
Du Băng Viên nôn nóng nhìn bốn cỗ xe đang từ từ đi qua dưới gò đất hạ giọng hỏi:
- Ngươi xem thấy có đúng không?
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Chắc đúng đấy...
Du Băng Viên nói:
- Trong chiếc xe đi đầu dường như có người ngồi!
Vũ Duy Ninh lại gật đầu nói:
- Ờ bây giờ chỉ cần nhìn được người ngồi trong xe là ai, thì có thể xác định là đúng hay không.
Du Băng Viên nói:
- Rèm xe buông kín mít, làm thế nào để nhìn mặt người ngồi bên trong?

Vũ Duy Ninh nói:
- Để bọn họ đi xa rồi, chúng ta lặng lẽ theo sau, đến lúc họ dừng lại nghỉ đêm, có thể nhìn thấy được.
Du Băng Viên nói:
- Chúng ta giả làm kẻ cướp tiêu, lại không thấy được ngay bây giờ
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, như vậy rất dễ khiến họ sinh nghi, mà lệnh tôn đã dặn dò rằng không được rút dây động rừng, ta thấy nên dằn lòng theo dõi khoảng nửa ngày là xong.
Du Băng Viên nói:
- Chỉ sợ vạn nhất không phải, chúng ta lại mất toi nửa ngày...
Câu nói chưa dứt, chợt nghe một tiếng hưởng tiễn xé không trung rít lên.
Một mũi tên gắn ống sáo từ rừng trúc cách họ vài mươi trượng bắn lên, tiếng sáo xé tai bắn tới trước ngựa của hai tiêu sư đi đầu đội tiêu xa.
vừa khéo, có người cướp tiêu.
Du Băng Viên vừa nghe thấy cả mừng kêu khẽ:
- Hay quá! Thế thì chúng ta không phải phí sức mà vẫn có thể nhìn xem người trong xe có phải là ma đầu của Phục Cừu bang hay không?
Vũ Duy Ninh cũng rất thích thú, khẽ cười nói:
- Nếu đúng thế, thì bọn cướp tiêu mắc độc thủ rồi.
Đang lúc họ nói chuyện, đội xe đã dừng lại.
Hai tiêu sư mở đường rõ ràng là kẻ già dặn qua lại giang hổ lâu năm, bọn họ đối phó với sự việc phát sinh thình lình đều trấn định, lâm nguy không loạn, chỉ thấy họ giơ tay ra lệnh tiêu xa dừng lại. Sau đó người vận võ phục xanh chậm rãi xuống ngựa, nhặt mũi tên gắn ống sáo lên xem xét.
Lúc ấy trong cỗ xe có mui đầu tiên vang lên một giọng nói mạnh mẽ:
- Đậu hiển đệ, đó là bạn bè nào trên đường này vậy?
Người được gọi là Đậu hiển đệ cau mày đáp:
- Là bạn bè cũ từng gặp Ở Cửu Long quan lần trước.
Người trong xe hừ khẽ một tiếng nói:
- Thái Hàng Ngũ Hổ à?
Tiêu sư họ Đậu đáp:
- Đúng thết.
Người trong xe chợt hô hô cười rộ nói:
- Được! Được! Nể mặt bọn họ mà bọn họ không muốn, hôm nay thì đừng trách lão phu ra tay Vô tình.

Chợt nghe trong xe có một giọng nói già nua tiếp theo hỏi:
- Xin hỏi Ngũ tổng tiêu đầu, Thái Hàng Ngũ Hổ là những nhân vật thế nào?
Thì ra người trước là tổng tiêu đầu Thần Phong tiêu cục Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa. Y nghe người kia hỏi, cất tiếng cười đáp:
- ĐÓ là năm anh em làm nghề ăn cướp Ở núi Thái Hàng. Lão đại là Hoành Hành Thái TUẾHạ Huy, lão nhị là Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt, lão tam là Thiếp Cáp MÔ Hạ Nghĩa, lão tứ là Kim Tiền Báo Hạ Hùng, lão ngũ là Tiểu Bá Thiên Hạ Long. Mấy tháng trước, bọn Ngũ mỗ hộ tống mấy xe nhân sâm đi ngang núi Thái Hàng, vì biết rằng năm anh em họ ắt sẽ ra tay đánh cướp, nên đã sai người lên núi thương lượng trước. Nào ngờ năm anh em họ cứ lớn lối đòi bọn Ngũ mỗ đưa ba ngàn lạng bạc, đôi bên bàn bạc không xong, bực bội chia tay. Sau đó bọn Ngũ mỗ hộ tống hàng qua dưới núi, bọn họ bèn ra tay đánh cướp kết quả lão tứ Kim Tiền Báo Hạ Hùng và lão ngũ Tiểu Bá Thiên Hạ Long cùng chết một lúc dưới lưỡi đao của Ngũ mỗ. Hôm nay bọn họ rời núi Thái Hàng tới đây gây sự, chắc là muốn trả thù cho anh em bị chết đấy!
Người trong xe à một tiếng nói:
- Không phải rồng mạnh không qua sông. Ngũ tổng tiêu đầu cứ cẩn thận một chút cũng hay.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa hô hô cười lớn nói:
- Xin hai vị yên tâm, không phải Ngũ mỗ đây nói khoác, chứ tài năng của Thái Hàng Ngũ Hổ bọn họ, Ngũ mỗ chưa coi vào đâu.
Nói tới đó, vén rèm nhìn tiêu sư họ Đậu nói:
- Đậu hiển đệ, cứ tiếp tục đi, mặc kệ bọn họ!
Tiêu sư họ Đậu dạ một tiếng, tiện tay bẻ gãy mũi trường tiễn làm hai đoạn ném xuống cạnh đường, rồi vẫy tay ra hiệu đi tiếp, lại cùng người tiêu sư kia dong ngựa phi lên trước.
Bọn họ tuy biểu hiện vẻ mười phần cứng cỏi không hề sợ sệt, nhưng bọn người trên các xe sau không dám khinh địch, đều nhao nhao rút tên kéo cung, chuẩn bị đối phó.
Đội xe từ từ tiến lên được một đoạn đường, bốn bể vẫn yên ắng như thường. Ba anh em còn lại của Thái Hàng Ngũ Hổ - Hoành Hành Thái TUẾ Hạ Huy, Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt, Thiếp Cáp MÔ Hạ Nghĩa vẫn chưa xuất hiện.
Vũ Duy Ninh thấy đội tiêu xa đã đi quá xa, bèn kéo Du Băng Viên nói:
- Đi đuổi theo xem xem thế nào.
Du Băng Viên lẳng lặng buộc hai con ngựa lại, rồi theo Vũ Duy Ninh đuổi mau về phía trước. Hai người băng qua một khu rừng tre dày

theo sau đội tiêu xa, đi khoảng nửa dặm thì chợt nghe từ bốn cỗ xe trên đường vang ra một tràng tiếng ken két.
Vũ Duy Ninh biết rằng bọn cường nhân cướp tiêu đã xuất hiện, vội kéo Du Băng Viên dừng lại, hạ giọng nói:
- Được rồi, đừng đi tới nữa.
Du Băng Viên vén lá tre nhìn ra, thấy đội tiêu xa đã dừng lại bên đường, còn trước mặt hai tiêu sư mở đường lúc ấy đã có năm người tướng mạo kỳ dị đứng sừng sững. Vì khoảng cách còn xe nên không nhìn rõ tình hình, nàng bèn kéo Vũ Duy Ninh đi lên trước, nói:
- Chỗ này nhìn không rõ, phải đi thêm một đoạn nữa...
Vũ Duy Ninh nói:
- Không thể tới gần quá, năm người cướp tiêu này sợ có mang theo bộ hạ ngầm mai phục trong rừng tre chăng!
Du Băng Viên nói:
- Ta nghĩ không có, chỗ này cách núi Thái Hàng ba trăm dặm. Thái Hàng Ngũ Hổ quyết không dám đem lâu la rầm rộ kéo tới đâu.
Nàng đoán không sai, hai người đi thẳng một mạch tới gò núi đối diện chỗ hai bên đang đứng, không hề gặp một tên lâu la nào.
Hiện tại hai người đã nhìn rõ mặt người đôi bên phía dưới.
Năm người sóng vai đứng ngang trên đường có hai người rất lớn tuổi, khoảng trên dưới bảy mươi, nhưng điều làm người ta thấy lạ lùng là Ở chỗ quần áo diện mạo của hai người hoàn toàn giống nhau, như một cặp anh em sinh đôi.
Hai người đều đầu cheo mắt chuột, vành tai vểnh ra, vóc dáng vừa cao vừa gầy, hai bàn tay khô quắt như cây củi giơ ra ngoài tay áo. Nhưng tuy dáng vẻ như hai ông già sắp chết mà bốn con mắt sáng ngời ngời, nhìn qua biết ngay là bậc cao thủ võ lâm giỏi cả nội ngoại c ông phu.
Ba người kia tuổi trạc từ bốn mươi tới năm mươi, thân thể cao lớn, tướng mạo xấu xí hung dữ, như hung thần ác quỷ, chắc là Hoành Hành Thái TUẾHạ Huy, Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt, Thiếp Cáp MÔ Hạ Nghĩa. Ba anh em họ cầm binh khí là Song Thủ, Lang Nha Bổng và Lưu Tinhtrùy.
Lúc ấy tổng tiêu đầu Thần Phong tiêu cục Ngũ Triệu Nghĩa đang từ từ bước ra khỏi xe, thần thái bình tĩnh cười nói:
- Té ra anh em các ngươi lần này mời được cao nhân giúp đỡ, chẳng lạ gì lại lớn mật như vậy...
Người khoảng năm mươi tuổi là Hoành Hành Thái Tuế Hạ Huy chợt sa sầm nét mặt, hắc hắc cười nhạt nói:
- Đúng đấy, họ Ngũ ngươi tự phụ rằng kết giao khắp thiên hạ, không

biết có nhận ra anh em ta mời hai vị bằng hữu nào tới đây không?
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa liếc qua hai lão nhân quần áo diện mạo giống nhau, cười khinh miệt nói:
- Tha lỗi cho Ngũ mỗ mắt kém, không nhận ra được!
Hoành Hành Thái Tuế hừ lạnh một tiếng, cười nhạt nói:
- Hạng ngươi thì không thể biết hết được hai bậc cao nhân tiền bối này đâu. Có điều họ Ngũ ngươi cũng qua lại giang hổ hơn hai mươi năm chắc cũng đã nghe người ta nói tới đại danh của hai vị rồi...
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa vẫn nhơn nhơn chẳng chút sợ sệt nhún vai cười nói:
- Ngươi nói ra xem, chỉ sợ ta cũng chưa nghe qua.
Hoành Hành Thái Tuế nghiêng người hướng về hai lão nhân nói:
- Hai vị này là Nghiệt Sinh Song Kỳ Ở núi Lục Bàn, Thiên Khô Tẩu Hổ Diên Giáp và Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa thoáng biến sắc nhưng lại lắc đầu cười nói:
- Xin lỗi chứ Ngũ mỗ chỉ nghe nói Nghiệt Sinh Song Hung Ở núi Lục Bàn, chứ chẳng nghe có Nghiệt Sinh Song Kỳ nào cả.
Câu ấy vừa buông ra, Du Băng Viên đang nép trong hàng tre nhìn trộm ra bất giác hít một hơi khí lạnh, hạ giọng nói:
- Hừ, lão già này dường như không muốn sống nữa chắc!
Vũ Duy Ninh hạ giọng hỏi:
- Nghiệt Sinh Song Hung lợi hại lắm à?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Đúng vậy, đôi anh em nghiệt sinh này đã thành danh trong võ lâm máy chục năm, thân thủ chẳng kém gì đám ma đầu trong Phục Cừu bang. Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa thì không rõ tới mức nào, nhưng ta dám nói y không phải là đối thủ của song hung, thế mà y cuồng vọng như vậy, chỉ sợ rằng chạy không kịp thôi.
Quả nhiên, câu nói của Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa vừa dứt, đã thấy khuôn mặt trơ trơ của anh em Nghiệt Sinh Song Hung giật giật, hai anh em đồng thời nhếch mép lạnh lùng nói:
- Ngươi không nhận biết Nghiệt Sinh Song Kỳ, thì hôm nay phải cho ngươi biết mới được.
Nói xong Thiên Khô Tẩu Hổ Diên Giáp vẫn đứng bất động, còn Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất khoa chân bước lên ba bước, hai mắt bắn ra ánh hào quang khiếp người, nhìn chằm chằm vào Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa đợi y phát chiêu trước.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa thật ra đã biết tiếng tăm song hung, cũng tự rõ rằng mình không phải là đối thủ của họ, lúc ấy vừa

thấy Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất không nói tới câu thứ hai, bước lên chờ mình xuất thủ, bất giác trong lòng run lên, nở một nụ cười gượng gạo nói:
- Trước khi động thủ, Ngũ mỗ có chuyện muốn thỉnh giáo...
Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất ngắt lời lạnh lùng nói:
- Còn nói một câu lếu láo, lão phu sẽ cho cả bọn ngươi không ai còn sống sót đâu!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa hoảng sợ cười gượng nói:
- Được hai vị ra tay chẳng cần nương nhẹ, nhưng Ngũ mỗ vẫn muốn hỏi trước một chuyện đã!
Địa Khô Tẩu trên mặt nở một nụ cười hung ác, chậm rãi nói:
- Nếu đã như thế, thì ngươi nói đi!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa hỏi:
- Tại sao hai vị giúp đỡ Thái Hàng Ngũ Hổ?
Địa Khô Tẩu nói:
- Năm anh em họ là đệ tử ký danh của anh em lão phu.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa à một tiếng, lại hỏi:
- Hôm nay hai vị muốn trả thù hay cướp tiêu?
Địa Khô Tẩu nói:
- Cả hai.
Thần Phong Đao hô hô cười rộ nói:
- Tốt lắm, nhưng không rõ hai vị đã biết ai là chủ hàng chưa?
Địa Khô Tẩu nói:
- Không cần, cho dù là của Hoàng đế đi chăng nữa, hôm nay anh em lão phu cũng cướp.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa cười nói:
- Chủ hàng không phải là Hoàng đế gì cả, mà là bạn bè giang hổ của hai vị thôi.
Địa Khô Tẩu nói:
- Thếthì càng dễ giải quyết!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa nói:
- Bọn họ đều Ở trên xe, xin chờ Ngũ mỗ mời họ xuống gặp hai vị.
Nói xong quay về phía xe ôm quyền khom lưng nói:
- xin hai vị tiền bối làm chủ.
Trong xe vang ra một trận cười khanh khách quái dị, rèm xe vén lên, hai bóng người nhẹ nhàng lướt ra, trong chớp mắt đã song song đứng sừng sững trước mặt Nghiệt Sinh Song Hung.
Hai người đều là hai lão nhân, một người vóc dáng rất cao rất gầy, một người vóc dáng to lớn, râu mọc đầy cằm, tướng mạo cực kỳ hung dữ.

Du Băng Viên vừa nhìn thấy, trong mắt lóe lên tia sáng phấn khích, thì thầm nói:
- Đúng quá rồi, người cao cao gầy gầy kia là Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong.
Vũ Duy Ninh cũng thì thào:
- Ờ còn người kia là ác Trương Phi Lệ Kiệt, lần trước ta lên núi Vương ốc, người đầu tiên ta gặp là y đấy.
Hai người trong lòng đều rất mừng rỡ, vì chủ hàng đã là Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong và ác Trương Phi Lệ Kiệt thì hàng hóa trong xe dĩ nhiên là ba ngàn cân vàng kia rồi.
Từ nay chỉ cần giấu diềm tung tích ngấm ngầm theo đội tiêu xa, ắt có thể dò ra nơi Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn mới, rồi sau sẽ một phen vạch kế hoạch tổng công kích, một trận tiêu diệt quần ma.
Nghiệt Sinh Song Hung rõ ràng không bao giờ nghĩ rằng chủ hàng lại là hai nhân vật tiếng tăm lừng lẫy này, nên biến hẳn sắc mặt.
Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất hắc hắc cười nói:
- Ta nghĩ là ai, té ra là hai ông bạn già ốc, Lệ.
Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong cất tiếng cười ríu rít quái dị hỏi:
- Quả rất đúng, hiển côn trọng còn nhận ra hai người lão phu.
Thiên Khô Tẩu hô hô cười lớn nói:
- Đôi Chân của ốc huynh là ký hiệu khiến người ta khó quên, cho dù sau một trăm năm lão phu cũng nhận ra ngươi.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 86
Không sợ uy vũ

Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong cúi đầu nhìn đôi chân mình, cười nói:
- Đôi chân này của lão phu từng đá chết không ít người...
Thiên Khô Tẩu cười nói:
- ốc huynh định đá chết anh em ta sao?
Thiên Khô Tẩu cười hể hể nói:
- Cái đó phải xem ý hiển côn trọng thế nào mới giải quyết.
Thiên Khô Tẩu nói:
- Nghe nói hai vị năm rồi đào tẩu khỏi Chính Tâm Lao, sao hôm nay

lại bỏ nghiệp võ làm thương nhân?
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Ai nói bọn ta bỏ nghiệp võ làm thương nhân?
Thiên Khô Tẩu nói:
- Nếu không thì trong xe chở những gì?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Té ra là Hổ Diên huynh nói tới chuyện đó. Bọn ta là bạn già, nói cho ngươi cũng chẳng hề gì, hàng hóa trong xe là của bang chủ chúng ta, chúng ta vâng lệnh bang chủ, phải đem số hàng hóa này tới một chỗ, chỉ vì đường đi xa xôi, tự mình chở đi không tiện nên giao cho
tiêu cục Địa Khô Tẩu hỏi:
- Các ngươi lại lập ra bang gì vậy?
Trường Cước Cương Thi đáp:
- Phục Cừu bang.
Địa Khô Tẩu cười khẽ một tiếng nói:
- Đối tượng phục cừu là Tứ Hải Đồng Tâm Minh phải không?
Trường Cước Cương Thi gật đầu nói:
- Đúng thiết Bị giam nhốt hơn mười năm, thù ấy không trả thì khó vơi hận trong lòng.
Thiên Khô Tẩu hỏi:
- Bang chủ quý bang là vị cao nhân nào vậy?
Trường Cước Cương Thi đáp:
- Vô Danh Ma!
Thiên Khô Tẩu sửng sốt hỏi:
- Vô Danh Ma à?
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Phải, y là người Vô danh qua kiếp nạn hóa thân thành, nên lấy hiệu là Vô Danh Ma!
Thiên Khô Tẩu à khẽ một tiếng nói:
- Chắc thân thủ của y cao lắm, nếu không thì làm sao sai xử được nhân vật lẫy lừng như ốc huynh?
Trường Cước Cương Thi cười khanh khách nói:
- Nói phải lắm, lão phu chẳng có điểm gì là kém, có điều bang chủ quả là nhân vật hơn người, một thân tu vi của y so với Ngũ Tuyệt Thần Ma Bộc Dương Phi Hồng năm xưa chẳng kém bao nhiêu.
Địa Khô Tẩu chỉ vào tiêu xa hỏi:
- ốc huynh, trong xe chở vật gì?
ác Trương Phi Lệ Kiệt nhếch mép cười nói:
- Hiển côn trọng hỏi đi hỏi lại, chắc định cướp tiêu chứ gì?
Địa Khô Tẩu nở một nụ cười bí hiểm nói:

- Hỏi hỏi một chút thì có gì đáng sợ, chẳng lẽ hai vị sợ bọn ta nảy sinh ý muốn cướp đoạt à?
ác Trương phi cười nói:
- Xem các ngươi cũng chẳng ai có gan làm thế đâu.
Địa Khô Tẩu biến sắc mặt nói:
- Lệ huynh trả lời như vậy có vẻ cho rằng anh em bọn ta không dám đắc tội với quý bang thì phải?
Trường Cước Cương Thi vội nói:
- Không phải. Lệ huynh là một người thô mãng, nói năng không giữ gìn, Hổ Diên huynh đừng nóng.
Địa Khô Tẩu cười nhạt nói:
- Anh em ta hôm nay vốn có ý cướp tiêu, nhưng hóa chủ đã là hai ông bạn già các ngươi, nghĩ tới tình đồng đạo, anh em chúng ta cũng thôi. Có điều... hai vị nếu thật lòng coi anh em ta là bạn bè, thì không Cần giấudiếm!
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Chỉ sợ hiển côn trọng nghe xong động tâm lại làm thương tổn hòa khí đôi bên.
Địa Khô Tẩu bất giác cười gằn một tiếng nói:
- Anh em bọn ta hôm nay tới đây chủ yếu để trả thù cho hai tên đệ tử ký danh bị giết. Cướp tiêu chỉ là thuận tay thì làm, không thì thôi, lão phu đã nói không cướp tiêu là không cướp tiêu, trong xe có bao nhiêu vàng bạc châu báu lão phu cũng không động tâm. ốc huynh còn sợ cái gì?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Đã không muốn cướp tiêu, thì cần gì phải biết.
Địa Khô Tẩu rất bực bội, cười nhạt nói:
- xem ra các ngươi không đáng là bạn già, nếu không ốc huynh quyết không che giấu làm thất vọng lòng hiếu kỳ của anh em ta như vậy
Trường Cước Cương Thi như không muốn gây chuyện, cười nói:
- Được lão phu nói đây, trong xe có ba ngàn cân vàng!
Thiên Khô Tẩu mắt chợt sáng rực, kêu thất thanh:
- A... ba ngàn cân vàng kia à?
ác Trương phi hô hô cười nói:
- Đúng đấy, bây giờ hiển côn trọng động tâm rồi phải không?
Nghiệt Sinh Song Hung liếc nhau hội ý, rồi Thiên Khô Tẩu cười nói ngay:
- Không, ba ngàn cân vàng quả là một món tiến lớn, song anh em ta nói câu nào nhớ câu ấy, hai vị cứ yên tâm mà.
ác Trương phi nói:

- Không cướp tiêu, thì xin tránh đường!
Địa Khô Tẩu cười âm trầm nói:
- Chẳng lẽ Lệ huynh kêu sao, anh em ta tới đây giúp bọn đệ tử ký danh trả thù mà!
ác Trương Phi liếc Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa một cái cười nói:
- Ngươi nói thế là muốn không cho Ngũ Tổng tiêu đầu này đi chứ Địa Khô Tẩu gật gật đầu nói:
- Phải rồi, y nói năng bừa bãi, mục hạ Vô nhân, chắc ắt có tài nghệ hơn người, lão phu muốn lãnh giáo một chút!
Trường Cước Cương Thi nói:
- Đâu được Hổ Diên huynh, nếu ngươi giết y, ai giúp bọn ta hộ tống tiêu xa?
Địa Khô Tẩu lạnh lùng nói:
- Một gã tiêu sư chết cũng chẳng ảnh hưởng gì tới đại cuộc!
Trường Cước Cương Thi nói:
- Nói thế thì không được...
Địa Khô Tẩu ngắt lời nói:
- Nể mặt hai vị, bọn ta chỉ bắt một người, thế còn chưa được sao?
Trường Cước Cương Thi cười khan nói:
- Chờ y hộ tống xong trở về, ngươi có muốn giết ráo cả bọn cũng chẳng liên can gì tới việc của bọn lão phu!
Địa Khô Tẩu chợt lạnh lùng nói:
- Lão phu quyết định ra tay hôm nay, không thể chờ đợi gì cho phiến ra!
Trường Cước Cương Thi cũng sa sầm mặt nói:
- Nếu như vậy, cũng là gián tiếp không để hai người bọn lão phu đi qua rồi.
Địa Khô Tẩu nói:
- Nếu ốc huynh nghĩ thế, lão phu cũng chỉ còn cách đắc tội thôi.
Trường Cước Cương Thi ngửa mặt lên trời hô hô cười rộ nói:
- Được! Được! Hổ Diên huynh người mau miệng lẹ, khiến người vui vẻ Vậy thì khỏi nói dông dài, lão phu hãy bổi tiếp các hạ vài chiêu trước đã.
Địa Khô Tẩu bước lên ba bước nói:
- Mời!
Trường Cước Cương Thi vừa định bước ra, chợt ác Trương Phi kêu lớn:
- Để lão phu ra trước!
Rối nhún chân một cái vọt mau ra, bàn tay to bè giơ lên, thế như

Chớp xẹt vỗ tới giữa ngực Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất.
Địa Khô Tẩu đâu cam chịu lép, hữu chưởng giơ lên đẩy thẳng ra đón vừa mạnh vừa mau.
Hai chưởng chạm nhau sầm một tiếng như sét nổ, hai người cùng loạng choạng, đều lui lại một bước.
Iclnh phong cuốn lên, thổi tung áo của những người đứng ngoài bay phần phật.
Địa Khô Tẩu lui lại một bước rồi quát lớn một tiếng, chân phải đạp mạnh, thuận thế phóng một đá vào huyệt Thái Dương của ác Trương Phi. ác Trương Phi nét mặt hung ác đanh lại, nghiêng đầu một cái, tay chưởng đẩy mạnh ra biến thành chảo chụp vào bắp chân đối phương. Địa Khô Tẩu chân phải gặp lại rồi duỗi ra, đổi đá vào dưới nách. ác Trương Phi lại trườn người vung chưởng, đổi thế công đánh vào huyệt đan điển...
Hai người đánh mau đỡ mạnh, liên tiếp ra đòn, trong chớp mắt đã xoắn chặt lấy nhau.
Trường Cước Cương Thi thấy công lực hai người tương đương không thể trong thời gian ngắn mà có thể phân thắng bại, lập tức nhìn qua Thiên Khô Tẩu Hổ Diên Giáp cười nói:
- Chúng ta cũng đừng đứng rảnh nhìn nữa, lại đây!
Lời buông chưởng xuất, năm ngón tay khoằm khoằm co lại chụp vào giữa mặt Thiên Khô Tẩu.
Y chân dài người cao, cánh tay cũng dài hơn người thường, nghiêng người vươn tay, bóng chảo đã chụp tới trước mặt Hổ Diên Giáp.
Nhưng Thiên Khô Tẩu tựa hổ đã tính toán, không muốn động thủ với y vừa thấy y phát chưởng công kích, chợt nghiêng người đảo bộ, chớp mắt đã tránh ra ngoài năm sáu bước, tới gần Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa, vung chưởng bổ xuống.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa không ngờ Thiên Khô Tẩu lại lập tức ra tay với mình, nhất thời không để phòng, suýt nữa bị trúng chưởng, hốt hoảng lui ra mấy thước, đưa tay lên hông, tuốt ra một lưỡi kim đao, rồi lập tức xông vào đánh nhau với Thiên Khô Tẩu.
Thiên Khô Tẩu tuy tay không, nhưng rõ ràng y không coi Thần Phong Đao ra gì, ra tay mười phần gan dạ, một tay tấn công, một tay đón đao, từ từ tiến sát vào.
Trường Cước Cương Thi thấy cười nói:
- Được lắm! Ngươi bắt Ngũ tổng tiêu đầu, lão phu sẽ bắt ba tên đệ tử ký danh của ngươi.
Trong câu nói đã vọt người lên, nhảy vào giữa ba người Hoành Hành Thái TUẾHạ Huy, Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt, Thiếp Cáp MÔ Hạ

Nghĩa, chân đá tay đấm.
Hai tiêu sư còn lại thấy Tổng tiêu đầu rơi vào thế hạ phong, cũng lập tức rút binh khí xông vào trợ chiến.
Lúc ấy đôi bên mở cuộc hỗn chiến, hơn mười tên cung thủ thì giữ gìn bốn mặt bên cạnh tiêu xa, lắp tên giương cung, chuẩn bị chờ dịp tốt bắn ra.
Đang tới lúc say máu, chợt nghe Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt kêu lên một tiếng thê thảm, thân người co lại, từ từ đổ xuống đất.
Nguyên là đang lúc đánh nhau, y bị Trường Cước Cương Thi phóng tới một cước đá trúng hông, tuy không bị thương nhưng đứng không vững chúi vế phía trước mấy bước, đúng vào lúc ấy bị một tên cung thủ nhân cơ hội phát bên bắn trúng bối tâm, mũi tên xuyên suốt lưng nhô ra trước ngực, ngã lăn ra đất hết hơi chết luôn.
Thiên Khô Tẩu Hổ Diên Giáp vốn định là thu thập Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa rồi sẽ quay qua đối phó với Trường Cước Cương Thi thì mới nắm chắc phần thắng, không ngờ Trường Cước Cương Thi cũng tính toán như thế nên xông qua đánh ba tên đệ tử ký danh của mình. Lúc ấy vừa thấy Bạch Khứu Lang Hạ Kiệt trúng tên Chết rồi, mới biết là mình tính lầm, lập tức nổi nóng gầm lên một tiếng, liên tiếp ra sát thủ, cũng muốn thu thập ba người bọn Thần Phong Đao lập tức.
Y là nhân vật siêu quần trong hắc đạo thì công lực thâm hậu thế nào cũng rõ, lấy một đánh ba mà vẫn công nhiều thủ ít, lúc ấy căm giận liên tiếp ra sát thủ. Thần Phong Đao thì còn miễn cưỡng đón đỡ nổi, chứ hai tên tiêu sư kia thì không có cách nào chống cự, liên tiếp lui lại máy bước, thì một người trúng chưởng vào đầu, óc máu bắn tung tóe, ngã lăn ra đất.
Thần Phong Đao trợn muốn rách khóe mắt, gầm lên một tiếng, ngọn kim đao trong tay cất lên, liều mạng xông vào chém tới tấp.
Thiên Khô Tẩu cười lớn một tiếng, thân hình lách qua, tránh khỏi một đao chém bổ xuống, lại vươn tay nắm lấy đầu của người tiêu sư xử dụng cặp phán quan bút rẫy mạnh một cái, người ấy lập tức bay bổng lên không rơi xuống đập vào bánh chiếc tiêu xa thứ nhất.
Cái rẫy này của y dùng sức rất mạnh, người tiêu sư không cưỡng lại được bị ném vào bánh xe "bình" một tiếng, xương cốt toàn thân gãy hết, hôn mê luôn.
Thần Phong Đao biến hẳn sắc mặt, không dám đánh tiếp, vội đạp chân lui ra hai trượng, xoay người chạy vào khu rừng tre.
Thiên Khô Tẩu quát lớn "Chạy đi đâư,, thân như con chim lướt lên đuổi theo, cũng phóng vào trong rừng.

Bọn họ một người chạy một người đuổi, lại nhắm thẳng vào chỗ Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên đang núp chạy tới. Vũ Duy Ninh sợ bị Thần Phong Đao phát hiện, vội kéo Du Băng Viên khom người chạy mau lên phía trên gò.
Hai người rốt lại còn trẻ tuổi, ít hiểu biết, kinh nghiệm giang hổ chưa nhiều, trên gò núi tre mọc san sát, nếu bọn họ cứ nằm im không động đậy, có thể thoát khỏi tai mắt của Thần Phong Đao và Thiên Khô Tẩu. Thế nhưng bọn họ bỏ chạy, cành tre khua động, lại để lộ hình tích.
Thần Phong Đao giảo hoạt Vô cùng, y chạy vào trong rừng tre rồi, nghe trên gò trước mặt có tiếng cành lá khua động, lập tức biết có kẻ thứ ba núp trong rừng tre, bèn chui ngay vào một bụi tre dày ngồi sụp xuống im lặng.
Nhưng Thiên Khô Tẩu cũng đồng thời nghe thấy có người tháo chạy trong rừng tre phía trước, y cho đó là Thần Phong Đao, lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh nhảy vọt lên cành tre nhìn xuống, rồi sải chân đuổi mau, cười lớn nói:
- Ngũ Triệu Nghĩa, hôm nay mà để ngươi chạy thoát thì ba chữ tên Hổ Diên Giáp của lão phu cho ngươi viết ngược à?
Y dùng khinh công chạy trên ngọn tre đuổi theo dĩ nhiên là mau lẹ hơn người chạy lom khom bên dưới, nên trong chớp mắt đã vượt qua đầu Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên buông người rơi xuống chặn đường.
Lúc ấy y mới biết rõ là đuổi lầm người, bất giác sững sờ hỏi:
- Các ngươi là ai?
Vũ Duy Ninh không muốn nhiễu chuyện, bèn giả làm ra bộ run sợ chắp tay xá lia lịa nói:
- Xin lão đại ca giơ cao đánh khẽ, cha con chúng tôi đi qua đây, thấy các vị đánh giết trên đường, nên núp Ở đây thôi!
Thiên Khô Tẩu trên mặt chợt hiện ra nụ cười hung ác nói:
- Cha con các ngươi không phải là người giang hổ à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không phải đâu! Không phải đâu!
Thiên Khô Tẩu cười nhạt một tiếng nói:
- Chỉ nói láo toét! Xem tốc độ bỏ chạy của các ngươi đủ rõ không phận người thường, mau mau nói thật ra xem, các ngươi định động thủ cướp tiêu chứ gì?
Vũ Duy Ninh nhìn mặt y, biết là không giấu diềm được, đành thay đổi thái độ gật đầu cười nói:
- Hổ Diên tiền bối nhãn lực thật tinh tường! Đúng thế, cha con ta quả

có ý cướp tiêu nhưng hiện thì thôi rồi.
Thiên Khô Tẩu hỏi:
- Sao lại thôi đi?
Vũ Duy Ninh cười đáp:
- Trông thấy Nghiệt Sinh Song Kỳ hai vị ra tay, tiểu lão lại còn dám
Thiên Khô Tẩu cười, nét mặt trở lại hòa hoãn hỏi:
- Quý tính là gì?
Vũ Duy Ninh nói:
- Vô danh tiểu tốt, họ Vu tên Phi, bằng hữu giang hổ ban cho tiểu lão một cái hiệu là Tỏa Địa Thử...
Thiên Khô Tẩu gật gật đầu chỉ xuống dưới đường, nói:
- Đi nào, giúp bọn lão phu thu thập đám cung thủ kia, xong việc rồi sẽ chia cho bọn ngươi một phần mười.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, tiểu lão có ăn tim gấu gan beo cũng không dám đòi chia chác với hai vị tiền bối, xin tiền bối cho cha con tiểu lão rời khỏi chỗ này thôi.
Thiên Khô Tẩu cười hỏi:
- Ngươi sợ lão phu nuốt lời hứa sao?
Vũ Duy Ninh lại vội lắc đầu nói:
- Không phải, không phải! Tiểu lão chỉ là nghĩ rằng...
Thiên Khô Tẩu ngắt lời nói:
- Đi nào, đừng lằng nhằng nữa!
Vũ Duy Ninh trù trừ không quyết, nghĩ thầm:
"Nếu ta ra tay giúp bọn y cướp tiêu, thì làm thế nào theo dõi hai người bọn Trường Cước Cương Thi? Nhưng nếu không giúp y, trước mắt làm sao chạy thoát? ồ, khó thật... " Chàng còn đang phân vân, dưới đường lại vang tới một tiếng gào thê thảm, rõ ràng có người bị giết chết.
Thiên Khô Tẩu biến sắc nói:
- ĐÓ là Hạ Nghĩa... Hừ, ngươi có chịu ưng thuận không hả?
Vũ Duy Ninh xoay chuyển ý nghĩ như chớp, nhún vai cười nói:
- Tốt hơn hết là tiền bối đi mau đi, nếu không thì Hoành Hành Thái Tuế cũng không sống được đâu.
Thiên Khô Tẩu cũng biết nếu Hoành Hành Thái Tuếmà bị Trường Cước Cương Thi giết chết, bên mình chỉ còn có hai anh em, tới lúc ấy hai người đối phó với Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi cũng đủ mệt, còn thừa sức đâu mà cướp tiêu? Trong lòng nôn nóng, quả nhiên không dám chần chừ nữa, tung người nhảy lên chạy mau xuống dưới đường.

Vũ Duy Ninh không ngờ rằng một câu nói đủ giải quyết được tình hình, trong lòng mừng rỡ, nhìn Du Băng Viên cười nói:
- Nguy quá, suýt nữa thì...
Câu nói chưa dứt, chợt nghe "vờ, một tiếng rít lên như có ám khí phóng tới.
Du Băng Viên cũng đồng thời phát giác được, kêu gấp:
- Cẩn thận!
Vũ Duy Ninh lập tức nghĩ ngay rằng người phóng ám khí ắt là Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa, lúc ấy không dùng thủ pháp cao Cường đánh rơi ám khí, chỉ nghiêng người một cái tránh ra vài bước.
Chỉ nghe soạt một tiếng, ám khí phóng trúng vào một cây tre, thì là một lưỡi phi đao.
Lưỡi phi đao này đúng là của Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa phóng ra. Y núp trong khóm tre dày nghe được những lời đối đáp giữa Vũ Duy Ninh và Thiên Khô Tẩu, cho rằng hai người bọn Vũ Duy Ninh quả có ý cướp tiêu, lại nghe Vũ Duy Ninh ăn nói có vẻ sợ sệt, chắc không phải loại cao thủ, nên phóng luôn lưỡi phi đao toan giết Vũ Duy Ninh để bớt đi một mối lo.
Lại thấy Vũ Duy Ninh tránh ngọn phi đao không có vẻ gì là thân pháp cao minh, y lại thêm can đảm, tung người vọt ra, cười nói:
- Hai vị đã định cướp tiêu, sao cứ núp mãi trong rừng tre này không ra thêm Tuy y tỏ ra thái độ rất "anh hùng", song giọng nói vẫn khẽ kháng, rõ ràng sợ bị Thiên Khô Tẩu nghe được.
Vũ Duy Ninh đã nhìn rõ bụng dạ của y, biết rằng y sợ chết, nên để cho Nghiệt Sinh Song Hung cho Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi ứng phó, tự mình thì tới đây diệu võ giương uy, trong lòng rất thấy buồn cười, lập tức làm ra vẻ hoảng hốt lùi lại một bước nói:
- Ngũ Tổng tiêu đầu, tiểu lão nhìn sai, không biết chủ hàng của ngươi là cao thủ võ lâm, giờ đây tiểu lão đã bỏ ý định cướp tiêu rồi, ngươi cứ đi làm việc của ngươi thôi!
Thần Phong Đao cười hô hô nói:
- Phía đó không sao, chủ hàng của Ngũ mỗ đủ sức ứng phó rồi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi là tổng tiêu đầu, sao lại giao việc hộ tiêu cho chủ hàng, không sợ người ta cười cho à?
Thần Phong Đao bị nói chạm tới chỗ xấu, bất giác mặt đỏ bừng quát:
- Ngũ mỗ phanh thây cha con các ngươi rồi sẽ xuống bảo vệ hàng.
Trong tiếng quát, ánh sát vàng lóe lên, một nhát đao chém tới Vũ Duy ninh.

Y có hiệu là Thần Phong Đao, chẳng phải chỉ là hư danh. Một đao chém ra rít gió, chiêu mau lực nặng, quả là có mười mấy năm công phu.

Hồi 87
Không tham tiền tài

vũ Duy Ninh lui qua một bước chờ cho chiêu đao của y chém qua rồi sấn vào vung tay chụp lấy vai y.
Thần Phong Đao hừ lạnh một tiếng, nghiêng người xoay qua nửa bước, ra một chiêu Ngọc Địch Hoành Xuy, thuận thế đánh đốc đao vào hông Vũ Duy Ninh.
Một chiêu này rất xảo diệu, nhưng đốc đao vừa gần tới đích, y lại phát giác Vũ Duy Ninh trước mắt đã lắc người biến mất.
Tuy y không phải là hạng cao thủ siêu quần trong võ lâm, nhưng cũng là nhân vật già dặn kinh nghiệm qua hàng trăm trận, lúc ấy chợt thấy Vũ Duy Ninh đột nhiên biến mất, biết ngay là chàng chuyển vòng ra sau lưng mình, trong lòng bất giác hoảng sợ, vì vốn y thấy Vũ Duy Ninh thân thủ tầm thường, lòng đã khinh địch, đến lúc ấy chợt phát giác ra đối phương thân pháp thần kỳ, mới biết mình đã nhìn lầm, trong lòng rúng động vội vàng bước lên phía trước một bước, ngọn kim đao trong tay lật lại chém ngược về phía sau.
Vũ Duy Ninh biết thế nào y cũng đối phó như thế, nên chuyển vòng về sau lưng y rồi lập tức tung người lên cao gần một trượng, một chưởng nhè nhẹ đánh vào đỉnh đầu y.
Thần Phong Đao chém đao nữa lại trượt, trong lòng càng hoảng, đang muốn tung người tránh ra, thì đã chậm một bước, trên đầu đã trúng một chưởng không nặng không nhẹ.
Y hự lên một tiếng đau đớn, khuỵu chân như say rượu, người nghiêng nghiêng mấy cái ngã dựa vào bụi tre, đầu từ từ gục xuống, miệng lắp bắp:
- Ngươi không phải... Vô danh tiểu tốt... hoàn toàn không phải!
Dứt câu nói, ngã vật ra đất hôn mê luôn.
Du Băng Viên phì cười nói:
- Vị tổng tiêu đầu này ngã cũng rất đẹp!
Vũ Duy Ninh giơ tay vẫy nàng, rảo chân chạy mau xuống dưới gò

núi, hạ giọng nói:
- Mau lên, xuống xem tiếp chứ!
Hai người chạy tới chỗ rừng tre cạnh đường, chợt nghe trên đường liên tiếp vang lên tiếng rú thê thảm.
Vũ Duy Ninh rẽ cành tre nhìn ra, thì thấy tình hình đánh nhau đã thay đổi, vì Hoành Hành Thái Tuế đánh nhau với Trường Cước Cương Thi, đến lúc ấy đã được Thiên Khô Tẩu thay thế. ác Trương Phi vẫn đang xoắn lấy Địa Khô Tẩu, nên Hoành Hành Thái Tuếxông vào chỗ bọn cung thủ đánh chết, đã có ba người nằm lăn trong vũng mau.
ÁC Trương Phi và Trường Cước Cương Thi đánh nhau với Nghiệt Sinh Song Hung tuy có phần thắng thế, nhưng không có cách nào ra tay thu thập Hoành Hành Thái Tuế, mà Hoành Hành Thái Tuế thừa sức đối phó với bọn cung thủ, nên lúc ấy phía cướp tiêu đã chiếm được ưu thế.
Vũ Duy Ninh vẫn mong muốn bọn Trường Cước Cương Thi chiếm phần thắng, bây giờ thấy tình hình ngược lại, trong lòng lo lắng, chàng sợ nếu bọn Trường Cước Cương Thi thua chạy, thì kế hoạch theo dõi kể như bỏ.
Du Băng Viên cũng thấy rõ bọn Trường Cước Cương Thi không có cách nào thắng được, hạ giọng hỏi:
- Bọn ta xuống giúp bọn y một tay chứ hả?
Vũ Duy Ninh nói:
- Thếthì lúc Thần Phong Đao tỉnh lại sẽ ăn nói thế nào?
Du Băng Viên nói:
- Đủng thật. Thần Phong Đao cho rằng bọn ta vì muốn cướp tiêu tới đây bây giờ bọn ta lại ra tay giúp đỡ bọn họ chống lại song hung, bọn Trường Cước Cương Thi ắt không tin bọn ta có thành ý.
Vũ Duy Ninh nói:
- Muốn được hai lão ma đầu tin tưởng, phải giết người bịt miệng...
Du Băng Viên sắc mặt rúng động nói:
- Đúng, bọn ta tới giết Thần Phong Đao, thì hai người bọn Trường Cước Cương Thi ắt sẽ lầm tưởng rằng y bị Thiên Khô Tẩu giết chết.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, ta chỉ nói thế thôi, chúng ta đâu thể giết kẻ Vô cô để đạt mục đích được?
Du Băng Viên lại thấy có lý, bất giác thở dài nói:
- Vậy thì tốt nhất chúng ta cứ tọa sơn quan hổ đấu, nghe ngóng xem sao thôi!
Hai người nói tới đó, tiếng rú thảm thiết dưới đường lại vang lên, lại thêm hai người cung thủ bị Hoành Hành Thái Tuế giết chết.

Vũ Duy Ninh vừa thấy đám cung thủ còn lại dần dần nguy cấp, bất giác nảy sinh ý thương người, buột miệng nói:
- Ta nói sai rồi, bọn cung thủ kia đều là kẻ Vô cô, cô nghĩ sao?
Du Băng Viên hỏi:
- Ngươi định xuống cứu họ à?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Ờ tuy họ chỉ là nhân vật bình thường, nhưng cũng có cha mẹ vợ con Ở nhà mong mỏi họ bình yên trở về.
Du Băng Viên nói:
- Nhưng mấy câu nói ban nãy với Thần Phong Đao, sẽ làm sao giải thích cho hai lão ma đầu?
Vũ Duy Ninh quả quyết nói:
- Không quan trọng, cứu người trước đã.
Nói xong, phi thân vọt ra.
Du Băng Viên chỉ còn cách vọt ra theo, hai người xuống tới đường, cùng quát lớn một tiếng, nhất tể nhảy xổ tới Hoành Hành Thái Tuế.
Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi chỉ cho rằng lại là bọn giặc tới cướp tiêu, mặt mày biến sắc, đến lúc thấy bọn họ nhảy xổ vào Hoành Hành Thái Tuế, mới biết là cứu tinh, lập tức đổi lo sợ thành mừng rỡ. Trường Cước Cương Thi thì cất tiếng hỏi lớn:
- Bằng hữu Ở đâu tới vậy?
Vũ Duy Ninh không đáp, xông vào sát Hoành Hành Thái Tuế, hai tay vươn ra chụp vào song thủ của y.
Hoành Hành Thái Tuế hoảng sợ, đảo người tránh ra mấy bước, mắng lớn:
- Lão già Ở đâu tới, dám ngang nhiên động thủ trên đầu Thái Tuêĩ vũ Duy Ninh cười nhạt một tiếng, lại nghiêng người sấn vào, vung chưởng đánh ra, quát:
- Tiểu lão thích nhất là động thủ trên đầu Thái Tuế... Xem chưởng đây!
Chàng xuất chưởng lẹ như chớp, Hoành Hành Thái Tuế vừa muốn nhấc búa lên đỡ thì trước ngực đã trúng đòn "bình" một tiếng, y gào lên một tiếng, mồm phun vọt máu, bắn tung ra ngoài hơn hai trượng.
Một tên cung thủ thừa cơ chém xuống một đao, chặt đứt luôn đầu Nghiệt Sinh Song Hung cả kinh thất sắc, không dám đánh nữa, cùng nhún chân nhảy lui lại quát lên:
- Ngừng tay!
Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi cũng không thừa thế truy kích, bọn họ đã tính toán rằng anh em Song Hung thân thủ chẳng kém gì mình, muốn thu thập hai người thật không phải dễ. Vì thế họ

đều cùng nghĩ nếu đối phương chịu bỏ đi thì không gì tốt hơn.
Lúc ấy một trường hỗn chiến đột nhiên chấm dứt.
ác Trương phi hắc hắc cười nói:
- Sao, hai vị cần đi à?
Thiên Khô Tẩu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt chuột bắn ra tia sáng lạnh nhìn chằm chằm vào mặt Vũ Duy Ninh giận dữ hỏi:
- Rốt lại các hạ là ai?
Vũ Duy Ninh cười nụ nói:
- Tỏa Địa Thử Vu Phi.
Thiên Khô Tẩu chưa nghe qua cái tên này bao giờ nên rất ngờ vực, cau mày hỏi:
- Là người của Thần Phong tiêu cục à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Không phải, tiểu lão cũng như các vị, chẳng ưa gì Thần Phong tiêu cục!
Thiên Khô Tẩu cười nhạt nói:
- Nếu đã như thế, tại sao lại ra tay giúp đỡ tiêu cục?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chỉ có một lý do, là Thái Hàng Ngũ Hổ giết mất đổ đệ của tiểu lão!
Thiên Khô Tẩu vốn biết Thái Hàng Ngũ Hổ giết người Vô số, nghe thế không chút nghi ngờ, lập tức cười âm hiểm nói:
- Được hôm nay các hạ đã trả được thù, nhưng lại kết oán mới với anh em lão phu, lần sau gặp nhau chúng ta sẽ tính sổ.
Nói xong nhìn Địa Khô Tẩu vẫy tay một cái, hai anh em phi thân song song lướt đi.
Trường Cước Cương Thi cười lớn nói:
- Này! Các ngươi bỏ xác ba đệ tử ký danh luôn à?
Nghiệt Sinh Song Hung lờ đi không nghe, chạy vào rừng tre, chớp mắt đã mất dạng.
Trường Cước Cương Thi cười cười, quay sang Vũ Duy Ninh ôm quyền vái một cái nói:
- Được Vu huynh ra tay giúp đỡ, thật mười phần cảm kích.
Vũ Duy Ninh đáp lễ nói:
- Đừng khách sáo, tiểu lão chỉ báo thù cho đổ đệ thôi!
Trường Cước Cương Thi chỉ Du Băng Viên nói:
- Vị cô nương này...
Vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu nữ là Vu Cầm.
Trường Cước Cương Thi a một tiếng cười nói:
- Làm sao Vu huynh biết là Nghiệt Sinh Song Hung và Thái Hàng

Ngũ Hổ tới đây?
vũ Duy Ninh nói:
- Tiểu lão theo dõi bọn họ mấy ngày rồi, nhưng vì có Song Hung đi theo chưa dám ra tay, hôm nay vừa khéo gặp được cơ hội. Nói cho đúng thì tiểu lão còn phải cảm tạ hai vị kìa!
Lúc ấy Trường Cước Cương Thi mới nhìn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Xin Vu huynh yên tâm, vế việc Ngũ tổng tiêu đầu hiểu lầm Vu huynh thì cứ chờ, lão phu chỉ cần nói một câu thì sẽ không có chuyện gì nữa ớ âu.
Vũ Duy Ninh lặng lẽ cười nói:
- Chuyện lặt vặt thật ra chẳng có gì quan trọng, còn như lão huynh nói có việc muốn bàn là việc gì vậy?
Trường Cước Cương Thi tằng hắng mấy tiếng cười nói:
- Vu huynh nấp trong rừng tre từ trước, chắc nghe câu chuyện giữa lão phu và Nghiệt Sinh Song Hung?
vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Đúng thế.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Vậy Vu huynh nghĩ gì vế tệ bang?
Vũ Duy Ninh nói:
- Mới rồi tiểu lão đã nói qua, tiểu lão tuy có học đôi chút công phu, nhưng rất ít qua lại giang hồ, cho nên ít biết vế chuyện các bang phái trong giang hồ, cũng không nói là chán ghét hay ưa thích gì được.
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Vu huynh biết trong võ lâm có tổ chức Đồng Tâm Minh chứ?
Vũ Duy Ninh nói:
- Tứ Hải Đồng Tâm Minh lập ra năm sáu mươi năm nay, dĩ nhiên tiểu lão có nghe.
Trường Cước Cương Thi nói:
- vu huynh nghĩ gì về Đồng Tâm Minh?
Vũ Duy Ninh hờ hững nói:
- Nghe nói tôn chỉ của bọn họ là duy trì an ninh trong võ lâm, nêu cao chính nghĩa hóa giải xung đột, cứu giúp hoạn nạn, lập trường tuy đúng nhưng bên trong khó mà tránh được có kẻ cầu danh lấy tiếng, cùng việc treo dê bán chó.
Trường Cước Cương Thi cười hô hố nói:
- Vu huynh đã nghĩ thế chúng ta có thể làm bạn với nhau được rồi!
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão huynh nói thế còn có ý gì khác không?
Trường Cước Cương Thi cười nói:

- Đúng đấy, người trong tệ bang vì từng bị Đồng Tâm Minh lăng nhục nên hợp lực tổ chức thành Phục cừu bang, quyết đối đầu với Đồng Tâm Minh tới cùng, suy nghĩ của Vu huynh về Đồng Tâm Minh như vậy cũng giống với tệ bang chủ, cho nên nếu Vu huynh vui lòng gia nhập tệ bang...
Vũ Duy Ninh không đợi y nói dứt câu đã lắc đầu nói:
- Xin lỗi tiểu lão quen thói sống tầm thường yên ổn, không thích những chuyện gia nhập bang phái này nọ.
Trường Cước Cương Thi như chưa chịu thôi lại nói:
- Vu huynh có chỗ chưa biết, chứ gia nhập tệ bang có nhiều cái hay. Ngươi có thù chưa báo, trong bang sẽ giúp người báo thù, người có khó khăn chưa giải quyết, trong bang sẽ giúp người giải quyết, ngoài ra còn có rất nhiễu lợi ích không thể nói với người ngoài. Nếu Vu huynh chịu gia nhập sẽ thấy lão phu không hề bịa đặt.
Vũ Duy Ninh lại lắc đầu nói:
- Ý tốt xin tâm lãnh nhưng tiểu lão chỉ thích mở trường dạy học trò, nhắm mắt bịt tai, sống qua ngày không tranh giành gì với ai.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Vu huynh thân thủ phi phàm, không làm nên sự nghiệp oanh liệt một thời, cũng đáng tức lắm.
Vũ Duy Ninh cười một tiếng nói:
- Tiểu lão mở trường dạy võ hơn mười năm, có gần ngàn đệ tử, chẳng lẽ chưa phải là sự nghiệp à?
Trường Cước Cương Thi toan đáp, chợt thấy ác Trương Phi Lê Kiệt đỡ Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa từ trong rừng tre đi ra, bèn im lặng không nói nữa.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa ra khỏi rừng tre, vừa nhìn thấy Vũ Duy Ninh thì sắc mặt sa sầm, giằng ra khỏi tay ác Trương Phi đang dìu đỡ khí thế hung hăng xông lại.
Trường Cước Cương Thi bước lên một bước ngăn lại nói:
- Được rồi, Ngũ tổng tiêu đầu, vị Vũ bằng hữu đây là bạn chứ không phải là thù người không được nóng nảy.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa dường như chưa được ác Trương phi kể lại sự tình nghe thế rất ngạc nhiên kêu lên:
- Cái gì? Y là bạn không phải là kẻ thù à?
Trường Cước Cương Thi gật đầu đáp:
- Đúng vậy, nếu vừa rồi không có Vu huynh ra tay giúp đỡ thì mấy gã cung thủ kia đã chết cả rồi.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa trên mặt còn vẻ nghi ngờ nhưng nhìn nhìn Vũ Duy Ninh muốn nói lại thôi, sau cùng lại nhìn Trường

Cước Cương Thi nói:
- Nhưng vừa rồi y núp lén rình rập trong rừng tre, lúc bị Thiên Khô Tẩu phát giác, y tự xưng là có ý cướp tiêu mà.
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Y nói với Thiên Khô Tẩu, không phải nói với người sao người cho là đúng?
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa lại nói:
- Nhưng sau đó y lại...
Nói tới đó giơ tay rờ rờ lên đầu, mặt đỏ bừng lên.
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Nếu Ngũ tổng tiêu đầu không ra tay tàn độc, tiểu lão đâu dám đắc tội với người!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa hừ lạnh một tiếng trầm giọng hỏi:
- được bây giờ Ngũ mỗ thỉnh giáo, ta và người vốn không quen nhau, tại sao lại ra tay giúp đỡ?
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Tiểu lão chỉ là trả thù cho đổ đệ, không dám nhận bốn chữ ra tay giúp đỡ!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa sửng sốt hỏi:
- ủa người trả thù cho đổ đệ à?
Trường Cước Cương Thi đỡ lời nói:
- Đúng vậy, vị Vũ bằng hữu đây là võ sư Ở Trường An, có một đồ đệ bị Thái Hàng Ngũ Hổ giết chết, y muốn báo thù nên theo dõi Thái Hàng Ngũ Hổ đến đây!
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa vẫn còn nghĩ ngờ hỏi:
- Tại sao chờ tới đây mới động thủ?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Vì bên cạnh Thái Hàng Ngũ Hổ còn có Nghiệt Sinh Song Hùng ma.
Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa mới bắt đầu tin, gật gật đầu nói:
- Nếu nói như vậy thì Ngũ mỗ lỗ mãng quá!
Nói xong ôm quyền vái Vũ Duy Ninh một cái tỏ ý xin lỗi.
Vũ Duy Ninh vội đáp lễ, rồi nhìn qua Trường Cước Cương Thi chắp tay nói:
- Tiểu lão hôm nay may mắn được gặp hai vị cao nhân, thật quá đỗi vinh dự. Ngày sau nếu có dịp qua Trường An, xin mời hai vị tới tệ xá uống trà, giờ thì xin cáo biệt.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Vu huynh không suy nghĩ về thành ý của lão phu sao?
Vũ Duy Ninh ngượng ngập cười nói:
- Xin lỗi, xin tha cho không theo lệnh được!

Nói xong quay người định bỏ đi.
Trường Cước Cương Thi vội nói:
- Vậy lão phu không dám nằn nì nữa, nhưng xin Vu huynh giúp đỡ hai người lão phu hộ tống số vàng này tới nơi được không?
Vũ Duy Ninh trong lòng rúng động, lại quay trở lại hỏi:
- Hai vị muốn đưa chỗ vàng này tới đâu?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Lạc Dương.
Vũ Duy Ninh nghe y đáp tới Lạc Dương lập tức nghi ngờ tự nhủ:
- Lạc Dương à? Sao Vô Danh Ma lại xây tổng đàn mới Ở Lạc Dương? Câu này chỉ sợ là nói láo!
Nghĩ tới đó cố làm ra vẻ cười ngất nói:
- Dựa vào oai phong của Thần Phong tiêu cục lão huynh còn sợ gì nữa?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Không phải, vừa rồi nếu không có Vu huynh giết Hoành Hành Thái Tuế, Nghiệt Sinh Song Hùng có thể đã thành công rồi.
ác Trương Phi cũng nói:
- Sau khi tới Lạc Dương xin tạ ơn huynh một trăm lạng vàng.
Vũ Duy Ninh cân nhắc thấy từ chối an toàn hơn bèn lắc đầu:
- Xin thứ lỗi tiểu lão mở trường dạy võ Ở Trường An, có rất nhiều việc phải giải quyết.
Du Băng Viên chợt kéo kéo áo chàng nói:
- Cha à, chuyện Ở đó để đại sư huynh giải quyết được mà, chúng ta mấy khi có dịp ra khỏi nhà, con nghe nói Lạc Dương đẹp lắm, sao không nhân dịp này mà đi chơi một chuyến?

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 88
Hao phí tâm sức

vũ Duy Ninh hiểu rõ ý nàng, nhưng vẫn biết nếu đi cùng chung một đường với kẻ địch thì rất dễ bị lộ, lập tức lại lắc đầu nói:
- Không được, muốn đi chơi thì sau này còn có nhiều dịp, lần này cha con ta rời nhà đi trả thù cho Truyền sư ca của người, mẹ người Ở nhà đang lo lắng không về ngay không được đâu.
Du Băng Viên chẩu chẩu môi không nói gì nữa.

Vũ Duy Ninh lúc ấy bèn nhìn bọn Trường Cước Cương Thi gật gật đầu chào, kéo Du Băng Viên rảo bước chạy đi, hai người đi được nửa dặm, ngoảnh lại không thấy có người đuổi theo, mới lại len lén trở lại khu rừng tre, lặng lẽ quay lại dắt hai con ngựa buộc không xa chỗ đội tiêu xa.
Lúc ấy những xác chết trên chỗ đánh nhau đã được thu dọn hết, đội tiêu xa đang từ từ chuyển bánh, vì hai tiêu sư đã một chết một bị thương, nên Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa phải đích thân cưỡi ngựa mở đường, đi trước đội xe.
Đưa mắt nhìn theo đội tiêu xa từ từ đi xa, Du Băng Viên cất tiếng nói:
- Sao người không đáp ứng yêu cầu của Trường Cước Cương Thi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Sợ bị lộ!
Du Băng Viên nói:
- Ta thấy bọn họ chẳng ngờ vực gì hai chúng ta cả.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không, chính vì bọn họ còn ngờ vực phần nào bọn ta, nên mới yêu cầu ta giúp đỡ hộ tống tiêu xa, bọn họ định ngấm ngầm tìm hiểu lý do thật khiến bọn ta đến nơi đây.
Du Băng Viên tỏ vẻ không tin nói:
- Làm sao người biết được?
Vũ Duy Ninh nói:
- Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong là nhân vật dày dạn giang hồ, quyết không bao giờ y dễ dàng tin tưởng người lạ.
Du Băng Viên nói:
- Nhưng tại sao y chịu nói địa điểm cho chúng ta biết?
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- Y nói muốn hộ tống ba ngàn cân vàng đến Lạc Dương là bịa đặt, cô nghĩ Vô Danh Ma đã quyết định bỏ khách sạn Hồng Tân Ở Lạc Dương rồi lại đi xây tổng đàn Ở Lạc Dương à?
Du Băng Viên nói:
- Biết đâu lại có chuyện bất ngờ như thế thì sao?
Vũ Duy Ninh vẻ quả quyết nói:
- Bất kể là thế nào, ta cũng dám nói chắc rằng tổng đàn của họ không phải Ở Lạc Dương.
Du Băng Viên cười nói:
- Nhưng đường này là đường tới Lạc Dương mà?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Chỗ này cách Lạc Dương cả ngàn dặm, chẳng lẽ trên đường họ không rẽ qua đường khác được à?

Du Băng Viên nhường mày cười nói:
- được rồi, đúng hay sai gì thì đi theo sẽ biết.
Rồi đó hai người dắt ngựa rời khỏi rừng tre, lên ngựa đuổi theo đội tiêu xa.
Lúc ấy bốn chiếc xe đã đi khuất, nhưng bọn họ cũng vững tâm đuổi theo, vì bốn chiếc xe không phải là bốn người, bất kể là đối phương giấu giếm thế nào thì cũng phải có dấu vết để lại.
Hai người theo vết bánh xe trên đường từ từ đi tới, qua hơn chục dặm chợt thấy có bốn cỗ xe dừng lại bên đường.
Chỗ dừng xe bốn phía đều là đồng không, chẳng có núi gò cũng chẳng có rừng cây chi cả.
Vũ Duy Ninh cảm thấy có điểu khác lạ, vội kìm ngựa nói:
- Lạ thật họ dừng ngựa Ở đây để làm gì?
Du Băng Viên cũng thắc mắc nói:
- Họ nghỉ lại à?
Vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Vô lý mới đi hơn mười dặm, mà nghỉ lại cái gì?
Du Băng Viên nhìn vế bốn cỗ xe một lúc gật gật đầu nói:
- Đủng vậy vả lại chỗ ấy không phải là nơi nghỉ ngơi!
Nàng nói tới đó chợt biến sắc, kêu lên:
- Này người nhìn xem, sao chẳng thấy bọn cung thủ đâu cả?
Vũ Duy Ninh cũng đồng thời phát hiện ra bọn cung thủ mất tích, trong bụng rất ngạc nhiên buột miệng nói:
- Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật! Hay là lại có chuyện gì rối?
Du Băng Viên giơ roi nói:
- Chúng ta mau mau tới đó xem!
Vũ Duy Ninh chợt hiểu ra vội giơ tay nắm giữ nàng lại nói:
- Đừng gấp có thể bọn họ núp trong xe đấy.
Du Băng Viên ngơ ngác hỏi:
- Họ núp trong xe làm gì?
Vũ Duy Ninh cười nhạt nói:
- chờ chúng ta tới!
Du Băng Viên khẽ a lên một tiếng nói:
- Phải rồi! Có thể Trường Cước Cương Thi nghĩ ngờ rằng chúng ta ngấm ngầm theo dõi nên sai mọi người vào cả trong xe, đinh dụ chúng ta xuất hiện!
Vũ Duy Ninh nói:
- Đúng rồi cho nên chúng ta phải mau mau núp đi.
Nói xong nhảy ngay xuống ngựa, dắt ngựa lui về phía sau vài chục bước, tiến vào một rừng táo cạnh đường.

Du Băng Viên cũng dắt ngựa theo sau, hai người buộc ngựa xong lập tức phi thân lên cây, chọn một chỗ có thể nhìn ra bốn cỗ tiêu xa ngôi xuống.
Du Băng Viên cười nói:
- Chúng ta cứ thế này theo dõi họ, xem ai không nhịn nổi trước.
vũ Duy Ninh không rời mắt khỏi bốn cỗ xe cách đó hơn trăm trượng, cười nụ đáp:
- Chỉ sợ là bọn ta không nhịn nổi trước thôi.
Du Băng Viên nói:
- Ngươi không đủ kiên nhẫn để chờ à?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nói là cô đấy!
Du Băng Viên xì một cái đẩy tay chàng nói:
- Ngươi đừng coi thường ta, người chờ bao lâu ta cũng chờ bấy lâu.
Vũ Duy Ninh nhún vai cười nói:
- Nói cho đúng nãy giờ ta cũng thấy ngờ ngợ.
Du Băng Viên nói:
- Ngươi ngờ ngợ chuyện gì?
vũ Duy Ninh nói:
- Bất kể là Vô Danh Ma có bao nhiêu tiền bạc, trước mắt đây thì ba ngàn cân vàng cũng là con số không nhỏ, mà bà ta chỉ phái Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi đi hộ tống thì thật chủ quan quá.
Du Băng Viên nói:
- Ta thấy đó chính là chỗ khôn ngoan của bà ta.
Vũ Duy Ninh sửng sốt hỏi:
- Nói vậy là sao?
Du Băng Viên nói:
- Bà ta sợ bị người ta chú ý, nên chỉ phái hai thuộc hạ đi hộ tống.
Vũ Duy Ninh khẽ cười nói:
- Nói thế cũng có lý, có điều là nếu ta thì ta thà để cho người ta để ý chứ nhất định phải phái nhiễu người đi hộ tống cho an toàn.
Du Băng Viên thấy có lý bất giác chăm chú nhìn chàng hỏi:
- Nói như người thì Vô Danh Ma sắp đặt như vậy là có ý gì phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không biết, ta chỉ thấy có chuyện lạ lạ...
Hai người vừa bàn bạc vừa quan sát động tinh trên xe, song chỉ thấy bốn cỗ tiêu xa dừng lại không có gì khác suốt một lúc, cũng không hề thấy một ai trong xe bước ra.
Trong lúc im lặng quan sát, không biết đã hơn nửa giờ rồi!

Tình hình này cho thấy không phải là bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, vì chẳng lẽ nào tiêu xa lại Vô duyên cớ dừng lai nghỉ ngơi giữa đường lâu thế này.
Vũ Duy Ninh vì vậy càng tin chắc rằng bọn họ núp trong xe để dẫn dụ hai người bọn minh ra mặt, trong lòng chỉ cười nhạt nói:
- Hừ để xem các người núp được bao lâu?
Du Băng Viên chợt nói:
- Hay là bọn họ bỏ xe chạy rồi?
Vũ Duy Ninh bật cười nói:
- Vứt bỏ không cần ba ngàn cân vàng à?
Du Băng Viên nói:
- Không, là ta muốn nói họ bỏ ba ngàn cân vàng ra, rồi bỏ luôn xe lại trên đường.
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không thể được ba ngàn cân vàng là thế nào, há dễ mà vác chạy được à?
Du Băng Viên nói:
- Mỗi người mang vài trăm cân, thì cũng vác đi được vậy!
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta nghĩ bọn họ không khi nào lại làm như thế Du Băng Viên lườm chàng rồi xì một tiếng cười nói:
- Đừng có quả quyết như thế được không?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Có hai lý do. Thứ nhất, giả như bọn Trường Cước Cương Thi biết chúng ta ngấm ngầm theo dõi, thì cứ theo tính tình hai lão ma ấy, quyết không bao giờ chịu lép mà bỏ trốn. Thứ hai mục đích lớn nhất của bọn họ là hộ tống vàng tới nơi an toàn, nếu như cô nói mỗi người vác mấy trăm cân chạy trốn, thì bọn họ phải chia nhau mà trốn, như vậy so với mục đích của họ rất là khó nói.
Du Băng Viên thấy có lý, gật đầu nói:
- Ờ hai người Trường Cước Cương Thi và Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa dĩ nhiên có đủ sức đưa vàng đi đến nơi, chứ đám cung thủ kia võ công tầm thường, nếu gặp kẻ cướp giật quyết khó thoát chết.
vũ Duy Ninh cười khẽ một tiếng nói:
- Ngoài ra hai người bọn Trường Cước Cương Thi còn phải xem bọn cung thủ kia có thấy của động lòng không nữa chứ?
Du Băng Viên cười nói:
- Đúng thế nếu ta là trong đám cung thủ kia cũng có thể thấy của động lòng, vác vài trăm cân cao chạy xa bay.

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe một tràng tiếng vó ngựa từ xa chạy tới. Trong giây lát đã thấy hai người ăn mặc theo lối công sai phóng ngựa lướt qua ven rừng phi vế phía trước.
Hai người công sai này tựa hổ đi công án tới đây, họ tới chỗ rừng táo cũng nhận thấy bốn cỗ tiêu xa phía trước, một người hỏi:
- Lão Dương có phải là tiêu xa của Thần phong tiêu cuộc không?
Người kia đáp:
- Đúng rồi tối hôm qua họ đi ngang Trường Trị, vị Ngũ tổng tiêu đầu nhìn thấy ta còn kéo ta vào làm mấy chén kia mà...
Đoạn cuối câu nói thì họ đã đi xa nên không nghe thấy.
Vũ Duy Ninh quay sang nhìn Du Băng Viên nói:
- Nghe rõ chưa? Hai vị công sai này với Thần Phong Đao Ngũ Triệunghĩalà chỗ quen biết đấy nhé!
Du Băng Viên nói:
- Mở tiêu cục làm ăn cũng có lúc phải tới cửa quan, có gì lạ?
Vũ Duy Ninh nói:
- Ta không nói chuyện đó mà nói là Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa không thể núp mãi trong xe không ra rồi!
Du Băng Viên thấy đúng vuivẻ nói:
- Đúng lắm hai người công sai này thấy trong xe không có ai, nhất định sẽ dừng lại xem, lúc ấy bọn kia không thể không ra mặt được!
Nói xong gạt cành lá trước mặt ra chăm chú quan sát.
Quả nhiên hai người công sai phóng ngựa tới bên cạnh tiêu xa, thấy bốn phía không có người đều ngạc nhiên, hai người cùng kìm ngựa lại, một người cất tiếng kêu rồi kế đó cả hai cùng xuống ngựa,bước tới mở rèm hai chiếc xe thứ hai và thứ ba nhìn vào, rồi như không thấy có ai, lại bước tới chiếc xe thứ nhất và thứ tư.
Chắc trong hai chiếc xe còn lại cũng không có ai, nên lại nghe hai người kêu lớn:
- Ngũ tổng tiêu đầu! Ngũ tổng tiêu đầu!
Ngoài đồng vắng vẻ im lặng, nên mặc dù xa hơn trăm trượng, vẫn nghe loáng thoáng tiếng hai người hô hoán.
Vũ Duy Ninh kinh ngạc kêu lớn:
- Ờ đúng là bọn họ bỏ xe chạy thật rồi!
Du Băng Viên cũng đầy mặt lộ vẻ kinh ngạc nói:
- xem tình hình này thì ta đoán đúng rồi!
Nàng trên miệng nói thế nhưng mặt không có vẻ gì đắc ý. Vì mục đích của nàng và Vũ Duy Ninh là theo dõi đối phương, tìm cho ra nơi Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn, bây giờ mất dấu đối phương rồi, đoán đúng thì có làm gì?

Vũ Duy Ninh biết ngay mới rồi mình suy đoán không sai. Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi không tới nỗi bỏ xe mà trốn, song nghe tiếng hai người công sai hô hoán thì biết bọn Trường Cước Cương Thi không núp trong xe như hai người nghĩ, mà xem tình hình thì quả là đã bỏ xe trốn rồi, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, bất giác kêu lên mấy tiếng:
- Chuyện lạ, chuyện lạ! Tại sao họ lại bỏ xe trốn chứ?
Du Băng Viên nói:
- Di nhiên là vì sợ hai người chúng ta ngấm ngầm theo dõi, đi chúng ta tới đó xem sao!
Nói xong định nhảy xuống đất.
Vũ Duy Ninh vội nói:
- Khoan chờ hai người công sai đi rồi sẽ tới cũng không muộn.
Du Băng Viên vừa nhìn ra vừa nói:
- Bọn họ phát hiện trong xe không có người, ắt cho rằng phát sinh chuyện lạ, chỉ sợ không chịu đi ngay thôi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Mới rồi họ phóng ngựa rất mau, rõ ràng có công cán khẩn cấp, chắc không dừng lai lâu đâu!
Quả nhiên chỉ thấy hai người công sai nhìn nhìn ngó chung quanh tiêu xa một lần nữa thì song song lên ngựa chạy một mạch.
Lúc ấy Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên mới phải nhảy xuống đất lên ngựa rời khỏi khu rừng táo, từ từ tới chỗ bốn cỗ tiêu xa.
Tới chỗ đó rồi, thấy bốn cỗ tiêu xa ngoài việc không có một ai, cũng không có vẻ gì khác lạ.
Vũ Duy Ninh nhảy xuống ngựa mở rèm cỗ xe thứ tư ra, chỉ thấy trong xe có tám chiếc hòm xếp ngay ngắn gọn gàng. Chàng đưa tay nhấc thử một cái, lại thấy nặng Vô cùng, vàng trong hòm dường như vẫn còn đó.
- Ô bọn Trường Cước Cương Thi chưa đem vàng trong xe trốn à? Có chuyện gì vậy?
Chàng ngơ ngác.
Du Băng Viên mở rèm chiếc xe thứ ba ra cũng thấy như thế, chỉ thấy có tám chiếc hòm gỗ đóng kín, nàng lay lay một cái thấy không động đậy bất giác ngạc nhiên nói:
- Ơ một cái xe vàng vẫn còn nguyên đây kia mà!
Vũ Duy Ninh lại bước tới hai cỗ xe trước, cũng thấy tình hình giống hệt như vậy, hòm gỗ đều Ở đó, chỉ không có người nào. Chàng ngơ ngác một lúc mới quay đầu nói:
- Không sao hiểu nổi! Không sao hiểu nổi! Bọn chúng tại sao bỗng

dưng vứt bỏ ba ngàn cân vàng trốn đi?
Du Băng Viên nhìn quanh rồi nói:
- Hay là đột nhiên gặp phải nhân vật lợi hại?
Vũ Duy Ninh cũng đưa mắt ngó bốn phía nói:
- Nhưng trên mặt đất có dấu vết gì là có đánh nhau đâu?
Du Băng Viên cau mày nói:
- Nếu không đúng chẳng lẽ bọn họ lại bỏ ba ngàn cân vàng để chạy thoát sự theo dõi của bọn ta à?
Vũ Duy Ninh chợt động tâm quay nhìn đống hòm gỗ trên xe nói:
- Chúng ta mở hòm ra xem.
Nói xong đưa tay kéo một chiếc hòm ra thấy nặng khoảng trăm cân trên hòm có dấu niêm phong, trên dấu niêm phong còn có đóng an Chàng rút ra một ngọn truỵ thủ, cậy dấu niêm phong quanh nắp hòm, nạy hết đinh ra, sau cùng dùng sức kéo một cái, chỉ thấy trong hòm có một lớp bao giấy. Chàng xé toạc bao giấy ra, đưa mắt nhìn qua lập tức kinh hoàng biến sắc!
Du Băng Viên hoảng hốt kêu lên:
- Trời ơi, cái gì thế này.
Té ra trong hòm không phải là vàng, mà là gạch nung, loại gạch nung vẫn dùng để xây móng nhà.
Vũ Duy Ninh khích động kéo ra một viên gạch dùng sức đập xuống, nghe cắc một tiếng, viên gạch lập tức vỡ nát, chàng ngước lên kích động nói:
- Băng Viên, chúng ta lầm rồi!
Du Băng Viên cũng muôn phần hoảng hốt, nhưng nàng tin rằng đối phương trong một thời gian ngắn ngủi như vậy lại có thể đem ba ngàn cân vàng chạy mất mà lại tráo gạch nung vào, lập tức đứng dậy nói:
- Chúng ta mở hòm khác ra xem!

Hồi 89
Nhen nhúm lửa tàn

Bọn họ lại tới mỗi xe lôi ra một cái hòm gỗ, nhất nhất phá cả ra xem, kết quả chỉ thấy toàn gạch nung, không có hòm nào chứa vàng Du Băng Viên nhăn nhó cười nói:

- Hừ, nhanh thật!
Vũ Duy Ninh cũng nhăn nhó cười một lúc, nói:
- CÔ nói nhanh thật cái gì?
Du Băng Viên nói:
- Trước sau chẳng qua trong nửa giờ, bọn họ lại có thể mang ba ngàn cân vàng đi, tráo gạch vào, tay chân như thế chẳng nhanh à?
vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không phải, chỗ gạch nung này không phải mới bỏ vào đâu!
Du Băng Viên sửng sốt hỏi:
- ủa, không phải à?
Vũ Duy Ninh đưa tay chỉ bốn phía nói:
- CÔ thử xem gần đây có đống gạch nào không?
Du Băng Viên nhìn ra đồng rộng bốn mặt, cũng biết rằng đối phương không thể nào tìm ra Ở chỗ không ai Ở một đống gạch như vậy bất giác ngơ ngác hỏi:
- Chẳng lẽ... bọn họ dùng kế đánh lạc hướng à?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Xem ra thì đúng thế đây! RÕ ràng Vô Danh Ma đã tính chúng ta sẽ bắt đầu truy tìm tung tích Phục Cừu bang từ Thần Phong tiêu cục nên phái Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi làm tiêu xa giả lên đường, dẫn dụ chúng ta theo dõi rồi mới phái một toán khác mang ba ngàn cân vàng lặng lẽ đi mất!
Du Băng Viên dẫm chân tức tối nói:
- Con ma đầu già giỏi thật, không ngờ bà ta lại đi một nước cờ như vậy!
Vũ Duy Ninh than:
- Bà ta mà không mưu trí hơn người, làm sao có thể đối đầu với Đồng Tâm Minh...
Du Băng Viên nói:
- Bây giờ chúng ta làm sao?
Vũ Duy Ninh cắn cắn môi đáp:
- Tới Thần Phong tiêu cục.
Du Băng Viên hỏi:
- Tới đó làm gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Muốn đuổi theo những người mang ba ngàn cân vàng đi chắc không được, nhưng may ra nghe lỏm được tung tích của họ chưa biết chừng, đó là mục đích chuyến đi này của chúng ta mà.
Du Băng Viên lại hỏi:
- Nếu không được gì thì sao?

Vũ Duy Ninh nói:
- Nếu vậy chuyến đi này của chúng ta thất bại rồi, chỉ còn cách về Đồng Tâm Minh chờ tin tức của lệnh tôn và mọi người thôi.
Du Băng Viên chép miệng thở dài, đứng dậy nhìn ra bốn phía lẩm bẩm nói:
- Hai người bọn Trường Cước Cương Thi chợt bỏ hàng giả trốn chạy, rõ ràng đã nhận ra lai lịch bọn ta rồi.
vũ Duy Ninh cũng đứng lên nói:
- Dĩ nhiên, cho dù bọn họ không biết chúng ta là Du Băng Viên và Vũ Duy Ninh, cũng nhất định biết chúng ta là người do Đồng Tâm Minh phái tới...
Du Băng Viên nói:
- Vậy có thể họ còn ẩn núp quanh đây!
Vũ Duy Ninh lắc đầu nói:
- Không, nếu bọn họ ẩn núp quanh đây rình xem thì thấy bọn ta tới họ đã ra mặt rồi.
Nói tới đó, bước về phía con ngựa nói:
- Đi thôi, Ở đây thêm cũng Vô ích.
Hai người lên ngựa chạy mau về phía bắc, vì bị mắc lừa kẻ địch, hai người trong lòng rất chán nản, suốt dọc đường im lặng không nói năng gì.
Ngày đi đêm nghỉ suốt sáu bảy hôm, tới trấn Đông Dương còn cách Thọ Dương một ngày đường thì trời đã tối. Du Băng Viên nói:
- Đêm nay chúng ta ngủ Ở đâu?
Vũ Duy Ninh nói:
- Được chúng ta ăn cơm đã.
Hai người tìm được một quán cơm nhỏ đầu trấn xuống ngựa vào ăn lúc tính tiến Vũ Duy Ninh tiện dịp hỏi chủ quán:
- Lão đệ, khách sạn nào trong quý trấn là tốt nhất?
Chủ quán đáp:
- Thưa lão nhân gia, tệ trấn chỉ có một khách sạn là khách sạn Đông Dương...
Vũ Duy Ninh nói:
- Ở phố nào vậy?
Chủ quán nói:
- cũng Ở cuối phố này, có điều nếu lão nhân gia muốn ngủ qua đêm thì nên tìm chỗ khác...
Vũ Duy Ninh thấy y nói lòng vòng, ngạc nhiên hỏi:
- Khách sạn Đông Dương ấy hết chỗ à?
Chủ quán lắc đầu nói:

- Không, hôm trước bị cháy nhà.
Vũ Duy Ninh ạ một tiếng, nhìn Du Băng Viên cười gượng hỏi:
- Làm sao bây giờ?
Du Băng Viên nói:
- Tìm nhà dân xin ngủ trọ, hoặc giả đi luôn trong đêm.
Rồi đó hai người rời quán cơm, lên ngựa đi tiếp, ra khỏi trấn Đông Dương, Vũ Duy Ninh gò cương ngựa hỏi:
- Bây giờ thì đi tìm nhà xin trọ hay đi tiếp đây?
Du Băng Viên nói:
- Đêm nay trăng cũng sáng, cứ đi một đoạn sẽ tính.
Vũ Duy Ninh vui vẻ nói:
- Được rồi, chúng ta cứ thuận đường mà đi, thấy có nhà dân thì xuống ngựa xin ngủ trọ, không thì đi luôn tới sáng cũng được.
Ra ngoài trấn hẳn, hai người đi từ từ dưới bóng trăng, đi đến canh một thấy phía trước có ánh đèn lập lòe, Du Băng Viên nói:
- Ở kia có một nhà dân, chúng ta tới xin ngủ trọ đi!
Hai người giục ngựa chạy về phía có ánh đèn, chớp mắt tới gần thì thấy một mái nhà tranh của người nghèo. Vũ Duy Ninh mỗi lần thấy nhà tranh thì cảm thấy có phần thân thiết, lập tức xuống ngựa bước lên đập cửa gọi:
- Trong nhà có ai không?
Dường như người trong nhà chưa ngủ, nên lập tức nghe có giọng nói già nua yếu ớt nói:
- Ngọc Mỹ, ra xem ai gõ cửa.
Có giọng đàn bà vâng dạ, cánh cửa lập tức cọt kẹt mở ra, chỉ thấy ra mở cửa là một thiếu phụ nông dân, chị ta nhìn Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên một lúc mới lên tiếng hỏi:
- Hai vị nửa đêm gọi cửa là muốn ngủ trọ phải không?
Vũ Duy Ninh chắp tay nói:
- Đúng thế, tiểu lão lỡ đường đi quá chỗ nghỉ trọ, muốn ngủ nhờ một đêm không biết có tiện không?
Thiếu phụ quay vào phía trong nói:
- Cha, có người muốn ngủ trọ.
Giọng nói già nua yếu ớt trong nhà nói:
- Vậy thì mời họ vào.
Thiếu phụ bèn nghiêng người nhường đường nói:
- Mời hai vị vào.
Vũ Duy Ninh buộc hai con ngựa xong, bèn cùng Du Băng Viên bước vào, chỉ thấy trong nhà bày biện giản dị quê mùa. Tới gần cái bàn bên trái thấy có một ông già đang ngồi, mặt mũi bệnh hoạn, tuổi trạc

hơn sáu mươi, nửa người dưới đắp một tấm chăn. Thấy Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên bước tới, ông ta nở một nụ cười nhăn nhúm, nói:
- Mời hai vị ngồi, tha lỗi cho lão hán có bệnh không làm lễ được.
Vũ Duy Ninh vội chắp tay nói:
- Không dám, quấy rầy lão huynh, thật là áy náy.
ông giànói:
- Hai vị không hiểm nhà cửa nhỏ hẹp thì cứ nghỉ lại. Ngọc Mỹ, vào quét dọn phòng ta cho sạch sẽ để quý khách đây nghỉ.
Thiếu phụ dạ một tiếng, bước vào trong.
ánh mắt ông già chuyển sang Du Băng Viên nói:
- Còn vị cô nương đây, thì xin cảm phiến ngủ chung với con dâu của lão hán được không?
Du Băng Viên cám ơn nói:
- Vâng ạ, lệnh... lệnh lang không có nhà sao?
ông già đáp:
- Không, gần đây ruộng vườn rảnh rỗi, nó đi làm mướn rỗi.
Vũ Duy Ninh nhìn thấy hai chân ông già tựa hổ không cử động, nhịn không được cất tiếng hỏi:
- Hai chân của lão huynh bị bệnh gì vậy?
ông già cười gượng nói:
- Không phải bị bệnh, mà là bị đánh gãy.
vũ Duy Ninh nhìn chằm chằm hỏi:
- Là chuyện gì mà tới nỗi thêm ông già thở dài nói:
- Nói ra thì dài lắm. Là tháng trước... đầu tháng trước, lão hán vì đồng áng rảnh rỗi, tìm tới trấn Đông Dương định tìm việc làm mướn, không ngờ lại gặp phải chuyện lạ...
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Chuyện lạ gì vậy?
ông già nâng chén trà bên cạnh lên hớp một hớp rồi nói:
- Hôm ấy tới trấn Đông Dương, nghe người ta nói có một vị ngủ Ở khách sạn Đông Dương muốn mướn người làm việc xây dựng. Lão hán bèn tới xin việc, thì người mướn là một lão nhân họ Thẩm. Y nói muốn xây dựng nhà cửa Ở một chỗ, cần nhiều thợ, tiền công nhật ngày một lượng bạc. Lão hán thấy trả công quá hậu, bèn đồng ý ngay.
Hôm ấy có hai mươi người tới xin việc trước, lão nhân họ Thẩm kia rất ưng ý, lập tức thuê bốn chiếc xe ngựa, đưa bọn lão hán lên đường...
Thở dài một tiếng lại nói tiếp:

- Đi không bao lâu thì xảy ra chuyện lạ. Lão nhân họ Thẩm che kín cả bốn chiếc xe ngựa, không cho bọn ta nhìn ra ngoài... Nói tóm lại, y không muốn cho bọn ta nhận ra đường đi.
Vũ Duy Ninh ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao thêm ông già cười nhạt nói:
- Y muốn xây dựng nhà cửa, nhưng không muốn bọn ta biết ngôi nhà ấy Ở chỗ nào!
Vũ Duy Ninh nghĩ ngay tới việc Phục Cừu bang xây dựng Tổng đàn, bất giác chăm chú, hỏi mau:
- Rồi sau thế nào?
ông giànói:
- Ban đầu lão hán tham tiến công trả hậu, mới nhịn để đi. Nào ngờ xe đi ba ngày, lão già họ Thẩm lại tàn ác hơn, đưa ra nhiễu tấm vải đen muốn bịt mắt bọn ta, lúc ấy lão hán biết là không hay rồi. Lão hán làm thợ xây dựng mấy chục năm, thấy không ít người kỳ chuyện lạ, biết ngay lão già họ Thẩm kia ắt là kẻ không tốt, không phải là giặc cướp cũng là nhân vật của bang phái nào đó trong giang hổ. Y đã không muốn cho bọn ta biết là đi tới đâu, thì khi nhà cửa xây xong, chỉ sợ không cho bọn ta trở về.
Vũ Duy Ninh nghĩ tới việc Vô Danh Ma xây dựng Hoài ân đường dưới địa thất Ở khách sạn Hồng Tân xong, giết hết thợ Ở Suối đao, bất giác gật đầu lia lịa nói:
- Đủng lắm, đúng lắm. Vì sợ bí mật lộ ra, nhất định y sẽ giết người bịt miệng.
ông giànói:
- Cho nên lão hán gây chuyện với y. Lão hán nhất định nói là không muốn làm mướn cho y nữa. Lão già họ Thẩm lúc đầu ngọt ngào khuyên lơn, lại nói sẽ trả thêm tiến công nhật. Lão hán biết rằng tính mạng là quý, nói là bao nhiêu tiến cũng không làm. Y nổi nóng đánh gãy hai chân lão hán, vứt bỏ lão hán xuống một chỗ hoang vu, không có người ở.
Vũ Duy Ninh nói:
- Y chỉ đánh gãy hai chân lão huynh thôi, tính ra cũng là cái may lớn trong chuyện không may, chứ nếu tới lúc rồi, sợ không còn khách sáo gì nữa ớ âu.
ông giànói:
- Đúng thế, may mà không lâu sau đó, có một vị lão hòa thượng đi ngang, mới cứu được mạng lão hán.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão huynh bị vứt bỏ Ở chỗ nào?

ông giànói:
- VỀ sau vị lão hòa thượng kia nói lão hán mới biết đó là vùng núi Lữ Lương, cách trấn Ngô Thành không xa lắm.
Vũ Duy Ninh gật gật đầu nói:
- Thật là tai bay vạ gió, đến nay có đỡ chút nào không?
ông già cúi đầu nhìn xuống hai chân thở dài nói:
- Lúc ấy vị hòa thượng kia đã tiếp cốt cho lão hán, lại đưa cho một bài thuốc. Nhưng mà... chắc là vì lớn tuổi nên không lành, tới hôm nay vẫn không sao đứng lên được.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão huynh có uống thuốc tiếp tục không?
ông già muốn nói lại thôi, chỉ lắc lắc đầu.
Vũ Duy Ninh lập tức lấy ra mười lạng bạc đặt vào tay ông ta nói:
- Chút tiền này xin lão huynh cầm lấy để mua thuốc.
ông già hoảng sợ đẩy ra, vội vàng nói:
- Sao lại thêm Sao lại thêm Hai bên không quen biết, làm sao dám nhận tiền tiên sinh cho nhiều như vậy...
Vũ Duy Ninh nhìn thấy người thiếu phụ trở ra, biết là chị ta đã quét dọn xong rồi, bèn đứng dậy cười nói:
- Đừng khách sáo, chút đỉnh tỏ lòng thôi mà. Lão huynh cứ nghỉ cho khỏe, tại hạ cũng muốn nghỉ ngơi một chút.
Một đêm trôi qua không có chuyện gì. Sáng sớm hôm sau hai người ăn cơm sáng Ở nhà ông già xong, bèn vái chào lên đường.
Trên đường, Du Băng Viên nói:
- Trong bảy mươi hai lão ma đầu, có một lão họ Thẩm, gọi là Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt.
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Đúng rồi, ta nghĩ rằng ông già kia nói tới lão già họ Thẩm chắc chắn là Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt không sai.
Du Băng Viên nói:
- Y kiếm nhiễu thợ xây nhà, dĩ nhiên là muốn xây dựng Tổng đàn, tiếc là không rõ Ở chỗ nào.
Vũ Duy Ninh nói:
- Có thể là trên núi Lữ Lương!
Du Băng Viên giật mình hỏi:
- Ổ ngươi căn cứ vào đâu mà đoán là trên núi Lữ Lương?
Vũ Duy Ninh nói:
- Căn cứ vào lời ông già kia nói. ông ta nói rằng lúc đi từ trấn Đông Dương, lão già họ Thẩm chỉ che kín cỗ xem. Đi ba ngày tới gần núi Lữ Lương mới đem vải đen bịt mắt những người thợ xây dựng, từ đó

mà suy ra, chỗ Phục Cừu bang xây dựng Tổng đàn rất có thể là trên núi Lữ Lương.
Du Băng Viên nói:
- Vậy thì chúng ta lên thẳng núi Lữ Lương do thám một phen xem sao.
Vũ Duy Ninh nói:
- Được nếu không thấy gì thì trở lại Thần Phong tiêu cục Ở Thọ Dương nghe ngóng cũng không muộn.
Trưa hôm ấy hai người rẽ qua tới thành Thanh Lương. Vào thành ăn uống xong, đang lúc ra thành chợt bất ngờ trông thấy ngoài cửa một khách sạn có dán tờ yết thị.
Trên tờ yết thị có viết mấy chữ lớn:
mướn thợ xây dựng lương cao, hỏi Ở trong." Vũ Duy Ninh trong lòng rúng động, lập tức chỉ cho Du Băng Viên, hạ giọng nói:
- CÔ xem kìa, có phải là của bọn họ không?
Du Băng Viên gật gật đầu nói:
- Ờ rất có thể!
Vũ Duy Ninh vẫn thúc ngựa đi tiếp ra ngoài thành, nói:
- Đi chúng ta ra ngoài thành hãy bàn.
Hai người cưỡi ngựa ra cổng tây thành, kìm ngựa đi chậm lại. Vũ Duy ninh nói:
- Ta định tới xin việc, cô thấy sao?
Du Băng Viên hỏi:
- Nếu đúng là bọn họ thì sao?
vũ Duy Ninh đáp:
- Nếu vậy ta có cơ hội trà trộn tiến vào.
Du Băng Viên nói:
- Bọn họ cần thuê thợ xây dựng, ngươi biết rõ việc xây dựng không?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Một chút thôi, chắc có thể được nhận.
Du Băng Viên trầm ngâm hỏi:
- Nếu đúng là bọn họ, ngươi trà trộn vào rồi, ta làm việc gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- CÔ bán hai con ngựa này đi, ngấm ngầm theo dõi, tới nơi rồi, nếu thấy đúng là Tổng đàn của Phục Cừu bang, cô phải lập tức trở về báo cho lệnh tôn.
Du Băng Viên có ý không muốn rời xa chàng, nhưng nghĩ đây là cơ hội thành công có một không hai, chỉ biết gật đầu nói:
- ĐƯỢC, ta đợi Ở đây, trong vòng một giờ mà ngươi không quay lại, tức là người thuê thợ xây dựng đúng là Phục Cừu bang. Lúc ấy ta sẽ

bán ngựa.
Vũ Duy Ninh xuống ngựa, cúi đầu nhìn lại trang phục lão nhân của mình, nói:
- Chắc ta phải cải biến bộ mặt đi mới được...

Hồi 90
Tìm được như nguyện

Du Băng Viên nói:
- Đúng thế. Hắc Thủ Ma tuy không nhận ra Vũ Duy Ninh, nhưng tới chỗ bọn họ xây dựng Tổng đàn, nếu có Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi Ở đó, thế nào cũng nhận ra Tỏa Địa Thử Vu Phi.
Vũ Duy Ninh gật đầu khen đúng, đưa mắt nhìn quanh, trông thấy gần đó có một cái cầu, bèn nói:
- Ta xuống dưới cầu hóa trang, cô cứ chờ Ở đây.
Nói xong, rảo bước về phía chiếc cầu. Tới đầu cầu, nhìn quanh không có ai, chàng bèn nhảy xuống dưới, ngồi Ở một bãi cỏ cạnh dòng nước, lấy hộp đựng đồ hóa trang ra, bắt đầu cải trang lại.
Khoảng xong bữa cơm, chàng đã đổi khuôn mặt của Tỏa Địa Thử Vu Phi thành khuôn mặt một ông già không có gì nổi bật. Lấy gương soi tới soi lui xong, nhìn thấy không còn chỗ nào sơ sót, chàng mới thu thập các thứ, nhảy lên bờ.
Trở lại chỗ Du Băng Viên, chàng đem tất cả những dụng cụ của người võ lâm đưa hết cho nàng giữ, rồi đi vào thành.
Tới cửa khách sạn, thấy có một người tuổi trạc trung niên ăn mặc lối thợ xây dựng đi vào, chàng bèn theo sau, bước mau lên một bước, khàn khàn gọi:
- Lão đệ, ngươi cũng tới xin làm mướn sao?
Người ấy quay đầu nhìn chàng một cái, đáp:
- Đúng thế, lão nhân người cũng vậy phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Phải, gần đây đồng áng không gấp, cũng muốn kiếm mấy đồng u ông rượu.
Nói tới đó thì hai người đã tới trước quầy. Người giữ quầy vừa nhìn đã biết họ là người đến xin làm mướn theo cáo thị, lập tức chỉ vào trong, nói:

- Ở phía sau, đi thẳng vào là thấy ngay.
Hai người cám ơn, cùng đi vào phía hậu viện, người thợ trung niên thấy Vũ Duy Ninh không mang đổ nghề, bèn hỏi:
- Sao lão nhân người không mang đổ nghê?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão hán muốn xem trước, nếu hợp ý sẽ về nhà lấy cũng không muộn.
Người thợ trung niên ngạc nhiên hỏi:
- Lão nhân người là người Ở đây sao?
vũ Duy Ninh nói:
- Không phải, hàn xá Ở cách đây khá xa, lão hán là tới đây thăm con gái. Thấy Ở đây mướn thợ xây dựng trả công hậu, nghĩ Ở không cũng vậy nên vào xem xem thếnào.
Người thợ trung niên nói:
- Nếu hợp ý, lão nhân người phải vế nhà lấy đổ nghề, như vậy rầy rà lắm.
Vũ Duy Ninh nói:
- Không sao...
Người thợ trung niên nói:
- Hay thế này, ta có đổ nghề, chờ tới lúc đó sẽ dùng chung, lão nhân người nghĩ sao?
Vũ Duy Ninh cả mừng nói:
- Tốt quá, thật cảm ơn người lắm.
Người thợ trung niên cười nói:
- Khỏi cám ơn, ngày khác mời ta một chén rượu là được.
Vũ Duy Ninh gật đầu lia lịa nói:
- Không thành vấn để! Nhất định mời, nhất định mời!
Nói tới đó, hai người đã vừa tới hậu viện, chỉ thấy Ở sân sau đã có hơn mười người thợ tụ tập. Dường như họ đều quen biết người thợ trung niên, vừa thấy y vào đều nhao nhau vẫy gọi:
- Dương Nhị, người cũng tới đấy à?
Dương Nhị cười cười nói:
- Chủ mướn thợ Ở đâu?
Một người giơ tay chỉ vào phòng nói:
- Trong kia, ngươi vào mau đi!
Dương Nhị cùng Vũ Duy Ninh tới trước phòng gõ cửa, chỉ nghe trong phòng có người nói:
- Mời vào!
Giọng nói sang sảng, chân khí đầy rẫy, vừa nghe đã biết là người công phu không phải tầm thường.

Dương Nhị đẩy cửa bước vào, Vũ Duy Ninh cũng ghẹo sau. Nhìn thấy trong phòng có đặt một cái bàn, một lão nhân quần áo hoa lệ đang ngồi, tuổi trạc bảy mươi, mặt mày gầy ốm, trên mu bàn tay phải có một cái bớt đen. Vũ Duy Ninh vừa trông thấy đã nhận ngay ra y là một trong bảy mươi hai lão ma đầu chạy khỏi Chính Tâm lao - Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt.
Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt đưa mắt nhìn hai người chằm chằm để xét đoán một hồi, mới cất tiếng hỏi:
- Hai vị đều là thợ xây dựng à?
Dương Nhị đáp:
- Vâng ạ.
Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt lại hỏi:
- Đều là người Ở đây phải không?
Dương Nhị đáp:
- Vâng, tiểu nhân là người Ở đây.
Hắc Thủ Ma đưa mắt nhìn Vũ Duy Ninh hỏi:
- Còn ngươi?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão hán là dân Ở Bạch gia trang, lần này tới thăm thằng cháu đây, vì gần đây đồng áng rảnh rỗi, thằng cháu đây rủ lão hán cùng tới xin việc, nhưng không rõ quý phủ xây dựng Ở đâu?
Hắc Thủ Ma lạnh lùng ho một tiếng, nói:
- Ở đâu thì các ngươi khoan hỏi đã, bây giờ bàn chuyện công sá trước. Các ngươi cần bao nhiêu một ngày?
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Một ngày làm mấy giờ?
Hắc Thủ Ma đáp:
- Năm giờ.
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì phải ba tiến một ngày.
Hắc Thủ Ma đáp:
- Lão phu trả ngươi một lạng.
Dương Nhị hai mắt lóe sáng kêu lên:
- ô, một lạng kia à?
Hắc Thủ Ma gật đầu đáp:
- Đúng thế, một ngày một lạng bạc.
Dương Nhị phấn khởi liếc Vũ Duy Ninh một cái, gật đầu lia lịa đáp:
- Được, chúng tôi xin nhận làm.
Hắc Thủ Ma lạnh lùng nói:
- Các ngươi khoan hãy nhận, lão phu mướn các ngươi trả công hậu,

là có điều kiện đấy.
Dương Nhị ngơ ngác hỏi:
- Điều kiện gì vậy?
Hắc Thủ Ma nói:
- Làm việc nửa năm, suốt thời gian đó, không được xin nghỉ hay xin về nhà, và phải đi ngay lập tức.
Dương Nhị gật đầu nói:
- Được, nhưng xin cho tiểu nhân về nhà nói với vợ con một tiếng rồi sẽ tới đi ngay cùng lão nhân người. Nhưng không rõ là làm việc Ở đâu?
Hắc Thủ Ma nói:
- Cách đây khoảng hai trăm dặm, còn chỗ cụ thể, thì hiện tại các ngươi không cần biết rõ.
Dương Nhị lấy làm lạ lùng nói:
- Không biết rõ chỗ nào, tiểu nhân làm sao nói với vợ con?
Hắc Thủ Ma nói:
- Nếu thấy khó thì không nhận cũng được.
Dương Nhị ngần ngừ nói:
- Tiểu nhân không phải nhất định đòi biết chỗ làm việc, nhưng nửa năm không về nhà, nếu không nói cho vợ con hay thì họ không yên tâm thôi.
Hắc Thủ Ma nói:
- Nếu ưng thuận thì lãnh trước tiến công ba mươi lạng bạc.
Vũ Duy Ninh nhìn thấy Dương Nhị còn do dự, bèn vỗ vỗ vai y nói:
- Hiển diệt à, đây là cơ hội khó gặp, người cầm ba mươi lạng bạc về đưa cho vợ con, bọn họ không lo đói rét, thì chẳng có gì không yên tâm cả.
Dương Nhị ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:
- Cũng được, ba mươi lạng bạc cũng đủ cho họ sống hơn nửa năm.
Hắc Thủ Ma thấy y ưng thuận, bèn lấy ra một bản danh sách nói:
- Vậy thì báo danh đi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão hán họ Bạch tên Tam Nghĩa.
Hắc Thủ Ma cầm bút viết, lại hỏi:
- Bao nhiêu tuổi?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Sáu mươi hai.
Hắc Thủ Ma vừa ghi vừa hỏi:
- Là dân Ở Bạch gia trang à?
Vũ Duy Ninh đáp:

- Vâng.
Hắc Thủ Ma viết xong, nhìn qua Dương Nhị hỏi:
- Ngươi cũng nói tên họ, tuổi tác, địa chỉ ra.
Dương Nhị nói:
- Tiểu nhân là Dương Nhị, năm nay bốn mươi mốt tuổi, là người phố Cử Nhân Ở phía tây thành.
Hắc Thủ Ma viết xong, kiểm lại danh sách một lượt, rồi tự nói với mình:
- Được mười tám người còn thiếu hai...
Nói tới đó, ngẩng lên nói:
- Ra ngoài mời mười sáu người thợ kia vào đây, lão phu phát trước cho các ngươi mỗi người ba chục lạng bạc.
Dương Nhị vâng dạ bước ra ngoài phòng lớn tiếng gọi:
- Mọi người vào cả đây, ông chủ phát tiền trước cho đây này!
Mười sáu người thợ đang chờ trong sân nghe thấy, người nào cũng lộ vẻ mừng rỡ, lập tức kéo ùa vào phòng.
Hắc Thủ Ma lấy ra một túi bạc, nhìn mọi người nói:
- Bây giờ lão phu phát trước cho các ngươi mỗi người ba mươi lạng bạc, các ngươi lập tức về nhà sắp xếp quần áo, trong vòng nửa giờ phải có mặt Ở đây, sau giờ ngọ lão phu sẽ đưa các ngươi đi, có nghe rõ chưa?
Mọi người đồng thanh đáp:
- Rõ.
Hắc Thủ Ma bèn mở túi bạc phát cho mỗi người ba mươi lạng, ai lãnh xong cũng đều lập tức ra khỏi phòng trở về nhà.
Vũ Duy Ninh và Dương Nhị cũng đều lãnh ba mươi lượng bạc, ra khỏi khách sạn, Dương Nhị hạ giọng nói:
- Lão huynh, ông chủ này xem ra có điểm tà môn.
Vũ Duy Ninh cười khẽ nói:
- Đúng thế, y không nói rõ nơi làm việc, chẳng hiểu có ý tứ gì, có điều mặc kệ y, y trả công cho bọn ta không ít là được, còn thì mọi việc của y không cần hỏi tới.
Dương Nhị nói:
- Lão nhân người đã cầm tiền của người ta thì phải trở lại, đừng để liên lụy cho tiểu nhân.
Vũ Duy Ninh nói:
- Ai lại làm thêm Lão đệ mà không yên tâm, thì cứ cầm lấy ba mươi lạng bạc đây, lão hán gởi Ở nhà ngươi đấy!
Nói xong dúi gói bạc vào tay Dương Nhị.
Dương Nhị cảm thấy có điều không hay, vội vàng đẩy ra nói:

- Tại hạ chỉ nói thế thôi, lão nhân người cần gì làm như vậy?
Vũ Duy Ninh cười nói:
- Như vậy cũng tiện cho lão hán mà, mang tiền bạc trên người nhiễu làm gì?
Dương Nhị nghĩ thấy cũng phải, bèn gật đầu nói:
- Được rồi, tại hạ giữ giùm lão nhân người, sau nửa năm làm việc xong, lão nhân người cứ theo tại hạ về nhà mà lấy.
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão hán còn phải đi nói qua với bà con một câu, chúng ta sẽ gặp lại
Nói xong chắp tay chào, chạy ra ngoài thành.
Ra khỏi cửa thành đã thấy Du Băng Viên đang chờ bên đường, nàng thấy Vũ Duy Ninh trở lại, vội vã hỏi:
- Thếnào?
Vũ Duy Ninh nói:
- Hoàn toàn đúng, đúng là Hắc Thủ Ma Thẩm Phỉ Đạt.
Lúc ấy chàng mới đem mọi chuyện thuật lại một lượt cho Du Băng Viên nghe.
Du Băng Viên mừng rỡ nói:
- Thật là "Đi mòn gót giầy tìm không thấy, Chẳng phí công lao lại kiếm ra." Bây giờ ta đi bán ngựa được rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Bán một con thôi cũng được. Hắc Thủ Ma nói nơi làm việc cách đây khoảng hai trăm dặm, chắc không sai, cho nên cô cứ giữ lại một Con mà cưỡi.
Du Băng Viên hỏi:
- Ngoài Hắc Thủ Ma ra ngươi còn thấy ai khác không?
Vũ Duy Ninh lắc đầu đáp:
- Không, có điều chắc chắn còn có đám lâu la của Phục Cừu bang, nhưng chẳng đáng kể.
Du Băng Viên nói:
- Vậy ta sẽ vào thành bán một con ngựa, ngươi đi với ta được không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Không được, vạn nhất bị Hắc Thủ Ma nhìn thấy thì lại mất một phen múa lưỡi giải thích đấy.
Du Băng Viên ngượng ngập cười nói:
- ĐƯỢC rồi, chúng ta chia tay Ở đây, ngươi nên cẩn thận một chút vẫn hay.
Vũ Duy Ninh gật đầu nói:
- Ta thì không sao, nhưng lúc cô theo dõi thì phải hết sức cẩn thận,

đừng để bị họ phát giác.
Du Băng Viên gật gật đầu, nhảy lên ngựa, dắt con ngựa của Vũ Duy Ninh vào thành.
Vũ Duy Ninh cũng đi bộ vào thành, thong thả tới khách sạn, đứng trước cổng đợi một lúc mới thấy Dương Nhị mang một cái bao rảo chân tới, bèn bước ra đón nói:
- Vợ con ngươi yên tâm chứ?
Dương Nhị cười nói:
- Con mụ ác nhân nhà tôi thấy tiền tối mắt, nghe nói nửa năm nữa lại còn cầm tiền về, bèn cứ thúc tôi đi cho mau.
vũ Duy Ninh thầm than thở tự nhủ:
- Chị ta mà biết chồng mình đi lần này ra đi không được sống mà trở về thì chắc là không vu i mừng như thế đâu!
Kế đó lại hỏi:
- Ngươi có mấy đứa con?
Dương Nhị đáp:
- Năm đứa, ba trai hai gái, thằng lớn nhất mười sáu tuổi, đi làm chân hầu bàn Ở một quán ăn.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Còn cha mẹ ngươi vẫn khỏe chứ?
Dương Nhị nói:
- Đúng thế, một nhà tám miệng ăn toàn cậy vào tôi, khổ ghê lắm!
Vũ Duy Ninh gật gật đầu, tự nhủ:
- Nói như thế thì ta không thể thấy người chết không cứu, chờ khi nào tổng đàn Phục Cừu bang xây sắp xong, phải tìm cách cứu người này chạy thoát trước...
Dương Nhị nói:
- Đi, chúng ta vào trong đi!
Hai người vào hậu viện của khách sạn, đã thấy mấy người thợ tới trước đó, bọn họ cũng đều mang bao quần áo, chuẩn bị đi xa.
Trong bọn có một người thấy Vũ Duy Ninh cùng Dương Nhị đi vào, buột miệng hỏi:
- Dương Nhị, vị lão nhân gia đây là bà con của ngươi à?
Dương Nhị nói:
- ông ta là nghĩa đệ của cha ta, cũng là một tay thợ giỏi, nên ta nói lão nhân gia cùng đi.
Đang trò chuyện, lại thấy có hai người thợ từ trong phòng của Hắc Thủ Ma bước ra, kế đó là Hắc Thủ Ma cũng bước ra, nói:
- Đi cho mau mà trở lại đây, một khắc nữa chúng ta phải đi rồi.
Hai người thợ kia vâng dạ lia lịa, vội vã ra khỏi khách sạn.

Hắc Thủ Ma bước ra sân, nhìn bọn Vũ Duy Ninh cười nói:
- Các ngươi rất thành thật, chẳng có ai cầm tiền bỏ đi luôn cả!
Một người thợ già cười nói:
- Đại gia nói thế chứ, chúng tôi không phải là trộm cướp, ai lại cầm tiền bỏ đi không chịu làm mướn bao giờ!
Hắc Thủ Ma nở nụ cười gật gật đầu, chắp tay sau lưng đi lòng vòng. Không lâu sau, hai người thợ cuối cùng cũng đã vác bao phục chạy tới khách sạn. Cũng đúng lúc ấy có bốn cỗ xe ngựa chạy tới trước cửa khách sạn, Hắc Thủ Ma bảo hai mươi người thợ chia nhau lên ngôi rồi lập tức đi ra cửa đông.
Núi Lữ Lương Ở phía tây thành Thanh Lương, giờ đây xe ngựa lại ra cửa đông, đúng là đi theo hướng ngược lại!
Ngoài ra, Hắc Thủ Ma lại không che rèm xe, cho nên đường xe đi mọi người đều nhìn thấy rõ.
Vũ Duy Ninh bắt đầu thấy ngờ vực, vì chàng vẫn cho rằng nơi Phục Cừu Bang xây tổng đàn chỉ trong một dải núi Lữ Lương, giờ đây xe ngựa lại chạy về phía đông, tựa hồ cho thấy rõ là mình đoán sai. Vì nếu quả là Hắc Thủ Ma cố tình đi theo đường này để lừa dối người ta, thì y phải bịt kín cửa sổ trên xe mới phải, nhưng y lại chẳng làm gì Có điều tuy chàng ngờ vực nhưng chẳng hề lo lắng, vì nếu mình không bị lộ chân tướng thì sau cùng thế nào cũng được đưa tới tổng đàn của kẻ địch, vả lại cho dù tới lúc mình không còn đất sống thì Du Băng Viên ngấm ngầm theo dõi cũng có thể biết được đó là nơi nào. Cho nên chàng yên lòng nhắm mắt thiu thiu ngủ đi.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 91
Muốn về không được

xe lọc cọc chạy, được năm mươi dặm thì trời tối dần.
Có lẽ vì ngồi trên xe bị lắc xóc nhiều quá nên mau đói bụng, có người kêu lên:
- Này anh đánh xe, phía trước là huyện thành Từ Câu, tới đó anh dừng lại một chút cho bọn ta mua cái gì ăn được không?
Cỗ xe thứ nhất chợt có tiếng kêu "dừng lại" rồi Hắc Thủ Ma trong xe nhảy xuống, giơ tay ra hiệu cho ba xe sau dừng lại, cao giọng nói:
- Các vị, vì phải đi mau cho kịp, đêm nay không thể ngủ lại Ở huyện

thành Từ Câu được, nếu các vị đói bụng thì lão phu đã chuẩn bị hai mươi phần lương khô đây, mọi người lấy mà ăn!
Nói xong lấy trong xe ra ba bao giấy đựng lương khô đưa cho mỗi xe sau một bao rồi lại lên xe đi tiếp.
Đã có lương khô, mọi người dĩ nhiên không ai nói gì nữa, lập tức mở bao giấy ra chia nhau mỗi người một phần bắt đầu ăn.
Vũ Duy Ninh không thấy đói lắm, nhưng vì trên xe chẳng có việc gì làm, nên cũng cầm lấy một phần lương khô ăn, chàng ăn rất chậm, nên khi được vài miếng chợt thấy bốn người thợ ngôi cùng xe sắc mặt khác lạ, trong lòng cả kinh tự nhủ:
- Không xong! Trong lương khô có thuốc mê.
Té ra bốn người thợ ngôi cùng xe với chàng ăn hết lương khô rồi, chợt người nào cũng mi mắt nặng trĩu lộ vẻ buồn ngủ, ngáp dài mấy cái rồi ngả nghiêng ngả ngửa hôn mê luôn!
Dường như Hắc Thủ Ma tẩm rất nhiều thuốc mê vào lương khô nên dược tính phát tác rất mau, lúc Vũ Duy Ninh phát giác ra có chuyện không hay thì đã không còn cách nào vận công để kháng, chỉ thấy đầu váng mắt hoa, kế đó cũng mất hết tri giác...
Khi tỉnh lại chàng thấy mình đang nằm trong một gian phòng kín tối om.
Chàng và mười chín người thợ đều nằm trên mặt đất, thần trí dần dần khôi phục, nhưng nhất thời quên mình là ông thợ già Bạch Tam Nghĩa, nên hoảng sợ choàng dậy kêu lên:
- ô, đây là chỗ nào thế này?
Nhưng vừa nhỏm dậy đưa mắt nhìn quanh một vòng, chàng lại lập tức nằm xuống.
Bởi vì cũng chính trong chớp mắt ấy chàng đã sực nhớ ra rằng mình là một ông thợ già tên là Bạch Tam Nghĩa.
Nhưng sở dĩ chàng vội vàng nằm xuống giả như đang còn mê man Chưa tỉnh là vì chàng phát hiện ra rằng vừa rồi mình kêu lên bằng một giọng trai trẻ, không phù hợp với diện mạo và thân phận của mình, vả lại còn phát hiện ngoài gian phòng kín có một bóng người loáng lên, giống như nghe tiếng vọt vào, nên sợ bại lộ lại nằm lăn ra.
Người vọt vào gian phòng kín là Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt, y tới trước chỗ hai mươi người thợ đang nằm, nở một nụ cười quỷ quyệt nói:
- Người nào vừa tỉnh trước vậy?
- ủa chuyện gì vậy? Sao chúng ta lại ngủ Ở đây?
Một người thợ trạc ba mươi tuổi vừa tỉnh dậy đúng lúc ấy cất tiếng nói, rồi ngồi dậy.

Hắc Thủ Ma cho rằng người vừa kêu lên mới rồi là anh ta, lập tức hô hô cười nói:
- Ngủ ngon chứ hả?
- Đây là nơi nào? Tại sao chúng ta lại ngủ Ở đây?
Câu nói chưa dứt, số thợ còn lại cũng lần lượt tỉnh dậy, mọi người vừa nhìn thấy mình ngủ trong gian phòng kín, cho là mình đang ngủ mơ, ai cũng trợn mắt há miệng một lúc không nói câu nào.
Hắc Thủ Ma cười nói:
- Các ngươi không cần ngạc nhiên, đây là nơi các ngươi xây dựng đấy Người thợ trẻ kia ngạc nhiên hỏi:
- Nhưng bọn tôi đang trên xe, tại sao lại ngủ Ở đây?
Hắc Thủ Ma nói:
- Vì muốn các vị khỏi mệt mỏi dọc đường, lão phu đã cho các ngươi ăn một thứ thuốc ngủ, để các ngươi ngủ một giấc tới nơi này, chỉ như thế thôi.
Vũ Duy Ninh hỏi luôn:
- chúng tôi ngủ bao lâu rồi?
Hắc Thủ Ma nói:
- Cũng không nhiễu, chỉ hai ngày hai đêm thôi.
Vũ Duy Ninh lại hỏi:
- Đây là nơi nào?
Hắc Thủ Ma cười cười nói:
- Các vị đã tới nơi đây thì không cần hỏi đây là nơi nào, các người chỉ cần xây dựng cho tốt thì một ngày một lạng bạc không bớt đi chút nào ớ âu!
Vũ Duy Ninh đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhìn thấy gian phòng này là trong lòng đất, bèn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Đây dường như là lòng đất thì phải?
Hắc Thủ Ma nói:
- Đúng thế, đây là gian phòng dưới đất, từ nay trở đi, các vị đều làm việc dưới lòng đất.
Một người thợ già ngắt lời hỏi:
- Lão nhân người muốn bọn ta xây dựng những gì?
Hắc Thủ Ma nói:
- Có họa đổ cả, chỉ tới khi nào các ngươi bắt đầu làm việc, sẽ theo họa đổ mà làm là được, còn thì không cần hỏi nhiều. Bây giờ thì theo lão phu đi ăn cơm!
Nói xong quay người bước đi.
Đám thợ cũng chưa đi theo ngay, còn nhao nhao bàn bạc suy đoán một hổi. Vũ Duy Ninh nghe bọn họ bàn bạc một lúc bèn cao giọng

nói:
- Đã tới đây thì cứ yên tâm, mọi người chẳng cần ngờ vực suy đoán, chỉ cần chủ mướn họ trả công hậu thì chúng ta cứ theo lệnh mà làm - Đi, đi, đi, chúng ta đi ăn cơm cho rồi.
Lúc ấy, đám thợ xếp hàng một đi ra khỏi gian phòng kín.
Ngoài gian phòng kín có rất nhiễu thông đạo qua lại chằng chịt và nhiễu căn phòng còn xây cất chưa xong, Vũ Duy Ninh biết đây là tổng đàn đang xây dựng của Phục Cừu bang. Nhưng chàng thấy Hắc Thủ Ma đang đứng đợi, không dám nhìn ngó nhiễu, lập tức bước lên đầu đi theo y.
Hắc Thủ Ma đưa mọi người vào một gian phòng lớn chưa bày biện trang trí gì nhiễu, trong phòng bày ba chiếc bàn đặt đủ thức ăn, có cá có thịt, có cơm có rau la liệt. Y mời mọi người ngồi vào, tự mình ngồi ghếch, nâng cốc nói:
- Nào, lão phu mời các vị trước một chén, để hoan nghênh các vị tới đây!
Nói xong uống cạn một hơi.
Đám thợ thấy thái độ của y rất lịch sự, bất giác hết cả ngờ vực, cũng đua nhau nâng cốc uống.
Hắc Thủ Ma tươi cười nói:
- Trong lòng các vị ắt có nhiều nghi ngờ sợ hãi, cũng nhất định không quen xây dựng dưới lòng đất, nhưng lão phu nói thật với các vị, nơi này chẳng có gì đáng sợ cả, chẳng qua lão phu chỉ muốn xây dựng một ngôi mộ trong lòng đất mà thôi!
Vũ Duy Ninh cười thầm tự nhủ:
- Cũng mong là cái tổng đàn dưới đất này thực sự biến thành ngôi mộ chôn ráo đám ma đầu Phục Cừu Bang các ngươi!
Hắc Thủ Ma dừng lại một chút rồi tiếp:
- Các vị nghe thế chắc có người sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng sự tình là thế này: Lão phu và vài người anh em kết nghĩa là nhân vật võ lâm, vì thường ra ngoài hành hiệp trừ gian, can thiệp chuyện bất bình nên gây thù kết oán với nhiễu người. Gần đây kẻ thù họp bọn chuẩn bị tính toán giết chết bọn lão phu, bọn lão phu tự biết rằng mình tuổi già sức yếu, không muốn hỏi tới chuyện thị phi nữa, nên quyết định xây dựng một tòa phủ đệ dưới đất Ở đây, một là để tránh kẻ thù, một là để qua ngày tháng cuối đời, để được chết có phần mộ đàng hoàng. Vì thế lão phu không muốn để các vị biết rõ địa điểm của tòa phủ đệ dưới đất này, rồi có thể có người lỡ miệng tiết lộ, như thế sẽ đưa tới hậu họa Vô cùng cho bọn lão phu.
Đám thợ xây dựng nghe thấy lời giải thích có vẻ hợp lý, đều tin

tưởng không nghi ngờ gì nữa. Một người thợ đứng lên nói:
- Xin lão nhân gia người yên tâm, chúng tôi không tiết lộ đâu!
Hắc Thủ Ma cười nói:
- Vì để để phòng chuyện rủi ro, vẫn cứ phải khuất tất các vị, từ nay trở đi trong nửa năm, các vị làm việc Ở đây, ăn ngủ Ở đây, không có chuyện gì đặc biệt thì không được lên trên mặt đất, nếu trái lời thì đừng trách lão phu Vô tình. Lão phu trước tiểu nhân sau quân tử, phải nói rõ trước như vậy, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi - Nào, mọi người uống cạn chén nữa đi!
Cơm no rượu say xong, Hắc Thủ Ma đưa ra mấy tấm họa đồ, bắt đầu chia việc cho từng người. Vũ Duy Ninh và Dương Nhị vào một nhóm bố trí một gian địa thất.
Dương Nhị cầm lấy tấm họa đồ, cùng Vũ Duy Ninh tới gian địa thất ấy nhìn qua một lượt, thấy các thứ nguyên liệu, đồ vật đặt cả trong đó.
Vũ Duy Ninh nhìn họa đổ không ra, nên hạ giọng nói:
- Lão đệ, theo họa đồ thì gian địa thất này dùng để làm gì vậy?
Dương Nhị ngó cẩn thận tấm họa đồ một lượt, chỉ chỉ bảo:
- Chỗ này là một tấm cửa sắt, chỗ này cũng là một tấm cửa sắt, xem cách thức như thế thì hai tấm cửa sắt này có thể kéo lên buông xuống, nhưng bên này lại có một cái ống sắt, không biết để đưa cái gì vào.
Vũ Duy Ninh nói:
- Có phải là lỗ thông hơi không?
Dương Nhị lắc đầu, chỉ vào một chỗ khác nói:
- Không, lỗ thông hơi Ở đây kia!
Vũ Duy Ninh nói:
- Vậy thì cái ống sắt này có thể là... ồ, ta nghĩ gian địa thất này có thể là đặt một cơ quan gì đó...
Dương Nhị hạ giọng nói:
- Xem ra chắc là thế, người xem mặt sàn xây dựng thế này chẳng giống gì với nhà người ta Ở cả...
Vũ Duy Ninh thấy y hai hàng lông mày nhăn tít, suy nghĩ rất lung, nhịn không được lại hỏi:
- Có gì không giống?
Dương Nhị ngước mắt ngạc nhiên hỏi:
- Lão nhân người không nhìn ra à?
Vũ Duy Ninh bối rối cười nói:
- Đúng vậy, lão hán không biết xem họa đổ.
Dương Nhị nói:

- Người là một bậc thợ tiền bối, tại sao lại không biết?
Vũ Duy Ninh nói:
- Lão hán trước nay chỉ làm những việc nặng là giỏi, còn những việc đòi hỏi kỹ năng cao minh tinh tế thế này thì không sao làm được.
Dương Nhị lập tức lộ vẻ bất mãn nói:
- Hai người chúng ta phụ trách hoàn thành việc bài trí trong địa thất này, nếu lão nhân người không làm được thì ta phải làm hết à?
Vũ Duy Ninh hạ giọng đáp:
- Lão hán có thể làm thợ phụ cho ngươi mà!
Dương Nhị cười nhạt nói:
- Nhưng chúng ta đều hưởng công mỗi ngày một lượng bạc như nhau!
Vũ Duy Ninh sợ y gây chuyện rầy rà, vội nói:
- Không, lão hán mỗi ngày lấy năm tiến cũng đủ, số kia lão đệ cứ cam ca.
Dương Nhị nói:
- Thếthì ta không dám!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không sao cả. Từ nay cứ mỗi ngày công một lạng bạc của ta, lão đệ Cứ lấy một nửa, lão hán mà không đưa ngươi nói chuyện này ra cũng được mà.
Dương Nhị động tâm, nhếch mép cười nói:
- Đây là lão nhân người tự mình nói ra, sau này đừng hối hận đấy nhé!
Vũ Duy Ninh nói:
- Không bao giờ, ngươi yên tâm đi.
Dương Nhị nói:
- Được, bên này có bốn cái cột gỗ phải bào, lão nhân người ra tay đóng một cái giá đi.
Vũ Duy Ninh vâng dạ rối rít, lập tức kéo mấy tấm ván gỗ cưa làm bốn cái chân, bắt đầu đóng một cái giá để bào...
Bắt đầu từ hôm ấy, Vũ Duy Ninh theo lời Dương Nhị sai phái làm những việc nặng nhọc phổ thông. Chàng theo đúng lời hứa, cứ mỗi ngày đưa một nửa trong số tiến công một lạng bạc của mình cho y, nên Dương Nhị cũng không tiết lộ chỗ dốt của chàng...
Sau vài hôm, Vũ Duy Ninh đã dò la khá rõ ràng được về tình hình tổng đàn dưới mặt đất của Phục Cừu bang.
Chàng phát hiện ra rằng tổng đàn mới xây dựng này so với Hoài ân đường dưới khách sạn Hồng Tân Ở Lạc Dương còn to lớn gấp bội, tất cả có ba mươi sáu phòng bố trí cơ quan, cứ một cửa ra lại có một

cửa vào, nhưng chỗ cửa ra vào đều có người canh gác, ai cũng không ra được.
May là chàng cũng không có ý ra ngoài, chàng chỉ hy vọng Du Băng Viên đã phát hiện được địa điểm này rồi mau mau về báo lại cho Du minh chủ để sớm có kế hoạch tiêu diệt kẻ thù.
Du Băng Viên có theo bốn cỗ xe ngựa tới địa điểm Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn không?
Có, nàng theo tới nơi rồi.
Có điều trên đường nàng trở về Đồng Tâm Minh thì lại có chuyện.
Hôm ấy là buổi trưa hôm thứ ba sau khi nàng phát giác được chỗ Phục Cừu bang xây dựng tổng đàn, nàng trở về tới thành huyện Thanh Nguyên, bước vào một quán cơm, bất ngờ lại gặp phải hai người trên lầu - Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi.
Họ ngồi Ở một chiếc bàn bên cạnh chỗ cầu thang, nên lúc Du Băng Viên vừa bước lên lầu, đôi bên đã nhìn thấy nhau ngay. Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong lập tức đứng dậy cười nói:
- Bất ngờ thật, bất ngờ thật! Vu cô nương sao cũng tới đây?
Du Băng Viên muốn trở xuống nhưng không kịp, chỉ còn cách bước thẳng tới, làm ra vẻ ngạc nhiên lạ lùng hỏi:
- Hai vị không phải là hộ tống tiêu xa tới Lạc Dương sao? Tại sao lại trở về đây nhanh thêm Trường Cước Cương Thi không đáp, kéo một chiếc ghế nói:
- Nào lại đây, mời Vu cô nương ngồi đây!
Du Băng Viên nói:
- Không được, cám ơn, ta ngồi bên này!
Nói xong cất bước đi về phía sau lầu.
Trường Cước Cương Thi bước ra một bước giơ tay cản đường nàng hô hô cười nói:
- Vu cô nương đừng khách sáo, mấy hôm trước lệnh tôn ra tay giúp đỡ là có ơn với hai người bọn lão phu đây, chúng ta như người một nhà, cô ngại cái gì?
Du Băng Viên nói:
- Ta có việc gấp, ăn cơm xong là phải đi ngay!
Trường Cước Cương Thi nói:
- Nếu Vu cô nương có lòng chiếu cố, thì lão phu tuyệt nhiên không dám làm chậm trễ hành trình của cô đâu!
Du Băng Viên sầm mặt, thấy lão già đưa tay ra cản, song sợ người ta chú ý, bèn quay trở lại chỗ bàn của hai người ngồi xuống nói:
- Cung kính chẳng bằng tuân lệnh, ta quấy rầy hai vị tiền bối một bữa cơm vậy.

Trường Cước Cương Thi lập tức gọi điếm tiểu nhị mang thêm bát đũa, rồi cười hỏi:
- Lệnh tôn đâu rồi?
Du Băng Viên nói:
- Gia phụ trên đường ngẫu nhiên gặp một người bạn, bị ông ta mời đi cùng làm một việc.
Trường Cước Cương Thi hỏi:
- việc gì mà đến nỗi bỏ mặc cô nương đi một mình?
Du Băng Viên giả làm vẻ khó nói đáp:
- Chuyện này gia phụ dặn đi dặn lại là không được nói với người khác ác Trương phi Lệ Kiệt chợt cười nói:
- Vu cô nương cứ nói không sao, lệnh tôn mà gặp khó khăn hai người bọn lão phu xin hết sức để báo cái ơn ra tay giúp đỡ hôm rồi.
Du Băng Viên nói:
- Không, chẳng có việc gì khó khăn cả, gia phụ ra mặt thì chắc chắn giải quyết được dễ dàng.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Lão phu hiểu rồi, là lệnh tôn đi làm việc giải hòa cho người khác đúng không?
Du Băng Viên còn nghi ngại một lúc mới gật đầu nói:
- Đủng thế, đôi bên đều có giao tình với gia phụ, nên việc này rất dễ giải quyết.
ác Trương phi nói:
- Nếu đã dễ giải quyết như thế, sao lệnh tôn không đưa cô nương đi cùng luôn?
Du Băng Viên chẩu môi nói:
- Chứ gì nữa, ta cũng đã nói thế rồi, nhưng gia phụ nhất định không chịu đưa ta đi cùng thì làm thế nào?
Trường Cước Cương Thi hỏi:
- Vu cô nương phải trở về Trường An phải không?
Du Băng Viên gật đầu đáp:
- Đúng thế Trường Cước Cương Thi cất tiếng cười khan nói:
- VẾ Trườn gan thì có gì phải gấp?
Du Băng Viên nói:
- Gia phụ có nhiều việc phải giải quyết Ở Trường An, nay lại không vế được đúng hẹn, nên bảo ta phải vế ngay... Được rồi! Hai vị lão tiền bối còn điểu gì muốn hỏi thì hỏi mau đi, không thì ta ăn cơm đây.
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Có lỗi quá, có lỗi quá! Mời Vu cô nương dùng cơm!
Du Băng Viên thấy họ như chẳng nghi ngờ gì, trong lòng đỡ lo, lập

tức chẳng khách sáo gì xới luôn một bát cơm.
Trường Cước Cương Thi chợt đập tay lên đầu nói:
- Phải rồi, mới rồi Vu cô nương hỏi tại sao hai người lão phu về đây nhanh thế, lão phu lại quên trả lời...
Du Băng Viên tiện mồm nói:
- Đúng thế, tính theo đường đi hôm nay hai vị phải vừa tới Lạc Dương thôi, chứ làm sao lại tới thành Thanh Nguyên này được?
Trường Cước Cương Thi thở dài một tiếng nói:
- Chà! Chuyện này nói ra dài lắm, nếu hôm ấy lệnh tôn ưng thuận giúp đỡ bọn lão phu hộ tống tiêu xa tới Lạc Dương chắc đã không xảy ra việc như thế Du Băng Viên trong bụng cười gằn, nhưng giả bộ kinh ngạc hỏi:
- Chả lẽ lại là bị cướp à?
Trường Cước Cương Thi gật đầu nói:
- Đúng thết Ba ngàn cân vàng mất ráo cả rồi!
Du Băng Viên hỏi:
- Hai vị tiền bối thân thủ phi thường, ai mà cướp nổi ba ngàn cân vàng của các vị?
Trường Cước Cương Thi cất giọng căm hờn nói:
- Chẳng phải ai khác mà vẫn là Nghiệt Sinh Song Hung Thiên Khô Tẩu Hổ Diên Giáp và Địa Khô Tẩu Hổ Diên ất.
Du Băng Viên "a" một tiếng nói:
- Té ra là hai người ấy, nhưng bằng vào tài của Song Hung mà lại cướp nổi à?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Hôm ấy bọn họ thua chạy rồi, chẳng biết tới đâu mời được người giúp đỡ. Bọn ấy người nào cũng thân thủ cao cường, hai người lão phu tuy chống lại được Song Hung nhưng Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa và đám cung thủ thì không chống lại được địch nhân, không bao lâu thì đều bị giết chết.
Y làm ra dáng vẻ khích động, nhấc chén rượu uống một hơi cạn sạch, mới nói tiếp:
- Bọn Thần Phong Đao Ngũ Triệu Nghĩa chết rồi, bọn kia lại cùng Song Hung vây đánh hai người lão phu. Kết quả là ít không chống nổi nhiều, hai người bọn lão phu chỉ còn có nước bỏ tiêu xa mà chạy, vì sợ bị tệ bang chủ xử phạt, hai người bọn lão phu bàn nhau là ly khai Phục Cừu bang để tìm đường sống.
Du Băng Viên làm ra vẻ thông cảm nói:
- Thật không may, nhưng hai vị lão tiền bối không tính tìm Song Hung để cướp lại ba ngàn cân vàng sao?

Trường Cước Cương Thi than:
- Tính thì cũng tính, chỉ là không rõ Song Hung Ở đâu?
Du Băng Viên nói:
- Song Hung cướp được vàng, dĩ nhiên không trở về sào huyệt cũ, giờ mà muốn tìm được bọn họ, quả là không dễ dàng.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Phải quá! Cho nên hai người bọn lão phu quyết định trốn tránh một thời gian, chờ tệ bang chủ bỏ lệnh truy bắt rồi sẽ lẳng lặng tìm Song Hung trả cái thù cướp vàng!
Du Băng Viên gật gật đầu không nói gì nữa, cắm đầu ăn cơm, ăn xong hai bát, buông đũa xuống, rút khăn lau miệng đứng dậy nói:
- Đa tạ hai vị lão tiền bối khoản đãi, ngày khác có đi qua Trường An, xin mời hai vị ghé tệ xá dùng trà với gia phụ. Xin cáo từ!
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Xin Vu cô nương chờ một lát đã!
Du Băng Viên đang định quay người bước xuống lầu, nghe thế dừng lại cười nụ nói:
- Lão tiền bối có gì chỉ giáo?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Hai người bọn lão phu đang định đi đến Trường An một chuyến, nay đúng dịp Vu cô nương đi cùng đường, thật là hay quá.
Du Băng Viên chợt sững sờ, giương mắt hoảng sợ hỏi:
- ồ, thật vậy à?

Hồi 92
Mưu cùng ra mặt

Trường Cước Cương Thi gật đầu cười nói:
- Đúng thế, lão phu có một người bạn ngụ trong thành Trường An, lâu quá không được tin tức, lần này nhân dịp cũng muốn tới thăm y.
Nói tới đó quay người cao giọng gọi:
- Tiểu nhị, tính tiền!
Du Băng Viên bắt đầu cảm thấy có chuyện không hay, nàng không ngờ tới việc đối phương đột nhiên lại ra chiêu "sát thủ giản" này khiến nàng "đón đỡ" không được. Nàng biết rõ đối phương hoàn toàn chẳng có ý gì tới Trường An thăm bạn, Trường Cước Cương

Thi nói như thế hoàn toàn chỉ là muốn dồn nàng vào vòng vây của chúng thôi!
Làm thế nào đây?
Tự mình đã nói phải trở về Trường An, giờ đây y lại tỏ ý muốn đi cùng đường, trên lý thì khó lòng từ chối, nhưng nếu mình cùng đi một đường với họ thì nhất định sẽ lộ rõ chân tướng.
Không được, nếu mình bỏ trốn, bọn họ sẽ đoán biết mình đã do thám ra được địa điểm tổng đàn của họ, lúc ấy thì mình và Vũ Duy Ninh kể như uổng phí một chuyến đi.
Trong chớp mắt trong đầu nàng đã nghĩ tới bao nhiêu việc, nhưng nghĩ không ra lý do nào nghe cho được để từ chối hai lão ma đầu, nên toát cả mồ hôi lạnh.
Tính tiền xong, Trường Cước Cương Thi hướng về nàng khom lưng trịnhtrọngnói:
- Vu cô nương, bọn ta đi thôi!
Du Băng Viên hết sức giữ thái độ trấn tĩnh, cất bước xuống lầu, hai lão ma đầu theo sát sau lưng nàng, ba người ra khỏi quán cơm, nàng nhìn thấy con ngựa của mình mới nghĩ ra kế, lập tức dừng lại nói:
- Hai vị lão tiền bối cưỡi ngựa hay đi bộ?
Trường Cước Cương Thi lắc đầu cười nói:
- Không, lão phu rất ghét cưỡi ngựa.
Du Băng Viên nói:
- Nếu thế chúng ta không đi cùng được rồi!
Trường Cước Cương Thi nói:
- Sao thêm Du Băng Viên chỉ con ngựa của mình nói:
- Ta có ngựa, các ngươi thì không, làm thế nào cùng đi?
Trường Cước Cương Thi hô hô cười lớn nói:
- vu CÔ nương cứ yên tâm, đôi chân của lão phu đây quyết không chậm hơn ngựa đâu!
Du Băng Viên cau mày nói:
- Nhưng ta cưỡi ngựa, các ngươi chạy bộ, ta thấy hay là ta đi trước một bước, tới Trường An ta sẽ ra lệnh cho người nhà ra đón hai vị thì hay hơn.
Vừa nói vừa lên ngựa chuẩn bị ra roi.
Trường Cước Cương Thi khẽ cười nói:
- Vu cô nương không muốn đi cùng với bọn ta sao?
Du Băng Viên vội nói:
- Không phải thế, chỉ là ta thấy để hai vị lão tiền bối chạy bộ theo thì không yên tâm thôi!

Trường Cước Cương Thi nói:
- Vu cô nương không cần áy náy, lão phu đã nói rằng không thích Cưỡi ngựa, nhưng đôi chân này của lão phu nhất định theo kịp con ngựa của cô nương mà!
Du Băng Viên chợt cười hỏi:
- Bất kể là ta giục ngựa chạy nhanh tới đâu hai vị cũng theo kịp sao?
Trường Cước Cương Thi chỉ gật đầu cười đáp:
- Đúng thế.
Du Băng Viên nói:
- Ta không tin!
Trường Cước Cương Thi nói:
- Nếu Vu cô nương không tin, cứ thử xem sao!
Du Băng Viên thấy trên đường đông người, nghĩ thầm chắc nếu mình thúc ngựa phóng mau, chắc họ không dám công nhiên giở thuật khinh công đuổi theo trong thành. Chủ ý đã định, bèn hớn hở cười nói:
- Được, hai vị đuổi theo xem sao!
Nói rồi vung roi quất mạnh, thúc ngựa phóng mau ra cửa tây thành. Người đi trên đường thấy một con ngựa phóng mau tới, nhớn nhác tìm chỗ tránh, vì vậy Du Băng Viên càng thúc ngựa chạy mau, suốt đường ra thành phóng nhanh như gió bão.
Chạy một mạch trên phố, quay lại thì thấy Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi thần thái ung dung chạy sát sau lưng, miệng cười toe toét!
Du Băng Viên biết cước lực của bọn họ có thể theo kịp ngựa, nàng vốn chỉ hy vọng rằng bọn họ e dè việc làm thiên hạ hoảng sợ, giờ đây thấy họ bất chấp, cứ thi triển khinh công đuổi theo, biết họ đã rắp tâm bắt mình, trong lòng nóng nảy tự nhủ:
- Ra khỏi thành rồi ta sẽ tiên hạ thủ vi cường, nếu không thì không thoát nạn được!
Không bao lâu, người ngựa đã ra ngoài cửa tây thành Thanh Nguyên.
Du Băng Viên kìm ngựa chạy chậm quay đầu cười nói:
- Cước lực của hai vị lão tiền bối quả cao cường thật!
Trường Cước Cương Thi hô hô cười nói:
- Cho nên Vu cô nương đừng lo lắng gì cho hai người bọn ta.
Du Băng Viên ngấm ngầm rút ngọn truỵ thủ trong tay áo ra, rồi dừng ngựa lại nói:
- ô, cái gì thế này?
Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi cũng dừng bước cười

hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Du Băng Viên nói:
- Chân phải bên trước con ngựa có chuyện, chỉ sợ móng sắt bị lỏng.
ác Trương phi nói:
- Để lão phu xem giúp cho cô.
Nói xong bước lên, kéo chân ngựa lên xem.
Du Băng Viên phất tay áo bên phải một cái phóng ngọn truỵ thủ vào huyệt bối tâm của y, đồng thời cười nói:
- Làm phiền lão tiền bối quá!
Lệ Kiệt tuy đang cúi đầu nhìn móng ngựa, nhưng sau lưng như có mắt, ngọn truỵ thủ của Du Băng Viên phóng ra y đã rạp người xuống né qua vài tấc, rồi cười lớn nói:
- Vu cô nương, cô làm gì vậy?
Du Băng Viên đánh lén không thành công, trong lòng hoảng sợ, vội vàng tung người rời khỏi yên ngựa ra khỏi vài trượng, sầm mặt nói:
- Bản cô nương không thích đi cùng, các ngươi đi đi!
Lệ Kiệt trên mặt hiện vẻ cười cợt nói:
- ái da! Vu cô nương sao không phân biệt phải trái, hai người lão phu đi cùng cô nương hoàn toàn không có ý xấu mà!
Trường Cước Cương Thi lại cười quỷ quyệt nói tiếp:
- Đúng thế, cho dù cô nương không thích đi cùng với bọn lão phu, cũng không nên ra tay đánh người mới phải!
Du Băng Viên nói:
- Được rồi, các ngươi tính toán trò ma gì bản cô nương đã rõ rồi, không cần phải vờ vĩnh nữa.
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Nói như cô nương thì bọn lão phu tính toán trò ma gì nào?
Du Băng Viên nói:
- Muốn động thủ thì mau lên, đừng nhiều lời!
Trường Cước Cương Thi nhìn nàng chằm chặp hồi lâu mới lạnh lùng nói:
- Xem ra lão phu đoán đúng rồi. CÔ là người của Đồng Tâm Minh phái đi phải không?
Du Băng Viên nói:
- Hoàn toàn đúng!
Trường Cước Cương Thi cười âm hiểm hỏi:
- Quý tính phương danh cô nương là gì?
Du Băng Viên biết họ chưa rõ mình là con gái Du Lập Trung, mừng thầm đáp:

- Ta là con gái Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa - Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân.
Nguyên Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa quả có một người con gái tên Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân, nhưng mấy năm trước lấy Chồng nên đã rút lui khỏi võ lâm. Hiện Du Băng Viên mạo xưng là Nhiếp Ỷ Vân, vì trong các con gái của người Đồng Tâm Minh chỉ có nàng và Nhiếp Ỷ Vân luyện võ, chỉ có thể mạo xưng là Nhiếp Ỷ Vân mà thôi!
Trong mười tám đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh, ai cũng biết Nhiếp Vũ Nghĩa là người có biệt tài về thuốc nổ, chế ra được một loại Tích Lịch Đạn lợi hại phi thường, có thể khiến người ta tan xương nát thịt, nên Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi vừa nghe tới mấy chữ Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân bất giác thoáng biến sắc.
Lệ Kiệt tỏ vẻ ngờ vực nói:
- Lão phu cũng nghe rằng Nhiếp Vũ Nghĩa có một con gái là Nhiếp Ỷ Vân, rất thích dùng Tích Lịch Đạn giết người, nhưng cô là Nhiếp Ỷ Vân thật sao?
Du Băng Viên hừ lạnh một tiếng nói:
- Tại sao ta lại không phải là Nhiếp Ỷ Vân?
Lệ Kiệt nói:
- Nếu cô là Nhiếp Ỷ Vân tại sao mới rồi không dùng Tích Lịch Đạn mà lại phóng phi đao?
Du Băng Viên nói:
- Ngươi đứng sát bản cô nương, nếu bản cô nương ném Tích Lịch Đạn ra thì chết chung với ngươi à?
Lệ Kiệt hiểu ra cười ngất nói:
- Đúng thế, chuyện giản dị như vậy mà lão phu nghĩ không ra chứ...
Trường Cước Cương Thi hỏi:
- Ngươi là Nhiếp Ỷ Vân thì gã Tỏa Địa Thử Vu Phi kia là ai?
Du Băng Viên nói:
- ĐÓ là một vị thúc thúc của ta tên Phi Tráo Vu Tử Du, vừa được Du minh chủ thăng lên làm đặc sứ áo vàng.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Các ngươi vâng lệnh theo dõi bọn lão phu mục đích là gì?
Du Băng Viên nói:
- Dĩ nhiên là để dò xét nơi Phục Cừu bang các ngươi xây dựng tổng đàn!
Trường Cước Cương Thi đưa mắt nhìn quanh, lại hỏi:
- Vậy vị Phi Trảo Vu Tử Du kia hiện Ở đâu?
Du Băng Viên nói:

- Chia tay rồi.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Y đi đâu vậy?
Du Băng Viên nói:
- Nói thật với các ngươi cũng chẳng hề gì. Hôm ấy các ngươi bỏ tiêu xa xong, bọn ta mới biết là lầm, nhưng vì không rõ bọn ngươi chạy đi đường nào, đành phải chia nhau tìm kiếm.
Trường Cước Cương Thi nói:
- Vậy mới rồi gặp nhau trong quán cơm là ngươi Vô tình hay cố ý đấy?
Du Băng Viên nói:
- Dĩ nhiên là cố ý rồi!
Trường Cước Cương Thi ha hả cười nói:
- Cố ý chui đầu vào lưới à?
Du Băng Viên cười nói:
- Là ta chui đầu vào lưới hay các ngươi tới ngày tận số sẽ biết ngay thôi mà.
Trường Cước Cương Thi gật gật đầu, liếc ác Trương Phi một cái cười nói:
- Lệ huynh, chúng ta phải lĩnh giáo Tích Lịch Đạn của Nhiếp cô nương đây mới được!
Lệ Kiệt gật đầu, lập tức chia ra cùng Trường Cước Cương Thi mỗi người một bên xoa tay cất chân từ từ tiến tới phía Du Băng Viên.
Bọn họ không phải không tin nàng là Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân, cũng không phải không sợ Tích Lịch Đạn, nhưng tự nghĩ phải liên thủ tấn công mới khiến nàng không có thời gian ném Tích Lịch Đạn ra, mà cho dù để nàng có cơ hội ném ra, thì với công phu của họ cũng không khó tháo thân trước khi Tích Lịch Đạn phát nổ.
Du Băng Viên trên người không mang binh khí, lúc ấy vừa thấy đối phương hai bên từ từ tiến dần tới, trong lòng hổi hộp Vô cùng, lập tức hai tay nắm lại như lấy vật gì trong bọc ra, giả như đang cầm hai quả Tích Lịch Đạn rồi từ từ lui lại, làm ra vẻ sắp ném tới.
Trường Cước Cương Thi cười quái dị nói:
- Nhiếp cô nương mà không ném Tích Lịch Đạn ra thì bọn lão phu ra tay trước đây!
- Khoan đã!
Chợt một giọng nói trầm trầm quát khẽ vang lên sau lưng bọn y.
Giọng nói tuy không to lắm, nhưng vang tới tai người ta lại như tiếng sấm rền, chấn động hai tai bọn họ.
Hai lão ma giật nảy người, ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy trên đường

sau lưng họ có một lão nhân ăn mặc lối nho sĩ từ từ đi tới. Hai người không nhận ra lão nhân là ai cùng cất tiếng hỏi:
- Các hạ là ai?
Lão nhân râu tóc đều bạc trắng, niên kỷ khoảng trên tám mươi, một bộ quần áo nho sĩ trên người cũ kỹ rách rưới, xem ra như một nhà nho thất thế về già.
ông ta từ từ đi tới trước mặt hai lão ma đầu, cũng chưa trả lời câu hỏi của họ, nhìn Du Băng Viên cười nụ nói:
- Vị cô nương này vì sao lại mạo xưng là Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân?
Du Băng Viên nghe thế ngấm ngầm kêu khổ, lập tức sa sầm mặt đáp:
- Ta chính là Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân, ai dám bảo là ta mạo xưng?
Lão nhân vuốt râu hô hô cười nói:
- Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân là con dâu một ông bạn của già này, mấy hôm trước đây già này còn làm khách Ở nhà chị ta kia mà!
Du Băng Viên biến sắc quát:
- Nói bậy! ông là ai?
Lão nhân lắc đầu nói:
- Già này giấu họ chôn tên đã mấy chục năm, hai bên các người nhất định đều không biết danh hiệu của ta đâu, cứ gọi là Lưu Lãng Tẩu được rồi.
Du Băng Viên cười nhạt nói:
- Hừ, danh hiệu ấy có vẻ hợp với ông lắm đấy, có điều lại có phần ăn cướp tiếng hay của người khác.
Lão nhân thoáng sửng sốt hỏi:
- Sao lại nói là ăn cướp tiếng hay của người khác?
Du Băng Viên nói:
- ông chắc có biết một vị cao nhân võ lâm đã thoái ẩn là Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam chứ?
Lão nhân gãi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi ấp úng nói:
- ồ, hình như là có nghe qua, y là...
Du Băng Viên nói:
- ông ta là đặc sứ áo vàng đã nghỉ hưu của Đồng Tâm Minh!
Lão nhân chợt gật đầu nói:
- Đúng lắm! Đúng lắm! Vậy cô nương nói già này ăn cướp tiếng hay của người khác là muốn chỉ vào hai chữ Lưu Lãng trong danh hiệu của Lưu Lãng Thiên Sứ đấy phải không?
Du Băng Viên cười mỉa nói:

- Chẳng lẽ không phải à?
Lão nhân cười nói:
- May là ba chữ Lưu Lãng Tẩu của già này là nhất thời đặt ra thôi, nếu đã mắc lỗi ăn cướp tiếng hay của người ta thì bỏ không dùng nữa cũng được.
Lại ho khẽ một tiếng, gãi đầu một hồi rối nhìn Du Băng Viên nói:
- Vị Lưu Lãng Thiên Sứ kia dường như đã nhiễu năm không xuất hiện trong võ lâm mà cô nương lại nói ngay ra được, chắc có quan hệ bà con gì với ông ta phải không?
Du Băng Viên gật đầu nói:
- Đúng thế.
Lão nhân lại hỏi:
- Quan hệ thếnào vậy?
Du Băng Viên nói:
- Không nói cho ông nghe được!
Lão nhân cười cười nói:
- Được, cô không nói cũng được, nhưng già này biết chắc rằng cô không phải Nhiếp Ỷ Vân, mà già này cũng biết rằng Nhiếp Ỷ Vân chẳng có bà con gì với Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam!
Trường Cước Cương Thi nghe thấy thế Vô cùng vui vẻ, ôm quyền vái lão nhân nói:
- Đa tạ lão tiền bối đã vạch mặt mạo danh của con nha đầu này, giờ đây xin lão huynh đứng qua một bên, xem hai người lão phu bắt thị.
Lão nhân lạnh lùng nhìn y một lúc rồi nói:
- Nếu già này nhìn không lầm, thì ngươi chắc là Trường Cước Cương Thi ốc Cốc Phong phải không?
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Đúng rồi, trước đây lão huynh đã gặp lão phu rồi sao?
Lão nhân gật gật đầu, quay qua nhìn ác Trương Phi hỏi:
- Người này là ác Trương Phi Lệ Kiệt chứ gì?
ác Trương Phi ôm quyền cười đáp:
- Lão huynh tinh mắt thật!
Lão nhân khẽ cười một tiếng nói:
- Mười mấy năm trước hai vị là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong võ lâm, ai mà không biết chứ!
ÁC Trương Phi thấy tên họ mình nổi như cồn rất cao hứng, hô hô cười nói:
- Được, chỉ bắt xong con nha đầu này, lão phu sẽ mời ngươi một chén!
Lão nhân nói:

- Có điểu lấy võ công và thân phận của hai vị mà bàn, hôm nay lại định liên thủ đối phó với một vị tiểu cô nương thì có chỗ chưa được!
Trường Cước Cương Thi chợt đỏ mặt nói:
- Mới rồi bọn lão phu cho cô ta là Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân, lại biết Tích Lịch Đạn của Nhiếp Ỷ Vân Vô cùng lợi hại, nên mới định liên thủ bắt cô ta. Bây giờ biết là không phải, dĩ nhiên là không liên thủ nữa!
Lão nhân nói:
- Thế mới được chứ! Già này làm trọng tài giúp cho hai bên các người có được không vậy?
Trường Cước Cương Thi cười nói:
- Tốt thôi!
Lão nhân bèn tới đứng chỗ giữa đôi bên, cười nhìn Du Băng Viên hỏi:
- CÔ nương không dùng binh khí à?
Du Băng Viên ban đầu cảm thấy chán ghét lão nhân không rõ lai lịch này, nhưng giờ đây lại biết rằng ông ta dây vào vụ này là có lợi cho mình, nên không còn thấy ghét ông ta nữa, nghe hỏi thế bèn cười nói:
- Ta không mang binh khí đi, bây giờ chỉ có cách dựa vào hai bàn tay không mà thôi!
Lão nhân hỏi:
- cô nương vẫn dùng loại binh khí nào?
Du Băng Viên đáp:
- Kiếm.
Lão nhân nói:
- Già này vốn có một thanh Bàn Long thần kiếm, cho cô mượn được không?
Du Băng Viên cười nói:
- Chỉ cần lão nhân người thật tâm như thế, chứ chuyện ấy mong mà sợ chẳng được nữa kia.
Lão nhân vén chiếc áo dài lên, rút ra một cái bao kiếm bọc da cá sấu, rút thanh kiếm ra thảy qua cho nàng.
Thanh kiếm dài mà mỏng, ánh vàng lấp loáng, dáng như con rắn, ném lên trên không lật qua lật lại vang lên tiếng kim khí loảng xoảng!
Du Băng Viên học được Linh Xà kiếm pháp của Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy, dùng nhuyễn kiếm lại còn phát huy uy lực được nhiễu hơn là dùng kiếm thường, nên vừa thấy lão nhân thảy cho thanh nhuyễn kiếm, trong lòng cả mừng, lập tức bước lên một bước vươn tay đón lấy thanh kiếm.

Trường Cước Cương Thi có vẻ không vui, cười khan nói:
- Lão huynh, như vậy có chỗ không công bằng.
Lão nhân cười hì hì nói:
- Sao lại nói là không công bằng?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Lão huynh mới nói là làm trọng tài cho đôi bên, tại sao giờ lại cho cô ta mượn một thanh nhuyễn kiếm?
Lão nhân cười nói:
- Ngươi không nghe cô ta nói là chuyên dùng kiếm à?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Nhưng mà...
Lão nhân ngắt lời hỏi:
- Ngươi dùng loại binh khí gì?
Trường Cước Cương Thi nói:
- Lão phu không dùng binh khí.
Lão nhân nói:
- Vậy thì phải rồi, mỗi người học võ đều có sở trường riêng, cô ta học kiếm, không có kiếm thì không khắc địch chế thắng được, còn ngươi sở trường tay không, nếu đưa binh khí cho thì bận tay vướng chân, cho nên già này cho cô ta mượn binh khí thì đối với ngươi chẳng có gì là không công bằng. Dĩ nhiên nếu ngươi muốn dùng binh khí thì cũng được mà!
Trường Cước Cương Thi không biết nói thế nào, chỉ nhún vai nói:
- cũng được, lão phu sẽ dùng tay không lĩnh giáo kiếm pháp của cô ta vậy.
Nói tới đó hai cánh tay trầm xuống để tụ chân khí, cất chân bước về phía Du Băng Viên.
Du Băng Viên cầm được kiếm trong tay, càng thêm can đảm, cười một tiếng nói:
- ốc Cốc Phong, ngươi ra tay đừng có khách sáo gì cả, bản cô nương mà đắc thủ thì ra tay không thương xót gì đâu!
Trường Cước Cương Thi cười nhạt nói:
- CÔ cứ ra hết sức, lão phu mà không giữa dòng đắm thuyền đánh bại được con nha đầu ngươi thì ngươi cũng chỉ có nước chết thôi!
Du Băng Viên cười nói:
- Giỏi lắm, xem kiếm đây!
Thanh nhuyễn kiếm chợt rung lên một cái, ánh vàng lấp loáng, mũi kiếm đi như con linh xà giáng tới đâm vào giữa yết hầu ốc Cốc Phong!
Bậc cao thủ ra một chiêu là đã thấy ngay bản lĩnh, lão nhân vừa thấy

Du Băng Viên phóng kiếm ra chiêu, không những đẹp đẽ lạ lùng mà còn già dặn cứng cỏi, bất giác trong lòng rúng động, kinh hãi tự nhủ:
- Trời đất ơi! Con nha đầu này bao nhiêu tuổi mà lại ra được chiêu kiếm tuyệt vời như thế, xem ra ắt là dòng dõi của bậc cao nhân tuyệt thế...
Nghĩ tới đó, bất giác buột miệng kêu lên:
- Hảo kiếm pháp! Thanh Bàn Long kiếm của già phen này gặp đúng chủ nhân rồi!
Trường Cước Cương Thi cũng bị chiêu kiếm thứ nhất của Du Băng Viên làm cho hoảng sợ, y có nằm mơ cũng không nghĩ được rằng nàng lại dùng thanh nhuyễn kiếm vừa mượn được thành thạo tới mức ấy, vả lại kiếm chiêu lợi hại thần kỳ, có thể nói cả đời chưa nhìn thấy, lúc ấy không biết nên ra tay phản kích thế nào, chỉ biết co người đạp chân, lùi sang bên cạnh vài bước.
Du Băng Viên lập tức thu thanh nhuyễn kiếm lại, thân hình xoay nửa vòng, thuận thế lại rung thanh kiếm một cái, chỉ nghe "vu, một tiếng, thanh nhuyễn kiếm đang cong bỗng dưng thẳng lên, lại như tia chớp đâm vào ngực đối phương!
Lão nhân nhìn thấy biến sắc, lại tự nhủ: "Càng lúc càng kỳ diệu! Con nha đầu này rốt lại là con gái nhà ai mà lại học được kiếm pháp thần kỳ như thế nhỉ?" Dĩ nhiên ông ta không biết được đây là kiệt tác của tay kiếm nổi tiếng thiên hạ là Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy sáng chế ra lúc cuối đời - Linh Xà kiếm pháp.
Trường Cước Cương Thi lại càng nhìn không ra, y nhất sinh thân qua trăm trận, nhưng việc không nhìn ra xuất xứ võ công của đối phương như hôm nay quả là lần đầu, song y vẫn là cao thủ hàng nhất dày dạn kinh nghiệm giang hồ, thấy Du Băng Viên ra chiêu thứ hai cũng vẫn cao thâm khôn lường, không có chỗ sơ hở để lợi dụng, lập tức thay đổi cách đánh, quyết tâm dùng công lực thâm hậu để thủ thắng, thân hình nhảy xổ tới, song chưởng cùng giơ lên, đẩy ra hai luồng chưởng phong mãnh liệt!
Du Băng Viên phát giác chưởng phong Ổ ạt xô tới, vội nghiêng người né ra ba thước tránh qua luồng lực đạo, chuyển kiếm qua tay trái, dùng thức Quái Mãng Phiên Thân đánh trả, đâm vào huyệt Thái Dương bên trái của đối phương.
Trường Cước Cương Thi kêu lên một tiếng quái dị, song chưởng chợt hạ mau xuống, rạp người xoải chân ra một chiêu Đại Bàn Tảo quét mạnh vào hai chân Du Băng Viên. Đây là lối đánh cầu thắng lúc nguy, một cái quét này nếu không nắm vững bảy tám phần thì không ai dám đánh, nhưng Trường Cước Cương Thi lại đánh ra vào lúc ấy,

quả chỉ vì phải liều mạng mà thôi.
Bởi y phát giác ra cô gái mạo danh Tích Lịch Nữ Hiệp Nhiếp Ỷ Vân này kiếm thuật rất cao minh, ra khỏi sự phán đoán của y rất nhiễu, vừa mới ra tay mình đã rơi ngay vào thế kém, nên không mạo hiểm ra chiêu, chỉ sợ còn thua mau hơn.
Quả nhiên Du Băng Viên không ngờ rằng y dùng tới hạ sách này, trong lòng kinh hãi, chiêu kiếm đánh ra tiếp theo tự nhiên chậm lại, phải tung người vọt ra ngoài tránh né.
Trường Cước Cương Thi chiếm được tiên cơ, đời nào chịu bỏ qua, lập tức co người lao vào, liên tiếp ra sát thủ đánh luôn một mạch bảy tám chưởng, chưởng nào cũng cương mãnh Vô cùng, khí thế lợi hại khôn tả.

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 93
Thiên sứ lão hiệp

Du Băng Viên sử dụng mấy loại thân pháp khác nhau liên tục tránh thoát chưởng lực của đối phương, lúc Trường Cước Cương Thi đánh xong chưởng thứ tám rồi mới tìm được cơ hội phát chiêu, chỉ nghe nàng quát lên một tiếng, thanh Bàn Long kiếm trong tay lại múa lên, liên tục nhô lên hụp xuống theo Linh Xà kiếm pháp đánh ra.
Trường Cước Cương Thi lại rơi vào thế hạ phong.
Y chỉ gượng gạo tránh được ba kiếm, vừa định tung người tránh né kiếm thứ tư thì đã không kịp, chỉ thấy trên hông đau buốt một cái đã bị Du Băng Viên đâm trúng, lập tức gào lên một tiếng ngã vật xuống đất Máu chỗ vết thương ồng ộc tuôn ra như suối.
ác Trương Phi Lệ Kiệt cả kinh thất sắc, đang định xông vào cứu, Chợt thấy trước mắt hoa lên một cái, lão nhân tự xưng là Lưu Lãng tẩu đã đứng trước mặt y, cười toe toét nói: "Đừng gấp, còn chưa xong mà!" Chỉ thấy Trường Cước Cương Thi một tay ôm vết thương, run run đứng dậy hai mắt trợn như hai cái nhạc đồng nhìn Du Băng Viên cười thê thảm nói:
- Ngươi là ai?
Du Băng Viên cười nhạt nói:
- Du Băng Viên!
Trường Cước Cương Thi sững sờ, mặt mày nhăn nhúm, bất giác

kinh hãi nói:
- Ngươi... ngươi là Du Băng Viên à?
Té ra lúc y và Lệ Kiệt vâng lệnh tới Thần Phong tiêu cục hộ tống tiêu xe giả, Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên còn bị Vô Danh Ma giam giữ Ở sơn động gần hồ Động Đình , giờ đây lại nghe một vị cô nương tự xưng là Du Băng Viên...
Nói xong câu ấy, Trường Cước Cương Thi đã kiệt sức ngã quy xuống đất.
Thừa lúc Du Băng Viên sơ ý, trước khi ngã xuống Trường Cước Cương Thi đã rút ra một nắm Táng Môn đinh phóng vào Du Băng Viên, nhưng cô đã kịp thời bước qua bên phải một bước tránh khỏi, cả nắm Táng Môn đinh rơi xuống đất bên cạnh Du Băng Viên.
Không đếm xỉa gì tới Trường Cước Cương Thi, Du Băng Viên quay qua ác Trương Phi Lệ Kiệt nói:
- Bây giờ thì tới ngươi rồi đó!
Lệ Kiệt lập tức nhảy vào vòng chiến quát:
- Nha đầu kia, chưa cần biết ngươi là ai, nhưng ta phải trả cái thù giết Trường Cước Cương Thi mới được.
Du Băng Viên đang định nhảy xổ vào đánh nhau với ác Trương Phi Lệ Kiệt, đột nhiên nghe thấy cô kêu "á" lên một tiếng, thì ra vì Vô ý chân trái cô đã giẫm phải một ngọn Táng Môn đinh của Trường Cước Cương Thi phóng ra khi nãy.
Du Băng Viên bừng bừng lửa giận, đưa tay nhổ ngọn Táng Môn đinh ra và nhảy về phía ác Trương Phi Lệ Kiệt định một kiếm chém y ra làm hai, ngay lúc đó Lệ Kiệt nói:
- Nha đầu, ngươi muốn giết chết lão phu sao?
Du Băng Viên nói:
- Đúng thế, ta không giết chết ngươi không được.
Lệ Kiệt cười hăng hắc quái dị nói:
- Chỉ sợ không dễ đâu!
Du Băng Viên nói:
- Ngươi không bằng ốc Cốc Phong, mà ta đã giết được y thì cũng giết được ngươi.
Lão nhân tự xưng là Lưu Lãng Tẩu cất tiếng nói:
- Du cô nương, trời còn có đức hiếu sinh, người có lòng từ bi, sao cô nhất định phải giết chết y?
Du Băng Viên nói:
- Chuyện ấy lão nhân người đừng hỏi.
Lão nhân cười nói:
- Già này nghe nói Đồng Tâm Minh bắt được kẻ xấu, đều phán xử án

xong mới quyết định được sự sống chết của họ mà.
Du Băng Viên nói:
- Chuyện này khác!
Lão nhân hỏi:
- Lý do gì vậy?
Du Băng Viên nhìn ông ta một cái, nói:
- Nói đơn giản, là nếu ta không giết y, Đồng Tâm Minh sẽ có ba vị đặc sứ áo vàng chết về tay Phục Cừu Bang của bọn y.
Lão nhân a một tiếng nói:
- Nếu như vậy thì cô ra tay mau đi, để chậm sẽ không kịp đâu.
Du Băng Viên sửng sốt hỏi:
- Nói thế là có ý gì?
Lão nhân chỉ ngọn Táng Môn đinh trên mặt đất nói:
- Ngọn Táng Môn đinh này có tẩm chất kịch độc, chân trái cô giẫm phải, chỉ sợ là trúng độc rồi.
Du Băng Viên nhìn kỹ lại ngọn Táng Môn đinh trên mặt đất, quả nhiên thấy đầu đinh có một đốm nhỏ màu đen, bất giác trong lòng rúng động, ngước mắt nhìn Lệ Kiệt căm hờn hỏi:
- Táng Môn đinh của ốc Cốc Phong có tẩm thuốc độc à?
Lệ Kiệt gật gật đầu cười độc ác nói:
- Đúng thế, cho nên cô muốn giết chết lão phu, chỉ sợ phải chờ tới kiếp sau...
Du Băng Viên vừa giận vừa sợ, quát lớn một tiếng, lập tức vung kiếm nhảy xổ vào y.
Nào ngờ nàng vừa tới trước mặt Lệ Kiệt, hai chân vừa chạm đất đã đứng không vững, kêu lên một tiếng đau đớn ngã luôn xuống đất.
Nguyên là chân trái nàng đã bị trúng độc, chỉ vì sau lần đơn độc đối địch, trong lòng khẩn trương nên không để ý, bây giờ tung người nhảy lên, rơi xuống đất rồi mới biết cả chân trái không còn tuân theo ý muốn của mình nữa!
Lệ Kiệt thấy nàng ngã lăn trước mặt, trong lòng cả mừng, cười lên một tiếng quái dị, lập tức vung chưởng đập vào đầu nàng.
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chợt có một luồng chưởng phong xô tới đánh vào người y, khiến y loạng choạng lui lại mấy bước.
Lệ Kiệt biến sắc trừng trừng nhìn lão nhân cao giọng nói:
- Bằng hữu, ngươi làm thế là có ý gì?
Lão nhân thản nhiên cười nói:
- Ý tứ là ngươi không được thừa cơ lúc người ta đang nguy.
Lệ Kiệt sát khí trên mặt càng dày, hung dữ cười sằng sặc nói:
- Té ra lão huynh nãy giờ muốn giúp đỡ y thị! Tốt lắm, lão phu sẽ giết

ngươi trước!
Trong câu nói đã xô vào, một chưởng đánh ra.
Vừa rồi y bị lão nhân đánh lui mấy bước, đó tuy là lúc hoàn toàn không để phòng, nhưng y cũng biết ngay là võ công lão nhân cao thâm khôn lường, quả là đại kình địch, nên lúc ấy đẩy ra một chưởng là dùng cả mười thành công lực, chưởng phong rít lên, uy lực Vô cùng mãnh liệt.
Nào ngờ lão nhân tựa hổ chẳng coi phát chưởng của y vào đâu, hai chân vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, vẫn cười hề hề!
Có điều, không phải ông ta không ra tay đón đỡ, thấy phát chưởng của Lệ Kiệt đánh sát tới, cũng giơ chưởng lên, hờ hững đẩy ra.
"Bùng" một tiếng, song chưởng chạm nhau.
Lão nhân không hề động đậy.
Lệ Kiệt thân hình đảo một cái, lại lui mấy bước, lúc ấy y mới biết công lực của mình còn kém xa lão nhân, trong lòng cả sợ, bất giác buột miệng hỏi:
- Rốt lại ngươi là ai?
Lão nhân khẽ cười nói:
- Già này đã nói rằng chôn tên giấu họ lâu rồi, còn hỏi làm gì?
Lệ Kiệt mặt đầy vẻ kinh hãi ngờ vực nói:
- VÕ lâm hiện nay, người có công lực như lão huynh có thể đếm trên đầu ngón tay thôi, ngươi... chẳng lẽ ngươi là Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa nam?
Lão nhân cau mày nói:
- Đã bị ngươi đoán ra, già này từ chối cũng không tiện - Đúng vậy, già này là Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam!
Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam và Thiên Thủ Kiếm Khách Thượng Quan Uy năm xưa là đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh, cũng là đặc sứ áo vàng nghỉ hưu còn sống sót, có tình anh em bạn rể với Thánh Hiệp Du Lập Trung, tức dượng của Du Băng Viên.
Nhưng Du Băng Viên nghe thấy lại không vui vẻ nhảy lên, vì nàng không nhảy lên nổi nữa.
Lệ Kiệt sắc mặt xám xanh, bất giác lùi lại hai bước, hớp một hơi khí lạnh nói:
- Lư đặc sứ từ chức đặc sứ áo vàng lâu rồi, không ngờ còn sống...
Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam nói:
- Già này cũng biết là mình nên chết đi cho rồi, nhưng tuổi thọ là do trời định, chưa tới lúc nên chưa chết đấy.
Lệ Kiệt cũng như tất cả các đám ma đầu trong Phục Cừu Bang, đều sợ nhất là chạm trán với Du Lập Trung, Thượng Quan Uy và vị Lư

Nghĩa Nam trước mặt, vì ba người này một thân tu vi đã đạt đến mức siêu phàm nhập thánh, bất kể ai chạm phải một trong ba người cũng đừng nghĩ tới chuyện có cơ hội phản kích, cho nên y chẳng còn lòng dạ nào muốn đánh nhau nữa, đôi mắt cứ láo liên một lúc, quyết định chạy là kế hay nhất, bèn ôm quyền vái một cái nói:
- Lư đặc sứ là bậc cao nhân tiền bối, lão phu hôm nay xin chịu thua, ngày khác gặp nhau sẽ lĩnh giáo.
Nói xong bước tới ôm xác Trường Cước Cương Thi lên, cất chân định chạy.
Lưu Lãng Thiên Sứ lạnh lùng nói:
- Chờ một chút đã!
Lệ Kiệt thân hình khẽ rung lên một cái, quay đầu hỏi:
- Lư đặc sứ còn có gì chỉ giáo?
Lưu Lãng Thiên Sứ chỉ vào xác Trường Cước Cương Thi, chậm rãi nói:
- Trên người y ắt phải có thuốc giải độc chứ hả!
Lệ Kiệt do dự một lúc nhưng rốt lại cũng không dám tranh cãi, nhè nhẹ buông xác Trường Cước Cương Thi xuống đất, mò vào trong cái xác lấy ra một cái bình nhỏ thảy qua cho Lưu Lãng Thiên Sứ, nói:
- Viên trắng thì uống, viên vàng thì thoa, cách một giờ uống một viên thoa một viên, một ngày thì khỏi.
Lưu Lãng Thiên Sứ đón lấy cái bình, lập tức mở nút, trút ra một viên thuốc trắng và một viên thuốc vàng bước tới cạnh Du Băng Viên ngồi xổm xuống, đút viên thuốc trắng vào miệng nàng rồi bóp nát viên thuốc vàng rắc lên vết thương.
Lệ Kiệt lại ôm xác Trường Cước Cương Thi lên, Lưu Lãng Thiên Sứ lại nói:
- Khoan đã, già này còn chưa bảo ngươi đi mà!
Vừa nói vừa đứng lên.
Lệ Kiệt biến sắc nói:
- Lại còn chuyện gì nữa?
Lưu Lãng Thiên Sứ đột nhiên hai mắt phóng ra ánh lạnh uy nghiêm khôn tả, lạnh lùng nói:
- Già này tuy đã nhiễu năm không hỏi tới công việc của Đồng Tâm Minh, về tình hình gần đây của Đồng Tâm Minh chẳng hiểu gì, nhưng già này tin chắc câu nói của Du cô nương đây không phải là sai.
Lệ Kiệt thận trọng lùi lại hai bước, hỏi:
- CÔ ta nói câu gì không sai?
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- CÔ ta mới nói nếu không giết chết ngươi, Đồng Tâm Minh sẽ có ba

vị đặc sứ áo vàng chết vì tay Phục Cừu Bang gì đó của bọn ngươi.
Lệ Kiệt nói:
- Câu ấy của cô ta chẳng rõ là dựa vào đâu mà nói?
Lưu Lãng Thiên Sứ cười khẽ hỏi:
- Ngươi không biết à?
Lệ Kiệt lắc đầu nói:
- Không biết!
Lưu Lãng Thiên Sứ trầm ngâm ho khẽ một tiếng nói:
- Cứ cho rằng ngươi không biết thật, nhưng già này tin là cô ta nói có căn cứ, vì vậy ngươi không đi được!
Lệ Kiệt lại lui lại một bước nữa, cười gượng nói:
- Lão phu đã hai lần nhường nhịn, Lư đặc sứ vẫn còn thấy là chưa đủ sao?
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Già này thật không có ý làm khó ngươi, nhưng nghĩ tới nếu thả cho ngươi đi sẽ có ba vị đặc sứ áo vàng vì thế gặp nạn, thì đó quả là tội lỗi của già này đấy.
Lệ Kiệt thả xác Trường Cước Cương Thi xuống, chuẩn bị đón đánh hoặc cướp đường chạy.
Lưu Lãng Thiên Sứ sa sầm nét mặt nói:
- Nếu như ngươi ngoan ngoãn Ở lại đây, chờ già này hỏi rõ hết mọi việc rồi, bất kể công việc thế nào, già này cũng cam kết là ngươi sẽ được sống. Còn nếu ngươi định chạy thì già này phải mở sát giới đấy!
Lệ Kiệt nói:
- Như lời đặc sứ thì lão phu tuy không chết cũng không thoát khỏi lại bị giam giữ... Lão phu chịu khổ hình trong Chính Tâm lao hơn mười năm, lần này khó mà lại được nhìn thấy ánh mặt trời, nếu lần này phải vào lại Chính Tâm lao, thì thà chết lại còn hay hơn!
Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- ơ, ngươi cho rằng vào Chính Tâm lao còn khổ hơn là chết à?
Lệ Kiệt đáp:
- Đúng thế.
Lưu Lãng Thiên Sứ không hiểu hỏi:
- Khổ cái gì?
Lệ Kiệt đáp:
- Nói thì không hết, tóm lại là khổ không chịu nổi, vậy thôi.
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Theo lão phu biết, Đồng Tâm Minh đối với những người mà mình giam giữ, trừ có việc nhốt ra, cơm áo đều không để thiếu. Ngươi chỉ

cần coi Chính Tâm lao là nơi tu tâm dưỡng tính, sẽ không thấy khổ gì
Lệ Kiệt nói:
- Bị mất tự do thì dù cơm áo có đủ cũng chán phèo!
Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- Nói đi nói lại, là ngươi quyết định thà chết chứ không chịu vào Chính Tâm lao lần nữa chứ gì?
Lệ Kiệt gật đầu đáp:
- Đúng thế.
Lưu Lãng Thiên Sứ ngửa mặt cười rộ một tràng, nói:
- Vậy được, nghe nói ác Trương Phi Lệ Kiệt ngươi công phu cao cường lắm, hôm này già này theo ngươi đùa mấy chiêu chưởng pháp, trong vòng ba chục chiêu mà ngươi có thể giữ gìn không thua, già này sẽ mặc cho ngươi muốn đi đâu thì đi.
Lệ Kiệt lắc đầu nói:
- Lão phu không đánh nhau với Lư đặc sứ!
Lưu Lãng Thiên Sứ ngạc nhiên hỏi:
- Sao thêm Lệ Kiệt nói:
- Lư đặc sứ một thân tu vi Vô địch, đừng nói ba mươi chiêu, mười chiêu lão phu cũng đỡ không nổi.
Lưu Lãng Thiên Sứ hô hô cười nói:
- Được rồi, té ra ngươi thấy ba mươi chiêu quá nhiễu. Cũng được, vậy thì mười chiêu cho ngươi tâm phục khẩu phục.
Lệ Kiệt thấy đón đỡ mười chiêu của ông ta cũng không khó lắm, lập tức hớn hở gật đầu nói:
- Được, nếu lão phu không chống được mười chiêu của Lư đặc sứ, thì tùy ngươi muốn làm gì lão phu thì làm.
Lưu Lãng Thiên Sứ ngoái nhìn Du Băng Viên, thấy nàng đã ngồi dậy được, biết rằng nàng đã không còn gì đáng lo lắm, bèn bước về phía Lệ Kiệt hỏi:
- Chuẩn bị xong chưa?
Lệ Kiệt thân hình hơi rùng xuống, để khí hội thần đáp:
- Mời!
Lưu Lãng Thiên Sứ chợt nghiêng người xông thẳng vào, trong chớp mắt đã tới trước mặt Lệ Kiệt, bóng chưởng như hoa bay vỗ luôn vào vai trái y.
Chiêu thức cực kỳ bình thường, song mau lẹ tuyệt luân.
Lệ Kiệt xoay chân nghiêng người, chưởng trái đẩy ra đón đỡ, chưởng phải ra một chiêu Phong Quyển Tàn Vân đánh vào hông Lưu Lãng Thiên Sứ.
Lưu Lãng Thiên Sứ kêu lên "đến thì đỡ", thu chưởng xoay người,

lưng đưa về phía đối phương, chân phải bước lên một bước, khuỷu tay trái thúc mạnh ra chiêu Bạch Hạc Triển Xí, quay lưng về phía kẻ địch, có chỗ thất thế, rất dễ bị kẻ địch lợi dụng đánh trả.
Lệ Kiệt đắm mình mấy mươi năm trong chưởng pháp, đối với chưởng pháp các môn phái đều đã tìm hiểu, nên vừa thấy Lưu Lãng Thiên Sứ thu chưởng xoay người để hở lưng cho mình, đã đoán rằng ông ta sẽ ra chiêu Bạch Hạc Triển Xí, nên y không những dùng thân pháp ảo diệu tránh qua mà còn theo bệnh bốc thuốc, lập tức ra một đòn Tiểu Thiên Tinh chưởng giáng vào huyệt Chí Đường của Lưu Lãng Thiên Sứ.
"Bình" một tiếng, huyệt Chí Đường của Lưu Lãng Thiên Sứ đã bị trúng chưởng.
Huyệt Chí Đường Ở dưới huyệt Đại Truỵ chỗ đốt xương sống thứ mười bốn ngang ra ba thốn, thuộc Thận kinh, nếu bị chưởng lực đánh trúng, sau ba ngày sẽ phát cười mà chết.
Lưu Lãng Thiên Sứ trúng chưởng, toàn thân chấn động, kế đó quả nhiên cười rộ "hô hô hô" một tràng.
Lệ Kiệt không ngờ rằng mình phản kích lại đắc thủ trước, lúc ấy mừng rỡ như điên, nhưng đúng lúc y đang định bổi thêm một đao thì chợt thấy Ma huyệt đau nhói lên, toàn thân tê rần một cái, lập tức ngã lăn ra đất.
Một đòn này khiến y hồn phi phách tán, kêu lên thất thanh:
- Trời ơi! Ngươi... ngươi không bị thương à?
Y cho rằng mình giáng trúng đối phương một chưởng, lực đạo đủ tan bia nát đá, theo lẽ Lưu Lãng Thiên Sứ không thể nào không chút hể hấn gì, mà lúc ấy y nhìn thấy đối phương chẳng có chút gì là có vẻ bị thương, nên kinh sợ ngờ vực khôn xiết.
Lưu Lãng Thiên Sứ quả không hề bị thương, ông ta cười hì hì nói:
- Thật có lỗi, già này nếu không thi hành quỷ kế thì rất khó đánh đổ được ngươi trong mười chiêu.
Lệ Kiệt mặt xám như đất, run lên nói:
- Ngươi... chẳng nhẽ ngươi đã luyện được Vô Tướng Thần Công?
Lưu Lãng Thiên Sứ gật đầu nói:
- Đúng vậy, cho nên một chưởng vừa rồi của ngươi đối với lão phu cũng như gãi ngứa.
Lệ Kiệt thở hắt ra một cái, nhắm mắt không nói gì nữa.
Lưu Lãng Thiên Sứ cũng không cao hứng nói chuyện với y, ông ta ôm xác Trường Cước Cương Thi ra khỏi đường vứt vào một đám cỏ rậm rồi quay lại cạnh Du Băng Viên đang ngồi, nở một nụ cười hiền từ móm mém hỏi:

- Có khá hơn chút nào không?
Du Băng Viên nhỏm dậy, nhìn ông ta một hồi rồi khích động hỏi lại:
- Lão nhân người đúng là Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam à?
Lưu Lãng Thiên Sứ cười đáp:
- Phải đấy, tuy già này đã giấu họ chôn tên từ lâu nhưng nếu có ai nhận ra thì cũng chỉ còn cách thừa nhận.
Du Băng Viên cao hứng Vô cùng, nói:
- Vậy cháu phải gọi người là dượng, cháu tên Du Băng Viên, là con Thánh Hiệp Du Lập Trung.
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Mới rồi nếu không nghe ngươi tự xưng là Du Băng Viên, già này cũng chẳng ra tay giúp ngươi đâu!
Du Băng Viên hớn ha hớn hở hỏi:
- Sao hôm nay dượng lại xuất hiện Ở đây?
Lưu Lãng Thiên Sứ đáp:
- Hôm nay đi ngang Thanh Nguyên, thấy Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi đuổi theo sau ngựa của ngươi, sinh nghi nên đuổi theo xem thử, không ngờ ngươi lại là con gái Du minh chủ... ồ! Mới rồi ngươi nói rằng nếu không giết chết hai người này sẽ có ba đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh bị hại, chuyện đó là thế nào vậy?
Du Băng Viên cười nói:
- Mới rồi cháu nói sai, là hai chứ không phải ba vị đặc sứ áo vàng...
Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- Hai vị nào?
Du Băng Viên nói:
- Thân Thủ Tướng Quân MỘ Dung Tùng và Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng, họ giả mạo Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông Từ Tam Giáp trà trộn vào Phục Cừu Bang.
Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- Rối bị hai người này biết à?
Du Băng Viên nói:
- Không phải, họ vẫn chưa biết, nhưng nếu để họ về tới Phục Cừu Bang thì họ sẽ biết Hận Thiên ông và Tam Cước Kỳ Lân trong bang là giả.
Lưu Lãng Thiên Sứ không hiểu hỏi:
- Nói vậy nghĩa là sao?
Du Băng Viên đáp:
- Chuyện này muốn hiểu rõ thì phải nói từ đầu.
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Già này rời Đồng Tâm Minh gần hai mươi năm, đang muốn biết

Đồng Tâm Minh gần đây ra sao, ngươi nói rõ xem nào.
Rối đó Du Băng Viên liến đem chuyện Tam Tuyệt Độc Hồ bày mưu cứu bảy mươi mốt ma đầu trong Chính Tâm Lao, rối Sử Tinh hóa thân thành Vô Danh Ma lãnh đạo quần ma tổ chức thành Phục Cừu Bang đối đầu với Đồng Tâm Minh mọi chuyện đã qua kể hết lại một lượt, nói tới nửa giờ, rối mới đem chuyện mình gặp sự cố kể ra.
Lưu Lãng Thiên Sứ nghe xong thở dài sườn sượt nói:
- Thật không ngờ Sử Tinh ngày xưa lại biến thành một nữ ma đầu làm hại võ lâm, nhưng tại sao thêm Du Băng Viên nói:
- Nghe nói vì ngày xưa cha cháu không cưới bà ta làm vợ, nên vì yêu mà thành hận.
Lưu Lãng Thiên Sứ than:
- Cha ngươi mà lấy bà ta, bà ta lại hạnh phúc sao?
Du Băng Viên ngạc nhiên hỏi:
- Ý dượng nói là cho dù năm xưa cha cháu cưới bà ta, cũng chưa chắc gì bà ta thấy hạnh phúc phải không?
Lưu Lãng Thiên Sứ gật đầu nói:
- Đúng thế, trừ phi lúc ấy Đồng Tâm Minh thả cha bà ta là Sử Gia Điển ra, thì bà ta với lệnh tôn mới nói được tới chuyện hạnh phúc, nhưng Đồng Tâm Minh không thể thả cha bà ta được.
Du Băng Viên gật gật đầu nói:
- Nếu bà ta nghĩ được tới chuyện ấy thì đã không làm điều bậy bạ như thế này.
Lưu Lãng Thiên Sứ lặng lẽ cười một tiếng nói qua chuyện khác:
- Mới rồi ngươi nói tới Vũ Duy Ninh nào đó, hiện y đang giả mạo làm thợ xây dựng vào dò xét tổng đàn Phục Cừu Bang à?
Du Băng Viên đáp:
- Đúng thế, tổng đàn của họ xây dựng trong núi Lữ Lương, cháu đang định về báo lại cho cha cháu, không ngờ hôm nay lại gặp phải hai lão ma đầu này trong thành Thanh Nguyên.
Lưu Lãng Thiên Sứ đưa mắt nhìn qua Lệ Kiệt nói:
- Nói như thế, không thể thả gã ác Trương Phi này ra.
Du Băng Viên nói:
- Dĩ nhiên, nếu y mà trốn về tới Phục Cừu Bang thì Vũ Duy Ninh và hai vị đặc sứ MỘ Dung, Cái kể như xong đời.
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Vậy bây giờ ngươi tính xử trí y thế nào?
Du Băng Viên nói:
- Tốt nhất là đem y về Đồng Tâm Minh, có điều một đứa con gái như cháu mà đưa y đi thì trên đường rất bất tiện.

Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- Già này đưa y đi thì sao?
Du Băng Viên cả mừng nói:
- Hay quá! Cháu đang muốn xin lão nhân người cùng đi đây.
Lưu Lãng Thiên Sứ đứng dậy nói:
- Vậy thì đi thôi! Việc không chậm được nữa rồi

Hồi 94
Trận đánh cuối cùng

Một buổi tối hai tháng sau, Vô Danh Ma đột nhiên dẫn quần ma lên chỗ tổng đàn chưa xây xong trên núi Lữ Lương.
Trong đám ma đầu đi theo có Thân Thủ Tướng Quân MỘ Dung Tùng và Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng giả mạo Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông.
Vô Danh Ma vừa tới nơi, lập tức gọi đốc công tổng đàn là Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt tới hỏi:
- Tiến độ xây dựng thế nào?
Hắc Thủ Ma cung kính đáp:
- Nhanh hơn dự định, đã bài trí được một nửa số phòng rồi.
Vô Danh Ma hỏi:
- Có phát sinh chuyện gì không?
Hắc Thủ Ma lại đáp:
- Không có, tất cả đều thuận lợi.
Vô Danh Ma hỏi:
- Trường Cước Cương Thi và ác Trương Phi về tới chưa?
Hắc Thủ Ma nói:
- Không có, hai người ấy chưa tìm tới bang chủ sao?
Vô Danh Ma nói:
- Đúng thế. Ta phái họ tới Thanh Phong tiêu cục Ở Thọ Dương giả nhận ba ngàn cân vàng để dụ người Đồng Tâm Minh theo dõi.
Hắc Thủ Ma nói:
- Vậy có thể họ đã bị kẻ địch theo sát nên chưa dám về ngay.
Vô Danh Ma gật gật đầu, lại hỏi:
- Hiện tại có bao nhiêu người thợ xây dựng đang làm việc?
Hắc Thủ Ma nói:

- Hai mươi người, đợt thứ ba.
Vô Danh Ma hỏi:
- Bốn mươi hai người đợt trước đâu?
Hắc Thủ Ma nói:
- Thuộc hạ theo lời dặn của bang chủ, đã bí mật giết cả rồi.
Vô Danh Ma nói:
- Tốt, bây giờ ngươi lập tức ra tay giết hai mươi người này đi.
Hắc Thủ Ma ngơ ngác nói:
- Nhưng mà chưa hoàn thành toàn bộ công trình...
Vô Danh Ma lạnh lùng nói:
- còn bao nhiêu sẽ do chúng ta tự làm lấy!
Hắc Thủ Ma ạ một tiếng hỏi:
- Bang chủ quyết định sử dụng tổng đàn ngay phải không?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Đúng thế. Gần đây Đồng Tâm Minh phái người ngựa đi dò xét khắp nơi, cố tìm ra tung tích bọn ta, bọn ta không thể nào đi lại rối lên bên ngoài được.
Hắc Thủ Ma không hỏi nữa, khom người đáp:
- Được rồi, hiện giờ bọn họ đang ngủ, đúng là lúc ra tay!
Nói xong quay người bước xuống địa thất.
Nguyên nơi họ xây dựng tổng đàn là Ở trong lòng một ngọn núi cao vút giữa dãy Lữ Lương, đường vào Ở sau một phiến đá lớn, địa thế kín đáo dị thường, từ chân núi nhìn lên chẳng trông thấy chút dấu vết gì cả. Nhưng toàn bộ kiến trúc trong lòng núi thì hình thế như một ngôi bảo lớn, mặt trước có rất nhiễu phòng ốc và thông đạo, dĩ nhiên càng có nhiều cơ quan để giết người.
Hắc Thủ Ma dẫn đầu quần ma tiến vào trong lòng núi, thắp một ngọn đèn dầu rối đưa bọn Vô Danh Ma tới một gian khách sảnh lớn, hạ giọng nói:
- Xin bang chủ và các vị ngồi nghỉ Ở đây đợi thuộc hạ đi làm việc.
Vô Danh Ma hỏi:
- Có cần người giúp không?
Hắc Thủ Ma lắc đầu nói:
- Không cần, nhiễu người lại rối việc.
Y thi lễ rối bước ra ngoài đại sảnh, rút ra một ngọn đoản đao, nhẹ chân bước vào một gian phòng.
Trong hai tháng nay, y đốc thúc hai mươi người thợ xây dựng với Cách thức là chia làm mười nhóm, mỗi nhóm hai người phụ trách bài trí một gian phòng, sáng dậy làm việc trong phòng, tối ngủ luôn trong đó, không để hai mươi người ngủ chung một nơi, nên lúc này y ra tay

giết hai mươi người có thể nói là dễ dàng như nhấc tay.
Mỗi gian phòng đều có một ngọn đèn, có cửa, nhưng vì là trong lòng núi, cần có không khí lưu thông nên lúc đám thợ ngủ đều để cửa phòng mở toang.
Y bước vào gian phòng đầu tiên, thấy hai người thợ cởi trần nằm ngay dưới đất ngáy khò khò, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười quỷ quyệt, thầm nhủ: "Các vị, các vị đã làm việc Ở đây hai tháng, mỗi người đều đã lãnh sáu mươi lạng bạc tiền công, xin lỗi, các vị không có cơ hội để tiêu số bạc trên người nữa rồi." Y lặng lẽ tới cạnh một người thợ ngôi xuống, đưa tay trái dùng sức bịt chặt miệng người thợ, tay phải cầm đoản đao ấn mau xuống, sột một tiếng, đâm trúng vào tâm oa người thợ.
Người thợ ấy trong chớp mắt bị bịt miệng cũng bị đâm một nhát trí mạng vào tâm oa, nên trong thực tế thì chưa thức dậy đã chết rồi.
Hắc Thủ Ma chờ khi tay chân người ấy đờ ra không còn giãy giụa nữa mới rút tay trái lại, giật đoản đao ra, lại giết tiếp người còn lại... Y hành sự mười phần êm ái mau lẹ, giết một mạch tám người thợ mà không hề gây ra một tiếng động.
Nhưng khi y bước vào phòng thứ năm, ra tay toan giết người thợ thứ chín thì phát sinh sự việc bất ngờ.
Người thợ thứ chín ấy họ Bạch tên Tam Nghĩa, tức là Vũ Duy Ninh! Chàng vốn đã ngủ rồi, nhưng khi Hắc Thủ Ma bước vào phòng chàng lập tức tỉnh dậy ngay.
Lúc chàng phát hiện ra Hắc Thủ Ma bước vào phòng, bèn vội nhắm mắt lại làm ra vẻ đang ngủ say, vì nghĩ rằng Hắc Thủ Ma đi tuần xem xét, nhưng lúc thấy Hắc Thủ Ma bước tới ngồi xuống cạnh chàng giật nảy mình. Tuy chàng không ngờ đối phương ra tay giết đám thợ xây dựng đêm nay, nhưng thấy đối phương rón rén tới sát bên cạnh ngồi xuống biết là không phải chuyện hay, nên vội vàng ngấm ngầm vận công để phòng. Hắc Thủ Ma dường như không thấy người thợ "Bạch Tam Nghĩa" này có chỗ nào khác mọi người, y vẫn dùng cách đã giết tám người thợ kia, tay trái bịt chặt miệng Vũ Duy Ninh, đoản đao trong tay phải ấn mạnh đâm vào tâm oa chàng.
Nhưng Vũ Duy Ninh ra tay còn mau hơn y, vừa phát hiện bàn tay đối phương đi lên miệng mình, lập tức vung chưởng đánh ra.
"Bùng" một tiếng trúng giữa ngực Hắc Thủ Ma, phát chưởng mạnh đến nỗi đánh Hắc Thủ Ma tung ra phía sau, gáy đập vào tấm vách sắt, trong chớp mắt ngất đi luôn.
Dương Nhị cùng phòng với chàng nghe tiếng động giật mình tỉnh dậy, đưa mắt nhìn qua, vừa thấy Hắc Thủ Ma khóe miệng tuôn máu

nằm lăn dưới vách sắt, bất giác cả kinh. Vũ Duy Ninh sợ y kêu lên, vội vươn tay bịt miệng, hạ giọng nói:
- Đừng kêu! Ngươi mà kêu một tiếng, bọn ta chết cả đấy!
Dương Nhị hoàn toàn chẳng hiểu gì, trên mặt hiện ra vẻ sững sờ khiếp hãi.
Vũ Duy Ninh vẫn bịt chặt miệng, lại hạ giọng nói:
- Ngươi nghe ta nói đây, lão họ Thẩm này là một tay cường đạo chuyên giết người cướp của, y mướn bọn ta xây dựng phòng ốc dưới đất này, lại không cho chúng ta biết đây là chỗ nào, rõ ràng là có ý xấu, mới rồi y lặng lẽ vào phòng, cầm đao toan giết chết hai người bọn ta, may mà ta phát giác ra...
Chàng múa lưỡi một lúc, thấy Dương Nhị đã nghe rõ, bèn nới bàn tay bịt mồm y ra, lại nói:
- Ngươi chờ Ở đây, ta ra ngoài xem có thể chạy trốn không.
Dương Nhị sợ khiếp vía cứ run lên từng chặp, bèn kéo giữ chàng lại nói:
- Không, chúng ta cùng đi.
Vũ Duy Ninh thoáng nghĩ ngợi, gật đầu nói:
- Cũng được, ngươi theo sát lưng ta, đi cho nhẹ chân, tuyệt đối không được gây ra tiếng động, rõ chưa?
Dương Nhị gật gật đầu, hổi hộp tới mức không nói ra được câu nào.
Vũ Duy Ninh nhẹ chân bước ra cửa phòng, thò đầu ra nghe ngóng, thấy đường thông đạo không có một ai, bèn khoa chân bước ra, từng bước từng bước tiến về phía cửa ra.
Dương Nhị theo sát lưng chàng, hai người đi qua cửa bốn gian phòng phía trước, thấy tám người thợ nằm trong vũng máu, Dương Nhị lại càng sợ tái xanh mặt mũi, hai chân nhũn ra. Vũ Duy Ninh thấy y cứ run bắn lên, sợ y gây ra tiếng động, bèn dừng bước hạ giọng nói: "Trước mắt là phòng khách lớn, có thể có nhiều cường đạo đang Ở đó, ta ra xem thử, ngươi tạm thời núp vào trong phòng kia đi.
Dương Nhị rên lên nói:
- Nếu chúng ta chạy không thoát, thì... thì làm sao?
Vũ Duy Ninh an ủi:
- Không sợ, lão hán có biết vài môn võ công, có thể liều mạng với chúng một phen.
Nói xong đẩy Dương Nhị vào căn phòng đầu tiên cạnh thông đạo. Kế đó chàng tiện tay cầm lấy một thanh sắt trong phòng, bước trở ra thông đạo, lại tiến về phía phòng khách lớn.
Tới gần phòng khách lớn, đã nghe trong đó có tiếng nhiễu người trò chuyện, chàng ngưng thần nghe ngóng một hổi, nghe thấy có giọng

Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Ngọc Diện Hoa Thi, Độc Nương Tử và bọn đi cùng, trong lòng rúng động hoảng sợ.
Chàng không ngờ tổng đàn xây dựng chưa xong mà bọn Vô Danh Ma đã tới, chẳng lạ gì Hắc Thủ Ma lại giết người sớm thế, dường như Vô Danh Ma đã quyết định sử dụng tổng đàn ngay... Bây giờ mình làm sao trốn đây?
Cửa ra Ở phía trước phòng khách lớn, có một đường rút khác thì chưa làm xong, ai muốn ra cũng phải qua phòng khách lớn. Nhưng lúc này Ở đó đang có năm sáu chục lão ma đầu của Phục Cừu Bang! Ngoài ra trong đó còn có hai vị đặc sứ giả mạo Tam Cước Kỳ Lân và Hận Thiên ông là Thân Thủ Tướng Quân và Bắc Hải Ngư ông, bọn họ đã báo cáo với Vô Danh Ma là giết chết Vũ Duy Ninh rồi, đêm nay mà mình bị bắt, há chẳng làm liên lụy cho cả hai người sao?
Đang lúc chàng lòng như lửa đốt, chợt nghe Vô Danh Ma nói:
- Không biết Thẩm Phỉ Đạt làm xong chưa, vị nào vào đó xem sao?
Lại nghe một người nói:
- Để thuộc hạ vào xem ra sao.
Câu nói vừa dứt đã nghe tiếng chân bước vào đường thông đạo.
Vũ Duy Ninh nghe thấy hoảng sợ, vội quay người trở lại gian phòng Dương Nhị núp, hạ giọng nói mau:
- Nằm xuống mau, có người tới đấy.
Dương Nhị hoảng sợ hỏi:
- Ai thêm Vũ Duy Ninh nói:
- Không biết, ngươi mau bôi máu lên người nằm xuống giả chết đi!
Dương Nhị theo lời bốc một vũm máu bôi lên bụng, vội vàng nằm xuống làm như đã chết.
vũ Duy Ninh thì núp vào sau cánh cửa, thi triển công phu Bích Hổ Du Tường núp phía trên cửa sắt.
Chàng dự định nếu có thể thì bắt sống lão ma bước vào làm con tin, để buộc bọn Vô Danh Ma phải thả cho mình chạy.
Trong phút chốc tiếng chân người đã tới gần. Tiếp theo một bóng người dừng lại trước chỗ cửa sắt vào phòng.
Người mới tới đứng Ở cạnh cửa, như là quan sát ba cái xác chết, vừa thấy Dương Nhị đang run cầm cập, trong miệng phát ra một tiếng hừ nhỏ, lập tức bước vào.
Dương Nhị biết người tới đã thấy mình run lên, trong lòng quá đỗi hoảng sợ, không dám giả chết nữa, lổm cổm bò dậy, dập đầu lia lịa cầu khẩn nói:
- Xin hảo hán tha mạng! Tiểu nhân không được chết! Ơ nhà tiểu nhân còn có...

Vũ Duy Ninh thừa cơ phóng ra, thanh sắt trong tay đâm vào huyệt Mệnh Môn sau lưng đối phương.
Chàng ra tay tuy nhanh nhưng vẫn không qua kịp đôi tai của đối phương, chỉ thấy người mới tới thân mình vọt lên, tay phải thuận thế đẩy ra, vừa vặn điểm vào đầu thanh sắt đâm tới.
Trong chớp mắt này Vũ Duy Ninh đã nhận ra diện mạo của y, trong lòng cả mừng vội truyền âm nói:
- Cái đặc sứ đấy phải không?
Té ra người tới là Bắc Hải Ngư ông Cái Văn Hùng giả mạo Hận Thiên ông Từ Tam Giáp.
Bắc Hải Ngư ông đang định phát chưởng, nghe câu nói truyền âm vội dừng tay, mắt lóe lên ánh nghi ngờ lạ lùng hỏi:
- Các hạ là ai?
ông ta vẫn chưa biết Vũ Duy Ninh và Du Băng Viên vâng lệnh Du minh chủ đi do thám tổng đàn của Phục Cừu Bang, càng không biết người thợ già trước mặt là Vũ Duy Ninh cải trang, nên trong lòng rất hoảng hốt nghi ngờ.
Vũ Duy Ninh lại truyền âm nói:
- Tiểu nhân là Vũ Duy Ninh đây.
Bắc Hải Ngư ông Vô cùng kinh ngạc, truyền âm hỏi:
- Ngươi là Vũ Duy Ninh sao? Tại sao ngươi lại Ở đây?
Vũ Duy Ninh truyền âm nói:
- Chuyện ấy để sau sẽ thưa, bây giờ phải giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt đã - Cái đặc sứ có cách nào giúp tiểu nhân chạy thoát không?
Bắc Hải Ngư ông cũng biết tình hình nguy cấp, nhưng lại không nghĩ ra cách giúp chàng thoát hiểm, bất giác chau mày hỏi:
- cụm phòng dưới đất này có đường nào thoát ra không?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Có, nhưng chưa làm xong.
Bắc Hải Ngư ông bước ra cửa phòng nhìn nhìn ra ngoài, lại hỏi:
- Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt là do ngươi thu thập phải không?
Vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Vâng, y đang nằm Ở căn phòng thứ năm.
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Hiện bọn Vô Danh Ma đều đang Ở phòng khách lớn, muốn xông ra sợ không thể được...
Vũ Duy Ninh nói:
- Lừa bọn họ rời khỏi chỗ đấy được không?
Bắc Hải Ngư ông chợt động linh cơ vội nói:

- Đủng, chỉ còn cách lừa bọn họ rời khỏi chỗ ấy thôi. Bây giờ hai người các ngươi tiếp tục giả chết, lão phu tới phòng thứ năm la lớn, bọn Vô Danh Ma nghe tiếng la nhất định sẽ ào tới đó, các ngươi chờ bọn họ chạy qua rồi sẽ chạy ra ngoài!
Vũ Duy Ninh gật đầu khen hay, lập tức lấy máu trên mặt đất bôi lên chỗ tâm khẩu, nhìn Dương Nhị hạ giọng nói:
- Dương Nhị, vị này là một người bạn của lão hán, y sẽ giúp chúng ta trốn chạy. Bây giờ phải tiếp tục giả chết, lần này ngươi không được run, nếu không thì chắc chắn chết đấy!
Dương Nhị vâng dạ lia lịa, lại nằm xuống đất, nhưng vì quá đỗi sợ hãi nên tay chân cứ run bần bật không kìm được.
Vũ Duy Ninh thấy y không có cách nào trấn tĩnh được, đành xuất thủ điểm vào Ma huyệt và Á huyệt của y, rồi chính mình cũng lăn ra đất giả chết.
Bắc Hải Ngư ông lúc ấy nép người bước ra khỏi phòng, lao vào căn phòng thứ năm, thấy Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt nằm yên lặng rồi, bèn trở ra cửa, kêu thất thanh:
- Không xong rồi! Bang chủ vào đây mau!
Năm sáu mươi người bọn Vô Danh Ma đang ngồi Ở khách phòng lớn vừa nghe tiếng "Hận Thiên ông Từ Tam Giáp" kêu lớn, biết là có biến, lập tức nhất tề nhảy cả dậy, nhao nhao lao vào đường thông đạo Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc lớn tiếng gọi:
- Không được đi cả, phải để vài người Ở lại giữ chỗ này.
Thân Thủ Tướng Quân MỘ Dung Tùng giả mạo Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long lập tức nói ngay:
- Được, để tại hạ phụ trách việc giữ cửa chỗ này cho!
ông ta đầu óc nhạy bén, biết ngay rằng trong thông đạo bất kể là xảy ra biến cố gì là cũng đều có hại cho Phục Cừu Bang và có lợi cho Đồng Tâm Minh nên quyết định Ở lại chỗ phòng khách lớn chờ cơ hội hành động.
Trong phòng khách chỉ còn có ông ta và Độc Nương Tử Hắc Minh Châu.
Thân Thủ Tướng Quân rảo bước lại gần cửa thông đạo nhìn vào, miệng nói:
- Chẳng biết trong kia xảy ra chuyện gì?
Độc Nương Tử Hắc Minh Châu nói:
- Có thể là có địch nhân xâm nhập!
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Việc xây dựng tổng đàn này Vô cùng bí mật, sao lại có địch nhân xâm nhập kìa?

ĐỘC Nương Tử nói:
- Cũng có thể người Đồng Tâm Minh giả mạo làm thợ xây dựng trà trộn vào!
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Lão phu không tin lại có chuyện đó.
Độc Nương Tử cười cười hỏi:
- Nếu không, Hổ lão cho rằng trong kia xảy ra chuyện gì?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Có thể trong đám thợ có người nào đó luyện võ công, lúc Thẩm Phi Đạt ra tay bị y phát giác...
Độc Nương Tử cười hỏi:
- Rồi Thẩm Phi Đạt bị y giết chết chứ gì?
Thân Thủ Tướng Quân gật đầu đáp:
- Rất có thể là vậy.
ông ta nói tới đó đã nhìn thấy trong thông đạo có một người thợ già cắp một người phóng nhanh ra, trong lòng chấn động, bèn dùng lối truyền âm nhập mật hỏi mau:
- Ai tới đó?
Vũ Duy Ninh vừa nhìn thấy người đứng chặn chỗ thông đạo là "Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long", trong lòng cả mừng vội truyền âm đáp:
- MỘ Dung đặc sứ, tiểu nhân là Vũ Duy Ninh đây.
Thân Thủ Tướng Quân Vô cùng bất ngờ, nhưng rất mau lẹ hiểu ra ngay phải dùng thủ đoạn thế nào để đối phó với tình huống này, lập tức quay nhìn Độc Nương Tử hạ giọng gọi:
- Lại đây mau! Có người chạy ra kìa!
Độc Nương Tử thân hình chớp lên một cái đã tới sát cửa thông đạo, vừa đưa đầu vào trong nhìn vừa hỏi:
- Là ai...
Lúc bà ta mở miệng hỏi thì cũng đã nhìn thấy trong thông đạo có một người thợ già cắp một người thợ trung niên lao tới, song cũng đúng lúc ấy huyệt Long Môn Ở hông bà ta đã bị Thân Thủ Tướng Quân phóng chỉ điểm trúng.
Chuyện này dĩ nhiên khiến bà ta giật mình hoảng sợ, nhưng bà ta vừa mở miệng định kêu lên thì Thân Thủ Tướng Quân lại vỗ ra một chưởng đập trúng trán bà ta, đầu mặt vỡ nát, óc máu bay tung tóe, không kêu lên được một tiếng, ngã vật ra đất đứt hơi chết luôn.
Bà ta ngã xuống rồi, Vũ Duy Ninh cũng vừa ôm Dương Nhị nhảy qua xác bà ta tung người vào phòng khách lớn.
Thân Thủ Tướng Quân truyền âm hỏi mau:
- Lại còn có ai nữa thế này?

vũ Duy Ninh truyền âm đáp:
- Không có, chỉ có một mình tiểu nhân thôi.
Thân Thủ Tướng Quân lại hỏi:
- Hắc Thủ Ma bị ngươi giết chết rồi à?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Vâng, MỘ Dung đặc sứ giết chết Độc Nương Tử rồi, không thể Ở đây được nữa, chúng ta cùng chạy thôi!
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Không, lão khiếu hóa tự có cách thu xếp, ngươi chạy mau đi.
Vũ Duy Ninh hỏi:
- Phía ngoài có ai không?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Dường như không có.
vũ Duy Ninh không dám chần chừ, lập tức xốc Dương Nhị phóng ra ngoài.
Thân Thủ Tướng Quân độ chừng chàng đã chạy ra khỏi lòng núi, mới giả bộ hoảng sợ kinh hãi kêu ầm lên:
- Ai da! Lao huynh, ngươi làm gì vậy? Bang chủ ra đây mau, Lao Kiến Xương giết chết Độc Nương Tử rồi!
Quần ma đang trong thông đạo tìm kiếm địch nhân nghe tiếng cả kinh, ào ào lao trở ra phòng khách lớn, thấy Độc Nương Tử chết lăn dưới đất, ai cũng hoảng sợ ngây người, một lúc lâu không nói được cau nao.
Vô Danh Ma vội theo sau quần ma lao ra phòng khách lớn, bà ta cúi xuống xem xét cẩn thận chỗ vết thương trí mạng trên đầu Độc Nương Tử, rồi mới từ từ ngước mắt nhìn "Tam Cước Kỳ Lân Hổ Hóa Long" trầm giọng hỏi:
- Chuyện này đầu đuôi thế nào?
Thân Thủ Tướng Quân dáng vẻ bi thương phẫn hận nói:
- Lúc thuộc hạ và bà ta giữ chỗ cửa thông đạo, chợt thấy Lao huynh tay bế một người từ trong phóng ra...
Vô Danh Ma ngắt lời hỏi:
- Ngươi có nhìn thấy rõ ràng là Tiếu Trung Đao Lao Kiếm Xương không?
Thân Thủ Tướng Quân gật đầu quả quyết đáp:
- Không sai!
Vô Danh Ma chau mày nói:
- Sau đêm rời khỏi bí cốc đến nay Lao lão và Nam Cung lão bị mất liên lạc, rất có thể hai người đã bị rơi vào tay Đồng Tâm Minh, ta nghĩ rằng người vừa mới rồi ngươi nhìn thấy ắt là giả mạo!

Thân Thủ Tướng Quân giả bộ kinh ngạc nói:
- Chẳng lẽ người Đồng Tâm Minh giả mạo à?
Vô Danh Ma gật đầu nói:
- Nhất định là thiết Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Nhưng mà làm sao Đồng Tâm Minh biết tòa tổng đàn mới này của bản bang?
Vô Danh Ma nói:
- ĐÓ là một điều chưa hiểu nồi. Còn có một điều khác là nếu Lao lão đã tới đây, tại sao mới rồi Thẩm Phỉ Đạt không báo ta biết.
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Chuyện ấy thì phải chờ hỏi Thẩm Phi Đạt.
Vô Danh Ma nói:
- Y chết rồi!
Thân Thủ Tướng Quân hoảng sợ nói:
- A! Vậy thì nhất định Lao Kiếm Xương giả giết y rồi, gã kia nghe nói chúng ta tới cả tổng đàn, tự biết không có cách nào giả mạo nữa nên giết Thẩm Phỉ Đạt đấy.
Tam Tuyệt Độc Hồ cười nhạt hỏi ngay:
- Y giết Thẩm Phi Đạt để làm gì?
Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình nói:
- Để chạy trốn!
Tam Tuyệt Độc Hồ khịt mũi, nhìn y hỏi:
- Nói vậy là sao?
Cung Quang Đình đáp:
- Y biết bọn ta phát hiện ra Thẩm Phi Đạt chết rồi ắt sẽ tiến vào tìm kiếm, lúc ấy y sẽ thừa cơ xông ra.
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Vậy người y cứu là ai?
ĐỘC Mục Cuồng nhìn qua Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Chuyện đó phải hỏi Hổ huynh, vì những gì xảy ra Ở đây chỉ có một mình Hổ huynh nhìn thấy.
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Người y cứu là một hán tử trung niên, dường như là một người thợ.
Tam Tuyệt Độc Hồ hỏi:
- Y cứu một người thợ tầm thường như vậy để làm gì?
Thân Thủ Tướng Quân lắc lắc đầu tỏ ý không hiểu.
Vô Danh Ma nói:
- Chuyện ấy đoán không khó, y cứu người thợ trung niên ấy là để muốn biết tình hình bố trí trong tổng đàn của bọn ta!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:

- Phải rồi, chỉ vì là thế thôi.
ĐỘC Mục Cuồng nói:
- Nếu như thế thì tòa tổng đàn này lại không thể sử dụng được nữa rồi!
Vô Danh Ma quả quyết nói:
- Không, ta quyết định lợi dụng chỗ này quyết một phen thắng phụ với Đồng Tâm Minh!
Tam Tuyệt Độc Hồ nói:
- Nhưng các cơ quan mặt trong còn chưa lắp đặt xong, đường lui cũng chưa hoàn thành, sợ là không dễ khắc địch chế thắng đâu!
Vô Danh Ma nói:
- Du lão tặc biết được bọn ta Ở đây rồi, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng nữa mới tới được. Mà tất cả chỗ còn lại thì chỉ mười ngày nữa là làm xong.
Tam Tuyệt Độc Hồ dường như vẫn chưa yên tâm, nhưng không nói gì nữa.
Vô Danh Ma lại nhìn qua Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Xin Hổ lão mang hai vị Hắc, Thẩm ra ngoài chôn, còn mọi người còn lại lập tức bắt đầu ra tay, cứ theo cách hôm qua ta dặn dò mà làm.
Bắc Hải Ngư ông giả mạo Hận Thiên ông Từ Tam Giáp hỏi:
- Còn mười người thợ kia xử trí thế nào?
Vô Danh Ma nói:
- Giết đi!
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Thuộc hạ thấy không cần giết họ ngay, mọi chuyện Ở đây trong mười ngày làm xong cả hay không chưa biết được, nên cứ tạm thời chưa giết bọn họ, sai họ cứ tiếp tục công việc là tốt nhất.
Vô Danh Ma nói:
- Ngươi dám đảm bảo trong mười người ấy không có người của Đồng Tâm Minh chứ?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Chuyện đó điều tra rất dễ, chỉ cần khám xét xem họ có dùng thuật dịch dung hóa trang không là được.
Vô Danh Ma dường như nóng ruột lo lắng, vẫyvẫytay nói:
- Được rồi, vậy thì Từ lão lo việc kiểm tra họ đấy!
Bắc Hải Ngư ông khom lưng vâng dạ, rồi bước vào đường thông đạo Thân Thủ Tướng Quân cũng bước vào thông đạo, ngoái nhìn không có ai để ý, bèn rảo chân sóng vai cùng Bắc Hải Ngư ông cùng đi, truyền âm hỏi:

- Cái huynh có biết người thợ mộc già là Vũ Duy Ninh hóa trang không?
Bắc Hải Ngư ông truyền âm đáp:
- Biết, lão phu còn nói chuyện với y mấy câu mà.
Thân Thủ Tướng Quân lại hỏi:
- Y có nói làm sao trà trộn được vào đây không?
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Chưa, y làm gì có thời gian...
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Y đã có mặt Ở đây, bọn Du minh chủ tới rồi cũng chưa biết chừng.
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Chỉ mong như thế, họ mà có thể tới đây trong vòng một vài ngày nữa mới có hy vọng phá được tòa tổng đàn này.
Hai người truyền âm nói chuyện tới đó thì đã đi tới ngoài gian phòng thứ năm. Thân Thủ Tướng Quân bước vào mang xác Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt trở ra phòng khách lớn.
ông ta tới nơi, lại vác xác Độc Nương Tử Hắc Minh Châu lên, ra khỏi phòng khách.
Lại đi qua một đường thông đạo dài mười mấy trượng, ra khỏi lòng núi, lúc ấy trời đã rạng sáng nhưng trong núi còn âm u. ông ta hai tay cắp hai cái xác tìm đường xuống núi, tới một chỗ đất trống dưới chân núi buông hai cái xác xuống, rút trường kiếm ra bắt đầu đào đất.
ông ta mới đào được hai, ba nhát đột nhiên dừng tay đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn khắp bốn phía rồi lộ vẻ ngờ vực nói:
- Kỳ quái, người hay rắn ấy nhỉ?
Bởi vì ông ta vừa nghe thấy bốn bên vang lên một tràng tiếng "sạt sạt,,, giống như tiếng nhiễu người từ bốn phương tám hướng rón rén đi tới, lại cũng giống như tiếng một đàn rắn đi qua.
Là người hay là rắn?
Là người!
Đang lúc ông ta tự nói lẩm bẩm một mình thì chợt bốn phía bóng người lố nhố xuất hiện, từ trong rừng cây lao ra hơn chục người!

Đề Ấn Giang Hồ

Hồi 95
Một trận thành công

ĐÓ là Thánh Hiệp Du Lập Trung, Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam, Du Băng Viên, Vũ Duy Ninh và các đặc sứ áo vàng của Đồng Tâm Minh gồm Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng, Thần Đà Tử Hầu Thông, Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên, Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến, Thiết Trượng ông Mạc Hiển Bình, Hắc Công Công Vũ Văn Đỉnh, Hắc Bà Bà Ngư Tri Xuân, Phi Long Trảo Vi Uy Lương, Nhất Đẩu Tiên Lý Trạch, Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa.
Thân Thủ Tướng Quân mở to mắt, vừa sợ vừa mừng nói:
- Các vị các vị đều tới cả rồi.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười nụ hỏi khẽ:
- MỘ Dung đặc sứ bất ngờ lắm phải không?
Thân Thủ Tướng Quân phấn khích đáp:
- Chứ sao! Thật không ngờ các vị lại tới mau như vậy - Lại có vị này...
ông ta đưa mắt nhìn Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam, mặt đầy vẻ lạ lẫm kinh ngạc nói:
- Có phải là lão đại ca Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam không?
Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam gật đầu cười nói:
- Hai mươi năm không gặp, không ngờ lão khiếu hóa ngươi còn nhận ra được già này.
Thánh Hiệp Du Lập Trung cười chen vào:
- Lư huynh tình cờ gặp tiểu nữ Ở Thanh Nguyên, y và tiểu nữ về Đồng Tâm Minh, biết được tung tích của mười một người bọn ta mới đuổi gấp theo họp mặt.
Nói tới đó, giơ tay chỉ lên núi hỏi:
- Tình hình hiện giờ ra sao?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Vô Danh Ma hiện đang chỉ huy quần ma lắp đặt cơ quan, bà ta cho rằng minh chủ sau nửa tháng nữa mới tới đây được, nên tính xây dựng gấp trong mười ngày, chuẩn bị lấy đây làm căn cứ để một phen tử chiến với Đồng Tâm Minh.
Du Lập Trung khẽ cười một tiếng nói:
- Nếu bà ta biết rằng chúng ta đã tới đây, không rõ sẽ nghĩ thế nào?
Thân Thủ Tướng Quân hỏi:
- Minh chủ quyết định ra tay ngay à?
Du Lập Trung gật đầu đáp:
- Đúng vậy, ngươi mau trở về gọi Cái đặc sứ ra đi.
Thân Thủ Tướng Quân mừng rỡ nói:
- Hay quá, nghe nói đường lui của tòa tổng đàn này chưa làm xong,

hiện tại chúng ta chỉ cần chặn Ở cửa vào, thì có thể có một mẻ lưới quét sạch bọn họ!
Nói xong tra kiếm vào vỏ, co người chuẩn bị vọt lên núi.
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa nói:
- Chờ một chút, lão ăn mày già!
Thân Thủ Tướng Quân vội dừng lại hỏi:
- Nhiếp huynh muốn lão khiếu hóa cầm mấy quả Tích Lịch Đạn vào trong kia phải không?
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa cười nói:
- Không phải Tích Lịch Đạn mà là cái này...
Vừa nói vừa móc túi ra tám vật hình tròn nhét vào tay Thân Thủ Tướng quân.
Thân Thủ Tướng Quân ngạc nhiên hỏi:
- cái này là đồ chơi gì vậy?
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa đáp:
- Đây là loại Tân Đạn lão phu mới sáng chế ra, gồm có tiêu, ớt và thuốc nổ trộn lẫn chế thành. Dùng sức ném mạnh xuống đất sẽ phát nổ, rất có hiệu quả trong việc đối phó với lũ chuột trốn núp trong hang núi hay địa thất. Lúc ngươi và Cái huynh ra rồi, cứ ném loại Tân đạn này ra, sẽ có một trường vui vẻ xem rất thích mắt đấy!
Thân Thủ Tướng Quân cười nói:
- Hà, Nhiếp lão huynh lắm trò màu mè quá, thật chẳng thẹn với cái tên Hỏa Dược Vương!
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa cười nói:
- Không khiến ngươi khen, thôi đi mau đi!
Thân Thủ Tướng Quân nhét tám quả Tân đạn vào người, lập tức vọt lên một cái, nhằm phía đỉnh núi lao lên.
Thánh Hiệp Du Lập Trung liên chỉ huy mọi người chia làm ba đường lên đỉnh núi, ai cũng thi triển khinh công lặng lẽ tiến sát tới chỗ cửa đường vào tổng đàn của Phục Cừu Bang.
Hơn mười người lén lên sát núp lại trong khu rừng cạnh đường vào lòng núi, yên lặng chờ Thân Thủ Tướng Quân và Bắc Hải Ngư ông ra rồi, sẽ xuất hiện chẹt ngang đường vào, tung lưới bắt sạch đám ma đầu của Phục Cừu Bang.
Lại nói Thân Thủ Tướng Quân tiến vào lòng núi xong, đi qua phòng khách lớn nhìn thấy Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ đang mở một tấm họa đổ chỉ trỏ, bèn bước tới nói:
- Khải bẩm bang chủ, thuộc hạ đã chôn cất hai vị Hắc, Thẩm xong roi.
Vô Danh Ma gật đầu Ờ một tiếng, chỉ vào một chỗ trên họa đổ nói:

- Xin Hổ lão tới chỗ phòng này giúp đỡ mọi người bài trí cơ quan.
Thân Thủ Tướng Quân khom lưng vâng dạ rồi cất bước vào thông đạo Tới nơi đã thấy trong phòng có hai mươi lão ma đầu đang bài trí các loại cơ quan, bày ra đủ loại bánh xe dây xích, Bắc Hải Ngư ông giả mạo Hận Thiên ông Từ Tam Giáp cũng trong số đó, lập tức bước tới gần khêu nhẹ một cái.
Bắc Hải Ngư ông hội ý, dừng tay hỏi một lão ma đầu bên cạnh:
- Lão huynh, đi giải chỗ nào vậy?
Thân Thủ Tướng Quân lập tức nói chen vào:
- Ở phía ngoài kia, để lão phu dắt ngươi đi.
Nói xong quay người đi liền.
Bắc Hải Ngư ông đi theo ông ta ra khỏi phòng, thấy trên thông đạo không có một ai mới truyền âm hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Thân Thủ Tướng Quân truyền âm đáp:
- Báo ngươi biết một tin mừng, bọn họ tới rồi!
Bắc Hải Ngư ông sửng sốt hỏi:
- Ai tới?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Cha con minh chủ, Vũ Duy Ninh, Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam và mười vị đặc sứ.
Bắc Hải Ngư ông hai mắt trố ra, kinh ngạc hỏi:
- Ngươi đùa đấy à?
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Đây là chỗ nào mà lão khiếu hóa dám đùa với ngươi!
Bắc Hải Ngư ông hỏi:
- Thật sao?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Thật mà!
Bắc Hải Ngư ông mừng rỡ nói:
- Còn có cả Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam à?
Đúng thế. Nghe nói là Du Băng Viên tình cờ gặp ông ta Ở thành huyện Thanh Nguyên, còn tình hình cụ thể thì lão khiếu hóa chẳng biết gì.
Bắc Hải Ngư ông hớn hở nói:
- Có Lưu Lãng Thiên Sứ ra tay giúp đỡ, Vô Danh Ma chắc chắn thua rồi!
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Minh chủ định ra tay ngay, bọn ta chạy ra thôi.
Bắc Hải Ngư ông hỏi:

- Chuẩn bị ra tay thế nào?
Thân Thủ Tướng Quân lấy ra bốn quả Tân Đạn đưa cho Bắc Hải Ngư ông nói:
- Đây là Tân Đạn của lão Nhiếp mới chế ra, lúc chúng ta chạy ra ngoài, dọc đường cứ ném cái này có thể tạo ra một trường hỗn loạn.
Bắc Hải Ngư ông đón lấy bốn quả Tân Đạn, mắt sáng lên hỏi:
- Ra tay bây giờ phải không?
Thân Thủ Tướng Quân đáp:
- Đúng rồi!
Bắc Hải Ngư ông nói:
- Vậy thì phải phát cho bọn này một quả trước.
Nói xong, giang thẳng tay ném luôn một quả Tân Đạn vào phòng.
"ám" một tiếng vang rền, trong gian phòng bốc lên một đám lửa khói mịt mù!
- ái cha!
- Mẹ ơi, chuyện gì thế này?
Hơn hai mươi lão ma đang lắp đặt cơ quan kêu la rối rít, lập tức bỏ chạy tán loạn, kế đó phát ho phát sặc ầm cả lên. Làn khói dày đặc chưa lan ra tới ngoài phòng, Thân Thủ Tướng Quân và Bắc Hải Ngư ông đã nghe thấy mùi cay xé mũi bốc lên, hai người không hẹn mà cùng nhảy mũimộtlúc!
Bắc Hải Ngư ông cười nói:
- Quả là lợi hại! Chạy mau!
Hai người lập tức chạy luôn ra ngoài, vừa qua một đoạn thông đạo, thấy trước mặt có mấy lão ma đầu chạy tới, đồng thanh hỏi:
- Xảy ra chuyện gì vậy?
Thân Thủ Tướng Quân kêu lên:
- Phòng đặt cơ quan phát nổ! Có lẽ có kẻ địch bên trong giở trò ma, các ngươi giữ chặt chỗ này, lão phu chạy ra báo với bang chủ.
Mấy tên ma đầu kia đã định chạy theo hai người ra ngoài, nhưng nghe thấy thế chỉ còn cách đứng lại. Bắc Hải Ngư ông chạy được mấy chục bước, lại quay người thẳng cánh ném một quả Tân Đạn, lập tức mấy tên ma đầu kia kêu la rầm lên trong thông đạo. Hai người lại chạy thêm một đoạn nữa, thấy Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ trước mặt chạy tới. Thân Thủ Tướng Quân kêu lớn:
- Bang chủ! Không xong rồi! Phòng đặt cơ quan đột nhiên phát nổ, có bảy, tám người chết rồi.
Vô Danh Ma vừa sợ vừa giận nói:
- Nhất định là gã Lao Kiến Xương giả đặt thuốc nổ, các ngươi mau đi khắp thông đạo báo cho mọi người, cấp tốc lui ngay ra ngoài!

Thân Thủ Tướng Quân và Bắc Hải Ngư ông đang không biết dùng cách gì lấp liếm để rời khỏi bà ta, nghe nói thế quá hợp ý mình, đồng thanh dạ ran, lại rảo chân chạy luôn ra ngoài. Tam Tuyệt Độc Hồ không rõ đã phát hiện được chỗ nào khả nghi, đột nhiên trầm giọng quát:
- Hổ Hóa Long! Từ Tam Giáp! Hai người đứng lại cho ta!
Thân Thủ Tướng Quân và Bắc Hải Ngư ông vốn đã vọt đi được vài bước, nghe thấy tiếng quát đời nào chịu dừng. Thân Thủ Tướng Quân lại thò tay móc ra một quả Tân Đạn cười lớn nói:
- Tả Khâu quân sư, ngươi ngửi thử cái này xem!
"ám" một tiếng, quả Tân Đạn lại nổ tung trên thông đạo, tro khói mù mịt như một đám mây trắng mau chóng lan ra! Chỉ nghe Vô Danh Ma rít lên ghê rợn:
- Giỏi lắm! Té ra là hai người các ngươi giở trò ma!
Câu nói vừa dứt, đã nghe bà ta ho sặc sụa nhảy mũi liên hồi.
Thân Thủ Tướng Quân sợ bà ta đuổi theo, chạy được vài bước lại ném một quả Tân Đạn nữa. Hai người vừa chạy vừa ném Tân Đạn, từng cụm từng cụm khói cay xé mắt xé mũi cứ xuất hiện sau lưng họ rồi từ từ lan ra...
Trong chớp mắt, hai người đã chạy ra tới ngoài núi. Thân Thủ Tướng Quân thuận tay kéo luôn cánh cửa sắt chỗ đường vào đóng lại không cho khói cay tràn ra ngoài. Bọn Thánh Hiệp Du Lập Trung núp trên rừng cây ngoài hang thấy họ ra tới lập tức túa ra nhao nhao hỏi:
- Thếnào rồi?
Thân Thủ Tướng Quân cười nói:
- Tân Đạn của Nhiếp đặc sứ quả nhiên thần kỳ không gì sánh được Bây giờ bọn họ đều ho hen khịt khạc cả trong kia, bọn ta cứ chờ mà bắt thôi.
Du Lập Trung hết sức vui mừng, nhìn qua Vũ Duy Ninh đứng cạnh hỏi:
- Duy Ninh, ngươi chắc là họ chưa làm xong đường rút lui chứ?
vũ Duy Ninh đáp:
- Vâng, nghe nói muốn khoét cho thông ra ngoài cũng phải mất ba, bốn ngày nữa.
Du Lập Trung cười nói:
- Tốt lắm, bây giờ thì họ đều là ba ba trong rọ, hết cách chạy rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Trong đó còn có mười người thợ, không biết bọn họ có giết không?
Du Lập Trung nói:
- Chắc không đâu, bọn họ giờ này mà còn lòng dạ nào lo việc giết

người.
Lưu Lãng Thiên Sứ chợt hạ giọng nói:
- Đừng nói nữa, có người ra đấy!
Mọi người nghe thế lập tức im bặt. Giây lát cánh cửa sắt quả nhiên mở ra một khoảng vừa một người chui lọt, một làn khói trắng nghi ngút bay ra, rồi có bảy tám người xô đẩy nhau chạy ra, kẻ thì ho, người thì nhảy mũi, ai cũng nước mắt nước mũi giàn giụa.
Bọn đặc sứ áo vàng Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng, Thần Đà Tử Hầu Thông, Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên lao lên, nhân lúc bọn kia ho sặc sụa phóng chỉ điểm huyệt, trong chớp mắt đã điểm ngã hết cả bọn. Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa nói mau:
- Đem đặt lên trên cửa sắt mau!
Vạn Nhân Địch Uất Trì Hoẵng nhảy lên trên cánh cửa sắt, kế đó Thần Đà Tử Hầu Thông và Thanh Khê Lão Nhân Từ Giới Nhiên đồng thời động thủ, mỗi người xách hai tên ma đầu nhảy lên giấu Ở phía sau. Vũ Duy Ninh cũng bước lên nắm lấy hai tên đem giấu.
Chàng vừa ném hai tên xuống xong thì cánh cửa sắt lại bị đẩy ra, lại có sáu lão ma đầu lục tục chạy ra ngoài núi. Sáu tên này đang vội vã lao ra, trở tay không kịp, bị Mục Dã Kỳ Khách ôn Chi Yến, Thiết Trượng ông Mạc Hiển Bình mấy vị đặc sứ xông ra điểm ngã. Chưa uống cạn chén trà, chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã bắt được hơn bốn mươi tên ma đầu!
Bắc Hải Ngư ông đếm lại suốt một lượt rồi nói:
- Cộng tất cả là bốn mươi bốn tên, trừ mười người thợ, bên trong còn Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Tư Không Sâm, Độc Mục Cuồng, Ngọc Diện Hoa Thi, Bệnh Lang Trung, Quái Thủ Phiên Thiên và chín tên khác nữa. Bọn họ chưa ra, chắc đều chết ngạt cả rồi.
Thân Thủ Tướng Quân nói:
- Có thể có mấy tên bị Tân Đạn nổ chết rồi. Hà, dường như lại có người ra đấy.
Câu nói chưa dứt, quả thấy cánh cửa sắt mở ra, lại có mấy người loạng choạng chạy ra.
Vũ Duy Ninh vừa thấy đó đều là những người thợ vội nói:
- Đừng ra tay, đó là đám thợ xây dựng đấy.
Mười người thợ xây dựng chạy ra tới bên ngoài rồi cũng đều ho khạc hắt hơi, không ngừng kêu cha kêu mẹ.
Vũ Duy Ninh bước lên nói:
- Các vị đừng sợ, qua bên này nghỉ một lúc đi.
Một người thợ kêu lên:
- Bạc của tôi, một bao bạc của tôi còn Ở trong kia.

Vũ Duy Ninh phì cười nói:
- Đừng gấp, không sao đâu, chờ một lát nữa ta sẽ lấy giúp ra cho các ngươi.
Mười người thợ tuy không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ đều nhận biết Vũ Duy Ninh là thợ cùng tới làm mướn, nên sau một lúc hoảng sợ cũng theo Vũ Duy Ninh đi qua chỗ bên cạnh đó ngồi nghỉ ngơi. Không bao lâu lại có hai lão ma đầu chạy ra, nhưng cũng chẳng Còn sức chống cự, đều lập tức bị điểm ngã. Sau đó hơn nửa giờ, không thấy một ai chạy ra nữa.
Du Lập Trung nói:
- Xem ra thì bọn họ thà chết chứ không chịu chạy ra.
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa nói:
- Bây giờ mà bọn họ chưa ra, có thể đã chết sặc rồi.
Vũ Duy Ninh nói:
- Chưa chắc, phía sau có rất nhiễu gian phòng đã làm xong, nếu bọn họ núp vào đấy thì không sợ hơi cay đâu.
Du Lập Trung nói:
- Nếu thế thì mở cửa sắt ra, bọn ta vào tìm.
Hỏa Dược Vương Nhiếp Vũ Nghĩa bước lên kéo cánh cửa sắt ra, thấy trong đường thông đạo khói mờ vẫn cuồn cuộn, bèn lui lại nói:
- Phải chờ khói tan đi mới vào được.
Cánh cửa sắt vừa mở, mùi cay theo làn khói nghi ngút tỏa ra, chừng sau một khắc mới loãng đi, dần dần tan hết. Lúc ấy mặt trời đã lên cao đẩy lùi bóng tối lúc ban mai, tình hình trong thông đạo có thể nhìn thấy thấp thoáng. Du Lập Trung nhìn qua Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Lư huynh, hai người bọn ta vào chứ?
Lưu Lãng Thiên Sứ gật đầu cười nói:
- Được, bốn mươi năm rồi không gặp, không biết cô ta còn nhận ra già này không...
Du Lập Trung cười gượng một lúc rồi quay nhìn mọi người nói:
- Xin các vị giữ chắc chỗ này, đừng để bọn họ chạy ra.
Vũ Duy Ninh nói:
- Phía trong thông đạo chằng chịt, lại có mấy chỗ đã lắp đặt xong Cơ quan, minh chủ không biết làm sao mà đi được, chỉ sợ có rủi ro, cứ để tiểu nhân dẫn đường được không?
Du Lập Trung ngẫm nghĩ một thoáng, gật đầu nói:
- Được, ngươi dẫn đường đi!
Vũ Duy Ninh lập tức bước lên trước tiến vào thông đạo, đưa Du Lập Trung và Lưu Lãng Thiên Sứ tới thẳng phòng khách lớn, chỉ thấy Ở

đó có ba ngọn đèn lưu ly còn sáng, trong phòng đổ vật ngổn ngang bừa bãi nhưng không thấy bọn Vô Danh Ma.
Vũ Duy Ninh đưa tay chỉ con đường thông thẳng vào phòng khách lớn nói:
- Có thể bọn họ ẩn núp trong này, chúng ta vào tìm xem.
Du Lập Trung hỏi:
- Trong đó có cơ quan gì không?
vũ Duy Ninh nói:
- Có, nhưng minh chủ cứ yên tâm, tiểu nhân Ở đây suốt hai tháng đã dò xét rõ cơ quan đặt Ở những chỗ nào rồi.
Nói xong cầm lấy một ngọn đèn bước vào thông đạo.
Du Lập Trung và Lư Nghĩa Nam bước theo, già trẻ ba người đi một đoạn trong đường thông đạo quanh co thì nhìn thấy một thông đạo rộng lớn khác. Vũ Duy Ninh dừng lại chỉ vào đó dùng phép truyền am nói:
- Hai bên thông đạo này đều có phòng, hai tháng trước tiểu nhân tới đây rồi, phòng nào cũng đã hoàn thành. Hắc Thủ Ma Thẩm Phi Đạt không cho thợ vào đó nên tình hình trong mỗi phòng ra sao tiểu nhân cũng không rõ. Có điều có một điểm có thể xác định là các phòng này đều không lắp đặt cơ quan...
Du Lập Trungtruyền âm hỏi:
- Ngươi cho rằng mấy người bọn họ núp Ở đây à?
vũ Duy Ninh gật đầu đáp:
- Vâng, nếu bọn họ muốn tránh khói cay của Tân Đạn thì chỉ có núp Ở trong này thôi.
Du Lập Trung bước lên trước, tới căn phòng đầu tiên thì dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng một lúc, trên mặt chợt thoáng nụ cười, nhìn Lưu Lãng Thiên Sứ và Vũ Duy Ninh lấy tay ra hiệu "trong phòng có người" rồi giơ tay gõ cửa.
ông ta gõ ba tiếng thì nghe trong phòng vang ra giọng nói sợ sệt ngờ vực hỏi:
- Ai đấy?
Du Lập Trung nói:
- Lão phu đây! Kẻ địch chạy trốn rồi, các vị ra đi thôi!
Người trong phòng lại cất tiếng hỏi:
- Ngươi là ai đấy?
Du Lập Trung cười nói:
- Cái gì? Ngay cả giọng nói của lão phu cũng không nghe ra à?
Cửa phòng két một tiếng mở ra, người đứng trong là Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ!

Du Lập Trung nhân lúc y còn chưa nhìn rõ, chưởng phát như chớp, vươn tay một cái nắm luôn huyệt Mạch Môn tay phải của y, kéo luôn ra ngoài, Lưu Lãng Thiên Sứ đứng cạnh vỗ luôn một chưởng vào gáy, Chừ Tích Kỳ lập tức ngất đi. Dường như trong phòng còn có người, bọn họ thấy Quái Thủ Phiên Thiên Chừ Tích Kỳ đột nhiên bị đánh ngã, biết ngay ngoài phòng không phải là người mình, nhất thời kêu lên thất thanh.
Vũ Duy Ninh nói:
- Còn hai người nữa - Phó bang chủ Tư Không Sâm và Bệnh Lang Trung tư ĐỔ Tinh.
Du Lập Trung hô hô cười lớn nói:
- Hai vị ra mau đi! Núp mãi trong phòng không phải là cách hay đâu!
Tư Không Sâm và Tư ĐỔ Tinh trong phòng nghe giọng Du Lập Trung, trong lòng càng sợ hãi, thất sắc nhìn nhau không biết làm thế nao.
Lưu Lãng Thiên Sứ gọi:
- Tư ĐỔ Tinh, ra đây cho già này xem mặt cái!
Bệnh Lang Trung Tư ĐỔ Tinh trong phòng nghe giọng người lạ, chợt không nhịn được cất tiếng hỏi:
- Các hạ là ai?
Lưu Lãng Thiên Sứ nói:
- Già này là Lư Nghĩa Nam!
Bệnh Lang Trung tư ĐỔ Tinh a lên một tiếng, một lúc sau mới nói:
- Té ra là ngươi...
Lưu Lãng Thiên Sứ cười nói:
- Năm xưa ngươi còn tiếp được lão phu năm mươi chiêu, giờ thì nhiễu năm rồi, chắc võ công của ngươi cũng tiến bộ lắm, chúng ta lại thử xem thế nào hả?
Bệnh Lang Trung tư ĐỔ Tinh than:
- ôi, tại sao ngươi còn sống chứ!
Lưu Lãng Thiên Sứ hô hô cười nói:
- Yên tâm đi! Trong võ lâm còn bọn chuột cáo các ngươi gây sóng gió, già này cũng chưa yên tâm chết đâu.
Bệnh Lang Trung tư ĐỔ Tinh hừ lạnh một tiếng không đáp.
Du Lập Trung nói:
- Còn chưa chịu ra thì các ngươi chịu khó ngửi thêm mùi vị của Tân Đạn vậy Bệnh Lang Trung phát hoảng lại nói:
- Khoan khoan, đôi bên chúng ta cùng bàn bạc xem sao!
Du Lập Trung nói:
- Bàn bạc cái gì?

Bệnh Lang Trung nói:
- Lão phu tình nguyện bó tay chịu trói, chỉ xin cho bọn ta một sự bảo đảm...
Du Lập Trung hỏi:
- Bảo đảm cái gì?
Bệnh Lang Trung đáp:
- Bảo đảm không xử tử bọn ta.
Du Lập Trung nói:
- Chuyện đó thì được, trong Phục Cừu Bang các ngươi, ngoài Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ ra, người nào chịu bị bắt không chống cự đều có thể được tha chết.
Bệnh Lang Trung nói:
- Được, bọn ta ra đây.
Nói xong cùng Tư Không Sâm bước ra.
Du Lập Trung nói:
- Hiện tại lão phu phải điểm huyệt các ngươi.
Bệnh Lang Trung và Tư Không Sâm buông xuôi hai tay tỏ ý không kháng cự. Du Lập Trung bước lên điểm vào Ma huyệt của hai người xong, đỡ họ dậy hỏi:
- Vô Danh Ma, Tam Tuyệt Độc Hồ, Độc Mục Cuồng, Ngọc Diện Hoa Thi bốn người Ở đâu?
Bệnh Lang Trung đáp:
- Không rõ lắm, nhưng chắc đều là Ở trong các phòng hai bên thông đạo này thôi.
Du Lập Trung gật gật đầu, nhìn Lưu Lãng Thiên Sứ và Vũ Duy Ninh vẫy tay một cái, cất bước tiến lên phía trước.
Già trẻ ba người bước tới trước phòng thứ hai, Du Lập Trung lại giơ tay gõ cửa, nhưng không nghe thấy có người trả lời. Vũ Duy Ninh đưa tay xô mạnh, cánh cửa mở toang ra, chỉ thấy bên trong xếp mười mấy cái hòm gỗ nhưng không thấy có ai núp Ở trong, Lưu Lãng Thiên Sứ hỏi:
- Không biết trong hòm đựng cái gì?
Vũ Duy Ninh đáp:
- Có thể là vàng.
Lưu Lãng Thiên Sứ khịt mũi nói:
- Là ba ngàn cân vàng đấy phải không?
Vũ Duy Ninh nói:
- Chắc thế, cần mở ra xem thế nào không?
Lưu Lãng Thiên Sứ cười nói:
- Không cần, già này cả đời nghèo kiết, nếu nhìn nhiều vàng quá, chỉ

sợ thấy của động lòng mất!
Du Lập Trung hô hô cười nói:
- Nếu Lư huynh thấy của động lòng thì đã không nghèo.
Lưu Lãng Thiên Sứ bước qua phòng đối diện nói:
- Lại đây, nhìn thử gian này xem.
ông ta tới trước cửa phòng, cũng giơ tay gõ gõ, miệng kêu:
- Ở trong có ai không đấy?
Thái độ rất lịch sự, như là đi thăm bạn bè vậy.
Trong phòng cũng không có tiếng trả lời, ông ta đẩy cửa không thấy động đậy, bèn quay nhìn Du Lập Trung cười nói:
- Phòng này chắc có người, nếu không cửa đã không cài then Ở trong.
Du Lập Trung cười nói:
- Vậy thì phá cửa mà vào.
Lưu Lãng Thiên Sứ lui lại một bước, phóng ra một đá, "bình" một tiếng, toàn bộ khung cửa theo tiếng đổ sập vào trong.
"Vù,,, "vù,,, hai khối vàng từ trong phòng xé gió bay ra.
Lưu Lãng Thiên Sứ lại không nghiêng người tránh né, giơ tay chụp lấy, hai khối ấy nhìn ra là hai khối vàng, bất giác kêu to:
- ái da! Nóng tính quá, lấy vàng đánh người à!
Nói xong đưa hai khối vàng cho Vũ Duy Ninh, lại cầm lấy ngọn đèn trong tay chàng, nói:
- Đưa đèn đây, để ta xem xem ai mà nóng tính thế, lấy cả vàng làm ám khí đánh người!
ông ta cầm lấy ngọn đèn rồi, cất bước vào phòng giơ cao đèn soi, kêu lên:
- ô, té ra là hai con thỏ các ngươi!
Du Lập Trung và Vũ Duy Ninh xông vào theo, chỉ thấy trong phòng có hơn chục cái hòm gỗ chất lên nhau, phía trên có hai người năm nép xuống.
Chính là Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình và Ngọc Diện Thi Hoa Lãnh Bảo Sơn! Bọn họ trong tay lại cầm hai khối vàng định ném ra, nhưng lại sững sờ không động đậy, mặt hiện vẻ kinh sợ, rõ ràng đều bị thái độ "gan dạ" của Lưu Lãng Thiên Sứ uy hiếp.
Lưu Lãng Thiên Sứ cười hể hể nói:
- Xuống đây! Tư ĐỔ Tinh và gã phó bang chủ gì đó đã cúi đầu chịu trói, hai người các ngươi còn định làm gì đấy?
Độc Mục Cuồng trợn tròn con mắt duy nhất, bất giác hoảng sợ lắp bắp:
- Ngươi... là Lưu Lãng Thiên Sứ Lư Nghĩa Nam?

Lưu Lãng Thiên Sứ cười đáp:
- Đúng đấy. Thằng nhãi già nhà ngươi tuy chỉ có một mắt nhưng cũng có chút ít nhãn lực.
Ngọc Diện Thi Hoa buột miệng nói:
- Ngươi vẫn chưa chết!
Lưu Lãng Thiên Sứ cười chửi:
- Con bà nó! Các ngươi đứa nào cũng nói như thế cả, chẳng lẽ già này không chết là phạm tội đại ác à?
Độc Mục Cuồng đưa mắt nhìn Ngọc Diện Hoa Thi như có ý dò hỏi:
- Liều mạng hay không?
Ngọc Diện Hoa Thi do dự một lúc rối nhìn chằm chằm vào Du Lập Trung hỏi:
- Người của bọn ta đều bị ngươi bắt cả rồi à?
Du Lập Trung nói:
- còn hai người nữa là Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ.
Ngọc Diện Hoa Thi nói:
- Dường như họ Ở gian phòng cuối cùng thông đạo...
Du Lập Trung cười nói:
- Lão phu cũng tìm được họ thôi!
Ngọc Diện Hoa Thi thở dài nói:
- Bây giờ ngươi có thể đi tìm họ được rồi!
Du Lập Trung nói:
- Hai người các ngươi chịu đầu hàng chưa?
Ngọc Diện Hoa Thi thở hắt ra nói:
- Không hàng thì làm gì được? Số phận tới nước này còn gì nói nữa!
Nói xong tung người nhảy xuống. Độc Mục Cuồng cũng nhảy xuống theo, run rẩy hỏi:
- Bọn ta tình nguyện đầu hàng có được giảm tội không?
Du Lập Trung cười nụ nói:
- Lão phu chỉ có thể đảm bảo các ngươi không bị xử tử, chứ cầm cố trọn đời thì khó mà thoát được.
Độc Mục Cuồng thở dài nói:
- Chết hay không bằng sống dở, nếu được khỏi chết lão phu cũng chẳng mong gì hơn!
Điểm huyệt hai người bọn họ xong, Du Lập Trung bảo Vũ Duy Ninh đem bọn họ tới cùng chỗ bọn Bệnh Lang Trung. Kế đó già trẻ ba người lại theo thông đạo đi tiếp tới. Hai bên thông đạo còn có vài gian phòng, nhưng họ nghe Ngọc Diện Thi Hoa nói Vô Danh Ma và Tam Tuyệt Độc Hồ Ở trong gian phòng cuối cùng nên không mở cửa từng gian xem, nào ngờ vừa bước tới ngoài gian phòng cuối cùng,

chợt nghe Ở thông đạo sau lưng có một tiếng "bình" vang lên, một cánh cửa phòng bật tung ra, một bóng người lao ra như chớp, thoắt cái đã Chạy xa tít. "Tam Tuyệt Độc Hồ Tả Khâu Cốc", già trẻ ba người vừa trông thấy cùng quát vang một tiếng, quay lại đuổi theo.
Lưu Lãng Thiên Sứ vừa lao đi vừa lớn tiếng nói:
- Để già này bắt y cho! Các ngươi quay lại đối phó với Vô Danh Ma đi!
Du Lập Trung biết một mình ông ta thừa sức đối phó với Tam Tuyệt Độc Hồ, nghe xong giơ tay kéo Vũ Duy Ninh lại nói:
- ông ta nói đúng đấy! Quay lại thôi!
Hai người trở lại tới trước căn phòng cuối thông đạo, Du Lập Trung đẩy đẩy cửa phòng, phát giác ra cửa bị khóa chặt bên trong, biết là Vô Danh Ma Ở trong, lập tức đặt chưởng lên cánh cửa, vận âm kình xô ra một cái, cánh cửa bật tung.
Vừa đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy Vô Danh Ma nhắm mắt ngồi thẳng trên một cái giường giữa phòng, vẻ mặt lạnh lùng, tựa hổ như đang nhập định Du Lập Trung thoáng sững sờ, đưa mắt nhìn bà ta một lúc mới quay sang Vũ Duy Ninh nói:
- Ngươi đứng đợi Ở đây, lão phu vào nói với bà ta vài câu.
Nói xong bước vào phòng, thuận tay khép cửa lại. Vô Danh Ma như vẫn chưa biết, không hề động đậy. Du Lập Trung bước tới cạnh giường thì dừng lại, lạnh lùng nói:
- Sử Tinh, Phục Cừu Bang do một tay cô lập ra, giờ chỉ còn có một mình cô thôi!
Vô Danh Ma không nói không rằng.
Du Lập Trung lại nói:
- CÔ không cần phải đau lòng! Nếu cô cho rằng lão phu có lỗi với cô thì giờ đây lão phu đứng im cho cô muốn ra tay thế nào cũng được.
Thấy bà ta vẫn ngồi im, Du Lập Trung lại nói:
- Đây là lão phu cho cô một cơ hội tốt, cô không cần à?
Vô Danh Ma vẫn không nói gì, dường như đã vào cõi "quên thân".
Du Lập Trung trầm giọng nói:
- Lão phu nói thật lòng đấy. Lần trước Ở Đồng Tâm Minh, lão phu đã tính sẽ có ngày để cho cô báo thù. Giờ đây bộ hạ của cô đã bị bắt cả rồi, bọn họ không còn cách nào gây tai họa cho võ lâm nữa, cho nên lão phu có thể yên tâm để chết rồi. CÔ đứng dậy ra tay đi!
Vô Danh Ma vẫn nhắm mắt ngồi yên bất động.
Du Lập Trung trên mặt bất giác lộ vẻ ngạc nhiên lạ lùng, chăm chú nhìn bà ta một lúc, đột nhiên biến sắc, bước vội lên một bước, giơ tay đẩy nhẹ vào vai bà ta.

Vô Danh Ma theo cái đẩy ngã xuống giường. Té ra bà ta đã chết lâu rồi!
Du Lập Trung mặt co rúm lại, ngơ ngác nhìn bà ta hổi lâu mới nhắm mắt thở dài một tiếng lẩm bẩm.
- Nếu trong lòng cô có mối thù không thể không trả thì tại sao lại tự sát chứ?
Nói xong quay người mở cánh cửa bước ra.
Vũ Duy Ninh vừa thấy Vô Danh Ma nằm trên giường, Vô cùng kinh ngạc, kêu lên thất thanh.
- ơ, bà ta chết rồi à?
Du Lập Trung gật đầu bước về phía thông đạo, nói:
- Thôi, chúng ta đi ra thôi!
Vũ Duy Ninh còn ngơ ngác đứng chỗ cửa phòng nhìn bà ta một lúc mới quay người chạy mau theo Du Lập Trung hỏi:
- Minh chủ, sao bà ta chết vậy?
Du Lập Trung im lặng đi mấy bước mới đột nhiên dừng lại, mặt đầy vẻ nghiêm khắc nhìn chàng hỏi:
- Duy Ninh, lão phu hỏi ngươi, ngươi định đối xử với Diêu cô nương và Băng Viên thế nào?
Vũ Duy Ninh không bao giờ ngờ rằng ông ta lại đột nhiên hỏi tới chuyện ấy, nhất thời ngơ ngác, sửng sốt một hổi mới lắp bắp nói:
- Tiểu nhân không... không biết... nên làm sao cho tốt.
Du Lập Trung trầm giọng hỏi:
- Ngươi không biết nên làm sao à?
Vũ Duy Ninh hoảng sợ nói:
- Vâng ạ.
Du Lập Trung chợt cười gượng nói:
- Ngươi làm thế nào thì tùy, nhưng đừng để như lão phu năm xưa. Thật ra chuyện này cũng dễ giải quyết thôi.
vũ Duy Ninh vội hỏi:
- Dễ giải quyết à?
Du Lập Trung đáp:
- Đúng thế, lão phu sẽ chỉ ngươi một cách giải quyết, là đều cần cả hai hoặc không cần cả hai.
Vũ Duy Ninh cười nhăn nhó nói:
- Thế, thì cần cả hai là hay, hay không cần cả hai là hay?
Du Lập Trung nói:
- Thế nào là hay thì tùy ngươi quyết định, tóm lại ngươi phải cần cả hai hoặc không cần cả hai, chứ đừng bao giờ bỏ một người lấy một người.

Vũ Duy Ninh đỏ mặt cười nói:
- Được rồi, để tiểu nhân tìm được di thể gia tổ mẫu an táng xong sẽ suy nghĩ tiếp chuyện này...
Du Lập Trung vỗ mạnh vào vai chàng hô hô cười nói:
- Phải, chờ khi nào an táng bà nội ngươi xong sẽ quyết định cũng không muộn. Bây giờ chúng ra ra ngoài kia thôi.
Già trẻ hai người sánh vai theo thông đạo dắt bọn Bệnh Lang Trung Tư ĐỖ Tinh, phó bang chủ Tư Không Sâm, Độc Mục Cuồng Cung Quang Đình và Ngọc Diện Hoa Thi Lãnh Bảo Sơn ra khỏi lòng núi.

HẾT

Nguồn: vn thuquan - thuvienonline
Người đăng: ms
Thời gian: 26/02/2005 5:41:05 CH